

Δόξα σοῦ τοῦ Θεοῦ ἡμεῖς
ἐπί τῃ ἐπιφανείᾳ τοῦ Θεοῦ.

— Δίξτε ὁ Θεὸς τοῦ Πατρὸς —
Διὰ τὴν χάριν τοῦ Θεοῦ
τοῦ Θεοῦ διὰ τὸν ἁγίον Πνεῦμα καὶ
τὴν ἐκκλησίαν τοῦ Θεοῦ καὶ τὸν
ἐκκλησιαστικόν.

Δόξα σοῦ τοῦ Θεοῦ ἡμεῖς
ἐπί τῃ ἐπιφανείᾳ τοῦ Θεοῦ.

Χρηστάφορος Μπουσούνης
3/10/921

ΒΙΒΛΙΟΝ ΩΡΑΙΟΤΑΤΟΝ,
ΚΑΛΟΤΜΕΝΟΝ
ΑΜΑΡΤΩΛΩΝ
ΣΩΤΗΡΙΑ,

ΣΥΝΤΕΘΕΝ ΕΙΣ ΚΟΙΝΗΝ ΤΩΝ ΓΡΑΙΚΩΝ
ΔΙΑΛΕΚΤΟΝ ΠΑΡΑ

ΑΓΑΠΙΟΥ ΜΟΝΑΧΟΥ

ΤΟΥ ΚΡΗΤΟΣ,

Τῆ ἐν τῷ Ἁγίῳ Ὄρει τῆ Ἁθῶ ἀσκήσαντος.

Νεωστὶ Μετατυπωθεὶς, καὶ ἐκ πολλῶν σφαλμάτων
μὲν πάσης ἐπιμελείας ἐκκαθαρομένη.

αΨψή. ΕΝΕΤΙΗΣΙΝ, 1798.

Παρά Νικολάω Γλυκεῖ πατρὶ Ἰωαννίνων.
CON LICENZA DE' SUPERIORI, E PRIVILEGIO.

STATE OF PENNSYLVANIA

IN SENATE

A. M. A. P. T. O. A. Q. N. I.

ATTEST

T. O. T. K. I. N. O. I.

18th of April 1862

Witness My Hand and Seal of the Senate at Harrisburg this 18th day of April 1862

168020

Α Γ Α Π Ι Ο Σ

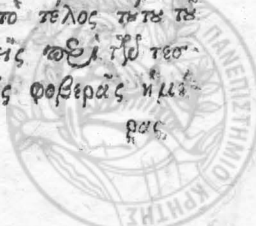
Τ Ο Ι Σ Ε Ν Τ Ε Τ Ζ Ο Μ Ε Ν Ο Ι Σ .

Ἄν ἐξεσιάσῃς ὅλον τὸν Κόσμον ὡς ἄνθρωπε, ὡς τὸν Μακεδόνα Ἀλέξανδρον, καὶ γὰρ εἶχες ὑπὲρ τὸν Σολομῶνα σοφίαν καὶ συνέσειν, ὑπὲρ τὸν Σαμψῶν, καὶ τὸν Ἡρακλέα ἀνδρείαν καὶ δυνάμιν. Ἐὰν ἦσεν πλασιώτερος ἄπὸ τὸν Μίδα καὶ Πείαμον, καὶ ἀραιώτερος τῶ Ναρκίσιου, καὶ ἀπλῶς γὰρ ὑπερβαίνης πάντας τὰς ἀνθρώπους εἰς ὅλα τὰ σωματικὰ χαρίσματα, καὶ ἡ ἀθλία ψυχὴ σου γὰρ κολαδίη, τί τὸ ὄφθαλος; Πόσον ἄφθονον λαμβάνεις εἰς τὸν ἄλλον Κόσμον ἢ τὰ ἀνώθεν ἀξιώματα; Καὶ τί ποιῆς. Ἀλλὰ γυμνὸς καὶ τετραχιλισμῆρος, καθὼς ἐλληνίδης ἄπὸ τὴν γλῶσση, πάλιν εἰς αὐτὸν πορεύεσαι. Ναὶ δέεισκεισαι εἰς ποικίλῳ ἔπορειαν. Καὶ αὐτὸς ὁ πλάτος, ὅπως εἶχες ἰδῶν, καὶ πᾶσα ἔπορευσις, γὰρ σὺ φαίνεται ἐκεῖ ὡσεὶ ὄνειρος, ὅπως θεωρεῖς τὴν νύκτα, ὅτι πῶς εἶσαι εἰς τὸν ἄρτιον καὶ παρδύφροσιν, ἔπορευμάτων ἀγαθὰ πάμπολλα, καὶ τὸ ἀρτί δέεισκεισαι λαοδασμῆρος. Ναὶ ἀφείλεσται, ἕως ὅπως δέεισκεισαι εἰς τὴν νύκτα τῆς ἐσκοτισμῆρος πύτης ζωῆς, ὅπως φαίνεται, πῶς ἔπορευμάς τὴν δυσυχῆ ἔπορευσις καὶ πικρὰ γλυκύτητα καὶ ἀπατηλῶν ὄνειρων, καὶ δολερῶν τῶν φαντασμάτων. Ἀλλὰ ὅταν ἔπορευμάς εἰδητῶς, καὶ φωτιδῆς τὰς ὀφθαλμῶς νοσῶς, τότε γὰρ γνώσεως τὴν ἀλήθειαν,

παρ... και δι αυτω υσερηθης ης αιωια Μακαριου.
τι δε λαμβανεις απο ολα ταυτα τα φραγματα, δετι να
τω, η να βασανιζουσαι ακαιρα; Ζητησου επιμολως, και ποθου σου
φυχης σωτειας, οπε ειναι ωφελωτερον οφελος, ωδε να κερδησης ολα τον
Κοσμον, καθως ειπε ο Κυριος. Τι ην ωφελησει ανθρωπος, εαν τον Κοσ-
μον ολον κερδηση, η ζημιωθη τω φυχω αυτω; Καμε γυν εσπον να υπο-
ταξης το χειρον τω κρειττονι, ηγην η σαρξ ως δελη να κμνη ης φυχης
τα θεληματα.

Αλλα δετι κοινως μη ολοι επιποθεσι να υπολαουσιν εκεινα τα ερνια
αγαθα, πλυ αμελεσι, η δελιαζεν να ωφελωθωσι τω τεθλιμωδω οδω,
την προς αθανασιαν τας οδοιπορευτας αναγασα, μη εχοντες τινα να τις οδη-
γηση. Επειδη καθ ενας οπε δελει να μαθη μια ακριβω τεχνω η εκλεκ-
τω επισημω, δεν ημπορει να τω καταλαβη, χωρις να εχη τινα οδηγον η
διδασκοιτα, δε το ο αμαρτωλος εγω η αναξιας ης ης Μοναχων κλησεως,
εσωαθροισα με τω Θεω δωαμιν η βοθηειω απο εραφορες λογης ης Δι-
δασκαλων μας, η εσωθεσα το το μικρον Βιβλιον εις τω ποσοτητα, αμη
ποχα μεγαλον εις τω ποιοτητα. Εις το οποιον να βλεπη πας ενας αμαρτω-
λος το βαρος ης αμαρτιας. Τα αγαθα, απερ δι αυτης υσερειται. Τω μα-
γαλω ζημια, οπε δεδει, η τον εσπον ης θεραπειας τα, πας να παρ-
ξη, να λυρωθη απο τον φυχικον θανατον. Και θελωμω δωσει ομοια ης
Βιβλιε να λεγεται Αμαρτωλων ζωτεια. η απροντως, οτι ελπιζω εις τον
παισικτηριμα Θεον, να οδηγηθεν παισι δι αυτης προς μεταοιω να σωθε-
σι. Διατι εραλεξα απο εραφορες τοπος τω νοπη λειμωνος ης θειας Γραφης
ης ωραιωτερες η η γλυκυτερες λογης, οπε ημπορην να ορω, καθως το κα-
μει η μελισσα, ητις συαγασα τα μελι απο εραφορα κωτη τα Λιβαδισ,
γλυκαιει πας καρδιας ης μεταχοντων. Εμεισαμω το Βιβλιον εις τρια με-
ρη, γραφοιτες εις το α. ολα τα αιομηματα, ενα καθ ενα ξεχωρισα με ερ-
μινειας η ωραδειγματα ωραιωτατα, δια να αναγιωσκη πας ενας το εγλη-
μα, οπε εραξε, να δεισκη τον τροπον ης θεραπειας τα. Ετι γραφομω η
ωελ ελιφω, ποσον ωφελωσι ης κμνητας. Και εραφορες ωρακλησεις το-
σπον διλογης η αληθεις, οπε να υπομνη πας ενας τω ελιφω καρτει-
κως, βλεπωντας τω ποιω ωφελειω, ης δε ης λυπηρων αξιωνται. Ε-
πειτα ισορησαμω εξ Λογης ωελ καταφρονησεως Κοσμου η παυτων ης προσ-
καιρων παραγματων, ταπει πλετω, τιμησ τε, η ης λοιπων σαρκικων υπολαυ-
σεων. Εις το β. μέρος γραφομω ωελ Εξομολογησεως, η ιερας Κοινωνιας
ιεθεσιας, η υποδειγματα φοβερα η ερασια. Επειτα εις το τελος τω τα
β. μέρος ισορησαμω επιμολως πνυτε λογης πολλα φυχωφειλις ωελ ης τοσ-
σαρων εραπον. Η γυν, ωελ τα απροντως θανατω, ωελ ης φοβερας ημε-

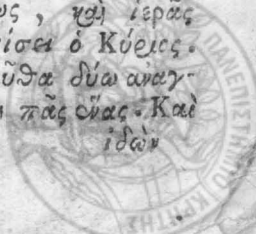
Α Μ Α Ρ Τ Ω Λ Ω Ν Σ Ω Τ Η Ρ Ι Α.

Κ Ε Φ Α Λ Α Ι Ο Ν , Α'.

Δύο θεοί αὐφελίμοι προεπίβηται ταύτη τῇ σωτηρίῳ Βίβλῳ .

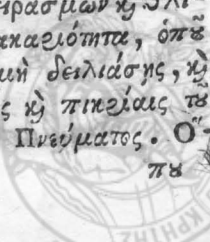

Ἔποντας , καὶ ἡ ἀνθρώπινη φύσις τὰ ὑπερβίβη καταρμύνη ἔχουσα τὴν προπατορικὴν ἁμαρτίαν , καὶ ὡς ἀκαρπὸς καὶ κακὰ ἀναχυμύνη , τὰ ἄνα ἀκαίδας καὶ ξιβόλους , καὶ ἄλλα ζιζάνια , κάμνει χρεία , τὰ ἀναπαύσασθαι πρῶτον ταῖς κακαῖς ρίζαις , ἔπειτα , τὰ φυτὸς ἡμῶν χορτάρια ἀγαθὰ καὶ ὄσκαρτα . Μὲ δὴ ἄνθρωπος ἔσθως ἡμπορεῖς τὰ καθαρίσθαι τὸ ἔσωθεν χωράφιον τῆς ψυχῆς διὰ τὰ κακὰ χορτάρια , τὰ ἐστὶ τὰ ἁμαρτήματα . Πρῶτον μὲν τὰ ἀφανίσθαι τὰ βλασφαίματα , ἐμποδίζοντας αὐτὰ , τὰ μὴ ξεφυτρώσασθαι , ὅπως εἶναι αἱ ἔσωθεν παρὰ τὰς κακὰς ἁμαρτίας , ἐμποδίζοντας αὐτὰ , τὰ μὴ ξεφυτρώσασθαι , ὅπως εἶναι αἱ ἔσωθεν παρὰ τὰς κακὰς ἁμαρτίας . Ο ὁποῖος ἔσθως εἶναι ὀλιγώτερον τέλειος , καὶ μὴδὲν αἱ ρίζαι τῶν ἐγκλημάτων ἔσωθεν , καὶ μὲν καιρὸν πάλιν ἀναβλασθάνωσιν . Ο ὁ δεύτερος ἔσθως εἶναι , ἐμόνον τὰ ἐμποδίσασθαι τὰς ἔσωθεν παρὰ τὰς κακὰς ἁμαρτίας , ἀλλὰ καὶ τὰ ξεφυτρώσασθαι παντελῶς τὰς ρίζας ἐκ τῆς καρδίας μας τῶν αἰχρῶν ἁμαρτιῶν , καὶ ῥυπαρῶν ἐπιθυμιῶν . Καὶ τὸ εἶναι τελειότερον τὸ προτέρον . Αὐτὸ τὰ ἐπιχειρήσασθαι καὶ ἡμεῖς . Ἡ ἄνθρωπος πρῶτον τὰ κάμνωσιν ἔσθως , τὰ φύγωσιν διὰ τὸ κακὸν , ξεφυτρώοντας τὸ τελείως ἐκ τῆς καρδίας μας . Καὶ δεύτερον τὰ ἐμφυτεύσασθαι τὸ ἀγαθὸν , καθὼς μᾶς κελεύει ὁ Προφητὰς Δαβὶδ , λέγων . Ἐκκλινον διὰ τὸ κακὸν , καὶ ποιήσον ἀγαθόν . Τὰ ἐστὶ φύγε διὰ τὴν ἁμαρτίαν , καὶ κάμνε ἀρετῶν καὶ μετανοίας . Ὅτι εἰς αὐτὰ τὰ δύο τελειῖται ὅλη ἡ δικαιοσύνη . Κατὰ τὴν τάξιν ταύτην λοιπὸν διελόμεν μοιράσει εἰς δύο μέρη τὴν ἐρμηνείαν μας . Εἰς μὲν τὸ , α . τὰ κατὰ τὴν ἁμαρτίαν , ὅπως πρέπει τὰ φύγωσιν , καὶ τὰ ἰατρικὰ βότανα τῆς θεραπείας αὐτῆς . Εἰς δὲ τὸ , β . τὰ ἰσορῆσασθαι τὰς ἀρετὰς , καὶ εὐγνωμοσύνην , ὅπως χρεωσῶμεν πρὸς τὸν εὐεργέτην Θεόν , πρὸς τὸν πλησίον , καὶ πρὸς τὸ λόγον μας . Εἰς τὸ ἑποῖον τὰ εἰπερὶ περὶ τῆς ψυχοφιλῆς Ἐξομολογήσεως , καὶ ἱερᾶς Κοινωνίας . Περὶ τῶν πεπάρων ἐχάτων , καὶ ἄλλα ὅσα μᾶς φωτίσει ὁ Κύριος . Ἀλλὰ πρὸ τῶν τὰ ἀρχήσασθαι πρὸ τῶν ἁμαρτιῶν , κατὰ τὴν ἐνταῦθα δύο ἀναγκαιῶς ἐρμηνείας , καὶ ἀξίας τῆς ἀρετῆς , καὶ τὰ τὴν ἐγνωσίαν πᾶς οὐσίας . Καὶ

2
 ιδών τὴν πολλὴν ἀφέλειαν, ἧς διὰ μέσων ἀξιάνεται, νὰ μὴ βαρεθῆ πάσων
 θλίψεων καὶ στενοχωρίαν, ὅπως τὸ ἔλεγε διὰ λόγου της.

Ὅστις ἐμίσησεν ἐν καρδίᾳ τῆς ἀμαρτίας τὴν, καὶ πεφωτισμένος ἐπὶ τῆς χά-
 ριτος τὴν παναγίαν Πνεύματος, βέλεται νὰ δευλώσῃ τὴν κοινὴν Δεσπότην καὶ Βασι-
 λέως μας, τὸ ἀρχαιότερον παρᾶγμα, ὅπως ἀρέπει νὰ κάμῃ, εἶναι τῆτο. ἤγουν νὰ
 σοχαθῆ ἀκριβῶς καὶ νὰ καταλάβῃ, ὅτι αὐτὴ ἡ κεία τάξις καὶ ὁπίστημι, ὅπως θέλει
 νὰ ὁπηρειδῆ, εἶναι ἡ ἀξιωτέρα ἐργασία, ἢ θαυμασιωτέρα σοφία, τὸ μεγα-
 λύτερον ἀγαθόν, καὶ ἀφελιμώτερον καλόν, διὰ ὅσα εἰς τὸν Κόσμον δέξονται,
 μάλιστα νὰ εἰπῶμεν καλλήτερα, ἄλλο ἀγαθόν δευ δέξονται ποσῶς, ὅπως νὰ
 εἶναι ὄντως ἀληθινόν, ἢτε ἄλλο ὁπίπδδυμα παρέξ τῆτο, ὅπως εἶναι τέλος ὄλων
 τῶν ὑποθέσεων. Καθῶς εἶπεν ὁ Κύριος. Ἐνός δὲ ὄστι χρεία. Ἐνὰ παρᾶγμα
 μόνον μᾶς κάμνει χρεία. Ἠγουν, νὰ ἀγαπῶμεν καὶ νὰ δευλώμεν τὴν Κυρίαν. Αὐτὸ
 μᾶς λέγει καὶ ὁ σοφὸς Σολομών εἰς τὸν Ἐκκλησιαστικόν. Φοβῆ τὸν Θεόν, καὶ φύ-
 λασε τῆς ἐπιτολᾶς αὐτοῦ, ὅτι τῆτο εἶναι ὄλος ὁ ἀνθρώπος, καὶ διὰ τῆτο τὸ τέλος
 ἐπλάσθη ὁ Θεός. Καὶ εἶτι ἄλλο εἶναι, ἔξω ἀπὸ τῆτο, λέγεται μετακόπης μα-
 ταιότητων, καθῶς λέγει ὁ αὐτὸς Σολομών εἰς τὴν ἀρχικὴν τῆς αὐτοῦ Βίβλου. Διὰ
 νὰ συλλάβῃς γυν τὴν ἀρετὴν ταύτην εἰς τὴν καρδίαν, καὶ νὰ τὴν ποθήσῃς ὅλης
 σου τῆς ψυχῆς, κάμνει χρεία, νὰ συλλογίζῃσαι τὰς ἀνελετήτους διεργασίας καὶ
 δωρεάς, ὅπως ἔλαβες ἀπὸ τὸν πανάγαθον Θεόν, καὶ τὰ πολλὰ σου καὶ ἀμείβηται ἀ-
 μαρτήματα. Νὰ μελετᾶς τὰ ὑστερινά σου, ἤγουν τὸν θάνατον. Τὴν φοβερὰν κρι-
 σιν τὴν Κυρίαν. Τὴν δόξαν τὴν Παραδείσου. Καὶ τὴν αἰώνιον κόλασιν. Περὶ τῆς
 ὁποίας δέλομεν σωτῆρην σαφέστερα εἰς τὸ τέλος τῆς Βίβλου. Διὰ τὴν ταῦτα πάντα
 διλήσῃς τὴν ἀξίαν ταύτης τῆς ὑποθέσεως, καὶ τὸ μέγα χρέος, ὅπως τῆς ἔχομεν.
 Τῆτο εἶναι τὸ παρῶν, ὅπως ἀρέπει νὰ σοχαθῆ, ὡς εἶρηται, ὅστις ὀρέγεται νὰ
 κληρονομήσῃ τὴν Βασιλείαν ἐκείνην τὴν ἀνεκλάλητον. Τὸ δεύτερον εἶναι, νὰ ἐ-
 ποιμαθῆς ὁπίμελῶς, γνωρίζοντας τὴν ἀξίαν καὶ τὸ μεγαλεῖον τῆς ὑποθέσεως
 ταύτης. Καὶ γνωσκοντας, ὅτι δευ εἶναι κενεὴ καὶ παρᾶγμα εἰς τὸν Κόσμον μεγα-
 λον, καὶ πολυτίμητον, ὅπως νὰ μὴ ἔχη καὶ τινὰ δυσκολίαν, νὰ ἀνδρίζῃσαι μετὰ πολ-
 λῶν μεγαλοψυχίαν εἰς τὰς θλίψεις καὶ λυπηρὰ πῦντα, ὅπως διὰ τὴν αἰτίαν ταύ-
 τῶν σῶτῆρῶν, καὶ νὰ ὑπομῆθῃς μετὰ καρτερίαν, καὶ πολλὴν εὐχαριστίαν πρὸς Κυ-
 ριον. Συλλογίζομεν, ὅτι ὁ μαργαρίτης ἄτος καὶ θησαυρός, διὰ τὸν ὁποῖον πι-
 κταίης καὶ κοπιᾷς, εἶναι τόσο ἀκριβὸς καὶ ἀτίμητος ὅπως τὸ ἀρέπει τοῖστος κόπος
 καὶ ὁπίμελεια, μάλιστα καὶ ὁπίπδδον, καθῶς τὸν ἠγόρασαν οἱ Ἄγιοι ἅπαντες
 Μάρτυρές τε καὶ Ὅσιοι, ὅπως ἔξερων πόσον χηρῆς. Καὶ διὰ τῆτο τὸν ὁπίπδδον
 μετὰ κόπον καὶ θλίψεις καὶ χύσιν αἵματος. καὶ ὄχι μόνον οἱ Ἄγιοι, ἀλλὰ καὶ αὐ-
 τὸς ὁ Πρωτομάρτυς τῶν Μαρτύρων Χριστὸς ὁ Υἱὸς καὶ Λόγος τῶν Θεῶν, ὅπως ἦτον ἐδι-
 κήσῃ αὐτὴ ἡ Μακαριότης καὶ Βασιλεία, καὶ ἠμπορεῖ, νὰ τὴν ἔχη καὶ χωρεῖς κόπον,
 ὡς Υἱὸς καὶ κληρονόμος τῶν παρῶν Πατρῶν. Ὅμως ἠδέλησεν νὰ κοπιᾷσῃ τοσῶ-
 τον μετὰ κόπον καὶ βάσανον, μετὰ ὀδυρῶν καὶ κατηχυμῶν θάνατον, διὰ νὰ μᾶς δώ-
 σῃ ὁπίπδδον, πῶς δευ εἶναι δυνατὸν νὰ σωθῶμεν χωρεῖς πειρασμῶν καὶ θλί-
 ψων, ἢτε νὰ ὁπίπδδωμεν ἀπὸ πόνου καὶ κόπου αὐτῶν τῶν Μακαριότητων, ὅπως
 ἔλαβαν ὄλοι μετὰ τὴν θλίψιν καὶ κακοπάθειαν. Ἀλλὰ διὰ νὰ μὴ δευλώσῃς, καὶ
 ἐλιγοψυχήσῃς, ἐνθυμῶ πάντοτε, πῶς ἐκεῖ, ὅπως εἶναι λύπαις καὶ πικταίης τῶν
 Κόσμου, ἐκεῖ εἰσὶν ἀράναι ὁπίπδδον καὶ ὁπίπδδον τῶν Πνεύματος. Ὁ

πρὸ μάχαι καὶ ἐναντιότητες φύσεως, ἐκεῖ βοήθεια χάριτος, ἥτις ὄσθ' ἰσχυροτέρα τῆς φύσεως. Εἰς τὸσον ὅπερ εἶναι ζυγός, ἀλλὰ γλυκὺς. Φορτίον, ἀμὴ ἐλαφρόν. Ὅτι ἐκεῖνο, ὅπερ κάμνει ἢ φύσις βαρὺ, ἢ χάρις τὸ κενεῖται καὶ ἐλαφρύνει θαυμασιώτατα. Εἶναι θλίψις, καὶ ζυγός, ἀλλὰ ἡ δύναμις τῆς ἐλαίας τῆς θείας χάριτος φθείρει τὸ ζυγὸν τὸ βάρος καὶ ἀφανίζειτο. Λοιπὸν εἰὰ τὸ παῖον σὲ δειλιάζει καὶ κάμνεισε ἀμελήτη καὶ ῥάθυμον, ἄς σὲ φοροθυμύσῃ τὸ δέύτερον, καὶ μάλιστα τὸ ἀξίωμα τῶ θησαυρῶ τῆς αἰωνίᾳ Μακαριότητος.

Κ Ε Φ Α Λ Α Ι Ο Ν, Β'.

Περὶ θανάσιμης ἀμαρτίας κοινῶς. Πόσας ζημίας παρέχει τοῖς ἀμαρτάνουσι.

Τὸ παῖον θεμέλιον τῶ ἔργου τῆς, καὶ ὁ παῖος λίθος τῆς νοητῆς οἰκοδομῆς ταύτης, μὴ τὰς ἀνάθετον ἐπιβουλίας, εἶναι νὰ κάμῃς εἰς τὴν καρδίαν σου μίαν σερίαν συγκατάθεσιν, καὶ ἀπόφασιν ἀμετάθετον, νὰ ἀποθνήσκῃς χιλιάς φοραῖς (εἰὰ ἦτον δυνατὸν) κάλλιον, παρὲξ νὰ ἀφάξῃς μίαν ἀμαρτίαν θανάσιμον. Διατὶ καθὼς μία γυνὴ τιμία καὶ ἐνάρετος προτιμᾷ νὰ ἀποθνήσκῃ μὴδὲν, ἢ νὰ ἀποδώσῃ τὴν τιμὴν τῆ ἀνδρός της, νὰ κάμῃ ἀειχμύλῃ καὶ ἐνθουσίᾳ, ἔγω χρεώσῃ νὰ εἶναι καὶ ὁ Χριστιανός, πιστὸς ποσῶτον εἰς τὸν Θεόν, καὶ ἔτοιμος νὰ πάθῃ πᾶσαν ζημίαν τῆς ζωῆς ταύτης εἰς τὴν τιμὴν καὶ ἀγάπην, αὐτὸν ἢ μεγαλύτερη, παρὲξ νὰ πταίσῃ ἀθεομικρὸν τὸ Θεῶ. Ὡςτὶ ἡ μικρότερα ζημία, ὅπερ παθαίνει ἔγω τὴν ἀμαρτίαν εἰς τὴν ψυχὴν, εἶναι μεγαλύτερη, ἀπὸ τὴν χειρότερον σωματικὴν, ὅπερ ἠμπορεῖ νὰ τύχῃ. Καὶ ἐπεὶ ἔμνον μίαν ζημίαν συμβαίνει τῇ ψυχῇ ἐκ τῆς ἀμαρτίας, ἀλλὰ πολλαὶ καὶ ἔφοροι, τὰς ῥεάφορῃς ἐδῶ εἰς ἐνθύμησιν, ἔγω νὰ καταλάβῃς πόσον ὄφελος, καὶ ποταπὸν κέρδος σὲ δίδει ἡ ἀμαρτία, καὶ πόσον καλὰ ἀξιώνει τὰς δέλλας της, καὶ ἔγω νὰ φάξῃς ἀπὸ ταύτῃ ὡς ἀπὸ ὄφελος.

Ἐν παῖοις ὑπερεῖσαι τῆς χάριτος καὶ δωρεῆς τῆς Ἁγίας Πνεύματος, ὅπερ εἶναι τὸ μεγαλύτερον δῶρον τῆς παραγάφῃς Θεῶ, εἰς τὴν ζωὴν ταύτην. Ἡ ὁποία χάρις εἶναι ὡσαύτ' οὐκ ἔσθ' ὁ τρόπος καὶ χῆμα ὑπερφυσικόν, ὅπερ κάμνει τὸν ἀνθρώπον (εἰὰ εἶναι ἀρμόδιον νὰ τὸ εἰπῆμεν) συγχρῆν τῷ Θεῶ, καὶ τῆς θείας φύσεως μέτοχον. Ἐ'τι δὲ ὑπερεῖσαι τῆς θείας φιλίας καὶ οἰκειότητος, ἡ ὁποία σιωποῦσθ' ἔσθ' τὴν χάριν πάντοτε. Καὶ εἰὰ εἶναι πολλὴ ζημία, νὰ ἀπολέσῃς τὴν φιλίαν ἐνὸς Ἁγίου ἁγίου, ἢ Ἀρχόντος, ποταπὴ νομίζεις νὰ εἶναι τῆς Ἐπερανίᾳ Βασιλείας καὶ Ἀυτοκράτορος; Ἐ'τι ζημιώσῃς τὰς δωρεὰς καὶ δυνάμεις τῆς παναγίας Πνεύματος, μὲ τὰς ὁποίας ἦσεν σολισμῶς ἐνώπιον τῷ Θεῶ, καὶ καθωπλισμῶς καὶ τῆς δαίμονος. Ἐ'τι ὑπερεῖσαι τῆς κληρονομίας τῆς τῆς ἐρανῶν Βασιλείας, ἡ ὁποία ἐκπορεύεται ἀπὸ τῆς ἀνάθετον χάριτος, ὅτι ἡ δόξα καὶ τῆς χάριτος δίδεται. Ἐ'τι ὑπερεῖσαι τῆς Πνεύματος τῆς Υἱοθεσίας ὅπερ μᾶς κάμνει Υἱὸς Θεῶ, καὶ μᾶς χαρίζει πνεῦμα καὶ καρδίαν τέκνων πρὸς αὐτόν. Ἐ'τι δὲ ζημιώσῃς τὴν εἰρήμην τῆς ἀγάθης σωτηρίας. Τὰς ἀδελφίσεις τῆς παναγίας Πνεύματος, καὶ τὸν καρπὸν καὶ μισθὸν πάντων τῶν καλῶν ἔργων, ὅπερ ἐτέλεσες ἀπὸ τῆς, ἔσθ' ὡς τὴν ἀνάθετον ἐκείνην. Ἐ'τι ὑπερεῖσαι δὲ τῆς πατρικῆς φρονείας, καὶ τῆς μετοχῆς τῆς δικαιοσύνης τῆς Χριστοῦ. Διατὶ δὲ εἶσαι πλέον ἡμιμῶς μετ' αὐτῶ ὡς μέλος ζῶν καὶ τῆς ἀγάθης καὶ χάριτος. Αὐτὰς ὅλας τὰς ζημίας λαμβάνεις καὶ μίαν ἀμαρτίαν θανάσιμον, καὶ

τὸ κέρδος σε εἶναι τῆτο. Μόσεις κατακεμήλιος εἰς τὴν αἰώνιον κόλασιν, Ἐξαλείφεται ὑπὸ τῷ Βίβλον τῆς ζωῆς, Γίνεσθαι αὐτὶ τέκνον Θεῶν, ἀχιμάλωτος τῆ ποιητῆ Δαίμονος, Καὶ αὐτὶ Ναὸς καὶ κατοικητήριον τῆς παναγίας καὶ ὁμοσιῆς Τριᾶδος, γίνεσθαι σπήλαιον λησῶν, καὶ φαλεὰ δραπετῶν καὶ βασιλίσκων. Καὶ ἀπλῶς εἰπεῖν ὑπομήσεις ὡς τὸν Σεδεκίαν, εἰς τὴν ὄρεσιν τῆ Ναβεχοδοδόσορ, ἢ ὡς τὸν Σαμφῶν, ἀφ' ἧ ἔχασε τὰς τείχας, εἰς τὰς ὁποίας εἶχε τὴν δυνάμιν, καὶ ἔμεινεν ἀχαμνὸς καὶ ἀδύατος, ὡσπερ τὰς ἄλλας ἀθρώπους, καὶ τῆ εὐγαλαν τὰς ὀφθαλμῶς οἱ ἐχθροὶ τῆ, καὶ τὸν ἔδεσαν ὡς εὐα ζῶον νὰ γυεῖξη τὸν αλογομέυλον. Εἰς τοιαύτῃν κατάστασιν εὐρίσκειται ὁ ταλαίπαυρος ἀθρώπος, ἀφόντις χάσῃ ἁπλῶς τὴν ἀμαρτίαν τὰς ἑξίχας τῆ, ὅπῃ εἶναι ἡ δυνάμις καὶ ὁ εὐλισμὸς τῆς Θεῆας χάριτος, ἀχαμνὸς καὶ ἀδύατος εἰς ὅλα τὰ καλὰ ἔργα, καὶ τυφλὸς καὶ ἰσοκοτιμήλιος εἰς τὴν ὀπίγνωσιν τῆς Θεῆων παραγμάτων, καὶ φυλακωμῆλιος εἰς τὰς χεῖρας τῆς ποιητῆν δαιμόνων, οἱ ὁποῖοι τὸν δύνουσι εἰς τὴν ἄλυσον ὡσὰν εὐα ζῶον, νὰ κάμνη τὰ ἀπεριπέτατα θελήματα. Φαίνεται σε γὰρ, νὰ εἶναι ἀπὸ κατάστασις εὐδὸς λογικῆς ἀθρώπου; ὀλίγη ζημία εἶναι αὐτῆ; ἔχασαι γνῶσιν ὅσοι τολμῶσι καὶ κάμνουσι τόσας ἀνομίας μὲν τοιαύτην ἀναιδείαν; καὶ ἀλήθειαν πόσον φοβερὸν πᾶραγμα εἶναι ἡ ἀμαρτία, ὅπῃ ἔσπερε νὰ τὴν ἑομάξῃ πᾶς εὐα ἀελυτότερον, ἅπῃ κεραυνὸν καὶ ἄλλο ὅμοιον τίποτες. Πᾶσαν φορὰν εὐν, ὅπῃ σε ἐρεθίζει ὁ δαίμων νὰ ἀμαρτήσῃς, σοχάζετὰς ἀνω εἰρημίας καὶ ζημίας, καὶ βάλλεται εἰς τὴν σάθμῃν, ζυγιάσεται. Καὶ εἰς τὸ ἄλλο μέρος τῆς πλάσιγγος βάλλε τὴν γεῦσιν, τὴν ἡδονὴν, καὶ ἄπλευσιν, ὅπῃ δίδει ἡ ἀμαρτία. Καὶ μέθησε συλλογιζόμενος ὡς ἀθρώπος, εὐα εἶναι ἄρετον καὶ δίκαιον, ἁπλῶς πόσον αἰχρὸν καὶ βερυτωμῆλιον κέρδος, νὰ ζημιωθῆς τόσας μεγάλως καὶ ἀτιμήτες θησαυρῶς, νὰ γῆς ὅμοιος τῆ Ησαῦ, ὅπῃ ἐπέλησε τὰ πωροτόπιά τῆ, κληρονομίαν ποσῆτον πολῦτιμον, ἁπλῶς εὐα σκετέλι φακῶν ὁ ἀσυνέτος.

Κ Ε Φ Α Λ Α Ι Ο Ν, Γ'.

Περὶ τῆς Μεγάλων ἀμαρτιῶν μερικῶς.

Επειδὴ ἔπαμῃ κοινῶς ἁπλῶς πᾶσαν ἀνομίαν θανάσιμον. πόσον εἶναι βαρῆα, γράφομῃ ἀκόμη ξεχωριστὰ εὐα κατ' εὐα ἀμαρτήματα, ἁπλῶς νὰ τὰ ἐγνωεῖξη πᾶς εὐας καλύτερα νὰ τὰ φεύγῃ, ἰξυύροντας τὸ βάρος καὶ τὸν κωδῶνα τῆς, νὰ μὴ ποροφασίζεται ἀγνοίαν. Αἱ ἀμαρτίαι καὶ ἀνομήματα ὅπῃ πᾶραττομῃ, εἶναι πολλαὶ καὶ ἁπλῶς φορα, ἀμῃ ὅλα πᾶραττομῃ εἰς τὰ ἐπτά ταῦτα. Ἡ γὰρ Ὑπερηφανία, Φιλαρτυεῖαν, Πορνεῖαν, Ὀργῆν, Γαστριμαργίαν, Φθόνον, καὶ Ἀκηδῆαν. Τὰ ὁποῖα λέγονται θανάσιμα, ὅτι εἶναι κεφαλῆς, ρίζαις, καὶ θεμέλια, ἀπὸ τὰ ὁποῖα ἀγύουσι τὰ ὀπίλοιπα, καὶ ἁπλῶς θανάτῶναι τὴν ψυχὴν μας. Μὲ τὰ ἐπτά ταῦτα μᾶς πολεμῶσι τρεῖς μεγάλοι ἐχθροὶ καὶ θανάσιμοι, ἡ σὰρξ, ὁ Κόσμος, καὶ ὁ Διάβολος. Ἡ σὰρξ μᾶς πειράζει καὶ ρίπτει μᾶς εἰς τὴν Πορνεῖαν, Γαστριμαργίαν, καὶ Ἀκηδῆαν. Ὁ Κόσμος μᾶς ἑραβίζει εἰς Φιλαρτυεῖαν, καὶ ὀπίθυμιαν ἀκόρεσον τῆς ποροκαίρων παραγμάτων. καὶ ὁ δαίμων μᾶς κοντίζει εἰς τὴν Ὑπερηφανίαν, εἰς τὸν θυμὸν, καὶ εἰς τὸν φθόνον. Ὁ ὁποῖος

δαίμων ἀγκυλὰ καὶ γὰρ εἶναι αἰτία εἰς ὅλας τὰς αἰομίαις, ὅμως πλέον ἀγωνίζε-
ται, γὰρ μᾶς εἶπε εἰς τὴν Ὑπερφανίαν, ἔτι γὰρ ἄνευ αὐτῆ μνηστὰι, καὶ
ἀπόλοιοι. Εἶναι δὲ καὶ ἄλλα ἕξ αἰομήματα, τὰ ὅποια εἶναι καὶ αὐτὰ θανά-
σιμα, καὶ ἄνευται ἀπὸ τῶ ἀνάσσειν ἐπὶ τὰ, ὅμως δὲ εἶναι μικρότερα τῶν, ἀλ-
λὰ μάλιστα καὶ μερικὰ τῶν εἶναι καὶ πλέον βαρύτερα, καὶ τῶ ὅποιον θέλο-
μεν γράψαι εἰς τὸ παρὸν Κεφ. Περὶ δὲ τῶ ἐπὶ τῶν πρώτων θέλωμεν σωτύχη κα-
τώτερα εἰς τὸ, ζ'. Κεφ. καὶ τὸ ἀσύγχυτον. Καὶ ὡς ἔχωμεν συγχώρησιν, εἰ
γράφωμεν τὸ ὑπερον πρότερον, ὅτι ἔπος ἀρμόζει καλλήτερα.

Τὸ πρότερον καὶ βαρύτερον πάντων καὶ συχαμνότερον εἶναι ἡ κατραμμένη Βλασ-
φημία, τὴν ὅποιαν ἄλλος τινὰς δὲ τὴν ἐφανέρωτον εἰς τὸν Κόσμον, παρέξ ὃ
δύρεπὸς τῆς κακίας καὶ βολος, ἰξόρωτας, πῶς εἶναι χειρότερον αἰομήμα, καὶ
πορνείας καὶ φονικὰ, καὶ πᾶσαν ἄλλω αἰωσίαν καὶ βόρβορον, καὶ πῶς τὸ μόνον
φθαίνει εἰς τὸν ἀνθρώπον γὰρ κολαδῆ ἀνελεσιμότητα. Ὁ βλάσφημος καθολικῶς
λέγεται ἐχθρὸς τῶ Κυρίου. καὶ τὴν αὐτῶ βολετὸν, γὰρ εἶχεν αὐτὴν τὴν
ἄραν, ὅπερ θυμῶνεται, τὸν Θεὸν εἰς τὰς χεῖράς τε, ἢ τὸν Ἄγιον ἐκεῖνον, ὅπερ
βλασφημῶ ὁ ἀνόητος, φαίνεται σε, πῶς τὸν ἐφόνει, κινέμενος ἀπὸ τὸ πνεῦμα,
ὅπερ ἐρεθίζει εἰς τὴν καρδίαν αὐτῶ ὁ διάβολος. διὰ τῶ λέγει ὁ Ἀγγεσίνος,
ὅτι κατωτέρω ἀμαρτανῶσιν ὅσοι ὑβρίζουσι τὸν Χριστὸν τῶρα, ὅπερ βασιλεύει
εἰς τὸν Οὐρανόν, καὶ ἐκεῖνος, ὅπερ τὸν ἐσαύρωσαν, ὅταν ἦτον σωματικῶς εἰς τὴν
γῆν. Τῶ εἶναι ποσῶν βαρὺ αἰομήμα, καὶ ὅσον τὸ βδελύσσεται ὁ πανάγαθος.
ὅπερ ἔ μόνον μὴ θάνατον κολάζει τὸν βλάσφημον ἀτελεύτητα, ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν
ζωὴν ταύτῃ τὸν παιδῶ βαρύτητα, κατῶς θέλετε ἀπέσει παρεμάρτος, ὅταν
ἀρχήσωμεν τὰ ἱατρικὰ τῶ ἀμαρτημάτων. Ὅτι τῶρα μόνον γράφωμεν τὸ βάρος
αὐτῶν καὶ ποιότητα, ἔπειτα θέλωμεν εἶπε καὶ τὰς θεραπείας τῶ. Αἱ γυναῖκες δὲ
πίπτουσιν εἰς τοῦτον αἰομήμα, ἀλλὰ κάμεισιν ἄλλο, ὅπερ εἶναι τῶ παρόμοιον,
ἦγεν, ὅταν τῶ ἔλθῃ καμῶ ζῆμῶ καὶ συμφορὰ, σρέφουσι τὸν θυμὸν τῶ, καὶ
μαίνονται καὶ τῶ προνοίας καὶ δικαιοσύνης τῶ Θεῶ, καὶ λέγουσιν αἱ ἄφρονες, ὅτι
δὲ κάμνει μερικὰς φορὰς δικαιοσύνην, δηλαδὴ ὅταν ἀποθανῆ τινὰς συγγενῆς
καὶ ἀγαπητῶς τῶ, ἢ τῶ σείλῃ τινὰ ζῆμῶν μεγάλην, ἢ καὶ ἀδούειαν,
δὲ δὲ χαιρῶσιν, ἀλλὰ ἀναθεματίζουσι τὴν ἡμέραν, ὅπερ ἐθνήθησαν, καὶ
ἐπιθυμοῦσι τὸν θάνατον μὲ πολλὴν θυμὸν. Ὀδύρονται καὶ ἀθροῦνται, πῶς
δὲ τῶς διγάζει ἀπὸ τῶς θλίψεως καὶ βάσανα, καὶ μερικὰς φορὰς ἀθροῦνται
ἢ πετυφλωμέναι τῶ δαίμονος, καὶ δίδουσι ἄλλαις κατάραις καὶ ἀναθεματισ-
μῶς εἰς τῶ λόγους. Αὐτὰ ὅλα εἶναι βλάσφημα καὶ ἔσπος καλίας, ὅπερ
σωτυχῶσιν οἱ παλαίπωροι κολασμένοι, τῶ ὅποιον φαίνεται, πῶς θέλῃ
εἶσαι συμμέτοχοι καὶ συκληρονόμοι, ὅσοι λέγουσιν ἀπὸ πᾶρα ὅμοια λόγια.
Εἰ γὰρ ἐν φοβᾶσαι, μὴ συλαεθμηθῆς μὴ τῶν ταπεινώσει τῶ λόγους, καὶ
κλῖνον τὴν κεφαλῶ σε εἰς ὅλας τὰς συμφορὰς, ὅπερ σε σείλῃ ὁ Κύριος,
καὶ θέξεται ἀπὸ τῶ θεικῶ χεῖρα, ὡς εἶα φάρμακον ἱατρικόν, καὶ ποτὸν ἵτοι-
μασμένον ἀπὸ εἶα παρακτικὸν ἱατρικόν καὶ σοφώτατον, εἰς βοήθειάν σε, καὶ πῶς
ἀδυσάκτως, ὅτι μὲ δικαιοσύνη καὶ σοφίαν πολλῶν σε τῶς σείλῃ εἰς
ψυχικῶν ἀφέλειαν, καὶ τὸν ὅσον εἶναι γὰρ εἶπε, πῶς κάμνει ὁ Θεὸς κατῶ
πᾶρα ἀδικα, ὡσπερ γὰρ ἔλεγε, ὅτι δὲ εἶναι Θεός. Εἰ γὰρ εἶπε, ὅτι ἡ συμ-
φορὰ εἶναι μεγάλη, καὶ ἡ σφοδρότης τῶ θλίψεως σε κάμνει γὰρ λέγουσιν λόγια

βλάβη, σοχάσθω μὲ γνώσῃ, ὅτι δὲν ταῖς ἐλαφρύνεις ποσῶς μὲ πὴν βλασφημίαν, ἀλλὰ μάλισα ταῖς αὐξάνει μὲ πὴν ἀυπομονησίαν σε. καὶ εἰ μὲν θέλῃς νὰ σε φανεῖ μικραῖς, συγκεινέταις μὲ τὰ τέσσερα ταῦτα, ἦν μὲ ταῖς δωρεαῖς καὶ θεργεσίαις, ὅπῃ ἐλάβες ἀπὸ τὸν Θεόν. Μὲ ταῖς ἀνομίαις, ὅπῃ ἐτέλεσες κατ' αὐτῆ. Μὲ ταῖς τιμωραῖς τῆς κολάσεως, ὅπῃ δὲ ταῦτα σε ἀπέπεσι. Καὶ μὲ τὴν δόξαν τῆ Παραδείσε, ὅπῃ σε ἐνδέχεται. Εἰ μὲν δὲ χαρισίσεως τῆ Θεῶ εἰς αὐταῖς, καὶ μὲ κατ' οὐα ἀπὸ ταῦτα τὰ τέσσερα, ταῖς συγκεινῆς καὶ ζυγιάσεως ταῖς, πᾶσαι αἱ θλίψεις, ὅπῃ ἠμπορῶν νὰ τύχῃσι, θέλῃσι σε φανεῖ ὀλίγαις πολλὰ καὶ μικρόταταις. πῶσῃ γὰρ μάλλον νὰ ταῖς συγκεινῆς καὶ μὲ τέσσερα; Τὸ δὲ δεύτερον ἁμάρτημα, ὅπῃ πλησιάζει τῆς Βλασφημίας, εἶναι ἡ ὀπορηία, ἦν νὰ ὀμνῆς ψεύματα τὸ ὄνομα τῆ Θεῶ, ἡ τῆς Θεοτόκου, ἡ τὸν Σταυρὸν, ἡ ἄλλας Ἀγίας. ὅτι τῆτο τὸ ἀνόμημα εἶναι κατ' Θεῶ. Καὶ ἔπος εἶναι ἐκ φύσεως βαρύτερον ἀπὸ κάθε ἄλλο, ὅπῃ νὰ ᾄῃ κατ' τῆ πλησίον. Καὶ πᾶσα ὀπορηία εἶναι θανάσιμος ἁμάρτια, ὡς ὑβριστικὴ τῆς Θεῶς μεγαλειότητος. Τὸ τρίτον εἶναι ἡ κλεψία, ἦν νὰ κρατῆς ἕξόν παραγμα, καὶ ἀλλοθῆιον εἰς τὰς χεῖράς σε, σανικῶς τῆ κυρίως, ὅτι ὅσον καιρὸν τὸ κρατεῖς ἔπος, δεικνύεται εἰς ἁμάρτιαν θανάσιμον. Καὶ δὲν φθαίει νὰ ἔχῃς γνώμην, νὰ τὸ σρέψῃς μὲ καιρὸν, κατῶς τινὲς ἀγνοῦσα κέρνῃσι, νομίζοντες, ὅτι δὲν εἶναι ἁμάρτημα. Ἀλλὰ ἀπέπει νὰ τὸ δώσης ἀδύς, καὶ τὴν ζημίαν, ὅπῃ ἔδωκες ἐκεῖνε, ὅπῃ τὸ εἶχον, ὅσον καιρὸν τὸ ἐκράτεῖς. ἦν νὰ εἶναι ἡτον σκεπῆμον, νὰ δώσῃς τὴν ἐσωδίαν, ὅπῃ σε ἔδιδε, καὶ κάθε ἄλλο ἕξορον. Καὶ εἰ μὲν δὲν ἔχῃς δυνάμιν νὰ τὰ δώσης, ἀπὸ πολλῶν πτωχείαν σε, τότε δὲν εἶσαι χεῖρας ἔτε εἰς τὸ οὐα, ἔτε εἰς τὸ ἄλλο. Ὅτι δὲν προσάσει ὁ Κύριος ἀδικίατα παραγματα. Μόνον ἀληθινὰ ἀπέπει νὰ προσδῆσαι, καὶ νὰ δέσαι τῆ Κυρίως δὲ πὴν ψυχὴν ἐκεῖνε, ὅπῃ τὸ εἶχον, ὡσπερ νὰ σε τὸ ἠθελε χαρίση αὐτεξοσίως. Κατῶς εἶναι χεῖρας καὶ ὅλοι οἱ πρῆντες, καὶ ἀρισβόουσι δὲ τῆς ἐλευθίας αὐτῆς, καὶ μὲν εἶναι ἀχάριτοι πρὸς τὰς θεργετίας.

Τὸ, δ', ἁμάρτημα εἶναι νὰ παρέβῃς καμίαν Ἐκκλησιαστικὴν Ἐπιτολίαν καὶ Κανόνα τῆς Διδασκαλῶν καὶ ἀγίων Ἀποστόλων, ὅπῃ εἶσαι χεῖρας νὰ φυλάτῃς ἀποσταλάδα. ἦν νὰ πηρῆς ὅλαις ταῖς Κυριακαῖς, Δεσποτικαῖς Ἐορταῖς, καὶ ἄλλαις Ἐορταῖς μεγάλων Ἀγίων, εἰς τὴν Ἀπολυθίαν τῆς Ἐκκλησίας, Ἐσπερινόν, Ὅρθρον, καὶ Δευτεργίαν. νὰ ἔξομολογῆσαι, νὰ κοινωῆς καὶν ἔεις φοραῖς τὸν χρόνον. νὰ ἠσθῆς τὰς ἠσθίμες ἡμέρας, ἔ μόνον τὰς Τεσσαρακοσὰς, ἀλλὰ καὶ ὅλε τῆ χρόνα τὰς Τετάρτας καὶ Παρασκευὰς. Ἐξω τῆ δωδεκαήμερε τῆς Χεῖρας Ἁγίων, τὴν Προφανήσιμον, τὴν Τυρινῶν, τὴν Διακαινήσιμον, καὶ τὴν τῆς Πεντηκοστῆς Ἐβδομάδα ὅπῃ εἶναι εἰς ὅλα καταλύσις. Ἀμὴν ταῖς ἄλλαις τῆ χρόνα ὅλε δὲν εἶναι συχαρημέρον, εἰμὴ εἰ μὲν τύχη Ἐορτῆ τινὲς Ἀγίας, καὶ τότε καταλύομῃ μόνον οἶνον καὶ ἔλαιον. Ὁ ψάειον δὲ ἐδίδομῃ ταῖς Δεσποτικαῖς Ἐορταῖς, καὶ τῆς Θεοτόκου, τῆ Προδρόμου τὴν Ἁγνῶσιν, καὶ τῆς ἁγίων Ἀποστόλων, τῆ, κατ' Ἰανίαν. εἰς αὐτὰς τὰς Ἐορτὰς μόνον γίνεται καταλύσις ἰχθυῶν καὶ τὴν Θεῶν Ἰερουργίαν, καὶ ὄχι ἀφ' ἑσπέρας, ὅτι τότε εἶναι ἀσυγχώρητον, ἐπειδὴ ἀκόμῃ δὲν ἐτελειώσῃ ἡ Πανήγυρις. Καὶ μὴ νομίσῃτε, πῶς εἶναι τῆτο ὀλίγον πταίσιμον, νὰ φάγῃ τινὰς ὀψάειον τὰς ἠσθίμες ἡμέρας. Εἰς τὸν, ξδ', Κανόνα τῆς ἁγίων Ἀποστόλων γέγραπται ἔπος. Εἴτις ἔ ἠσθῆει πὴν τὸν, ξδ', Κανόνα τῆς ἁγίων Ἀποστόλων γέγραπται ἔπος. Εἴτις ἔ ἠσθῆει πὴν τὸν, ξδ', Κανόνα τῆς ἁγίων Ἀποστόλων γέγραπται ἔπος. Εἴτις ἔ ἠσθῆει πὴν τὸν, ξδ', Κανόνα τῆς ἁγίων Ἀποστόλων γέγραπται ἔπος. Εἴτις ἔ ἠσθῆει πὴν τὸν, ξδ', Κανόνα τῆς ἁγίων Ἀποστόλων γέγραπται ἔπος.

χρόνε, χωρὶς ἀδυνατίας, Ἰερὸς μὴ καθαιρείσθω, Λαϊκὸς δὲ ἀφορίζεσθω. Βλέπετε, πῶς ἐνομοθέτηται ἴσια πᾶς, δ' κ' ε'. τὸ χρόνε μὲ τῷ μεγάλῳ Τεσσαρακοσῷ; ὁ δὲ Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως Νικηφόρος εἰς τὸν, ἢ αὐτὸς Κανόνα λέγει ταῦτα· Ὅποιος Ἰερὸς δὴν νηστέει τῷ, δ' κ' ε'. ὅλα τὰ χρόνε, δὴν πρέπει νὰ κοιωνῇ τινὰς ὑπὸ λόγετε. Ὁ δὲ μέγας Ἀθανάσιος λέγει. Ὁ καταλύων, δ' κ' ε'. συσαυροῖ τὸν Κύριον μὲ τῆς Ἰουδαίας. Τῆ ἡδ, δ' παρεδόθη, κ' τῆ, ε'. ἐσαυρώθη. Μὴ πολμήση γὰρ τινὰς, νὰ καταλύσῃ τὴν νηστείαν ποσῶς, ἵνα μὴ πέσῃ εἰς τὸν ἀφορισμὸν. Τῆτο λόγῳ μὲ δὴ τῆς ὑγιεινῆς εἰς τὸ σῶμα, ἀμὴ οἱ ἄρρώστοι, τὰ μικρὰ βρέφη, οἱ ὑπέργνηροι, αἱ γυναῖκες ὅταν θνήσκον, κ' ἄλλοι, ὅπῃ νὰ ἔχον αἰτίαν νόμιμον, δὴν ἔχον ἀμαρτίαν, εἰὰν καταλύσῃ οἶνον κ' ἔλαιον μόνον, οἱ δὲ ἀδυνατεῖς κ' ἐφάσειον. Περὶ δὲ τῆς θείας ἱεραργίας γίνωσκε ἀκρεβῶς, ὅτι δὴ φθαίνει μόνον νὰ εἴη εἰς τῷ Ἐκκλησίαν σωματικῶς, ἀλλὰ κ' μὲ τὸν νῦν κ' τῷ ψυχῷ ὅλλῳ, μετ' ὀλαβείας πολλῆς, νὰ μὴ σωτυχεῖν μὲ τινὰ, ἀλλὰ νὰ προσέχη μ' φόβῳ κ' φόβῳ πολλῷ, ἔχωντας τὸν νῦν φορητολαμῶνον πάντοτε εἰς τὰ ἄχραντα, κ' θεία Μυστήρια, ὅπῃ εἰς τὸ Ἱερατεῖον ἐπιτελεῖται. Οὐαὶ εἰς ἐκείνους τῆς ἀφρονος, ὅπῃ λέγουσι, κ' σωτυχεῖσιν ἀπειρα εἰς τὸν Ναὸν τῆς Κυρίας, κ' συγχύζουσι τὴν Ἀπολαδίαν. Καὶ μάλιστα τινὲς ἀσεβέσατοι, ὅπῃ ἔραγῶδεν κ' χορεύουσι εἰς τὰς ἑορτὰς τῆς Ἀγίας, κ' δὴν αἰθάνονται οἱ μαροὶ κ' τετυφλωμένοι τῷ ἀνομίῳ τῆς. Ὡς ἀσεβεῖς κ' ἄθεομοι, κ' τῆς δαιμόνων ὁπαδοὶ κ' ὁμοῖοι (ἐπειδὴ τελεῖτε τῷ ὄρεξιν κ' ἐπιθυμίῳ τῆς) ποίαν χάριν σὰς ἔχει ἐκεῖνος ὁ Ἅγιος, νὰ τῆ ὑπάγετε μίαν λαμπάδα, ἢ ἄλλο τάσιμον, ἔπειτα εἰ μόνον νὰ μὴ σαματήσετε εἰς τὴν Ἀπολαδίαν, καθῶς εἶπε χρεῖσται, ἀμὴ νὰ χορεύετε ἐξῶθεν; κ' οἱ μὴ ὀλαβεῖς Χριστιανοὶ μ' τῆς Ἱερέων νὰ ψάλλουσι εἰς τῷ Ἐκκλησίαν, νὰ δοξολογοῦσι τὸν Κύριον, κ' ἐσεῖς ἀνόητοι νὰ πανηγυρίζετε ἀπέξω τῆς δαιμόνας; κ' νὰ τῆς χαροποιῆτε μὲ τὸν χορὸν κ' ἔραγῶδα, κ' ἐτέρας παρᾶ εἰς Ἐκκλησίαν, καθῶς ἐπαμῆν τὸν παλαιὸν καιρὸν οἱ εἰδαλολάτῃαι; Χριστιανὸς νὰ σὰς ὀνομάσῃ τινὰς ἑσας; ψῶθετε, ὅτι ἢ παρᾶ εἰς σὰς εἶναι Ἐκκλησιακὴ, ὄχι Χριστιανικὴ, ἀλλὰ ἄχρηστος. Κάλιον ἦτον, νὰ ἐκάθετε εἰς τὸν οἶκόν σας, παρᾶ νὰ θάρρητε, πῶς ἐπήγετε εἰς τῷ δόξαν τῆς Ἀγίας ἐκεῖνε, δὴ νὰ τὸν ἔχετε βοήθειαν εἰς τῷ ψυχῷ σας, κ' ἐσεῖς νὰ τὸν ἰδῆτε εἰς τῷ ὄραν τῆς ἀνάγκης ἀντίδοκον. Μὴ νομίζετε, ἀδελφοὶ ἐν Χριστῷ, ὅτι εἶναι ὀλίγον ἀμάρτημα, νὰ μὴ ὑπάγετε εἰς τῷ Ἱερῷ Λειτουργίαν τῆς ἑορτῆς. πολλὰ βαρὺ ἀνόμημα εἶναι αὐτὸ, κ' φυλάττετε ἐπιμελῶς. Ἀφεῖτε τῷ δαιμονιάδῃ ταύτῳ σωήθειαν, κ' μὴ ἀμελήτε τῷ Ἀπολαδίαν σας. Κάλιον νὰ ζημιωθῆς τόσα χρέματα, παρᾶ νὰ ὑπερηθῆς ὑπὸ τῷ θείῳ Ἱεραργίαν. Ὅτι εἶτι ὑπηρεσία ἡν τῷ ἑορτῷ, ἀφορίζεται. Οὐαὶ εἰς ἐκείνους, ὅπῃ παλῶσι κ' ἀγοράζουσι τῆς Κυριακῆς, κ' τῆς λοιπῆς ἑορτῆς οἱ ἑρισάθλιοι, καθῶς εἶδα εἰς τὸν Μωραῖαν κ' ἐτέρας χώρας τῆς Μυσελμανῶν κ' κάμνονσι, κ' δὴν λειτουργῶν τῷ Κυριακῷ, ἀλλὰ κάμνον παζάει οἱ ἀφρονες. Ἀλλ' αἰ τῆς, ὅτι βαρῶς θύλον τιμωρηθῆ. Ὅσον δὴ νὰ ἀγοράσῃ βρώσιμον τί δὴ τῷ ζωφροφίῳ σας, δὴν κερματίζουσι. ἀμὴ κήνη, ἱμάτια, κ' ἄλλα ὅμοια, δὴν εἶναι συγχωρηθῶν νὰ πωλῶνται εἰς τῆς Δεσποτικῆς ἑορτῆς, καθῶς πρην εἰς τὰ μέρη τῆς Ἰταλίας.

Ἰξούρετε δὲ κ' τῆτο, ὅτι ὅσοι ἔχουσι δέλες, ὑπηρετας, κ' τέκνα, εἶναι χρεῖσται

σαι με σπεδω' αυτων πασαν κη επιμελειαν, να τες σελλισιν εις τω Εκκλησιαν τας Εορτας, ως αλαθου· κη εαν δω το καμναι, θελεν δασει λοπολογιαν δε λογουτας εν ημερα Κεϊσεως.

Το πέμπτον αμαρτημα είναι η καταλαλια κη κατακεισις, με τω οποιαν καταχειρις κη δυσφημιεις τον πλησιον, κη αποδειχνεις τον κακον κη ποιηρον ανθρωπον, κη τς καμνεις ποδλω ζημιαν κη κινδυνον, δετι συκωνεις τω τιμιω κη τω φημιωτε, τω οποιαν εχσιν ολοι ανεβαιτερω παρ το παρματας, τινες δε κη υπερ αυτω τω ζωωτας. Τετο ακομι είναι ποδακις εμαρτια θανάσιμος, οταν η κατακεισις είναι δια μεγαλυ υποθεσιν, κη δια χητισμον ανθρωπον, οπε να τον εχσιν εις υποληψιν. Ω πως τομωσι τινες αιαιδεσατοι, κη καταλαλαν τον πλησιον εις παρμα, οπε δω εδασι, κη δημοσιδουσι, κη τον φαιρανουσι κλεπτω, η πορνον, η φονεα, κη ετερα ομοια, χωρις να το ιξδουσι βεβαια; Ω αφρονες κη ασυμειτοι, ποτατω κολασιν νομιζετε, να ευρη η αθλια ψυχηςας, δια ταυτω τω αμαρτιαν; Αυτη είναι η προς τον πλησιον αγαπησας; Δω λεγει ο Κυριος, Μη κεινεται, κη ε μη κειθητε; κη ειςε χρωσαι δια ταυτω τω σωπειον Εντολω, εαν ιδητε κη τινα τω ωραν αυτω, οπε καμνει τω αμαρτιαν, να τον σκεπασατε οσαν δωαδε, δια να καλυφθεσι κη τα εδικασας πταισματα, να μη κειθητε τω ωραν της Κεϊσεως. Και εσεϊς χωρις κην να τον ιδητε, τον πομπουετε, κη δημοσιδουετε αγνωσοι; χρωσαι ειςε να τς επηρεζετε τω τιμιω, ηγην να ομολογησατε δημοσια, οτι ψδματα το ειπετε απο κακοσυμμεσας. κη εαν δω καμνιτε ετω, δω ωρεπει να σας συχαρηση ο Πνευματικος. Οτι αι αμαρτια, οπε δω είναι δυνατον, να ερεψιν εις τα οπισω, ηγην φονικα, πορνειαι, κη αλλα ομοια, ταυτα συκαταβατικως συχαρηνται με κανονα βαρυνειαι, κη μεταινοιαν ερεψσαν. Αμη οσα είναι δυνατον να διορθωθεσι, κη να ελθω εις το μη είναι, ωσα η αιρεσις, η κλεψια, η κατακεισις, κη αλλα τοιαυτα, δω ωρεπει να τα συχαρηση τινας κη τες ιερως νομω εδ οσιων Πατερων, εαν δω ερεψης οπισω τω κλεψιαν, η τω τιμιω κεινεται, οπε εσυκοφαντισεις, κη να αφησης τω αιρεσιν.

Το εκτον κη τελοδταϊον αμαρτημα είναι το ψευδος, το οποιον, οταν είναι ολιγον τι δια μεγαλισμον, δω είναι βαρυ ανομημα. αμη οταν τυχη εις μεγαλυ υποθεσιν, να διδη βλαβην κη ζημιαν ποδλω τς πλησιον, είναι αμαρτια μεγαλη. κη εισαι χρωσης εσυ, οπε ησαν αιτια εις τατο, να τς πληρωσης πασαν ζημιαν, οπε ελαβε δια λογουσε. Οτι με το να ειπης εσυ ενα ψευμα εις ανθρωπω, τον εξημιωσες τοσα φλαεια, η αλλιω συμφορα επαδε, κη τω υποθεσιν, οπε ημπορει να τυχη, κη εισαι χρωσης, να τω πληρωσης, εαν θελης, να λαβης παρ Κυρις συχαρησιν. Αυτα είναι, αδελφε μου, τα βαρυτερα ανομηματα με τα επτα θανάσιμα, οπε θελομη χραφει εδω παρεμωρος. Μάλιστα απο κεινα ηνωνται κη αυτα, κη αλλα διαφορα, απο τα οποια ωρεπει να φυγαμω με ποδλω επιμελειαν, δετι θανατωνουσι τω ψυχωμας, κη τω φερσιν εις απωλειαν.

Κ Ε Φ Α Λ Ι Ο Ν, Δ'.

Περὶ τῶν ἐλαφρῶν ἐγκλημάτων.

Α Γκαλά κὴ τὰ αὐτὰ εἰρημνῶ ἀμαρτήματα εἶναι τὰ ἀρχαιότερα, κὴ ἀρίστη νὰ
 τὰ μισῆς ὀλοφύχως, ὅμως μὴ νομίσῃς, πῶς ἔχεις ἀδειαν κὴ συγχώρη-
 σιν, νὰ πίπτῃς εἰς τὰ μικρότερα πταίσματα, χωρὶς φόβον τινὰ, ἢ ἐλεγχον
 τῆς σινειδῆσεως. ἀλλὰ μάλιστα ἐνθυμῶμαι, ὅτι ἔχεις νὰ δώσης λόγον
 τῶν φοβερῶν κὴ ἀδικῶν Κεϋτῆ περὶ παντὸς λόγου, ἐγκρατοῦ κὴ ἀπὸ ταῦτα, ὅση
 σοι δυνάμις. Ἐπεὶ εἰς τὰ ἀργὰ κὴ ἀκαίρα λόγια, ἔχεις νὰ δώσης λόγον,
 ἕπεὶ τὰ εἶπες χωρὶς ἀνάγκην ἢ χρείαν τινὰ, πῶς θάρρεις νὰ ἐξαλειφθῶσι
 τὰ πολλὰ κὴ ἀναξίτητά σου ἐγκλήματα, χωρὶς τινὰ ἐλεγχον κὴ κατὰκρυσιν;
 Οἷς τις καταφρονεῖ τὸν μικρὸν ἐγκριμένον, ταχέως πίπτει εἰς τὸν μεγαλιότερον. Διὰ
 εἴνα καρφὺ χάεις εἴνα πύταλον, κὴ ἕπεὶ αὐτὸν τὸν ὀλίγον σίδηρον ζηνιάνεσαι
 εἴνα πολυτιμον ἄλογον, κὴ ἕπεὶ εἴνα ἄλογον, θανατώνεται εἴνα ἀνθρώπος. κὴ
 εἴνα ἐπιμελῆτο ἐξ ἀρχῆς, ὅπερ τὸ ἦλθεν ἢ ὀλίγη ζηνία, δὲν ἐφοδύετο προ-
 καιρῶ ἕπεὶ τὴν ἀποσεξίαν αὐτῶ. Τὰ μεγάλα παλάτια κὴ αἱ οἰκοδομαὶ, ὅπερ
 χαλῶσι, ἀρῶν πίπτει εἴνα λίθος μικρὸς, κὴ ἀοίγει ὀλίγον εἰς εἴνα τόπον
 ὁ τοῖχος, ἕπετα κατ' ὀλίγον ὀλίγον πίπτει πελῆως, κὴ ἐδαφίζονται. Πολλὰ-
 κὴ συμβαίνει κὴ τινὰ μικρὰ ζῶα, ὡσανὺ νὰ ἐπέμψῃ, μελίτσια, σφύγγαις,
 σφῆροι, κὴ ἕτερα ὅμοια, ὅταν εἶναι ἀπειρον πληθὸς, φονδύκωσι εἴνα ἀρκῶδι, ἢ
 λῆοντα, ἢ κὴ ἀνθρώπον. Τάχα δὲν εἶναι τὰ σπειρία τῆς ἀμμοῦ ἐλαφρὰ κὴ μι-
 κρότατα; ἀλλ' εἴνα φορτώσης εἴνα καράβι, νὰ τὸ γεμίσης, βελῶ, κὴ πνίγεται.
 ἢ τάχα δὲν εἶναι αἱ ρανίδες τῆ ὕδατος πολλὰ μικρὰ; ἀλλὰ λυώμεναις πολ-
 λαῖς κὴ ἀμέτρηταις, κάμνωσι εἴνα ποταμὸν μέγανον κὴ φοβερῶτατον, τὸ ὅποῖον
 ἀφανίζει μεγάλας οἰκοδομάς κὴ σπύτια κῆρῆμα, κὴ ξερίζωνε δούρη ἀήτητα.
 Οἱ θεοὶ Γρηγόριος λέγει, ὅτι μερικαῖς φοραῖς εἶναι κίνδυνος περὶ ποταμὸν νὰ
 πέση τινὰς εἰς μικρὰ ἀτραπώματα, ἀλλὰ εἰς μεγάλα. ἕπεὶ ὅσον μάλλον
 γνωρίζεται τὸ βαρὺ ἀόμημα, τὸσῶτον ὀπιμῶς διορθώνεται. Ἀλλ' τὸ μικρὸν
 ὅσον πλέον τὸ παράσεις, χωρὶς ἐλεγχον τῆς σινειδῆσεως, τὸσον δεικνύεται εἰς
 μεγαλιότερον κίνδυνον, κὴ ἀπλῶς τὰ μικρὰ ἀτραπώματα κάμνωσι εἰς τὴν
 ψυχρὴν ζηνίαν πολλῶν, ὅτι παρῆτασι τὴν εἰρῶν τῆς σινειδῆσεως, σβύνεσι
 τὴν θέρμην τῆς ἀγάπης, ὀλιγοδύκωσι τὴν προθυμίαν, σμικρῶσι τὸν πόθον,
 ἐλατῶνωσι τὴν δόξαν τῆς πνευματικῆς πολιτείας, κὴ τέλος πάντων ἐναν-
 τιάνονται εἰς τὸ ὅσον τινὰ τῆ ἀγίας Πνεύματος, κὴ ἐμποδίζωσι εἰς ἡμᾶς τὴν
 τέτη ἐνέργειαν. Διὰ τῆτο ἀρέπει, νὰ φέγωμεν μετὰ σπῆδῶν πᾶσαν κὴ ὀπιμέ-
 λειαν, ὅτι ὁ μικρότερος ἐχθρὸς, ὅπερ νὰ ἔχῃς (εἴνα δὲν προσέχῃς) δυνάται
 κὴ πολλὰ νὰ σὲ βλάψῃ. Ἀπέχε γὰρ ἀπὸ τῶν ταῦτα ἐγκλημάτων, κὴ μάλιστα
 ἀπὸ ταῦτα. Λοιδορίαν, Πονείαν, Κολακείαν, Καύχησιν, Κοκοδοξίαν, Μισο-
 ρισμὸν, Γέλοια, Εὐτελίαν, Αἰχρολογίαν, Πολυπνίαν, κὴ ἕτερα ὅμοια, κὴ ἐξ-
 ὅ-
 χως παιγνίδια, χορῆς, φαγῶδα, ἀπὸ τὰ ὅποια ἀρέπει νὰ φέγῃς ὀπιμέ-
 λως, ἕπεὶ νὰ μὴ πέσης εἰς τὰ μεγαλιότερα, κὴ ὅπως ἐχθρὸς τῆ Θεοῦ κὴ Κτίσε-
 σι, κὴ ζηνιωθῆς ὅλα ἐκεῖνα τὰ ἀγαθὰ, ὅπερ ἠέχῃς.

Θεραπείαι καὶ ἰατρικὰ κοινῶς, καὶ πάσης ἀμαρτίας λίαν ἀφέλιμα.

Τὶ ἄφορον, ἢ ἀφέλιμον λαμβάνει, Ἀγαπητοί, οὐκ ἀρρώστος, καὶ εἰς ἀφύρως τόπος πεπληρωμένος, ἄπο τὸν Ἰατρὸν ἐκεῖνον, ὅτε τῷ φανερώσει μόνον τὴν κλῆσιν τῆς ἀδυναμίας τε, καὶ τὴν ἐπανουμίαν τῆς ἀφύρως πληγῶν, ὅτε τὸν βασανίζου καὶ θλίβουσι, ἔπειτα νὰ μὴ ἐρμηνεύσῃ κακὰ φάρμακον καὶ βότανον θεραπευτικόν, νὰ ἰατρῶθῃ; ἀδὲ τίποτα. Λοιπὸν ἐπειδὴ δὴ φθάσει μόνον ὅσον εἰπαμῆν, καὶ νὰ γνωρίζετε τὰ εἶδη τῆς ἐγκλημάτων, καὶ ἀφύρως ἀδὲ τινὰς ἐρμηνείας καὶ θεραπείας πνευματικῆς, καὶ ἀφέλιμα βότανα, καὶ πάσης ἀμαρτίας κοινῶς. Τὰ ὁποῖα πρέπει νὰ ἔχη πᾶς οὐκ εἰς τὰς χεῖρας αὐτῶν, ὡς ἄρματα καὶ ὄπλα πνευματικὰ, καὶ νὰ πολεμῇ τὸν ἐχθρὸν. Οὐ γὰρ ἔστιν ἡμῖν ἢ πάλιν πρὸς αἷμα, καὶ σάρκα, ἀλλὰ πρὸς ἀοράτους καὶ ποιητὰς δαίμονας. Καὶ χρεώσμεθα, νὰ ἀποτέχαμῃ καὶ καὶ πάντοτε νήφοντες, ἵνα μὴ νικηθῶμεν, καὶ ἀπολέσωμεν τὰ ἐργία ἀγαθὰ, καὶ κατακριθῶμεν ἀδελφίως εἰς ἀτελέστων κόλασιν.

Τὸ πρῶτον ἰατρικὸν εἶναι, νὰ ἐρμηνεύσῃ ὀπιμῶς τὰς ζημίας ὅλας ἐκεῖνας, ὅτε μᾶς προξενεῖ ἢ ἀμαρτία, καθὼς ἐρεῖ φαμῆν ἀνωθεν. Διὰ τὸ ὅστις συλλογιστὴ ἐμμελῶς ἐκεῖνας ὅλας τὰς συμφορὰς (εὐὲ εἶναι ἀφύρως λογικὸς) δὴ πισθῶ νὰ ἔχη καρδίαν ὅσον σκληρὰν καὶ ψυχρὰν ἀκαίτητον, ὅτε νὰ μὴ φοβηθῇ, καὶ νὰ μισήσῃ ὅσον ὅλης τε τῆς καρδίας τὴν ἀμαρτίαν, ὡς προξενον τοσαύτης ζημίας καὶ πλικέτων τιμωριῶν κολάσεων.

Κατάλαβε τὴν δόξιν τῆς ψυχῆς σε, ἥτις ἐπλάσθη ἀφύρως Θεῷ κατ' εἰκόνα αὐτοῦ καὶ ὁμοίωσιν. Καὶ ἕως ὅτε δεισίνεται χάρις ἀμαρτίαν, εἶναι ὅσον ἀρτία, εὐμορφος, καὶ σοφισμῆν μὲν ὅσα χαρίσματα καὶ προικία πνευματικὰ, ἅπερ αὐτὸς ὁ Δημιουργὸς καὶ πλάσης ἀγάλλεται, καὶ ἀφύρως νὰ κατοική εἰς αὐτὴν, καὶ πάντες οἱ ἄγιοι Ἄγγελοι τὴν ὀρέγονται. ἀμὲν δὴ οὐκ ὅτε τελείης τὴν ἀμαρτίαν, ἀναχωρεῖ ὁ Κύριος ἄπο ταύτης, καὶ εἰσέρχεται ὁ δαίβολος, καὶ μολύνει, καὶ κάμνει τὴν ποσῶν φερωμένων καὶ ἀχρημον, ὅτε εὐὲ ἦτον δυνατὸν καὶ τὴν ἐβλεπες, ὡς ἀμαρτωλὸν, ἢ θελεις φαίξῃ, καὶ νὰ ἐρομάξῃς τὸ λόγος.

Φύγε τὰς αἰτίας καὶ τόπους τῆς ἀμαρτίας. ἦγεν τὰ παιγνίδια, τὰς κακὰς συνοδίαις, τὸν φερωτὸν πλετον, τὰς ἀγάπαις καὶ φιλίαις μὲν ἀσυνα πρόσωπα, τὰς συντοχίας καὶ συνομιλίας τῆς γυναικῶν, τὰς παραχὰς καὶ συγχύσεις τῆς ἀφύρως. ἦγεν νὰ μὴ ὑπάγῃς ἐκεῖ, ὅτε εἶναι ὄχλος πολὺς, καὶ Ἐφορὴ καὶ Πανήγυρις γίνεται, ὅτι αἰχμαλωτίζεται ὁ νῆς σε, φερωτὸν, καὶ ἀκῶν τοσαύτῳ σύγχυσιν, καὶ ἀπλῶς εἶπειν, νὰ βλέπῃσαι ἄπο ὅλης τῆς κινδυνώδεις καὶ ψυχοβλαβερέως τόπους, καὶ νὰ μὴ ἀκῆς, ἢ νὰ λαλῆς λόγια ἀπερεπα. Καὶ νὰ μὴ ἐρώγῃς, ἅπερ νὰ πίνῃς ἄπο τὴν χεῖραν φερωτότερον. Ὅτι ὅστις δὴ φυλάττεται ἄπο τὰ ποιαῦτα, ἠμπορεῖ νὰ λέγεται κρημισμῆν, καὶ νὰ πενθῇ ὡς ἀπεθαμῆν τὸ λόγος. Διὰ τὸ, ποταπὸν φάρδος, καὶ ποταπὴν ἀσφάλειαν ἠμπορεῖ νὰ ἔχη εἰς ἀδυναμίας καὶ ἀδυναμίας ἀφύρως, νὰ μὴ πέσῃ, ὅταν τὸν ἀμπαθῇ εἰς τὸν λάκκον ἄλλος τίς, καὶ κοιτίζει τον, ὅτε καὶ

ἄφ' ἑαυτῆς πίπτει πολλάκις χάρις τινὸς ἄλλης συνεργείας; Ἐὰν ὁ ἄνθρωπος ἔχῃ τὴν προπατορικὴν ἀμαρτίαν, ἔμεινον ἄπο λόγου τε εἰς πόσω χαυνότητι καὶ παλαιωσίᾳ, ὅπῃ πολλάκις φοραῖς ἄπο τῆς πολλῆς τῆς ἀδύναμιος πίπτει ἄφ' ἑαυτῆς χάρις νὰ ἔχῃ κανεὶν ἑμπόδιον, πόσω μᾶλλον ἔχωντας καὶ τινὰ αἰτίαν; ἐπειδὴ καὶ κατὰ τὸν κοινὸν λόγον. Οἱ τόπος κἀμνεὶ τὸν κλέπτην. Σύχραζε πολλάκις τὰ θεῖα Μυστήρια τῆς Ἐξομολογήσεως, καὶ Γερασ Κοινωνίας, ὅτι αὐτὰ εἶναι Θεραπεῖαι καὶ ἰατρικὰ ἄπο τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστὸν κατασκευασμένα, ἔχῃ νὰ θεραπεύωμεν τὰς ἀμαρτίας ἡμῶν, καὶ νὰ φυλαττώμεθα εἰς τὸ μέλλον, ἵνα μὴ ἀμαρτήσωμεν πλέον, καὶ εἶναι ἡ μεγαλύτερη διεργασία, ὅπῃ εἰς ἀβύσσῳ εἰς τὸν νόμον τῆς χάριτος, καὶ ἀφελῆσαι πᾶσαν φορὰ μετ' αὐτῆς, καὶ ἐξόχως εἰς τὸν καιρὸν τῶ σκανδάλου, εἶναι μόνιμον φάρμακον, καὶ βοτανὴ ἀφελιμώτατον, νὰ δράμῃς εἰς τὴν Ἐξομολόγησιν, ὅτι τότε ἔχεις ὑπεριστάτην χρείαν ἄπο χάριτος καὶ δυνάμιν ἔχῃ νὰ πολεμήσῃς ἀδρενομήν, καὶ τότε σὺ δίδεται δαφιλῶς ἔχῃ τὸν τῆς Μυστηρίων. Ἐπι δε λαμβάνεις καὶ συμβαλλῶ ἄπο τὸν Πνευματικόν, ὅταν ἀκίσῃ τὸν λογισμὸν σε εἰς τὴν Ἐξομολόγησιν.

Φεῦγε τὴν ἀμέλειαν καὶ ἀκηδῖαν τῆς γρηγορίας πάντων τῶν παθῶν, ὅτι ὁ ὀκνηρὸς εἶναι ὡσπερ χωράφιον ἀγεώργητον, ὅπῃ γρηγορία ἀκαύθας καὶ ξιβόλους. Διὰ τῆς λέγει ἡ Σοφία, ὅτι πολλὰ κακὰ ἐρμυνώσκει τῆ ἀνδραπείῃ ἡ ὀκνησία. Ἀνάχουσε, καὶ καλιέργα τῆς νοητικῆς γῆς τῆς ψυχῆς σε μετ' ἀγαθῶς λογισμῶν καὶ καλῶν ἐργασιῶν, ἔχῃ νὰ καρποφορήσῃς τὸν καλόν, καὶ νὰ μὴ γρηγορία πονηρὰ ζίζαρια. Ἐργάζου λέγω πάντοτε ψυχικῶς τινὰ, ἢ σωματικῶς ἐργασίαν, ἔχῃ νὰ μὴ δεισῇ τὸν πότον ὁ δαίμων, νὰ σὲ πειράζῃ ὅτι ὁ νῆσμος εἶναι χεῖρον αἰετικίνης, καὶ γυρίζει πάντοτε, ὡς ὁ τροχὸς τῆς μύλης. καὶ εἰὰν δὲ τῆ βάλωμεν ἡμεῖς σπᾶρι καλόν, τῆ βᾶνει ὁ ἐχθρὸς λιθάρα, καὶ τὸν φθείρει, ἔχῃ τὴν πυρᾶν καὶ ἔχῃ τῆ, μαλιστα μετ' τῆς φλόγα τῆς πορνείας τῆς ἀπεινώτατον. Λοιπὸν φεῦγε τὴν ὀκνησίαν, ὅσον ἡμπορεῖς, καὶ ἐξόχως τὸ πρῶτον ὡς ἐξυπνήσεις, ἔγερσε παρθεῶς ἄπο τὸ κρεβάτι, καὶ ἄς εἶναι ἡ πρώτη σε ἐργασία ἡ ἀμωμος Προσεύχη, ἢ ὁποία εἶναι ἡ γλυκυτέρα ὀφθαλμοδία τῆς πνεύματος, καὶ δι' αὐτῆς καταφρονεῖς ἐν ὀλιγία τὰ πρόσκαιρα πράγματα, καὶ ἄποκτᾶς τῆς πνευματικῆς δόξασιν, καὶ λαμβάνεις κατὰ τῆς ἀμαρτίας ἰσχὺν καὶ δυνάμιν. Μετὰ δὲ τῆς Προσεύχης ἀνάγνωθε τινὰ Βιβλίον ἀφελιμον, ὅτι μετ' τῆς ἀνάγνωσιν τῆς θείας Γραφῆς φωτίζεται ὁ νῆσ πολλὰ, καὶ καταλαμβάνει τὴν ἀλήθειαν, καὶ ἄπτει ἢ θέλησις εἰς δόξασιν, καὶ γίνεσαι ἰχυρότερος κατὰ τῆς ἀμαρτίας, καὶ εἰς τῆς ἀρετικῆς προθυμότερος.

Ἐξέταξε κάθε βράδυ τῆς λόγου σε, ὅταν ὑπάγῃς νὰ κοιμηθῆς, πῶς ἐπέρασεν ἡ ἡμέρα σε. Ἐὰν ἐπέσῃς εἰς ἀμαρτίαν τινὰ τῆς κάτω γεγραμμένων, καὶ κλαῦσον ἐνώπιον τῆς Θεῆς ἔχῃ τῆς ὑπερφανιάσε, ἔχῃ τὴν ἐχθρῶν, φθόνον, κατὰκρησιν, ματαίαν λύπην, ἢ ἀγαλλίασιν τῆς βιωτικῶν πραγμάτων, ἔχῃ τὰ ψέματα, καὶ ἀκαίρα λόγια, ἐμπαιγμῶν, καὶ ὑβρισμῶν κατὰ τῆς πλησίον, καὶ ἀχίνας ὀρκους, ἔχῃ τὴν ὀκνησίαν σε καὶ ἀμέλειαν εἰς τῆς ἀρετικῆς, καὶ εἰς τῆς ἀγάπης τῆς Δεωπῆς καὶ Κτίσεως, καὶ ἔχῃ τῆς πρὸς αὐτὸν ἀγνωροσύνην σε εἰς τῆς διεργασίας ὅπῃ σὺ ἔκαμε, ἔχῃ τῆς ῥαθυμίας σε καὶ ἀκηδῖαν εἰς τὴν προσεύχην, καὶ ἀσπαραγγίαν εἰς τῆς πτωχῶν καὶ πεινῶν. Διὰ ταῦτα πάντα λέγω ἢ ἐπερα δροια, ὅπῃ γνωρίζεις, ὅτι ἔπταισες, μετανόησον, καὶ αἴτησον συγχώρησιν ὀφθαλμοδία τῆς Δεωπῆς

απότῃ, μὲ γνώμην σερβαῖν ἢ ἀληθινὴν διορθώσεως. Καὶ ὅταν λέσῃς τὴν εὐαγγελίαν, μὴ δάκρυα, ὡς ὁ Προφήτης Δαβὶδ, νὰ κοιμηθῆς ἀπαυτικώτερα, τότε θέλεις ἀπολαύσει γαλλίαν εἰς τὴν ψυχῇ, ἢ πνευματικὴν ἀγαθίαν, καθὼς τινὲς ἐνάρετοι ὁμολόγησαν, ὅτι ἐμπαράκτως ἐγνώρισαν.

Τὸ ἔβδομον ἢ τελευταῖον ἰαφικὸν εἶναι, νὰ μισήσῃς ὁλότελα τὴν ἀγάπην τῷ Κόσμῳ, ἢ πᾶσαν αὐτὴ ματαιότητα, ἢ νὰ μὴ βαῖνῃς ποσῶς εἰς τὸν νῦν σου τῆς ἀνθρώπων τὰ λόγια, ὅτι τῆτο εἶναι τὸ ἀρχαιότερον, ὅπῃ πρέπει νὰ φυλάξῃ, ὅς τις θέλει νὰ γῆ φίλος Θεῷ, ἢ γεν νὰ γῆ ἐχθρὸς τῷ Κόσμῳ θανάσιμος. Εἰ δὲ μὴ, ἀδύνατον εἶναι, νὰ δελῶν δὴ αὐθύτης, ἐπειδὴ ὁ Θεὸς εἶναι ἡ ἀκρότης πάντων τῆς ἀγαθῶν, ὁ δὲ Κόσμος ἐν τῷ πονηρῷ κεῖται. Διὰ τῆτο εὐὰ δὴ μισήσῃς τιλείως τὸν Κόσμον, δὴν ἠμπορεῖς νὰ κάμῃς ποσῶς τινὰ ἀρετὴν. Ὅτι ἀδύνατον εἶναι, νὰ εἶσαι φιλόκοσμος ἢ φιλόθεος, ἢ φιλόχρυσος ἢ φιλόχρυσος. Αὐταῖς ἢ ἐρμυλείαις, ὅπῃ ἐρεά-φαιρῶ, εἶναι κοινῶς εἰς πάσης λογῆς ἀμαρτίαν. Τώρα δὲ πάλιν γράφωμαι ἀλλὰ μισῶς, ἢ ἐξαιρέτως εἰς πᾶσαν ἀμαρτίαν θανάσιμον, εἰς νεθεσίαν τῆς ἐντυγχωνόντων ὠφελιμώτεραι. Καὶ θέλωμαι εἰπῆ πρῶτον εἰς τὴν Βλασφημίαν, ἔπειτα εἰς τὰ ἐπτα θανάσιμα ἀμαρτήματα.

Κ Ε Φ Α Λ Α Ι Ο Ν, 5.

Περὶ τῆς μισοθείας καὶ ἀπειθείας Βλασφημίας.

ΚΑΘὼς ὁ ὕμνος ἢ ἡ δοξολογία εἶναι ἡ θαυρασιότερη ἢ ψυχαφελέστερη παρὰ τῆς ἀπὸ ὅλων ταῖς ἀλλοῖς τῆς ἀνθρώπων, ἢ πρέπει εἰ μόνον ἡμεῖς τὰ λογικὰ κτίσματα, ἀλλὰ ἢ τὰ ἄλογα ἢ ἀναιδέητα, νὰ ὑμνεῖσι ἢ νὰ δοξάζωσι τὸν Θεὸν καὶ τὸν Δαβὶδ. Πάντα τὰ ἄστρα ἢ τὸ φῶς, ὁ Ἡλιος, ἢ Σελήνη, τὰ ὄρη, τὰ ξύλα, τὰ πετεινά, ἢ τὰ ἐπιλοιπα κτίσματα. Οὕτω πάλιν εἶναι ἡ ἀρχαιότερη παρὰ τῆς ἢ τὸ χειρότερον ἀνόμημα, ἢ φοβερώτερον πάντων, ἢ ἀθεσμος ἢ εἰς βλασφημίαν βλασφημία, τὴν ὅποιαν τοιμῶσι τινὲς, δαίμονες μάλλον, ἢ ἀνθρώποι, ἢ λέγωσι μὲ ἀναιδέων, ἢ ἀναισχυντίαν τοιαύτην, ὅπῃ θαυμάζω πολλὰ, ἢ εἰς αἶμα, πῶς ὑποφέρει ἡ γῆ, τὰ ἄλλα σοιχεῖα τὸν βλάσφημον, ἢ δὴ ἐγείρονται κατ' αὐτὴν, νὰ τὸν θανατώσωσιν. Ὡς τῆς ἀχαρείας σε βλάσφημι. Πάντα τὰ κτίσματα Οὐρανια ἢ ἐπίγεια ὑμνεῖσι τὸν Κτίστην, ἢ τὸν δοξάζωσιν. Οἱ ἄγγελοι, ὁ Ἡλιος ἢ ἡ Σελήνη, ἢ θάλασσα ἢ οἱ ποταμοί, τὰ δένδρα ἢ ὅλα τὰ ποιήματα, ἢ σὺ ὅπῃ ἔλαβες ἀπὸ τὸν ἀσπλαγχτίαν αὐτῆ ἢ ἀπειρον ἀγαθότητα, τῶς ἀεργεσίας ἢ χάριτας, ὁ κατ' εἰκόνα αὐτῆ τιμῆσαι ἢ ὁμοίωσιν, ἀπὶ νὰ τὸν δοξολογῆς, νὰ τὸν ἀχαρείης εἰς τοσαύτην αὐτῆ ἀγαθότητα, πολμῆς ἀπὸ τῆς τὸν βλασφημίας μὲ πῶσω ἀναιδέων; Τὶς ἀνθρώπος ἀρέθη ποτὲ εἰς τὸν Κόσμον, ποσῶν ἄφρων ἢ ἄδικος, νὰ καταραθῆ ἢ νὰ βλασφημῆσιν τὸν φίλον ἢ ἀεργέτην; Τὰ ἄλογα ἢ ἀρχαία θεῖα κατακαταρῶσιν τὴν τέτων ἀμώτητα, ἢ γίνονται ἡμερὰ ἢ ἀγνώμονα πρὸς τῆς ἀεργετίας, καθὼς παρεμπερὸς εἰς τὸ πρὸ ἀγνωμοσύνης Κεφ. 1. θέλωμαι ἰσορῶσαι σαφέστερον, καὶ σὺ γίνεσαι τῆς θεῖων ἀνοήτερος; ἐννόησον ἄφρων, τίς σε ἔκαμε τῶς ἀεργετίας; Τίς σε ἐχάρισε τῶς δωρεῶν ἢ χάριτων, ὡς ὁ Δεσπότης Χειρὸς ἢ δημιουργός σου; Τίς σε ποσῶν ἠγάπησε, καὶ ἀπὸ κινδύνους εἰς ἑλευ-

ἔρασει; ὅπῃ ἔτε πατήρ, ἢ φίλος ἠγαπημένος, ἔκαμ ποτὲ, ἔτε ἠμπορεῖ νὰ κάμῃ, τὰ ὅσα ἔφαρξεν ἕξ λόγου, ἔπος ὁ πιστότατος φίλος; Πῶς δὲν αἰχμαλωτῆσαι γῆν, ἀχάρισε, εἰς τοιαύτῳ ἀπανθρωπίαν, ὅπῃ δείχνεις εἰς τοῖσιν πλασιοπάροχον ἀεργάτῳ; Τίς ἐτόλμησε ποτὲ νὰ ὑβρίσῃ τὸν Ἀρχόντα, ὅπῃ τὸν ἔρεφει δίνουκῶς, καὶ ἐνδύειτον; τί λέγω καθ' ἑκάστῳ; μίαν φορὰ μόνον νὰ σὲ φιλόση, ἢ νὰ σὲ ἐνδύσῃ τινὰς, τῷ ἐνδυμάσαι πάντα τῷ καλοσυλῷ, καὶ ἀσημίζεις τὸν πανταχῶ, καὶ λέγεις καλὸν ἕξ λόγου, ἕξ νὰ φαῖς πρὸς αὐτὸν ἄχάριτος. Καὶ τὸν Δεσπότην Χριστὸν τὸν Κύριον Ἰῶ Κυρίαν, ὅπῃ ὅσα ἀγαθὰ ἐξεσιάζεις εἶναι ἰδικὰ τε ποιήματα, εἰς ὑπερησίαν σου καὶ κυβένησιν, δὲν ἀχάρισε, ἀλλὰ βλασφημῶς, ἀφρονέσατε; Ὁ ἄρτος ὅπῃ ἔφαγε, ὁ οἶνος καὶ τὰ ἕξφορα βρώματα, ἢ γῆ ὅπῃ σὲ βασῶ καὶ ἔρεφει, ἢ θάλασσα, ὁ Οὐρανός, ὅπῃ σὲ σκέπει, ὁ Ἥλιος, ὅπῃ σὲ θερμαίνει, καὶ φέγγεισε, καὶ τελεσφορεῖ τῷ γῆν, οἱ Ἄγγελοι, ὅπῃ σὲ φυλάττεισι, καὶ πάντα τὰ ὀπίλοιπα κτίσματα ὀρατά τε, καὶ ἀόρατα, τίνας εἶναι ποιήματα; εἰπεῖν τῷ παντοδυνάμῳ Δεσπότη, ὅπῃ βλασφημῶς, ἀκαδέσατε. Διὰ ποίαν αἰτίαν τὰ ἔκαμ; δι' ἀγάπῳ σου, νὰ σὲ ὑπερητίσῃ, ἀχάρισε. Λοιπὸν πῶς ἔχεις ψυχὴν καὶ καρδίαν, καὶ ἀνοίγεις τὸ παμβίβιον στόμα σου, καὶ κινῶς τῷ κατραμφίῳ σου γλῶσσαν εἰς ὑβρίν τοῖσιν Δεσπότη παντελείμορος; εἰσεσε παροξύνῃ ὁ θυμὸς τῆς καρδίας, καὶ ἢ κακίῳσι σωήθεια, βλασφημῶς τὴν ἐχθρὸν καὶ ἀντίδικόν σου διάβολον, ὅστις ἐξέφευγὲν τῷ ζυμῆσιν σου πάντοτε, καὶ ὄχι τὸν λυβρωτῷ καὶ Σωτήρῳ σου, ὅπῃ ἔλαβι θάνατον ἕξ λόγου σου, ἔτε πρὸς Ἀγγίς, ὅπῃ βοῦθῶσι, καὶ ἐξέφευγὲν τῷ σωτηρίῳ σου. Στοχάσαι, ὠδυναλῶσε, ὅταν εἶσαι χωρὶς πάθος, νὰ καταλάβῃς τὸ βάρος πούτης τῆς αἰομίας, καὶ πόσον αὐστηρῶς κωνορίζεται εἰς τῷ παλαιῷ καὶ νέῳ Γραφίῳ, νὰ τὴν μισήσῃ, καὶ νὰ φοβηθῆς. Εἰς τὸ Λαϊτικὸν φαίνεται γεγραμμένον, ὅτι ἐπρόσθεσον ὁ Θεὸς πρὸς Ἰσραηλιταῖς, εἰς τὴν βλασφημίῳ τὸ ὄνομα τε, νὰ τὸν λιθοβολῶσιν ὡς τὴν ὄραν ἐκεῖνῳ. Καὶ πῶρα πάλιν εἰσε τίνα Κάστρη καὶ Χάρας, καὶ μόνον Χριστιανῶν, ἀλλὰ καὶ ἀπίστων, καθὼς γράφεισιν οἱ πολιτικοὶ νόμοι, δὲν φοβῶσιν τὸν βλάσφημον, ἢ καὶ ἀνασῶσι τὴν γλῶσσαν ὀπὸ τὸν λάρυγγα, καὶ ἀλλοῶσῳ τὸν κολάζεισιν αὐστηρῶς εἰς πῶτων ὠδῶσιν; Ὅταν ἐκατακείνασι τὸν Ναβεδαι, γράφει πῶς τὸν ἐγκάλεσαν, ὅτι ἀλόγησε τὸν Θεὸν καὶ τὸν Βασιλέα, θέλοντες νὰ εἰπῶσιν, ὅτι ἐβλασφημῶς τὸν Θεὸν καὶ τὸν βασιλέα. Ἐτὶ δὲ ὅταν ἀναφέρῃ ἕξ τὴν γυναῖκα τῆς Γάβ, πῶς τῷ ἔλεγε νὰ βλασφημήσῃ ἕξ πρὸς θεοὺς ὅπῃ τῷ ἠλθασι, γράφει, πῶς τῷ εἶπεν. Εὐλόγησε τὸν Θεὸν καὶ ἀπέθανε, καὶ ἔ μόνον εἰς τῶς δύο τόπας τῆτες, ἀλλὰ καὶ εἰς ἄλλας πολλὰς γράφεται ἔπω, ἕξ νὰ μὴ φανεράνεται ἕξκαθαριστῶ αὐτῆ ἢ ἀσέβεια. Βλέπεις πόσος εἶναι ὁ συχαμὸς τῆς βλασφημίας, ἔ μόνον νὰ τὸ ἀναφέρῃ τινὰς εἶναι αἰχμῶν καὶ φόβος ἀείκασος; Ὡς ἀγνωσία καὶ ἀλογία σου ἀνθρώπε, πῶς δὲν αἰδανῶσαι ποῖον ὑβρίεις; τὰχα τινὰ θνητὸν ἀνθρώπον, ἢ βασιλέα ὀπῆγειον, ἔχι. Ἀλλὰ τὸν ὑπέρτιμον Κετὴν ἀπάσης τῆς Οἰκουμένης, τὸν Κτίστῳ καὶ δημιουργὸν Ἰῶ ἀπάντων, τὸν Κύριον Ἰῶ Κυρίαν, καὶ Βασιλέα τὸν αἰσθητῶν, ὁ ὑμνοῖσι τὰ Χερεβίμ, καὶ τὰ Σιραφίμ ἐν φόβῳ δοξάζεισιν, ἔ τῷ νῶματι ὑποτάσσονται τὰ σοιχεῖα, ἢ θάλασσα, καὶ ὁ αἶμας. ὁν αἰ ἀβυσσοὶ φέριττεισι. πῶν γῆν κάμπτει ἐπερναίων, ὀπῆγειον τε, καὶ καταχθονίων. τοιαύτῳ καὶ τοιαύτῳ μεγαλειότητι καταφρονῶ σῆας σκῶλιξ ἀναξιάπατος, καὶ μεμολυσιμῶς ἀμερπῶ

λός, ὡσαύτ' ἐσθία, ἐπεὶ σὺ ἀρέπῃσι ἔχεις τὰς ἀνομίας σου μυζαί κολάσεις ἢ ἀναείδηται; Αὐτὰ ὅτι εἶπαμ' ἕως ἄρτι, ἔχεις ἔτι πρῶτον φάρμακον τῆς ἀσιβείας ταύτης, ἦγαν πῶς εἶναι χειρότερον ἰσὺ ὅλα τὰ ἀνομήματα, ἢ εἶναι πολλή σου ἀχαριστία, νὰ ἀμύνασαι καὶ τὸ Σωτῆρος ἢ διεργέτες σου.

Εὐνόησον, ὅτι τὸ ἀμάρτημα τῆτο εἶναι παντελῶς ἀνωφελές ἢ μόνον ψυχικὰ, ἀλλὰ καὶ σωματικά. ὅτι ἀγκαλὰ καὶ ὅλαις ἢ ἀμαρτίαις νὰ βλέπωσι τὴν ψυχὴν, ἔχει τῆτο ἀρέπει νὰ ταῖς φέρῃ πᾶς εὐας ὡς ὀφίδια φαρμακερὰ καὶ θανάσιμα· ὅμως εἶναι μερικαῖς, ὅτι εἰ καὶ τὴν ψυχὴν θανατώνουσιν, ἀλλὰ δίδουσι καὶ τὸ ἀθλίον σώματος ἀδραμικρὰ ἢ δονῶν καὶ ἀπόλαυσιν. Διὰ τὴν ὁποίαν οἱ ἀγνώστοι ἀθροῦνοι δολώνονται, ὡς τὰ πετεινὰ καὶ ὀφείδια, καὶ πίπτοντες εἰς τὰς παγίδας τῶν ἔμβόλων, θανατώνονται. Ἀμὴν ἰσὺ τῆτο τὸ ἀσιβεῖς ἐνόημα, δὲν λαμβάνουσι καρπὸν τινα, ἢ κέρδος, ἢ γαῖσιν, ἢ ἡδονῶν, ἢτε ὄφελος. Εἰπέμ' ἀθροῦνε, ἄταν ἰσὺ τὴν πολλὴν σου θλίψιν καὶ συμφορὰν, ἢ μεγάλην ζημίαν, ὅτι σὺ τῆσαι, σὲ ἐρεθίσῃ ὁ δαίμων καὶ βλασφημῆσις, τί κέρδος ἔλαβες; ποῖαν ἡδονὴν ἀπόλαυσες; πόσον ἔλαβον ἠυρηκας; καὶ ποταπὴν ὠφέλειαν ἐδοκίμασες; ἀραγε ἔλαβον ἄπονος, ἔλατ' ἐβλασφημῆσις, ἢ κερσότερα ἐγένετο ἢ ὀδυῖσαι; ἐθεραπεύθη ἢ συμφορὰ καὶ ἢ θλίψις σου, καὶ ὀλιγός τις ἢ ζημία σου; δὲν καταλαμβάνεις, ἀνόητε, πῶς ἔκαμες τὴν πληγὴν μεγάλην καὶ τὴν ζημίαν σου ὡδυνώτερον; ἐκεῖ ὅτι ἦτον εὐας πόρος μόνος τῶν σωματικῶν, ἰσὺ τὸν ὅποιον ἐδύνασκ' νὰ θεραπεύθῃς μετ' ἰσομονῶν, ἐπρόθεστος καὶ ἄλλας πληγὰς καὶ θραύματα μετ' τὴν βλασφημίαν εἰς τὴν ψυχὴν, ἢ τις εἶναι ζημία μεγάλην ἰσὺ ὅτι ἡμπορεῖς νὰ πάθῃς, ὡροθήτερα.

Γίνωσκε, ὅτι οἱ καλοὶ καὶ ὀλιγώμονες δέλοι τῶν Βασιλείων, ἢ μόνον δὲν βλασφημῶσιν αὐτοὶ τὰς Κυρίους, ἀλλὰ ἢτε καὶ ἰσομῶσιν, νὰ τὰς βλασφημῆσιν ἄλλος τις ἐμπαροῦσεν αὐτῶν. Καὶ σὺ ἀκόμ' ἰσὺ ἡδονὴν καὶ κέρδος, ἔχεις νὰ φωνῆς πισθὸς πρὸς τὸν ὡροσκαρον Βασιλέα. Πόσον ἔν' μαζὸν ἀρέπει νὰ διλαβῆσαι τὸν ἀληθινὸν Βασιλέα τὸν Ἐπιφανῆ; Καὶ σὺ πολμῶς ἀναίχουτε καὶ τὸν βλασφημῶς εἰς τὸ ὡροσκαρον; Μήτῃσε πόσον ἄδον καὶ συχαυτερον ὡρογμα εἶναι, καὶ πάσης ἀσιβείας ἀλλόθρον. Ἐπειθ' ἢτε Μωσῆλμῶνοι, ἢ Σκυθαί, ἢ Γάταροι πολμῶσι ποτὲ νὰ βλασφημῆσιν τὸν Θεὸν, ἢ καὶ τὸν Μωσῆ, ἀλλὰ τὸν ἔχουσιν εἰς τσαύτῃν διλάθειαν. καὶ πάλιν οἱ Ἐβραῖοι, ἔχον συνήθειαν, ὅταν ἀπέσωσι βλασφημίαν, νὰ χρίζουσιν αὐτῶν τὰ ἰμάτια, νὰ φράσων τὰ ὦτα, καὶ νὰ λιθοβολῶσι τὸν βλασφημον. Πῶς εἶσαι γὰρ ἰσὺ ἀσιβεῖς τῶν Ἰουδαίων, καὶ δὲν φοβῶσαι νὰ φέμῃς εἰς τσαύτῃν ἀσιβείαν;

Εἰ καὶ θέλῃς νὰ λυθῶθῃς ἰσὺ τῆν ἀνομίαν, συνήθισε νὰ ὑμνῆς καὶ νὰ δοξάζῃς τὸν Κύριον, καὶ τὴν Δέσποιναν, καὶ τὰς Ἄγγελας, ἦγαν νὰ προσδύχουσαι συχαυτικὰς, νὰ ἀχαριστῆς καθ' ἡμέραν, καὶ εἰ καὶ ἰσὺ ἔλαβῃς ῥαύματα, ἀναγίνωσκε κατανουκτικὰς Εὐχὰς, ὅτι τῆτο εἶναι τὸ ὡφελιμώτερον ὡροπῆδωμα, καὶ ἢτε ἔκαναν καὶ πάντες οἱ Ἄγγελοι πρὸ τῶν Νόμων, καὶ ὕστερον, καὶ τὸν Δαβὶδ. Εὐλογῆσω τὸν Κύριον ἐν παντὶ καιρῶ. Καὶ μετ' τὸν ἔροπον τῆτων ἰσὺ ὀλίγον εἰς ὀλίγον, θρονῶνται εἰς τὴν ψυχὴν σου μία καλὴ συνήθεια τῶν θεῶν ὡρον. Τὸ ὅποιον πάντοτε γίνεται εἰς τὸν Οὐρανὸν ἰσὺ τὰς Ἄγγελας. Καθὼς καὶ ἢ βλασφημία εἶναι μία ἀπὸ θεοῦ φράσις, ὅτι σιωπηλῶς εἰς τὸν ἄδω οἱ δαίμονες. ἢ φέεις αὐταῖς νηθεσίαις, ὅτι ἐλάφαι, νομίζω νὰ φθάνου πρὸς σωφρονισμὸν τῶν βλασφημῶν.

Εἶδ' ἔτι εἶναι τινὰς ποῦτον σκληρὸς εἰς τὴν καρδίαν ἢ ἀκατένικτος, νὰ μὴ ἐπι-
 βῆ-ρέ-ψῃ ἄπο τῆς ἀσέβειας ταύτης μὲ ὅσα ἐγρά-φα-μεν, καὶ ἄς ἐνθυμηθῆται
 φοβερὰς τιμωρίας, μὲ τὰς ὁποίας ἐπαίδευσεν ὁ Θεὸς ὀφθαλμοφανῶς εἰς τὸν
 πόν Κόσμον ἐκείνας, ὅπῃ τὸν ἔβλα-ψήμισαν. Καὶ καὶ ἄπο τῆτο θελεῖ γνωσ-
 σει, πόσον ἐχθρεύεται ταύτην τὴν ἀνομίαν, ἢ κολάζει πόσον βαρύντατα. Ἀλη-
 θεύατον εἶναι (καθὼς τὸ μαρτυρεῖ ὁ Προφήτης Ἡσαΐας) ὅτι ὁ Κύριος ἐσεύλω
 εὐὰ Ἀγγελον, καὶ ἐφούδωσε μίαν νύκτα, ῤπ' ἑ. χιλιάδας Ἀσυρίων, ὅ-
 βλασφημίαν τῆ ἀσεβείας Συναχειρῆ τῆ Βασιλείας αὐτοῦ. Δικαία τιμωρία ἢ
 παιδείσις, ὅ-τῃ νὰ καταλάβῃ ὁ ὑπερήφανος τύραννος, πόσον ἦτον ἰχυρὸς ὁ Δε-
 σπότης, ἐπειδὴ ἢ εὐὰς τῆ δόλος ἐδωκῆθη νὰ ἀφανίσῃ εἰς τὸστω ἄραν τὴν δυνά-
 μιν ὅλλω τῆ σόλῃ τῆ, εἰς τὸν ὁποῖον ἐκαυχᾶτο ὁ δειλαίος. ἢ ἔμόνον ταύτην τὴν
 παιδείσιν τῆ ἔδωκεν ὁ δίκαιος Κεραῖς, ἀλλὰ ἢ εἰς ὀλίγας ἡμέρας ὑπῆγαυ ὁ Ἀν-
 δραμέλεκ ἢ Σαρασάρ οἱ υἱοὶ αὐτῆ εἰς τὸν οἶκον τῆ Πατριάρχῃ Ναασράχ, ἢ ἐ-
 φούδωσαν τὸν πατέρα τῆς, καὶ ἐβασίλευσε Ναχορδαὸς ὁ ἄλλος τῆ υἱὸς αὐτῆ.
 Ὅτι δίκαιον ἦτον νὰ ἄποσάπισεν ἄπο τὸν πατέρα τὰ τέκνα τῆ, καθὼς ἢ αὐτὸς
 ἄποσάπισεν ἐκ Θεοῦ μὲ τὴν βλασφημίαν ὁ ἀφρονέστατος.

Ἐτι δὲ μόνον ἔχει ἐγὼ γγυσαν οἱ Ἐβραῖοι καὶ τῆ Μαυσέως, ἢ ὁ γογγυ-
 μὸς ἐλογίζετο καὶ τῆ Κυρία, τῆς ἐπαίδευσεν ὅλλω, καὶ ἀπέθανε εἰς τὴν ἐρη-
 μὸν ὅσοι ἐγὼ γγυσαν. καὶ ἐὰν αὐτοὶ ἔ-τῃ μόνον τὸ ἀμάρτημα τῆτο ἔθαναπόθη-
 σαν, ποταπὴν κόλασιν νομίζεις νὰ κληρονομήσωσιν, ὅσοι βλασφημῶσι μὲ τῆ-
 στω ἀνάδειαν τὴν θεῖαν μεγαλειότητα; Οὐ μόνον δὲ τὸν καιρὸν ἐκείνον, ὅπῃ
 ἐφαίνετο Θεὸς ἐκδικήσων, ἐγίνοντο τοιαῦτα ἔχαισια, ἀλλὰ καὶ μὲ τὴν Ἐν-
 σαρκον τῆ Χριστοῦ παρυσίαν ὅπῃ ἐνεδύθη τὴν σάρκα μας, ἢ ἐδοκίμασεν ἡμῶν
 τὴν χασιώτητα, ἢ ἔδειξε ποσαύτας ἐλεημοσύνας πρὸς ἡμᾶς τῆς ἀγνώμονας, ὅ-
 μας παροργίζεται μεγάλως ἢ σκανδαλίζεται καὶ τῆ βλασφημίαν. Ἀμύεται
 κατ' ἐκείνην, ἢ ἐκδικαίωεται κατ' αὐτὸν μὲ πολλὰ σημεῖα ἢ τέρατα. Ἀπὸ
 τῆ ὁποία νὰ γρά-φα-μεν μερικὰ εἰς πίσωσιν τῆ ἄλλων, ὅ-τῃ νὰ φοβηθῶσιν οἱ
 βλάσφημον, νὰ μετανοήσων, ἵνα μὴ πάθωσιν ὅμοιαν, ἢ ἢ δευτεράν κατὰ-
 κρισιν.

Γράφει ὁ Ἐπίσκοπος Βικέντιος εἰς τὴν Βίβλον αὐτῆ, ὅπῃ ἀνέμασεν Ἡθι-
 κὸν Καθρόντῃ, ὅτι ἦτον εἰς τὴν Φραγκίαν εὐὰς πολίτης, στυηδισμῆος εἰς τὸ
 θεοσυγῆς τῆτο ἀνόμημα, ἢ μίαν ἡμέραν ἔχασεν ἄσπρα πολλὰ, ἐκεῖ ὅπῃ ἐπαί-
 τῆ χαρτία, ἢ δὲν τῆ ἔμεινε, εἰμὴ μόνον μία φάλλα. Ὡς ἐπέλιπισμῆος ἔ-
 ὁ ἀσωτέτος, ἐβλασφήμα τὸν Χριστὸν καὶ τὴν Παρὰλίαν, ὅπκαλέμῃρος τὸν διά-
 βολον, ὁ ὁποῖος ἐφαίν ἔμφορθεσιν αὐτῆ, καὶ τὸν ἠρώτισε τί τὸν ἠθελες; Ὁ δὲ
 ἀσωτέτος ἀπεκρίνατο αὐτῆ, λέγων. Χαρίζω σε τὴν ψυχὴν καὶ τὸ σῶμά μου,
 ἢ ἔπαρε τὴν φάλλαν αὐτῆ ὅ-τῃ ἄρραβανὰ. Ὁ δὲ δαίμων λαβὼν αὐτῆν, ἔρρι-
 το ἄφαντος. ἢ τῆ ἐπαύειον ἐκεῖ ὅπῃ ἔσεκεν ὁ αὐθραπος εἰς τὴν θύραν τῆ οἴκῃ
 τῆ, ὅ-τῃ ἔλογίζομῃρος μὲ θλί-ψιν πολλὴν ὀλονήστως, ὅσπερ ἔξω φρεσῶν ἢ ἀπεγνω-
 σμῆος, ἐπέρασε μία πτωχὴ, καὶ ζῆτῆτε δι' ἀγάπῃν Θεοῦ ἐλεη-μοσύνην. Ὁ δὲ
 εἶπεν αὐτῆ. Μὴ μοῦ ζῆτῆς δι' ἀγάπῃν Θεοῦ, μὲ τὸν ὁποῖον ἐγὼ δὲν ἔχαι μέρος,
 ἀλλὰ ζῆτῆσον διὰ ὄνομα τῆ δαίμονος, ὅπου εἶναι αὐθρότης με. Ἀκῆσασα ἢ πτω-
 χὴ λόγον τοιοῦτον, ἔρδομαξε, καὶ ἀπελθῆσα εἰς τῆς γείτονας, ἀνήγγειλεν αὐ-
 τοῖς τὴν ἰσθόθειον. Οἱ ὁποῖοι ὑπῆγασι, ἢ τὸν ἠρώτισαν τὴν αἰτίαν τῆς αὐτῆ
 81-

θλίψεως. Οὗ δὲ εἶπεν αὐτοῖς πᾶσαν τὴν ἀλήθειαν. Αὐτοὶ δὲ ὠδυνάζοντες τον εἰς μετανοίαν νὰ κλαύσῃ τὴν ἀνομίαν τε, καὶ νὰ ζητήσῃ συγχώρησιν τῷ Θεῷ, ἔλεγον. ὅτι δού ἦτον βολετὸν νὰ τὸ κάμῃ, ἕνεκεν ἐδόθη αὐτῆς αἰῶς τῆς δαίμονι. Καὶ ταῦτα εἰπὼν, ἐβόησεν ἔτι. Τώρα ἔρχονται, νὰ μὲ πᾶρῃ οἱ ἄρχοντες τῆς κόλασεως. Οὐαί μοι τῷ ἀδλίῳ. Ἀφεῖτέ με νὰ ὑπάγω, νὰ μὴ μὲ δώσῃν περαιοτέρην κόλασιν. Θέλοντες δὲ νὰ τὸν κρατήσῃ οἱ ἄνθρωποι, τὸν ἄρπασαν βιαίως οἱ δαίμονες, καὶ τὸν ἐπήρῃν εἰς τὴν κόλασιν σύσσωμον, ἀφίνοντες τὴς παρεσῶτας εἰς μέγαν φόβον καὶ ἐκπληξιν.

Εἰς τὴν αὐτὴν Χώραν ἔπαιξε τὰ χαρτῖα εἰς τὴν σρατιῶτις, καὶ ἕνεκεν ἔχων, ἐβλασφήμησεν ὁ αὐμῆτος, καὶ ὁ δούς δαίμονιθεῖς, πίπτει καὶ γῆς, καὶ ἐπάρασε, καὶ ἐκτύπη εἰς τὴς λίθους τὴν κεφαλῶν, ἐδίωκ τὴς σάρκας τε, καὶ δὲ γάζων ἀφρὲς ἐκ τῆς σῶματος, ἐμυγγᾶτο αὐτῷ εἰς βόδι, καὶ ἔπος ἔξέφυξεν.

Ἄλλος πάλιν ἔπαιξε τὰ χαρτῖα, καὶ ἐβλασφήμησε, καὶ ὁ δούς ἔπεσεν εἰς τὴν γῆν, ἔριζων τὴς ὀδόντας, καὶ ἐπίκοντο αἱ σάρκας τε τὸσον, καὶ ἀνέλυοντο, ὅπως ἔγνω (ὡς τὸ θαύματος) ὡσπερ βρέφος μικρὸν εἰς τὴν ἡλικίαν, καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ τε ἔγνωσαν τὸσον μικροὶ ὡς εἰς πέτειν, καὶ ἀπλῶς ἔγνωσαν εἰς ἐλευσὸν θεῖα ματῖς ὄρωσι, καὶ ἔπος μὲ βίαιον πόνον καὶ οὐδὲν ἀνείκασεν, ἔξέφυξεν ὁ ἔριστῶθλιος.

Ἐτι δὲ καὶ εἰς τὸ Παρίσιον ἦτον εἰς τὴν Ἀμαξίαν, καὶ ἐβλασφήμησε καὶ πᾶσαν ὀλίγην αἰτίαν. καὶ μίαν ἡμέραν, ἐπὶ ὑπήγχεσεν εἰς τὸν ἅγιον Διονύσιον τὸ ἀμάξει τὴν γεμάτο ἀνθρώπων, ἔπεσεν δὲ Οὐρανὸς κεραυνῶς, καὶ κατέκαυσε μόνον, ἐκείνον, χωρὶς νὰ βλάψῃ ἄλλον τινα, ἔπε ἀλογον, ἔπε καὶ ὅτι τὸ ἀμάξει κομμάτι ξύλου, καὶ ὅλοι οἱ θεμεσιῶτες ἔβόμαξαν.

Ἄλλος τὴς ναύτης ἐπέρινα εἰς ποταμὸν μὲ μίαν βάρκα, καὶ ἕνεκεν τὸν ἐπείραξεν ὁ αἶμος, ἐβλασφήμησε, καὶ ὁ δούς τὸν ἔρριψεν ὁ αἶμος εἰς τὸν ποταμὸν, καὶ ἐβλήθησεν ὡσανὶ λίθος, μὲ ὄλον ὅπως ἔξαρῃ νὰ πλῆν καλώματα, καὶ δὲ γάζοντες τον ἀπὸ τὸν βοθρὸν οἱ σωφρονοί, ἦρασι, καὶ ἦτον ἀκατασμήν ἢ γλαῦπάς.

Ἐτι δὲ ἦτον δύο Μανικαῖοι θεῖα βλάσφημοι, καὶ καθὼς ἐπελῶσαν τὸ κρέας μίαν ἡμέραν, ἐσκανδαλίθησαν ἀπὸ πλῆθος, καὶ ἐμάλασαν, καὶ δὲ γάζοντες τὴν μαχαίρα τῆς, ἐσφαξεν εἰς τὸν ἄλλον. πίπτοντες ἐκ νεκροὶ εἰς τὴν γῆν, ἐκρέμιοντο ἢ κατραμβῶν τῶς γλαῦταις ἔξω τῆς σῶματος. Τότε παρῶθους (ὡς θαυμασίως τῶς Οὐκ καὶ δικαίας κρίσεως) ἐσωμάθησαν ἀπάνω τῶς ὄλοι οἱ σκύλοι τῆς Πόλεως, ὡσπερ νὰ τῶς ἦθελον ἔχει τῶς ὀπιταντῶς σωμαγμῶν, καὶ ἔξέχυσαν βιαίως, καὶ ἐκατάφαγαν ἐκεῖνα τὰ θεοργιστῶς λείψανα. Αὐτὰ ὅλα τὰ φοβερά κολασήματα, ὅπως εἶπαμεν καὶ τῶς βλασφημιῶν, γράφει ὁ ἄνωθεν Βικνῆτιος καὶ ἄλλα πολλὰ, ὅπως ἔχει σωτομίαν τὰ θεοργιστῶς. Ἀμὴ νὰ γράψω ἄλλα τῶς φοβερώτερα, μήπως καὶ ἔξομαξῇ οἱ βλάσφημοι, καὶ μετανοήσῃν τὴν ἀνομίαν τῶς.

Εἰς τὴν αὐτὴν Πόλιν τῶς Παρισίῶς, ἦτον εἰς θεῖος ἄρχωντας, ἄνθρωπος σοφὸς καὶ γεωμετριῶν, ἀμὴ καὶ πολλὰ ὑπερήφανος. ἔτος, ἀφ' ἧς ἔκαμε μίαν φορὰν ἔλεξεν ὑψηλῶς καὶ βαθεῖαν θεῖος Φιλοσοφίας, εἶπεν εἰς τὸ τέλος καὶ ταῦτα τὴν βλασφημίαν ὁ ἔριστῶθλιος. Τρεῖς ἄνθρωποι ἀρίθμησαν εἰς τὸν Κόσμον, οἳ τινες μὲ τῶς διδασκαίς καὶ πολυξυδραῖς αὐτῶς, ἔξομαξῇ, καὶ ἐπῶταν εἰς τὸ θελήμα τῶς ὄλων τῶς Κτίσιν. Ὁ Μωϋσῆς, ὁ Χριστὸς, καὶ ὁ Μωάμειδ. Ὁ Μωϋσῆς ἠπάτησε τῶς Ἑβραῖς. Ὁ Χριστὸς ἐπλάτησε τῶς Χριστιανῶς.

Καὶ ὁ Μακάμειθ πᾶντα τὰ Ἐ΄θνη. Εὐδύς ὡς εἶπεν ὁ ἀσβεβέστατος Σίμων ταύ-
 τῶν τὴν βλασφημίαν, ἐπληρώθη ὑπὸ τῆ παντοδυναμίας Θεῶ, καὶ ἐπίσεν καὶ γῆς
 ὡς ἀπεδαρμένος, καὶ πηχθόντες τον βασιλῶν εἰς τὸν οἶκόν τε, ἐκείτετο βασιμι-
 ζόμενος ἕνα νυχθήμερα με ἀμέξον ὀδυῶν καὶ κόλασιν, καὶ φοβεράς πληγὰς,
 ὅπῃ ἀοράτως ἐλάμβανεν εἰς ὄλον τὸ σῶμά τε, καὶ ἔχασε τὰς ὀφθαλμὰς καὶ τὴν
 λαλιῶν, μόνον ἐμεγγᾶτο, ὡς λέωντας. Μετὰ ταῦτα φθάνωντας εἰς τὸ τέλος
 πῆς ζωῆς τε, ἐβόησεν ἔτω με Ἰομερῶν φωνῶν. Ἀλκίδα βοήθαμς (αὐτὴ ἦτον
 ἢ παλλακίδατε) καὶ με τῶν ἐλεεινῶν φωνῶν ταύτῶν ἔδωκε τὴν μιαραῦτε ψυ-
 χὴν πρὸ δαίμονι. Ἐ΄λαβεν ἔν τῶσος ἔομος καὶ φόβος ὄλας τὰς διδασκάλας τῆ
 Παρισίῆς, ὅπῃ ἦσαν ὡσπερ ἄξεστοὶ εἰς τοιαύτῶν ἐκδίκησιν τῆ Κεῖτῆ, καὶ ἐφυ-
 λάγοντο εἰς τὸ μέλλον μετὰ πολλῆς προσοχῆς, νὰ μὴ τὰς πῆση λόγος ἀθεμι-
 κρὸς βλασφημίας, καὶ πάθωσι τῆτε ὅμοια.

Ἐ΄τι δὲ γράφει ὁ ἅγιος Γρηγόριος εἰς τῶν πεπάρτῶν Βίβλον τῆς Διαλόγων,
 ὅτι εἰς τὴν Ρώμῶν ἦτον εἷς Ἀρχων, καὶ εἶχεν Υἱὸν μονοθῆν, καὶ ἔχε τὴν πατρὸς
 αὐτὸν ἀμέξον ἀγάπῶν, δὲ τὸν ἐπαίδεον ὁ ἀσυνέτος, ἀλλὰ ὑπόμνην ὄλας
 τὰς ἀταξίας αὐτῆ, καὶ ἔσαντας νὰ συνηδεῖσιν τὸ κατραμῆνον τέκνον νὰ βλασφη-
 ματῶν τὸν Θεὸν, χωρεῖς ποσῶς νὰ τὸ παιδάσῃ ποτὲ ὁ ἀγνωστος κύριος, μίαν ἡμέ-
 ραν, ὅταν τὸ ἐκράτει εἰς τὰς ἀγκάλας τε, ἔρχεται τῆ παιδίῆ φόβος πολὺς,
 καὶ ἔλεγε πρὸς τὸν πατέρα τε ταῦτα. Κρῦφον με πάτερ, ὅτι οἱ μαῦροι ἀθεμέ-
 κησιν ἐδῶ, νὰ με πάρσει. Τῆτο δὲ ἔλεγε ἔχε τὰς ζοφεράς δαίμονας, ὅπῃ
 ἔβλεπε. Καὶ τότε πάλιν ὑπὸ τὸν φόβον τε ἐβλασφήμησε τὸν Θεὸν, καθὼς ἦτον
 συνηθεισμῆνον τῆ τετυφλαμῆς πατρὸς τὸ κατραμῆνον τέκνον. Καὶ εὐδύς με
 τῶν βλασφημίαν, ἀθεχωρήσει Θεῶ, ἐπῆραν τὴν ψυχῶν τε οἱ δαίμονες.

Ὁμοίως ἦτον ἄλλο οἷα παιδί, καὶ εἶχε συνηθεῖαν νὰ βλασφηματῶν τὸ κατραμ-
 ῆνον. καὶ μίαν φοράν παίζοντας με τὰς ἄλλας παῖδας, ἐβλασφήμησε τὸ ὄνομα τῆ
 Θεῶ, καὶ τῶν ἄραν ἐκείνῶν τὸ ἀρπαξῶν οἱ δαίμονες σύσασμον, καὶ πλέον ποσῶς
 δὲν ἐφάνη, ἔπε πῆσῶν τίποτες ἔχε λόγους τε. Τῆτο δὲ ἔγινε, ἔχε νὰ καταλάβειν
 οἱ βλάσφημοι, ὅτι ἐὰν τὰ μικρὰ βρέφῃ κολάζει τὸσον αὐστηρὰ ὁ ἐλεῆμων Θεὸς,
 τὰ ὅποια ἔχουσι μικρότερον πταίσμον εἰς τῶν ἀμαρτίαν, διὰ τῶν ὀλίγων τε
 γνώσιν καὶ μικρῶν φρόνησιν, εἰς ποταπὸν κίτθων δεισκονται οἱ μεγάλοι,
 ὅπῃ γνωρίζεν τὸ σφάλματες, καὶ ἔξέρουσι πόσῶν ἀνομίαν κάμνωσι με τὴν βλασ-
 φημίαν, καὶ νὰ φοβηθεῖσι, μὴ τὰς παιδάσῃ ὁ Κύριος με τοσαύτῶν καὶ φαντε-
 ραν κόλασιν. Καθὼς ἔπασαν καὶ ἄλλοι πολλοὶ εἰς ἔξοφους καιρὸς καὶ τόπας, καὶ
 κῆριον τὰς περασμῆς χρόνος, ἀλλὰ καὶ τῶρα εἰς τὰς ἡμέρας μας, καθὼς τὸ ἔξέρου-
 σιν ὅσοι ἔτυχον παρόντες, καὶ ἐφάνησαν διάφοροι κείσεις, καὶ φοβεραὶ κολάσεις,
 ὅπῃ ἔδωσαν ἐδῶ πρὸς κείρα ὁ δικαιοκρίτης Κύριος μερικῶν ἀνθρώπων. οἱ
 τινες ἐτόλμησαν νὰ βλασφήμησωσι κατ' αὐτῆ, καὶ ἄλλες ἐκατάκαυσον ἔραν-
 ὄσον με κεραμῶν, ἄλλων ἔσρεψον εἰς τὸν αὐχρία τὸ πρὸς ὄσωπον, καὶ ἔμειναν
 εἰς τὰς ὀρώντας ἀθεξέρον θείαμα, ἄλλων ἐκαρφώθη με βέλος ἢ γλωσσάτες,
 ἄλλων ἐκαρπίθη καὶ κατεφλέχθη ὀλόπελα τὸ μέλος ἐκείνο, ὅπῃ εἶπε τὴν βλασ-
 φημίαν, καὶ ἔτεροι πλείοσι καὶ ἔξοφους τόπας καὶ χρόνος ἐτιμαρῆθησαν, τῆ ὅποίων
 ἢ παιδάσῃς ἄς εἶναι ἀθεδείμα καὶ νεθεσία εἰς τὰ λόγους τε, καὶ φοβήσῃ μὴ
 πάθῃς καὶ σὺ τὰ ὅμοια τέτοις καὶ χείρονα. Ἐ΄τι δὲ ἡμπορεῖς νὰ ἀφελῆθῃς, ἔχε
 καὶ ξεριζώσης ὑπὸ λόγους τὸ ἐγλήμα τῆτο, νὰ κάμῃς μίαν ἀπάσῃν εἰς

τὴν νῦν σε, ὅτι πλέον νὰ μὴ βλασφημήσης ἢ τινὰ αἰτίαν, ἐὰν ἦτον ἡ σφοδρότερα θλίψις καὶ συμφορὰ, ὅπῃ ἤμπορεῖ νὰ τύχη· καὶ πάλιν ἐὰν πέσης ἐξ ἀπροσεξίας, διὰ τὴν κακὴν συνήθειαν, μὴ ἀφήσης νὰ περάσῃ ἐκεῖνη ἡ ἡμέρα, παρέξ νὰ δράμῃς εἰς τὴν Ἐξομολόγησιν, καὶ ἄφες πάσας τὰς ὑπηρεσίας τῆ σώματος, ἢ νὰ θεραπεύσης τὴν ψυχικὴν σε πληγὴν, καθὼς ἐναμνίζεις εἰς τὴν σωματικὴν. Καὶ μὴ ὑπομείνης καὶ μίαν εἰρημὴν ἀδιόρθωτος, ὅτι ἡ ἀμαρτία, ὅπῃ δὴν ἐξαλειφθῆ ἢ μετανοίας, βαβίλει τὴν ἀμαρτωλὸν μὲ τὸ βάρος τῆς εἰς ἄλλο ἀόμνημα. ἢ τὸ ξέδραμε τὴν θεραπείαν ταχύτερον. Εἶδὲ καὶ δὴν τύχη ἐκεῖ πλυσίου, ὅπῃ εἶσαι, Πνευματικὸς, νὰ εἴπῃς καὶ τῆς ἄρας τὸν λογισμόν σε, κάμει τὸν κανόνα ἐστὸν, ὅπῃ σὺ δίδω ἐγὼ ὁ ἀνάξιος. ἤγειν ἄλλως, ὅπῃ ἐξέλεθι τῆ σώματος σε ἡ βλασφημία, δάγμασε δυνατὰ τὴν γλῶσσαν σε, ὅπῃ ἐκαμὲ τὴν ἀμαρτίαν, καὶ ἄς αἰματώσῃ, ἢ καὶ ἄς λάβῃ πόνον πολὺν, ἢ νὰ τὸ ἐνθυμᾶσαι εἰς τὸ ἐρχόμενον· καὶ πάλιν ὁσάκις πέσης, κάμει τὸ ἔμοιον, ἕως νὰ ξεσυμψείσης· καὶ μὲ τῶτον τὸν ἔσπον ἐλπίζω εἰς τὸν Θεόν, νὰ λυβωθῆς καὶ τελείως, καθὼς καὶ ἄλλοι ἐπαράξασιν, ὅτι κάθε τίποτες εἶναι συνήθεια, καὶ μὴ δειλιάσης τὸν πόνον, ὅτι κάλλιον νὰ πορέσης ἐδῶ πρὸς ἄραν ὀλίγην, παρέξ νὰ κολαθῆς αἰώνια.

Ἐβδόμον καὶ πλεοναίον ἱαβικὸν εἶναι, νὰ φύγῃς τὰς αἰτίας καὶ τόπους, ὅπῃ σὲ κάμνῃν καὶ πίπτεις εἰς τὸ τὸ ἐγκλημα. Ἐπὶ ὅστις δὴν προσέχει τὸν ἐγκλημα, θανατώνεται. Αἱ δὲ αἰτίαι, ὅπῃ σὺ λέγω νὰ βλέπῃσαι, εἶναι αὐτὰ αἱ δῶ. Πρῶτον ὁ ὄρκος, τὸν ὁποῖον προσέχει, νὰ μὴ εἴπῃς ποτέ σε, μὰ τὸν Θεόν, ἢ τὴν Παρθέριαν, ἢ τινὰ Ἄγιον, καθὼς μᾶς φησιγγέλλει ὁ Κύριος εἰς τὸ Εὐαγγέλιον, καὶ ὁ Ἀπόστολος Γάλακος, καὶ τὸ, ἔπειτα διὰ τὸν ὄρκον πίπτεις εἰς τὴν ἔμπορτίαν, καὶ ἀπ' αὐτῆν εἰς τὴν βλασφημίαν. Ὅτι καθὼς ἡ πολυλογία φέρει τὴν ἀμαρτίαν, ἔπειτα καὶ ἡ πολιορτία τὴν βλασφημίαν· καὶ ὅστις δὴν φυλάγεται διὰ τὴν ἀρχολογίαν, πίπτει εἰς τὴν αἰχρολογίαν. Μὴν ὁμότης γὰρ ἢ τινὰ ἀπόφασιν. Εἶδὲ καὶ ἀσοχήσης, ἕς εἶναι τὸ ἱαβικὸν (ὡς ἀνωθεν εἶπαμῃ εἰς τὴν βλασφημίαν) νὰ δαγκάσης τὴν γλῶσσαν, ἢ νὰ ραπίσης τὸ πρόσωπον, ἢ νὰ κάμῃς ἄλλου κανόνα φησιγγέρον, β. μετανοίας, ἢ ἡσιείας, ἢ ξηροφαγίαν τὴν ἡμέραν ἐκεῖνην, ἢ ἄλλο εἶτι σὲ φωτίσῃ ὁ Κύριος, καὶ τὸ σὺ βοηθᾶ ποιδά, νὰ κάμῃς πάταν ἄραν, ὅπῃ πέσης εἰς τὸ, ἢ ἄλλο ἀόμνημα, ἢ τὸ ἐνθυμᾶσαι διὰ μίαν εἰς ἄλλην φοράν, καὶ ξεσυμψείς τὸ κανὸν θεῖα χάριτι. Καὶ ἢ νὰ φυλάγῃσαι ὀπιμελέστερα, ἔπειτα ποιδάκις τῆ λόγῃ σε, καὶ μάλιστα τὸ βράδυ, ὅταν ὑπάγῃς νὰ κοιμηθῆς, καὶ σοχαζῆς, ἐὰν ἄμοσες τὴν ἡμέραν ἐκεῖνην, καὶ δὴν ἐκαμὲ τὸν κανόνα, κάμῃτον τότε, ὅπῃ ἔχεις ἄδειαν πειρασώτερον, νὰ κλαύσης τὴν ἀμαρτίαν σε. Καὶ ἔπειτα τὴν βοήθειαν τῆ Κυεῖς, εἰς ὁ ἴγον κειρὸν τελείως λυβάνῃσαι διὰ τὴν κακὴν ταύτην συνήθειαν.

Δεύτερα αἰτία τῆς βλασφημίας εἶναι τὸ παιγνίδιον, καὶ μάλιστα τὰ χαρτῖα, τὸ ὁποῖον ἀρέπει νὰ φύγῃς ὡστερ τὸν ὄφιν, τῆτι νὰ μὴ παίξῃς ἄσπρα, ἢ ἄλλο παράγμα, σοχαζόμενος εἰς αὐτὸ τὰς ποιδάς σε ζημίας, ὅτι πρῶτον μὴ χάσεις τὰ χήματα, β. τὴν τιμὴν καὶ φήμην σε, ἔπειτα δὴν σὲ ἀλαβένται ποσῶς, ἀλλὰ πάντες σὲ ξεθύνουσι, καθὼς σὺ ἀρίπει. γ. ζημιάνῃσαι τὸν καιρὸν τὸν πολυτίμον, ὅπῃ σὺ ἐχάρισεν ὁ Θεός, νὰ τὸν ἐξοχάξῃς εἰς ἀγαθὰ ἔργα, ἢ νὰ λάβῃς τὴν Οὐρανίον Βασιλείαν. ἢ ὁποῖα ζημῖα εἶναι φησιγγέρον (τὴ καιρὸν λέγω)

λέγω) ὡδὴ τὸ παράγματος, ἕατι παῖγμα ὅσον θέλεις, θέλεις, ἀμὴ κερ-
 ρόν, ὄχι, ὅτι πλέον δὲν σρέφει εἰς τὰ ὀπίσω. Καὶ ἀπλῶς εἶπειν, τὸ παι-
 γνίδιον εἶναι αἰτία χιδὸν ὀλονῶν τῆς ἀμαρτημάτων, ἕατι κάμνει τὸν ἀνδρωπον
 φιλαργυρον, καὶ ἡ φιλαργυρεία εἶναι ρίζα πάντων τῆς κακῶν. Λοιπὸν φανερόν
 εἶναι, ὅτι ὅστις παίζει τὰ χήματα, θέλειςκεται εἰς αὐτὸ τὸ πάθος, ἐπειδὴ
 πλεονεκτᾷ, καὶ πάχει νὰ ἐγδύση τὸν ἀδελφόν τε, νὰ λάβη τὸ παῖγμα τε. Φυ-
 λάγε λοιπὸν, ἀδελφε, ὅσον δύνῃσαι, εἰ μόνον νὰ μὴ παίζης ἐσὺ, ἀλλὰ μή-
 τε κἂν νὰ ὑπάγης, ὅπως ἕτεροι παίζωσιν, ὅτι κινεῖα ἕαφορον δὲν λαμβάνεις,
 ἀλλὰ ζημίαν σωματικῶ καὶ ψυχικῶ πάντοτε. Καὶ ἕτως ἔχων τὴν ἀρέπυσαν
 ὀπιμίλειαν, λυβῶνεσαι ἄπο ταύτην τῶ ἀμαρτίαν.

Εἶναι καὶ ἄλλη βλασφημία δειτέρα τῆς ἀνωθεν, ὅπως λέγουν τινὲς ἀνόητοι ἀν-
 δρες τε καὶ γυναῖκες, καὶ ὡδιδέουσι τὸν ἀδελφόν, λέγοντες. Νὰ τὸν παρή ὁ δαίμων,
 ἡ ἀνάθεμά τον, καὶ ἕτερα ὅμοια. Ὡ τῆς ἀγνωσίας σε, ἀνδραπε, ποῖων ἕξα-
 σίαν ἔχεις ἐσὺ, καὶ δίδεις τὸν ἀδελφόν σε τὴ ποτηρᾷ; ἡγόρασές τον, φαίνεται
 σε καλὰ καμωμῆρον, νὰ ὡδιδέης τὸν ὀμόπιστον καὶ πλισίον σε, ὅπως ὁ Κύριος
 ἔχουσε τὸ ἄχραντον αὐτῆ καὶ πολυτίμητον αἶμα, ἕα νὰ τὸν λυβῶσῃ ἄπο τῆς χεῖρας
 τε ἕαβόλε, καὶ σὺ τὸν ὡδιδέεις; Φαρρεῖς καὶ ἐκεῖνον λαμβάνεις; ἕσενα κληρο-
 νομα, φροδόληπτε. Ὁ Ἀπόστολος Γέδας γράφει εἰς τῶ Ἐπιστολῶν αὐτῆ ἕα τὸν
 Ἀρχάγγελον Μιχαὴλ, ὅταν ἔφακείνετο, ἕαλεγόμμος με τὸν δαίμονα ἕα τὸ
 σωμα τε Μαυτέας, ὅτι δὲν ἐτόλμισον ὁ Ἄγγελος νὰ βλασφημήσῃ τὸν δαίμο-
 να, καὶ εἰς τιαύτην ἕαδῆσαι, ὅπως ἐναντιεῖτο ὁ ἕρισκατάρατος τῶ θεῖς φροσάγ-
 ματος. ἀλλὰ εἶπέ τε. Ὁ Κύριος νὰ σε δῶσῃ ὀπιτίμιον, ἕαβόλε. Ὅταν ἔν
 ἔχης καὶ σὺ τίποτες ἕαφορῶν με τινὰ, ἄφεις νὰ κάμη τὴν κείσιν ὁ δίκαιος Κερτῆς,
 καὶ ὡελπότερον βλάβεις τὸν ἐχθρόν σε, νὰ ἕαμείνης τῶ ζημίαν, ὅπως σε
 ἕκαμε, νὰ εἶπῆς, ὁ Θεὸς νὰ τὸν εἶρη, παρῆξ νὰ τὸν ὡδιδέης τῆ δαίμονι.
 Ἀρκεῖσι ποσαῶτε ἕα τὴν βλασφημίαν, καὶ ἐνθυμῆμμος πᾶς ἀνωθεν ἐρμυλῆας,
 ὀπιμῆς τῆν σωτειάν σε, ὅσον δύνῃσαι, νὰ λυβῶθῆς ἄπο ποσῆτον ἀνόμημα,
 καὶ τότε νὰ χαίρεσαι ὡελπότερον, παρῆξ νὰ ἡθέλεις εἶρη πλεῖτον ἀτίμητον.

Κ Ε Φ Α Λ Α Ι Ο Ν, Ζ'.

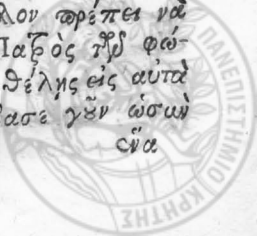
Περὶ τῆς αἰτιδέας καὶ δαιμονικῆς Ὑπερφηανίας.

Η Ὑπερφηανία εἶναι ρίζα καὶ πηγὴ πάσης ἀμαρτίας. Ὁ Διάλογος Γρηγό-
 ριος εἰς τὰ Ἡΐδικὰ τὴν ἀγῆει ἄπο τὸν ἀειθμόν τῆς ἕπτὰ θανασίμων
 ἀμαρτημάτων, καὶ λέγει ἕτως. Ἡ Ὑπερφηανία ἡ βασίλισσα πάσης ἀμαρτίας,
 ἕδῶς ὅπως νικήσῃ τὸν ἀνδρωπον, καὶ αἰχμαλωτίσῃ τὴν καρδίαν αὐτῆ, τὸν δίδει
 εἰς τὴν ἕξασίαν τῆς ἕπτὰ θανασίμων ἀμαρτημάτων τῆς στρατηγῶν αὐτῆ, νὰ τὸν
 θανατώσωσιν. Ἡ Ὑπερφηανία εἶναι μητέρα πατῶν τῆς ἀνομιῶν. Ὁ θεὸς ὁ ἱσῆ-
 δαρος τῶ ἐπανάμασεν εἰς τῶν β'. Βίβλον τῆς ἐτυμολογίας, ἀφανισμὸν πα-
 σῶν τῆς ἀρετῶν, ὅτι ὀλονῶν κάμνει πόλεμον, καὶ ἐναντιεῖται ταις. Ἀμὴ ἕατι τὸ
 κυριώτερον τῆς εἶναι, νὰ καταφροῖα τὴν ὑπακοῶν, ἕα τῆτο κοινῶς λέγεται, ἐχ-
 θρός τῆς πεπεινώσεως, καὶ ἀπτιδῆμος. Ὁι βαθμοί τῆς εἶναι πῆτες, καθῶς λέγει
 ὁ αὐτός Γρηγόριος εἰς τὸ, καγ'. Βιβ. Γίνωσκε γῆν, ὅτι μερικὰ ἀγαθὰ λέγονταν

πνευματικά, ἢ γεν ἡ χάρις, ἡ ἀφοφειτία, τὸ ποιεῖν σημεῖα, ἢ ἕτερα ὅμοια. Ἄλλα εἶναι τῆς φύσεως, ὡσαν ἡ γνώσις, ἡ ἰμορφία, ἢ ἡ δυνάμις. Ἄλλα τῆς τύχης, ἢ γεν πλετος, τιμαίς, ἢ ἄλλα τοιαῦτα. Τύχην δὲ λέγομεν ἢ τὴν τῶ λόγῳ σωθήθειαν, ὅτῃ λέγει ὁ Κόσμος, ὄχι νὰ πισθώμεν τύχην καὶ ρίζικόν, καθὼς ἐφρονῶσαν οἱ Ἐββλιωες. Μὴ ἄφοιτο. Αὐτὰ τὰ ἀγαθὰ χαρίζει ὁ Κύριος, ἔτινος θέλει, καθὼς θέλει, ὅταν θέλει. Ὁ ἀρῶτος ἐν βαθμὸς τῆς ὑπερηφανίας εἶναι, ὅταν ἔχῃς μερικὰ ἀπὸ ταῦτα, ἢ δὲν τὰ γνωρίζεις ἐκ Θεοῦ, ἀλλὰ φαρρείς, ὅτι τὰ ἔχεις ἀφ' ἐαυτῶ σου. Ὁ β' εἶναι, ὅταν γνωρίζεις πῶς τὰ ἔχεις ἀπὸ τὸν Θεὸν, ἀμὴ ὄχι χάριτα, ἀλλὰ ἵατὶ σὲ ἀρέπῃσι, ἢ εἶσαι ἄξιος νὰ τὰ ἔχῃς. Ὁ γ' εἶναι, ὅταν φαρρείς, πῶς ἔχεις τινὰ ἀγαθὰ, ὅτῃ δὲν τὰ ἔχεις. Ὁ δ' εἶναι, ὅταν καταφρονῆς τῆς ἄλλης, ἢ ἐπιθυμῆς νὰ σὲ τιμῶσιν ὡς ἀξιώτερον ἀπ' ἐκείνης. Ὁ πέμπτος ἢ ὕστερος βαθμὸς εἶναι, ὅταν καταφρονῆς τῆς ἱερῆς νόμου, ἢ δὲν ὑποτάσσῃσαι εἰς αὐτῆς, καθὼς οἱ ὅσιοι Πατέρες ἐνομοθέτησαν, ἔτινος εἰς τὴν ἰκείαν, ὡσαν ἢ εἰς πᾶσαν ἄλλην Ἐκκλησιαστικὴν ἀφάδοσιν. Εἰς ὅλας αὐτῆς τῆς βαθμῆς εἶναι ἀμαρτία, ἀμὴ ὄχι τὸν Θεὸν, ὅ ἀρεπῶτερον ἀμαρτανῆς ὁ ὑπερήφανος, ὅτι εἰς ἕτερον τινὰ καταφρονῶν τὸν Θεὸν, ὅ ἀρεπῶτερον πᾶσα τιμὴ ἢ δόξα, ὡς Δεασότης ἡμῶν, ὅτῃ εἶναι, ἢ Βασιλὸς τῆς μεγαλειότητος. Οἱ κλάδοι τῆς ὑπερηφανίας, ἢ θυγατέρες τῆς εἶναι, ἰβ'. Πειρηγία, Ἀλαζονεία, Κενοδοξία, Καύχισις, Ἰδιοραθυμία, Ἀυθάδεια, Ἀπόνοια, Πράφασις, Προατοικμὴν Ἐξομολόγησις, Ἀποσασία ἢ ἀφάβασις, Ἐλύθειας ἀδεια, ἢ τὸ ὕστερον ἢ τῆς ἀμαρτίας σωθήθεια, ἢ τῆς φερίζει μίαν τινὰ καταφρονησιὴν τῆ Ἐντολῶν τῆ Θεοῦ. Αὐτὰ τὰ, ἰβ'. ἐκλήματα αὐξάνουσι πολλὰ τὴν μικροπραγίαν, ἢ ἐὰν ποθῆς νὰ λυθῶθῃς ἀπὸ ταῦτα, φεῖγε, ἢ μίσα ὁμοίας ἀρεπῆς. Ὁ αὐτὸς Γρηγόριος λέγει εἰς τὸ, κβ'. Βιβ. Κεφ. κβ'. ἢ κγ'. ὅτι καθὼς ἡ ταπεινώσις εἶναι σημεῖον τῆς ἐκλεκτῶν τῆ Θεοῦ, πῶς ἔχῃς νὰ ἀπολαύσῃσαι τὴν Οὐρανοῦ Βασιλείαν, ἔτινος ἢ ἡ ὑπερηφανία εἶναι ἀφάδῃς μαρτυρία τῆς κολασμῶν, ὅτι πῶς θέλουσι ταπεινωθῆναι εἰς τὸν ἄδην, νὰ τιμωρῶνται αἰῶνια, καὶ τὰ Δεασοτικά λόγια. Πῶς ὁ ὑφάν ἐαυτὸν ταπεινωθήσεται, ὁ δὲ ταπεινῶν ἐαυτὸν ὑφωθήσεται. Ὅσον δοξάζῃσαι, ἀνδραπέ, ἢ ὑπερηφανώθῃσαι μοραχόσῃσαι, τὸσον εἶσαι ἀρεπῶτερον καταφρονημῶς καὶ μεμιστημῶς ἐνώπιον τῆ Θεοῦ, ὅστις ἀντάσεται πῶς ὑπερηφανοῖς, ἢ ταπεινῶναι, καὶ ἀσσοκρίζῃσαι τῆς ἀνοίας τῆς καρδίας αὐτῶν, καθὼς εἶπον ἡ Δεάτοινά μας. Ἡ ταπεινώσις εἶναι χάρις πᾶσαν τῆς χαρίτων. Ἡ δὲ ὑπερηφανία πάντων τῆς ἀγαθῶν ἐμπόδιον, ἢ αἰτία τῆς ἐγκλημάτων. Ἐξ αὐτῆς ἀνάται ἡ ἀρεσις, ἡ ἐχθρα, ἡ κλεψία, ἢ ἄλλα ἀφάφορα, τὰ ὅποια εἶναι ὡς οἰκοδομῆς ἢ ὁσῆτια πλησίον ἐνὸς πύργου ὑφίπῃς ἀμελιωμῶς, ὅτῃ δὲν ἠμπορῶσιν οἱ πολεμῶντες νὰ τὰ ρίξουσι, ἵατὶ ὁ πύργος τῆς βοηθῆ ἢ φυλάγεται, ἔτινος ἢ ἡ ὑπερηφανία δυνάμῶναι τὰ ἐπιλοπτα ἀμαρτημῶνται, ἢ δὲν ἀφίγει νὰ κικήσῃ ὁ ἀνδραπέ. Εἶναι πολλοί, ὅτῃ ἔσρεφαν τὰ ξόνα ἢ ἀλλοφῆρα ἀράγματα, ὅτῃ κρατῶσιν ἀδίκως, ἀμὴ αὐτὴ τῆς κάμνει, ἢ ἀχύνονται νὰ τὰ ὁμολογήσῃν, ἢ δὲν τὰ δίδουσι. Καὶ πάλιν οἱ φιλάργυροι ἀφίωται πῶς ἀφελείας ἢ ζέρας ἐν ἀποκρίῃ, ἀμὴ ἵατὶ νὰ μὴ πτωχῶθῃσαι, ἢ τῆς καταφρονηθῆναι δὲν τὸ σέργῃσαι. Ἄλλοι πάλιν ἐσογχαρῶσαν τινὲ ὕβελν ἢ ἀτιμίαν, ὅτῃ τῆς ἐκαμναν οἱ ἐχθροί τῆς, ἢ ἀφίωται τῆ Θεοῦ τινὲ ἐκδίκησιν, ἀμὴ ἔτινος ὁ δαίμων δὲν τῆς ἀφίγει νὰ κάμῃσαι τὸ ἀρῶσαγμα τῆ Θεοῦ, ἀλλὰ φαίνεται τῆς, ὅτι ἐὰν δὲν

θανάτισσον τὸν ἐχθρόν τες, δὲ ἔχουσι πρόσωπον νὰ παρρησιασῶσιν εἰς τὸ πα-
 ζαεῖ, νὰ τὲς ἴδωσιν οἱ ἄνθρωποι. Βλέπεις, πόσῳ βοήθειαν λαμβάνουσι τὰ
 ὀπίλοιπα ἁμαρτήματα, ἕκαστον τὸν πύργον τῆς ὑπερηφανίας, καὶ δὲ διυνοῦνται τὰ
 ὄπλα τῆς θείαν φωτισμῶν, καὶ αἱ λευκάρδαι τῆς διδασκάλων νὰ τὰ χαλασ-
 σιν; Εἰάν ἐν θέλης, νὰ νικήσης τοιαῦτον πόλεμον, κάμε ἔσπον, νὰ ρίψῃς τὸν
 πύργον τῆς ὑπερηφανίας ἑσπότερον, καὶ τότε νικᾷς τὰ ὀπίλοιπα. Διὰ νὰ θερα-
 πείσῃς αὐτὸ τὸ νόσημα, ἄνθρωπε, ᾤθεα χωρεῖ ὁ Κύριος, καὶ πίπτεις εἰς ἄλλα
 μεγάλα ἐγκλήματα, τὸ ὁποῖον δὲ ἔκαμιν ὁ πᾶσις σοφὸς Ἰαβὼς, εἰάν αὐτὸ δὲ
 ἦτον πάντων τῶν ἄλλων χειρότερον. Ἐκαυχῆθη ὁ Προφητᾶνάξ, λέγωντας. Ἐγὼ
 εἶπα ἐν τῇ ὀδύμῳ μου, ἢ μὴ σαλευθῶ, ἤγεν, δὲ θέλω ἁμαρτήσῃ, καὶ ἔσ-
 νὰ τὸν ταπεινώσῃ, καὶ νὰ τὲς θεραπείσῃ ὁ Κύριος τῆς ὑπερηφανίας ταύτης, τὸν
 ἀφῆκε, καὶ ἔπεσον εἰς τὴν μοιχείαν καὶ φόνον. Ἐπερηφανῆθη ὁ Πέτρος, ὅταν
 ἔλεγε ὁ Κύριος πρὸς τὰς Ἀποστόλους, ὅτι τὲς ἐμελλε νὰ τὸν ἀφίσωσιν ὅλοι εἰς τὰς χεῖ-
 ρας τῆς Ἰουδαίων, νὰ φύγῃ, καὶ λέγει τὲς, εἰάν ὅλοι οἱ Συναγώγοί μου σὲ ἐγκατα-
 λείψωσιν, ἐγὼ δὲ σὲ ἀφίνω, εἰάν ἴξωρα, νὰ θανατωθῶ δι' ἀγάπῃ σου. Καὶ
 ἔσ- ταύτης τῆς ἔπαρσιν αὐτῆς, παρεχώρησεν ὁ Κύριος, καὶ τὸν ἀνήθη ξιστῶς,
 ἔσ- νὰ ταπεινωθῇ ὑπερον, νὰ ὀδύρεται τὴν ἀδύνηαν αὐτῆς, νὰ μὴ ὑψηλοφρονᾷ.
 Ἐν τῷ πόσει καὶ ποταποῖ Ἀσκηταῖ εἰς τὴν ἔρημον ἐνάρετοι, ὅπῃ ἐδίωκον ἕκαστον
 τὲς ἀνθρώπους δαιμόνια, καὶ ἄλλα σημεῖα καὶ τέρατα ἔκαμιν, καὶ ὑπερον ἔπεσον
 εἰς μεγάλα πτώματα, Κρισοφάν, Φονικά, Πορρείας, καὶ εἰς ἄλλα ἄλλα, καθὼς
 φαίνεται εἰς τὸν Μεταφρασμῶν, εἰς τὸ Λαυσαϊκόν, καὶ ἄλλα Βιβλία, τὰ
 ὁποῖα ἀφίνω ἔσ- βραχύτητα. Ἀμὴ ὅστις θέλει, ἄς τὰ ἀναγνώσῃ, νὰ ἐκπλα-
 γῇ, καὶ νὰ ταπεινωθῇ ὀλοφύχως. Ἐπειδὴ ἐν ἔσ- θεραπείαν τῆς ὑπερηφανίας ᾤθεα
 χωρεῖ ὁ Κύριος τοιαῦτα ανομήματα, φανερόν, ὅτι αὐτῆ εἶναι ἀπ' ὅλα χειρότερον.
 Πολλὰκις δὲ πάλιν ἀφίνει ὁ Θεὸς καὶ καταλαλεῖσι τινὰς ψεύδῶς, ὅτι ἔπαρξαν
 τινὰ ἀνομίαν, καὶ τῶτο τὸ κάμνει ὁ πᾶσις σοφὸς Ἰαβὼς, ἔσ- νὰ τὲς ταπεινώσῃ ἕκαστον
 τῆς ἔπαρσιν, καὶ σέμει τὲς καὶ ἐπείρας ἐλίψεις, ἔσ- νὰ μὴ πείσῃσιν εἰς ὑπερη-
 φανίαν, καθὼς τὸ μαρτυρᾷ ὁ Οὐρανοῖς Παῦλος, λέγων. Ἐδόθη μοι Ἄγγελος
 τῶ Σατανᾶ, νὰ μὲ κολαφίζῃ, ἔσ- νὰ μὴ ὑπερηφανωθῶ, ἕκαστον τῆς μεγαλο-
 πητίας τῆς ὀλοκαλύψης. Εἰς τὸ σάδιον, ὅπῃ πολεμῶσιν αἱ ἀρεταὶ μὲ τὰς ἁμαρ-
 τίας, ὅταν νικήσῃ ἡ ἀρετὴ, φύγουσιν ὅλα τὰ ἐλαττώματα, καὶ μένον ἡ ὑπερη-
 φανία ὀπιμῆται, καὶ πολεμᾷ ἕως θανάτου τὸν ἄνθρωπον. Ὅταν ἐν νικήσῃ ὅλα τὰ πά-
 θη, ἐποιήσῃ νὰ πολεμᾷ τὴν κενοδοξίαν, ὑπὸ τῆς ὁποίας εἰάν νικήσῃ, δὲ ἐκα-
 τῶρδωσες τίποτες. Εἰάν εἶσαι λέγω σώφρων, εγκρατὴς, ελεῖμων, καὶ νὰ ἔχῃς
 καὶ ἄλλα ἀρετὰς ἄλλοις, τότε μάστιγα φυλάξῃ ἕκαστον τῆς ὑπερηφανίας ὀπιμ-
 λῶς, ἡ ὁποία δὲ φύγει ποτέ τις ἕκαστον τὸν ἄνθρωπον, ἀλλὰ τὸν πολεμᾷ ἕως
 τῆς ὄραν τῶ θανάτου, τότε, ὅπῃ ὅλα τὰ πάθη δὲ τολμῶσιν πλέον νὰ πλησιάσῃ-
 σιν. Καὶ εἰάν δὲ φυλαχθῇ ἕκαστον ταύτης, ἐζημιώθῃς ὅλας τὰς κόπας σου. Καθὼς
 ἔπαρξεν ὁ Φαρισαῖος ἐκεῖνος, ὅς τις ἐκατῶρδωσε πολλὰς ἀρετὰς, ἔπειτα τὸν ἐν-
 κησεν ἡ ὑπερηφανία, καὶ καταβαίνειν ἕκαστον τὸ ἱερόν ὑποκρίθη ὁ ἄθλιος. Οὐ μόν-
 ον δὲ ἔστος, ἀλλὰ καὶ ἄλλοι πολλοὶ ἐνάρετοι φίλοι τῶ Θεῷ ᾤθεα φημοὶ Ἀσκηταῖ,
 ἐζημιώθησαν τὲς ἀγῶνας αὐτῶν οἱ ταλαίπωροι, ὅπῃ ἐπείρασεν ὄλλῃ τὲς τῆς
 ζωῆς εἰς τὴν ἔρημον, ἐδίοντες χορτάρια ἄχρη καὶ ὀλίγον ὕδωρ, ἢ ξηρὸν ἄρτον
 κωεῖς ἄλλῃ ᾤθεα μὴ τὸ σῶματος, ἔπειτα μόνον ἔσ- εἶνα ὑψηλοφρονα λο-

ρισμὸν ἐκολάθισαν. Περὶ τῆς θείου γράφει ἰδὼ εἰς τὸ τέλος τῆ λόγου δὴ
 ὡραδείγματα, ἵνα νὰ φοβηθῶσιν οἱ ὑπερήφανοι, καὶ νὰ ταπεινωθῶν ἕξ ὅλης
 καρδίας ἀκούοντες ποταπῆς διαγωγῆς ἀνδραποὶ ἀπωλείθισαν. Ὁ Ἐλεάζαρ
 ἔκαμε μίαν νίκην περὶ φημον, ὅταν ἐφόνδισε τὸν ἐλέφαντα, ὁ ὁποῖος πίπτου-
 τας, ἐφόνδισε τὸν φονδίστην, καὶ ἔμεινεν ὑποκῆτὸν τῆ θείης ἀπεδαμῆτος, ἵνα
 δὲν ἐφυλάχθη μὲ ἔπιμελειαν. Οὕτω καὶ σύ, ὅταν νικήσης εἰς ἀμαρτίαν, νό-
 μισον ὅτι εἰς θείον ἐφόνδισες, ἀμὴν εἰς δὲν φυλαχθῆς καλῶς, νὰ φύγης μα-
 κρὰν τῆς κροδοξίας, αὐτὴ ἡ νίκη σὲ ἰθανάτωσιν, καὶ νικήτης νικᾶσαι μάλλον,
 καὶ ἀφ' ἐαυτῆς σε φονδίσαι. Ὁ παῖτες, ὅπως ἀναχωρεῖ ἀπὸ τὸν Θεὸν, καὶ ὑπερον νὰ
 ἐπιστρέψῃ εἶναι ὁ ὑπερήφανος. Κατὰ πολλὰ μισα, καὶ βδελύττεται ὁ παρῶτατος
 καὶ ταπεινὸς τῆ καρδία, τὴν ὑπερηφανίαν, καὶ κατεβάσει τὴν ἀπὸ τὸν θρόνον, καὶ
 τὴς ταπεινῆς ὑψάσει. Ἐταπεινώσει τὸν Πέτρον ἕξ μίση μιᾶς παιδείσης, τὸν
 Γολιάθ ἕξ τῆ Δαβὶδ, ὅπως ἦτον εἰς αὐτὸν μικρὸν, καὶ ἐφόνδισε τοῖστον γίγα-
 ντα. Ἐταπεινώσει τὸν Ὀλοφέρνην, καὶ ἔκοψε μίαν γυναῖκα τὴν κεφαλῆν. Ἐ-
 ξώσει τὸν Ἀδὰμ ἀπὸ τὸν Παράδεισον. Ἰσέρησι τὸν Σαὺλ καὶ Ρ'οβοὰμ ἀπὸ
 τὸ Βασίλειον. Ἐθανάτωσιν τὸ Συναχειμ, ῥαί. χιλιάδας λαόν. Ἐπνίξε τὸν
 Φαραὼ μὲ ὄλλω τὴν στρατιὰν αὐτῆ εἰς τὴν θάλασσαν, καὶ ἄλλως πολλὰς ὑπερη-
 φανῆς ἐπαίδουσι ὁ παράγαθος μὲ πικρότατον θάνατον, καὶ μόνον ἀνδράπεις,
 ἀλλὰ καὶ αὐτῆς τῆς Ἀγγέλης (ὅσοι δηλονότι ὑπερηφανώθισαν) ἕξώσεισιν Οὐ-
 ρανόθου, καὶ κατέκεινεν αὐτῆς εἰς τὴν αἰώνιον κέλασιν. Ἐπεὶ γὰρ ἡ ὑπερηφανία
 ἔκαμε τῆς Ἀγγέλης δαίμονας, καὶ ἡ ταπεινωσις κάμνει Θεὸν τὸν ἀνδραπον, φυ-
 λάττω νὰ μὴ κροδοξήσης ποτέ σε, ὅτι καὶ μίαν αἰτίαν δὲν ἔχεις νὰ υπεραίρεσαι.
 Ἐν ἀνομίᾳ σωλεύθης. Ἐν ἀμαρτίᾳ ἐξηνήθης. Ἡζήσασ ὅλη μὲ θλίψεις
 καὶ βάσανα, καὶ ὁ θάνατος ταλαιπωρεῖ. Ὅτι γὰρ εἶ, καὶ εἰς γὰρ ἀπελόγη. Ἐὰν
 σοχαθῆς, εἶσαι χῶμα καὶ σάκη, καὶ νὰ ἐνδυμῆθης τὸν βρωμισμὸν τῶνον,
 ὅπου τελειώνει ἡ δόξα σε, καὶ τὴν ζῆνιαν, ὅπως σὺ πορῶσει ἡ κροδοξία,
 θέλεις τὴν μισήσει ὀλόπελα, ἐνδυμῆθης τὴν βρῶμα, τὴν κόπρον, τῆς σκῶ-
 λικας, ἕξ κληρονομίης μὲ θάνατον, ὅταν σὲ καταπατήσιν οἱ πενήτες, ὅπως
 ἕξθενεῖς ἐσὺ τώρα καὶ καταφρονεῖς, ἀνόητος. Ὁ τῆς ἀφροσύνης σου, ὑπερή-
 φανε, ἵνα δὲν σοχαθῆσαι ἐπειρο, ὅτι εἰς γὰρ ἀπελόγη. Ἐὰν εἰς γὰρ ἀπελόγη.
 σίας καὶ Κοιμηθῆσαι; Καθῶς εἶναι ὡραίζον καὶ ἐναντίον τῆς τάξεως, νὰ ὑπερη-
 φανώθης ὅς τις βασάζει κατ' ὄραν ἐπάνω τῆ τῶνον, ἕπος
 εἶναι παρῶτατος ὡραίζον νὰ κροδοξῆς, καὶ νὰ ἐπαίρεισαι, ἀνδραπε, ἵνα βα-
 σάζεις τὴν ἀποφασιν τῆς Ἀδαμιάας ὡραίζης. Ἡ δ' αὖ ἡμέρα φαῖντε ἀπ-
 αὐτῆ, θανάτῳ ἀποθανεῖθαι. Ἐὰν εἰς τὴν ἀρετῶν καὶ σοφίαν σου ὑπερηφανώθης,
 ἡ εἰς ἄλλω χεῖν καὶ ἐπιστήμῳ, ὅπως νομίζεις νὰ ἔχης, ὅλα εἶναι δωρεὰν καὶ χα-
 εἰσματα τῆ Κυρίου, ἕξ τὰ ὁποῖα ἀποδώσεις λόγον ἐν ὄρα Κεῖσεως. Οἱ δὲ
 δυνατοὶ δυνατῶς ἐπαθήσονται, καὶ τὰ ἐξῆς. Αἱ ἀρεταὶ εἰσὶν ἐργασίαι τῆ πα-
 ναγὰς Θεῶν, καὶ ἀρῖπει ὅσον ὡραίζεις τῆς ἄλλως εἰς ἀξιώματα, ἡ σοφίαν,
 ἀνδρείαν, δυνάμιν, πλῆτον, καὶ ἕτρα ὅμοια σωματικά χαρίσματα, ἡ καὶ ψυχι-
 κά, ἡ γὰρ σωφροσύνη, ἐγκρατεῖαν, καὶ ἄλλως ἀρετῆς, πῶμα μάλλον ὡραίπει νὰ
 ταπεινώθης, ὅτι ὅλα αὐτὰ τὰ δωρήματα ἀνωθεν εἰσὶν ἐκ τῆ Πατρὸς τῆς φῶ-
 τον. Αἱ ἀμαρτίαι μόνον καὶ τὰ ἐγκλήματα εἶναι ἐδικὰ σε· καὶ εἰς δὲν θέλεις εἰς αὐτὰ
 νὰ καυχῆσαι, εἶναι ἀφροσύνη σου καὶ ἀγνωσία ἀρείας σου. Στίβασε γὰρ ὡραί-
 εἶναι

εἶνα δεμάτι τὰς ἀμαρτίας σου, καὶ τὰς ἀρετὰς τῷ πλησίον, βάλετε ἔμποδον εἰς σου, καὶ τότε νὰ γνωρίσῃς ἀμαρτωλὸν τῷ λόγῳ σου, καὶ δίκαιον τὸν πλησίον σου. Καὶ μὴ συζητοῦν τὰς σὰς ἀρετὰς, καὶ τῶν ἄλλων τὰ ἐλαττώματα. Μὴ βλέπῃς τὸ κάρφος τὸ ἐν τῷ ὀφθαλμῷ τοῦ ἀδελφοῦ σου, καὶ τὸ δοκάρι, ὅτι εἶναι εἰς τὸν ἰδικόν σου, νὰ μὴ αἰδανῆσαι, ἵνα μὴ κατακευθῆς, ὡς ὁ μεγάλαιχος Φαρισαῖος. Ἐβαλεν ὁ Θεὸς τὸν Ἀδὰμ ἀπέναντι τῷ Παραδείσῳ, ὅθεν ἐκπέπτωκε, ἵνα νὰ βλέπῃ τὸν ὀρεκτὸν καὶ ἀξιώτατον τόπον, ὅτι εἶναι τῷ υπερηφανίῳ αὐτῷ ὑπερήθη, νὰ ταπεινώνεται. Σποχάζου καὶ σὺ καλὰ τῷ περασμένῳ σου πολιτείῳ, ὅτι ἡ ἐνδύμωσις τῶν ἀμαρτιῶν εἶναι καὶ τῆς κενοδοξίας ἰαφεῖα ἀφέλιμος. Πῶς εἶναι βολεπὴν, νὰ υπερηφανώθῃ εὐας σκώληξ ἀχρεῖος πεφορτισμῆτος ταῖς ἀμαρτίαις, καὶ εὐα ἀγγεῖον γεμάτον κόπρον καὶ δυσωδίαν; Εἰς τί ἐπαίρεισαι, καὶ καυχᾶσαι, ἀναίδητε; εἰς τὰς σολὰς καὶ εὐμορφὰς ἐνδύματα; ὡς τῆς αἰσίας καὶ ἀφροσύνης σου. Εἰς αὐτὰ, ὅτι ζήτας καὶ δακονᾶσαι ἄπο ἕδαμινὰ καὶ ἀναξιώτερά σου κτίσματα, ὑπεραίρεισαι; ὁ δὲ θρηκὸς ἀνδρῶπος ἐνέρεται νὰ ζητᾷ καὶ νὰ δακονᾶται ἄπο χειρὸς ἀνδρῶπος καὶ διπλεῖς, καὶ ἰσομύει τῷ πικρίῳ μάλλον, ἢ νὰ ζητήσῃ ἄπο χειρὸς ἄλλου εἰς τῷ δόξῃ. Οὕτως ἔφατε καὶ σὺ, κενόδοξε, νὰ αἰχμῶσαι, ὅτι πᾶς δακονᾶσαι, καὶ λαμβάνεις τῷ εὐμορφίῳ, ὅτι βαςᾶς, ἄπο τὰ κτήνη καὶ θηρία ἀήμερα. Τὰ μιταξωτὰ, τὰ ρεχα, καὶ πολυτίμητες γέναις, ὅτι φορεῖς, εἶναι ἄπο ποταπὰ καὶ ἀνάξια κτίσματα ἐπαρμῆα, ἵνα τῷτο, ἵνα καυχᾶσαι εἰς αὐταῖς ταῖς μάταιαις καὶ ζωγραφισταῖς σολισταῖς, εἶσαι ἀσωμένος. Διατί γὰρ ὑπερηφανώσαι, σάκη καὶ γῆ καταπατημένη καὶ ἀχρηστος, ὅτι δακονᾶσαι τῷ βροφίῳ, τῷ ἐνδυμασίῳ, καὶ ἰσοδήματι, ἄπο ταπεινότερά σου καὶ ἀναξιώτερά κτίσματα; τί δακονᾶσαι λαμβάνεις ἄπο τὸν πλεοντὸν αὐτὸν καὶ τιμῷ τῷ πορόσκαιρον; δὲ εἶναι ἰδικὰ σου ταλαιπῶρε, αὐτεῖον ἄποθαίνεις, καὶ τὰ ἀφίεις παντέρημα. Ἀνοιζον, ἄφρων, τὰς ὀφθαλμῶς σου, νὰ σοχαθῆς τὸν ἐαυτόν σου, νὰ ἰδῆς πράγματα, ὅτι νὰ σε κίμωσι νὰ ταπεινωθῆς, καὶ νὰ φοβηθῆς τῷ κείνῳ τῷ μεγάλῳ Θεῷ, ὅτι ἐκδέχομεθον. Ὅτι ὅς τις γνωρίζῃ τῷ λόγῳ ταπεινῶνται, ἵνα εἶναι ἰαφικὸν καὶ τῆς ἀλαζονείας λίαν ἀφέλιμον, ἢ τις εἶναι δαιμονικὸν ἀνομήμα μάλλον, ἢ ἀνθρώπινον. Σποχάζου καὶ ἐκεῖνα τὰ υπερήφανα πνέματα τῷ δόξῃ καὶ ἡγέρθησαν καὶ τῷ Θεῷ ἐν τῷ Οὐρανῷ. Καὶ σὺ, γῆνι σκώληξ, ὅτι εἶσαι εἰς ταύτῳ τῷ ἐξορίῳ καὶ ἀπρῶον κοιλάδα, ἐπαίρεισαι καὶ τῷ Θεῷ, μιμῆμος τὸν δακονᾶτον, ἔχωντας ἐσὺ ἄπο ἐπὶ αἰτίαν νὰ ταπεινώσῃς, ἵνα ὅτι εἶχαν οἱ υπερήφανοι Ἀγγελοὶ. Τῷτο ἄς σε εἶναι πρῶτον ἐνθεστία καὶ τῆς υπερηφανίας, ἡγὼν πόσον τῷ ἐχθροῦται ὁ πολυδύσπλαγχνος καὶ πινάγαθος Κύριος, καὶ δὲ ἐσυγχαρῆσε ταῖς Ἀγγέλοις, ἀλλὰ τὰς ἐξώρισεν Οὐρανῷ αἰώνια. Τί θέλωμεν πάσῃ γὰρ ἡμεῖς οἱ ἀνάξιοι σκώληκες, ἵνα νικηθῆμεν ἄπο ποιῆτε ἀνομήματος;

Σποχάζου τῷ ταλαιπῶρειαν σου, ἀνδρῶπε, ὅτι ἡ μελέτη τῆς ἀδουείας σε δείχνει, ποταπὸς εἶσαι ψυχῆ τε καὶ σώματι, καὶ θέλεις εὐρη πολλὰς αἰτίας εἰς τὰ λόγῳ σου, νὰ αἰχμῶθῃς μάλλον, ἢ νὰ υπερηφανώθῃς, ἐνδυμῆμος ὅσον εἰς τὸ σῶμα τῷ ποταπῷ καὶ ταπεινῷ ὕλλῳ, ὅτι ἐγίνηκες, καὶ δὲ τῷ ψυχῷ, τὰ δακονᾶτα ἀμαρτήματα, ὅτι ἐπαρῆς, καὶ ἀπλῶς εἶπειν, ὅσον ἐροῦνῆσαι τὰς ἀδουείας σου, πόσον γνωρίζεις τῷ ἀναξιώτῳ σου καὶ ταπεινώσῃς. Ὅτι παρὰ εἰς τὸ, λή. Κεφ. νὰ καταλάβῃς τῷ δυσυχίαν σου, καὶ ὅταν σοχαθῆς αὐτὰ ὅλα, εἰς

εἰσὶν οἱ Θεραπεύται καὶ τῆς κρονοδοξίας θαυμάσιον, καθὼς φαίνεται εἰς τὸ Λαυσαϊκὸν, πῶς ἠρώπησαν εἰς ἀδελφὸς τὸν Ἀββᾶ Παμβῶ, τί ἦτον κάλλιον, νὰ ἠσυχάζη μοναχὸς εἰς τὴν ἔρημον, ἢ νὰ ὑπάγῃ εἰς τὸ Κοινόβιον; Καὶ ἀπεκρίθη ὁ γνωστὸς γέρον, λέγωντας. Ὅταν γνωρίζῃ τὸ λόγους ὁ ἀνθρώπος, ποταπὸς εἶναι, νὰ ταπεινῶνται, ὅπως ὑπάγῃ, ἢ μπορεῖ νὰ σέκη, ἀμὴ ἐὰν ὑπερφανῶνται, εἰς τινὰ τόπον δεῦν ἀναπαύεται.

Ἐν τῷ δεῦν ὑπεραίρεσαι, πῶς ἔχεις τινὰ ἀρετῶν, ὅπως νὰ μὴ τὴν ἔχῃ οἱ ἄλλοι, γίνωσκε, ὅτι ἐὰν θελωσῶς ἐσὺ εἰς αὐτῶν τὸν πλησίον σε, εἰς ἄλλαις πολλαῖς σὲ ὑπερβαίνει ἐκεῖνος. Λόγους χάριον, ἐσὺ κηδεύεις, καὶ θαλάσσιος θελωσῶς σὸν, καὶ αὐτὸς ἔχει ἀγάπην καὶ ὑπομονὴν, ὅπως εἶναι θεαριστότερα ἀρετὰ ὑπὸ τὴν κηδεύσῃ. Καὶ ἀπλῶς εἰπεῖν, σοχαζῶ τῶν ἄλλων τὰς ἀρετὰς, καὶ σὲ τὰ ἐγκλήματα, ὡς ἀπόθεν εἴρηται, ὅτι τὸ σὲ φυλάγει μὴ ταπεινώσῃ πάντοτε, καὶ ἔλαττει τὸν πόθον σε εἰς διορθώσῃ, καὶ ἔτω λυθῶνσαι δεῦν τὸν ἀνέμον τῆς κρονοδοξίας, ὅστις σὲ ἐμποδίζει τὴν διόκτισιν τῆς σωτηρίας καὶ θείας χάριτος.

Ἐννόησον, ὅτι οἱ ὑπερήφανοι εἰ μόνον ἀπὸ Θεῶν ἐχθρόνονται, καὶ ἔχουσι καὶ τὰς ἄλλας ζημίας, ὅπως ἐγράψαμεν, ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν ζωὴν ταύτῃ τὰς μισήσῃ οἱ ἀνθρώποι. Ὅτι ἄλλον δεῦν συγχρόνεται πόσον, ὅσον τὸν ὑπερήφανον, ὅστις μὴ ἔχων ἐδῶ φίλους καρδιακούς, ἔχει θλίψεις πολλὰς εἰς τὰς ἐργασίας. Πέριται θεῶν μεγάλους, καὶ ἐὰν δεῦν τὸν τιμήσῃ, παράσεται, καὶ θλίβεται ἀπόθεν. Οἱ ὑπερήφανοι ἀείσκονται εἰς φόβους, καὶ κινδύνους πολλὰς, εἰς φιλονικίας καὶ μάχας, θεῶν τι σωρεύονται μὴ τὰς ὁμοίους αὐτῶν, καὶ συζητῶναι εἰς τὰ ἄλλα τὰς. Ὅθεν εἰς τὰς Ἱστορίας τῶν Ῥωμαίων φαίνεται, ὅτι ἔδωσαν οὐδὲν Βασιλέως εἶνα σέφανον πολυτίμητον, ὁ δὲ λαβὼν αὐτὸν εἰς τὰς χεῖρας τε, εἶπε ταῦτα. Ὁ θεῶν δὲ ἀδύνατον μάλλον, ἢ καλότυχον, ὅτι ὅς τις γνωρίζει πόσους θελωσῶς ἀσασμῶς, φροντίδας τε, καὶ κινδύνους εἶσαι γεμάτων, ἐὰν σὲ εὐελοῦν εἰς τὴν γῆν χαρμῶν, ἐκαταφρόνας. Τὸτο, ὅπως εἶπεν ὁ σοφὸς Βασιλεὺς θεῶν τὸ θεῶν δὲ, εἶπε καὶ θεῶν τὴν ἀξίαν καὶ τὰ πολυτίμητα πράγματα, ὅπως ποθῶσιν ἐδῶ εἰς τὸν Κόσμον οἱ ὑπερήφανοι, τὰ ὅποια ὅσον εἶναι ἐκλεπτά καὶ χρῆσιμα, πόσον ἔχουσι κινδύνους καὶ θελωσῶς ἀσασμῶς θελωσῶς, ὅτι ἡ ὑπερηφανία εἶναι εἰς ἀδύνατον πεφυττομένη καὶ ἀναχυμένη ὑπὸ τῶν δαίμονος. Οἱ κλόνοι τε εἶναι πολλὰ ὑψηλοὶ, καὶ δείχνουσι εὐμορφοί, ἀμὴ εἶναι ἀδύνατοι, καὶ ὅσον ἀέβησι ὑψηλότερα, ποσῶν πίπτει ἐκείνους. Τὸν ταπεινὸν ὅλοι τὸν ἀγαπῶσιν, εἰτι πταίσιμον ἄλλα καὶ αὐτὸν ἔχῃ. Ὁ ταπεινὸς νικᾷ τὸν θαυμάσιον μὴ τὴν ὑπομονὴν, καὶ τὸν ὑπερήφανον μὴ ταπεινώσῃ. Ὁ Κύριος ὑφάνει θελωσῶς ὅσους ταπεινῶνται, ἀπὸ ἐκείνους, ὅπως ποθῶν καὶ ζητῶσι τὰ μεγαλεῖα. Ἦψασε τὸν Ἰακώβ ὑπὲρ τὸν Ἡσαῦ. Τὸν Ἰσαὰκ ὑπὲρ τὸν Ἰσμαὴλ. Τὸν Ἰωσήφ ὑπὲρ τὰς ἀδελφὰς αὐτῶν. Τὴν Ἄνναν ὑπὲρ τὴν Φαιναῖναν. Τὸν Δαβὶδ ὑπὲρ τὸν Σαῦλ. Τὸν Τελώνιου ὑπὲρ τὸν Φαλασαῖον. Τὸν πτωχὸν Λάζαρον ὑπὲρ τὸν πλούσιον. Καὶ πλέον τῶν πάντων ὑπερβύσασε τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστὸν, ὡς ὑπὲρ τὰς ἄλλας ἐκείνους ταπεινώσῃ. Καὶ τὸτο ἔχε κελύφατον σε νεθεσίαν καὶ χρῆσιμώτερον, ἐὼν θέλης νὰ ὑψωθῆς εἰς δόξαν αἰώνιον. ἦσαν, νὰ μιμῶσαι καὶ τὸ διωκτὸν σε τὸν Κύριόν μας, σοχαζόμενος, ὅτι ὁ Υἱὸς καὶ Λόγος τῶν Θεῶν ἐγένετο ἀνθρώπος ταπεινός, θεῶν νὰ θεραπέωσῃ τὴν μεγάλην πληγὴν τῆς ὑπερηφανίας. Ὁ τῶν θαύματος, ὁ Θεὸς ἐκένωσεν ἑαυτὸν, καὶ ἐταπεινώθη ποσῶν. Ἐβλήθη εἰς εἰς ἀνήλιον, Ἀνικλήθη

θη εἰς φάτιν, Ἐπολιτεύθη πολλά πτωχός, Ἐπέρασε καταφρονεμένος, Ἐνί-
 ξε τὰς πόδας τῶν Μαθητῶν. Καὶ τέλος πάντων μὴ πολλὰς ὑβρισμὸς, κολαρισ-
 μὸς, καὶ ἐμπτύσματα, ἔλαβε σκληρὸν καὶ κατηχυμένον θάνατον. Ἀς ἐνθά-
 πᾶσι οἱ ἀφρονος ὑπερήφανοι, ὅπως καταφρονῶσι τὸ θεῖον ὑπόδειγμα. Τί ἄλλο
 ᾤμιλλότερον ἔκαμνε χρεῖα ἢ τὴν σωτηρίαν μας, καὶ δὲν τὸ ἔκαμνε ὁ πανάγα-
 θος; Μιμήσει γὰρ τὸν Δεσπότην, Μίσησον τὴν κενοδοξίαν, καὶ πόθησον τὴν
 ταπεινώσιν, ἀλλὰ τῆς ὁποίας πᾶσαι αἱ ἀρεταὶ εἰδὲν χηρίζουσιν. Ἀνταμιάνει μὲ
 ταπεινὰς ἀνθρώπους, Καθίζε εἰς τὸν ὑπερέτερον τόπον, Κάμνε ταῖς ταπειναῖς
 ὑπηρεσίαις. Μὴ εἰπῆς πότε σε λόγον τινα, ἢ παρῶν νὰ κάμης, ὅπως νὰ φωνῆς
 ἄπο τὰς ἄλλας καλῆτερος. Εἰς τὸ φαγητὸν, ἐνδύματα, καὶ ἕτερα ἀναγκαῖα τῆ σῶ-
 ματος, ἄς λείπῃσι τὰ θεῖα καὶ εὐμορφα. Μόνον τὰ χρεῖα ζῶντα ἔχει. Καὶ
 ἀπλῶς ὅσον δῶσασαι, πρέπει νὰ μιμᾶσαι πάντοτε τὸν Δεσπότην, τὴν Πανα-
 γίαν, καὶ πάντας τὰς Ἀγίας, ὅπως ἐπολιτεύθησαν μὲ ἄκραν ταπεινώσιν. Δια-
 τί, καθὼς τὰ ὑκαρπα δένδρη ὅσον εἶναι ἄπο τὸν καρπὸν φορτωμένα, τὸς τὸν
 κλίνουσιν εἰς τὴν γῆν τὰς κορυφὰς αὐτῶν καὶ κλονάει, ἔπο καὶ οἱ πιστοὶ καὶ ἀνά-
 ρητοι δέλοι τῶ Θεῷ, ὅσον ἄποκτεῖσι παρ' αὐτῆς διεργασίας καὶ χάριτας, τὸσον γνω-
 εῖζεν τὸ χρεὸς τῆς, καὶ ταπεινώνονται ᾤμιλλότερον, ὅσον εἶναι εἰς τὰς ἀρετὰς
 ὑψηλότεροι. Ὅτι ὁ Κύριος εἶπεν, ὅταν ποιήσωμεν ὅσα μᾶς προσάγει, τότε
 νὰ λέγωμεν, πῶς εἰμεδεν ἀχρεῖοι δέλοι καὶ ἀνωφύλοτοι. Ἐὰν ἡ θεῖα μεγα-
 λειότης ἐταπεινώθη τὸσον ἕως θανάτου, ἔχει νὰ ὑφάνεται ἡ ἀνθρωπίνη ἀδύ-
 νεα; Ὁ Ἀβελ μᾶς ἐρμηνεύσει τὴν ἀδωότητα, Ὁ Ἐνώχ τὴν καθαρότητα,
 Ὁ Νῶε τὴν μεγαλοφυλίαν καὶ τὴν ἐλπίδα, Ὁ Ἀβραὰμ τὴν ὑπακοὴν καὶ
 φιλοξενίαν, Ὁ Ἰακώβ τὴν μακροθυμίαν, Ὁ Ἰωσήφ τὴν σωφροσύνην, Ὁ
 Μωϋσῆς τὴν ἀσφάλειαν, Ὁ Ἰάβ τὴν ὑπομονὴν, Ὁ Δαβὶδ τὴν ἀγάπην πρὸς
 τὰς ἐχθρὰς καὶ ἀσχησίαν, καὶ ὁ Ἡλίας τὸν θεῖον ζῆλον. Ἀμὴν ὁ Υἱὸς τῶ Θεοῦ
 ἦλθε, ἔχει νὰ διδάξῃ ταπεινώσιν, λέγων. Μάθετε ἀπ' ἐμοῦ, ὅτι πραῖος εἰμι
 καὶ ταπεινὸς τῇ καρδίᾳ. Διδάσκει μας ὅλας τὰς ἀρετὰς, ἀμὴν εἰς ταύτην μᾶς
 ᾤμιλλομεν ᾤμιλλότερον, ὡς δοχεῖον τῶ ἄλλων καὶ θησαυροφυλάκιον.

Κ Ε Φ Α Λ Α Ι Ο Ν , Η'.

Περὶ Κενοδοξίας.

Η Κενοδοξία εἶναι πρωτότοκος θυγατέρα τῆς ὑπερηφανίας. ἔχει τὸ πολ-
 λάκις λέγεται καὶ αὐτὴ ἀπὸ τῆς μητρὸς τῆς, πρώτη τῶν ἐπιτὰ θανασίμων
 ἀμαρτημάτων. Ἀπὸ τῆς ὁποίας φωνεῖται καὶ ἕτερα πολλὰ ἐλαττώματα. Περὶ
 ταύτης νὰ εἰπῶμεν ὀλίγον τίποτε, ἐπειδὴ ἐξαφαιρῶ ἰκανῶς ἔχει τὴν μητέρα
 τῆς. Γίνωσκε ἀκριβῶς, ἔχει νὰ καταλάβῃς τὴν φύσιν τῆς, ὅτι τὰ ἀνθρώπινα
 τιμητικὰ ἀγαθὰ εἶναι πάντα. Ἐπαινος, Τιμὴ, Φήμη, Δόξα, καὶ Αἰδῶ, ἢ δόξα-
 βεια. Ἐπαινος εἶναι, νὰ ἐγκωμιάζῃς τινα μὲ ἀγαθὰ λόγια, ἔχει τὴν ἀρετὴν αὐ-
 τῆς. Τιμὴ εἶναι, νὰ προσέχῃς, καὶ νὰ τὸν διλαβῆσαι εἰς σημεῖον τῆς αὐτῆς ἐκλεκτότη-
 τος. Φήμη εἶναι μία φανέρωσις καὶ μαρτυρία τῶ λαῶ εἰς τίποτες ἔργων τιμηθῶν.
 Δόξα εἶναι μία καθαρὰ ὀπίγνωσις τῆς ἀξιοῦτος τῶ ἄλλων, ἐν αὐτῇ μὲ ἔπαινον.
 Εὐλόβεια εἶναι μία πραῖσις, μὲ τὴν ὁποίαν τιμὰς φρεπόντως τῶ πλησίον τῆς
 ἀγα-

ἀγαθὸ ὅπτι. Κενοδοξία γὰρ εἶναι μία ἀτακτος ὄρεξις, νὰ ἐπιδείχῃς, καὶ νὰ φανερώῃς τὴν ἀξίαν σου καὶ δόξαν σου, ἢ νὰ λαβῆς δόξαν, ἢ φήμην, ἢ ἀλλοτινῶ ἀνάσσειν. Ἀμὴν εὐὰ τὸ κάμης εἰς δόξαν Θεοῦ, καὶ νὰ δέξῃς τὴν πλησίον, δὲ ἀμαρτάνεις, ὅτι ὁ Κύριος θέλει νὰ φανερώσῃται τὰ καλὰ ἔργα, καὶ νὰ δοξάζεται ἡ χάρις τοῦ. Εἰς τὴν κενοδοξίαν ἀμαρτάνει πολλά, ὅστις ξέχει κακία ἀπὸ τῆς κοροήθειας πρὸς ἀγαθὰ μὲν γνώμην κακῶν, ἢ γὰρ νὰ βῶν τὸ ὑπερόν τε τέλος εἰς αὐτὰ. Ὅστις καυχᾶται πῶς ἔκαμψ ἀμαρτίαν, ἢ γὰρ πῶς ἐφόνδισεν, ἢ ἐπόρδισεν, ἢ ἕτερον ὅμοιον. Ὅστις καὶ τὴν τιμὴν τῆς ἀνθρώπων ἀφαιρᾷ τὸν νόμον, ὡσαύτ οἱ Κεῖται, οἱ τινὲς καὶ νὰ μὴ χάσῃς τὴν φιλίαν τῆς Βασιλείας, ἢ ἀλλὰ Ἀρχοντος, ἢ τὸ ὀφείμιον αὐτῶν, κάμῃς τὴν ἀδικοκεισίαν. Εἰς τὴν ἀνθρώπινον δόξαν πλεῖν καὶ κάμῃς μίαν ὑπηρεσίαν, ὅπως δὲ γινώσκει, καὶ ζημιᾶται ὁ πλησίον, ὡσαύτ νὰ εἰπέμην, νὰ διδάσκη, νὰ ἐκδύσῃ, νὰ ῥητορεύῃ εἰς τὴν κρίσιν, νὰ μανθάνῃ παιδία, καὶ ἄλλα ὅμοια. Αἱ θυγατέρες τῆς Κενοδοξίας εἰσὶν ἑπτὰ. Ἡ μὲν πρώτη καύχησις, ὅταν ὑφάνῃς τὴν λογισμὸν μὲ λόγια ἀξιοπρότερον, ἀπὸ ὅσον εἶναι εἰς τὴν δόξαν, ἢ εἰς τὴν γνώσιν, ἢ πλεῖον, καὶ ἄλλα τοιαῦτα. Ἡ β'. Εὕρεσις καινῶν πραγμάτων, ὡσαύτ νὰ εἰπέμην, νὰ εὕρῃς νέαν μέθοδον, νὰ κάμῃς φαγία, φορέματα, καὶ ἑτέρα, καὶ νὰ κάμῃς τὴν ἄλλαν νὰ σὲ θαυμάζῃσι. Ἡ γ'. εἶναι ὑπερησία, ὅταν ὑπεκρίνεσαι, καὶ προσποιεῖσαι ἀπὸ τῆς ἄλλης ἐναρτώτερος, τὸ ὅποιον, εὐὰ τὸ κάμῃς καὶ καὶ νὰ δέξῃς τῶν ἄλλων, ἀμαρτάνεις. Ἡ δ'. εἶναι δυσπειθεῖα, ἢ γὰρ πείσμα. Ἡ ε'. Ἀσυμφωνία. Ἡ ζ'. Φιλονεικία. Καὶ ἡ ζ'. Παρακοή. Αὐτὰ τὰ ἑπτὰ εἶναι ἀμαρτήματα ἀρετῶν, ἀμὴν ὅχι θανάσιμα. Ἐξὼ νὰ τὸ κάμῃς τὴν καὶ κατὰφρόνησιν τῆς Θεοῦ Νόμου, ἢ πολὺ σκυῖδαλον τῆς πλησίον. Γίνωσκε δὲ ἀκριβῶς, ὅτι ὁ παμπόνηρος δαίμων ἔχει σιγήσειαν νὰ κάμῃς καὶ λακκῆς εἰς πᾶσιν ἀγαθῶν ἐργασίαν νὰ σὲ ῥίψῃ εἰς εὐὰ τῶν, εὐὰ τῆς βολέσῃ. Πρῶτον βαίνει δυσκολίαν, καὶ σὲ ἀποδείχῃ τὴν πρᾶξιν ἀδύνατον, καὶ νὰ σὲ κάμῃς νὰ δειλιάσῃς, νὰ μὴν ἀρχίσῃς τὸ ἀγαθόν. β'. μηχανᾶται, καὶ ἀγωνίζεται, νὰ σὲ καταπειθῇ νὰ μὴ τὸ κάμῃς διὰ τὸν Θεόν, ἀλλὰ διὰ ἄλλον σκοπὸν, καὶ μὲ ἄλλω γνώμῃ καὶ εὐὰ ἴδῃ, πῶς δὲ σὲ ἐνίκησεν εἰς εὐὰ τῆς δύνα τῶν, πᾶχει νὰ σὲ ῥίψῃ εἰς τὸν, γ'. λακκὸν, ἢ γὰρ ἐπαινᾷ, καὶ δοξάζεις, καὶ νὰ κενοδοξήσῃς, νὰ σκορπίσῃ ἡ Κενοδοξία τὸν καρπὸν τῆς ἀγαθοεργίας. Ἀρχῆσι ποσαῦτα καὶ τὴν Κενοδοξίαν, ἐπειδὴ εὐὰ λογίζεται μὲ τὴν μητέρα. Καὶ τὴν ἐπιμεινίας, ὅπως ἐξαφαιρῇ εἰς αὐτῶν, ἢ μὴ ποτε νὰ ἔχῃς καὶ εἰς τῶν. Ἐξὼ δὲ ἀπ' ἐκείνας, ἔχει καὶ ταύτῃ ξεχωριστὰ καὶ τὴν Κενοδοξίαν.

Ἀληθέστατον εἶναι, ὅτι ἦτον εἰς τὸν Κόσμον ἀνθρώποι φερόμενοι καὶ ἐξαιρέτεροί σου, ὅμως ἀπέθανον, καὶ ἴσως ἔχῃς νὰ τιμαρῆνται αἰῶνια εἰς τὴν κόλασιν, καὶ ἡμῶς τῆς ἐπαινῆς καὶ διημιζοῦν, ἐκδημιζοῦν τὴν δόξαν αὐτῶν. Τὸ ὄφελος τῆς δίδει λοιπὸν ἡ μεγάλη φήμη, καὶ τὸ ἔξακρον ὄνομα εἰς εἰς τὴν γῆν. Καὶ τὴν βοήθειαν ἔχει ἡ ψυχὴ τῆς, ἀπὸ τῆς ἀνθρώπων τὸν ἐπαινον, εἰδὲ μίαν. Λοιπὸν ἀφελμώτερόν σου εἶναι, νὰ σρέψῃς τῆς ὀφθαλμῶν σου, ὡς ἀνθρώπε, ἀπὸ τὴν ὀπίγειον καὶ πρόσκαιρον δόξαν, εἰς τὴν Οὐρανίον καὶ αἰδίον, καὶ ἀπὸ τῆς ἀνθρώπου πρὸς τὸν Θεόν, καὶ εἰς αὐτὸ νὰ ἐκδιᾷσῃς πᾶσιν σου πρᾶξιν, ὅτι δὲ σὲ ἐπλάσε καὶ τὴν κενὴν καὶ ματαίαν δόξαν, ἀλλὰ καὶ τὴν ἀληθινὴν καὶ Οὐρανίον. Ταύτῃ δὲ τὴν ζῶν σὲ ἔδωκε, διὰ νὰ ἀπολαύσῃς τὸ τέλος σου

ἔχει μέσση τις. Τὰ μίσα εἶται ἢ ἀρεταῖς ἢ καλιεργίαις. Ἀφες ἐν τῷ ματαιώπῳ τῆς δόξης τῷ πλῶν Κόσμῳ, ἐν δέλλῃς νὰ ἀξιώθῃς τῆς Ἐπερανίε, ἡ δὲ ὁ Θεὸς σε ἠπόμασε. Καὶ κάμῃε τὰ, γ. ταῦτα, ὄσησοι δυνάμεις, ἔχει νὰ φύγῃς παντελῶς τῷ Κενοδοξίῳ. α. ἔχει κρυπταῖς τὰς ἀγαθοεργίας ἢ ἀρετὰς σε, νὰ μὴ τὰς γνωρίσῃς τινὰς. β. ὅταν σε ἐπαιῶν οἱ ἀφθροποῖ, συλλογίζε τὰς ἀμαρτίας σε, ἢ ἔχει πέτον ἢ λύπῳ καρδίας εἰς τὸν ἐπαιον, ὅπῃ σε δίδουσι ἔχει τῷ ὀλίγῳ ἀρετῷ, ὅπῃ βλέπουσιν, ἀμὴ τὰς ἀμαρτίας σε δὲν ἰξῆρσοι. γ. καὶ τελευταῖον. πρόσφερε ἢ δίδε τῷ δειργέτῃ Θεῷ κάθε σε ἐπαιον, ὅτι αὐτὸς εἶται αἰτία παντὸς ἀγαθοῦ, ἢ αὐτῷ πρέπει πᾶσα δόξα ἢ δὲ χαρισία. ἔχει ὅσον καλὸν ἢ ἀν᾽ ἐπαρξῆς, δὲν πρέπει νὰ καυχῆθῃς, ἔτε νὰ κενοδοξήσῃς, ὅτι αὐτὸ τῆς θείας βοηθείας καὶ χάριτος, τίποτα δὲν ἐκατόρθωνες ἀπὸ λόγου σε. Ἐὰν μὴ Κύριος οἰκοδομήσῃ οἶκον τῆς ἀρετῶν, μάτῳ κοπιῶμῳ. Κάλιον εἶται νὰ εἶσαι ἀμαρτωλὸς μὲ ταπεινώσῃ, πᾶρξῃ δίκαιος ὑπερήφανος. ὅτι ἐὰν ἢ κατορθώσῃς πᾶσας τὰς ἀρετὰς, καὶ νὰ ἔχῃς ὑψηλοφροσυνῳ, κολάζουσαι, καθὼς ἀπὸ τὰ δύο αὐτὰ πᾶρξῃ δειγμάτα ἠμπορεῖς νὰ πισωθῃς τῷ ἀλήθειαν, τὰ ὅποια ἀρμόζουσι εἰς τὰ ἀνωθεν τῆς Ἐπερηφανίας Κεφ. ἀμὴ ἔχει νὰ μὴ γῆν ἐκεῖνο ποτὰ μὲγάλον, ἢ τῆτο μικρότατον, τὰ ἐρεῖ φαμῳ ἐδώ.

Εἰς τὸ αὐτισμῶν Λιβᾶδιον φαίνεται, ὅτι εἰς οὗα Μονασῆριον ἦτον εἰς Μοναχὸς πολὺλογος, τὸν ὅποῖον ἐβαρέθη μίαν ἡμέραν ὁ Προξωῖς, ἢ τῆ εἶπε, νὰ σιωπήσῃ, ἢ νὰ μὴ σωτύχῃ πλέον ποτῶς. Ὁ δὲ ἐσιώπησεν αἰχμηθεῖς, ἢ ἀπ᾽ ἐκεῖνης τῆς ὥρας δὲν ἐλάλησε λόγον τινὰ, ἢ τὸσον ἐπρόκοψε μὲ τὴν ἀρετὴν ταύτῳ τῆς σιωπῆς, ὅπῃ ἠξιώθη νὰ γνωρίξῃ τὰ ἀπόκρυφα τῆς ἀδελφῶν. Καὶ ἀπεκάλυψεν αὐτῷ ὁ Θεὸς μυθήρια πᾶμποτῶα. Εἰς τὰ ὅρια αὐτῆ τῆς Μονασῆριε ἦτον τῖς Ἐρημίτης ὀνομασὸς ἢ τοξίφημος, ὅς τῖς ἀδενήσας εἰς θάνατον, ἐμῆνυσεν εἰς τὸ Μονασῆριον, νὰ ὑπάγῃ τινὰς Πνευματικὸς, νὰ τὸν κοινωῆσῃ τὰ Ἄγια. Ἐκίνησεν ἐν δίδυς ὁ Ἡγῆμνος μὲ τὸν ἀδελφὸν ἐκεῖνον τὸν ἀλαλον, ἢ πηξῶντας, τῆς ὑπνώπῃσεν οὗας λησῆς, ὅς τῖς ἤρχετο ἢ αὐτὸς εἰς τὸν Ἀσκητῳ δὲ δλάβειαν, νὰ λάβῃ παρ αὐτῆ δὲλογίαν. Καθὼς ἐν ἐκοινῶναι ὁ Ἀσκητῆς, ἦτον ἐκεῖ πλοσιον ἢ ὁ λησῆς μὲ φόβῳ ἢ ἔδῳμ ποτῶ, κείνωντας αἰάξιον τῆ λόγου, νὰ σέκῃ ἐμφορθεῖν τῖς Ἄγια. Τότε λέγει μὲ δακρύων πρὸς τὸν Ἀββαῦ, Ἄγιε τῆ Θεῶ, χαρὰ εἰς ἐσσία. ἄμποτε νὰ ἦτον ἢ ψυχὴ ἢ ἐμῆ τῆ ἀμαρτωλῆ εἰς τὰ μέτρα τῆς ἀρετῆς σε. Τότε ὁ ἄγνωστος Ἀσκητῆς δὲν ἐταπεινώθη, νὰ εἶπῃ, Ἀδελφε, ἀμαρτωλὸς εἶμαι ἢ ἐγὼ, ὡς τῆ λόγου, ἢ ἄλλα ποιῶτα, ἢ κᾶν νὰ σιωπήσῃ μὲ πόνον καρδίας εἰς ἐκεῖνον τὸν ἐπαιον, ἀμὴ εἶπε ταῦτα πρὸς τὸν λησῆ. Πᾶς οὗας τὸ ἀγαθὸν ὀρέγεται. Ταῦτα ἀκούσας ὁ ἀλαλος, ἔκλαυσε πικρῶς. Ἐπειτα σρέφωντας πρὸς τὸ Μονασῆριον, ἠκολέθει ἢ ὁ λησῆς μὲ ποτῶν χύσῃ δακρύων, ὅπῃ ἦτον θαῦμα ἐξαισιον. ἢ θρωῶν ἐξ ὅλης καρδίας, ἐζήτη νὰ ἐξομολογηθῇ, ἔχων γνώμῳ βεβαίαν ἢ σερῶν, νὰ μὲν ἀμαρτήσῃ πλέον, ἐὰν ἐπεραν ἢ τῷ ζαλιῶτε, ἀλλὰ νὰ περᾶσῃ ἀσκητικὰ τὸν βίον αὐτῆ. Καὶ ἔπος ἀκολοθῶν μὲ τῷ μετάνοιαν ἐκεῖνῳ ἢ σωξῖβλῳ καρδίας, ἐξέψυξε. Τῆτο βλέπων ὁ Μοναχὸς, ἐγέλασε, καὶ ἐχάρη λίαν. Ἀφ᾽ ἐδὲ ἐφθασαν εἰς τὸ Μονασῆρι, τὸν ἠρώπῃσεν ὁ Ἡγῆμνος τῷ αἰτίαν, ἔχει ἐκλαυσεν, ὅταν ἐκοινῶνῃ τὸν Ἐρημίτῳ; ἢ ἐγέλασεν, ὅταν ὁ λησῆς ἐξέψυχεν; Ὁ δὲ εἶπεν αὐτῷ ὅταν ἐκοινῶνῃσεν ὁ Ἀσκητῆς, ὅπῃ εἶπεν ὁ λησῆς, νὰ ἦτον

ὡσπερ ἐκείνον, ὑπερηφανώθη, θαρράντας εἰς τὴν νησίαν αὐτῆ καὶ ἀσκησιν, καὶ ἐκολάθη ὁ ἀθλιος, ὅτι ὁ Κύριος μισεῖ τὰς ὑπερηφάνους, καὶ τὰς βδελύττεται. Καὶ πάλιν ὁ ληστής ἤρχετο κατόπι μὲ πολλῶν σωτηριβλῶν καρδίας, νὰ ἐξομολογηθῆ, καὶ εἶχε γνώμην νὰ ὑπάγῃ εἰς τὴν ἀσκησιν, νὰ κάμῃ μεγάλῳ μετάνοιαν καὶ ἀγῶνα ἕως θανάτου, καὶ τελούσας εἰς αὐτῶν τὴν θείαρον γνώμην, ἐσαῶθη. Ἐν τῷ δὲ εἰς τὸ Παπεικὸν ἀγαγίωσκειται τὸ φοβερὸν τῆτο καὶ θρῦλῶν πολλῶν καὶ δακρύων ἄξιον ἐκδιήγημα, τὸ ὁποῖον γράφω ἐδῶ εἰς τὸ τέλος τῆτος τῆ λόγου, διὰ σφραγίδα τῆς ἄλλων, νὰ τὸ βλέψωσιν οἱ ἐνάρετοι, νὰ ἔχωσι φόβον καὶ προσοχλῶν, νὰ μὴ χάσωσιν ἀθλίως τὰς κόπας τὰς. Ἦτον ἔν εἰς Ἀσκητῆς εἰς τὴν ἐρημον, καὶ μαθῶν ὅτι ἀπέθανεν ὁ ἀδελφὸς αὐτῆ, ὅς τις εἶχεν εἷα παιδίου ἕξιαν χρόνον, ἀπελθῶν ὁ γέρον, ἐπῆρε τὸ βρέφος εἰς τὸ κελίον τε, καὶ τὸ αἰεθρεψε μὲ πολλῶν ἐπιμέλειαν, νουθετήσας αὐτὸ εἰς τὴν τάξιν τῆς Μοναδικῆς πολιτείας, καὶ ἐφύλαττε πολλῶν σκληραγωγίαν καὶ ἀσκησιν, τὸσον ὅπῃ ἐθαύμαζεν ὁ γέρον πολλὰ, βλέπων τὰς τὸ νὰ ἔχη τὸσαύτῳ ζῆσιν εἰς τὴν Πνοματικὰ. Ἐν τῷ εἶδεν, ἀργύριον, ἐμετανοίξε, καὶ ἄλλα ὅμοια ἐρωτήσεν. Ὁθεν ὁ γέρον ἐδέξαζε τὸν Θεὸν, θαρράντας, ὅτι ἦτον ἅγιος ἄνθρωπος. Ὅταν ἔν ἐφθασεν ὁ νέος εἰς τὰς, ἡ. χρόνος, ἀπέθανεν. Ὁ δὲ γέρον ἐδέξτο τὸ Θεὸν κατ' ἐκείνῳ, νὰ τὸ φανερώσῃ, εἰς ποῖον τόπον τῆ Παραδείσου ἀνέπαυσε τὸν αἰεθρῶν αὐτῆ. Οὕτω πολλὰς ἐξομολογίας, εἶδεν ἕκαστιν, καὶ βλέπει τὸν παῖδα εἰς τὸν βρωμεσμῶν, καὶ δυσωδέσαστον. Καὶ ἐκραύγασε μεγαλοφώνως ὑπὸ τὴν λυπῶν πρὸς Κύριον, λέγων ταῦτα μὲ δακρύων. Ὁ Θεὸς πολυέλεε, καὶ τί ἀδικίαν ἔκαμες, νὰ βάλῃς τοῦτον ἄνθρωπον ἐνάρετον εἰς τὴν κόλασιν, ὅπῃ ἦτον Παρθένος, καὶ ἐγκρατῆς. Φαμί δὲν ἔφαγε ποτέ τι, μόνον μὲ χορτάκια καὶ ὕδωρ ἐβίβειτο, καὶ ἄλλας πολλὰς ἀγαθοεργίας ἐτέλει διωκεῖως. Λοιπὸν, διὰ τὸ νὰ τὸν κολάσῃς τὸν ἀθλιον; Ταῦτα εἰπὼν, ἤκουσε φωνῶν λέγουσιν αὐτῶν. Μὴ βλασφημῆς ὡ γέρον, ὅτι ὁ Θεὸς δὲν κάμνει ποτέ ἀδικίαν. Ὅταν ἐνεθέτας τὸν παῖδα εἰς τὰς τάξεις τῆς ἀσκήσεως, διὰ τὸ, ἀγνώσῃ, δὲν τῆ ἐρμηνεύσας τὴν ταπεινώσιν; γίνωσκε γέν, ὅτι ἐνόμιζεν εἰς τὸν νῦν τε, πῶς ἦτον ἅγιος, καὶ δι' αὐτὸ δικαίως ἀπάλετο. Ὁ δὲ Κύριος ὑπερηφάνους ἀντιπάσεται. Λάβετε ἀθάδειγμα, ὡ ἀκραταί, καὶ μὴ ὑπερηφανώθη τινὰς, καὶ ὁμοίως τὰς ἐπιτολὰς φυλάξῃ, ἀλλὰ μάλλον ἀς διτελίξῃ τὰ λόγια τα ἐσταυθῆ, ἵνα ἐκεῖ δοξασθῇ αἰῶνα.

Κ Ε Φ Α Λ Α Ι Ο Ν, Θ'.

Περὶ Φιλαρτυείας.

ΤΑ πολλὰ καὶ ἄφορα πράγματα, ἦγεν χρυσίον, ἀργύριον, λίθοι τιμίοι, ὡσὰν καὶ κάθε ἄλλο πολυτίμητον, θηρῶσιν εἰς τὴν καρδίαν μας μίαν τινὰ ὄρεξιν, καὶ πόθον νὰ τὰ ἰδῶμεν. Ἐκ δὲ τῆς ὁράσεως θηρῶσιν ἡ ἐπιθυμία, νὰ τὰ ἀποκτήσωμεν εἰς τὸ πλοῦτον, καὶ ὠφέλειάν μας, καὶ ἔτις ὅταν τὰ βάλωμεν εἰς τὰ χεῖράς μας, νικήμεθα ὑπὸ τὴν μισαδέλφον φιλαρτυείαν, ἥτις εἶναι μία ἀγάπη ἀπακτος καὶ ἐπιθυμία ἀχόρτατος, νὰ ἀποκτήσωμεν πλεονέστερα, ὑπὸ ὅσα ἔχομεν, καὶ ποτέ δὲν χορταίνεται ὁ φιλάρτυρος, ἀμὴ ὅσον συμάξῃ, τὸ

ὡσπερ ἐκείνον, ὑπερηφανώθη, θαρρῶντας εἰς τὴν νηρείαν αὐτῆ καὶ ἀσκησιν, καὶ ἐκολάσθη ὁ ἀθλιος, ὅτι ὁ Κύριος μισεῖ τὰς ὑπερηφάνους, καὶ τὰς βδελύττεται. Καὶ πάλιν ὁ ληστής ἤρχετο κατόπι μὲ πολλῶν σωφιστικῶν καρδίας, νὰ ἐξήμολογηθῆ, καὶ εἶχε γνώμην νὰ ὑπάγῃ εἰς τὴν ἀσκησιν, νὰ κάμῃ μεγάλῳ μετάνοιαν καὶ ἀγάπῃ ἕως θανάτου, καὶ τελοῦσθαι εἰς αὐτῶν τὴν θείαν γνώμην, ἐσώθη. Ἔτι δὲ εἰς τὸ Παπεικὸν αἰαγινώσκειται τὸ φοβερὸν πῶς καὶ θρῆνων πολλῶν καὶ θαυράτων ἄξιον ἐκδηγήματα, τὸ ὁποῖον γράφω ἐδῶ εἰς τὸ τέλος πῶς τὸ λόγῳ, ἔχῃ σφραγίδα τῶν ἄλλων, νὰ τὸ βλέψωσιν οἱ ἐνάρετοι, νὰ ἔχῃσι φόβον καὶ προσοχὴν, νὰ μὴ χάσῃν ἀθλίως τὰς κόπυτας. Ἦτον ἕν εἰς Ἀσκητικῆς εἰς τὴν ἐρημον, καὶ μαθῶν ὅτι ἀπέθανεν ὁ ἀδελφὸς αὐτῆ, ὅς τις εἶχεν ἕνα παιδίον ἑξῶν χρόνων, ἀπελθὼν ὁ γέρον, ἐπῆρε τὸ βρέφος εἰς τὸ κελίον τε, καὶ τὸ ἀνέθρεψε μὲ πολλῶν ἐπιμέλειαν, νεθεπῆσας αὐτὸ εἰς τὴν τάξιν τῆς Μοναδικῆς πολιτείας, καὶ ἐφύλαττε πολλῶν σκληραγωγίαν καὶ ἀσκησιν, ὅσον ὅπως ἐθαύμαζεν ὁ γέρον πολλὰ, βλέπωντάς το νὰ ἔχῃ τοσαύτῳ ζῆσιν εἰς τὰ Πνευματικὰ. Ἐνῆσάν, ἀγρύπνια, ἐμπανοῖζε, καὶ ἄλλα ὅμοια ἔφαττεν. Ὁδὸν ὁ γέρον ὁ νέος εἰς τὰς ἡ. χρόνας, ἀπέθανεν. Οἱ δὲ γέρον ἐδέετο τῷ Θεῷ κατ' ἐκαστῶν, νὰ τὴν φανερῶσῃ, εἰς ποῖον τόπον τῆ Παραδείσου ἀνέπαυσε τὸν ἀνελθόν αὐτῆ. Οὕτω πολλὰς ἀχόρτασας, εἶδεν ἕκαστιν, καὶ βλέπει τὸν παῖδα εἰς τὸν βρωμεσμῶν, καὶ δυσωδέσαν. Καὶ ἐκραύγασε μεγαλοφώνως ἄπὸ τῆ λύπης πρὸς Κύριον, λέγων ταῦτα μὲ θαυράτων. Ὁ Θεὸς πολυέλεος, καὶ τί ἀδικίαν ἔκαμες, νὰ βάλῃς τοῦτον ἀνθρώπον ἐνάρετον εἰς τὴν κόλασιν, ὅπως ἦτον Παρθένος, καὶ ἐγκρατῆς. Φωμὶ δὲ ἔφαγε ποτέ τε, μόνον μὲ χορταίρια καὶ ὕδωρ ἐβίβει, καὶ ἄλλας πολλὰς ἀγαθοεργίας ἐτέλει διανεκῶς. Λοιπὸν, ἔχῃ νὰ τὸν κολάσῃ τὸν ἀθλιον; Ταῦτα εἰπὼν, ἤκουσε φωνῆν λέγουσαν αὐτῷ. Μὴ βλασφημῆς ὁ γέρον, ὅτι ὁ Θεὸς δὲν κάμνει ποτὲ ἀδικίαν. Ὁταν ἐνεθέτας τὸν παῖδα εἰς τὰς τάξεις τῆς ἀσκήσεως, ἔχῃ, ἀγνοῶσι, δὲν τὴν ἐρμυλώδους τὴν ταπεινώσιν; γίνωσκε γὰρ, ὅτι ἐνόμιζεν εἰς τὸν νῦν τε, πῶς ἦτον ἄγιος, καὶ δι' αὐτὸ δικαίως ἀπάλειτο. Οἱ δὲ Κύριος ὑπερηφάνους ἀπτάσεται. Λάβετε ἀφ' αὐτοῦ ἀποκατασταθῆ, καὶ μὴ ὑπερηφανώθῃ τινὰς, καὶ ἔσθαι τὰς ἐπιτολάς φυλάξῃ, ἀλλὰ μᾶλλον ἄς διτελίξῃ τὰ λόγια ταῦτα, ἵνα ἐκεῖ δοξασθῇ αἰώνια.

Κ Ε Φ Α Λ Λ Ι Ο Ν, Θ'.

Περὶ Φιλαργυρίας.

ΤΑ πολλὰ καὶ ἁφόρα πράγματα, ἦγεν χρυσίον, ἀργύριον, λίθοι τιμίαι, ὡσαύτῃ καὶ ἕκαστὸν ἄλλο πολυτίμητον, ἤνευσεν εἰς τὴν καρδίαν μας μίαν τινὰ ὄρεξιν, καὶ πόθον νὰ τὰ ἰδῶμεν. Ἐκ δὲ τῆς ὁράσεως ἠνῶνται ἡ ἐπιθυμία, νὰ τὰ ἀποκτήσωμεν εἰς ἀπόλαυσιν, καὶ ἀφέλειαν μας, καὶ ἔτις ὅταν τὰ βάλωμεν εἰς τὰ χεῖράς μας, νικήμεθα ἄπὸ τῆν μισαδέλφον φιλαργυρίαν, ἣτις εἶναι μία ἀγάπη ἀτακτος καὶ ἐπιθυμία ἀχόρταστος, νὰ ἀποκτήσωμεν ὡς ἐπιτότερα, ἄπὸ ὅσα ἔχομεν, καὶ ποτὲ δὲν χορταίνει ὁ φιλαργυρὸς, ἀμὴ ἔσον συνάξῃ, τὸ σῆμα

ἄτον καίεται ὑπὸ τῆς δὲ φαν χειρότερα, ὡς ἡ θάλασσα ὅπῃ δὲν χορταίνει τὸ
 σα ποτάμια, ὅπῃ δέχεται, καὶ ἡ γῆ ξύλα, ἀμὴ ὅσον τῆς δώσης ἀδελωτέρα,
 πόσον χωνύει καὶ βῶγειται. Πρεπόντως ὁ μέγας Παῦλος ἐκωνόμασε τῆν φιλαρ-
 γυρίαν, ῥίζαν πάντων τῶν κακῶν, καὶ εἰδωλολαβείαν, ὅτι ὑπὸ ὅλα τὰ αἰομή-
 ματα, ἄλλο δὲν εἶναι τέτε ἀπανθρωπόπερον. Οἱ φιλάργυροι ἐκ ἔχει ἀγάπην,
 ἕτε γνώσκει πατέρα, ἢ μητέρα, ἢ ἀδελφάς, ἀλλ' ἔχει τὰς συγγενεὶς καὶ φίλους,
 ὡς ἀλλότριους, καὶ μόνον τὰ χηήματα ἀγάπα, σέβεται, προσκυμᾷ ὡσπερ εἰδω-
 λα, καὶ τὸ δὲν ἔχει μέρος εἰς τῆν Βασιλείαν ἐκείνῃ τῆν Ἐπερωμίον. Μὴ
 ἐλπίζης ποτὲ καλὸν ὑπὸ τὸν φιλάργυρον, ὅτι ἐὰν εἰς τὸ λόγῃτε εἶναι κακὸς καὶ
 ἀπανθρωπος, πῶς νὰ κάμη διαπλαγχτίαν εἰς ἄλλον; Οἱ φεικᾶς, ἤγουν τὸ πῆ-
 λινον ἀγγεῖον, ὅπῃ κρύπτεισι τὰ ἀργύρια, ὅλα λαμβάνει, καὶ τὰ κρύπτει ὅσα
 τὸ δώσης, καὶ ποτὲ δὲν αὐτὸ δίδει καὶ ὅσα ἀπ' ἐκεῖνα, ἕως νὰ εἶναι ἀπέραιος.
 Ἀμὴ ὅταν συνβῆίης αὐτὸν, καὶ συνδλάσῃς του, σὲ τ' ἀφίνει ἄκων καὶ μὴ
 βελόμνος. Οὕτως εἶναι ὁ φιλάργυρος, ὅσα τὸ δώσῃ, φυλάττει, καὶ κρύπτειται,
 καὶ δὲν δίδει τιδὸς ὑπὸ ταῦτα καὶ ὅσα ἄκων ἕως τὸν θάνατον. Τότε τὰ ἀφίνει
 ἑαυτῶς ὁ βροσάθλιος, καὶ ὑπολαμβάνουσιν ἄλλοι τὸν πλάτον, ὅπῃ αὐτὸς ὁ ἄφρων
 ἐσαύαξε μὲ ἰδρωτὰ καὶ κόπον πολὺν, καὶ ψυχικὴν κόλασιν, πολλὰν δὲ τὸν
 κληρονομήσῃν ἐχθροὶ καὶ ἀλλότριοι. Οἱ φιλάργυροι ἐκ εἶδε ἀλήθειαν, ἔ ποθ' εἶ
 φήμῃ, δὲν ψῆφ' τιμὴν, δὲν ἰξούρει ἀγάπην, ἀλλὰ φιλεῖ τὸν χρυσὸν ὑπὲρ τὸν
 Χριστὸν, ἤγουν ἀγαπᾷ τὸν πλάτον ἀδελωτότερον, ὡσπ' τὸν Θεόν. Δὲν εἶναι
 πράγμα χειρότερον ἕτε ἐδῶ, ἕτε εἰς τὸν ἄδῃ ὑπὸ τὸν φιλάργυρον. Οἱ ἄλλοι
 ἀμαρτωλοὶ, αὐ καὶ καὶ ἕτε λόγῃτες εἶναι ἀρχεῖοι καὶ ἐπιζήμιοι, καὶ εἰς τὸν πλοσίον
 εἶναι ἀφέλιμοι, ἀμὴ ὁ φιλάργυρος εἶναι κακὸς εἰς ὅλους, καὶ εἰς τὸ λόγῃτε.
 Ἀπὸ ὅλους εἶναι πτωχότερος, καὶ τὸ λείπῃσιν ὅλα τὰ πράγματα, ὅσα ἔχει,
 καὶ ὅσα δὲν ἔχει. Ἐκεῖνο, ὅτε ἔχει, δὲν τὸ οὐρίζει, ἀλλὰ εἶναι δέλος καὶ σκλα-
 βος τῷ χρυσῷ. Τῆς πονίας λείπῃσιν ὀλίγα πράγματα, ἀμὴ τὸν φιλάργυρον δὲν τὸν χορ-
 ταίνει ὅλος ὁ Κόσμος. Καθὼς ὁ ἄδης δὲν χορταίνει ποτὲ, ὑποδεχόμενος τὸσας ψυ-
 χὰς τῶν ἀνθρώπων, ἔπο καὶ ὁ φιλάργυρος εἰς τὰ χηήματα. Ἐξυπνὸς κρατεῖ τὸ χρυ-
 σίον εἰς τὰς χεῖρας τῷ. Χρυσίον ψιλαφᾷ, χρυσίον σοχάζεται, καὶ μετὰ καὶ
 νῦν καὶ διάνοιαν. Κοιμῶμνος δὲ, τὸ αὐτὸ φανταίνεται καὶ οὐερύεται εἰς τὸν ὕπνον
 τῷ. Ὅλοι οἱ ἀμαρτωλοὶ ὑπολαμβάνουσιν καὶ εἰς τὸν Κόσμον τῶν ἀδελωμῶν
 ἡδονὴν καὶ ἀπόλασιν. Οἱ δὲ φιλάργυροι, ἕτε ἐδῶ, ἕτε εἰς τὸν ἄλλον. Τὰ ἰδῆ
 τέμνα τῷ ἐπιποθῆσιν τὸν θάνατον, καὶ νὰ λάβῃν τὸ πράγμα τῷ. Ἀνάξιος εἶναι
 τὸ Οὐρανὸν καὶ τῆς γῆς ὁ φιλάργυρος, καὶ ἀρέπει τῷ νὰ ἀποθῆναι κρεμασμένος εἰς
 τὸν ἀέρα; ὅπῃ εἶναι ἡ οἰκία τῶν ἀκαθάρτων πνυμάτων, ὡς τὸν ποδοτῆν Γ' ἐδῶ,
 ὅπῃ καὶ τῆν φιλαργυρίαν αὐτὴ ἐπέλυσε τὸν ἀτίμητον. Ὅταν δὲ ἐπιθυμᾷς,
 ἀνθρώπε, ἐπιγεια πράγματα, ἔχει ἡ καρδία σε γαλλίω καὶ εἰρήω ἀνεκα-
 στον. Ποθῶν δὲ ταῦτα, εἶσαι ὑποκείμενος εἰς φόβον καὶ πόνον, καὶ τὸ ἐπιθυμᾷς
 ἐκεῖνο, ὅπῃ δὲν ἔχεις, καὶ ὅταν τὸ ἀποκτήσης φοβάσαι, μήπως καὶ χάσης τῷ. Ἡ
 βραχύτης τῆς ζωῆς ἐλέγχει τὰς ἀτάκτας ἐπιθυμίας μας. Εἰς μάτῃ συνάγεις
 πλάτον, φιλάργυρε. ὅτι δὲν δυνάται νὰ σὲ δώσῃ τῷ ἀδελωμῶν τῷ σά-
 ματος. Μόνον καίεται εἰς τῶν τὸν Κόσμον εἰς τῷ πικείαν τῆς ἐπιθυμίας σε, καὶ
 κῦρον ἀφίνει τὰ πράγματῷ σε παντέρημα, καὶ ἀπέρχεται εἰς τὸν ἄχαρον ἄδῃ,
 ἕτε μᾶλῃς νὰ φλογίζῃσαι αἰωνίως εἰς τὸ πῦρ τῆς κολάσεως. Ποῖον βρεῖλος

γέν λαμβανείς, ταλαιπώρη, ἄπο τὸν Θεσαυρὸν αὐτὸν, ὅπῃ σιωπάεις μὲ τόσον
 κάπον ἢ μέριμναν; Ἐνθυμίσει τὴ πλεσίσι ἐκείνη, ὅπῃ ἐχαίριστο, πῶς ἐκάρπι-
 σεν ἢ χώρας, ἢ ἔλεγε πρὸς ἑαυτὸν. Ἀναπαύε ψυχὴ μου, βῆγε, πίνε, ὅτι
 ἔχεις πολλὰ ἀγαθὰ ἢ πολλὰς χρόνας. Καὶ εἶπεν αὐτῷ ὁ Θεός. Ὡ ἄγνωσε.
 Αὐτῷ τίω νύκτι πέρνεσι τὴν ψυχίωσιν, ἢ τί νὰ γῆρὸν τὸ πρᾶγμασιν; τίς νὰ
 τὸ πάρη; τί ὄφελος λαμβανείς ἄπο ἐκεῖνο, ταλαιπώρη; Αὐτῷ τίω ἀδυσβο-
 λῶ ἔσπεπε πάντα, νὰ ἐνθυμῶνται οἱ πλεσίοι, ὅτι τῆς νυκτὸς ἢ ἐνθυμίσις
 εἶναι ἢ τῆς Φιλαργυείας Θεραπεία ἢ Φάρμακον. Ἐν ἐκκολίᾳ καταφρονῶς τὰ
 πρόσκαιρα, ἐὰν ἐνθυμασαι τὸν θάνατον, ὅτι τότε μὲ πολλῶν ἐλπίων βιαιῶς
 χωρίζεται ἀπ' αὐτὰ ἔλα, ὅπῃ μὲ τοσαύτῳ ἀδικίᾳ ἄποτύπος. Καὶ τίνα βοή-
 θειαν δεύεται τότε νὰ σὲ δώσῃ ὁ πλετός, ὅπῃ σὲ ἀφίνει εἰς τὸν τάφον γυμνὸν,
 ἀπελπισμῶρον καὶ βρωμεσμῶρον, νὰ σὲ φαγῶν οἱ σκάλκιες, ἢ οἱ κληρονόμοι
 νὰ λάβων τὸ πρᾶγμασιν; Ἐπεὶ ἐν δὴ λαμβανείς, ἐδ' ἐν αὐτῷ τὰ πρόσκαι-
 ρα ἀγαθὰ εἰς τὸν ἄλλον Κόσμον, σείλεται μὲ τῆς πρῆντις τῶρα, νὰ τὴ εὐρῆς τότε
 βοήθειαν. Ὁ Μέγας Βασιλεὺς γράφει εἰς μίαν Ὀμιλίαν ἢ τῆς φιλαργύρων
 ταῦτα. Ὁ ἄριος, ὅπῃ κρατεῖς, ἀσπλαγγχε πλεσίσι, εἶναι τῆ πρῆντις τῆ
 νασμῆς. Τὸ ἄδυμα, ὅπῃ φυλάγεις, εἶναι τῆ γυμνῆ. Καὶ τὸ ἀργύριον, ὅπῃ
 κλειδάεις, εἶναι τῆ πρῆντις, ὅπῃ τὸ χρειάζεται. Καὶ ἀμαρτανείεις πολλὰ, ὅπῃ
 ἔχεις φερωνόπερον ἄπο τῆς χρείωσιν, ἢ δὴ τὸ δίδεις αὐτῆ εἰς βοήθειαν. Ἡ
 Φιλαργυεία εἶναι μία ἀπαντος ἀγάπη, νὰ ἄποκλήσῃς πλετόν, τίω ὁποῖαν ἐπονο-
 μάζει ὁ Ἀγγεσῖνος, ἰὸν τῆς ἀγάπης, ἢ γυν φαρμάκι, ὅπῃ θανατόνει τῆ ψυ-
 χῶν, ἢ τὴν ποροτιμῆς τὸν πλετόν τῆς ἀγάπης τῆ Θεῶν, ἢ τῆ ἀδελφῶσιν, ἢ τῆ λό-
 γωσιν. Ἀπὸ τῆς Φιλαργυείας ἄρνεύνται ἄλλα ἐπτά ἀμαρτανείματα, ἢ τὸν ἀνώ-
 θεον Γρηγόριον, ἢ ὅλα πορόβονται εἰς τὸ τέλος τῆς μητρὸς αὐτῆ, ἢ γυν σῶσα-
 γωσιν πλετόν ὑπὲρ τὴν χρείωσιν. Τὸ πρῶτον εἶναι ἡ Σκηνπία, ἢ φειδαλία, ἢ τις
 εἶναι μία σκληρότης τῆς καρδίης, ὅπῃ σὲ κάμνει νὰ Θεσαυρίζῃς ἀνελεήμονα, ἢ
 δὴ ἀπλαγγχῶσαι τὴν πρῆντις. Τὸ, β'. εἶναι, ἢ λέγεται Ταραχὴ τῆ νοδῶς, ἢ
 ἄρνεύται ἄπο τὸν φόβον, ὅπῃ ἔχεις νὰ χάσῃς τὸν πλετόν, ἢ ἄπο τῆς πολλῆς ἐπι-
 θυμίας νὰ τὸν πληθύνῃς. Τὸ, γ'. εἶναι Βία, ὅπῃ ἀρπάξῃς βιαιῶς τὰ ἀλλό-
 ξια ἢ τὸ αὐτὸ τέλος. Τὸ, δ'. εἶναι Φτώδος, ὅπῃ μὲ δολερῶς ἢ ἀπατηλῶς λό-
 γωσιν πέρνεεις τὰ ἀλλόξια. Τὸ, ε'. εἶναι Ἐπιτορκία, ἢ γυν ὀμνύεις ψέματα, ἢ
 νὰ κερδήσῃς τίποτες. Τὸ, ε'. εἶναι Δόλος, ὅπῃ μὲ ἀπατηλὰ ἢ δολερὰ λόγια
 ἢ ἔργα πλανῶς τὸν πλεσίον σιν. Τὸ, ζ'. ἢ τελειοταῖον λέγεται Προδοσία, κα-
 θὼς ἐκάρπη ὁ Ἰάδας εἰς τὸν Δεσπότην. Εἰς αὐτὰ ὅλα ἀμαρτανείεις βρωῶς. α'.
 ἐὰν ἔχῃς δυνάμιν, ἢ δὴ βοηθῶς εἰς τῆς χρείωσιν τῆ πρῆντις. β'. ἐὰν ἔχῃς τῆ
 πολλῆς προσάθειαν ἢ ἀγάπην τῆ πλετόν, ἀδυναταίνεις τὸν νόμον καμίας φο-
 ρῶν, ἢ δὴ κάμνεις τὸ ὀφειλόμερον, κατέσιν ἀμειλῶς τῆς Ἀποκαθίαν τῆς Ἐπι-
 κλησίας, ἢ ἐργάζεσαι τῆς Ἐορτῆς, ἢ νὰ αὐξήσῃς τὸν πλετόν, ἢ ἄλλα πα-
 ρόμοια. γ'. ἐὰν ἔχῃς τὴν αὐτῆς αἰτίαν δίδῃς μεγάλου σκάνδαλον, ἢ ζημίαν τα-
 νὰ τῆ πλεσίον ἢ τε σωματικῶν, ἢ τε ψυχικῶν. Ἡ Φιλαργυεία σὲ κάμνει ἢ ζη-
 μιανέσαι τὰ Οὐράνια ἀγαθὰ δι' αὐτὰ τὰ προσωρινὰ ἢ μάταια, ἢ αἰχμαλωτίζ-
 ζει τῆς καρδίωσιν, ὡσὰν εἶας τύραννος, μὲ τῆς ἀπληστον ἐπιθυμίας τῆ πλε-
 τῶν. Αὐτὴ εἶναι τῆς ἀβόλου τὸ ἀγκιστρὸν σκεπασμῶρον ἢ δολομῶρον μὲ τὸ χρο-
 σίον, καὶ μετ' αὐτὸ πλανᾷ τῆς φιλαργύρας, καὶ τῆς κάμνει δέλεος ταλαιπωρη-
 μῶς

ὄφεις τῶ πλέτει, ἢ τὸς ὠθέμεχει, ὡς αἰχμαλώτες εἰς σιδηρὰν ἄλυσον. Διατί γὰρ, ἄφρων, συνάγεις πλεῖτον ἐπίκηρον; νομίζεις τάχα νὰ τὸν χαρῆς εἰς τὴν ζωὴν ταύτην, ἢ ἵ ἀπολαύσης εἰς τὸς Οὐρανὸς τὸν αἰώνιον; πλανᾶσαι, ὅτι ἡ Φιλαργυεῖα δὲν σὲ δίδει τινὰ ἀπολαύσιν, ἀλλὰ μᾶλλον ὀδυρῆν ἢ βέβασον. Καὶ πάλιν ὁ Κύριος δὲν δίδει τοῖς φιλαργύροις τὸν Οὐρανόιν πλεῖτον, ἀλλὰ τοῖς ἐμπίστως πτωχοῖς, οἱ τινες εὐγάλαν τὸν πόσον τὸς ἀπὸ τὰ πρόσκαιρα αὐτὰ ἢ μάταια ἀγαθὰ τῶ Κόσμου, ἢ ἐπόθησαν τὰ Οὐραῖα. Τοῖς δὲ φιλαργύροις νὰ δώσῃ κόλασιν ἢ τιμωρίαν αἰώνιον, ὅτι ἔχῃ τὴν ἀχορταγίαν τὸς ἐφοροτίμισαν τὴν γλῶ ὑπὲρ τὸν Οὐρανόν, ποθῆντες ἐπίκηρα φράγματα. Κοίταξε γὰρ, πόσῃ τιμωρίαν σὲ δίδει ἡ Φιλαργυεῖα, ἢ πόσον ὄφελος. Καὶ μὴ θησαυρίζῃς ἐδῶ εἰς τὴν γλῶ, ἐπεὶ οἱ θησαυροὶ ἔπι φθείρονται, καὶ δὲν διώνονται νὰ χορτάσῃσι τὴν ἐπιθυμίαν σου. Ἀλλὰ ἐπίσπεσον εἰς ἐκεῖνο τὸ ὄντως ἀγαθόν, ὅπῃ ἡμπορεῖ μόνον νὰ θεραπεύσῃ τὴν καρδίαν σου, τῆς ἐστίν, ὅπῃ σὲ ἠπίμασεν ὁ Κύριος ἐν τῷ Οὐρανῷ. Ἀμὴν αὐτὰ πάντα τὰ πρόσκαιρα ἀγαθὰ εἶναι γεμάτα χολῶν ἢ θλίψιν. Ὅταν δὲν τὰ ἔχῃ οἱ ἄφρωτοι, τὰ ποθῶσι, καὶ ὅταν τὰ ἀποκτήσῃσι, τὰ συγχύονται. Ἀρκῆσι ποσαῦτα ἔχῃ πρῶτῶν σου νεθεσίαν καὶ τὸς ἀσπλάγγῃς Φιλαργυεῖας.

Δεύτερον. Εἰς εἶσαι πτωχός, ἢ ποθῆς νὰ πλετήσης (τὸ ὁποῖον εἶναι Φιλαργυεῖα βραχέη, πάρῃς νὰ εἶχῃς πλεῖτον, ἢ νὰ τὸν ἠγάπας) διχαρῆσιν τὸν Θεῷ ἔχῃ τὴν πενίαν σου. ὅτι δεικνύεται εἶναι νὰ κάμῃ ἀρετῶν ὁ πτωχός, ὡδῶ ὁ πλέσιος. Τῆτο γινώσκοντες οἱ ἔξω σοφοὶ, ἐμίσῃσαν τὸν πλεῖτον, ἔχῃ τί τὸς ἐμπόδιζε, ἢ ἀποκτήσῃ σοφίαν καὶ ἄλλας ἀρετῆς. Καὶ εἰς αὐτοὶ, ὅπῃ Χεῖς φωτισμὸν δὲν εἶχασιν, μόνον ἐπὶ τῶ φωτὸς τὸς φύσεως ὀδηγήσῃν, ἐφοροτίμισαν τὴν πτωχείαν, δυνάμει νὰ ἔχῃσι πλεῖτον, ἔχῃ ποῖαν αἰτίαν ἐσὺ πεφωτισμὸς ἀπὸ φῶς ὑψηλότερον τὸς χάριτος, δὲν γνωρίζῃς αὐτὴν τὴν ἀλήθειαν, νὰ κάμῃς ἀρετῶν τὴν ἀνάγκην, διχαρῆσῶν τὸ πανσόφῳ Θεῷ, ὅπῃ σὲ ἔδωκε τὴν πενίαν, ἄσπερ μέσον ἢ ὄργανον τὸς σωτηρίας σου ἀσφαλέςτερον; Κατέλαβε τὴν ἀλήθειαν ταύτην. Εἰς αὐτοὶ, λέγω, μόνον ἔχῃ τὴν ἔξω σοφίαν τῶ Κόσμου ἐναταφροῦσαν πλεῖτον, ἐνήσῃσαν, ἰταλαπυρῆντο ὀλόγυμοι, δὲν ἔπιναν ὕδωρ εἰς τὴν δίψαν τὸς, ἢ ἄλλας ἐνοχολίας ἢ θλίψεις ἐδίδασιν τὸς σαρκὸς, ἔχῃ νὰ μὴ τὸ κάμῃς ἐσὺ, ὅπῃ εἶσαι μαθητὸς τῶ Χεῖς, ἢ ἐλπίζεις νὰ ἀπολαύσης τὸν Οὐρανόιν πλεῖτον ἢ ἄφθαρτον; τῶ ὁποῖα δὲν ἀξιώνεται τινὰς πλέσιος, εἰς δὲν περάσῃ τὴν πεδλιμυρῆν ὁδόν, καθὼς ἢ πάντες οἱ ἄγγιοι, ἢ αὐτὸς ὁ Δεσπότης Χεῖς ὁ Ἐπερνήσιος Βασιλεύς. ἔχῃ δὲν νεθετέσαι μὲ ἄλλων ὡδῶδειγμα; Ζητήσῃς πλεῖτον ὁ Γεζῆς ὁ δῆλος τῶ Προφήτῃ Ἐλισαίῃ, ἐπληρονόμισε τὴν λέσσαν εἰς ὄλλω τῶ ζῶν. Μὲ θεῖαν κείσιν ὕερῃθησαν τῶ προσκαίρῃ βίῃ ἔχῃ τὴν Φιλαργυεῖαν αὐτῆς ὁ Ἀνανίας μὲ τὴν Σαπφῆραν. Ἰδὲ τὸν ἄθλιον Ἰῆδαν, εἰς πόσον κακὸν τὸν ἔφερε τῶ τὸ πάθος. Οὐ μόνον δὲ τῶντε, ἀλλὰ ἢ ἔτερα ὡδῶδειγματα δέξῃσαι εἰς τὴν θεῖαν Γραφήν, μὲ τὰ ὁποῖα γνωρίζεις, πῶς εἶναι τὸ μέρος τῶ πτωχῶν ἀσφαλέςτερον, διχαρῆσῶντες τῶ δερρέτῃ Θεῷ εἰς τὴν πενίαν αὐτῆς, νὰ σωθῶσι.

Τεῖτον καὶ τελευταῖον, εἰς εἶσαι πλέσιος, συλλογήσῃ, πόσον εἶναι μάταια ἢ ψεύδη αὐτὰ ὅλα τὰ πρόσκαιρα ἀγαθὰ. Ἦσαν πολλοὶ πλέσιοι ὡδῶ καὶ ἐπιμύατοι, ἢ ὕπερον ἠλθασιν εἰς πενίαν ἐχάτῃ. ὅτι μίαν ὥραν εἶναι βολε-

τὸν νὰ ζημιωθῆς ὅσον πλεῖτον ἔχεις, ἢ κἄν εἰς τὸν θάνατόν σου τὸν ἀφίνεις, καὶ γίνεται ὁ θρῆνῶδης ἐκείνος καὶ φοβερός ἁμαρτωλὸς, νὰ κυριεύσῃ τὸ σῶμα οἱ σκώληκες, τὰ παράγματα οἱ κληρονόμοι, καὶ τὴν ψυχὴν σου οἱ ἀσπλαγχοὶ δαίμονες, νὰ τὴν κολάζῃ αἰώνια.

Δίδε γὰρ ἐλεημοσύνην τὴν κατὰ δυνάμιν, ἵνα μὴ σὲ νικήσῃ τῆς Φιλαργυρίας ὁ ὄφις, καὶ πάθῃς το ὡς τὸν κάτωθεν πλέσιον. Καὶ ἐνὶ οὐκείῃ ἡ ὀρεξίσει, βιάζε τὴν. ὅτι δὲν ἔχεις βεβαιότερον παράγμα ἀπ' ἐκείνο, ὅπερ ἁμαρτίζεις πτωχοῖς, ὅπερ τινὰς δὲν ἠμπορεῖ νὰ τὸ κλέψῃ, μήτε ποσῶς φθείρεται, ὡς ἐπὶ τὸν πλεῖτον τὸν κερδοσκοποῦν.

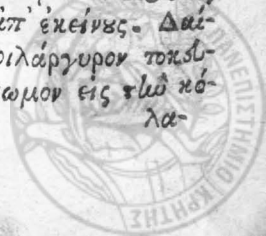
Φοβερόν τῆς Ἀσπλαγχίας Ὑπόδειγμα.

Γράφει ὁ Διδάσκαλος Σίμων, ὅτι εἰς τὰ μέρη τῆς Ἰταλίας πλησίον τῆς Σπαλαθῆ. θεωρεῖται μία λίμνη πολλὰ βαθύα, τὴν ὁποία ὀνομάζουσι τῆ χειμῶ. ἕνεκεν λέγουσιν, ὅτι τὰς περασμένους χρόνους, ἑκατοῖκα εἰς ἐκείνον τὸν τόπον εἰς χειμῶς πλεσιώτατος διὰ κερδοσκοπίας παράγματα, διὰ τὴν ἀσπλαγχοῦ καὶ ἔλεος πρὸς τὰς δευτέρας, πτωχοῦ καὶ ἁμοίρους. ὅτι ὅσον εἶχε βίον πολλὴν, ἀργύριον, χρυσίον, καὶ ἄλλα τιμωῦτα, τίσον δὲν ἐδωκότο νὰ ἰδῇ πτωχὸν εἰς τὴν θύραν τῆς οὐκείας, ἀλλὰ ὑβρίζε, καὶ ἐδίωκε τὰς. Οὗτος εἶχε γυναῖκα, παῖδας, καὶ ἔγγονας. Μίαν ἡμέραν δὲ, ὅταν ἦτον αὐτὸς ὁ ἀσπλαγχοῦ μετὰ τὰς δούλους εἰς τὴν χωράφια, καὶ ἐδούλου, καὶ δὲν ἦτον εἰς τὸν οἶκον αὐτῆς, παρέξ μία νύμφη ὅπερ εἶχεν, ἐνάρετος, μετὰ δύο τῆς τέκνα, ὑπῆλθον εἰς τὴν πτωχὸς οὐραῖος τὴν ὄψιν καὶ θαυμάσιος, ὅς τις ἐξήπισε τῆς γυναικὸς ἐλεημοσύνην. Αὐτὴ δὲ τῆ ἐδωκεν ὅτι ἐδωκῆν, ἕπειτα τὸν ἐνεθέτισε μετὰ ἀγαπῶν καὶ ἀσπλαγχοῦ, νὰ πηγῆ, πρὸ τῆ νὰ ἔλθῃ ὁ κερδοσκοπίας, ἢ ἄλλος τῆς συγγενῶν αὐτῆς ἀσπλαγχοῦ, νὰ τῆ δάσεν τινὰ ἐνόησιν. Οὗ δὲ πτωχὸς εἶπε πρὸς αὐτὴν. τὸ βράδυ κερδοσκοπίας ἀνεβλύσῃ μία πηγὴ εἰς τὸ μέσον τῆ οὐκείας, λάβε τὸ εἶσα τέκνον, καὶ φύγε εἰς ἐκείνο τὸ ὄρος, νὰ φυλαχθῆς ἀβλαβος. ὅτι ὁ Κύριος ἐμίσησε πολλὰ τὴν ἀσπλαγχοῦ τῆ οὐκείας τέττι, καὶ βέλεται νὰ τὸν ἀφανίσῃ. Ταῦτα λέγων, ἐχρημάτισεν ἄφαντος. καὶ εἰς τὰς, γ. ὥρας τῆς νυκτὸς κερδοσκοπίας εἰς τὸν δεῖπνον ὁ κερδοσκοπίας, μετὰ τῶν συγγενῶν καὶ φίλων αὐτῆς, ἀρχίζει τὸ ὑδωρ νὰ ἀναβλύσῃ διὰ τὸ ἔδαφος, καθὼς κερδοσκοπίας ὁ Ἄγγελος. Τότε ἡ ἀσπλαγχοῦ ἐκείνη γυνὴ ἠγέρθη τῆς ἑσπέρας διδύς, καὶ λαβῶσα τὰ δύο τῆς τέκνα, ἔβηκε πρὸς τὸ ὄρος δραμαῖος κατὰ τὸ κερδοσκοπίας. Αὐτὴν τὴν ὥραν ἐβέλησεν ὁ ἀσπλαγχοῦ πλέσιος μετὰ τὸν οἶκον καὶ συγγενῶν καὶ ὄλον τὸ κερδοσκοπίας. ἢ μόνον δὲ, ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν ποταμὸν ὑδωρ ἐβλήκεν διὰ τὸν τόπον ἐκείνον, καὶ ἔβηκε πρὸς τὴν νύμφην αὐτῆς, νὰ τὴν παιδέσῃ, ἕνεκεν δὲν ἔλαβε μόνον τὸ εἶσα τέκνον, καθὼς τῆς εἶπεν ὁ Ἄγγελος. Ἡ δὲ κερδοσκοπίας σα τὴν αἰτίαν, ἐβόμαξε, καὶ ἀφῆκε τὸ εἶσα παιδίον, καὶ ἐδραμῶ ἀπάνω εἰς τὸ ὄρος κερδοσκοπίας. Τὸ κερδοσκοπίας εἶπε μία λίμνη ἐκεῖ, ὅπερ ἦτον ὁ οἶκος τῆ χειμῶ, τίσον βαθύα, ὅπερ δὲν ἔχει τινὰ σερρόπιτα γῆς, ὅσας ὀργῆς χονὴ καὶ ἀνβάλλουσιν. Ἀντίπερα ταύτης, ὡσεὶ λίθου βολῆ, εἶναι ἄλλη μία λίμνη μικρὴ, ὅπερ ἐφθασε τὸ κερδοσκοπίας τὸ παιδίον, καὶ τὸ ἐπνίξεν ἡ θεῖα δίκη. Εὐερισκονταί εἰς τὴν ἑσπέρην τῆ τῆ λίμνῶν μεγάλα ὄψια, ἀμὴ εἶναι κερδοσκοπίας αἶσα, καὶ

καὶ δὲ ἔχουσι γεῦσιν τινα, καθὼς τὰ εἶδα ὀφθαλμοφανῶς (λέγει ὁ ἀνω-
θρον διδάσκαλος) ὅπῃ ὑπῆγα, ὡς ἤκετα τοῖτον θαύμασιον, νὰ πισωθῶ
τὴν ἀλήθειαν, καὶ ἀντάμεσα πὴν νύμφῳ τῆ χωρικῆ, καὶ τῷ ἠρώπῳσῳ πνύμα-
τικῶ, νὰ μὲ εἰπῆ, ἐὰν εἶχε τινα ἀρετῶ, καὶ τῷ ὁποῖαν τῷ ἀσπλαγχνίδῳ
ὁ Κύριος. Ἡ δὲ ἀπεκρίνατο. ὅτι ἔσαις φοραῖς ἔχου ἀδειαν, ἔδιδε πολλῶ
ἐλεημοσιῶν. Καὶ ὅταν εὐγανε τὸ κρασί, καὶ δὲ ἦτον τινὰς πτωχὸς, νὰ τὸν
ἐλεῆσῃ, ἔχου εἰς τῷ γλῶ μισκὸν, ταῦτα λέγουσα. Ὑποδέξῃ γῆ μητέρα
μας ταύτῳ τῷ μικρῷ ἐλεημοσιῶν καὶ τῷ ἀγάπῳ τῆ Δεασπότε μας, ἐπει-
δὴ δὲ ἔχου τινα νὰ τῷ δώσω.

Λοιπὸν ἐγνώρισα, ὅτι καὶ ταύτῳ τῆς τῷ ἀρετῶ, τῆς ἐχέρισε τὸ εἶνα παι-
δὶ ὁ πανάγαθος, καὶ τὸ ἔπερον ἐπνίξε καὶ τῷ τῆ παξὸς τῆ ἀσεβείαν. Μὴ
ἀπισήσῃ τινὰς εἰς τῆτο τὸ τερατέρηγμα. ὅτι μάρτυς με ὁ Κύριος, ἔπος εἶναι
ἡ ἀλήθεια, καὶ ἔως τῷ σήμερον φαίνονται αἱ λίμναι ὡς ἀνωθρον. Καὶ ἔως τῷ
μικρῶ βρέφῃ τὰς ὀνομάζεσι τῆ χωρικῆ, καὶ τὰς ἔχουσι κτισμῆς τριγύρῃ, καὶ
νὰ μὴ πίπτῃσι τὰ ζῶα, νὰ πνίγῃνται. Ἰδῆτε, ἀδελφοί με, πόσον κακὸν εἶ-
ναι ἡ ἀσπλαγχνία; ἐὰν ἔν μόνον νὰ μὴ δίδῃς ἐλεημοσιῶν, εἶναι ἀνόμημα,
ἀμὴ νὰ λαμβανῆς ἀφέλειαν, καὶ νὰ πίνῃς τὰ αἵματα τῶ πτωχῶν πόση ἀσε-
βεία νομίζεις νὰ εἶναι; ὡ τῆς ἀσπλαγχνίας τινῶν ἀχίσιαν μάλλον εἰπεῖν, ἡ
Χεισιανῶν, πῶς ἔχουσι οἱ ἀνομοὶ καὶ ἀσεβέσατο ποσῆτον ἀπαύθρωπον καρδίαν,
καὶ φυχλῶ ἀσυμπαθῆ καὶ ἀειλήμονα, νὰ λαμβανῶν οἱ ἀσωμείδητοι εἰς τὰ ἐκα-
τὸν, πνύτωτα ἀφέλειαν, πολλὰν δὲ διπλασιάζῃν τὰ χρήματα οἱ ἀχόρτα-
γοὶ. καὶ λαμβανῶν ἀπὸ τὸν πτωχὸν τῷ ἐσοδίαν ὡς βέλονται, καὶ πέρῃν
τὸ κρασί, τὸ λάδι, τὸ ῥηνημα ὀλιγώτερον ἀπὸ ὅσα τὸ πάλῃσιν ἐτότες, καὶ
τὶ τῆ ἐδαύεισαν τὰ ἀργύρια πώτερον, καὶ τῆς ἔρχεται διπλῆ ἡ ἀφέλεια. Ὡ
ἀκορέσις φιλαργυρίας. Ὡ ἀπαύθρωπος ἀσπλαγχνίας. καὶ δὲ συλλογίζεθε, ἀγ-
νοῖσαι, τὸ ἀτελόσιπον τῆς πανοδῶς κολάσεως; ἀλλὰ πωτιμάτε νὰ ἔχετε ἐδῶ
μῖαν ὥραν ἀπὸ τῆσιν, καὶ ἐκεῖ νὰ καταφλέγεθε αἰῶνια με τὸν ἀσπλαγχνον
πλῆσιον; Παύσατε, ἀδελφοί με, ταύτης τῆς ἀσεβείας. Φοβῆθητε τὸν Κύριον.
Βιάσατε τὰ ἀσπλαγχνα πρὸς ἔλεος, ἵνα λυθῶθῆτε τῆς δεινῆς κατακρίσεως, ὅτι
δὲ ἀφελῶσιν ἐκεῖ τὰ δάκρυα. Οὐ μόνον δὲ μὴ θαῖατον κολάζῃ ὁ ἐλεῆμων
Θεὸς τῆς ἀειλήμονας, ἀλλὰ καὶ εἰς ταύτῳ τῷ πρὸσκαίρον ζωῶν ἐδειξῃν, ὡς
δικαίος κερτῆς, με πολλὰ σημεῖα καὶ φοβερά θαυμάσια, πόσον μῖσος ἔχει
εἰς αὐτὸ τὸ ἀνόμημα, ἀπὸ τὰ ὁποῖα νὰ γράψωμῃ μισκὰ καὶ πῖσῳσιν.

Κατὰ τὸ, ἀνωθρον. ἔπος ἀπὸ τῆ Χεισιῆ, ἦτον εἰς τῷ Φλωρεντιαν εἶνα Ἡ γέμῃος
εἰς τὸ Μοναστήριον τῆ ἀγίας Μάρκῃ, Ἀντώνιος τῆνομα, Ἀνθρῶπος ἐνάρετος καὶ
χρηματισμῆς. ὅς τις προσδύχῃμος μῖαν νύκτα ἀπὸ τῆς ὥρας τῆ ὄρθρου,
ἤκεσε σύγχουσι πολλῶν ἔξω εἰς τὸν δρόμον καὶ παραχλῶ ἀμέρον. Καὶ ἐκεῖθῶν
τῆ Μοναστηρίῃ, εἶδε πλῆθος ἀσεβῆτων, ὡσπερ νὰ ἦτον ἀνθρῶποι καθεζό-
μηροι ἀπάνω εἰς μαῦρα ἀλογα, τῆς ὁποῖας ἠρώπῃσι δύο φοραῖς, τί ἀνθρῶποι
ἦσαν; καὶ δὲ ἀπεκρίθησαν. Τότε ὁ Ἀντώνιος ἐκατάλαβε, πῶς ἦτον ὀπτασία.
καὶ προσδύχῃμος ὀλίγον μὴ φόβῃ πολλῆ, τῆς ὄρῃσιν εἰς τὸ ὄνομα τῆ Χεισιῆ,
νὰ εἰπῆσι, τίνες ἦσαν, καὶ πῆ ἐπήλθῃν; Τότε τῆ λέγει εἰς ἀπ' ἐκείνης. Δαι-
μονες εἶμεθεν, καὶ ὑπάγομῃ εἰς τὸ Κάστρον, νὰ πάρωμῃ εἶνα φιλαργυρον τοκῆ-
τῷ, πρὸς τὰ πλῆσιον εἰς τῷ ἀνομίαν, νὰ τὸν βάλωμῃ σύσταμον εἰς τῷ κά-
λα-

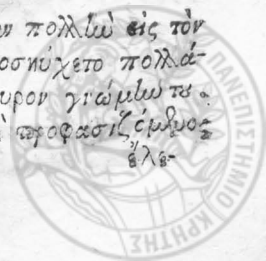

λασιν, καθὰς μᾶς ἔδωκεν ὁ Κύριος Δέλημα, ἢ ἄλλων ἀφ' ἡδαιγμα. Λέγε-
τες ὁ Ἀββᾶς. Οὐκίζασας εἰς τὸν Θεόν, νὰ περάσετε πάλιν ἀπ' ἐδῶ, ἀφ' ἔ τὸν
ἐπάρετε. Εἰσελθῶν ἐν πάλιν προσνύχτο, καὶ εἰς ὀλίγω ὥρῃ ἀπέσας τὴν
παραχλῶ ἐξήλθε, καὶ θεωρεῖ τὸν ταλαίπαρον φιλάργυρον, καὶ τὸν εἰχασί δίπλα
εἰς εἷα σάνκρον γιμάτων ἄχυρα, ἀπάνω εἰς εἷα ξέσρωτον ἄλογον, καὶ ἐφῶναζαν.
Ἐδῶ τὸν καρδίῳ, ὅπε ἔπιπε τῷ ὄφθαλμῶν καὶ χιράδων τὰ αἵματα. Οἱ δὲ Ἀν-
τόνιος ἔμενεν εὐφορῶς καὶ ἐξέλυτος εἰς τοῖστον ἐλευθῆρ καὶ φρικωδέστατον θάνατον.
Ἀφ' ἔ ἐξημέρωσεν, ὑπήγασι δὺ ἀρχοντες παῖδες τῆ ἀνώθεν φιλαργύρου, πα-
ρακαλῶντες τὸν ἀνώ εἰρημῶν Ἀντόνιον, νὰ ὑπάγη εἰς τὸν ἐνταφιασμὸν τῆ πα-
τρὸς αὐτοῦ, νὰ κάμη διδαχῶν. Ἐπὶ ἐβάλλοντο, νὰ τὸν τιμήσῃ ὡς ἄνθρωπον,
μὲ πολλῶν ἔξοδον. Οἱ δὲ ἀπελθῶν εἰς τὸν οἶκον αὐτοῦ, τὸς εἶπε, νὰ δείξῃ
τὸ λείψανον, καὶ αὐτοὶ εἰχασιν εἷα κηβῆσι καρφωμῶν, γιμάτω ἄλλα τίποτες,
ἔα νὰ βαρῆ, τάχα πᾶς ἦτον ὁ πατέρας τῶν. καὶ ἔπασι, ὅτι δὲ ἦτον βο-
λετὸν νὰ τὸ ἀνοίξῃσι, ἐκφόρος αἰτίας προσφασίζόμενοι. Λέγει τῶς ὁ Ἀββᾶς,
Ἐμὲ γελᾶτε, ταλαίπαροι· σήμερον εἶδα ἐγὼ τὸν πατέρα σας, μὲ πόσω αἰχῶ-
νῳ καὶ βάσανον τὸν ὑπήγαγον οἱ δαίμονες εἰς τὴν κόλασιν, εἰς τὴν ὁποίαν
ἔχετε νὰ ὑπάγητε καὶ ἰσοῖς, ἐὰν δὲν σρέψετε πῶς πτωχοῖς ὅλα τὰ κακῶς καὶ
ἀδίκως ἐπαρμύρα ὡς τὰ ξισαθλίῃ πατρὸς σας. καὶ μὴ πειράζεθε, νὰ τὸ ἐτοι-
μάσετε κηβῆσι γιμάτων χορτάερα, ἔτε νὰ τὸ κάμητε προπομπῶν καὶ ἔξοδον,
ὅτι οἱ δαίμονες τὸν ἔκαμαν, ὡς τὸ ἔωρετε, καὶ τὸν ὑπήγασι εἰς τὴν γένωναν
τῆ πυρὸς, νὰ φλογίζεται μὲ τὸν ἄλλον πλάστον πᾶντοτε. Ταῦτα ἀκούοντες,
ἔμεναν μὲ πολλῶν αἰχῶν καὶ ἐνθροπῶν, βλέποντες φανερῶν ἐκείνο, ὅπε
αὐτοὶ ἐθαρρῶσαν νὰ κρύψῃσι, καὶ ἀφῆκαν τὴν ἔξοδον ἀτελείωτον.

Ἐπὶ δὲ γράφει εἰς τὸν Διάλογον ὁ Καισάρειος, ὅτι ἀπέθανεν εἰς φιλάργυ-
ρος, καὶ παρήγγειλε πῶς γυναικὸς αὐτοῦ, νὰ τὸ κάμη μίαν καλοσωμίαν. Αὐτὴ
δὲ ἔταξεν αὐτῷ μετ' ὅρας, νὰ μὴ τὸ ἀφαιρῆ εἰς ὅσον τὴν προσάξῃ, μὴ γι-
νώσκουσα ἴτε τὴν αἰσίαν. Οἱ δὲ εἶπεν αὐτῇ· τὴν τὸ σακκέλι τὰ φλωεῖα, θέ-
λω νὰ βάλλῃ εἰς τὸ μνήμα μου, μὲ φόρον ἐπιδέξῃ, νὰ μὴ σὲ ἰδῇ τινὰς ἄλλος,
καὶ κλέψῃτε ὕστερον. Ἀφ' ἔ γὰρ ἀπέθανεν ὁ ξισαθλίος, ἔκαμῃ ἡ γυνὴ ἔα τὸν
ὄρκον τὸ θέλημα, καὶ ἔβαλε τὰ φλωεῖα ὑποκάτω εἰς τὸ λείψανον, ὡστερὶν ἦτον
προσκέφαλον. Ἀμὴ ἀπ' ἐκείνης, ὅπε τὸν ἐνταφίασαν, τὸ ἐπονήρωσαν δὺ τινῶν,
καὶ ὑπήγαγον κηβῆσι, νὰ τὸ κλέψῃσι. Ὡς ἐν ἀνοίξῃ τὴν ἀρῆαν μὲ μίαν ἀναμ-
μῶν λαμπρῶν, θεωρῶσι δὺ δαίμονας φοβερῶν, καὶ ἔσταν ἀνώθεν τῆ λε-
ψῆς· ὁ εἰς εὐγανεν ὑπὸ τὸ σακκέλι τὰ φλωεῖα, καὶ ἔδιδε τὰ τῶ ἄλλοι, ὅστες
ἔχιζε τὸ σῆθος τῶ νεκρῶ καὶ τὰ ἐκάρφωσαν εἰς τὴν καρδίαν τῶ, λέγοντας·
Χρυσίον ἐπιθυμῶν, ἀχόρταγε, ἄς χορτάσῃ ἡ καρδιά σου, ὡς ὀρέγεται. Ταῦ-
τα ἰδόντες, ἔφυγαν μὲ μεγάλον φόβον καὶ φόμον ἀείκασον.

Ἐπὶ τὸν Ἰπόδειγμα.

Εἰς τὰ μέρη τῆς Φραγγίας ἦτον τίς ἄλλος, ἔχων ἀχορταγίαν πολλῶν εἰς τὸν
πλῆστον. Ἐδειχθη δὲ εἰς τὸ φαινόμενον ἀσεβῆς, καὶ προσνύχτο πολλὰ
κις. ἠγάπα τὸς Ἐκκλησιαστικῶν, ἔα νὰ σκεπάζῃ τὴν φιλάργυρον γιμάτων
οἱ ὁποῖοι τὸν ἐσυμβάλλαν νὰ μετανοήσῃ, μὴ κολαθῇ. Οἱ δὲ προσφασίζόμενοι
ἔλα-

ἔλεγον, ὅτι τὰ ἔδιδον ἐλεημοσυνῶν. Οὕτως ἐπέρασεν ἡ ζωὴ τε, καὶ τὴν ὥραν, ὅπως εὐχρονεν ἡ μιαιότης ψυχῇ, ἤλθασιν εἰς τὸν οἶκον αὐτῆ δὺα μαῦροι φοβεροὶ σκύλοι, καὶ πιδῶσιν εἰς τὸ σῶμα, ὅπως ἐκοίπετο ταλαιπαρημῆτος, μὲ ὀδύνην καὶ πόνον δριμύτατον. Ἐπειτα, ἀφ' ἧ ἐβάλασι τὴν γλῶσσαν τὴν εἰς τὸ σῶμα τὴν πολλαῖς φοραῖς, εὐγαλε καὶ αὐτὸς ὁμοίως τὴν γλῶσσαν τε, καὶ τὴν ἐκρέματε μίαν σπιθαμὴν ἔξω τῆ σῶματος. καὶ τότε τὴν ἀνάστασαν μὲ ταῖς ρίζαις οἱ σκύλοι, καὶ τὴν ἐπῆραν μὲ τὴν ψυχὴν τε εἰς τὴν ἀσβεστον γέονναν. Καὶ τὸ σῶμα ἔρριψαν, καὶ τὸ ἐθάλασι τὰ θνητά.

Γράφει ὁ Ἐπίσκοπος Βικέντιος, ὅτι ἦτον σῶας φιλάργυρος, ὃς τις ἀφ' ἧ ἐδείπνησε μίαν νύκτα μὲ τῆς συγγενεῖς καὶ φίλους τε, ἐκοιμήθη. Καὶ εἰς ὀλίγην ὥραν ἐξύπνησε, φανάζων ἰχυρῶς μὴ πολλῆ φόβη. Ἡ γυνὴ τε ἠρώπησε τὴν αἰτίαν τῆ φόβη. Οἱ δὲ εἶπον. εἰς τὸ Κεῖθρον τῆ Χειρῶ μὲ ὑπήγασι τὴν ὥραν ταύτην, καὶ μὲ ἔδωσαν τόσαις κατηγορίαις, ὅπως δὴ ἴξδρα πῶς νὰ ποροφασιδω, νὰ εὐρω τιὰ βοήθειαν. Καὶ εἴπως ἔδωκεν ὁ Κεῖθρος κατ' ἐμὲ τὴν ὑπόφρασιν, νὰ καίωμαι πάντοτε εἰς τὴν κόλασιν, καὶ παρέδωκέ με εἰς τὴν ἐξέσταν τῆ δαιμόνων, ἕκατὶ μὲ ἐκαρτέρει πολὺν καιρὸν πρὸς μετανοίαν, καὶ δὴν ἠθέλησα νὰ ἀφήσω τὴν ἀμαρτίαν. Ταῦτα εἰπὼν, ἀρπαζον σῶα ἱμάτιον σῶας τε δάλε, καὶ βαίνει το, καὶ ὑπήγε δρομαίως εἰς μίαν Ἐκκλησίαν τῆ Μοναχῶν, ὅπως ἐφάλλον τὴν ἀκολοθίαν τῆ Ὁρθρῆ. Ἀφ' ἧ ἐξημέρασε, τῆ ἐλέγασι νὰ ἐξομολογηθῆ, μήπως καὶ συγχωρήσῃτε ὁ Κύριος, νὰ μὴ τὸν κολάσῃ. Οἱ δὲ ἔλεγον, ὅτι δὴ ἦτον βολετὸν πλέον, νὰ εὐρη συγχώρησιν. Τέλος πάντων, καθῶς τὸν ὑπήγασαν εἰς τὸν οἶκόν τε, καὶ ἐπερῶσαν πλησίον σῶας ποταμῶ, βλέπεσιν ἕνα καράβι ᾧδάζονον, σπῆ ἄλλην φορὰν δὴν ἐφάνη ποτὲ ὁμοίον τε, εἰς τὸ ὁποῖον δὴ ἦτον τινὰς ἀνθρώπος. Ἀμὴν αὐτὸς ἔλεγε, πῶς ἦτον γεμάτον δάμονας, καὶ ἤλθον ὅτι τ' αὐτῆ νὰ τὸν ἐπαρῶσιν, οἱ τινες τὸν ἀρπαζον δάμους, καὶ ἐχάθη εἰς μίαν τρυμνὴν μὲ τὸ πλοῖον, καὶ πλέον ποσῶς δὴν ἐφάνη.

Ἐτι δὲ γράφει ὁ αὐτὸς Βικέντιος ἕκατ' ἄλλον φιλάργυρον, ὅτι ἦτον βαρείας ἀπειρημῆτος, καὶ μίαν ἡμέραν ἀπέστειλε τὸν δελόν τε, νὰ ἀγάλη σῶα σάκκον σπιτεριον, νὰ τὸ δάση τοῖς πτωχοῖς. Οἱ δὲ ἀπελθὼν, ἤνυρε τὸν σορὸν γεμάτον ὀφιδῆ. Τετο ἀκῆσας ὁ ἀδελφῆς, ἐμετανόησε τὰς ἀμαρτίας αὐτῆς, ἐξομολογήθη, ἐκλαυσε πικρῶς, ἔσρεψον ὅλας τὰς ἀδικίας, καὶ ἐκαμῶ ἐλεημοσυνῶς. Ἐπειτα, ἀφ' ἧ ἐκοινώνησε τὰ ἄχραντα Μυστήρια, ἤλθον εἰς τὸ τέλος. καὶ προσάξει νὰ τὸν ρίψωσιν, ὅταν εὐγη ἡ ψυχὴ τε, ὀλόγυμνον, νὰ τὸν θάλασι τὰ ὀφιδῆ δὴ κανόνα τῆς ἀμαρτίας αὐτῆς, καὶ ψυχικὴν τε συγχώρησιν, νὰ μὴ τὸν θῶγαν οἱ δὴμονες παντοτινὰ εἰς τὴν κόλασιν. Καὶ καθῶς τὸν ἔρριψαν εἰς τὸν σορὸν, τὸν ἐφαγαν οἱ ὄφεις, συγκόκκαλον, καὶ εἴπως ἐχάθησαν, καὶ πλέον ποσῶς δὴν ἐφάνησαν. Ἐτι δὲ ἀπέθανον ἄλλος φιλάργυρος ἀμετανόητος, καὶ δὴν ἠθέλον ὁ Ἐνορέτης τε νὰ τὸν θάψῃ εἰς τὴν Ἐκκλησίαν, ἕκατὶ δὴν ἐξομολογήθη, ἕπε ἐκοινώνησεν εἰς τὸν θάνατόν τε. Οἱ δὲ συγγενεῖς τῆ ἀπεθαμῆς ἐφόβησαν τὸν Γερέα, ἐὰν δὴ τὸν θάψῃ, νὰ τῆ κάμειν πολλὴν ζημίαν. Οἱ δὲ εἶπον αὐτοῖς, νὰ τὸν θῶσιν ἀπάνω εἰς σῶα ἄλογον, νὰ τὸ ἀφήσω νὰ ὑπάγῃ ἀφ' ἐαυτῆς τε ὡς βέλεται. καὶ ὅπως ἀμαρτήσῃ τὸ ἄλογον, εἰς αὐτὸν τὸν τόπον νὰ τὸν ἐνταφιάσωσιν. Ἐστρεψῶν αἱ συγγενεῖς τῆ νεκρῆς, ἔχοντες εἰς τὸν νῦν τὴς, νὰ κάμωσι τὸ ἄλογον, νὰ ὑπάγῃ εἰς τὴν Ἐκκλησίαν. Ἀλλὰ ὡς ἔδωσαν εἰς τὸ κτῆνος τὸ μαρὸν λείψανον, ἔδραμῶ ἀδύς

μέ πολλῶν σωθῶν, καὶ ἐσαμαρτήσῃ (ὡς τὸ θαύματος) ὑποκᾶτω εἰς μίαν φέρων, ἵπῃ ἐκρεμύσαν τὴν λησῆς. καὶ μὲ ἑσᾶς ξυλιῆς ὅπῃ τὴ ἔδωσαν, δὲν ἡθέλησε νὰ σαλεύσῃ ποσῶς ἄπο τὸν τόπον ἐκείνον. τότε γνωρίσαντες τὴν δικαίαν κείσιν τὴ Θεῷ, δὲν εἶπασιν οἱ συγγρηῖς αὐτῆ πλέον τίποτες, ἀλλὰ τὸν ἄφισαν, καὶ ἔκαμαν εἴνα λακκὸν εἰς αὐτὸν τὸν τόπον, καὶ τὸν ἔχωσαν ὡς εἴνα κλέπτῳ. Καὶ ὄντως καὶ ἀλήθειαν κλέπται φανεροί, λησᾶι, καὶ ἄρπαγες εἶναι ὅλοι οἱ φιλάργυροι, ὅπῃ ἀδικῶσι τὴς πτωχῆς, καὶ πίνωσι ὡς ἀβδέλλαι τὸ αἷμά τῃς. καὶ αὐτοὶ μὲν χορταίνωσι καὶ παχύνωσι, καὶ οἱ πόνυτες ἄποδᾶινεν ἄπο τὴν πείναν καὶ γυμνότητι. Ἀλλ' εἰς αὐτῆς, ὅτι ἐδῶ μὲν ἔχῃσι τὰ θελήματά τῃς, καὶ περιρῃσι πορῃσαιρον δύτυχίαν μὲ τὸν πόνον καὶ κόπον τῆς ὄρφανῶν καὶ χηρῶν, ἐκεῖ δὲ νὰ δέρισκονται εἰς ποσαύτῃν δύτυχίαν, ὅπῃ νὰ μὲν ἔχῃν τινὰ ἀνῃσιν, ἀλλ' ἀεὶ καὶ πᾶνποτε νὰ φλογίζονται μὲ τῆς ἀσπλάγχχῃς καὶ ἀνελεήμονας δαίμονας.

Κ Ε Φ Α Λ Α Ι Ο Ν, Ι.

Περὶ τῆς κτύωδῃς Πορνείας.

Ὅτι οἶδατε, ὅτι τὰ σώματα ὑμῶν, ναὸς τῆ ἀγίῃ Πνεύματος ἐστὶ, καὶ ὁ φθεῖρων τῆτον τὸν ναὸν, φθερεῖ τῆτον ὁ Θεός; λέγει ὁ Ἀπόστολος Παῦλος. Ὅλαι αἱ ἄλλαι ἀμαρτίαι ρυπάνων καὶ μαλῳύσι μόνον τὴν ψυχῳν. ἀμὴ τῆτο τὸ βδελυρὸν ἀνόμῃμα τῆς πορνείας μολῳύει ὄλον τὸν ἀνδραπον ψυχῳν τε καὶ σώματι. Ματαία καὶ ψεύδῃς εἶναι πᾶσα ἀμορφία τῆ σώματος. καὶ ἄφρονες καὶ τυφλοὶ ὅσοι ζημιᾶνονται πῆν Οὐρανίον ἀγαλλίατιν δὲν πόσον βραχέαν ἡδονῳν καὶ βερυτωμῳύων ἄπολαυσιν. Ὅταν εἶναι ἡ χῃῃσις τῆτον τῆς ἀφροδισιαίαν πορᾶξῃων δὲν τὴν ἀνῃσιν τῆ χῃῃς ἡμῶν καὶ τὸ ὄσεικὸν πορῃσαγμα, καὶ γίνεται μὲ πῆν Ἐκκλησιαστικῳν πᾶξῃν, ὡς οἱ ἱεροὶ τῆς Πατέρων νόμοι δὲν κηκίλῳύσι, δὲν εἶναι ποσῳς ἀμαρτήμα. Ἡ πορνεία εἶναι εἴνα θανάσιμον ἔγκλημα, ὅπῃ νικᾶται δὲν κολῳίτερα, φεῖγῃσα τελεῖας τὴν δοκιμῳν καὶ τὴς πόπῃς, παρῆξ πολεμῳσα. Καὶ ὡς τῃς φαρρῆει νὰ δοκιμῳσῃ καμίαν πορᾶξῃν σαρκῃς, ἔπειτα νὰ ἐγκρατῳβεται τελεῖας, λανθαίνεται. Διατὲ δὲν κολῳίτερον εἶναι, νὰ φυλάξῃ σαφροσύνην εἴνας παρθεῖνος ἄπο τὸν χηρδῳύμῃον. Ἡ ὄπῃθυμία τῆς σαρκῃς, ἀδελφε, εἶναι εἴνα ἀχαλίνωτον ἄλογον, καὶ ὅσῃς ἐγκρεμῳδῃς εὐρη, πίπτει καὶ φραυματίζεται. Ἡ δὲ σαφροσύνη εἶναι τὸ χαλινῳέει, ὅπῃ κωλύει καὶ ἐμποδίζει τὴν, καὶ ὡς τῃς δὲν θέλει νὰ ἐγκρεμῳδῃ, ὡς κρατῃ τὸν χαλινὸν ἰχυρῳς, νὰ δίδῃ τῆς σαρκῃς νὰ φῳύγῃ ὅσον τὴν φθαίνει, καὶ ὄχι φερατότερον. Ὅς τῃς βορβορωδῃ εἰς τῆτο τὸ ἔγκλημα, δύσκολα ἡμπορεῖ νὰ εῖρη εἰς μεταῳσιαν, ἔτε νὰ σηκῳτῃ εἰς Οὐρανὸν τὰ ὄμματα, ἀλλὰ κοιτάζει, ὡσπερ τὰ κτύῳν ὄλος τὴν γῳν, μὴ ἔχῃν ποσῳς λογικὸν, καὶ τυφλᾶνεται ποιστοῖ ὅπῃς, καὶ πορᾶττει ἐνώπιον Θεῷ καὶ ἀνδρῳῳπαν τοιαύτας ἀπορῃπίας, ὅπῃ ἔμπορῳδῃν εἴνας τῆ δέλη, ἢ βρέφῃς μικρῃ δὲν ἐτόλμα ποσῳς νὰ τῃς κάμῃ. Περὶ ταύτῃς τῆς ἀμαρτίας λέγει ὁ Παῦλος, ὅτι δὲν κληρονομῳσι Βασιλείαν Θεῷ, ὅσοι δέρισκονται εἰς αὐτῳν. Ἡ τῃς εἶναι μία εἴνα καὶ πῆρ τῆς καλῳσίως. Ἡ ἄληπῃς εἶναι γαστριμαργία ἢ φλόξ, ἀχημῳία ἢ εἴακη, ἀκαφασία ὁ καπνός, αἰχμῳή καὶ ἐνφροπῃ, αἱ ἀπίδῃς, καὶ τὸ τέλος αὐτῃς τιμαρῳίω καὶ φθορᾶ τῆ σώματος, σμικρυσμῃς τῆς ζωῃς, ἀφῃσιμῃς τῆς ἀρετῃς, καὶ τῆς κῳμῃς.

νδμε ἀφάβασις. Δι' αὐτὸ κάμνει χρεία νὰ ἔχῃς πολλὰ φροντίδα καὶ εὐνοίαν κατ' αὐτῆς, καὶ ἰχυρὰ ὄπλα ἵνα μὴ σὲ νικήτῃ. Καὶ καθὼς φύγεις ἀπὸ τῆς σίας, νὰ μὴ σὲ καύσῃ, ἕτω πρέπει νὰ φύγῃς καὶ ἀπὸ ταύτῃ τῆς λαύρας τῆς σαρκὸς καὶ πῦρ τῆς κολάσεως. Μὴ θαρρήσῃς ποσῶς εἰς τὴν ἀπερασμάβην σαφροσύνην σε καὶ ἐγκράτειαν, ἕατι πολλοὶ ἀφ' ἑ ἐλάβον νίκας, ὑπερον ἀθλίως ἠττήθησαν. Καθὼς τὸ πῦρ μαλακῶνει τὸν σίδηρον, καὶ τὸν μεταξέπει εἰς πὴν φύσιν αὐτῆ, ἕτω καὶ ἡ φλόξ τῆς πορνείας μαλακῶνει τὸς σιδηρὸς ἀνδρας, αὐ ἦσαν οἱ ἰχυρώτεροι.

Διὰ τὸτο φύγε τὸς τόπους τῆς κινδυνῆς, τὰς αἰτίας, καὶ πᾶσαν ἕλῃ αὐτῆ, γὰρ νάσκων σε τὴν χαλιώτητα. Καὶ μὴ πισύσης τὸ λόγῳ σε, ὅτι ἐναρετώτεροί σε ἐνικήθησαν. Ἀδύατον εἶναι, νὰ ὑπάγῃς εἰς τὸν μύλον, καὶ νὰ μὴ ἀλδρωθῆς, ἢ νὰ κρατῆς πύσασαι, καὶ νὰ μὴ κολλήσῃ εἰς τὰς χεῖράς σε. Ὅσον ἐσμίγεις μὲ τὸν Κόσμον καὶ μὲ τὰς γυναῖκας, τόσον μολευῖσαι, ὅτι ἐὰν δὴ ἐσμίγῃς τὴν σίαν μὲ τὰ λιπόξυλα, δὴ ἐξάπτει. Καθὼς ἀπὸ τὸν κτύπον τῆς πέτρας καὶ τῆς σιδήρου ἐξάπτει ἡ σία, ἕτως ἀπὸ τὰ λόγια τῆς γυναίκος, εἰς τὰ ὅσα τῶ ἀνδρὸς ἐρεθίζεται ἡ ἕδονῃ τῆς πορνείας. καὶ ἐὰν ἴδῃ φυλαχθῆς ἀκρεβῶς, νὰ φύγῃς τὸν κίνδυνον, ταχέως νικάσῃ. ὅτι ολίγοι εἶναι ὅσοι δὴ ἐπλήρωσαν σωδοσίαν καθόλου εἰς τὴν νεότητι, ἢ εἰς τὸ γῆρας αὐτῆ, τῆς δαίμονος τῆς πορνείας, ἢ μὲ τὴν παρᾶξιν, ἢ κατ' ἐνὸν καὶ διαόνοιαν. ἕατι εἰς ταύτην πὴν ἀμαρτίαν, εἰ μόνον αἰ ἐξώδῃσιν παρᾶξεις κωλύονται, ἀλλὰ καὶ αἱ τῶτων ὀπιθυμίαι. Ταῦτα νὰ μὴ κοιτάξῃς ἀμφοφρα πρὸσωπα, ἢ νὰ ἐγγίξῃς ἢ χεῖρ σε μὲ ἄλλῃ σάρκα, ἢ νὰ σορίζῃσαι, νὰ νίβῃσαι, νὰ ξυρίζῃσαι, καὶ νὰ δμορφίζῃς τὸ πρὸσωπον, νὰ σὲ ὀρέγωνται, καὶ ἄλλα ποιαῦτα. ἢ νὰ χορεύῃς, νὰ τραγῶδῃς, νὰ παίξῃς δαιμονικὰ ὄργανα, καὶ ἑτέρας παρᾶξεις ὁμοίας. Τὰ ὅποια εἶναι βαρῆα ἐγκλήματα, καὶ πρέπει νὰ τὰ μισῆς, καὶ ἕσα ἄλλα γνωρίζεις, καὶ βλάπτειν σε. καὶ ἐξόχως τὸν πολὺν οἶνον καὶ τὴν ἀνιδίαν νὰ φύγῃς, ὡσπερ τὸς ὄφεις, ὅτι αὐτὰ αὐξάνουσι πολλὰ τὴν πορνείαν. Καὶ πρέπει πάντοτε νὰ ἐργάζῃσαι, ἕα νὰ φύγῃς οἱ λογισμοὶ, καὶ μάλιστα ὅταν ἔχῃς εἰς πὴν σάρκα σε πόλεμον. Καὶ ἀπαύω εἰς ὅλας τὰς ἐργασίας σε ἄς εἶναι αὐτή. ἦγεν νὰ ἀναγνώδῃς τὰς ἐρμυείας. ὅπως γράφομεν ἐδῶ κάτω εἰς νεδεσίαν σε. νὰ τὰς ἔχῃς αἰεὶ καὶ πάντοτε ὡσπερ ὄπλα τινὰ καὶ ἄρματα εἰς τὸν πόλεμον τῆς σαρκός. ὅστις, ἐπειδὴ εἶναι πολλὰ ἰχυρὸς τῆς ἄλλων καὶ χαλεπώτερος, ἕατι ἐρχεται ἀπὸ ἐχθρὸν, ὅπως εἶναι μάλιστα πάντοτε, καὶ ἔχεις εἰς τὸτον, μέγαν τὸν κίνδυνον; ἕα τὸτο γράφομεν καὶ ἡμεῖς μεγάλας ἐρμυείας καὶ ἰαξικὰ ἰχυρώτερα, ἕα νὰ δυνῆθῃς πρῶτον μὲ τὴν θείαν χάριν καὶ ἄμαχον δυνάμιν, τῆς παντοδυναμῆς Θεοῦ νὰ νικᾷς τὸς ἐχθρὸς σε. καὶ β'. μὲ τὰ ὄπλα ταῦτα, τὰ ὅποια ἔχε ἕα παντὸς ἔποια, εἰ μόνον εἰς τὸν καιρὸν τῆς πολέμου, ἀλλὰ καὶ ὅταν εἶσαι ἀναπαυμῆτος, ἕα γὰρ τὰ συνηθίσῃς καλλίτερα.

Πρῶτον σε νεδεσία λοιπὸν καὶ ἰαξικὸν ἀφέλιμον καὶ τῆς πορνείας, συμβολούμενον ἀπὸ τὸς σοφῆς διδασκάλους μας, ἄς εἶναι ἡ ὀπμηλῆς τήρησις καὶ φύλαξις πασῶν τῶν αἰδήσεων, καὶ μάλιστα τῆς ὀράσεως, ὅτι τὰ ὄμματα εἶναι εὐας λιμῆας, ὅπως εἰσέρχονται ἢ ματαύπτες ὄλαις εἰς τὴν ψυχὴν μας. Αὐτὰ εἶναι αἱ θύραι, ἀπὸ τὰς ὁποίας εἰσεβαίνει τὸ ἰοβόλον φάρμακον τῶν ἕδονῶν, καὶ μολευῖ μας τὴν διαόνοιαν, καὶ ἀχαμνῶει τὴν θέλησιν, καὶ συγκαταβαίνει. Ὅταν δὲ γοῖν ἢ συγκαταθέσις, ἦγεν νὰ ἀποφασίσῃς νὰ παρᾶξῃς τὸ πονηρὸν, εἶναι

είναι χεδόν ὡσαύτῃ τὸ ἔκαμες. Ἐκ γὰρ τῆ ἐρᾶν τίκεται τὸ ὄραν, καὶ ἐκ τῆ ἐρᾶν ἡ συγκατάθεσις γίνεται, ἐκ δὲ τῆς συγκαταθέσεως ἡ παρᾶξις τελεῖται. Ἦ γὰρ ὅταν ἰδῆς εὖα καλὸν καὶ ἠραῖον παρᾶγμα, τὸ ἐπιθυμᾷς, καὶ ἔτις ὑποφασίζεις εἰς τὴν νῦν σε, καὶ τὸ ἀπολαύσῃς, ἐὰν εὖρης καιρὸν ἐπιπέσειον, ἔπειτα κάμνεις τελείως καὶ τὴν παρᾶξιν τῆς ἀμαρτίας. Καὶ ἐὰν δὲ τὸ ἐβλεπες, ἐλείπασαι τὰ ἐπιλοιπα. Μὴ κοιτάξης λοιπὸν ποτὲ ἐκεῖνο, ὅπῃ σὺ δίδει ζημίαν, ἐνθυμέμενος πόσον κακὸν ἔπαθον οἱ Προπάτορες, ἧς καὶ κοιτάξεν τὸ ἀπηγορευμένου ξύλον εἰς τὸν Παράδεισον. Διὸ καὶ αἰτίαν εἰς θάνατον κατεκείθησαν ἐμόνον αὐτοί, ἀλλὰ καὶ ἡμεῖς ἔλοιπες οἱ ἀτόχοι. Ἐὰν δὲ ἐβλεπεν ὁ Δαβὶδ τὴν Βυρσαβαειά, δὲν ἔκαμε τὴν μοιχείαν καὶ φόνον. Ὁ ὀφθαλμὸς ἐμίωρε τὸν σοφὸν Σολομῶντα, καὶ ἐπέλεσε τοιαύτῃ ἀσεβείαν. Καὶ ἄλλοι πολλοὶ ἐνάρετοι καὶ θαυμαστοὶ ἄνδρες παρὰ τῆ νόμου, καὶ μὴ τὸν νόμον, ἧς καὶ ἰδοῦσι τὴν ἠραῖαν ὄψιν τῆς γυναικῶν, ἔπαθον μεγάλῃ ζημίαν. Καὶ ἐὰν αὐτοὶ ποῖστο ἐλευσιῶς ἐκπεινῶθησαν, ἧς καὶ μὴ προσέχεν μὲ ἐπιμέλειαν, τίς ἀπὸ ἡμεῶς τὰς ἀδυνατίας καλύψωδῃ, ἐὰν δευφυλαχθῇ μὲ ἀσφάλειαν; Μὴ κοιτάξης γὰρ ποτὲ γυνᾶικα εἰς τὸ πρόσωπον, ἔτε μὲ θάρρος καὶ ἀπλαγχτικὰ τῆς σωτύχης, ἔτε καὶ σοχαδῆς τὸ κάλλος τῆς, ἀλλὰ μᾶλλον σοχαδῆς τὴν φθορὰν τῆς σαρκός, πῶς γίνεται μὴ θάνατον. Τῆτο θέλει καὶ εἶπῃ ὁ Δεωποτικὸς λόγος. Ὅταν ὁ ὀφθαλμὸς σε σκανδαλίζῃς, ἀγαλέ τον, ἦγεν καὶ μὴ ἰδῆς ἐκεῖνο, ὅπῃ σὺ δίδει ζημίαν, ἀλλὰ καὶ ὑπερηθῆς τῆς ψυχοβλαβῆς ὀράσεως. καὶ ἔτις ἀγαθῆς τὰς ὀφθαλμῶς σε, τῆς τῆ κακῆς ἐπιθυμίας καὶ ὀρέξει. Δουτέρα αἰθῆσις εἶναι ἡ ἀκοή. καὶ σφάλιτε τὰ ὦτα, καὶ μὴ ἀκήνης ἔα γῶδα τῆς Σειρήνης. ἦγεν ἄπειρα καὶ πορνικὰ λόγια, ὄργανα μεσικὰ, καὶ ἔτερα ὅμοια, ὅτι ὅλα ταῦτα ἐξάπτει τῆ σαρκικῆ φλόγα, καὶ μάλιστα ὁ χορὸς καὶ τὰ ἔα γῶδα. Τρίτη σε αἰθῆσις εἶναι ἡ ὀσφρησις. καὶ μὴ βασις μύσικας, ἔαντάφυλλα, καὶ ἄλλα τοιαῦτα, ὅπῃ καὶ δίδωσιν δωδῖαν. Εἰς τῆτο δὲν κάθομαι, καὶ πειράζομαι, ὅτι αὐτὰ εἶναι παρᾶγματα, ὅπῃ τὰ βασις αἰ γυναικῆς, καὶ ὄχι ἄνδρες, καὶ πάλιν ὄχι αἰ γνωστικαὶ γυναικῆς, ἀλλὰ αἰ ἀσεμναῖτε καὶ ἄφρονες. Τετάρτη εἶναι ἡ ἀφή, ὅτι τῆ ὅποιον πρέπει καὶ φυλάγεσαι μὲ ὡς ἐπιπέσειον ἀκείβειαν, ὅτι ἀδύατον εἶναι καὶ ἔλθῃς εἰς τῆ ψιλᾶψιν, καὶ καὶ μὴ τελεῖσῃς τὴν παρᾶξιν, ἐὰν βολῇ καὶ ὁ τόπος. Διὰ τῆτο ὁ σοφὸς Γεράνυμος γράφει εἰς τὸς Κληρικῶς φίλως τὰ λόγια ταῦτα. Νεποτιανὲ ἀδελφέ μου, πῶς σεχε ἀκείβως, ἐσάκις ὑπάγεις ὡς Κληρικὸς καὶ ἐπισκέψῃς παρθένον, ἢ χήραν τινὰ, καὶ μὴ εἰσελθῆς ποτὲ μοναχὸς εἰς τὸν οἶκόν τῆς, ἀλλὰ πάντοτε καὶ ἔχῃς τινὰ εἰς τὴν σωδῖαν σε, καὶ φυλάγεσαι ἧς λόγους. καὶ μὴ ὑποδέχεται ἐπιστολάς, καὶ δωρήματα ἀπὸ τοιαῦτα πρόσωπα, ἔτε καὶ τῆς σειρήνης ἐσὺ τὸ πᾶσαν, ὅτι ὅλα ταῦτα εἶναι ξύλα, ὅπῃ ἐξάπτει τὴν φλόγα τῆς σαρκός. Βλέπεις, πῶς καὶ οἱ ἐνάρετοι πρέπει καὶ προσέχεν ἐπιμέλως; Εἰς τῆς πολέμους, ὅπῃ κάμνουν ἀνάμειον τῆς οἱ ἄνθρωποι, ὅσον δείχτει πόλμαν καὶ ἀφοβίαν ὁ εὖας, καὶ δὲν σφίρει τὸν νῶτον τῆ ἐχθρῶς, ἀλλὰ πολεμᾷτον ἀνδρειωμῆ, πόσον τὸν νικᾷ καὶ κράτος. Καὶ ὅταν φέρῃ τῆ μάχην ἧς τὸν φόβον καὶ τῆ δειλίαν τῆς, τότε ὁ ἐχθρὸς τῆ τὸν θανάτῃ. ἀμὴ εἰς τῆτον τὸν πεισματικὸν πόλεμον καὶ τῆς σαρκός, ὅς τις φοβάται καὶ φέρῃ, αὐτὸς νικᾷ. καὶ εἰτις θάρρῶσει εἰς τῆ ἀνδρείαν αὐτῆ, καὶ πολεμᾷ τὸν ἐχθρὸν τῆς, νικᾷται ἐλευσιῶς ὡς ἀδύατος. Εἰς ὅλα τὰ ἐπιλοιπα ἀμαρτήματα, εἶναι βελετῆ καὶ πολεμᾷ τὸν ἐχθρὸν σε, καὶ καὶ τὸν νικᾷ. Λόγος χάρις.

ἡμπορεῖς νὰ ἔχῃς χεῖματα πάμπολλα, καὶ νὰ νικῆσῃς τὴν φιλαργυρίαν. νὰ φα-
 ῖνῃς μὲ ἱμάτια ὀμορφα, νὰ ἔχῃς τιμὴν καὶ δόξαν ἕνεκεν τὸν Κόσμον, καὶ νὰ μὴ
 ὑπερηφανύσῃσαι. νὰ βλέπῃς εἰς τὴν βράβεζαν φαγητῶν ὀμορφα, καὶ νὰ νικῆσῃς τὴν
 γαστριμαργίαν. ἀμὴ νὰ δόξασῃσαι συγκαταίκοις γυναιξί, καὶ νὰ φυλάξῃς σωφρο-
 συνὴν, εἰναὶ ἀδύνατον. Ὅτι καθὼς εἶναι ὑπὲρ τὴν φύσιν, νὰ ἔχῃς εἰς τὸ σῆ-
 ρος σε ἀνδρακας, καὶ νὰ μὴ κατῆς, ἕως εἶναι ἀδύνατον, νὰ σωμαυλίζῃσαι μὲ
 γυναικας, νὰ συνομιλῆς αὐτῇ, καὶ νὰ μὴ θελχθῆς ὑπὸ τῆ πυρὸς τῆς φιληδονίας.
 Φύγε τὴν πρᾶξιν τῶν γυναικῶν, ὅτι δεὺ εἶσαι ἰχυρώτερος τῶν Σαυφῶν, τῶν Ἡ-
 ρακλέως, τῶν Ὀλοφέρνης, καὶ τῶν Ἀχιλλέως, ὅπῃ ἐνίκησαν χιλιάδες ἀνδράπων,
 καὶ ἐθανάτωναν, ἔπειτα τῆς ἐνίκησαν αἱ γυναῖκες, καὶ ἐλευσίνως αὐτῆς ἐθανάτωνται.
 Ἐὰν ὁ Πρόδρομος Ἰωάννης, ὁ ἐκ κοιλίας μητρὸς ἡγιασμένος, ὅπῃ δεὺ ἦτον τι-
 νὰς ἀγιώτερος, ἀνεχώρησεν εἰς τὴν ἔρημον, δεὺ νὰ φύγη κάθε λογῆς ἐγκλημα,
 πῶς νομίζεις εἰσὺ, νὰ εἶχῃς εἰς τὸν Κόσμον, καὶ νὰ μὴ νικηθῆς; πλανᾶσαι εἰσὺ,
 καὶ ὅσοι λέγουσιν, ὅτι εἶναι μισθὸς Θεοῦ σῶμα, νὰ βλέπῃς εἰς τὸν ὠραῖον καρπὸν,
 καὶ νὰ ἐγκρατεύσῃσαι, παρέξ νὰ μὴ τὸν ἔχῃς. Τῆτο εἶναι βολετὸν εἰς τὰ λοιπὰ
 ἀμαρτήματα, ὡς ἀνωθεν εἶπαμεν, ἀμὴ εἰς τὰ σαρκικὰ ὅσοι τὸ λέγουσιν, ψά-
 δονται, ὅτι ὅλοι τες εἶναι τυφλοὶ καὶ πεπλανημένοι, καὶ μάλιστινὲς Μοναχοὶ καὶ
 Πνευματικοὶ, (ὑπὸ τῆς ὁποίας δόξαν τῆτα τὰ φλυαρίσματα) ὅπῃ ἔχουσιν εἰς
 τὰ Μοναστήρια γυναικας, καὶ τῆς ὑπηρετῶν, καὶ ἔχουσιν εἰς τῆτο νὰ ὀξεταχθῆν φοβε-
 ρῶς τὴν ἄραν τῆς Κείσεως, δεὺ αὐτὸν δεὺ κάμνουν καὶ ἀμαρτίαν αὐτοὶ (τὸ ὅποιον
 εἶναι ἀδύνατον, νὰ κρατῶσιν τὴν φλόγα, καὶ νὰ μὴ καίονται) ἀλλὰ καὶ οἱ ὄραν-
 τες σκανδαλίζονται, καὶ τῆς κατακρίνουν. Ὅθεν πρέπει νὰ φυλάγεται πᾶς σῶμα
 ὀπιμειῶς, νὰ μὴ δίδῃ σκανδαλον τῶν πλησίον, καλὰ καὶ λέγει ὁ νόμος, νὰ
 εἶναι συγχαρημένος, νὰ ἔχῃ τινὰς Μοναχὸς τὴν μητέρα αὐτῆ, ἢ τὴν ἀδελφὴν
 μόνον, νὰ τὸν ὑπηρετᾷ, δεὺ πρέπει ὁμως τῶρα πλέον νὰ γίνεταί, ὅτι ἡ πονηρία
 ἐπλήθυνε, καὶ κάμνει χρεία νὰ βλέπῶμεθα δεὺ ἀποσκοπόμενα. Δεὺ γὰρ Θεὸς
 ὀστέρον εἰς τὴν ὑπόθεσιν ταύτην, δεὺ νὰ μὴ μὲ κατακρίνετε Ἱεροκατήγορον, ἀμὴ
 ὅλοι τὸ ἰξόβριτε, πόσοι ὠλίθησαν εἰς τῆτο τὸ ἐγκλημα, καὶ ἐγένθησαν γέλωσ καὶ
 διήγημα εἰς τὸν Κόσμον, καὶ αὐτὸν ἠθέλων προσέχη εἰς τὴν ἀρχὴν, δεὺ ἐγένοντο.
 Μὴ τολμήσῃ γὰρ τις τῶν Μοναδικῶν τάγματος, νὰ ἔχῃ γυναῖκα εἰς τὸ Μοναστήριον
 δεὺ τινὰ πρόφασιν, ὅπῃ ἡμπορεῖ νὰ τύχη, καὶ μάλισα ὁ Ἱερωμένος. καὶ εἰς εἶναι
 Ἐφημέριος εἰς γυναικίον Μοναστήριον, ὡς λειτουργήσῃ, ἢ ἀλλῶ τινὰ ὑπηρεσίαν
 τελείσῃ πνευματικῶν, ὡς πηγυρῆ εἰς τὸ κελίον τε χωρὶς συνομιλίας πολλὰς,
 ἕτε νὰ φάγῃ τίποτες, ἢ νὰ πίνῃ, ὅτι καθὼς εἶναι ἀσυγχώρητον, νὰ φάγῃ ἢ
 γυνὴ εἰς ἀνδρῶν Μοναστήριον, ὁμοίως καὶ ὁ ἀνδρας εἰς τὸ γυναικίον. Ἡ πέμπτη
 καὶ τελευταία αἰθησις εἶναι ἡ γευσις, τὴν ὁποίαν πρέπει νὰ φυλάγῃς ὑπὲρ τῆς
 ἀλλας δεὺ τὸν Κύριον, ἦγεν νὰ μὴ βῶγῃς, ἕτε νὰ πίνῃς πολὺ, ὅτι ἄλλο δεὺ
 πληθύνει, ἕτε αὐξάνει τόσον τὸν πόλεμον τῆς σαρκὸς, ὡς ἡ γαστριμαργία καὶ ἡ
 μέθη. καὶ πάλιν ἡ νηστεία καὶ ἡ ἐγκράτεια εἶναι φάρμακα ἰατρικὰ καὶ ὠφέλιμα εἰς
 τὸ πάθος αὐτὸ τὸ ἀνήμερον. Μὴ κολακώγῃς τὴν σάρκα λοιπὸν, ἕτε νὰ τῆς δίδῃς
 τινὰ ἡδυπάθειαν, εἰς τῆς νὰ τὴν ἔχῃς εἰς τὴν ὑποταγῆν σε. Ὅτι καθὼς τὸ
 κρέας μὲ τὸ ἄλας, ἢ ὄξος, ἢ σμύρναν, ὅπῃ εἶναι πικρὰ καὶ δειμαῖα πράγματα
 δεὺ φυλάγεται σῶον πολὺν καιρὸν, καὶ εἰς δεὺ τῆ βάλαν εἶνα δεὺ ταύτα; ταχέως
 σαπίζει καὶ φθείρεται, ἕτω καὶ ἡ σάρκα μας ὅταν αὐτῶν δεὺ ἡδονῶν κολακώσ-

μῦ, γέμει ἀμαρτίας, καὶ φθείρεται, καὶ μετὰ τὴν σκληραγωγίαν θαυμάσει εἰς πᾶσαν ἀρετῇ καὶ φυλάσσεται. Ἐγκρατεῖα γὰρ, ὅσον δυνάσαι, νὰ βασανίῃς τὴν σάρκα σου. ἐνθυμήμενος τὴν χολίαν καὶ τὸ ὄξος, ὅπως ἐπόψαν εἰς τὸν σαυρὸν τὸν Δεσπότην, καὶ τὴν πολλὴν ἐγκρατείαν τῶ Πατέρων μας εἰς τὴν ἔρημον, ὅπως καὶ ἐν τῷ ἱερῷ εἶχαν, ἀλλὰ πάντα ὡμὰ καὶ ἀήματα. καὶ ἰσχυρὸς ὁ Μείγας Παῦλος ὅπως ἐβασανίῃς τὴν σάρκα αὐτῆς, καθὼς λέγει. Ἵποπιάζω με τὸ σῶμα, καὶ δολαγωγῶ. Ἐὰν ἔν ἐκεῖνοι ἐκαμναν ἔπος, καὶ ἐτυραννῆσαν τὴν σάρκα τους, ἔχον νὰ νικήσεν τῶτον πὺν πόλεμον, πόσον ἀρίστη νὰ κάμωμεν ἡμεῖς οἱ χαῦνοι καὶ ἀρρωστοί; Ἀποπέκρυνε λοιπὸν καὶ σὺ τὴν σάρκα μετὰ τὴν ἀποχλίαν τῶ ἡδῶν βρωμάτων, μὴ φοβῆς ἰμῆτια μαλακά, μὴ κοιμᾶσαι εἰς κρεβάτια δὺμορφα, ἀλλὰ παιδίδου τὴν σάρκα μετὰ ἀχυρνήαις, χαμδυνίαις, καὶ ἄλλα ὅμοια, νὰ τὴν ὑποπύῃς πὺ πνεύματι, ὅτι μέγα θαυμάσιον εἶναι, νὰ λυθῶθῃς ἀπὸ τῶτον τὸν θάνατον, ἐδῶν καὶ πίνων, καὶ ἔχων πᾶσαν σωματικὴν ἀνάπαυσιν, ἔχῃ, ὅσον ὀλιγὸν ἐν τῷ ξύλῳ, ποσῶν ἢ φλόξ μαραίνεται. Εὐγάλε τὴν ὕλην, νὰ σβέσῃς τὴν σίαν. Ἄφες τὸν οἶνον, καὶ τὰ ἄφρονα βρώματα, νὰ ἀφανίῃς τὸ σκαῦδαλον. Ὅς τις κολακίζει τὸν δελόντε, καὶ τῷ δίδει ἐκλεκτὰ καὶ δὺμορφα βρώματα, τὸν κάμνει καὶ ἀποσατίζει ἕως τὸ ὑπερον. ὅς τις δίδει τῇ σαρκὶ ἡδονὰς καὶ ἀνάπαυσιν, δυναμώνει τὸν ἐχθρόντε, καὶ δίδει τὰ ἄρματα νὰ τὸν θανατώσῃ. Λέγει ὁ Μείγας Χρυσόσομος καὶ ἄλλοι διδάσκαλοι, ὅτι, Ὅ τὴν ἑαυτῆς θεραπεύων γαστέρα, καὶ πνεῦμα πορνείας νικήσαι βελόμηρος, ὅμοιος ἔστι τῷ μῦ ἐλαίῳ τὸ πῦρ σβεννύοντι. ἤχεν, ὅς τις ποθεῖ νὰ μὴ πορνέσῃ, ἐπειτα φάγει καὶ πίνει καλά, εἶναι ὡς ἐκεῖνον, ὅπως χυμὸς λάδι, νὰ σβέσῃ τὴν σίαν. Καὶ καλά τὸ λέγῃσι, ἔχῃ, ὅταν εἶναι τινὰς χορτάτος, τὸν κρεῖσκει ἔπος ὁ πόλεμος, καὶ χωρὶς ἐγκρατείας, δὺν καταρθάνει σαφροσύνην, ἔτε ἄλλῃ τινὰ ἀρετῇ. Δι' αὐτὸ ἀπεργάσαν τοσαύτῳ σκληραγωγίαν οἱ Ὅσιοι, ἔχον νὰ ἡμεράσεν αὐτῷ τὴν ἀρετὴν θάλασαν τῆς σαρκὸς, καὶ ὅταν ἡθέλασι κάμνῃ αὐτὸ, ἐκατόρθωνεν ἐν δὺκολίᾳ καὶ τῷ ἐπιλοίπῳ.

Τὸ, β'. ὄπλον καὶ τῆς σαρκὸς, εἶναι, νὰ διώξῃς ταχέως τὰς κακὰς λογισμὰς καὶ τὰς ρυαφὰς ἐνθυμύσεις, δὺδύς ὅπως εἰσέλθωσι εἰς τὸν νῦν σου, νὰ σκαυδαλίξῃς τὴν σάρκα σου. Εἰς τῶτο βάνα πολλὴν ἐπιμύλειαν, ἐὰν διωκθῆς νὰ μὴ τὰς ἀφήσῃς νὰ χωρέσῃ ποσῶς εἰς τὸν λογισμὸν σου, ἢ καὶ νὰ τὰς διώξῃς, νὰ μὴ σαμαπῆς ὀλόπελα εἰς τὸν ἔχθρο λογισμὸν τῆς πορνείας, ἀλλὰ νὰ ἐνθυμηθῆς ἄλλο τίποτες πνευματικὸν, νὰ σε δίδῃ κατάνυξιν καὶ δὺλάβειαν. Ὅτι ὅσον πορνήσῃ ὡρα πολλὴ, τὸσον ριζώνουσι φειρότεροι, καὶ εἶναι δὺσκολον τότε νὰ τὰς διώξῃς, ἔχῃ, ὅτι δὺκολώτερα σβυῖς τὴν σίαν, ὅταν ἀρχίῃ νὰ ἔχῃ, πᾶρξ ὅταν χρονίση, καὶ κατακυριώσῃ ὅλον τὸ δάτος. Μετ' ὀλιγώτερον κόπον ξειζώνεις εἰς νὰ νεοφύτῳ δένδρον, ἀλλὰ ὅταν ριζώσῃ σερρῶς. Καλλίον ἀντισείκεισαι τῷ ἐχθρῷ σου εἰς τὴν θύραν, ὅπως εἶναι τόπος σενός, πᾶρξ νὰ ἀφήσῃς νὰ εἰσέλθῃ, νὰ κατακυριώσῃ τὸν οἶκόν σου. Ὁ λογισμὸς τῆς πορνείας εἶναι ἀχαμνός, ὡσπὺ εἶνα βλασάειν χορτὸν, καὶ ἐὰν ἀντισαδέμῃ εἰς τὴν ἀρχὴν, ὅταν τὸν βάλῃ ὁ δαίμων εἰς τὴν καρδίαν μας, τὸν συζήϊβομη δὺκολα, ἀμὴ ἐὰν τὸν δεχθῆμεν μῦ ἡδονῆς καὶ γλυκύτητος, νὰ σαμαπῆσωμεν εἰς αὐτὸν, γίνεται δυνατὸς ὡς πὺν σίδηρον, καὶ ἔχομεν πολλὴν κόπον νὰ τὸν νικήσωμεν. Εἰ δὲ πάλιν καὶ τύχῃ ἀπὸ ἀκνήδῃαν σου καὶ ἀμύλειαν, νὰ σερραθῇ ὁ αἰχρὸς λογισμὸς εἰς τὴν καρδίαν σου, καὶ κινδυνώσῃς νὰ πέσῃς εἰς ὄλιθον, δράμῃ ταχέως εἰς προσδύχην, καὶ βόσκον

μεγαλοφώνως πρὸς τὴν Δεσπότην, καὶ αἰτῶσιν βοήθειαν εἰς τὴν χρείαν σου, καθὼς ποιῶσιν οἱ θαλαττοβόντες, ὡς κυκλήμενοι ὑπὸ σφοδρῆ καὶ χαλεπῆ κλύδωνος, καὶ δεῖσιν ὡς ὄλισσεν τῆς καρδίας, νὰ μὴ σὲ ἐγκαταλείψῃ, καὶ πνιγῆς εἰς αὐτὸν τὸν νοσητὸν κλύδωνα. καὶ λέγει Φαλμάς διπὸ τὴν Δείαν Γραφίῳ. Ὁ Θεὸς εἰς τὴν βοήθειά μου παρέχες, Κύριε εἰς τὸ βοηθῆσαί μοι σπιῦσον. Μὴ ᾤδωδῶς τοῖς νοσητοῖς θνητοῖς ψυχῶ ἐξομολογημῶν σοι. Μὴ εἰς τὴν ἐνέγκῃς ἡμᾶς εἰς πειρασμὸν, καὶ ἄλλα τοιαῦτα, καὶ μελέτη τὸ πάθος τῆ Δεσπότης, πόσα ὑπέμεινε, ἔχ' νὰ θεραπεύσῃ αὐτὴν τὴν ἀμαρτίαν, ὅτῃ σὲ ᾤδωδῶν νὰ πράξῃς ὁ αἰθραποκτόνος ἄββολος. Καὶ ᾤδωδῶν τὴν Αἰειπάρθενον Δέσποιναν, καὶ ἄλλας Ἀγίας, νὰ σὲ βοηθήσῃν, νὰ νικήσῃς τὸν πόλεμον. Καὶ εἰδὼ δέσπεται ὁ Πνευματικὸς σε πλησίον, ἢ ἄλλος ἐνάρετος ἄνθρωπος, δρᾶμι εἰπέ τε, νὰ σὲ δώσῃ τινὰ βοήθειαν, καὶ μὴ ἀμελήσῃς, ἐπειδὴ εἰς τῆτο εἶναι ὅλος ὁκίνδυνος. ὅτι εἰδὼ δὲν πορνύσῃς καὶ μὴ τὴν πράξῃς, ἀλλὰ μόνον δεχθῆς τὸν βυπαρδὸν λογισμὸν μὲ ἡδύτητα, νὰ αἰδωῖσαι εἰς ἑαυτὸν ἡδονῶν, καὶ αὐτὸ πορνεία λογίζεται, καὶ δυνατὰ κανονίζεται.

Συλλογίσθη τις πολλὰς τιμωρίας, ὅτῃ ἔσειλον ὁ παντοκράτωρ Θεὸς εἰς τὸν Κόσμον ἔχ' παύτῃ τὴν ἀμαρτίαν. Ἐκατάκουσεν ἐκεῖνα τὰ πρῶτα Κάσρη τῆς Σοδόμων. Ἡδάρτισεν ἐκ θεμελίῳ τὴν Χάραν Συχέμ. Ἐξολόθρευσεν ὄλιγὴ τὴν φυλὴν τῆ Βενιαμίν'. Ἐθανάτωσε τὸν Ἀμὲν. Ἐκάμε τῆ Δαβὶδ ζημίαν πολλῶν. Ἀπέκτεινε τὰς δύο γέροντας, ὅτῃ ἐσυκοφαντήσῃ τὴν Σωσάνναν. Ἀλλὰ τί νὰ λέγω μίαν καὶ μίαν ξεχωριστά; ἔχ' τὴν αἰτίαν παύτῃ τῆς βδελυρᾶς ἀμαρτίας ἔσειλε τὸν φοβερὸν ἐκεῖνον κατακλυσμὸν, καὶ ἐπνίξεν ὄλον τὸν Κόσμον. Καὶ ἀπλῶς εἰπεῖν ὅλας τὰς μεγάλας τιμωρίας, ἔχ' τὴν ἀμαρτίαν αὐτὴν ἔσειλον ὁ Κύριος. Καὶ πρέπει νὰ ξέμυσιν, ὅσοι δέσπονται εἰς αὐτὴν, μὴ πάθῃσι καὶ αὐτοὶ τὰ ὅμοια.

Γίνωσκε ἀκριβῶς, ὅτι εἰδὼ θέλῃς πάντοτε νὰ εἶσαι εἰς τῆτον τὸν βόρβορον τῆς σαρκὸς, νὰ θεραπεύσῃς τὴν ὀρεξίν σου, νομίζων, ὅτι νὰ χορτάσῃς, πλανῶσαι, ἔχ' εἶναι ἡ ἀμαρτία ἀχόρτατος. μάλιστα ὅσον σωηθεῖς εἰς τῆτο τὸ ἔγκλημα, τόσον ἡ ἐπιθυμία σὲ ἔχ' ἄπτε χειρότερα καὶ τῆς σαρκὸς τὸ σκαῦδαλον. ἡ δυνάμις σου ὀλιγοσύνει, καὶ οἱ πειρασμοὶ πληθύνουσι, καὶ ἔπω γίνεται μία ἔξις καὶ σωηθεῖς, ὅτῃ νὰ μὴ δυνάσαι νὰ τὰς ἀφήσῃς ὑσερον. Διὰ τὴν, ὅταν δὲν ἐναντιωθῆς τῆς σωηθείας, γίνεται ἀνάγκη. Πάχῃσι γὰρ διπὸ τὴν ἀρχὴν νὰ πολεμήσῃς, καὶ μὴ τὴν βοήθειαν τῆ Κυρία ἐν δυσκολίᾳ λυθῶνσαι. ἔχ' ὅσον πλέον ἐναντιωθῆς τῆς ἀμαρτίας μὲ ἀνδρείαν καὶ δυνάμει, τόσον ταχέως τὸ σκαῦδαλον ἀφανίζεται, καὶ σὺ μῆεις ἀγαθωμίμος, ὅτι ἐνίκησες τὸν ἄββολον, καὶ οἱ ἄγιοι Ἀγγελοὶ ἔρχονται νὰ σὲ ὑπερεπῆν, καθὼς καὶ τὸν Κύριον, ὅταν ἐνίκησε τὸν πειράζοντα. Εἰ δὲ καὶ νικηθῆς διπὸ ῥαθυμίας, ἡ μὴ ἡδονὴ τῆς ἀμαρτίας θέλει πειράσῃ ὡς ἀσραπὴ ἐν πέτρῃ, ἡ δὲ πικρία τῆς συνειδήσεως, ὅτῃ μῆεις εἰς τὴν ψυχῶν καὶ ἡ σύγχυσις, θέλει σὲ θλίβῃ μὲ ᾤδωδῶν βάσανον, διπὸ ὅτῃ ἡθελες ἔχῃ νὰ ὑπομείνῃς μίας ὥρας σκαῦδαλον.

Εἰδὼ δὲν πολυμᾶς ἐνώπιον τινὸς ποταπῆς ἀνθρώπου, νὰ ἀμαρτήσῃς ἔχ' τὴν αἰχμητὴν τῆς βδελυρᾶς πράξεως, πῶς δὲν ἐνέπεισαι, ἀγνώστῃ, τὸν φύλακα τῆς ψυχῆς σου, ὅτῃ ᾤδωδῶν δίνωκῶς, καὶ φυλάγῃς; ἀλλὰ τί λέγω Ἀγγελοῦ αὐτὸς ὁ Δεσπότης, ὡς Θεὸς ἀπαθέραπος, δέσπονται εἰς καθ' ἑαυτὸν.

Καὶ

Καὶ τοιμᾶς, ἀκαίδέσαστε, καὶ τελεῖς τοιαύτῳ βδελυρῶν παρᾶν ἐνώπιον τῆς θημιερῆ καὶ Σωτῆρός σου, ὅτ᾽ ἐπαθεῖ τόσον ἔχει νὰ σὲ λαβῶσῃ ὑπὸ τὴν ἀμαρτίαν ταύτῃ, ἥτις ρυπάνει τὴν ψυχὴν, καὶ τὸ σῶμα, καὶ ὅλα τὰ μέλη σου, ὅτ᾽ ἔγιναν μέλη Χριστοῦ εἰς τὸ θεῖον Βάπτισμα, τὰ καταςκνέεις πόρνης μέλη; καὶ ὅτ᾽ ὅμοιος τῶν Ἀγγέλων, ὅτ᾽ ἦσαν, ὅταν εἶχες τὴν σωφροσύνην, σὲ κάμνει τῶν κτενῶν καὶ ἀλόγων παρόμοιος; Εἰ μόνον μὲ τὸν λόγον, νὰ σὲ εἰπῇ τιναὶς, ζῶον ἢ κτήνος τὸ ἔχεις εἰς ὕβριν καὶ ὄνειδος, δευτὴ γίνεσαι, ἀγνωστὴ, ἐκκοτῶς, ὡσπερ τὸν χοῦρον, ὅταν ἀγῆν ὑπὸ τὴν κόπρον καὶ βόρβορον, ὅτ᾽ ἔχει σωμῆθειαν καὶ καλύπτεται; κοίταξέ τον πόσω διμορφίαν ἔχει, πόσον μυρίζει, πῶς σφραῖζει ἀποθῆν τὰς ὀφθαλμῶς σου, νὰ μὴ τὸν βλέπῃς, καὶ φράσῃς ὑπὸ τὸν βρωμῶν τὴν ῥῖνῃν, καὶ δὲν ὑποφέρες, νὰ ἐγγίξῃ καὶ εἰς τὸ ἄκρον τῆς σῆς ἐνδύματος; ἀμὴ πῶς δὲν βδελυπτεσαι τὸν ἑαυτὸν σου, Ἡισάδλι, ὅτ᾽ εἶσαι πλέον τέτα ῥερυπωμῆος εἰς τὴν ψυχὴν, τὸ ὁποῖον εἶναι χειρότερον τῆς ῥύπα τῆς σώματος; ὅτι τότε ἠμπορεῖς νὰ ξεπλυθῆς εἰς εὐα λυβῶν, ἀμὴ εἰς τὸν μολυσμὸν τῆς ψυχῆς δὲν σὲ καθαρίζει ἀλλὰ νερόν, πᾶρξ τῆς δακρύων τῆς μετανοίας τὸ πολυτιμῶτον.

Ὅταν ἔχεις τὸ σκανδαλὸν τῆς σαρκὸς, γέλασέ τὴν ὀρεξίτη σου, καὶ εἰπέ της ὅτι εἰς ὀλίγον ὥραν κάμνει τὸ θεληματῆς. καὶ ὅταν παρέλθῃ ἡ ὥρα, τὰξ πῶς ἔκαμῃς τὴν ἀμαρτίαν, καὶ ἐπλήρωσῃς τὴν ὀπθυμίαν σου, καὶ ἐπέρασεν ἐκείνη ἡ καταπραμῆ γλυκύτης, καὶ συλλογή σου, τί ἐκέρδησες, καὶ πόσον ἔξοφον ἔλαβες. ἐπειδὴ εἰς τὴν ἔκαμῃς καὶ ἐμπράπτως, καμία ἠδονή, ἢ γύσιν δὲν σὲ ἔλαβε, νὰ τὴν αἰθαλέσαι ὕστρον, ἀλλὰ ἐπέργα εἰς μίαν στιγμήν, καὶ ἠφαικίζετο ἡ ὑπόλαυσίς, ὡσπερ σκιά, καὶ ὡς ὄνειρον τῆς παρελθούσης νυκτός. καὶ μόνον σὲ ἔλαβε τὸ χρέος, νὰ κλαίῃς τὴν αἰσμίαν σου, ἢ αἰσχύνη τῆς Ἐξομολογήσεως, ὁ κόπος καὶ ἡ πείραξις νὰ δαδῶῃς τὸν κανόνα, ὁ ἐλεγχῶς τῆς σωτηρήσεως, νὰ σὲ θλίβῃ ἀκαταπαύσις, καὶ (τὸ χειρότερον ὑπὸ ὅλα) ἡ κατακοίσις τῆς αἰωνίης κολάσεως νὰ καίγῃσαι ἀτελόμπτως εἰς τὸ πῦρ ἐκεῖνο τὸ ἄσβεστον. Ὡς τῆς κακίας σου, πονηρέ. εἰς πόσω ἀνεκδιτῆ καὶ ἀγνωσίαν φέρνει τὸν ταλαίπωρον ἄνθρωπον, ἔχει μίαν στιγμήν φαρμακομῆν ὑπόλαυσιν, νὰ λαμβανῇ τοιαύτας τιμασῆς, καὶ ἀτελόμπτως κολάσῃ; Ἄνοιξον τὰς ὀφθαλμῶς σου, ἀμαρτωλέ, ξέχισε τὴν σκέπην, ὅτ᾽ σὲ ἔβαλεν ὁ ἔξοβλος εἰς τὸ πρόσωπον, καὶ δὲν βλέπεις τὰς παγίδας αὐτῆς, ἔτε αἰθαλέσαι τὴν ζῆμίαν σου.

Ἐβδομῆς νεφετῆα ὡς εἶναι ἡ ἐνδύμῃσις τῆς θανάτου, ὅτι ἄλλος λογισμὸς δὲν φθαίνει τόσο, ἔχει νὰ παύσῃς τὴν πύρωσιν τῆς σαρκὸς, ὡσπερ ἐπῆτος, ἦεν νὰ σοχαθῆς τὸν βόρβορον καὶ τὴν ἀχημίαν τῆς, ποταπὸν γίνεται μὴ θάνατον ἐκεῖνο τὸ πρόσωπον, ὅτ᾽ σὲ φαίνεται πᾶρα τοσῶτον ὠραῖον καὶ διμορφον, τὰ ὄμματα χυθῶνται, τὸ σῶμα μῆκει μελανὸν καὶ ἀραχιασμῶν, τὸ χῶμα καὶ ἡ ὄψις χλαμῆ, ἢ κεφαλὴ γδαρμῆ, καὶ ἀπλῶς γίνεται μία μορφή ἀχημῆς, καὶ εὐα φοβερὸν θέαμα. Αὐτὰ ὅλα σοχαθῆς, ὅταν σὲ ἔλθῃ ὁ λογισμὸς τῆς πορείας. καὶ τὰξ, πῶς βλέπεις μέσα εἰς τὸν τάφον βρωμῆσῆν αὐτὴν τὴν σάρκα, ὅτ᾽ ἐρέγῃσαι, καὶ μὲ τὸν ἔστρον ἐπῆτος ἐπῆξω νὰ νικήσῃς τὴν ἀμαρτίαν, καθῶς ἔκαμῃς εἰς ἐνάρετος Ἀσκητῆς, ὅστις ἐπειράζετο ὑπὸ κακὸν λογισμὸν καὶ ἐνδύμῃσιν τινὸς γυναικὸς πολλα ὠραίας, ὅτ᾽ ἐγνώριζεν εἰς τὸν Κόσμον. καὶ μίαν ἡμέραν ἐρχόμενος εὐαστὴ φίλος νὰ τὸν ἰδῇ, τῆ εἶπεν, ὅτι ἡ ἀνάθενη γυνὴ ἐστὶ

λόγους. Τὸτο ἀέσας ὁ Ἀσκητής, ὑπῆλθ' εἰς τὸ μῆμά της μίαν νύκτα, καὶ
 γεμίζει εἷα μανδήλιον διτὸ τῆς δυσωδίας ἕλλω καὶ βρώμας ἐκείνη τῆ λειψύνης
 τῆς ζωιακῆς, ὅπως ἦταν σαπιμελῶν, καὶ γραφεῖς εἰς τῆν κέλλαν αὐτῆς, διτὸ τῆν
 αἶραν ἐκείνην ὁσάκις ἤθελεν ἔχει εἰς τῆν σάρκα εὐλίγον πόλεμον, ἔβανεν εἰς
 τὸ ἀπόσωπον αὐτῆς τὸ μανδήλιον μετὰ τῆν βρώμας, καὶ ἔλεγε πρὸς ἑαυτὸν ταῦτα.
 Χόρτασαι τώρα, πόρνε, τῆν δυσωδίαν, ὅπως ὀρέγεται, καὶ μετὰ τὸν αὐτὸν ἔσπονον
 ἐλυξώδη τῆς πειρασμῆς θεῖα χάριτι. Καὶ εἰ μόνον ἀπεδαμῶν σῶμα, ἀλλὰ
 καὶ ζωντανὸν νὰ ἐρδύνησῃς ἐπιμελῶς, ποσῶτον εἶναι ἔσωθεν διτὸ τῆν φλύδα καὶ
 εὐδύμα, ἤθελες κάμνη τὸ ὅμοιον. Ναὶ ἐπ' ἀλήθειας, εἰὰ ἐφαίνετο ὅσον εἶναι
 κρυμμῶν ἔσωθεν τῆς τῆς δέρματος, νὰ τὸ ἔβλεπες, ἤθελες ὁμολογήσῃ, ὅτι
 ἡ ὠραιότης ἐκείνη, ὅπως ποσῶτεν ὀρέγεται, δεῦν εἶναι ἄλλο τίποτε, μόνον εἷας
 ζωγραφισμῶς τῆς γαμάτος βρώμας, ὅπως φαίνεται ἔξωθεν ὁμορφος, καὶ ἔσω-
 θεν εἶναι ὅλος ἀκαθαρσίαν πιπληρωμῶς. Εἰὰ ἐν, ὅταν ἴδῃς κομμάτι φλέγη-
 μα, ἢ ἄλλω τινὰ ἀκαθαρσίαν εἰς τὸ εὐδύμα, συγχρόσῃς καὶ μετὰ τῆν
 ἀκραν τῆς δακτύλων σε νὰ ἀπλώσῃς. Ἐπὶ γίνονται ποσῶτον ἀνάδητος, καὶ
 ὀρέγεται εἷα ἀγγεῖον γεμάτον φλέγμα καὶ βόρβορον; Ναὶ καὶ ἀλήθειαν, τὸτο
 τὸ σῶμα ἐπιμελῶς ἐρδύνημῶν, ἄλλο δεῦν εἶναι, πᾶρξ εἷας σάκκος πηλῆ,
 εἷας ἀσπὸς δυσωδίας, εἷας πυθᾶρι βρώμας, καὶ εἷας δοχείον ρύπτου παντὸς καὶ
 ἀκαθαρσίας πιπληρωμῶν.

Εἰ δὲ καὶ τύχη, νὰ ἔχῃς ποσῶτον σκαῦδαλον, καὶ φλογώδη πύρωσιν τῆς σαρ-
 κῆς, ὅπως νὰ μὴ φθάνωσιν ὅλα τὰ ρηθῆντα ἰατρικὰ, νὰ σὲ ἀφελήσωσιν, ἅς εἶναι
 τὸτο δεινύτερον βότανον καὶ καυσικώτερον φάρμακον, μετὰ τὸ ὁποῖον ἐνίκησαν καὶ
 ἄλλοι πολλοὶ ταύτῃ τὴν ἀνήμερον καὶ ἀταπεινῶτον φλόγα. ἤγην βάλλε εἰς τὸν νῦν
 σε, πῶς βλέπεις εἷα πηγᾶδι γεμάτο εἶαν καὶ λαύραν ἀσειτον, καὶ τῆς ἀσέικεν,
 νὰ σὲ ρίψῃν οἱ δαίμονες εἰς αὐτὸ, ὅταν τελέσῃς τῆν ἀμαρτίαν. ὅτι πᾶσα θλί-
 ψις καὶ πόνος, νικάται μετὰ τὸν φόβον τῆς σφοδροτέρας κολάσεως· καὶ εἰὰ δεῦν
 φθῶν ἔτος ὁ φόβος τῆς νοπέ πυρὸς, νὰ καταβᾶν τῆς σαρκῆς σε τὸ σκαῦδα-
 λον, κάμειτο καὶ ἐμπαράπως εἰς τῆν αἰδητῆν φλόγα ταύτῃ τῆν ἀπόσκυρον,
 καθῶς ἐκαμναν τινὲς Ὅσιοι, διτὸ τῆς ὁποῖας νὰ χεῖραμῶν εἷα ἢ δύο εἰς
 νεθεσίαν καὶ φλόγα.

Γράφει ὁ Μεταφραστῆς Συμεὼν τῆ γ'. Φάρσακις, ὅτι μία γυνὴ ὑπῆλθ' εἰς
 τῆν ἔρημον, ὅπως ἀσκήσειν ὁ ὅσιος Μαρτινιανός, καὶ εἷα ἔξωθεν τῆς κελίης
 αὐτῆς ἐκλαίε λέγεται, ὅτι ἔχασε τὸν δρόμον, καὶ παρεκάλε αὐτὸν, νὰ τῆν δεχ-
 θῆν, νὰ μὴ τῆν φάγωσιν τὰ θηρία. Ὁ δὲ Ἄγιος σπλαγχνισθεὶς, ὑποδέχθη
 αὐτῆν εἰς τὸ ἔξωθεν μέρος τῆς σπηλαίας, καὶ αὐτὸς ἀπῆλθεν εἰς τὸ ἐνδύτερον, καὶ
 προσήχητο ὅλλω τὴν νύκτα, ἔχ' νὰ μὴ πέσῃ εἰς πειρασμὸν. Τὸ πρῶτον ὄψεαι,
 καὶ βλέπει τῆν σολισμῆν μετὰ ἄλλω φορεσίαν ὁμορφῆν, ὅπως τὴν εἶχεν ἀπ' ἑ-
 σπέρης κρυμμῶν, καὶ τότε τῆν ἐνεδύθη μετὰ ἐπιμελείαν. Ὁ δὲ Ὅσιος ἐσκαυδα-
 λίσθη ὡς ἄνθρωπος, ὅχι διτὸ τῆν σολλῶν αὐτῆς, ὅσον διτὸ πᾶς λόγια, ὅπως τῆ
 εἶπεν εἰς ἔπαινον τῆς ὑπανδρείας, ὅτι οἱ θεακτότεροι Ἄγιοι ἐγνώρισαν Κόσ-
 μον, καὶ ἐδύοντο καὶ αὐτῆν νὰ ἀσκητοῦν ἀνάμα, καὶ ἡ σμίξις τῆς σαρκῆς
 δεῦν τῆς ἔβλαπτε. Τέλος πάντων (ἔχ' νὰ μὴ μακραίνω τὸν λόγον) ἐκαμῶ ὁ
 Ἄγιος συγκατάθεισιν, καὶ ἔβαλε γνώμην νὰ τελέσῃ τὴν ἀμαρτίαν. Ἀλλ' ὁ πα-
 τέρθεος τὸν ἐφύλαξε, καὶ ἐνθυμίσθη τῆς πυρὸς τῆς κολάσεως. Ἐξάφας ἐνστάσας
 μετὰ

μεγάλῳ, ἔπεισον εἰς τὸ μέσον, μὴ δαυρύων λέγωντας, ἐὰν διώσῃ, ἔθλιε, νὰ βασιλέῃς αὐτῷ τῷ πρόσκαιρον φλόγα, θέλεις ὑποφέρειν καὶ τῷ αἰώνιον. Ἡ δὲ Γυνὴ φοβηθεῖσα, εἶπεν αὐτῷ, θέομαί σε Ἄγιε τῷ Θεῷ, μὴ θανατοῦσθης διὰ τῷ αἰτίαν με ἄδικα. Τότες ἀνεχώρησεν ἀπ' ἐκεῖ ὁ Ἄγιος, καὶ ἀπελθὼν εἰς τὸν αἰγιαλὸν, νόηματι Θεοῦ τὸν ἐσήκασεν εἰς τὰς Δέλφινας, καὶ τὸν ὑπῆλθον εἰς εἷα ξηροῦσι. Ἡ δὲ γυνὴ ἔμεινεν εἰς τὸ κελδίον τε, καὶ ἐσώθη. Σιωπῆσαι τὸν λόγον διὰ βραχύτητα. Ἀμὴν ὅστις ὀρέγεται νὰ ἴδῃ τὸ τέλος τῆς Ἄγιε, ἀς ἀναγνώσῃ τὸν βίον τε, νὰ μάθῃ πῶς ὑπῆγε πάλιν εἰς τὸ Νησί ἄλλη γυναικί, καὶ ἠυρέτην, διὰτὶ ἐτζαλίθη ἐκεῖ πλησίον εἷα καράβι, καὶ αὐτὸς πάλιν ἐφυγῶ ἀπ' ἐκεῖ, ἢ δὲ γυνὴ ἔμεινε, καὶ ἠγίασε.

Φαίνεται δὲ καὶ εἰς τὸ Λαυσαικόν, ὅτι ὑπῆγε μία γυνὴ εἰς τὸ κελδίον ἄλλο τιτὸς Ἀσκητῆ, διὰ νὰ τὸν μολύμῃ ἢ παύτολμος, καὶ αὐτὸς τῷ ἐδέχθη ὁμοίως διὰ τὸν φόβον τῆς θηρίας. Καὶ τῷ νύκτα ἐσκανδαλίθη ποσῶτον ὁ Ἀσκητῆς, ὅπῃ (μὴ δεισῶν ἄλλῳ βοήθειαν, νὰ λυβῶθῃ τῆς παγίδων τῆς διὰ βόλας) ἔβαλεν εἰς τὸν λύχιον τὰς χεῖράς τε, καὶ ἔκαυσεν ὅλας τὰ δάκτυλα. Ἡ δὲ γυνὴ ἔγινεν ὡσεὶ λίθος ὑπὸ τὸν φόβον της, καὶ ἐξέψυξε. Τὰ πρῶτ' ἰδὼν αὐτῷ νεκρῷ ὁ Ὁσίσιος, διὰ προσδύχης τῷ ἀνέστησεν. Ὁ Ἄγιος Βενέδικτος πάλιν ἐκυλίθη εἰς τὰς ἀκαθάρας ὀλόγυμνος, καὶ αἱματωθεῖς, μὲ τὸν πόνον ἐκείνον ἐπέρασε τῆς σαρκὸς τὸ σκανδαλόν. Ἄλλος ἐκυλίθη εἰς τῷ χιόνα. Ἄλλος εἰσηλθὼν ὀλόγυμνος εἰς ὕδαρ ψυχρότατον, καὶ ἄλλος ἐδίδεν ἄλλῳ παιδεύειν τῆς σαρκὸς τε, καθὼς τὸν ἠθέλε φάτιση ὁ Κύριος. Κάμει γὰρ καὶ σὺ τὸ ὁμοίον, βάλλε μόνον τὸν εἷα σε δάκτυλον εἰς τὸν λύχον. καὶ ἐὰν διώσῃ νὰ ὑπομείνης, τέλεισον καὶ τῷ ἁμαρτίαν. Ἀμὴν ἐὰν μόνον τῷ καρβανίδα τῆς λαμπάδος δὲν ἠμπορεῖς νὰ σβύσῃς μὲ τὸ ἄκρον τῆς δακτύλου σε, πῶς νὰ ὑποφέρῃς ἐκείνῳ τῷ δειμυπῆτι φλόγα τῆς ἀπελθόντες κολάσεως; Ἀλλὰ διὰ νὰ καταλάβῃς καλλίτερα, πόθεν θηροῦται ἡ ἀραιότης τῆς σώματος, ἀκυσσον, καὶ μὴ ὀκνῶσθης νὰ ἀναγνώσῃς ὅλον ἐπέτο τὸ Κεφ. ἐὰν εἶναι καὶ τῆς προγεγραμμένων βραχύτερον. ὅτι σωθήσεται ἕχουσι πανταχῶ, ὅταν πολεμῆται εἷα Κάστρον, νὰ βαῖσιν ἕλλω τῆς τῷ δυνάμει καὶ βοήθειαν οἱ πολῖται εἰς τὸ ἀχαμνότερον μέρος, ὅπε εἶναι ἡ ὀρειώτερη χεῖρα, διὰ νὰ μὴ νικήσῃσιν οἱ ἐχθροὶ της. Οὕτω καὶ ἡμεῖς γινώσκοντες, ὅτι εἰς τῶτο τὸ ἐγκλημα εἶναι δάλωτος καὶ χαμνότερος ὁ ταλαίπωρος ἀνδρῶπος, δίδομεν καὶ τὰ ἱατρικὰ ὀρειώτερά τε καὶ δρασμιώτερα.

Ὁ Κύριος ἔβαλεν εἰς τὰ ποιήματα τε τῷ ὁμορφίαν, διὰ νὰ ὑφάνεν τὸ πνευμά της οἱ ἀνδρῶποι, νὰ γνωρίζῃ τὸν Κτίσιον της, καὶ ὅσον εἶναι ἀραιώτερον εἷα κτίσμα, καὶ σῦννεσε τὸ κέλλος αὐτῆ νὰ τὸ ἀγαπᾷς, τῶσον ἀρέπει ἐὰν ἔχῃς γνώσιν, νὰ ἐξάψῃς τῷ καρδίαν σε εἰς τὴν τῆς Ποιητῆς ἀγάπῃ καὶ ἔρωτα. Ὅτι τῷ ὁμορφίαν δὲν τῷ ἔχει ὁ ἀνδρῶπος ἀφ' ἐαυτῆς, ἠγεν ὑπὸ τῷ σάρκα, ἀλλὰ ἔρχεται ὑπὸ τῷ ψυχῷ. ἠτις ὅταν χωρίσῃ τῆς σώματος, ὑπομῆσαι αὐτὸ ἁμορφον, ἀχημον, καὶ ἀνείδειον, καὶ ἀπλῶς πᾶσα ἡ ὁμορφία αὐτῆς ἐκαλύπεται, ὅτι ἡ ψυχὴ εἶναι αἰτία τῆς ἀραιότητος, ὡς ἐκὼν τῷ Θεῷ καὶ ὁμοίωσις. Καὶ ὑπὸ τὸν Θεὸν λαμβανῶσι τῷ λάμψιν καὶ ἀραιότητα ὅλα τὰ ὁμορφα κτίσματα. Λοιπὸν ἀγάπα τῷ ψυχῷ μάλιστα, καὶ μὴ ὀρέγεσαι μάταιον κάλλος, ὅπε μαραινεται μὲ ὀλίγῳ ἀδείειαν. Τρέχεσον ἡ ἡμέραις μας, καὶ ἡ νεότης παρέρχεται. πλησιάζει τὸ γῆρας, καὶ βέχουμεν ἀσθενάως εἰς τὸν θάνατον. Καὶ πα-

ταπὸν νὰ γλῆ εἶτε τὸ ἀραιὸν μας πρόσωπον, ὅταν ὅλα τὰ μέλη τῆ σῶματος ἀχημίζουσι, καὶ γίνονται δυσώδη καὶ ἀμορφα, ὅπῃ ἔδειχναν ἀραιὰ τὸ πρότερον; Ὁ Ἡσαίας παρομοιάζει τὸ ἀραιὸν τῆ σῶματος ὡς τὸν χόρτον. ὅστις εἶναι σήμερον πράσινος, καὶ αὐρεὸν ξηρὸς, τὸ παρὶ ἔσπερος, καὶ τὸ δηλιῶν μαραιμῆος. Οὗτος ἀφανίζεται καὶ ἡ πασιγὰδα, καὶ ἡ ἀραιότης ἀπασα τῆς νεότητος. Ὅταν ἐν ἴδῃς εὐμορφον πρόσωπον, σοχάζε, πόσος βρώμος καὶ δυσωδία εἶναι κρυμμένη ἐσῶθεν τῆς φαινομένης ἁμορφίας, καὶ ζωγραφίας τῆς φύσεως, καὶ ἐνδυμῆσε, πῶς γίνεται μετ' ἁφαινον. Μὴ τὸ παρὸν, ἀλλὰ τὸ μέλλον σοχάζε. Μὴ κοιτάξῃς τὸ σῶμα, ἀλλὰ ἐρένα τὸ πνεῦμα. Ὅτι ὅσον εἶναι ὁ Οὐρανὸς ἄπο τὴν γλῶ ἀραιότερος, ποῦτον καὶ ἡ ψυχὴ ἄπο ὅλα τὰ τε τῆ Κόσμου τὰ κτίσματα. Καὶ εἰὰ ἦτον βολετὸν, νὰ ἐβλέπαμεν τὴν ἀραιότητα ταύτην μετὰ τῆς σωματικῆς ὀφθαλμῶς, ἐκαταφρονέσαμεν πᾶσαν ἄλλω ἁμορφίαν ἐπίγειον. Ἀμὴν εἶτε νὰ μὴν υπερηφανώθῃμεν, καθὼς ἐπαθον τινὲς ἄπο τῆς Ἀγγέλης, δι' αὐτὸ δὲν θέλει ὁ Κύριος, νὰ βλέπαμεν ἐδῶ τῆ ψυχῶν μας τὴν ἀραιότητα. Κάμει ἐν ἔσπερον, καὶ κοπίαζε νὰ ἁμορφίζῃς τὴν ψυχὴν σου, νὰ τὴν σολίζῃς μετὰ ἀξίαι ἀγαθὰς εἶτε ἰσοκρίτης τὴν ἁμορφίαν, ὅπῃ ὀρέγεται. Εἰὰ ἀλέσκειτο ποδὲς μία πηγὴ, νὰ ἔχη τόσῳ χάσει τὸ ὕδωρ αὐτῆς, ὅπῃ ὅστις πλυθῆ μετ' ἐκείνο, νὰ γίνεται μόνον ἄραιος ἡμέρας ἀχημος, καὶ ὕστερον νὰ μὴν νέος ἀραιότερος πᾶντοτε, τίς δὲν ἔσπεργε μετ' ἁφαινον χάριος νὰ νικῆ εἰς ἐκείνο τὸ ὕδωρ, νὰ ἰσομείρη τὴν ἀχημίαν τῆς ἡμερῶν, εἶτε νὰ εἶναι ὕστερον ὄλῳ τε τὴν ζωὴν ἀραιότερος; Εἰὰ θέλῃς νὰ εἶσαι ἀεὶ καὶ πᾶντοτε εὐμορφος, πλυθὸν τὴν ψυχὴν σου μετὰ τῆς μετανοίας τὰ δάκρυα, καὶ βασανίζε τὴν σάρκα σου μετὰ νηστείαις καὶ προσευχαίς, καὶ εἰὰ εἶσαι ἐδῶ τὰς ὀλίγας ἡμέρας τῆς ζωῆς ταύτης ἀχημος, ἀλλὰ εἰς τὸν Παράδεισον θέλεις χαίρεισαι, νὰ λάμπῃς ὡς Ἡλῖος. εἰὰ εἶσαι γέρον πῶρα, ἀδελφῆς, καὶ ἀδελφῆς, ἐκεῖ ἀνίστασαι νέος, ὑγιής τε, καὶ ἀραιότερος, ὡσπερ Ἀγγελος, εἰὰ διηγοῖται φυλάξῃς ἐδῶ σωφροσύνην, νὰ ἁμορφίσης μετὰ ἀρεταίς τὴν ψυχὴν σου. Καὶ πάλιν εἰὰ εἶσαι πῶρα τῆ σῶματι εὐμορφος, τὴν δὲ ψυχὴν νὰ ῥυπαρώσῃς μετὰ ἀμαρτίαις, ἀνίστασαι τότε μετὰ ἀχημον πολλὰ καὶ συχαμερὸν πρόσωπον. Μὴ ὀρεχθῆς ἐν ἁφαινον καὶ μάταιον κάλλος, ἐνδυμῆμῶς τὰς ποικίλας ζῆμίας, ὅπῃ ἐγιναν ἄπο τὴν αἰτίαν ταύτην. Ἡ ἁμορφία τῆς θυγατέρος τῆς Καὶν, ἦτον αἰτία καὶ ἡφανίσθη ὅλος ὁ Κόσμος. Διὰ τὴν ἀραιότητα τῆς Ἐλῆνης ἐφορέθησαν ἐκατὸν ὀγδοήκοντα μυριάδες ἀνδραποί, καὶ κατηδάφισαν τὴν ἀδελφῆμον καὶ πλεσιωπάτην Τρωάδα. καὶ ἄλλα ποικίλα κακά, καὶ ζῆμια εἶσπερα ἐγιναν, καὶ γίνονται διωκεῖς εἶτε τὴν αἰτίαν ταύτην, ἢ μόνον ψυχῆς, ἀλλὰ καὶ τῆ σῶματος. εἶτε ἡ πορνεία ὀλιγοσβεῖ τὴν ἀδελφῆμον, συμκράνει τὴν ζωὴν, ἀφανίζει τὸ κάλλος τῆ σῶματος, κάμνει σε καὶ σκορπίζει κακῶς τὰ χήματα, χάνεις τὴν τιμὴν καὶ φήμῳ σου, καὶ δὲν σε ἀλαβένται ποσῶς οἱ ἀνδραποί. Αὐτὴ φέρει τὴν ἀδελφῆμον, καὶ ἄλλα κακά εἶσπερα, ἄπο τὰ ὅποια λυθῆσαι μετὰ τὴν βοήθειαν τῆς Κυρίας, εἰὰ σοχάζεσαι καὶ μελετᾷς τὰς προγεγραμμένους ἐπιμῶνας, καὶ τὰ κάπθῃς δὲν δὲν ἀδελφῆματα, τὰ ὅποια ἰσοκρίσαμεν ἐδῶ εἰς τὸ τέλος, εἶτε νὰ καταλάβῃ πᾶς εἶας, πόσον εἶναι μισητὸν ἀδελφῆ Κυρίας τὸ τὸ ἐγκλημα.

Γράφει Πέτρος ὁ Δαμιανὸς, ὅτι ὅταν ἐσπῶδαζε τὰ χεῖματα εἰς τὴν Πάρμην, ἐσπῶδαζε μία φοβερὰ κρίσις τῆ δικαίης Κερίτῃ πρὸς νεθεσίαν ἡμῶν, καὶ λέγει εἶπας. Εἰς τὸ δυσκινὸν μέρος τῆς αὐτῆς Πόλεως, ἔξω ἄπο τὰ τείχη, εἶναι Νὰος ἀδελφῆμῶς

μήνος τῆς ἁγίας Μαρτύρας Γερβασίαι, ἢ Προπασίαι. Μίαν νύκτα γὰρ ὅτε ἦτον ἡ ἀρεσκεία αὐτῶν, ἦσαν εἰς τὰς εἰδ'. τὰς Οὐραβείαι, ἐγερθεὶς εὐαὶ γεωργός διὰ τὴν σρωμνὴν, ἀρίχαι ξημερώσει, ὑπῆγε νὰ βοσκήσῃ τὰ ζῶα τε. Βλέπων δὲ αὐτὸν εὐαὶ γεωργός, ὅτε ἦγάπα τὴν γυναῖκα αὐτῆς, εἰσῆλθεν εἰς τὸν οἶκον τῆς γεωργῆς, ἀποποιούμενος, ὅτι εἶχε θερμοσίαι, ἢ πίπτει εἰς τὸ σρῶμα μὲ τὴν γυναῖκα, ἥτις νομίζουσα ὅτι ἦτον ὁ ἀνὴρ αὐτῆς, δὲν ἐσωτύχεν. Ἀφ' ἧ γὰρ ἐπέλεσε τὴν μοιχείαν ὁ ἀσεβὴς, ἠγέρθη πρὸς κλίνης, ἢ ἀνεχώρησε. Γουομῆς ἡμέρας, ἦλθεν ὁ ἀνὴρ αὐτῆς, ὡς δὲ λαβῆς ὅτε ἦτον, δὲν νὰ ὑπάγῃ εἰς τὴν Λεϊτρῆσιαν, νὰ φάγῃ Ἀντίδωρον. Ἡ δὲ γυνὴ κατέκεινον αὐτὸν, ἢ ἐλοιδάρησε, λέγουσα. Μίαν ὥραν δὲ ἐδωμήθης νὰ ἐγκρατεύθῃς διὰ τὴν ῥυαθῆν μίσην τῆς σαρκὸς δὲ τὴν ἀγάπην τῆς ἁγίας, ταλαίπωρε, καὶ τῶρα πάλιν ἔχεις τὸς αὐαὶ δειαν, ἢ ὑπάγεις νὰ φάγῃς Ἀντίδωρον; ὁ δὲ θαυμάσας, τὴν ἠρώτησε, δὲν ἐσωτύχεν ἔπος; ἢ διὰ λόγον εἰς λόγον ἐγνώρισεν, ὅτι ἄλλος ἀπῆλθεν ἀπὸ αὐτῆς, ἢ ἠπάτισέ τῷ. Τότε ἀρχίζει ἡ πτωχὴ νὰ οὐδῆται (δὲν ἦτον πολλὰ τιμητικὴ ἢ ἐνάρετος) κλαίουσα πικρῶς εἰς τὴν παυερῆσιαν, ὅτε τῆς ἔκαμαν. Ἀπέλθεσα δὲ εἰς τὸν Ναὸν τῆς ἁγίας, ἐβόησε ταῦτα ἐνώπιον τῆς Γεράς Εἰκόνοσ αὐτῶν, εἰς ὑπῆκεον πᾶσι. Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ ὁ Θεὸς, ὁ γνώσκων τὰ πάντα, ὁ ἐρῶν καρδίας, ἢ ἐπέζων διανοίας, ἢ χάρισε γινώσκει τὴν γνώμην μου, ὅτι ἢ διὰ τὸν ἀνδρα μου ἐγκρατεύμεν πάσας τὰς Ἐορτάς, ἢ τῶρα εὐαὶ ἀγνοίας ἠπατήθῃ, ἢ ἡμαρτον ἢ ταλαίπωρος. Δέομαί σε γὰρ, πολυδάσλαγγε Κύριε, ὡς ἐλεῆμων Θεὸς νὰ μὲ συγχωρήσῃς τὴν ἀμαρτίαν, ἢ ὡς Κερίης δίκαιος νὰ κάμῃς ταχίαν ἐκδικήσιον καὶ τὸ ἀσεβὴς ἐκεῖνος, ὅτε μὲ ἠπάτισε μὲ δόλε καὶ παυερῆσιαν, νὰ τὸν δημοσιεύσῃς εἰς τὰς ἀνδράπας δὲ πᾶσι δειγμα, ἵνα δοξαθῇ τὸ σὸν πάναγιον ὄνομα. Ναὶ Κύριε μου, ἐπάκουσόν μου τῆς ἀμαρτωλῆς, δὲν πρὸς βεβαίαν τῆς ἐνδοξῶν Μαρτύρας σα, Γερβασίαι, Προπασίαι, ἢ τῆς λοιπῶν ἁγίων, ἀμὴν. Ταῦτα εἰπῶσα (ὡ τῆς ταχίας ἐκδικήσεως) εἰσῆλθεν εἰς τὴν κοιλίαν τῆς μοιχῆς ὁ δὲ βολος, ἢ τὸν ἔρριπτεν εἰς τὴν γλῶ, καταπαῶν αὐτῆς ἐλεεινῶς τὰ ἐντόδια, ἢ ἐκτύπα τὴν κεφαλὴν ἰχυρῶς εἰς τὰς λίθας, ἢ δὲν τὸ ἀφῆκε τὸ δαιμόνιον, ἕως ὅτε ἐνώπιον πάντων μὲ πληγὰς δὲ φόρος τελείως αὐτὸν ἐθανάτωσε. Ταῦτα ἰδόντες οἱ παρισῶτες, ἐξέθαξαν.

Ἐτι δὲ ἦτον εἰς στρατιώτης εἰς τὰ μέρη τῆς Γεφονίας, ὅστις ἠγέρθη μίαν νύκτα διὰ τὴν κλίνην, ὅτε ἐκοιμᾶτο μὲ τὴν γυναῖκά τε, ἢ πορεύθεις ἐμοίχασε. ἔπειτα σραφεὶς εἰς τὸν οἶκον αὐτῆς, ὡς τὸν εἶδεν ἢ γυνὴ τε, ἐφῶναζεν διὰ τὸν φάβον ἢ ἔφεμι. Συναχθέντες ἔνοι δὲλοι αὐτῶν εἰς τὰς φωνὰς τῆς κυρίας τε, ὡς τὴν εἶδον, ἐχάθη τὸ αἷμα τε διὰ τὸν φάβον, ἢ ἔφυγον διὰ τὸν οἶκον ἐκεῖνον, φωνάζοντες ἰχυρῶς, δὲν ἔδειχεν τὸ πρόσωπον τῆς μοιχῆς ὡς δαίμονος. Ταῦτα βλέπων ἐκεῖνος, ἐκατάλαβον, ὅτι δὲν τὴν ἀνομίαν αὐτῆς μετεβᾶπῃ ὁ φῖς τε εἰς μορφήν φοβεράν ἢ ἀχημον. Δοιπὸν ἐσβυσε τὰς λύχνους, ἢ ἐκρύβετο ἕως νὰ ξημερώσῃ. Καὶ τὸ πρῶν δὲ γῆκε, πηγῆντας νὰ εὕρῃ τινὰ πνευματικὸν νὰ ἐξομολογηθῇ. Εἰς δὲ τὸν δρόμον ὅσα βόδια καὶ ἄλλα ζῶα ὑπλώτισον, ἐφύλαν εὐθὺς διὰ λόγον τε, αἰσᾶν διὰ κεραυῶν, ἢ ἐξέθαξαν, ἢ μόνον τὰ κτήνη, ἀλλὰ ἢ οἱ ἀνδραποῖ. Ὅταν ἔν ἔφθασεν εἰς τὸν Ναον, ἢ τὸν εἶδεν εὐαὶ Πνευματικὸς, ἐκλεισε τὴν θύραν ἢ τὸν ἐξῆρκε, νομίζοντας, ὅτι ἦτον δαιμόνιον. Ὁ δὲ στρατιώτης ἐσωτύχεν ἀπέξω μὲ δακρύων, ὅτι δὲν ἦτον διάβολος, ἀλλὰ διὰ τὴν ἀμαρτίαν ἐγίνετο

ἔπο φοβερὸς τὴν θείαν καὶ ἀχρησ. Τότε ὁμολογηθεὶς, καὶ λαβὰν ὑπὸ τῆ Πνδ-
ματικῆ καρδία, ὡς ἔσπερον, ἔσρεψεν εἰς τὴν ὑπεριώτερην μορφὴν, ἔπειτα πορῶ-
θεὶς, ἐδιδόξατε τὴν ψυχὴν καὶ τὴν μετανοίαν. Βλέπετε, ἀνδραποῖ, πόσῳ
ζημίαν μᾶς κἀκεῖ ἡ ἀμαρτία; Διαρέει, ποταπὰς μορφὰς τῆς δαιμόνιαν ἔχουσα
να βλέπωμεν εἰς τὴν κόλασιν; Πολλὰ καὶ ἀναξίθμητα θαύματα εἶχα να γράψω
εἰς τὴν ὑπόθεσιν ταύτην, ὅπῃ ἔγνωαν εἰς διαφόρους καιρὰς, καὶ ὑπόθεσιν ἰκανοὶ
πρὸ καιρῶ ἔξ' αὐτῶν τὴν ἀμαρτίαν, ἀμὴ ἀφίνωτα, ὅτι ἐμάκρυνα πολλὰ τὸ
Κεφ. καὶ κάμνω τέλος, διὰ να γράψω καὶ ἔξ' τὰ λοιπὰ ἀμαρτήματα.

Κ Ε Φ Α Λ Ι Ο Ν , Ι Α΄.

Περὶ θυμῶ καὶ ὀργῆς.

Θυμὸς εἶναι μία ὄρεξις ἐκδικήσεως, καὶ ἠμπορεῖ να εἶναι καλὸς καὶ κακὸς.
Καλὸς θυμὸς εἶναι, ὅταν κάμνης ἀπεπεριωρῶ ἐκδικήσῃν, ἔξ' να διορ-
θώσης πταίσμιον, ἢ να φυλάξης δικαιοσύνην. Καὶ ἔπος ὁ θυμὸς, ὡσαύ λο-
γικὸς καὶ δίκαιος, καὶ μόνον δεῦ εἶναι ἀμαρτήμα, ἀλλὰ καὶ μισθὸν ἔχεις. μάλιστα
δε να μὴ θυμωθῆς, ὅταν ἔχης αἰτίαν νόμιμον, καὶ ἔχεις ὀφθήμιον καὶ χρέος
ἀπαίωσιν, ὡς Προεσῶς, να παδύλης ἀταξίας, ἔχεις ἀμαρτίαν, καθὼς λέγει ὁ
θεῖος Χρυσόστομος εἰς τὸ καὶ Ματθαῖον, Ομιλία, ια. ὅτι ὅποιος δεῦ θυμῶνε-
ται με νόμιμον αἰτίαν, ἀμαρτάνει. Ἡ ᾄ ἀλογος ὑπομονὴ ἀπέρει ἐγκλήμα-
τα, ἔρεπει τὴν ἀμέλειαν, καὶ ἀδουκινὰ εἰς τὸ πονηρὸν, καὶ μόνον τῶ κακῶς,
ἀλλὰ καὶ τῶ ἀγαθῶς. Καλὸς θυμὸς εἶναι, ὅταν ἰδῆς τινὰ, να ἀμαρτανῆ φανερὰ
με καταφρόνησιν τῶ ἱερῶ νόμου, καὶ θυμωθεὶς κατ' αὐτῶ, να τὸν παιδέσης. λό-
γι καλεῖν. ὅταν δεδύωσι τὴν ἑορτήν, καὶ ἐλέγξης τῶς, ἢ να χορδύεν εἰς τὸν
Ναὸν τῶ Κυρίω, καὶ να τῶς δείρης, καθὼς ἔκαμε καὶ αὐτὸς ὁ Διαπότης, καὶ ἔδειρε
με τὸ φραγγέλιον τῶς πολυτῶς εἰς τὸν Ναὸν, καὶ ἄλλα τοιαῦτα. Κακὸς θυμὸς
εἶναι, ὅταν θυμῶνεσαι ἀτακτα, καὶ παιδέεις εἷα ἀδίκως, ἢ ἀδουκότερα ὑπὸ
τὸ ἀρέπον, ἢ δεῦ εἶναι καὶ τὴν τάξιν τῶ λογικῶ, καὶ τότε εἶναι ὁ θυμὸς ἀμαρτία,
ὅτι ὑπερβαίνει τὸ λογικὸν καὶ ταραττετο. καὶ ἀρέπει να κάμνης ἔσπον, να μὴ κυ-
ριδῆ ὁ θυμὸς, ἔτε να ἀποπορδύεται τῶ λογικῶ, ἀλλὰ ὡς δέλος να τῶ ἀκολου-
θῶ. ὅτι ὑπὸ τὸν θυμὸν κρυφῶνται καὶ ἄλλα ἐγκλήματα, ἢ γυν ἢ ὀργή, ἢ
κραιωνή, ἢ βλασφημία, ἢ μάχη, ἢ ὕβρις, καὶ ἔτερα, ὅμοια. Εἰς τῶτο τὸ ἀνο-
μημα ἀμαρτανῶς διαφόρος. πρῶτον, εἰν κάμνης ἐκδικήσῃν κατὰ τινος χωρὶς ἔξε-
σίαν καὶ ἀφύσταγμα τῶς δικαιοσύνης. β'. εἰν ἔξ' τὸ ἀτακτον σκαῦδαλον καὶ πολυῶ
θυμὸν ἀμελιήσης τὸ χρέος, ἢ γυν, να μὴ ἐπάγης εἰς τὴν Ἐκκλησίαν, ἢ
να μὴ κάμνης ἐτέρας ψυχωφελῆς πράξεις. γ'. εἰν βλασφημῶς, τὸ ὅποιον εἶ-
ναι μεγαλιότερον ἀνόμημα ὑπὸ ὅλα, καθὼς ἠκυσας εἰς τὸ, 5. Κεφ. Τέταρτον,
εἰν ἀναθεματίζης, ἢ να καταρῶσαι τῶ λόγους, ἢ τὸν πλησίον σου, λέγων-
τας, να τὸν ἐπάρῃ ὁ ἐχθρὸς, ἢ να τὸν εὔρη τὸ δεῖνα κακόν. Καὶ τῶσον εἶναι τὸ
ἀμαρτήμα ἀδουκότερον, ὅσον εἶναι ἐκεῖνος, ὅπῃ καταρῶσαι ἀξιώτερος ἀνδραπος.
ἢ γυν Πατῆρ, ἢ Μήτῆρ, ἢ Προεσῶς, καὶ μεγαλιότερος. Ἀμὴ εἰν ὅπῃ θυμῶς
ἀδουκίαν τινὰ, ἢ ἐλίξῃν ἄλλῳ σαματικῶ τινὸς ἀμαρτωλῶ πρὸς ὀπισθῶν,
ἢ ἄλλο τέλος καλόν, δεῦ εἶναι ἀμαρτήμα. Εἰς ταῦτα καὶ ἔτερα ὅμοια πταίει ὁ
θυ-

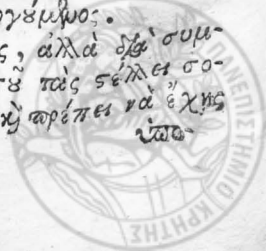
θυμώδης. Διότι τὰ ὅποια ὅστις ὀρέγεται νὰ λυβωθῆ, ἄς ἀναγνώσῃ τὰς ἐρμιευείας, ὅπῃ ἐγράφησαν καὶ τῆς ὑπερηφανείας, διότι τὴν ὅποιον ὁ θυμὸς τίκτεται. Ὅθεν καὶ οἱ ὑπερήφανοι εἶναι θυμώδεις καθολικὰ, καὶ μὲ ὀλίγη αἰτίαν ὀργίζονται. Ἐστὶ δὲ γραφομένου καὶ ἐτέρας ὀλίγας νεθεσίας πρὸς διόρθωσιν καὶ ψυχικῶς ἀφέλειαν.

Ἐν πρώτοις γίνασκε, ὅτι ἐκεῖνος, ὅπῃ σὲ ὕβρισεν, ἢ ἀκαιοβόπως σὲ ἐξημίωσεν, ἔκαμε θελωτότερον κακὸν τῷ λόγῳ τε, καὶ εἰς αὐτὸν. καὶ πάλιν εἰσὺ, εἰὰ κατ' αὐτὸ θυμώδης, καὶ θέλεις νὰ κάμῃς ἐκδικήσῃ, θελωτότερον βλάπτεις τῷ λόγῳ σου. ὅτι καὶ τὸν μέγαν Χρυσόστομον, δὲν βλάπτεται τινὰς διὰ ἄλλον, εἰμὴ μόνον ἀφ' αὐτῶν τε. καὶ ἀρέπει, νὰ μὴ ἀμύωσαι καὶ τὴν θλιβόντων σε, ἕτε νὰ ποθῆς τὴν ζημίαν τῆς. ἐπειδὴ πάντες εἰμὲθεν ἀδελφοὶ καὶ μέλη τῷ Διαιτῷ Χριστῷ, καὶ ἀρέπει νὰ συμπονεῖμῃ σῶας τὸν ἄλλον μας. Φαίνεται σε ἀρέπον, εἰὰ τύχη νὰ βαρέσῃ ἡ χεὶρ τῷ ποδός σου, ἢ τὸ σῶα ποδάρι τῷ ἄλλῳ (καθὼς συμβαίνει ἐξ ἀπροσέξιας πολλάκις) νὰ πάρῃς καὶ σὺ εἰς ἀλίδον νὰ βαρέσῃ τῷ ἄλλῳ ποδός; ἕτως εἶναι ἄφρων καὶ ἄγνωστος, ὅστις καὶ τῷ ἀδελφῷ τε ἀμύεται.

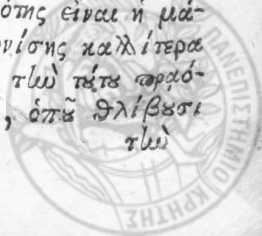
Πάχισσε νὰ μὴ νικηθῆς ὑπὸ τῷ θυμῷ, ἕτε νὰ κάμῃς πρᾶξιν, ἢ νὰ εἰπῆς λόγον, ὅπῃ νὰ φαῖν ἔξω τὸ σκάνδαλον, ἀλλὰ ἀναχώρησον ἀπ' ἐκεῖνον, ὅπῃ σὲ ἔπταισε, καὶ ποιήσῃ ἄλλῳ ὑπηρεσίαν, ἕως νὰ σβέσῃ ἡ φλόξ τῷ θυμῷ, νὰ σὲ περάσῃ ἡ μαῖνται. Καὶ αὐτὸ, ὅπῃ σὲ ἐρεθίζει ἡ ὄρεξις, καὶ ἀδρακινᾶσαι νὰ πρᾶξῃς, ὅταν εἶσαι θυμωμῆτος, βάλῃς καιρὸν εἰς τὸ μέσον καὶ διώρειαν, καὶ μὴ τὸ κάμῃς, ἕως νὰ καλοσολογήσῃς, νὰ ἐξετάξῃς ἀκριβῶς τὴν ὑπόθεσιν, εἰὰ εἶναι ἀρέπον νὰ γῶν, καὶ δὲν σὲ ἔρχεται δι' αὐτὸ καμία ζημία τῆς ψυχῆς, ἢ τῷ σώματος. Ἐστὶ πολλοὶ ἐκάμασι πρᾶγματα εἰς τὸν θυμὸν τῆς, ὅπῃ τὰ ἐμετανόησαν ἕτερον. Πέρι τῆς φαίνεται εἰς τὸ Λαυσαικὸν, ὅτι ἠρώτησαν τὸν Ἀββαῖον Ἡσαΐαν, ἕτε ποῖαν αἰτίαν, τὸν ἐφοβῆντο ποσῶτον οἱ δαίμονες; Ὁ δὲ ἀπεκρίνατο, λέγων. Ἐστὶ διότι τὴν ὥραν, ὅπῃ ἔγινα Καλόγυρος, δὲν ἀφῆλιν ὁ Ἀββαῖος Ἀγάθων ἔλεγε, ὅτι ποτὲ δὲν ἀφῆκε νὰ δύσῃ ὁ Ἠΐλιος ἐπὶ τῷ παρορητισμῷ τῷ ἀδελφῷ, ἀλλὰ ἔβανε μετανοίω, καὶ ἠφανίζε τὸ σκάνδαλον. Οὐπο κάμῃς καὶ σὺ, νὰ λυβωθῆς τῷ θυμῷ, νὰ μὴ κυριεύσῃς ὑπ' αὐτῷ, ὥς ἐ διὰ πᾶσαν ὀλίγη ὑπόθεσιν, νὰ ὀργίζεσαι.

Αὐτὰ, ὅπῃ εἴπαμεν, συμφέρει, ὅταν σὲ πταίσῃ ἄλλος τινὰς, καὶ εἶσαι κατ' αὐτὸν θυμωμῆτος. ἀμὴ ὅταν εἶσαι ἄλλος σκανδαλισμῆτος εἰς τῷ λόγῳ σου, καὶ ὕβριζεις σε, κάμῃς εἰς αὐτὸν τὰ δύο ταῦτα. ἢ ἀναχώρησον διὰ σιμάτῃ, ἕως νὰ τῷ περάσῃ τὸ σκάνδαλον, ἢ κἄν εἰὰ δὲν σὲ βολῆ νὰ πηχῆς εἰς ἄλλον τόπον, καταπαύων αὐτὸν τὸν θυμὸν μὲ ταπεινὰ λόγια. ὅτι ἡ γλυκαία σωτηρία σβύει τὸν θυμὸν, καὶ ὁ σκληρὸς λόγος τὸν ἐξάπτει. Εἰ δὲ καὶ δὲν ἠμῆχία σβύει τὸν θυμὸν, καὶ ὁ σιωπῆσον, ὅταν βλέπῃς αὐτὸν θυμωμῆτον, καὶ ἐκέρδισον τὸν Κύριον διὰ λόγῳ τε. ὅτι ἐπαινετώτερον εἶναι, νὰ φύγῃς τὸν θυμὸν, σιωπῶντας, πᾶρξ νὰ τὸν νικῆσῃς, ἀτιλογῆμῆτος.

Εἰ δὲ καὶ ὁ θυμὸς σου δὲν εἶναι διὰ αἰτίαν ἀνθρώπου τινός, ἀλλὰ διὰ συμφορὰς καὶ θλίψεις, ὅπῃ σὲ ἔρχονται, ἔξοβε, ὅτι ὁ Κύριος σὲ τὴς σῶει σιωπῶντας πρὸς ἀφέλειαν, διὰ νὰ ἐξαλείψῃς τὰς ἀμαρτίας σου. καὶ ἀρέπει νὰ ἔχῃς ὑπο

ὑπομονῶν, καὶ τὰ ἀχαρείας τῆς Θεῶν, ὅτε τὰς σέλλει πρὸς τὸ συμφέρον σου·
 καθὼς ἐκαρταν καὶ ἄλλοι πολλοὶ, ὅτε εἶχασι φειλοπέρας θλίψεις, καὶ μὲν
 τὸ ἐκείνων ἀξέδειγμα σωφρονίζουσαι. Ἐνθυμῶν τὴ πολυάδλη καὶ ἀδαμαντί-
 ον Γῶν, ὅτε ὑπέμεινε μὲ τὸσῶν καρτερίαν ποσαύτας πληγὰς καὶ ζημίας, χω-
 εῖς ποσῶν τὰ στυγῆ βαρετὸν λόγον πρὸς Κύριον. Ἔτι δὲ τὴ προφήτη Μωϋ-
 σείας, ὅτε δὲ ἐπαροξύνθη, τὰ θυμῶν μὲ τὸσα γογγύσματα τῆ ἀχαρεί-
 σων Ἰσραήλων. Τὴ παραστάτι Δαβὶδ, ὅτε ἐπαθε τὸσας διαγμῆς, ὕβρεις, καὶ
 ἀτιμίας, καὶ δὲ ἐθυμῶν τὰ κάμη καὶ τῆ ἐχθρῶν τὴ ἐκείνησιν. Οὐ μόνον
 δὲ οἱ παλαιοὶ Ἅγιοι, ἀλλὰ πολλῶν μᾶλλον οἱ τῆς νέας χάριτος, καθὼς λέγει
 ὁ Γερὸς Λεκάς εἰς τὰς Πράξεις τῆς Ἀποστόλων, ὅτι ὅταν ἕδειραν οἱ Φαρισαῖοι
 τὴς Γερὸς Ἀποστόλους, ἐκείνοι ἐχαίροντο, πῶς τὴς ἠξίωσεν ὁ Θεὸς, τὰ κα-
 παφρονῶν δὲ ἀγάπτως. καὶ πάλιν ὕσπερον μὲ τῶν αὐτῶν καρτερίαν καὶ ἀγαλ-
 λίασιν ἔχουσαν τὸ αἵματες, καὶ ἀπέθανον διὰ τὸν Δεσπότην καὶ ἔπεροι ἀναείθ-
 ρητοι Μάρτυρες. Τότες μιμήθητι, καὶ ὑπόμεινον τῶν θλίψιν καρτερικῶς, ἵνα
 σοι γήνηται σωτηρίας ἀρχῆς. Μίσησον τὸν θυμὸν, ὅτι αὐτὸς σὲ κάμνει καὶ
 ἀσοχῆς τῆ Θεῶν, καὶ τῆς ἰδίας σωματικῆς. Τυφλῶναι τῶν ψυχῶν, διὰ τὴν
 ὑπερὶ τῆ λογικῆς, καὶ τῆς κρείσσης, καὶ ἐνημενίζουσαι εἰς συμφορὰς ἀσφόρους.
 Κάμνει καὶ ζημίων τὴ σώματος, διὰ τὴν παράσει τὴς χυμῶν, καὶ βλάπτει τῶν
 κρᾶσιν. διὰ τὸ τοὶ θυμῶν εἶναι ὀλιγόχρονοι ἀπὸ ποιότητος ἀδύναται. Ὁ
 θυμὸς ὑπερὶ τὸν ἄνθρωπον τῆς ἐσωθεν εἰρήνης καὶ ἔξωθεν, ὅτε εἶναι τὸ ἀκε-
 βῶτερον πρᾶγμα τότε τῆ Κόσμου, καὶ κάμνει τὸν καὶ περὶ δυσυχισμῶν ζωῶν
 καὶ ἀφίλυτον. Τέλος πάντων ποσῶν θλίβει, καὶ παράττει τὸν ἄνθρωπον ὁ
 θυμὸς, ὅτε μῆτε ψυχικῆς, ἔτε σωματικῆς ἐργασίας καλῶς ἠμπορεῖ τὰ κά-
 μη, ἀλλὰ ἀναξίας τε καὶ ἀχρήστες. Καθὼς ὁ κλέπτης ἐπιθυμῶν τὰ ἀφῆ ἢ εἰς
 εἰς τὸν οἶκον πλησίον, διὰ τὴν ἀρπᾶσιν καὶ τὰ κλέψῃ τίποτες, ἔτω καὶ ὁ δαίμων
 ξεβῆχει τὰ ἀφῆ εἰς τῶν καρδίας σου τὸν θυμὸν, διὰ τὰ διωκθῆ τὰ εἰσελ-
 θῆ εἰς τῶν ψυχῶν σου, καὶ κλέψῃ εἰς τὴν ἀγαθὸν εὐρῆ καὶ ἰσοπολίση. Ἀχρημον καὶ
 ἀπεριπέσασιν εἶναι, τὰ σρέξῃ εἰς ἀλγῆματος Ἀρχῶν, τὰ τὸν δέση ὁ δῆλος
 τε, τὰ τὸν σέρην εἰς τὴς δρόμους, ὡς περ δαιμονίζόμενον, τὰ κάμνη ἀπαξίας ἀσ-
 φόρους καὶ ἀράξεις ἀξίας γέλωτος. Τὸ ἄλλο εἶναι ὁ θυμὸς, εἰ μὴ εἶναι σε δῆ-
 λος ἀνάξιος, ἀπὸ τῆ ὁποῖα νικῶμενος, ποιῆς ἀράξεις ἀφροσύνης, καὶ ἔργα
 ἀχρῆς ζῶν μᾶλλον, ἢ ἀνθρώπινα; Τίνος ἄλλου εἶναι παρῆμιον τὸ θυμῶν
 σε πρόσωπον, παρῆξ ἐνὸς σαλῆ καὶ δαιμονῶντος ἔξω φρενῶν; Φαίνεται σε ἀπέ-
 πῃ τὰ εἶναι καὶ μίμησιν τῆ Διδασκάλου καὶ Σωτῆρος Χριστοῦ, ταπεινὸς καὶ ἀφρο-
 πῆ; Κουέδου γὰρ τὸν θυμὸν τὰ μὴ σὲ νικᾷ, εἰμὴ ὅταν ἀποσάσῃ τὸ λογικόν.
 καὶ εἰμὴ ἔτω ποιήσης, ἀποκτῆς εἰς τῶν γλῶν τιμῶν, καὶ εἰς τὸν Οὐρανὸν σέφασιν.
 Ἀμὴ εἰμὴ νικηθῆς ὑπὸ τῆ θυμῶν, δικάσειαι ἐκ τῆ Οὐρανῶν ὡς ἀνάξιος. Οἱ ἄν-
 θρωποι τὰ σὲ φέγγον ὡς ζῶν ἀνήμερον, καὶ αὐτὸς ὁ θυμὸς τὰ σὲ γῆν θάνατος.
 Ὁ θυμὸς εἶναι εἰς ἀχοιρίον ἰχυρὸν, μὲ τὸ ὁποῖον μᾶς βραβίσει ὁ δαίμων εἰς
 διάφορα ἀμαρτήματα, καὶ δὲ βλέπομεν τῆ ὑπάγουμεν. Ἡ δὲ ἀφροσύνη εἶναι ἡ μά-
 χαира, ἢ τις κόπτει τὸ χοιρίον ἐπὶ τὸσῶν εὐκολα, ὅσον τὴν ἀκονίσῃ καλλίτερα
 εἰς τῶν πέτραν, ἢ τις ὄσιν ὁ Χριστὸς, σοχαζόμενος καὶ μιμνήσκου τῶν τότε ἀφρο-
 πῆ. ὅτι μὲ ταπεινὰς ἀράξεις νικᾷς τὴς ἀπάκτας καὶ αὐθάδεις, ὅτε θλίβουσι
 τῶν

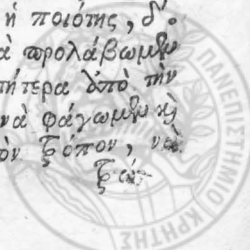
τῶν εἰρήλῳ τῆς ἀγαθῶν. Αὐτὴ ἡ παροχὴ εἶναι ὡσπερ σκεπάσειον καὶ τῆς σά-
 ρικῆς τῆς ἐχθρῶν μας, καὶ κάμνει χρεῖαν, καὶ τῶν ἐχθρῶν ἐπιτιμῶν πάντοτε, ἔ-
 μονον εἰς τὰς δυσυχίας, ἀλλὰ καὶ διτυχίας, δεῖ καὶ μὴ ὑπερφηανδρώμεσθαι. Ὅτι
 αὐτὴ κάμνει τὸν ἄνθρωπον εἰρήνωποιὸν καὶ φρόνιμον, καὶ δὲν κοιτάζει ποτὲ τὸ
 κακόν, ὅπῃ τὸ κάμνει, ἔτε ἐκεῖνον τὸν κακοποιὸν ἄνθρωπον, ὅπῃ τὸ δίδει
 τῶν θλίψιν. ἀλλὰ μόνον σκοπεῖ καὶ λογιᾶται μὲ τὸν ἑαυτὸν τε, τί πρέπει καὶ
 κάμνῃ ὡς μαθητὴς τῶν παροχῶν Χριστοῦ καὶ Σωτῆρός μας. Πᾶσαν ἡμέραν ἐν τῷ παρῶ
 μελέτῃ, καὶ ὁμοφρονεῖ εἰς τὸν λογισμὸν σου, καὶ ἐπιτιμῶν πᾶσαν θλίψιν, ὅπῃ
 σὲ τύχῃ, καὶ καταδέχεται τῶν παιδείων, ἐξέδραντες, ὅτι ὁ ἐλεήμων Θεὸς σὲ τὴν
 ἔσειλε δεῖ ἀρραβῶνα τῆς αἰωνίου Μακαριότητος. Ἡς χροῖτο πάντας ἡμᾶς ἐπι-
 τυχεῖν τῇ αὐτῇ χάριτι καὶ φιλανθρωπία, εἰς τὰς αἰῶνας. Ἀμήν.

Κ Ε Φ Α Λ Α Ι Ο Ν, ΙΒ΄.

Πεὶ Γαστριμαργίας.

Η Γαστριμαργία εἶναι εἷς ἐλάττωμα, ὅπῃ μᾶς παροχὴ εἰς ἀπικτον φα-
 γητῶν καὶ ποτῶν διὰ τῶν ἡδονῶν, καὶ κάμνει μας καὶ ἀχθῶν διὰ τῶν πᾶ-
 ξιν τῶ λογικῶ. Ὅτι οἱ Διδάσκαλοι τῆς Ἐκκλησίας μας λέγουσι, καὶ ἐξέχως ὁ
 Χρυσόστομος εἰς τῶν, 17. Ομιλίαν καὶ Ματθαῖον, ὅτι ἡ Γαστριμαργία εἶναι
 μέγαν ἀμάρτημα. Αὐτὴ ἐξώρισε τὸν Ἀδὰμ διὰ τὸν Παράδεισον, αὐτὴ ἔκαμε
 καὶ ἔλδη ὁ κατακλυσμός εἰς τὸν Κόσμον, τῶν Ἰσραηλίτας, εἰδωλολάτρῃς εἰργά-
 σατο, καὶ ἄλλα κατὰ ἔκαμε τοῖς ἀνθρώποις διάφορα. Διατὶ ὅταν δὲν σενοχωρῶ-
 μη τῶν κοιλίαν, ζημιώμεσθαι πᾶσας τὰς ἀρετὰς, καὶ ἐξέχως τῶν σωφροσύνη.
 δεῖ τὴν Γαστριμαργία αὐξάνει καὶ ποικίλῃ τῶν πορνείαν. ὅτι ἡ πλυσμονὴ τῆς βρω-
 μάτων καὶ τὰ κολακώματα τῆς γαστρὸς ἐξάπτει τῶν φλόγα, καὶ πίπτει εὐκο-
 λα, καθὼς ἠκουσας εἰς τὸ δέκατον Κεφ. Διὰ τῶν κάμνει χρεῖα, καὶ εἶσαι πάντο-
 τε ὀπισθομῆδος κατὰ καὶ τῆς γαστρὸς, καὶ καὶ μὴ τῆς δίδης ὅσα ζητᾷ, ἀλλὰ μόνον
 ἔσα χρειάζεται, καὶ τὴν μέγαν Χρυσόστομον. Δίδει τῇ γαστρὶ ἂν χρῆζει λαβεῖν,
 ἐχὶ δὲ ἂν ζητεῖ. Δὲν ἔκαμν ὁ Θεὸς τὸν ἄνθρωπον, δεῖ καὶ φάγη, ἀλλὰ τὰ φα-
 γητὰ ἔκαμε, δεῖ καὶ πορῶται, καὶ φάγη ὅσον καὶ μὴ ὑπερφαγεῖν. Τὸ φαγητῶν
 εἶναι ὡσαύτῃ εἷς ποτῶν διαπραγματικόν, ἦγεν καθάρσιον, καὶ ἐὰν λάβῃς σεμνότη-
 ρον διὰ τῶν χρεῖαν σου, βλάπτεισαι. Ἡ Γαστριμαργία εἶναι θύρα καὶ ἀρχηγὸς
 πολλῶν ἐγκλημάτων, καὶ ὅστις αὐτῶν καὶ κράτος κινήσει, κλειδῶει καὶ τὰ λοιπὰ
 ἀμάρτηματα. Δι' αὐτὸ καὶ ἐκεῖνοι οἱ Ὅσιοι, ὅπῃ ἀσκήτουσαν εἰς τῶν ἔρημον,
 ἐβιάζοντο, καὶ τῶν κλειδῶσαν, γνώσκοντες, ὅτι ἐὰν δὲν κινήσῃ ἐν παρῶτοις
 τῶν τὸ πάθος, δύσκολα ἀφνίζονται τὰ ὅπλοιπα.

Τὰ εἶδη λοιπὸν καὶ οἱ ἔσοποι, μὲ τὰς ὁποῖας ἔχει συνήθειαν ἡ Γαστριμαργία
 καὶ μᾶς περᾶζει, εἶναι πέντε, καθὼς λέγει ὁ ῥηθὴς Γρηγόριος εἰς τὸ κζ'. Κεφ.
 τῆς λ'. Βίβλου τῆς Ἡθικῶν. α'. εἶναι ὁ καιρὸς. β'. ἡ ποσότης, γ'. ἡ ποιότης, δ'.
 ὁ ἔσοπος, καὶ ε'. ἡ φροντίς. Πρῶτον μᾶς περᾶζει καὶ παροχὴ, καὶ ἀπολάβῃ
 τὸν καιρὸν χωρὶς ἀνάγκη, ἢ χρεῖαν τινά. ἦγεν καὶ φάγωμῃ παροχῆρα διὰ τὴν
 ἀρέπῃσαν ὡραν, β'. καὶ ζητῶν ἀκρεβὰ καὶ εὐμορφα φαγητὰ, γ'. καὶ φάγωμῃ καὶ
 καὶ πῶμῃ σεμνότερον διὰ τῶν χρεῖαν, δ'. μᾶς περᾶζει εἰς τὸν ἔσοπον, καὶ
 ε'.

βρώσῳ μὲ πολλὰ ἐπιθυμίαν ἀρπᾶκτικὰ καὶ ἀχόρταγα, ἔ. καὶ τελευταῖον εἰς
 τὴν φροντίδα, καὶ ἐπιμασίαν τῆ φαγητῆ, καὶ τὸ κατασκευάσωμεν ἐκλεκτὸν μὲ
 ἀρτίστας πολλὰς, καὶ μᾶς νοσιμήζῃ. Καὶ ἔχει ἄρῃται πολλὰ καὶ ζημίαι ἐκ τῆς
 Γαστριμαργίας, καὶ πάθῃ ἄφορα, δι' αὐτὸ τὴν σωματικῶν εἰς τὰ ἐπιπὼ
 θανάσιμα ἀμαρτήματα. ὅτι αὐτὴ παχύνει τὸν νῆρ, καὶ ἀναβαίνει καπνοὶ πολ-
 λοὶ εἰς τὴν κεφαλὴν ἀπὸ τὸν σῶμαχον, καὶ κάμνῃσι τὸν ἀνδραπὸν ἀνεπιμον εἰς
 τὴν θεωρητικὴν καὶ ἀποφύμον. Αὐτὴ ἀποκοιμίζει τὸ λογικόν, αὐξάνει τὰ πα-
 θῃ, κάμνει φαυλιστὰς τὰς ἀνθρώπους, καὶ πολυμιλῆν μετρωσιζόμενοι, καὶ λέ-
 γουσιν ἀπερπα λόγια. Ὅτι τὸ λογικὸν σκοτίζεται ἀπὸ τὴν κραυπάλῳ, καὶ δὲν
 ἠμπορεῖ νὰ κρατῇ τὴν γλῶσσαν καὶ τὰς αἰδήσεις εἰς τὴν τάξιν αὐτῶν. καὶ τὸ χει-
 ρότερον, ὅτι ἀπὸ ταύτῳ θνήσκει καὶ ἡ ἀκαθαρσία. Εἰς τὴν τὸ πάθος ἀμαρ-
 τῶν θανάσιμα, ὅσοι ἔχουσι Θεὸν τὴν κοιλίαν τῆς. ἤγουν ἔχουσι τὸ ὑπερον τέλος
 αὐτῶν εἰς τὴν βρώσιν καὶ πόσιν, καὶ συρόμενοι ἀπὸ τὴν ἡδονῆν τῆς Γαστριμαρ-
 γίας, δὲν ἐνοιάζονται τὰς ἐντολὰς τῆ Κυβερν. Ἐ'τι δὲ καὶ ὅσοι μεθύουσιν ἐν γνά-
 σει, ἢ βιάζουσι, καὶ ἀναγκάζουσιν ἄλλους νὰ πίουσιν οἶνον σαρκῶς τῆς, καὶ εἰς
 φαγῇ παχαλιῶν, ἡμέραν νήσιμον, ἢ τὰς ἀγίαις Τεσσαρακοσαῖς, ἢ ὀφείλιον
 τὴν τετάρτῳ καὶ τὴν ὀρθοκῆν, δηλονότι ἔξω ἀπὸ τὰς λελυμῆναις. Τὰ δὲ
 λοιπὰ τῆς Γαστριμαργίας ἐγκλήματα δὲν εἶναι θανάσιμα, ἤγουν νὰ βρώγῃς
 εὐμορφα βρώματα, καὶ τὰ ἐπιμελᾶσαι, καὶ ἀπολάβῃς τὴν ἄραν, ἢ νὰ φαγῇς
 καμπόσον ὀρεχρότερον, καὶ ἄλλα ὅμοια. Ἐ'ξω ἀληθινὰ εἶναι τὸ κάμνῃς μὲ τέ-
 λος θανάσιμον, ἢ μὲ ζημίαν πολλὰν καὶ σκῆδαλον τῆ πησιόν, ἢ νὰ ἀπογνω-
 εῖσῃς, ὅτι ἔχει νὰ σὲ ἔλθῃ μεγάλη ἀσθένεια ἀπὸ τὴν Γαστριμαργίαν, καὶ δὲν
 ἐγκρατῆθῇ, ἢ ἐξοχάζῃς πολλὰ εἰς ζωφοφίαν σε, καὶ τὴν ὅποιαν αἰτίαν
 πτωχῶν οἰκός σε, ἢ ἐξόβεις, πῶς εἶναι ἄλλοι πτωχοὶ πησιόν σε, ὅπῃ
 δὲν ἔχουσι τὰ ἀπὸ τὴν χρείαν, καὶ δὲν τὰς ἀπλάγχθῃς, ἀμὴ βρώγῃς ἐσὺ διά-
 φορα βρώματα, καὶ τὰς πέντας ποσῶς δὲν συμπονεῖς, καὶ τὰς ἐλεῖσῃς. Αὐτὰ
 ὅλα εἶναι θανάσιμα ἀμαρτήματα ἀμὴ εἶναι δὲν ἦτον καὶ ἀμαρτία ἢ Γαστριμαργία,
 καὶ νὰ μὴν ἐκαλύπτο, καὶν ἔχει μᾶς βλάπτει σωματικῶς, ἔπειτα νὰ τὴν μι-
 σῶμεν ἐξ ὅλης καρδίας, καὶ μόνον εἰς τὰ ἄλογα ζῶα νὰ δεισκιταί, ὅπῃ βέ-
 φονται διὰ τὸ μακρίον, καὶ ὄχι εἰς τὰς λογικὰς ἀνθρώπους, ὅπῃ ἐπλάσθισαν διὰ
 νὰ ἀπολαύσουσι τὸν Θεὸν αἰωνίως εἰς τὸν Παράδεισον. Ὅσον κρατεῖς ἰχυρῶς μὲ
 χαλιῶν τὴν σάρκα σε, ἀφελᾶσαι, διὰ νὰ ἀποκτήσῃς τὰς ἀρετὰς. Κράτισον
 ἐν τῆς γαστρός, εἶναι θέλῃς νὰ εἶσαι ἀνδραπος, καὶ φυλάγῃς ἐπιμελῶς, καὶ μὴ
 κινῆθῃς εἰς τὸ ἀ. εἶδος τῆς γαστριμαργίας, ἤγουν νὰ μὴ ἀπολάβῃς τὴν ἄρε-
 ταρχικῶν ἄραν, ἄτε νὰ βρώγῃς πᾶρξ δύο φοραῖς τὴν ἡμέραν, γεῦμα καὶ δεῖ-
 πνον, ὅταν δηλονότι εἶναι ἡμέραις ἀπολυταῖς (ἀμὴ τὰς Τεσσαρακοσὰς, τὰς
 τετράδας, καὶ ὀρθοκῆν, καὶ ὀρθοκῆν τῆς Ἐορτῶν, μίαν φορὰν μόνον) καὶ
 ἔξω ἀπὸ τὰς δύο φοραῖς μὴ τολμήσῃς νὰ φαγῇς. Εἰ δὲ καὶ περᾶξ σε ὁ λογισ-
 μὸς νὰ ἀπολάβῃς τὴν ἄραν καμῖαν φορὰν, ἐναντιώτετε ὅσον δυνῆσαι, καθὼς
 ἔκαμνεν ἐκεῖνος ὁ Μοναχός, ὅπῃ γράφει τὸ Λαυταῖκόν, ὅτι ἐπειράζετο ἀπὸ τὸν
 λογισμὸν εἶπτον, καὶ τὴν ἔβανεν εἰς τὸν νῆρ ὁ δαίμων, καὶ φαγῇ τὸ πρῶν, καὶ
 αὐτὸς ἔλεγε ἀπὸς ἑαυτὸν ταῦτα. ἔχει ἕσμονῶν, καὶ τὴν εἶπτον ἄραν νὰ φαγῇς.
 καὶ τότε πάλιν ἔλεξῃ, ἄς δελῶσωμεν ὀλίγον ἐργόχειρον, ἢ ἄς εἰπῶμεν καμ-
 πόσῃς φαλμῆς. καὶ πάλιν, ἄς βάλωμεν τὸ παξιμάδι εἰς τὸ νερόν. καὶ μὲ τὸν

Ἔσπον ἔστιν μετὰ τὴν μίαν καὶ ἄλλω πρόφασιν ἐπέρνα τὸν καιρὸν ἕως τῆς 9. ὥραν τῆς ἡμέρας, καὶ ἔπος ἐλυβώθη τὰ τε τὰ πάθος.

Τὸ β'. εἶναι ἡ ποιότης, ἦγαν νὰ ξεβέχης ὀρεκτικὰ καὶ εὐμορφα βρώματα, ἀπὸ τὸ ὁποῖον φυλάγει περὶότερον, καὶ ἔσως τοιαῦτα φαγία, ὅπως νὰ μὴ εἶναι ἠδονικά, ἕτε νὰ δίδωσι τῆς σαρκὸς σὺ πολλῶν σπατάλλω, εἰμὴ μόνον νὰ σὺ ἀφουλάττων εἰς τὴν ζωὴν καὶ εἰὰν σὺ φαίνονται αἰόσα, νὰ σὺ ἐραλευδίστω μίαν ἀρτίστων γλυκυπέτῳ καὶ παλλὰ νόσιμον, νὰ ἔσως μόνον ἄρτον ξηρὸν μετὰ αὐτῆς, καὶ νὰ σὺ φαίνεται ζάχαρι. ἦγαν, ἄφες νὰ περάσῃ ἡ 9. ὥρα τῆς ἡμέρας, νὰ πεινάσῃ καλά, καὶ τότε ἔσως, νὰ ἰδῆς γλυκύτητα, ὅπως ἔχει τὸ φαγητὸν, εἰὰν ἦτον τὸ αἰωσότερον. Καὶ θυμὸν τὴν πολλῶν ἐγκράτειαν τῆς ὁσίων Πατέρων, ὅπως ἔβρωγαν μόνον ἄρτον ξηρὸν μετὰ ὕδατος, καὶ μαγέρεμα ποτέ τως δὲν ἐδοκίμαζαν, καθὼς φαίνεται εἰς τὸ Λαυσαϊκὸν, ὅτι μίαν φορὰν ἦλθεν ὁ Ἀββὰ Ἡσαΐας ἀπὸ τέπον μακρῶν εἰς τὸ καλλίον τε, καὶ δετὶ ἦτον ξηρὸν ἀπὸ τὴν καύσιν τὸ σῆμας, ἐξέσασεν ὀλίγον νερὸν μετὰ ἄλας, καὶ ἔβρωγε τὸ φαμίον, καὶ βλέπων αὐτὸν ἄλλος Ἀδελφός, ἐσκυδαλίδη, καὶ λέγει τῷ εἰὰν Δέλης Λαμὴ, ὕπαγε εἰς τὸν Κόσμον, ἀμὴ ἐδῶ εἰς τὴν ἔρημον δὲν ἄρτεπει νὰ κάμνης τῆς σαρκὸς τὰ θελήματα. Ἴδες Πατέρων αὐστηρότητα; Βλέπετε ἐγκράτειαν; Ενῆσπε γὰρ, ὦ Λαίμαργε, καὶ αἰχιωδίτηι, καὶ μὴ ζητᾶς εὐμορφα φαγία, νὰ μὴ εἶσαι ὁμοῖος τῶν Ἑβραίων, ὅπως ἐπιδυμᾶσαι κρέατα εἰς τὴν ἔρημον, καὶ ἐπαράξωσαν κατ' αὐτῶν τὸν Κύριον.

Τὸ γ'. εἶδος εἶναι ἡ ποσότης, ἦγαν νὰ φάγῃς περὶότερον ἀπὸ τὴν χρεῖαν τῆς φύσεως, ἀπὸ τὸ ὁποῖον κάμνει χρεῖα, νὰ φυλάγεται πλέον ἀπὸ τὰ ἄλλα, ὅτι τὸτο εἶναι πολλὰ ἐπικίνδυνον. ἡ δὲ πλοισμονὴ τῶν οἴων καὶ τῶν βρωμάτων σκοτίζει τὸ λογικόν, καὶ ἀλλοίει ἀπὸ τῆς φρενᾶς σου. Ἐχῆς καρδίαν πασίχαρον, χαρὰς, χαίρεσαι, σικρῆς, καὶ ἀγάλλεσαι, καὶ μετὰ ρυπαρῶν καὶ πορικῶν ἀχαλογισμῶν μολυβῆσαι, τὰ ὁποῖα δὲν κάμνει, ὅταν ἔχῃς μόνον τὸ ἀρετὸν σου φαγομῶν. Πρόσεχε γὰρ ἀπὸ ταῦτα, μὴ βαρυιδῆ ἡ καρδία σου ἐν κραιπάλῃ καὶ μέθῃ, δετὶ νὰ διωθῆς νὰ φύγῃς ἀπὸ τὴν μέλῃσσαν ὀργῶν καὶ ζημιῶν, ὅπως ἀνατᾶται ἀπὸ τὸτο τὸ πάθος.

Τὸ δ'. εἶδος τῆς Γαστριμαργίας εἶναι ὁ ἔσπος, ὅταν ἐδίως μετὰ πολλῶν ἐπιθυμῶν ἀρπακτικὰ, καὶ κοιπάσεις μετὰ προσοχῶν τὰ βρώματα, καὶ βιάζωσαι νὰ ἔσως ὀγλήγορα. Καὶ τὸτο εἶναι μία ἀπειρία χοιράδης, καὶ παρᾶς τῆς κτηνῶν, καὶ ὄχι ἀνθρώπου, ἀπὸ τὴν ὁποῖαν ἀρτεπει νὰ φυλάγῃσαι, καὶ νὰ ἔχῃς τὸν νῦν σου εἰς τὴν Ἀνάγνωσιν. Εἰ δὲ καὶ δὲν γίνεται Ἀνάγνωσις, νὰ ὑψῶνης τὸν λογισμὸν σου πρὸς τὸν Θεὸν μελετῶν αὐτὸ τὸ σωπτερον πάθος, καὶ προσδύχομινος νοεῶς, δετὶ νὰ ἔβρωται καὶ ἡ ψυχὴ σου τῶν σώματι, νὰ μὴ εἶσαι ὅλος δοσμῶς εἰς τὰ ψυχοβλαβῆτε καὶ γήινα.

Τὸ ε'. καὶ ὕστερον εἶναι ἡ πᾶσιμα φροντις καὶ πᾶσιμασμός, νὰ ξεβέχῃς μετὰ τῶν μέριμνῶν εὐμορφα καὶ ἀέφορα βρώματα. τὸ ὁποῖον εἰὰν δὲν μισήσῃς ὡς ψυχοβλαβῆς, θελεῖς εἶσαι ὁμοῖος ἐκείτων, ὅπως ἔχῃς, κατὰ τὸν Παῦλον, Θεὸν τὴν κοιλίαν τως, τῆς ὁποῖας δελοῖεν μετὰ τοιαύτῳ σπυδῶν, καὶ ἐπιμείλειαν τῶν, ὅσῳ ἔσως, νὰ ἔχῃς εἰς τὴν τῶν ἀληθινῶν Θεῶν δέλοισιν. Διὰ νὰ λυβώθῃς γὰρ ἀπὸ τὸ πάθος τὸτο, σὺ βοηθῆσαι αἰ κάπο γεγραμμένα νὰ θεοῖας καὶ φάρμακα.

Εν πρώτοις ἐνόησον, πόσον βάρος ἢ ταλαιπωρίαν δίδει ἡ κραιπάλη εἰς τὸν σῶμαχον, καὶ πόσον ἁφόρον καὶ ἀπολαυσὴν δύνονται νὰ δώσῃσι τὰ ἄμορφα βρώματα, τῶν ὁποίων ἡ γέυσις καὶ νοσιμάδα, δὴ κρατεῖ πάρεξ μόνον, ὅσῳ ἄρα τὰ ἔχεις εἰς τὸ σῶμα σε. ἀμὴ ἀφ' ἑπεράσει κάτωθεν τῆ λαμῆ, δὴ μένει πλέον σημεῖον γλυκύτης, ἢ ἐνθύμισις ἀπολαύσεως. Καὶ ἀνδρὸν πισθῆς, εἰπέ με, ποίαν γεύσιν, ἢ νοσιμάδα αἰθαίνεσαι σήμερον ἀπὸ ὅλα ἐκεῖνα τὰ ἀραιὰ βρώματα καὶ ποτὰ, ὅτῃ ἔφαγες, καὶ ἔπιες ὄλιω σε τὴν ζωὴν, εἰς τόσας φιλίαις καὶ συμπόσια, ὅτῃ ἔτυχες; πόση γλυκύτης σε ἔμεινεν ἀπ' ὅλα ἐκεῖνα; ποῖα γεύσις σε δέλεισκειται ἀπὸ τόσα πολυτελῆ συμπόσια, καὶ βράζειαις ἐκλεκταῖς, ὅτῃ εἰς τὸν καιρὸν σε ἀπολαύσεις; Βλέπεις, πῶς εἶναι, ὡσπερ ἐὰ μὴν ἰδοκίμασις τίποτες; μία ἡδονὴ γέν, ὅτῃ παρέρχεται τόσον τάχιστα, τὰξε πῶς ἐπεράσεν, ὅταν σε περάξῃ ὁ λογισμὸς δι' αὐτὸ, καὶ μὴ κάμης τῆς σαρκός σε τὸ θέλημα, ὅτι ἐὰν φάγῃς ἐσὺ ἐφ' ἐσπέρας ἁφόρα βρώματα, καὶ εἷας πτωχὸς μόνον ἄρτον ἢ ὕδωρ, τῇ ἐπαύριον δὴ ἔχετε καμῖαν ἁφόραν, λέγω εἰς τὴν γεύσιν τῶ βρώματος, ἁπλῆ εἶσε ἴσια ἀμφότεροι, ἀμὴ ὅχι εἰς τὴν ἁφέσει τῆς ψυχῆς, ὅτι σὺ μὲν ἔχεις τῆς κραιπάλης τὴν ἀμαρτίαν, αὐτὸς δὲ τὸν μῖθον τῆς πενίας.

Αναείθυσον πὰς ἀταξίας τε καὶ ζημίας, ὅτῃ θνητῆται ἀπὸ τῆτο τὸ πάθος, τὴν ἄσωτον ἔξοδον, ὅτῃ σκορπίζεις τὸ παρᾶγμα σε, τὸν πολὺν σε κόπον καὶ μόχθον, νὰ θεραπεύῃς τὴν κοιλίαν σε, τὰς ἁφόρους ἀδουρείας, ὅτῃ θνητῆται ἀπὸ τὴν πολυφαγίαν καὶ μέθην, τὸν σκοτασμόν τινος, ὅτῃ δὴν διώσῃσι, ὅταν χορτάσης, νὰ κάμης τινὰ πνευματικὴν ἢ καὶ σωματικὴν ὑπηρεσίαν, καὶ ἀπᾶνα εἰς ὅλα σοχάξῃ τὴν παντοτινὴν πείναν ἐκεῖνῳ, καὶ διψᾶν αἰώνιον, ὅτῃ κληρονομᾷς μὲν θάνατον, καὶ τὴν τῆ Κυεῖς ἀληθεστάτῳ ἀπόφασιν, ὅτῃ λέγει εἰς τὸν ἱερὸν Λευκᾶν. Οὐαὶ ὑμῖν τοῖς ἐμπειπλοισμένοις, καὶ τὰ ἐξῆς, ἡγνευαὶ εἰς εἰσᾶς, ὅτῃ εἶσε πᾶρα καλὰ χορτάτοι, ὅτι ἔχετε νὰ πεινάσῃτε αἰωνίως, καὶ νὰ διψήσῃτε, νὰ ζητᾶτε μὲν τῶ ἀσπλάγγνε πλοσίε μίαν φανίδα νερόν, καὶ νὰ μὴ σᾶς τὸ δίδουσι. Αὐτὰ ὅλα σοχάξῃ, καὶ ἄλλα ὅμοια, ὅτῃ σε φέρνει ἡ πολυφαγία, καὶ μάλιστα ποταπὴ μέλλει νὰ θῆῃ εἰς τὸ ὕπερον ἢ σὰρξ αὐτῆ, ὅτῃ τὴν τέρπεισ τοῦτον, καὶ κολακείαις, ἁπλῆ νὰ ὄρον καλῶ νομῶν καὶ βοσκῶν οἱ σκάλληες.

Ενθύμῃ, καὶ μελέτῃ διωκεκῶς ἐκεῖνον τὸν αἰδῖον καὶ Οὐραῖον δειπνον, ὅτῃ μᾶς ἔπαξεν ὁ Δεσπότης εἰς μίαν ἀδαβολῶν εἰς τὸ, ἰδ'. Κεφ. τῆ Λευκᾶ, πᾶς μᾶς ἔχει καλεσμένους· καὶ ἐὰν ποθῆς ἢ ἀπολαύσης τοῦτον δειπνον βασιλικώτατον, κάμει χρεία νὰ ἐγκρατεύσῃσι εἰς τὸ γέμμα τῆς ζωῆς ταύτης, ἁπλῆ νὰ χορτάσης τότε καλλίτερα, καθᾶς κάμνεσι καὶ ἐδῶ τινές, ὅταν τῆς ἔχουσι καλεσμένους εἰς δειπνον τινὰ, καὶ δὴν βῶγην τὸ γέμμα, ἢ ὀλίγον τίποτες, ἁπλῆ νὰ μὴν ὕπειθῶσι τοῖς δειπνεῖ.

Τέταρτον, καὶ ὕπερον πάντων, ἐνθύμῃ τὴν ἐγκράτειαν τῆ Σωτῆρος ἡμῶν, ὅτῃ ἐνῆδουσι εἰς τὴν ἔρημον ἡμέρας, μ'. καὶ εἰς τὸν Σταυρὸν τὸν ἐπὸ τιταν ὄξος καὶ χολῶν οἱ ἀχάριστοι. Καὶ ποτὲ μὴν διγάλης τὸ πάθος τῆ Δεσπότης μας ἀπὸ τὴν σὴν διανοίαν, ἀλλὰ ἐνθύμῃ μῆρος αὐτὸ μὲ πόνον καὶ θλίψιν πολλῶν τῆς καρδίας, φεύγε τὰς φιλίαις καὶ τὰς βράζειαις, ὅτῃ δέλεισκονται ποικίλα καὶ ἁφόρα βρώματα, εἰς τὰς ὁποῖαις εἶναι δύσκολον, νὰ φυλάξῃς ἐγκράτειαν, ἁπλῆ νὰ νικᾶσαι ἀπὸ τὴν ὄρασιν, καθῶς τὸ ἔπαυαν οἱ ἀφοπάτορες, ἁπλῆ νὰ ἰδέσαι τὸν ἀραιὸν καρπὸν,

ἢ ὑπέσκησαν τοιαύτην ζημίαν, αὐτοὶ τε καὶ ἡμεῖς ἅπαντες οἱ τέτων ἡδέδοχοι. ὁ
 ἀληθὴς ἐγκρατέως πρέπει νὰ σοχαζέται βία φράγματα. Πρῶτον τὸς ἀνδρά-
 πους, μὴ τὸς ὁποῖος στυλιαντρέφεται νὰ συμφωνᾷ μετ' αὐτὸς εἰς τὴν ὄραν τῆς
 φραπέως. ὅτι εἰὰ φορολαβῆ τὸν καιρὸν χωεῖς ἀνάγκη μεγάλην, ἢ τὰ ἀργήση,
 οἱ ἄλλοι σκανδαλίζονται, ἢ δὲ εἶναι ἐγκρατέως καλὸς, ὅτι δὲ φυλάγει τὴν
 τάξιν. Ἐ"τι δὲ ἢ εἰς τὴν ἡδ' βρωμάτων ποιότητα, ὅτι εἰὰ ἐπιμάζωσιν εἷα φα-
 γητὸν ἢ ὄλεος, ἢ ὁ εἷας νὰ θέλῃ ἄλλα, δὲ εἶναι ἀρετὴ εἰς ἐκείνον. Εἶπα χω-
 εῖς ἀνάγκη, ὅτι εἰὰ εἶναι ἀδουῆς ἢ ἔχει χρεῖαν, εἰὰ φορολαβῆ τὴν ὄραν, ἢ τὰ
 ἀργήση, ἢ ζητήσῃ ἄλλο φαγητὸν. δὲ ἔχει ἀμάρτημα, ἀμὴ εἰὰ τὸ καμῆ δὲ τὸ
 κακόν τε θέλημα, ἀμαρτῶσι. Ἰ"ξέρε δὲ ἀκριβῶς ἢ ταῦτα τὰ δύο, ὅτι ὅστις
 μὲ γυγυσμὸν ἢ κατὰ κέσιν ἐγκρατεύεται, δὲ εἶναι δέλος τῆς ἐγκρατείας,
 τῆς ὁποίας ἢ ἀρετὴ γίνεται μὲ γαλιῶν καρδίας ἢ ἀγαθίας. Ἐ"τι δὲ ὅς τις
 ἠσέλει δι' ἀνδραπαρέσκεται, δὲ ἔχει καθόλου μισθὸν τινὰ, ὅτι τὸ τέλος τῆς
 ἐγκρατείας εἶναι ἢ δόξα τῷ Θεῷ, τῆς ὁποίας δὲ ἀξιώνεται ὅς τις ὀρέγεται τὴν
 τῷ Κόσμῳ κενῶ δόξαν ἢ ματαιότητα, ἀλλὰ μᾶλλον κληρονομᾷ μὲ τὸν κάτω γε-
 γραμμῆον λαθροφάγον ἐλευθῶς τὴν ἀπελεύτητον κόλασιν. Ἐγκρατέως γὰρ
 ὅσον δυνάσαι, ἢ μάλιστα διὰ τὴν πολυποσίαν, ὅτι ἢ μέθρη μπόδιζει τὸ λο-
 γικόν, ἢ γίνεται αἰτία πολλῆς ζημίας ἢ χαλασμοῦ ψυχῆς τε ἢ σώματος. Δι'
 αὐτὸ πρέπει νὰ φυλάγονται διὰ τὸν οἶνον πάντες οἱ ποθεῖτες σωτηρίαν ψυχῆς.
 ἢ ἔξαιρέτως οἱ νέοι, αἱ γυναῖκες, οἱ Κεῖται, οἱ Ἱερεῖς, ἢ Μονάζοντες, ἔχτι
 οἱ νεώτεροι ἔχουσι πολὺ σκανδαλον ἢ ἐπιθυμίαν τῆς σαρκός, ἢ μὲ κρᾶσι γί-
 νεται ἢ ὄρμη πλέον ἀτακτος, ἢ ἢ ὄρεξις ἀχαλίωτος, καθὼς λέγει ὁ Μέγας
 Παῦλος πρὸς Τίτον ἐν Κεφ. β'. Καὶ αἱ γυναῖκες ὁμοίως πρέπει νὰ φυλάγονται
 διὰ τὸ κρᾶσι, ἔχτι δὲ ἔχουσι δυνάμιν, νὰ αὐτιπάσωνται ἡδ' σαρκικῶν ἐπι-
 θυμιῶν, τῆς ὁποίας αὐξάνει ὁ οἶνος. Διὰ τὸτο γράφει ὁ Βαλέριος Μάξιμος
 εἰς τὸ, α'. Κεφ. τῆς β'. Βίβλος, ὅτι τὸν παλαιὸν καιρὸν αἱ γυναῖκες τῆς Ρώ-
 μης δὲ ἔπινον εἰς ποσῶς τὸ κρᾶσι. Οἱ Κεῖται δὲ, ἔχτι νὰ κυβερνῶν τὸν
 λαόν, καθὼς πρέπει, καὶ νὰ μὴ κάμνωσιν ἀπεξίας. ἔχτι τὸτο ἢ ἐν ταῖς Πα-
 ροιμίαις κωλύεται εἰς τὸς Βασιλεῖς ὁ οἶνος, ἔχτι νὰ κέρην ὄρθως. Τέπτερον
 ἢ Θελοπόρου πᾶντων, πρέπει νὰ ἐγκρατεύωνται τὸν οἶνον ὅλοιοι Ἐκκλησιαστι-
 κοὶ ἔχτι τὴν αὐτὴν αἰτίαν, καὶ ἔχτι τὴν Ἀκολοθίαν, νὰ τὴν ἀναγνωσῶσι μὲ
 ἀλάβειαν, κατάνοξιν, ἢ φόβον, τὸ ὁποῖον δὲ δύνονται νὰ κάμνω ὅταν χορ-
 τᾶσσωσιν. Ἀγαπητέ, ἢ σὰρξ εἶναι εἷας ἀυθάδης ἢ ἀτακτός σε ἐχθρός, τὴν
 ὁποίαν ὅσον κολακείας, ὅσον σὲ πολέμῳ σκληρότερα. οἱ Στρατιοὶ αὐτῆς
 εἰσὶν αἱ ἐπιθυμίαι τε ἢ αἰδέσεις. τὰ ὄπλα τῆς, τὰ διάφορα φαγία ἢ πόμα-
 τα. αἱ πληγαὶ, ὅπῃ δίδει τῆς ψυχῆς, εἶναι τὰ ἀμαρτήματα. τὰ δὲ σώματος
 ἢ ζημία εἰσὶν οἱ πόνοι τῆς κεφαλῆς, τὰ σομάχε, καὶ ἡδ' πλοδρῶν. Καὶ εἰὰ
 θέλῃς νὰ τὴν νικήσῃς, πολέμισέ τὴν μὲ τὴν ἐγκράτειαν, ἢ ὁποία τῆς πέρ-
 νει τὰ ὄπ α ἢ τὴν δυνάμιν, καὶ τὴν ὑποτάσσει εἰς τὴν τῷ λογικῷ κυριότητι.
 Ὅτι καθὼς ἢ κριπάλῃ εἶναι αὐξήσις τῆς πορνείας, ἔτω ἢ ἢ ἐγκράτεια εἶναι
 τῆς σωφροσύνης φύλαξ πιστός, ἢ τις χαλιῶσα τὴν σάρκα, κάμνει τὸν ἄνθρω-
 πον κύριον ἡδ' παθῶν, καὶ νικητὴν ἡδ' μηχανημάτων τῷ δαίμονος. Μισήσατε
 ἐν, ἀδελφοὶ, τὴν Γαστριμαργίαν, ὡς αἰτίαν πολλῶν ἐγκλημάτων, ἔχτι ὡς
 δὲ φάγετε διὰ τὴν λαθροφαγίαν ὡς διὰ ὄφως, ἔχτι εἶναι πολλὰ ψυχοβλα-

βίς κ' ζημιῶδες ἀνόμημα, κ' ποσῶτον βδελυκτὸν ὡδὴ τῷ Σωτῆρος, ὅτ' ἔμνον δι' αὐτὸ κολάζει τὸν ἀνθρώπον, καθὼς ἐφώνη πολλαῖς, ὡς γέγραπται εἰς ἑξήφορος τόπους, μὲ ἀξιώσιμα ὡδαδείγματα, ὑπὸ τὰ ὅποια νὰ γράψωμεν εἴνα εἰς μαρτυρίαν τῶ λοιπῶν ἀψιδέστων.

Λέγει ὁ ἅγιος Γρηγόριος εἰς τὰς ἑξαλόγους τε, Μέρος, α. εἰς τὰ, ξη. ὡδαδείγματα, πῶς τῷ ἐδιηγῆθη ἐκ σώματος εἰς Γερῶς ὑπὸ τὴν Λουκασιῶν τῆς Ἀσίας τὸ ὄνομα Ἀθανάσιος, ὅτι εἰς τὰς ἡμέρας τῷ ἦτον εἰς Μοναχὸς ὡδαβόητος, κ' ὡδαίφνημος εἰς εἴνα Κοινόβιον, τὸν ὅποιον ὡδαβῆντο κ' πολλὰ, ε μόνον οἱ Ἀδελφοὶ τῷ Μοναστεῖα, ἀλλὰ κ' οἱ κοσμικοὶ, ὅτ' ἦτον εἰς τὰ ὡδαίχωρα, ἑατὶ ἦτον ἡ φήμη τῷ πανταχῶ, ἑατὶ τὰς ἀρετὰς, ὅτ' εἶχεν εἰς τὸ φαινόμενον, ὅς τις ἦτον μὴ ὡδαβῆς κ' ταπεινὸς τῷ γήματι, ἀργύρια, κ' ὡρασῆντο ὑπὲρ τὰς ἄλλας, κ' ἐνῆσδον εἰς τὸ φανερόν, ἀμὴ εἰς τὸ κελίον τῷ ἐλαθροφαγίζον ὁ ταλαίπωρος μὲ τὸστω πιδεξιότητα, ὅτ' εἰς τινὰς δὲν τὸ ἕξδρε, κ' εἰς τὸς ἐπέραςε τὴν ζωὴν αὐτῷ, μὴ ἀμελῶν τὰς ἐξῶθεν ἀρετὰς, ἑτε τὴν ἀμαρτίαν ταύτῃ μετανοῶν. Τὴν ἄρα δὲ ὅτ' ἔμελλεν ὑποδαῖν, ἐποσκάλεσεν ὅλος τὰς Ἀδελφῶς, οἱ τινες δὲ τὸς ἐσωμάχθησαν, νομίζοντες νὰ ἀκῶσεν ἄγια ὡραγμματα ὑπὸ τοῖστον ἐνάρετον ἀνθρώπον, ὡρος τὰς ὅποιους εἶπε ταῦτα ὡδαθῆνης, ὅλος ἐξῆμος ὑπὸ τὸν φόβον τῆς ἐνδεχομένης κολάσιως. Νὰ ἕξδρετε, Πατέρες, ὅτι ὅποταν ὑποκρίνεμεν πῶς νησῶμεν μετ' ἐσῆς, δὲν ἦτον ἀλήθεια, μόνον ἑατὶ νὰ με ἐπιτινῶτε, ἐνῆσδον εἰς τὸ φανερόν, ἑπειτα ἕβρωγα ὑποκρυφα, ὅσον ἦθελα, κ' δι' αὐτὸ κατεκρίθηκα σήμερον μὲ δικαίαν κείσιν τῷ Θεῷ εἰς τὴν αἰώνιον κολάσιν, ἑατὶ δὲν ἐξομολογήθηκα ποτὶ ταύτῃ τὴν ἀμαρτίαν μου, κ' τῶρα παρεδόθηκα εἰς τὴν ἐξῆσιαν εἰς δράκοντος, κ' μὲ ἕχει δεδεμῆνον χεῖρας κ' πόδας μετ' τὴν ἑράντῃ, κ' βαίνει ταύτῃ τὴν ἄραν τὴν κεφαλῶν αὐτῷ εἰς τὸ σῶμα μου, κ' λαμβάνει τὸ πνεῦμά μου. ταῦτα λέγων ἐξέφυζεν ὁ ἑρισάδλιος, κ' ἐπῆρσεν ὁ νοητὸς Δράκων τὴν ψυχῶν αὐτῷ εἰς τὴν κολάσιν. Ἰδέτε, ἀδελφοὶ, κ' ἐσομάξτε, ὅτι κ' ἑατὶ μόνον εἴνα ἐγκλημα δύνάται νὰ κολαθῆ ὁ ἀνθρώπος, κ' δὲν τὸν ὡφελῶσιν αἱ λοιπαὶ ἀγαθοεργίαι. Ἄς μισήσωμεν ἐν τὴν Γαστριμαργίαν κ' μέδῃν, κ' μάλιτα τὴν λαθροφαγίαν, ἑνα μὴ συγκληρονομήσωμεν κ' τὸν ἄνω εἰρημῆρον τὴν ἀτελοῦτητον κολάσιν.

Κ Ε Φ Α Λ Α Ι Ο Ν, Ι Γ'.

Περὶ Φθόνου, ἐξ ε' κ' ὁ Φθόνος τίπεται.

Ο Φθόνος κ' τὸν Δαμασκηνὸν Γωάννην, εἰς τὴν, β'. Βίβλον ὡδα Πίσεως, εἶνα μία πικεῖα κ' λύπη, ὅτ' ἕχει τινὰς εἰς τὸ ἀγαθὸν τῷ πλησίον, τὸ ὅποιον νομίζει νὰ εἶνα οἰκείον κακόν. Διατὶ ὁ φθονερὸς λαμβάνει τὸ ἀλλοθῆριον ἀγαθόν, ὡς ἐδικόν τῷ κακόν, εἰς ὅσον ἐκεῖνο τὸ ἀγαθὸν συμκρύβει τὴν ἐκεῖνος δόξαν κ' ὄφελος, κ' δι' αὐτὸ λέγεται ὁ φθόνος λύπη τῷ ἀλλοθῆρι ἀγαθῷ. Ἐ'τι δὲ ὁ φθόνος χαίρεται τὸ κακόν τῷ πλησίον, εἰς ὅσον αὐξάνει ἀπ' ἐδῶ ἡ οἰκεία δόξα κ' ὄφελος. Ὁ Ἀριστοτέλης λέγει, εἰς τὴν, β'. Βίβλον τῆς Ρητωρικῆς, ὅτι δὲν τὰς αἰεὶς ἀνθρώπων εἰσὶ δεδωλεμῆται εἰς ἐπῆστο τῷ φθόνῳ τὸ ἐγκλημα. Πρῶτον οἱ φιλόδοξοι, οἱ τινες ποδῆντες, νὰ ὑποκρίσασιν φήμῃν μεγάλῃν κ' ὄνομα,

δου υποφέρουσι να τὸς θεωροῦν οἱ ἄλλοι, ἀλλὰ πικραίνονται τῷ ἐκείνων δόξαν καὶ ἔπαινον, ὅτι σμικραίνει τὴν ἐδικαίωτες. β'. εἰσὶν οἱ μικροψυχοί, οἱ τινες κρατῶσι διὰ μεγάλα τὰ ἀλόγια, νομίζοντες, ὅτι τὸς θεωροῦν οἱ ἄλλοι, καὶ δι' αὐτὸ πικραίνονται τὸ καλόν τες. Οἱ φθόνος εἶναι φυσικὰ μέγαλον ἀνόμημα, διὰτὶ εἶναι ἐναντίος τῆς ἀγάπης, ἡ ὁποία θελεῖ να χαίρωμεθον τὸ ἀγαθόν, καὶ να λυπώμεθον τὸ κακόν τῆ πλησίον μας.

Εἴτις πικραίνεται τὴν δὲτυχίαν τῆ ἄλλης, εἰς ὅσον ὅτι φοβάται ἀπὸ ταύτῃ τὴν ἐδικαίω τῆ ζημίαν, ἢ ἄλλης τινός, αὐτὸ δὲ εἶναι ἀμάρτημα, καὶ τὸν ἀώθον Γρηγόριον, ὅστις λέγει εἰς τὴν, κβ'. Βίβλον. Κεφ. ια'. ταῦτα. Πολλὰκις συμβαίνει καὶ ὁφραίνει μας ἡ ζημία τῆ ἐχθρῶ μας, καὶ ἡ δὲτυχία τε μᾶς πικραίνει χωρὶς ἐγκλημα φθορικόν. Τῆτο γὰρ ἐκ ἐστὶ φθόνος καθολικός, ἀλλὰ τῆ φθόνος ἐνέργεια. Πολλὰκις λυπάται τις, ὅχι πῶς οἱ ἄλλοι ἔχουσιν ἀγαθὰ, ἀλλὰ διὰτὶ ἐπιθυμῶ καὶ αὐτὸς ἡ δὲπονησίη, καὶ τῆτο λέγεται ζήλος, ὅς τις ἐαυτὸν εἶναι διὰ πνευματικὰ ἀρχήματα, ἐκ ἐστὶν ἀμαρτία, ἀλλὰ μισθός. διὰτὶ σωματικὰ πάλιν, βολεῖ να εἶναι ἀμαρτία, καὶ να μὴ εἶναι, καὶ τὸ τέλος, ἐπὶ κινῶ τὸν ἀνθρώπον. Συμβαίνει καὶ πικραίνεται τινὰς εἰς τὰ πρόσκαιρα ἀγαθὰ, ὅτε ἔχουσιν οἱ πονηροὶ καὶ ἄταχοι ἀνθρώποι, καὶ τῆτο εἶναι ἀμάρτημα, διὰτὶ ὅσα κάμη ὁ Κύριος, ἀρίπει να τὰ λαμβανώμεν εἰς ἐ καλόν μέρος, ὅτι πάντα ἐκ σοφία ἐποίησε καὶ ποιεῖ, καὶ δὲ φθάνει ἡ ὀλίγη μας γνώσις να καταλάβῃ τὴν ἀπειρον ἀβυσσον τῆς αὐτῆ σοφίας. Τὰ γὰρ κείμενα Θεῷ ἀβυσσος πολλή. Οἱ δὲ χειρότερος φθόνος ἀπὸ ὅλης εἶναι, ὅταν τις θλίβεται τῆ πλησίον τὰ θεῖκα χαρίσματα, τὸ ὁποῖον συναρμυρεῖται μετὰ τὰς ἀμαρτίας, ὅτε εἶναι καὶ τῆ Ἁγίης Πνεύματος. Οἱ φθόνος εἶναι μέγαλον ἀνόμημα, ἀπὸ τὸν ὁποῖον γίνονται ἄλλα πέντε ἀμαρτήματα. Τὸ μὲν, α'. καὶ χειρόν πάντων, λέγεται μῖσος, διὰτὶ καὶ ὁ φθόνος τίκεται διὰτὶ κατὰ τὴν ἡμετέραν ἀγάπην, ἔτω καὶ ἡ λύπη τὸ μῖσος, διὰτὶ τῆτο τὰ φθορευμένον ἀγαθόν, εἶναι ἀπὸ τὸν φθορερὸν μισητὸν, ὅτι τῆ δίδει λύπην. Τὸ β'. εἶναι ἡ καταλαλιά. ὅταν ὁ φθορερός σμικραίνει τὴν δόξαν τῶ ἄλλων ἀπὸ κρυφα. Τὸ, γ'. κατὰ κείσις, ὅταν φανερὰ ὀλιγος δει τὴν φήμην καὶ δόξαν τι. Τὸ, δ'. λέγεται σκίρτασις εἰς τὸ κακόν τῆ πλησίον, ἡ γὰρ ὅταν ὁ φθορερός νομίζων, ὅτι ἐσμικρυνε τὸν ἔπαινον καὶ δόξαν ἀλλότριον, ἀδοκεῖται καὶ χαίριται. Τὰ, ε'. καὶ τελοῦται εἶναι ἡ θλίψις, ὅταν ὁ φθορερός θλίβεται, βλέπων τὰ ἀγαθὰ τῆ πλησίον. Διὰ να ἐξέρησ γέν, πότε ὁ φθόνος εἶναι ἀμάρτημα, καὶ πότε δὲ εἶναι, διὰτὶ να φυλάγῃσαι, γίνωσκε, ὅτι με δὲ τῆ ὅπως θλίβεται τινὰς τὸ καλόν τῆ ἑτέρη, ὁ ἀρώτος εἶναι μετὰ τῆ τῆς φύσεως, χωρὶς να δέλη ἐκασίως ὁ ἀνθρώπος ἐκείνῃ τὴν λύπην. Λόγος χάριν ἀνέεις, να ἔπαινεσιν ἄλλον, πῶς εἶναι σοφός, ἢ πλέσιος, καὶ τὰ λοιπὰ, καὶ αἰθαλάσσαι ἔσα σε ὀλέγῃ λύπην αὐτὴν τὴν ἄραν μόνον, ὅτε τὸ ἡκαστες. Εἰς τῆτο δὲ ἔχεις ἀμαρτίαν, διὰτὶ δὲ εἶναι μετὰ δέλημά σε, ἀλλὰ τῆς φύσεως μας ἐνέργεια, ὅτε κλίνει εἰς τὸ κακόν. Αὐτὰ ὀνομάζουσιν οἱ διδάσκαλοι ἀρῶτα κινήματα, τὰ ὁποῖα, ἐκ δὲ τῆς ὅτε τὰ σοχαθῆς, τὰ δὲ ὀλέγῃς ἀπὸ τῆ σὺ δὲ ἄνοιαν, κάμκεις ἀρετῶν, κατὰ τὴν ἐξέτασιν εἰς τὸ, ι'. Κεφ. διὰτὶ εἰς ὅλα τὰ ἀμαρτήματα ἐνέργησι κοινῶς αὐτὰ τὰ ἀρῶτα κινήματα. καὶ ἐκ δὲ φυλαχθῆς ἐκ ἀρχῆς να τὰ θανατώσης, θανατώσιν ὑσερον, καὶ εἶναι πολλή δυσκολία να τὰ νικησης. Οἱ ἑτερος ὅπως εἶναι, ὅταν ἐκασίως λυπεῖσαι καὶ θλίβεσαι, ἀπάντας να ἐκμαμίζουσιν ἄλλον ἢ ὁποῖα λύπη, ὅσον ὑπάρχει διὰ μέγαλλυ ὑπόθεσιν, τῶσον

είναι βαρύτερον ἔγκλημα, ὁμοίως ἢ ἡ καταλαλιὰ ἢ κατὰ κείσεις, ὅταν εἶναι εἰς αἰχμῶν, καὶ ἀτιμίαν πολλὴν τῷ πλιτίον. Φεῦγε ἔν, ἀδελφε, τὸν πατέρα τῷ φθόνῳ, ὅτι πολλὰ ἀνομία καὶ ἄδικοι θάνατοι ἐκλήθησαν ἐξ αὐτοῦ. Ἀπὸ τῷ ἀρχῶν τῷ Κόσμῳ, δεῖ τὸν φθόνον τῷ δαίμονος, εἰσηλθε δεῖ τῆς Ἀδαμιαίας ᾠδακοῦς, εἰς ὅλον τὸ ἀνθρώπινον γένος ὁ θάνατος. Ὁ φθόνος ἐκαμῆ ἀδελφικτόνον τὸν Κάιν. Αὐτὸς ἔκαμε τὰς ἀδελφὰς τῷ Παγκάλῳ Ιωσήφ, καὶ τὸν ἔρριψαν εἰς σῶα πηγάδι, νὰ τὸν φονεύσῃσι. Διὰ τὸν φθόνον ἐφαρμάκωσαν τὸν Μακεδόνα Ἀλέξανδρον, καὶ ἄλλους Βασιλεῖς ἔξακυστὰς, ἀπτήτες στρατηγὰς, καὶ σοφωτάτας διδασκάλους, καὶ ἄλλους ἀνθρώπους ᾠεφίμους καὶ πλεσίους ἄρχοντας. Οὐ μόνον δὲ ἀνθρώπους, ἀλλὰ καὶ τὸν Δεσπότην τῷ Ἀγγέλῳ, τὸν Ποιτῶν, καὶ Σωτήρα, καὶ Εὐεργέτην ἡμῶν, αὐτὸς ὁ κακτραμῆος φθόνος ἔκαμε τὰς ἀχαιεῖς καὶ ἀσεβεῖς Ἰεραδαίς, καὶ τὸν ἐσαύρασαν, καὶ ἄλλα ἀναξιδύμητα φονικά ἐνέργησαν εἰς τὸν Κόσμον ὁ φθόνος, καὶ καθ' ἐκάστῳ ἐργάζεται. Διὰ τῶτο ᾠόσεχε ἀκείβως, νὰ μὴ ἀφίσης ποσῶς νὰ συλληφθῇ εἰς πῆν ψυχῶν σε αὐτῆ ἢ θανατηφόρος καὶ ἰοβόλος ἐχιδνα, ἀλλὰ νὰ πῆν θανατοῦσης διδύς, ᾠὸ τῷ νὰ φάγη τῷ καρδίαν, καὶ τὰ λοιπὰ σε ἐντόδια, ὅταν ἔραδίσῃ. Καθὼς τὸ κάμνει αὐτὸ τὸ φαρμακερὸν ὄφιδι, ὅπῃ ὀνομάζειν ἐχιδνα, καὶ ὅταν θέλῃ νὰ ἄνηθῇ, ἔρωει τὰ σπλάγχχνα τῆς μητρὸς, καὶ φονεύει τῷ, καὶ ἔπος ἀοίγει τῷ κοιλίαν τῆς, καὶ ἄνηται. Φεῦγε γέν τοῖατο θηρίον θανατηφόρον, ὅπῃ βασανίζει τὸν φθονερὸν ψυχῆ τε καὶ σώματι. δεῖ τῶτο τὸ ὀνομάζει ἀτβεσον πῦρ ὁ μέγας Χρυσόσομος. Αὐτὸ ὑπερεῖ τὸν ἀνθρώπον πῆς ἔσωσον εἰρήνης, καὶ δέισκεται πάντα τεταραχμῆος, συλλογιζόμενος, πῶς νὰ νικήσῃ τὸν ἀδελφόν, καὶ καθολικὰ ὁ φθόνος εἶναι σῶας δῆμιος, καὶ φονδύς, ὅπῃ θλίβει, καὶ κολάζει καθ' ὄραν τὸν ἀνθρώπον. Ὁ φθόνος ἔχει γονεῖς πῆν ὑπερηφανίαν καὶ φιλαυτίαν, καὶ διδάσκαλον τὸν δεῖβον. Ἡ ἀπειδὴ τῆς εἶναι, νὰ σκοτίσῃ, καὶ νὰ βλάψῃ τὸ ὄνομα τῷ πλιτίον. καὶ ὅταν τῶτο δεῖ δυνέται νὰ κάμῃ, ἔρωει καὶ τὸν τίπον, εἰς τὸν ὅποῖον δέισκεται, καθὼς ἡ σκερὰ τὸν σίδηρον. Ποῖον καλὸν ἡμπορεῖς νὰ λάβῃς ἔν, ἀνθρώπε, νὰ φωνδῇ τοῖατο θηρίον θανατηφόρον εἰς πῆν καρδίαν σε; Ὅλα τὰ ὀπίλοιπα ἀμαρτήματα δίδεσι καὶ τῇ σαρκὶ ᾠδαμικρὰν ἰδονῶν καὶ ὀπόλαυσιν, ἀμὴ ὁ φθόνος εἶναι σῶα κολασικὸν ἀνόμημα, ὅς τις, ᾠσπερ τίς ἄλλη κολασίς, θλίβει ἀᾠδαμύθητα, καὶ τιμωρὰ ἀλύπτει, καὶ εἶναι βλαβερώτερος εἰς ἐκεῖνον, ὅπῃ τὸν ἔχει μᾠλλον, ἢ εἰς τὰς ἄλλους. Τῶτο τὸ πάθος βλάπτει πῆν ψυχῶν, θλίβει καὶ μαραίνει τῷ σάρκα, καταφλέγει πῆν καρδίαν, ξηραίνει καὶ ἀδυναμίζει τὸ σῶμα, χλωμαίνει τῷ ὄφιν, καὶ ἀπλῶς θλίβει, καὶ ἀφανίζει ὅλον τὸν ἀνθρώπον. Καὶ καθὼς τὸ σκαλήμιον ἐπέεινο, ὅπῃ κρᾠζοσι Βότεδα, ἔρωει τὰ πολυτίμα ἰμάτια, καὶ τὰ ἀφανίζει ὀλοτελα, ἔπω καὶ ὁ φθόνος ἐδίδει, καὶ καταπῆκει τὸν φθονερὸν, καὶ ὅσον βλέπει τὸν ἄλλον δῆτυχισμῆον, τῶσον χειροπερᾠεί αὐτὸς, καὶ μαραίνεται. Τῶτο ἄς εἶναι τὸ, ἀῖατεικὸν καὶ ἐρμυλωέα καὶ τῷ φθόνῳ.

Δείτερον δῆακε δῆπὸ σῶα καὶ κράτος τῶτο τὸ πάθος, εἰὰ θέλῃς νὰ μετέχῃς τῆς θείας χάριτος, ἥτις σε κάμνει καὶ χαίρεισαι εἰς ὅλα τὰ ἀγαθὰ, ὅπῃ ἔχῃς οἱ ἄλλοι. Καὶ εἰς τῶτο ᾠρέπει μᾠλιστα νὰ ἀγάπῃσαι, πῶς ἔχῃς δῆτυχίαν οἱ ἀδελφοί σε, καὶ ὄχι νὰ θλίβεσαι, ὅτι, εἰὰ ἔχῃς πῆν ἀγάπῶν, δῆπλαμβανῆς καὶ σὺ ᾠς ἐδικῶν σε πῆν χαρὰ τῷ πλιτίον σε, καὶ ἔχεις καὶ τῆς ψυχῆς πῆν ἀφέλειαν, ὅπῃ σῶ ἀπαμείβῃς τὸν μᾠδὸν ἐκεῖνον δεῖ τῆς ἀγάπῆς ὁ Κύριος. Διὰ τῶτο λέ-

γειό Θεός Χρυσόστομος, πῶς εἶναι μεγάλη ἡ θαυμασιή ἢ ἀρετὴ τῆς ἀγάπης, ὅτι
 χαεῖς νὰ ἐγδύσῃ ἄλλον τινα, κλέπτει τὰ πάντα, ἢ ἔραβίζετα πρὸς τὸ λόγου
 τῆς, ἕατι, ὅταν χαίρεσαι τὸ ἀγαθὸν τῶ πλησίον, τὸ ἀπολαμβάνεις ἢ σὺ ὡς
 εἰδόνου, ἢ τὸ ἀγάλλου. Βιάζε λοιπὸν ἢ ἄδελφοί. ἢ σάρκα μὲν, ὅτι
 τῶ πλησίον ἀγάπην, ἰξούρων, ὅτι πάντες ἐσμὲν ἀδελφοί. ἢ σάρκα μὲν, ὅτι
 ἐξ εἰδὸς Πατρὸς ἢ Μητρὸς ἐγγενήθημεν, Ἀδάμ τε ἢ Εὐᾶς. Κατὰ πνεῦμα δὲ,
 λελυθῶμεν μὲ τὸ τίμιον Αἷμα τῶ Ποιτῶ ἢ Σωτῆρός μας. Ἐχομεν μίαν Ἐκ-
 κλησίαν, μίαν Πίσιν, εὐ Βάπτισμα, καὶ ἐλπίζομεν μίαν καὶ μόνου Μωσα-
 εριότητι, εἰς τὴν ὁποίαν τὸ καλὸν τῶ εἰδὸς νὰ εἶναι κοινὸν εἰς ἅπαντας. Δεῖ εἶναι
 δίκαιον ἐν νὰ χωρῆ φθόνου ποσῶς εἰς τὸ λόγου μας, ἀλλὰ μᾶλλον νὰ συγχα-
 ρώμεθον ἀπὸ ζήλειας τινὸς τὸ ἀγαθὸν τῶ πλησίον μας, ἢ νὰ συμπονεῖμεν εἰς
 τὰς θλίψεις αὐτῶ, ὡς καὶ εἰς τὰς ἡμετέρας, ἢ νὰ θλιβώμεθον. Καὶ ἐν σὲ
 φωνῆ ἀφ᾽ ἑσέου, νὰ ἀγαπήσης εὐαν ἀλλόθιον ἢ ἀγνώρισον, ὅτι τίποτε κα-
 λὸν δεῖ σὲ ἕκαμν. Ἐνθυμήσε, ὅτι σὺ ἦσαν ἀξιωτέρας, ὁ δὲ Κύριος σὲ
 ἕκαμε τίσας ἢ ποιούτας διεργεσίας, ἢ δεῖ θέλει ἄλλου ἀντιμείφιν ἄπὸ λόγου
 σου, παρέξ νὰ ἀγαπᾷς τὸν πλησίον σου, ἢ ὅσον καλὸν ποιήσεις ἐκεῖνα τῶ ξέ-
 νου, τὸ δέχεται ὁ πανάγαθος, ἄσπερ νὰ τὸ ἕκαμνε ἢ αὐτῶ τῶ Ποιτῶ ἢ Σω-
 τῆρός σου. Ἐχε τὴν ἀγάπην ἐν, ἕα νὰ ἀπολαύσης ὅλας τὰς ἀνωθων ἀφελείας,
 εἰδὲ ἢ εἶσαι φθονερὸς, ζημιώνεις μόνον τῶ λόγου σου.

Τείτον ἢ ὑπερον φάρμακον ἢ τῶ τῶ ὄφρα, ἕχε καὶ τὴν νουθεσίαν, ὅτι
 εἶναι νόμος τῆς φύσεως, λέγων. Ὅ σὺ μισεῖς, ἐτέρω μὴ ποιήσης, ἢ γεν τὸ κα-
 κὸν ἐκεῖνο, ὅτι δεῖ θέλεις νὰ σὲ κάμη ἄλλος, μήτε σὺ τὸ κάμη τῶ ἀδελφῶ
 σου. Καθὼς γὰρ δεῖ θέλεις, νὰ θλιβῆται ἄλλος εἰς τὴν χαρά σου, ἢ νὰ ἀ-
 γάλλεται εἰς τὴν θλίψιν σου, ἔτω δεῖ παρέπει ἢ σὺ νὰ φθονῆς τὸ ἀγαθὸν τῶ
 πλησίον, ἔτε νὰ χαίρεσαι τὴν ζημίαν σου. Εἰ δὲ καὶ δεῖ τὸ κάμη ἔτω, δεῖ
 εἶσαι λογικὸς, ἀλλὰ ἀνὴρ ἢ ἀφρονέστατος. Ναὶ ἐπ ἀληθείας, εὐας φθονερὸς
 εἶναι ἔξω ἄπὸ τὰς φρονήσας, ὅτι προτιμᾷ τὴν ζημίαν σου, ἐν δυνάται μετ
 αὐτὸ νὰ βλάψῃ ἐκεῖνον, ὅτι φθονεῖ καὶ ζηλοῦται. Καθὼς ἐφαίν σαφέστατα
 εἰς ἕκαφορος καιρὸς ἢ τόπος μὴ πολλὰ ἀφ᾽ ἑσέου, ἄπὸ τὰ ὁποῖα νὰ ἕκα-
 φάρμν εὐα, ἕα νὰ καταλάβης τὴν μῖσος ἢ τὴν φαρμάκν ἕχει ὁ φθονερὸς εἰς τὴν
 καρδίαν σου.

Φαίνεται εἰς τῶ Ἐβραίων τὰς Ἰσοελας, ὅτι εἰς Βασιλίδου ἠβελήθη νὰ δοκι-
 μάση τὴν φύσιν τῶ φθονεῖ ἢ τῶ Φιλαργύρου, ἢ προσάσσει, νὰ φέρουσιν ἐμφορο-
 δεῖ τῶ δύο ἀνθρώπους, ἄπὸ τὰς ὁποῖας ὁ εὐας ἦταν ἢ πολλὰ φθονερὸς, ἢ ὁ ἄλ-
 λος Φιλαργύρος, ἢ εἶπεν αὐτοῖς. Ἀς μεζήση ὁ εὐας σὰς εἶτι χάλισμα θέ-
 λει, νὰ τῶ τὸ δώσω μὴ χαρᾶς. μὴ τῶ, νὰ λάβῃ ὁ ἕτερος δύο φοραῖς τόσον,
 ὅσον μεζήση ὁ πρῶτος. Ἐφίλονεικῶσαν οἱ δύο ἄραν πολλῶ, μὴ θελόντας
 νὰ ζητήσῃ ὁ εὐας, ἕα νὰ μὴ λάβῃ ὁ ἄλλος διπλᾶ. Τότε κελόθει ὁ Βασιλίδου
 τὸν φθονερὸν, νὰ ζητήσῃ πρῶτος τὸ χάλισμα, ὁ ὁποῖος ἐζήτησε, νὰ τῶ δὴγάλη
 τὸ εὐα ὀμματι, ἕα νὰ δὴγάλη τῶ ἄλλου τὰ δύο, προτιμῶν τὸ οἰκειὸν κακὸν,
 ἕα νὰ ζημιώσῃ τὸν ἄλλον ἄπὸ τὸν φθόνου σου, παρέξ νὰ λάβῃ κανεὶνα μεγάλου
 δῶρον, ἕα νὰ μὴ λάβῃ διπλᾶν ὁ ἕτερος. Ἰδες, εἰς πόσιν τυφλότητα ἢ ἀναι-
 δεπισίαν δεισκέται, ὅστις κελόθει ἄπὸ τὸ κατραμῆρον πάθος τῶ καὶ ἀναι-
 φελήτων; Φεύγε ἐν, ἀθρῶτε, ὅσον δυνάσαι ἄπὸ τὸ ἰοβόλον ἐπὶ το θηρίον,
 καὶ

ἢ περίσβου πρὸ Θεῷ πολλὰ κίς ἔχειον, ὅπῃ φθονεῖς, καὶ λέγει εἰς τὴν ἀνδρα-
 πειὰ καλὸν ἔχει λόγους, καὶ ὅταν σὺ βολῆ, κάμετε τινα καλοσύνῃ, εἰ
 εἶναι καὶ σαρκίως σε, ὅτι μὲ τὴν δυνατείαν ταύτην, ὅπῃ βιάζεσαι τὴν θείαν
 σε, σὺ ἀξιάσαι ὁ Κύριος τῆς ἀγάπης χαρίσματος, μὲ τὸ ὅποιον τελείως
 ἠυφάνισαι ἀπὸ τὸν ἀδικὸν φθόνον καὶ ἀνωφελῶτον.

Κ Ε Φ Α Λ Α Ι Ο Ν, Ι Δ'.

Περὶ Ἀκηδίας, ἢτοι Ἀμελείας.

Η Προτιμότερα παρ᾽ ἕξ, ἢ ἀγιώτερα ἐργασία, καὶ πλείον ψυχαφελὴς καὶ
 θεαρέστος, εἶναι ἡ Φαλμαδία καὶ ἡ Προσέλχη, ὅπῃ γίνεται εἰς τὸν Ναὸν
 τῆς Κυρίας. Μάλιστα ἠμπορῶ νὰ εἰπῶ ἀψυδδέστατα, πῶς εἶναι Ἀγγελικὴ καὶ
 ἐχὶ ἀνδραπείῃ ἐγχείρησις, ἐπειδὴ τὴν αὐτὴν ὑμνωδίαν καὶ αἴνεσιν, ὅπῃ δο-
 ξολογοῦσιν οἱ ἅγιοι Ἀγγελοὶ ἀκαταπαύτως ἐν Οὐρανῷ τὸν Βασιλέα πάσης τῆς
 Κτίσεως, αὐτῶν καὶ ἡμεῖς (οἱ ἁμαρτωλοὶ καὶ ἀνάξιοι) προσφερομένη ἔπι γῆς κατ'
 ἐκείνῃ, ἐχὶ ὅσω δὲ καὶ οἶαν ὀφείλομεν, ἀλλ' ὅσον δυναμέδα, καὶ πῶν ἡμετέραν
 ἀδείκω. Ἐπειδὴ ἐν τοιαύτῳ Δεσπότην καὶ Βασιλέα τῆς Βασιλοῦσιν ὑμνῶμεν
 οἱ ποταποὶ καὶ ἀνάξιοι, πρέπει νὰ σκεπόμεθα μὴ πάσης ὀλαβείας, καὶ κατα-
 νύξιας, χωρὶς τινὸς ἀκηδίας, ἀλλὰ μὲ προσοχίῃ τῶν ὅσων, ὅσων εἰχαμεν ἰσά-
 μῃοι ἐνώπιον τινὸς ὀπηγείας Βασιλείας, νὰ συντυχεῖομεν. Μάλιστα μὲ φό-
 βον καὶ φόρον θεαρότερον τῶν ὅσων, ὅσον εἶναι τῆς ὀπηγείας ὁ Ἐπεραῖος ἀξιώτε-
 ρος. Πρέπει ἐν, ὅταν φάλλομεν εἰς τὸν Ναὸν τῆς Κυρίας, νὰ μὴ λέγομεν τὰ
 λόγια μόνον μὲ τὸ σῶμα ξηρὰ χωρὶς κατανύξιας, ἀλλὰ μὲ προσοχίῃ τῶν ὁσων, μὲ
 καθαρότητα καρδίας, μὴ πολλῆς ὀλαβείας καὶ κατανύξιας, μὲ γέυσιν τῆς ψυχῆς
 καὶ γλυκύτητα τῶν ὅσων, ὅσων εἰχαμεν, εἰδὴ ἐφ᾽ ἡμῶν τὴν ἐκλεπτοτέρην βρῶσιν καὶ
 ἀραιότεραν. Ἐπὶ ὅσοι μὲ τῶν τῶν φόρον προσδέχονται, συμφάλλομεν μετ' αὐ-
 τῶν καὶ οἱ Ἀγγελοὶ, καὶ συμμενοσὶ τὸν Κύριον, κατὰ ὅσον πολλακίς τινὲς ἐνά-
 ρεπτι ἀνδραποὶ. Ταῦτα γνώσκων ὁ ποιητὴς καὶ φθονερός δαίμων, ἀγωνίζεται
 νὰ μᾶς συγχίξῃ τὸν νῦν εἰς τὴν προσοχίῃ, μὲ ἁφόρους λογισμῶν μεριμνῶν
 βιωτικῶν, καὶ σαρκικῶν ἐνδυμῆσεων, ἔχει νὰ μᾶς ζημιώσῃ τῆς κόπης τὸν μισθὸν
 καὶ ὀφέλειαν. Διὰ τῆτο πρέπει νὰ εἰμεθον ἐρηγόροι πάντοτε, καὶ νὰ μὴ ῥαθυ-
 μῶμεν, νὰ πίπτωμεν εἰς τὴν ἀκηδίαν, ἢτις ἔστι τὸ τελειώσιον ἀνόμημα τῆς ἐπί-
 θανασίμων. ἀμὴ δυνάται πολλα νὰ ζημιώσῃ τὴν ταλαιπώρον μας ψυχίῃ. Διὰ
 τῆτο νὰ ῥαδῶμεν καὶ ἡμεῖς τινὰς ἐρμυλείας καὶ τῆς ἀκηδίας, ψυχαφελὴς, καὶ με-
 ρικὰ ὀφθαδεύματα, κατὰ ὅσον καὶ εἰς τὰ ὀπῆλοπα, ἔχει νὰ φοβηθῶσιν οἱ ἀμε-
 λείας, νὰ ἀναγινώσκωσι τὴν Ἀποκαδίαν μετ' ὀλαβείας καὶ κατανύξιας.

Ἡ Ἀκηδία, καὶ τὸν ἐν Δαμασκῆ Γωάννην εἰς τὴν ἀπὸ Πίσεως Βίβλον, εἶ-
 ναι μία λύπη, ὅπῃ κρυφίῃ τὸν ἀνδραπον καὶ τὸν κάμνει νὰ ἀμελήῃ εἰς τὰ πνευμα-
 τικά, νὰ ἀρχίσῃ τινὰ ἐργασίαν θεαρέσον, ἢ καὶ εἰδὴ τὴν ἀρχίσῃ, ἀκηδία νὰ τὴν
 τελειώσῃ. Ἄλλοι λέγωσιν, ὅτι εἶναι ἐλάττωμα, ὅπῃ κλίνει τὸν ἀνδραπον νὰ
 λυπάται εἰς τὸ πνευματικὸν ἀγαθόν. Ἡ Ἀκηδία εἶναι εἷνα θανασίμον ἀμαρτι-
 μα ἀπὸ τὰ ἐπίτα, καὶ τὸν ἀνωθεν Γρηγόριον εἰ τὸ, λά. Βιβλίον τῆς Ἡθικῶν,
 ὅτι ἀπὸ τῶν τῶν ἁρῶν καὶ ἕτερα, ὡσαύτῃ νὰ εἰπῶμεν, ὅς τις δεῖ ὑπάγει τὴν Ἐορ-
 τῶν

τὴν νὰ ἀκόσῃ τὴν Ἀκολοθεΐαν, ἢ μάλιστα τὴν Γεργυρίαν. Εἰ δὲ ἔστὶ Μοναχὸς ἀπασαν τὴν Ἀκολοθεΐαν αὐτὴ κατ' ἐνάσω, ἢ δὴ κάμνει τὸν κανόνα τῆς, ἢ δὴ φυλάγει ἄλλας ὀυπολάς, ὅπῃ εἶναι χρεώσης. Αὐτὸ εἶναι θανάσιμα ἀμαρτήματα. Ἐτι δὲ, εἴτις δὲ τὴν ἀμείλειαν αὐτὴ δὴ μανθάνει ἐκεῖνο, ὅπῃ χρεώσῃ νὰ ἰξέρῃ καὶ τὴν ὀπιστήμιω αὐτὴ καὶ ὀφφίκιον. Τετέστιν ὁ Διδάσκαλος, ὅπῃ εἶναι χρεώσης, νὰ ἰξέρῃ τὰ ἄρθρα τῆς Πίσεως. ὁ Πνευματικὸς, τὸν νόμον καὶ τὴν Ἐξομολόγησιν. ὁ Γὰρ ὁσ, τὰς Θεραπειὰς καὶ τὰ βότανα. ὁ Ρ' ἦτορ, τὰς νόμους καὶ τὰς κρίσεις. καὶ πᾶστις ἄλλος, ὅπῃ μετέρχεται ἀναγκαίαν ὀπιστήμιω, εἶναι εἰς χρεὸς νὰ ἰξέρῃ κατὰ τὴν τέχνιω τῆς, δὴ νὰ μὴ δίδῃ σκαῖδαλον καὶ ζημίαν εἰς τὸν λαόν. Εἰ δὲ μὴ, ἔχει μεγάλω ἀμαρτίαν, ὅταν δὴ τὴν ἀπαιδυσίαν αὐτὴ δὴ κάμῃ τὴν τέχνιω τῆς, κατὼς ἄρτεπει. Ἐτι δὲ ἄπο ταύτῃ τῷ Ἀκιδίαν τίκονται δύο ἀσεβέστατα θυγατέρες ὀθανόμῃ μῆθός. ὦν ἡ πρώτη λέγεται ἄπογνώσις. ἦγεν, ὅταν τίς δὴ τὴν ἀκιδίαν αὐτὴ καὶ ἀμείλειαν φέρει τὴν Μακαριότητα, καὶ λέγει, ὅτι δὴ δέρισκει σωπειάν ψυχῆς. Ἡ δὲυτέρα εἶναι μικροψυχία, ὅταν τῆ φαίνονται δύσκολα τὰ πνευματικὰ ἀγαθὰ, καὶ ἀμελεῖ, καὶ καπορῶσῃ τινὰ ἀρετὴν, ὅθεν ὑσερεῖται δὴ τῆς ἀκιδίας, τῆς τῆς Οὐρανῶν Βασιλείας. Γίνωσκε, ἀνθρωπε, ὅτι πολλὰ ἀγωνίζεται ὁ δαίμων, νὰ μῆς ρίψῃ εἰς ταύτῃ τὴν ἀσωτον θυγατέρα τῆς Ἀκιδίας, τετέστι τὴν ἄπογνώσιν, ὅπῃ εἶναι τὸ χειρότερον ἄπο ὅλα τὰ αἰουήματα. Ἐτι δὴ δὴ ἡμπορεῖς νὰ δώσης ὀεμλοτέραν λύπῃ τῷ πανοικτίρμονι Θεῷ, ὡσπερ νὰ εἰπῆς, ὅτι δὴ δέρισκεις ποτὲ σωπειάν καὶ ἄφεισιν. Φύγε τὴν Ἀκιδίαν, νὰ μὴ πέσης εἰς τὴν ἄπογνώσιν, ὅπῃ εἶναι χεδὸν ὡσπερ ἄρησις Θεῷ. Μὴ φροντίζῃς ὀροσκαῖρα ὀράγματα, ὑπὲρ τὴν χρείαν, νὰ εἶσαι εἰς τὰς σαρκινὰς ἡδονὰς ὀροδυσμος, καὶ εἰς τὰς πνευματικὰς ἐργασίας ἀμελήσῃς καὶ ῥάθυμος, ὅτι μακραίνεις τόσοσιν ἄπο τὸ τέλος σε, τὴν Οὐράμιον ἀγαθίαν, ὅπῃ σε εἶναι δύσκολον νὰ φθάσης, ἔως τὸ ὑσερον. Ἐχε τὸν πόδον σε ὄλον εἰς τὸν Θεόν, καὶ ὀεμπατεῖ ὀδὸν ἐνάριτος, ἢ ὀποῖα σε ὀδηγᾷ εἰς τὴν αἰῶν Γεργυταλήμ, ὅπῃ ὁ Κύριος σε ἐκδέχεται, νὰ ἀγάλλῃσαι σὺ αὐτὰ αἰῶνια. καὶ μὴ ὀκνηθῆς, ἀλλὰ κάμνε πᾶσαν ἡμέραν τινὰ ἐργασίαν πνευματικῶ. καὶ ὅταν ἀκιδίης εἰς τὴν ὀροσδελιῶ, ἢ ἄλλω ἀγαθοεργίαν, ἰξέρῃ, πῶς εἶναι ὁ πονηρὸς καὶ πειράζει σε, δὴ νὰ ἐμποδίσῃ τὸ ἀγαθόν, καὶ σὺ μὴ τὸ σκόψῃς, ἀλλὰ τελειώσῃ το, νὰ νικήσης τὸ πνεῦμα τῆς Ἀκιδίας. ἢ ὀποῖα εἶναι ὀερίατα ψυχοβλαβὲς ἐγκλημα, καὶ κάμνει χρεία, νὰ εἶσαι καποπλισμένος κατὰ, ἔως ὅπῃ φορῆς ἐτέπο τὸ φθαρτὸν σῶμα, δὴ νὰ νικήσης αὐτὴν τὴν ἀμαρτίαν, καὶ τῆς ἐποῖας βοηθᾷσαι πολλὰ, μὲ τὰς ἐρμυλῆας, ὅπῃ χροφομῃ ἐδῶ κατὼ ὀροδς νεδυσίαν σε. Καὶ ὀρώτων.

Βάλε καὶ τὴν τὴν φεικτὴν ἄπολογίαν, ὅπῃ ἔχεις νὰ δώσης τὴν φοβερῶν ἡμέραν τῆς Κρίσεως, δὴ τὸν καιρὸν τῆς ζωῆς, ὅπῃ σε ἐχάσειεν ὁ Κύριος, νὰ ζήσης εἰς τῶτον τὸν Κόσμον, δὴ νὰ κάμῃς ἔργα ἀγαθὰ καὶ θεάρετα. καὶ εἰπὲ δὴ τὰ ἀργὰ καὶ ἀκαῖρα λόγια, κατὼς λέγει ὁ Κύριος εἰς τὸ ἱερόν Ἐυαγγέλιον, ἔχομῃ νὰ ἐραποιδεῖμῃ, πόσω μᾶλλον δὴ τὸν τετιμημένον καιρὸν, ὅπῃ δαπανεῖμῃ καὶ ὀροδιάζεμῃ ἀκαῖρα; Τῶτον τὸν λογισμὸν ἐμελεῖται δὴ παντὸς εἰς Μοναχὸς ἐν ῥετος εἰς εἷα Κοινόβιον. καὶ πᾶσαν φορᾷ, ὅπῃ ἦθελε κτυπήσῃ τὰς ὀρας τὸ ὀρολόγιον, ἐλεχῃ. Οὐαί μοι τῷ ἀθλίῳ, ὅτι ἐπέρασεν ἄλλῃ μίαν ὀρα τῆς ζωῆς με, ὀερί τῆς ὀποῖας ἔχω νὰ δώσω ἄπολογίαν τὴν ἡμέραν τῆς

Κελσεως, καὶ μὴ ταῦτα ἠγωνίζετο, νὰ ἐξοδέσῃ καλλίτερα τὴν ἐρχομὴν, ἢ τὴν περασμὴν ἄραν. Εἰ μὴ ἐν ἀφύσῃ καὶ σὺ, νὰ περάσῃ ἀκαρπὸς ὁ καιρὸς σε, θέλει ὀδυρεῖσαι ὑσερον, πῶς ἐζημιώθῃς τοῦτον θησαυρὸν πολυτίμητον ἅπῃ τὴν πολλὴν σε ἀμέλειαν.

Δύοτερον ἐννόησον πόσας κόπας καὶ μόχθους, πόσας κινδύνους καὶ περιπετειὰς ὑποφέρουσιν οἱ πραγματωμένοι, ἵνα νὰ ἰσοπλάσωσι φθειρομένην πλῆθον καὶ τιμὴν πρόσκαιρον. Αἰχιούδητι γὰρ, ὅτι αὐτοὶ μὴ ποδῶντες ῥόδα καὶ μάταια πράγματα, βιώνουσιν ἐπιμέλειαν ἀξιόπρεπην ἢ ἐσθία, ὅπως ἐξέχεις ἀληθινὰ καὶ αἰώνια. Τινὲς δὲ ὑπηρετοῦν τῷ Βασιλεῶν καὶ Μειζιστῶν ἔχουσιν πιαύτην φροντίδα, καὶ δείχνουσιν τοσαύτην σπουδὴν εἰς τὴν δόξωσίν τε, ὅπως δὲ σέβουσιν εἰς εἴνα τόπον, ἅτε κοιμῶνται ἡμέραν καὶ νύκτα, ἀλλὰ δολοῦσιν τοσαύτην ἐπιμελῶς χωρὶς ἀκηδῆν τινὰ καὶ ἀμέλειαν, ἵνα νὰ ἀρέσωσι τοῖς ἀνθρώποις. Καὶ σὺ ἵνα νὰ διαρεθῆσῃς τὸν Βασιλέα τῆς Κτίσεως, δὲ ἔχεις τινὰ φροντίδα καὶ ἐπιμέλειαν; Περὶ τῆς φαίνεται εἰς τὸν βίον τῆς Οὐσίας Πελαγίας, ἣτις ἦταν πόρνη τὸ φρότερον, ὅτι ἰδὼν αὐτὴν ὁ Ἐπίσκοπος Νόννος, νὰ φορῇ τότε κόσμια χρυσὰ καὶ μαργαρίτας, ἔκλαυσε πρὸς τὸν Θεὸν, λέγων. Συγχάρησόν μοι Κύριε, ὅτι μίας ἡμέρας σολισμὸς ἐπέτης τῆς πόρνης ὑπερβαίνει τῆς ζωῆς με ὅλης τῆς ἐπιμελῆς ὅπως βιώνω ἵνα νὰ σολίζω τὴν ψυχὴν μου. Τὸ αὐτὸ λέγουσι καὶ ἵνα τὸν Ἀββᾶ Παμβᾶ, ὅτι ἰδὼν εἰς τὴν Ἀλεξάνδρειαν μίαν γυναῖκα ὁμοίως σολισμῶν, ἐδάκρυσε, καὶ ἐρωτηθεὶς τὴν αἰτίαν, ἀπεκρίνατο ἔπος. Κλαίω καὶ ἵνα τὴν ἀπάλειαν τῆς γυναικὸς, καὶ ἵνα ἐγὼ δὲ ἐπιμελῶμαι, ἵνα νὰ ἀρέσω πρὸ Θεοῦ καὶ Σωτῆρος μου, ὅσον ἐκεῖνη, ἵνα νὰ ἀρέσῃ τοῖς ἀνθρώποις.

Διὰ νὰ ἀποκινῶσαι εἰς ἀγαθοεργίας, καὶ νὰ κοπιᾷς εἰς τὴν ζωὴν ταύτην, ἐνθυμῶμαι καὶ μελέτα ἵνα παντὸς τὸν ἐνδοξον καρπὸν καὶ ἀναξίτητον, ὅπως ἔχεις νὰ ἐσωδέσῃς εἰς τὴν αἰὶν Ἱερουσαλήμ, ἵνα τὸν μικρὸν κόπον, ὅπως βάλῃς ἐδῶ πρὸς ἄρας, ὅτι εἰ μὴ ὁ γεωργὸς καλιεργᾷ, καὶ σκάπτει τὴν γῆν, καὶ σπέρνει μὲ τὸς ἀνέμους καὶ ὑπὲρ τὰ ἄνθηματα, καὶ μὲ χιόνια ψυχρότατα τῶ χειμᾶνος, καὶ ὑπομῆκει καρπερικῶς ἐκεῖνόν ὅλον τὴν κακοπάθειαν, μὲ τὴν ἐλπίδα τῆς θεριῆς ἐσοδείας, ἢ ὅποια πολλὰκις τὸν ἀπάτα, καὶ δὲ λαμβάνει κἂν τὸν σπόρον ὁ τάλας, ἀλλὰ ζημιώνεται ἐπεὶ καὶ ὅλος τῆς κόπας τε, πόσον εἶναι πλέον εὐλογον καὶ ἀφελιμώτερον, νὰ κοπιᾷς καὶ νὰ βασανίζεσαι εἰς ταύτην τὴν βραχυτάτην ζωὴν, εἰς δόξωσιν τῆς μεγαλοδάρου καὶ πλεσιοπαρόχου Δεσπότης μας, ἐλπίζωντας τοσαύτην ἐσοδίαν τῆς μετᾶς ζωῆς, ἣτις δὲ ὀλιγοσβεί ποτὲ, καθὼς ἢ Πίσις κινεῖται εἰς ὅλον τὴν θείαν Γραφίαν, καὶ τῆς αἰσεμας ἀβουδέσεται; Εἰ μὴ ὁ στρατιώτης δὲ συλλογίζεται τὴν ἐλπίδιν καὶ κακοπάθειαν τῆς στρατίας, ἀλλὰ καταλιμπάνει τὴν οἰκίαν Πόλιν, τῆς φίλης καὶ συγγενῆς, τὴν γυναῖκα καὶ τέκνα τε, ἔτι δὲ καὶ τὴν ζωὴν αὐτῆ δὲ ψυχῆ, ἀλλὰ εἰσεβαίνει εἰς ἀσφάλειαν κινδύνου, ἵνα νὰ λάβῃ τιμὴν πρόσκαιρον, βραβεῖον φθαρτὸν, καὶ δῶρον μικρότερον, ἵνα νὰ μὴ κοπιᾷς καὶ ἐσὺ ὀλίγον, ἵνα νὰ λάβῃς τιμὴν ἀληθινὴν, καὶ ἀμαράντινον σέφανον; Εἰ μὴ ὁ μισθωτὸς ἐργάτης, σκάπτης, ἢ κτίσης, ἢ ἄλλος τεχνίτης ὁμοίως, δὲ σοχάζεται τὸν κόπον καὶ ἰδρωτὰ τῆς ἡμέρας ὅλης, ἐνθυμῶμαι, ὅτι τὴν αἰσέραν ἀπολαμβάνει τὸ δινάριον, ἵνα νὰ μὴ δολοῦσῃς καὶ σὺ εἰς τὴν ζωὴν ταύτην μὴ χαρᾶς, ἵνα τὴν πολλὴν καὶ ἀμέτρητον πληρωμὴν, ὅπως λαμβάνεις ἀναμφιβόλως εἰς τὴν Οὐράνιον Βασιλείαν, τῆς ὁποίας δὲ ἀξιώεται ποτὲ τινὲς χωρὶς κακοπαθείας καὶ ἐλπίδος;

Μελέτε δὲ τὰς πόνας ἐκείνας τὰς δεινυτάτας, ὅπως θάλασσι πάσῃ εἰς τὴν αἰώνιον κόλασιν, ὅσοι ἔχουσι τὴν ἀμείλιαν τὴν δούλοπίασιν, νὰ φυλάξουσιν τὰς ἐντολάς τῆς Κυρίας, ἀμὴ ἀπέθανον ὡς ἀκαρπα δούδρον, χωρὶς νὰ κάμουν τιὰ ἀφελειαν. Τὸ ὅποιον ἐὰν πολλαῖς ἐσυλλογίζουσιν, ἢ θελεῖς εἶσαι πάντως ἔξυπνος, νὰ ὑπομῆναι πᾶσιν θλίψιν καὶ πόνον καρτερικῶς, καθὼς εἶπεν ὁ Ἀββᾶς Ἀχιλαῖς, ὅταν τὸν ἠρώτησεν εἰς ἀδελφός, λεγὼν, ἔχουσι ἀμείλιον εἰς τὸ κελῖόν μου, Πάτερ, καὶ δὲν ἠμπορῶ ἕξοτι τὴν πολλὴν ἀκνηδίαν νὰ κάθωμαι; λέγει τὸ Ὁσῖος, ἔχουσι δὲν εἶδες τὴν αἰώνιον ἀνάπαυσιν ὅπως ἐλπίζουμι, ἕτε τὴν ἀπελότητον κόλασιν, ἣτις ἐκδέχεται τὰς ἀκνηρὰς καὶ ῥαθυμίας. ὅτι, ἐὰν ἐμελέτῃς τὰ δύο, δὲν ἀκνηδίας ποσῶς, ἐὰν ἦεν καὶ τὸ κελῖόν σου γεμάτον ὄφεις καὶ σκώλιας.

Πέμπτος νὰ θεοσῖα ἄς εἶναι αὐτὴ, ὅπως γράφει ὁ Θεὸς Παῦλος εἰς τὴν πρὸς Ἐβραῖους Ἐπιστολῇ, ἦγεν νὰ φρονῆς τὸ πάθος τῆς Σωτῆρος Χριστοῦ, καὶ νὰ ἐρῶν τὴν πολιτείαν αὐτῆς, ὅτι οἱ κόποι καὶ αἱ θλίψεις, ὅπως ὑπέμεινον ἕξοτι τὴν Γεραν φάνημι ἕως τὸν σωτήριον Σταυρὸν, εἶναι ἀρκετοὶ, νὰ ἐλαφρύνουν τὰς ἐδικὰς μας, ἢ μείνον δὲ, ἀλλὰ καὶ νὰ μᾶς ὠθωνήσῃ, νὰ τὸν σωθεῖσθαι, γινώσκοντες, ὅτι ἀσπετον εἶναι καὶ ἀδικον, νὰ φανῆ ὁ δόλος ἕξοτι τὸν Δεαστόντων Ἐαυτήτων. Διατι, ἐὰν αὐτὸς ἐκοπίασεν εἰς τὴν ζωὴν ταύτην ποσῶν ἕξοτι τὴν ἡμετέραν ἀγάπην, πῶς νὰ μὴ κοπίασωμι καὶ ἡμεῖς ἕξοτι τὴν αὐτῆς ἀγάπην καὶ σωτηρίαν μας; Ὁ Υἱὸς καὶ Λόγος τῆς Θεῶς ἐκοπίασε, καὶ ὑπέμεινε τὸσας θλίψεις ἕξοτι νὰ σὲ σώσῃ, ἄνθρωπε. καὶ σὺ ἀμεριμῶς, καὶ ἀκνηδίας, ἐδὲν ὡρᾷ τὰς φροντίδας, ἢ ἐργαζόμενος; Αὕτη ἡ μελέτη ἔκαρτε τὰς Ἀγίας πάντας νὰ ὡρῶνται εἰς τὰ ὁδοὺς τῆς Κυρίας μετὰ ταύτην θέρμην καὶ ἐπιμίλειαν. Μὲ ποιῶτον σκοπὸν ὑπέμειναν χαίροντες ἐκείνης τῆς ἀμετρήτης κόπης καὶ τὰ παλέσματα, τὰς νηστείας καὶ πάντα τὰ λυπηρὰ τῆς ζωῆς ἐκείνης, καθὼς φαίνεται εἰς τόπως ἁεφόρος τῆς νέας Γραφῆς, καὶ ἔξοχος εἰς τὸ παρὸν ὑπόδειγμα καὶ τῆς ψυχοβλαβῆς ἀκνηδίας. τὸ ὅποιον γράφομι μὲ πάσης ἀκνηδίας, καθὼς τὸ ἦραμι γεγραμμένον εἰς τὸ παρὸν Βιβλίον ἐκπαλαί.

Ὅπως λέγει, πᾶς ἦτον ἔξοτι φρατιῶται ἀνδρειωμένοι πολλαὶ καὶ ἀήτοι, οἵτινες ἄμωσαν ἀλλήλους, νὰ μὴ ξεχωρῶσιν εἰς ἕξοτι τὸν ἄλλοι ποτέ τας. Ἀφ' ἧ γεν ἔκαμαν ἀνδραγαθίας πολλὰς εἰς ἁεφόρος πολέμους, καὶ ἐπῆραν νίκας καὶ βόπαια, ἐπέρασαν μίαν ἡμέραν ἕξοτι εἰς ἕξοτι τὸν ἄλλοι ποτὲ τας. Ἀφ' ἧ γεν ἔφρασαν εἰς τὴν ἀκρὰν τῆς δάσης, ἠρώτησεν ὁ εἰς τὰς ἄλλας, ἔχουσι ἐπέρασαν τὸσων τῶν χωρὶς ποσῶς νὰ λαλήσῃσι λόγον ἐδὲν; ὁ δὲ εἰς ἀπεκρίσθη, λεγὼν, μάρτυς μου ὁ Κύριος, ἀδελφοί, βλέπωντας ἐγὼ τὸσων ἁεριότητα δούδρων, ἐφωτίδην ἔσω εἰς τὴν ψυχὴν, καὶ ἐσοχάζεμι μετὰ ἄρρητον βόπον ἐν Θεῶν φωτός, τὴν τῆς Παραδείσου δμορφίαν καὶ ἁεριότητα, καὶ εἰς ταύτην τὴν ἔκασιν ἐπέρωσα μετὰ τὸσων ἀγαλλίασιν καὶ ἡδύτητα, ὅπως δὲν ἔξοτι, ἢ εἰς τὸ δάσος ἦμεν, ἢ εἰς τὸν Παράδεισον, καὶ αὐτὴ εἶναι ἡ αἰτία τῆς σωτηρίας μου. Τότε ἁμολόγησαν καὶ οἱ ἄλλοι δύο, ὅτι καὶ αὐτοὶ τὰ ὅμοια ἔπαθον. Ὁ δὲ γεροντότερος εἶπεν αὐτοῖς. Πισθῶν, ὅτι ὅλον ἔσω μετὰ ἐσωβῆ μετὰ θάλασσαν τῆς παναγάθε Θεῶν, ἕξοτι νὰ ἀπαρηθῆμι τὸν Κόσμον, καὶ καθὼς ἐδελθῶμι ἕως τῶρα εἰς τὴν φρατιῶν τὴν πρόσκαιρον ἕξοτι τὴν καὶ πλεον ἐπῆρον, ἕπως ἄς δελθῶμι καὶ ἕξοτι τῶρα καὶ ἔμωρον τῆς Δεαστοῦ Χρ.

Χριστῶ δὲ τῷ ψυχῶ μας, καταφρονῶντες τῶν τὸν Κόσμον, ἢ τῷ αὐτῷ ματαιότητα, καὶ ἄς υπάγαμῃ εἰς εἷνα Μοναστήριον, νὰ πνευθεμῆν τὰς ἀμαρτίας μας, δὲ νὰ λυθῶμεν τῆς αἰωνίης κολάσεως. Μ' αὐτὰ ἢ ἕτερα ὁ πεφωτισμένος γέρον ἐπέσει καὶ αὐτὸς, νὰ ἀκολουθήσω τὴν γνώμην, ἢ ἕως ὑπῆγαν εἰς εἷνα Κοινόβιον, ποιῶντες εἷνας τῶ ἄλλῃ ὑποχρῶσιν, νὰ μὴ ξεχωρίσω ποσῶς, ἀλλὰ καθὼς ἐδέξασαν συνοδικῶς τῶ ὄντη, ἕως ἀπῆλθον νὰ ἀγωνίζονται εἰς τῷ στρατιῶν τῶ Οὐρανίῃ Βασιλείῃ Χριστῶ. Ἀφ' ἕ γυν ἕκαμιν ἱκανὸν καιρὸν εἰς τὸ Μοναστήριον, ἐπέσον εἰς ἀκηδία οἱ δύο νεώτεροι, καὶ ἠδῶντο ἀμέτρον λύπῃ, ἢ θλίβῃ πῶς εἰς τῷ ψυχῶ, ὅτῃ ἠβελήθησαν, νὰ ἀναχωρήσω ἐκ τῆς Μονῆς, νομίζοντες, ὅτι δὲ θλίβῃ δυνήθῃ νὰ ὑπομείνωσιν ἕως τέλους. Ἀπῆλθον ἔν εἰς τὸ κελίον τῶ ἄλλῃ σωφροσύνης, νὰ τῶ εἰπέσι τὸν λογισμὸν. Ὁ δὲ ἰδὼν αὐτὸς, ἐγνώρισεν ἀπὸ τῆν ὄψιν, πῶς εἶχασιν πειρασμὸν, ἢ τὸς ἠρώπησεν τῆν αἰτίαν τῆς θλίβῃς. οἱ δὲ ἀπεκρίθησαν. Ἡμεῖς εἰμεθῶν ὡφελυποὶ τῶσον, ὅτῃ δὲ ἱμπορεμῶν πλέον νὰ ὑπομείνωμεν ταύτῃ τῷ πεθιμῶν ζωῶ, ἢ μελετῆμεν νὰ υπάγαμῃ εἰς τὸν Κόσμον. Ὁ δὲ ἐνάρετος γέρον εἶπεν αὐτοῖς· ἐγὼ, ἀδελφοί, ἔχω πῶς δὲ φροσύνην καὶ ἀγαθίαν, ὅτῃ ποτὲ εἰς τὸν Κόσμον δὲ ἐγῶ δὲ τὰ ταύτῃ γλυκύτητα, ὅτῃ δὲ λαμβάνω πῶρα μὲ τῷ θείῳ βοήθειῃ. Αὐτῇ δὲ ἢ λύπη, ὅτῃ σῶς ἐκτρέψωσιν, εἶναι ἀπὸ ἀμείλιαν σῶς, δὲ δὲ δὲ κάμνετε τινὰ ἐργασίαν πνευματικῶν, νὰ διακίτε τῷ ψυχοβλαβῆ ἀκηδία ἐκ τῆς καρδίας, ἀμὴ ἐγὼ δαπανῶ τὸν καιρὸν εἰς ἱεράς Ἀναγνώσεως, δὲ νὰ μὴ μὲ νικήσῃ ἢ ἀκηδία. Ταῦτα ἀπέσαντες οἱ δύο, ἐθαύμασαν, ἐξέδραντες, ὅτι ἦτον ἀρεμῶν, ὡσπερ ἢ αὐτοῖ, ἢ ἐρώπησάν τον, τί γράμματα ἦσαν ἐκεῖνα, ὅτῃ ἀνέγνωσεν; Ὁ δὲ εἶπεν αὐτοῖς. Τεῖα γράμματα ἐμαθα ἀπὸ τῆν ὄρων, ὅτῃ ἠλθαμῆν εἰς ἐπῶ τὸ Μοναστήριον, εἰς τῆν μελέτῃ τῶ ὁποῖων δαπανῶ πῶσας τὰς ἡμέρας καὶ ὥρας μῆ, ἐν ὄλη τῇ ψυχῇ καὶ καρδίᾳ μῆ, καὶ ἀνέγνωσεν πῶσας ἀρεμῶν εἰς τῷ μελέτῃ ταύτῃ, καὶ ἀφῶρος αἰτίας σοχασμῆ, ὅτῃ δὲ μὲ φθάσωσιν αἱ ἡμέραι ἢ ῥυτὸς ὄλη τῶ χρόνῃ, εἰς τῷ ὁποῖων ἀπῶν αἰδάνεται ἢ ψυχῆ μῆ πῶσιν ἀπῶσιν, ὅτῃ δὲ ἔχει χάραν ποσῶς ἢ καταρμῆν ἀκηδία, ἀλλὰ διακίται ὡσεὶ καπνὸς ἀπ' ἐμῶ. Καὶ ἐγὼ ποθῆτε νὰ μάθετε τὰ γράμματα ταῦτα, προσέχετε νὰ σῶς τῶ εἰπῶ.

Τὸ, ἀ. γράμμα εἶναι μαῦρον, ἢ τῶ ἀναγνώσκω, ἢ μελετῶ ἀπὸ τῷ δύσιν τῶ Ἡλίῃ ἕως τὸ μεσονύκτιον, σοχαζόμενος πῶσας τὰς ἀμαρτίας μῆ, αἱ τινες δὲ τὸ βάρος ἢ πλῆθος αὐτῶ, ἠμαύρωσαν, ἢ ἐσκοτίσαν τῷ ἀθλίῳ ψυχῆ μῆ, ἢ ἔπω κλαῖα πικρῶς, καὶ ὀδύρομαι τῷ ἀσέβειαν τῆς προτέρας μῆ πολιτείας, ἢ μὲ ποιαύτῃ συνβίβῃ ἢ πόνον καρδίας θλίβομαι ὡφελῶς, ἐξέδραντας, ὅτι δὲ θείῳ δυνήθῃ νὰ πελώσω τῆν ἀρέπῃσιν ἱκανοποιήσω ἢ μεταίσιαν, ἢ πῶς ἀρεμῶν ἢ ἀχρηστίας μῆ. Μετὰ ταῦτα δαβαίνα εἰς τῆν πικρῶν μελέτῃ τῶ φρικῶδες θάνατος, δὲ νὰ σῶς εἰς φόβον ἢ φόμον πάντοτε, ἢ προσημνάζομαι, δὲ νὰ δυνῶ νὰ περάσω ἐκεῖνο τὸ ἀπαραίτητον πάλεσμα, ἢ λέγω ταῦτα καὶ ἄνοιαν. Οἱμοι τῶ ἀθλίῳ, τί ποιήσω ἐν ἐκείνῃ τῇ ὥρᾳ, ὅταν ἢ ψυχῆ μῆ χωρίζεται ἐκ τῶ σώματος; Τίς νὰ μὲ βοηθήσῃ, ὅταν μὲ κινῶσιν οἱ δαίμονες, θειαμβῶντες πῶσας τὰς αἰομίας μῆ; Πῶς νὰ δάσω λόγον δὲ πῶς ἀρεμῶν ἢ ἀρεμῶν λόγια, ὅτῃ ἀφῶρος ἐσωτύχα; Καὶ ἀφῶντις κλαῖσω εἰς τῶν τὸν σοχασμὸν ἱκανῶς, ἀπέρχομαι εἰς τὸ βῆτον τὸ φοβερὸν ἢ πικρῶν

πν, ἢ ἀναλογίζομαι ἐκείνας τὰς ἀνεκδιηγήτας κολάσεις τῆ ἄδῃ, εἰς τὰς ὁποίας θέλω κατακερθεῖν, εἰὼν δὲν κάμω τὴν ἱκανὴν μετάνοιαν ἢ τὸν ἀγάγον, ὅπως μὲ ἀρτίπει κτλ τὰς πράξεις μου. ἢ εἰς ταύτην τὴν μελέτην ἐκδραπῶν ὡς ἰσχυρότερον ὄραν, σοχαζόμενος τὰς ἁφύρας τιμωρίας ἐκείνης τῆς αἰωνιζέσης κολάσεως, τὸ ἄσβεστον πῦρ, τὸ σκοτός, τὸν τάρταρον, τὸν βρυγμὸν τῆς ὀδόντων, τὴν γέενναν, ἢ τὰ ἑπιλοιπα ἅπαντα. Καὶ βλέπων, ὅτι ὁ Κύριος μὲ ἐλύρωσεν ἀπὸ τὸν κίνδυνον τῆς κοσμικῆς ἡματιότητος, ἢ μὲ ἀδήγησεν εἰς τὸτον τὸν λιμῆνα τῆς σωτηρίας, ὅπως ἠμπορῶ μὲ τὴν χάριεν τῆ βοήθειαν, νὰ λυρωθῶ τοιαύτης κολάσεως, ἀχαιεῖω ἢ δοξάζω τον, ἢ ἀγωνίζομαι ὡς ἰσχυρότερον, ἢ νὰ νικήσω τὰς ἁβολικὰς πειρασμὰς, ἢ τὰ ὀλέθρια πάθη τῆς ἀχαλιναίτης σαρκὸς, τὴν ὁποίαν, εἰὼν δὲν ἀποικρώσω τελείως, νὰ τὴν ὑποτιξῶ τῆ πνέματι, ἔχω νὰ κατακερθεῖν εἰς τὰς ἀναδεν τιμωρίας αἰώνια. Ταῦτα συλλογίζομαι, ἀδελφοί μου, εἰς τὸ μελανὸν σοιχεῖον, ὅπως σὰς εἶπον, ἀπὸ τὴν ἀρχὴν τῆς νυκτὸς ἕως τὸ μέσον, ἢ μεικρὰς φοραῖς ἕως τὸ πρωῖ, ὅτι σοχαζόμενος τοιαῦτα φοβερὰ πράγματα, ἀπὸ τὸν πολὺν φόβον ἁββαίωω χερδὸν ἄπυτος ὄλλω τὴν νύκτα.

Τὸ δεύτερον γράμμα εἶναι κόκκινον, εἰς τὸ ὁποῖον ἀναγινώσκω τὸ πάθος ἢ θάνατον τῆ Κυρίας μου Ἰησοῦ Χριστοῦ, πόσα ὑπέμεινε ἕνεκα τὴν σωτηρίαν ἡμῶν τῶ ἀγνώμονος, ἢ εἰς αὐτὴν τὴν μελέτην δίδομαι, ἢ ἀχολῶμαι ἀπὸ τὸ πρωῖ ἕως τὴν, θ. ὄραν ἐκβιάζων τὴν ψυχὴν μου νὰ συμπονή, ἢ νὰ συμπάσῃ εἰς τὰς πόνους ἐκείνας ἢ θλίψεις, ὅπως ἔπαθεν ὁ εὐσπλαγχνος Κύριος ἕνεκα τὴν κοινὴν σωτηρίαν πάντων τῶ ἀνθρώπων, ἢ ἐξόχως ἡμῶν τῶ ἀχαιεῖς, ὅπως τὸν ἐκαταφρόνησα τόσαις φοραῖς μὲ τὰς ἀνομίας μου. Διὰ τὴν ὁποίαν αἰτίαν, δέρισκα ὡς ἰσχυρότερον ὕλλω ἢ ἀφορμὴν, νὰ θρηνῶ ἢ νὰ ὀδύρωμαι ἄμειρα, ἕνεκα τὸ Δεσποτικὸν πάθος τῆ Ποιητῆ ἢ Σωτῆρος μου, ὅπως ἔ μόνον πηγὰς δακρύων, ἀλλὰ ἢ αὐτὸ τὸ αἷμα μου ἀρτίπει νὰ χύσω, ἢ τὴν ζωὴν νὰ θρηνῶ, ἕνεκα τὴν ἀγάπην τῆ παθόντος Δεσποτῆ μου. Τὸ τρίτον γράμμα εἶναι χρυσὸν ἢ λαμπρότατον, εἰς τὸ ὁποῖον μελετῶ, ἢ σοχαζομαι (ὅσον χωρεῖ νὰ καταλάβῃ ἢ φύσις τῆς ἀνθρωπότητος μὲ τὴν θείαν δυνάμιν) ἐκείνῃ τὴν ἀνεκλάλητον ὠραιότητα, τὴν ἄμειρον δόξαν, τὴν ἀνεκφραστον ἡδονὴν, ἢ τὸ κάλλος τὸ ἀμήχανον, ὅπως οἱ Ἄγγιλοι ἀπολαμβάνουν εἰς τὸν Παράδεισον εὐφρανόμενοι. Καὶ ἐδῶ αἰδανόμαι μεγάλῃ ὡδύρῃ, ἢ κινῶμαι μᾶλλον εἰς τὴν ὑπακοὴν καὶ δέδωσιν τῆ Κυρίας μου, συλλογίζόμενος, ὅτι ἕνεκα τὸσον ὀλίγον κόπον, ὅπως ὑπομῶν εἰς ταύτην τὴν ζωὴν πρόσκαιρα, ἔχει νὰ μὲ δώσῃ ὁ μεγαλόδωρος ποσαύτην ἀπᾶμειν πλεσίαν ἢ ἀτελεύτητον. Τῶτο τὸ γράμμα ἀναγινώσκω ἀπὸ τὴν, θ. ἕως τὸ βράδυ, ἢ ἔπω δαπανῶ τὸν καιρὸν, καὶ νικῶ κτλ κράτος τὴν δαιμονικὴν ἀκρότητα. Οὕτω λοιπὸν ποιήσατε καὶ ἐσεῖς, ἀδελφοί, εἰὼν θέλετε νὰ λυρωθῆτε ἀπὸ τὴν λύπην αὐτὴν, ὅπως σὰς πειράζει. Ἀπὸ ποιήτας λόγους ψυχοφιλῆς τῶ ὀναρέτε ἐκείνην ἀνδρὸς κατανωχῆτες οἱ ἕτεροι δύο, ἔζησαν εἰρηνικὰς ὕπερον, καὶ ἐτελείωσαν μετ' αὐτῶ εἰς τὸ Μοναστήριον. Οὕτως, ἀδελφεῖ μου, ἢ σὺ ἔχει ὑπομονὴν, ἢ κοπιᾶζε καθ' ἐκάστῃ, ἔχων τὸν καθρότην ἔπτον ἔμπαρθεν εἰς τὰς ὀφθαλμὰς σου, νὰ σοχαζοσαι τὸ ὑποδειγμα.

Τὸ ὕπερον πάντων καὶ πλεοναῖον φάρμακον κτλ τῆς ἀκρότητας, ὡς εἶναι τῶτο, ἦγεν, νόμισον νὰ εἶναι ἢ πλεοναῖον ἢ ὑπερῆ σε ἡμέρα σήμερον, ἢ αἰετον ἀπὸ θαινῆς ὅς ὑποφάσεως. Καὶ τῶτο χερδὸν ἀμφιβολίαν ἠμπορεῖ νὰ τύχῃ, καθὼς ἢ ἄλλοι πολλοὶ τὸ ἔπαθον, ὅπως σήμερον ἔφαγον ἢ ἐχάρηκαν, ἢ αἰετον δὲν

ἐξημερώθησαν. Πίσθωσον ἔν, ὅτι ἄπο τῆς σημερινῆς ἔργασίας καὶ δέλουσιν
 σέκει, ἢ νὰ σωθῆς, ἢ νὰ κολαθῆς, καὶ ἀδρακινὲς εἰς τὸ ἀγαθόν, καὶ βιάζε-
 ἀγωνίζομαι, καὶ λέγε ταῦτα καὶ διανοίαν. Ὁ κόπος μὲ δὲ εἶναι πλέον,
 πᾶρεξ μόνον τῆς σήμερον, καὶ εἰὰν κερὰδῶ ὀλίγον, καὶ βασιανδῶ, ὅταν
 ἄποθανῶ, ἀσοχῶ τὸν κόπον καὶ τῆς κέρασιν, μὲ τὸ θεοφορον ὅπως λαμβά-
 νω, καὶ τῆς ὠφέλειαν. Καὶ μὲ τὸν λογισμὸν τῆτον ἐλπίζω μάλιστα νὰ ὠφε-
 ληθῆς, ἀναγιώσκων καὶ τὸ κάπο γεγραμμῶνον ὑποδειγμα.

Φαίνεται εἰς τὸν Καθρῶντῶν ἢ ὑποδειγμάτων, καὶ εἰς ἄλλας Βίβλους, ὅτι
 κοιμῶμνος εἰς τῆς Ἐκκλησίαν εἰς ἀδελφός ἄπο πολλῶν αὐτῶν ραθυμίαν τε, καὶ
 ἀμέλειαν, ὅταν ἐλλάσιν οἱ ἄλλοι τὸν Ὁρθρον καὶ τὸ σῶντες, εἶδον εἰς τὸ
 ὄνειρόν τε τὸν Δεασότῶν Χειρὸν προσηλωμῶνον εἰς τὸν Σταυρόν, καὶ ἔσπερον ἄπο
 τὸν ὑπνώδῃ Μοναχὸν τὸ πρόσωπον ὀπίσθεν, λέγων πρὸς αὐτόν. Οὐκ ἔστι δὲλε καὶ
 ράθυμοι, ἐκ εἰ ἄξιος τῶ ὄραν με εἰς πρόσωπον, ὑπνώδης ὢν καὶ βεβυδοισμῶνος τῆ
 ἀκιδία ἐν τῶ ὕμνῳ καὶ δοξάζειν με, ἔπε τῆς ἐμῆς ὑπολαύση Μακαριότητος ἐν
 τῆ Οὐρανίῳ μὲ Βασιλείᾳ. Ὁ ἦν ὀκνῶν ὑμολογεῖν με, τῆς αἰωνίης δόξης ἐτόξε-
 ται. Ταῦτα εἰπόντος τῶ Δεασότῶ, ἐξύπνησεν ὁ Ἀδελφός ἐκεῖνος σωφρομος
 ὄλος καὶ ἐκπλητομῶνος εἰς πιαυτῶν ὑπόφασιν τῶ Ἐπερανίης Βασιλείας, καὶ
 καὶ πόνος καρδίας καὶ θλίψεως ἐδιόρθωσε τῆς ἑαυτῶ ἀμέλειαν, φοβέμνος
 τῆς κατάρσιον καὶ τιμωρίαν τῆς αἰωνίης κολάσεως.

Ἄλλος δέ τις Ερμηίτης ἐπειράζετο πολλὰ ἄπο τὸ πνεῦμα τῆς ὀπερηφανίας καὶ
 ἀκιδίας, καὶ προσήχετο τῶ Θεῷ κατ' ἐκαστῶν, νὰ τὸν λυβῶση ἄπο τὸν πειρασ-
 μόν τῆτον. Λοιπὸν δὲ νὰ σκορπίση τῆς ἔχολογισμῶς, ἐγραφε εἰς εἷνα σωίδιον
 τὴν ἐρμῶν τῆς ταύτῃ, καὶ τῆς ἐσοχάζετο κατ' ὄραν, καὶ τῆς ἀεγίνωσκε καὶ προσο-
 χῆς καὶ κατανύξεως, λέγωντας. Ὁ ψυχὴ μὲ ἀθλία, ἐξέτασον ἀκριβῶς τῆς
 συνειδήσιν σε, νὰ καταλάβῃς τὰς πράξεις σε, πῶς ὀδύεις εἰς τῆς δέλουσιν τῶ
 Κυρίῳ, τᾶρα ὅπως διώσαι νὰ κήμης ἀρετῶν, νὰ σωθῆς. εἰ δὲ καὶ ἀμελήσης,
 θείλεις κατακερῶν εἰς τὸ πῦρ τῆς κολάσεως. Μὲν ἀμνημονῆς, ταλαίπωρος καὶ
 ἀχάρισε τῆς δεργασίαν, ὅπως σὲ ἐκαμῆ ὁ Δεασότῶς, νὰ σὲ λυβῶση ἄπο τῆς κιν-
 δῶν καὶ ματαιότητι τῶ ἀπαταιῶνος Κόσμου, καὶ νὰ σὲ φέρῃ εἰς τῆς ἀγίας ταύτῃ
 ἡσυχίαν τῆς ἐρήμης, ὅπως διώσαι νὰ σωθῆς, εἰὰν ἀγωνίζεσαι, καὶ μὴ καταδαπα-
 νᾶς εἰς μάτην τὸν πολῦτιμον καρπὸν, νὰ σὲ νικᾷ ἢ κατραμῆν ἀκιδία. ἵνα μὴ
 ἐλθῶν ἐξάρῃς ὁ θάνατος, ἀρεθῆς ἐρημος παντός ἀγαθῶ, καὶ τότε νὰ κλαίης
 ἀκαταπαύτως τῆς περασμῶν σε πολιτείας. Στοχάζε τὸν φόβον καὶ ἔθμον,
 ὅπως θείλεις λάβῃ, ὅταν σὲ ἀδρακῆσιν εἰς ἐκεῖνο τὸ φοβερόν Κεῖθρον, νὰ δῶ-
 σης ἄπολογίαν πρὸς πάσης ἀργολογίας καὶ ἔχολογισμῶς. Συλλογίσε, πόσον μί-
 σει καὶ κολάζει τῆς ἀμαρτανῶς ὁ πανάγαθος Κύριος, καὶ ἔπε τοῖς Ἀγγέλοις ἐσυ-
 χώρησεν, ἔπε τῆς ἡγῶν ἀφῆκεν ἀτιμωρητῆς, καὶ ὄλον τὸν Κόσμον δὲ τῶ κα-
 τακλυσμῶ παντελῶς καὶ ἐλευθῶς ἐξηφανίσε. Πῶς ἔν ἢ ἀφήση ἀπαίδετον ἐσῶα,
 ἀχάρισε, ὅπως ἐπαρέβῃς τὸς ἀκίς τὰ θεῖα πρὸς ἀγμάτα; Πρόβλεπε, ψυχὴ μὲ,
 ταύτῃ τῆς κείσιν, ὅπως θείλεις φανερωθῆ πᾶσαι αἱ πράξεις καὶ ἀχρηργίαι
 σε, νὰ ταῖς ἀκῶσιν ὄλοι οἱ Ἀγγελοι καὶ οἱ ἄνθρωποι, νὰ ταῖς σαθμίση ὁ φοβε-
 ρὸς Κεῖθρος μὲ τῆς ἀρετῆς, ὅπως ἐπράξεις, νὰ σὲ σείῃ εἰς ζωὴν αἰώνιον, ἢ εἰς
 ἀτελεύτητον κολασίαν, ὅπως δὲ διώσονται φίλοι καὶ συγγενεῖς νὰ σὲ βοηθήσῃ-
 σιν, ἢ ὑπὲρ σε νὰ δημηγορήσῃς ῥήτορες. ἀλλὰ μόνον τὰ ἔργα σε νὰ ἀδρακῆσιν

εις ἔλεγχόν σε, καλαιπάρει. Ἀυτὰ, ὅπῃ ἐμελέτα ὁ Ὄσιος, καὶ ἕτερα ὅμοια, συλλογίζε καὶ σὺ, ἀδελφέ μου, καὶ καθ' ὄραν βιάζε, τὰ ἀφανίζης τὴν ψυχοβλαβῆ ἀκηδίαν, ὅπως ρυαθῆς τῆς αἰωνίης πυρός, καὶ ἀξιώθῃς τῆς Οὐρανίης Μακαριότητος ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ τῷ Κυρίῳ ἡμῶν, ᾧ ἡ δόξα εἰς τὰς αἰῶνας. Ἀμήν.

Κ Ε Φ Α Λ Α Ι Ο Ν, Ι Ε'.

Περὶ Ἀγνωμοσύνης.

ΠΟλλὰ καὶ διάφορα ἀμαρτήματα ἐπέλεσαν οἱ Ἰσραηλιταί. ὅμως δὴ τὰς ἐβαρέθη τὸσον ὁ Κύριος εἰς τὰ ἄλλα, ὅσον εἰς τὴν πολλοῦτης ἀγνωμοσύνην, ἣτις ὅτι βαρύτερον ἔγκλημα. Διὰ τὰ τὰς κάμηγῶν ὁ πανάγαθος τὰ γνωρίζων τὸ πταισίμιόν τες, προσκαλεῖται ὡς μάρτυρας τὸν Οὐρανὸν καὶ τὴν γῆν εἰς τὸ, ἀ. κεφ. τῆ Ἡσαΐης, τὰ ἀπέσσει τὸ σῆμα τὸν δίκαιον ἔγκαλέσιμον, καὶ εὐλογον φθασπόμεσιν, λέγων, Ἄκουε ἑβραῖ, καὶ ἐνωτίζε ἡ γῆ. Τίς ἐξήνεσα καὶ ἔλασα, αὐτὰ δέ με ἠθέτησαν. Ἐγνω βῆς τὸν κτιστὸν ἄνθρωπον, καὶ ὄνος τὴν φάνηλ τῆ Κυρία αὐτῆ, Ἰσραὴλ δέ με ἐκ ἔγνω. Στοχάσε, εἰς ποίῳ κατάστασιν φέρε ἡ ἀχαριστία τὸν ἄνθρωπον, καὶ κάμνεται χειρότερον τῆ κτηνῶν, καὶ τῆ θηρίων ἀκαθαρτερον. Ἐνα ζῶον γνωρίζει τὸν δεργέτην, καὶ ἀκολουθεῖ τῆ Κυρία αὐτῆ, καὶ φυλάγει τον. Οἱ ἀχαιοὶ λέοντες, ἄρκοι, ἀσπίδες, καὶ ἄλλα θηρία ἀήμερα, ἐγδιώονται τὴν φυσικὴν ἀριότητα, παρῶνσι τὴν γνώμην αὐτῶν, καὶ δείχνασι διαχαρισίαν πρὸς ἐκείνας, ὅπῃ τὰς κάμνεν φθασπιδόναγον. Οἱ δὲ παρῆς καὶ ἡμεροὶ ἄνθρωποι ἐνδιώουσι τὰς καρδίας τες μὲ ἀριότητα θηριῶν, καὶ γίνονται εἰς τὰς δεργέτας ἀγνώμονες, τὸσον ὅπῃ φαίνονται ἄνθρωπογόνα τὰ θηρία, καὶ οἱ ἄνθρωποι θηριόγονοι. Καθὼς, ὅταν ἴδῃ τις εἶνα τέρας, φοβεῖται καὶ ξέμετο, ἢ γινε εἶνα Σατυρον ἢ Κεῖταυρον, ἢ ἄλλο παρόμοιον, τὰ εἶνα ὀπο τὴν κεφαλῇ ἕως τὸ μέσον ἄνθρωπος, ἀπ' ἐκεῖ καὶ κάτω ταῦρος ἢ ἄλογον. ἔτω πρέπει τὰ φοβεμεθα καὶ τὸν ἀχάριστον ἄνθρωπον. ὅτι εἰς μὴ τὴν φύσιν εἶνα ἄνθρωπος, ἀμὴ εἰς τὴν γνώμην θηρίον, ἢ μάλλον εἰπεῖν καὶ αὐτὸ τῆ θηρίων ἀπανθρωποτερος. Πολὺ κακὸν εἶνα ἡ ἀχαριστία, καὶ τὴν καταργίσειν ἐ μόνου Χριστιανοὶ καὶ ὀρθόδοξοι, ἀλλὰ αἰρετικοὶ τε καὶ ἄπιστοι, καὶ αὐτὰ οἱ Ἐλλῆνες δὴ τὴν ἐσυχαρεσαν ποσῶς, καθὼς εἰς τὰς Ἰσοβίας τες φαίνεται. Οὐ μόνον δὲ οἱ ἄνθρωποι τὴν ἐβδελύσσοντο τὸσον, ἀλλὰ καὶ ὁ παρῆς καὶ ταπεινὸς τῆ καρδία Χριστὸς, φεπατῆ εἰς τὸν Κόσμον σωματικῶς, ὑπεδέχτο διαπλάγχνης τὰς ἀμαρτήσαντας, πόρνευες, καὶ λησῆς, καὶ πελῶνας, καὶ δὴ ἐβαρέθη, ἔπε τινὸς ἐφθασπιδόνη, εἰμὴ μόνου τῆ ἀχαριστῶν. Ἐφρατῆσε τὰς δέκα λεωρῆς, καὶ ὑπερον ἠρώτισε δὴ τὰς ἀχαριστῶν ἐντῆ, οἱ τινες δὴ ἔγνωσαν τὴν δεργείαν ὅπῃ τὰς ἔκαμε, καὶ εἶπε. δὴ ἐκαθαρίθηναι δέκα; Ἀμὴ τῆ εἰσὶν οἱ ἄλλοι ἐντῆ, καὶ δὴ ἔφρασαν τὰ δόξασσει τὸν Θεόν; μὲ ταυτα τὰ λόγια δείχνει, πῶς θαυμάζει, καὶ σκανδαλίζειται εἰς τὰς ἀχαριστῶν, ὅτι δὴ εἶνα παρῆμα τὰ δίδῃ τὸσω ἐκπλήξῃ, ὡς τὸν ἀγνώμονα, ὅς τις δὴ γνωρίζει τὰς δεργείας καὶ χαρίτας. Ὅταν ἔδιδε ὁ Θεὸς ἐπαῖω εἰς τὸ Σίναιον ὄρος τὸν νόμον τοῖς Ἰσραηλίοις, ἐκείνον τὸν ἴδιον πατρὸν ἐπροσκύα ὁ μαρὸς λαὸς καὶ ἀχάριστος τὸ μοχάρισον. Ἐτὶ δὲ, ὅποταν ὁ Δεσπότης Χριστὸς ἔδωκε τὸ ἄχραντον αὐτῆ καὶ ἅγιον Σῶμα εἰς ἔσφῃ τὸ Κόσμον, τὴν αὐ-

αὐτὴν ἡμέραν (ὅπως ἦτον ἡ ἀγία καὶ μεγάλη, ἐ.) ὅταν ἐκεῖνος ἠτοίμαζε τὰ ἱερά τῆς
 Εὐχαριστίας Μυστήρια (ὅπως δὲν ἠμπορεῖ νὰ ἀρεθῇ ἄγαθόν μεγαλύτερον, καὶ
 ἐκλεκτότερα ἔργα, ὡσαυτῆ, νὰ δώσῃ ὁ Θεὸς τοῖς ἀνθρώποις εἰς ἔσθλῶν
 καὶ ζωῶν τὴν Σάρκα καὶ Αἷμα τῶ) τότε αὐτοὶ ἐξέφεραν νὰ θανατώσῃ τὸν
 ἀεργέτην. Ὡς τῆς ἀχαριστίας. Βαβαὶ τῆς ἀγνωμοσύνης τῆς. Ἀλλὰ τί κά-
 μνει χρεία, νὰ χρεῖσθαι παλαιὰ καὶ ἀλλότρια, καὶ δὲν ἔρχομαι εἰς τὰ σημεῖνά τὰ
 ἐδικά μας; Ποῖος νῆς δυνάται νὰ καταλάβῃ, καὶ ποῖα γλῶσσα νὰ διηγηθῇ τὰς
 ἀμετρήτους δωρεὰς καὶ ἀναρρητὰς ἔργων, ὅπως μᾶς ἔδωκεν ὁ παράγαθος
 Θεὸς καὶ Δεσπότης μας; Πῶς νὰ διωθῶμεν, καὶ μὲ τί ἔσθλῶν νὰ ἠμπορήσωμεν,
 νὰ τῶ ἀχαριστήσωμεν, καθὼς πρέπει, καὶ ὅσα ἐλάβωμεν, καὶ ὅσα ἐλπίζομεν;
 Ἐὰν ὅλα τὰ αἰσθητὰ κτίσματα ἐκ φύσεως ἀγαπᾷς τὰς ἀεργέτας, καὶ ὁ νόμος
 τῆς ἀγνωμοσύνης ἔχει ποσαὐτῶν δυνάμιν, ὅπως βάνει ὑπὸ τὸν ζυγὸν αὐτῆ καὶ
 τὰ ἀγεῖα τῶ θείων, καὶ νὰ ἴδῃ ἐγὼ σκληρότερος τῶν, νὰ μὴ ἀγαπᾷ,
 νὰ σέβωμαι, νὰ ἀχαριστῶ ἐκεῖνον ὅπως ὅσον μὲ ἀεργέται; Σὺ Κύριε ἐποίη-
 σας τὴν ψυχὴν μὲ κατ' εἰκόνα σου καὶ ὁμοίωσιν. ἐσόλισάς με μὲ ποσαὐτῶν ποικι-
 λίων ὀργάνων, μελῶν, ἀρμονιῶν, καὶ αἰσθησῶν, μὲ τὸς σοφίαν καὶ σωῖσιν.
 καὶ πάλιν εἰς ὅτι κάμνει χρεία εἰς ἐμὴν καὶ ἀφύλαξιν, τὸ ἐνεργεῖ ἡ μεγαλειότης
 σου. Ἡ πρόνοιά σου μὲ κυβερνᾷ καθ' ἐκάστην. Τὰ κτίσματα μὲ δαδύσιν. Τὰ
 βρώματά σου μὲ ἔδωκαν. Οἱ Οὐρανοὶ μὲ σκέπτωσιν. Οἱ Ἄγγελοι μὲ φυλάτ-
 τωσιν. Ἡ σοφία σου μὲ νουθετᾷ. Καὶ ἡ ἀσπλαγχνία σου ὑπομῖνει μακροθύμως
 τὰς ἀμαρτίας μου. Τίς με δίδει τὸ εἶναι καὶ τὴν ζωὴν, καὶ τὰ ὅπλα ἅπαντα,
 εἰμὴ σὺ ἡ πηγὴ τῶ εἶναι, ἡ ἀρχὴ τῶ ὄντων, καὶ παροχὸς πάσης δωρεᾶς καὶ χά-
 ριτος; Πόσον ἐν εἶσαι χρεώσης, ὦ ἄνθρωπε, ἐκείνῳ ὅπως ποσαὐτῶν σὲ ἀεργέ-
 τωσιν; Ἐὰν ἔλειπον εἷς μέλος τῶ σώματός σου, καὶ νὰ σὲ θεραπεύσῃ τινὰς ἰα-
 τρὸς χωρὶς πληρωμῆς, ἀλλὰ μόνον καὶ κολοσώμῃ, καὶ ἀγαθότητι, πόσον
 ἔπρεπε νὰ εἶσαι καὶ σὺ ὀφειλέτης τῶ; καὶ τῶ παράγαθῳ Θεῷ καὶ παντελεῖμονος,
 ὅπως σὲ ἐχάρισεν ὅλα τὰ μέλη, χεῖρας καὶ πόδας καὶ ὀφθαλμοὺς καὶ τὰ λοιπὰ
 ἅπαντα, πόσον εἶσαι χρεωφειλέτης τῶ; Καὶ αὐτὸς ποσαὐτῶν ὀφείλῃς καὶ τὰς ἀεργε-
 τίας τῆς φύσεως, πόσον χρεωφειλέτης τῶ τῆς χάριτος; Πῶς νὰ τὸν πληρώ-
 σῃς καὶ τὸ ἅγιον Ἰῶδωρ ἐκεῖνο καὶ Αἷμα τὸ ἄχραντον, ὅπως ἔφεξεν ὑπὸ τὴν τι-
 μίαν αὐτῆ πλοῦρα, καὶ τότε σὲ ἔλαβε μὲ τὴν ἱεράν κολυμβήθραν καὶ Ἰὸν θε-
 τὸν, δίδωντάς σου ἐκείνους ὄλους τῶ θησαυροὺς καὶ σοφίσματα, ὅπως ποσαὐτῶν ἀξιο-
 πτος ἀπέπρωσιν; Ἀφίνω πᾶσαν ἄλλῃ ἀεργεσίαν, καὶ ἔρχομαι εἰς τὴν ὑπέρι-
 μον καὶ μεγίστην τῆς ἡμετέρας λυτρώσεως. Ἐὰν ἀμαρτήσῃς ἄνθρωπε (λέγει ὁ
 Γάβ εἰς τὸ, λέ. Κεφ.) τί κακὸν κάμνεις τῶ Θεῷ; καὶ ἐὰν πληθύνῃ αἱ ποικίλαι
 σου, ποῖαν ὕβριν τῶ δίδεις; καὶ πάλιν ἐὰν κατορθώσῃς ἀρετὰς, τί χρεῖζεται ὑπὸ
 λόγῳ σου; Ἐκεῖνος εἶναι Θεὸς πλεσιώτατος, σοφός τε καὶ παντοδύναμος. Ἐὶ ὁ
 πλεῖστος, ἡ σοφία, καὶ δυνάμις, ὅσα εἶναι δυνατὸν νὰ πληθύνῃ, ἢ νὰ ὀλιγοσώ-
 σῃ, ἀλλὰ ἐκεῖνος ὅπως ἦτον, ἀπὸ τῶ νὰ κάμῃ τὸν Κόσμον, αὐτὸς εἶναι καὶ τώρα,
 ὅπως μικρότερος ὅπως βραχύτερος. ὅπως εἶναι ἀεμιώτερον δοξαζόμενος, ἐὰν σωθῶσιν
 οἱ ἄνθρωποι καὶ οἱ Ἄγγελοι νὰ τὸν ὑμῶσιν. ὅπως πάλιν, ἐὰν κολαδῶσιν ἅπαν-
 τες, εἶναι ὀλιγώτερον δοξαζόμενος. ὅπως ὁ πλεῖστος Δεσπότης καὶ Βασιλεὺς τῶ Βα-
 σιλοῦντων, ὅπως δι' ἀνάγκην αὐτῆ ἡ χρεῖαν τινὰ, ἀλλὰ δι' ἀγάπην καὶ ἔλεος ἀπει-
 ρον, ἐκαπαδέχθη νὰ κλῖνῃ τῶ Οὐρανὸς, νὰ κατέβῃ εἰς τὴν ἐξοσίαν ταύτην,

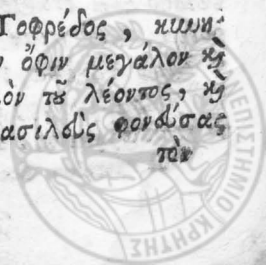
Πῶς δυνάσαι ἐν ἀχάρισε ἀνθρώπε, νὰ καταφρονῆς τοῦτον Δεασότιω, πῶς
 βάνων αὐτὲ τὰ προσάγματα; Πῶς ἀπλώνεις τὰς χεῖρας εἰς ἀμαρτίαν; Πῶς
 ὑφάνεις τὰς ὀφθαλμούς, ἢ κοιτάζεις κάλλη κτισμάτων, ἢ κοσμικὴν ματαιότητα;
 ὁμοίως καὶ τὰ ὀπίλοιπα μέλησε, πῶς τοιμᾶς ἢ χῆσαι ἢ τὰ δειλόσαι, εἰς
 ὑπηρεσίαν τῆς ἀμαρτίας, ἢ καταφρόνησιν τῶν μελῶν τῆς Σωτηρόσε, ὅπῃ ἐπα-
 ῖθησαν ὅλα, ἢ ἐπαθον δειμυτάτες πίνεις ἔχῃ τὴν σωτηρίαν σου; Ὅταν ἐκείνη
 ἡ ἀσιμενος γυναικα τῆ Πεντεφρῆ ἐπαθῆκεν εἰς τὴν ἀμαρτίαν τὸν Πάγκαλον
 Γωσήφ, τῆς ἔλεγε τὰ λόγια ταῦτα. Ἰδεις, πῶς ὁ αὐθότης μας ἐχάρισεν ὅλον
 τὸ πρᾶγμα νὰ τὸ ὀρέζω, ἔξω δὲ σὶα τὴν σύμβιον τῆ. Πῶς ἠμπορῶ γέννᾶ
 τὸ πρᾶγμα κατ' αὐτὲ τοῦτον ἀόμημα; καὶ δὲ εἶπεν, ὅτι δὲν ἔφρεπεν, ἀλλὰ πῶς
 δὲν ἐδίωετο νὰ τὸ κάμη, δίδωντάς μας νὰ καταλάβωμεν, ὅτι ἡ μεγάλας διε-
 ργείαις ἢ μόνον πέρην τὴν θείλησιν, ἀλλὰ καὶ τὴν δυνάμιν εἰς εἴνα κάποιον ἐ-
 πον, καὶ δεισι τῆ ἀνθρώπε τὰ μέλη, νὰ μὴν ἠμπορῇ νὰ βλάψῃ τὸν διεργέτω
 τῆ. Εἰδ' ἐν αἱ διεργείαι ἐκείναι ἦτον ἀξίαι ἀγνωμοσύνης, πόσον εἶναι ἀξιά-
 τερα τὰ χεῖσματα καὶ αἱ δωρεαὶ, ὅπῃ μᾶς ἔδωκεν ὁ παντοδύναμος Κύριος; Ὁ
 Πεντεφρῆς ἔδωκε τῷ Γωσήφ τὸν πλετον αὐτῆ, καὶ ὁ Θεὸς ἐχάρισεν ἐσὶα ὅλον τὸν
 Κόσμον, τὸν Οὐρανὸν, καὶ τὴν γῆν, τὸν ἥλιον, τὴν θάλασσαν, τὰς ποταμούς,
 τὰ ὄφθαλμα, τὰ ζῶα, τὰ πετεινάς καὶ εἶτι ἄλλο δεισικεταί. ἔλα τὰ ἐκαμῆ εἰς
 ἀφέλειά σου, καὶ ἢ μόνον ὅλα τὰ κτίσματα, ἀλλὰ καὶ αὐτὸς ὁ Κτίσης τῆ Οὐρανῆ καὶ
 τῆς γῆς, μᾶς ἐδώθηκεν εἰς πολλὰς εἴδους ἔχῃ Πατέρα μας, Κυβερνήτης, Λυβω-
 πῆς, Διδάσκαλος, Βοηθός, καὶ ἔχῃ τὰ πάντα ὅλα. Ὁ Πατὴρ μᾶς ἔδωκε τὸν Υἱόν.
 Ὁ Υἱὸς μᾶς ἠξίωσε τῆ Ἁγίᾳ Πνεύματος. Αὐτὸ δὲ τὸ ὁμοσίον Πνεῦμα, μᾶς ἀξιάνει
 τῆ προανάρχη Πατρὸς, ὅς ὅστιν ἀπαύτων τῆ ἀγαθῶν προβολός. Εἰδ' ἐν, ἀνθρῶ-
 πε, δεισικεταί διδεδυμένος μὲ τσαύτας διεργείας καὶ χεῖρας, πῶς νὰ τοιμήσης,
 νὰ παροργίσης τοῦτον πλεσιοπάροχον διεργέτω; Ὁ ἄφρων. αὐτὸς ἤθελε χεῖρη
 τινὰς εἴνα πολυτίμητον πρᾶγμα, λόγῃ χεῖρη, εἴνα χεῖριον, εἴνα καράβι, ἢ ἄλλο
 παρόμοιον, νὰ χεῖρη δέκα χιλιάδας φλευρία, δὲν ἦσαν χεῖρης νὰ τῆ δειλόης
 ὀλλῶσε τὴν ζωῆν; νὰ τὸν ἀγαπᾶς, καὶ νὰ κάμη εἶτι σὲ προσάξῃ προθύμως;
 καὶ εἰδ' ἄν τυχὴ χεῖρα νὰ χύσης καὶ τὸ αἷμά σου δι' αὐτὸν, νὰ μὴ φανῆς ἀχάρι-
 στος εἰς τὸν καλοσύλω, ὅπῃ σὲ ἔλαμε; Ναὶ ἀναμφιβόλως, καθὼς εἰς πολ-
 λὰς τὸ εἶδαμεν. Καὶ εἰδ' εἰς τὸν ἀνθρώπον ἔχῃ πόσον ὀλίγον χεῖρημα, φαίνε-
 σαι ποῦτον πιστὸς καὶ ἀχάριτος· πῶς δὲν κάμη τὸ ὁμοίον εἰς τὸν πλεσιόδα-
 ρον διεργέτω σου, τὸν ποιητὴν τῆ παντός, ὅπῃ σὲ ἐχάρισεν ὅσα προεγράφημεν;
 Ὁ ἀκαθῆπότερος τῆ θηρίων, πῶς δὲν αἰδανῆσαι τὴν τσαύτην ἀχαιρίαν σου; Τίς
 ἀχαιρίων λέων, ἢ ἄλλο θηρίον ἐτόλμησε ποτὲ, νὰ κακοποιήσῃ τὸν διεργέτω σου;
 φαίνεται εἰς τὸν Σωαξαιρίων εἰς τὰς, δ' τῆ Μαρτίης, ὅτι ὁ Ὁσίος Γεράσι-
 μος ἦρκεν εἴνα λέωντα, ὅπῃ ἦτον καρφαλιόν κομάτι ξύλον εἰς τὸ ποδάριον, καὶ
 ἔχῃ τῆ τὸ εὐγαλε, καὶ ἐθεράπευσε τὴν πληγὴν, δὲν τὸν ἀφῆκε πλέον ὁ λέων
 ἔχῃ τὸν τὴν ὄραυ ταύτην. ἀλλὰ τῆ ὑποπάσασετο παύτοτε, ὀλλῶσε τὴν ζωῆν, καὶ τῆ
 ἐδίδεν εἴνα ὀνάριον, καὶ τὸ ἔβουκε καθ' ἐκάστῃ, καὶ τὸ βράδυ τὸ ἔφρηνε εἰς τὸν γέ-
 ροντα. Καὶ μίαν ἡμέραν ἐκλεψαν τινὲς πρὸ γαδῆριον. ὁ δὲ Ἁγιὸς ἐνόμισεν, ὅτι
 ὁ λέων τὸ ἔφαγε, καὶ τὸν ἐκατόνισε, νὰ φέρῃ αὐτὸς τὸ ὕδωρ ἀντὶς τῆ ὄνη. καὶ
 (ὡ τῆ θαύματος) δὲν ἐναντιώθη ὁ λέων, δὲν ἀχαιρίων καὶ τὴν φύσιν τῆ, ἔπε παρήκουσε
 τῆ προσάγματος. ἀλλὰ ὑπέμνε πρᾶος καὶ ταπεινός, καὶ τὸν ἐφόρπωνε ὁ ὑποκατι-

κὸς τῶ Ὁσίῳ, καὶ ἔφερε τὸ νερὸν εἰς τὸ Μοναστήριον, ἕως τὸν ἄλλον χρόνον. Καὶ τότες ἔτυχε καὶ ἐπέρασεν οἱ παραμαρτυράδες ἐκεῖνοι, ὅτε ἐπῆραν τὸν ὄνον, καὶ ὡς τὸν εἶδεν ὁ λέων, ἄρπαξε τὸ χοινίον, ὅτε ἦτον δειλῆς, καὶ τὸν ὑπῆγε τὸ γέροντος. ὃς τις ἐσυγχάρησε τὸν λέοντα, καὶ τῷ ἔκαμε χῆμα νὰ ὑπάγη, ὅτε βέλεται. Τότε ὁ λέων κλίνας τὴν κεφαλὴν, ἀνεχώρησεν. ἀμὴ πάλιν δὲ ἀσόχησε τῷ Ὁσίῳ, ἀλλὰ ὑπῆλθε καθε ὁπῶ ἡμέρας καὶ ἐπροσκύωτον. Μετὰ δὲ τὴν τελοσπὴν τῆς Ἀγίας, ἀπελθὼν ὁ λέων καὶ τὸ σιωπῆδες, τῷ εἶπεν ὁ ὑπὲρ-ρέτης, πῶς ἐκοιμήθῃ ὁ Ὁσίος, καὶ εἰδείξτε τὸ μῆμάτε, ἐπαύω εἰς τὸ ὁποῖον ἔκαμψεν ὁ λέων χῆματα θρήνων, καὶ ὀδυρῶν, ὡς ἀνδραπος. ἔπειτα εἰς τὸ ὕπερον ἐβρυχήθη με βίαν καὶ μεγάλῳ φωνῇ, καὶ ἔπως ὀξέψυξεν. Ἔτι δὲ εἰς τὰς, ἐ. τῷ αὐτῷ Μῦθῳ εἰς τὴν αὐτὴν Βίβλον φαίνεται, ὅτι μία λέαινα, ἣν καλεῖται Φιλοκὸν λεονταίη, ὑπῆλθε εἰς τὴν τέκνον τυφλὸν εἰς εἰς Ἀσκητὴν ὀνόματι Μάρκον, δεομένη τῶν με χῆματα νὰ τὸ θεραπεύσῃ. Ὁ δὲ Ὁσίος πτύσας εἰς τὰς ὀφθαλμῶς αὐτῆς τὸ ἰάφουσεν. Αὐτὴ δὲ ἔφερε τῷ Ὁσίῳ εἰς ἑαυτῷ δερμάτι κρεῖς καὶ πληρωμὴν τῆς δαίτησιν. Τὸ αὐτὸ φαίνεται καὶ εἰς τὰς, ιθ'. τῷ Γαυναεῖς Μῦθῳ, καὶ ἄλλα πολλα φέρονται εἰς τὸ Λαυσαϊκόν. Ἀλλὰ καὶ νὰ μὴν εἰπῇ τις, ὅτι ταῦτα ἔγιναν ὑπὸ τὴν ἀρετὴν τῆς Ὁσίων ἐκεῖνων ἀνδρῶν, καὶ ὅχι ὑπὸ τὴν ἀγνοήσιν καὶ ἀπιστίαν τῶν ἀνθρώπων, ἀπέστατε καὶ ἄλλο θαυμασιώτερον, ὅτε ἔγινεν εἰς ἀπίστους ἀνθρώπους ἀμαρτωλῶς καὶ εἰδωλολάβας, ὅτε χάσεν Θεὸς δὲ εἶχασιν, καὶ ἔπω νὰ αἰχμηθῆτε, νὰ κλαύσετε τὴν ἀχαριστίαν, ὅτε εἰδείξετε πρὸς τὸν διεργέτω Θεὸν καὶ Σωτῆρά μας.

Εἰς τὴν Ρώμῳ ἔβαλεν τινὰ ἀνδραπον ἀνδροδὸν καλέμενον, εἰς τὸν τόπον ὅτε εἶχασιν τὰς λέοντας καὶ ἄλλα θηρία, νὰ ξάωγαν τὰς καταδίκες, καὶ ἐκεῖ ἔτυχε εἰς ἑαυτὸν ἑνα μέγαν λεονταίη, καὶ τῷ ἐβοήθησε, φυλάγοντάς τον ὑπὸ τὰ ἄλλα, καὶ δὲ τῷ ἔγγιζαν. Ὁ δὲ Ὁσίος ἐκλιπτόμενος τοῖστο τεράσιον, εὐγαλεν ἔξω τὸν ἀνδραπον, ὃς τις ἐρωτῆθῆς, ἀπεκρίνατο. Μίαν ἡμέραν ἐνθυμῆμαι, πῶς ἐπέρην ὑπὸ εἰς ἑαυτὸς τὸ μεσημέριον, καὶ εἰσελθὼν εἰς εἰς ἑνα σπήλαιον νὰ ἀναπαυθῶ, ἤνρηκα εἰς ἑνα λέοντα, ὃς τις ἐσῆκωσε τὸν ἐμπροσθεν πόδα, ὅτε δὲ ἐδύρετο νὰ παύσῃ, καὶ με ἔκαμψεν χῆματα νὰ τὸν θεραπεύσω. Λοιπὸν προσελθὼν ἐγὼ μετὰ θάρρους, εὐγαλα τὸ ξύλον, ὅτε εἶχε, καὶ ὡς εἶδον τὸν ἰάφουσα, καὶ αὐτὸς με ἔφερον ὕπερα ὑπὸ τὸ κυνήγιον κρέας, καὶ ἔφαγα πέντε ἡμέρας, ὅτε ἔκαμα εἰς ἐκεῖνο τὸ σπήλαιον. Λοιπὸν καταλαμβάνω, ὅτι εἶναι αὐτὸς ὁ λέων, καὶ γνωρίσας τὸν διεργέτω, εἰδείξε πρὸς με σήμερον ἀγνοήσιν θαυμάσιον. Ταῦτα ἀκούσας ὁ Βασιλεὺς, ἠλθὲν ἐβόησε τὸν ἀνδραπον, χαρίζοντάς τε τὸν λέοντα. ὃς τις ἠκολούθει αὐτῷ εἰς ὄλιον τὴν Ρώμῳ ὡς ἀρνίον ἡμερον, καὶ δὲ ἔβλαπτε τινὰ ἀνδραπον. Ὁ δὲ Ὁσίος ἀπαντες ἔφελλον τοῖστο θαυμάσιον, καὶ ἀνόμαζον τὸν λεονταίη, ξουισὴν τῷ Αἰδρόδε, καὶ ἐκεῖνον πάλιν θεραπεύτην τῷ λέοντος.

ΕΤΕΡΟΝ ΟΜΟΙΟΝ.

Ἀφ' ἑ ἐλύθωσεν ὑπὸ τὰς Ἀγαρῶνας τὴν Γερουσαλήμ ὁ Γοφρέδος, κλυτὰς μίαν ἡμέραν, ἤνρηκε εἰς ἑνα λέοντα, καὶ ἐπολέμα με εἰς ἑνα μέγαν καὶ φοβερώτερον. ὃς τις εἶχε τὴν ἑαυτῶν τυλιγμένην εἰς τὸν λαιμὸν τῷ λέοντος, καὶ πῶσον τὸν ἐσφιγγε, ὅτε ἐκινδυνώδε, καὶ τὸν πνίξῃ. Τότε ὁ Βασιλεὺς φωνάσας τὰ

τὸν ὄφιν, ἐλύθωσε τὸν λέοντα. ὅστις ἐνθυμέμῃος τὴν διεργασίαν, ἠκολούθει τὸν Βασιλέα, καὶ τὸν ὑπὲρτα αὐτὶς λαγονικόν, καὶ τὸ ἔφαρτε διὰ τὸ κυνήγιον ζῶα διάφορα. Καὶ μίαν ἡμέραν, ὅπῃ ἐμπήκεν ὁ Γοφρέδος εἰς παράβην νὰ πηγή, αἶπκε εἰς τὴν γλῶ τὸν λέοντα. ὅστις ἐφάναζε, καὶ δὲν ἤθελε νὰ δομοίμη, καὶ βλέπωντας, ὅτι ἐμάκρυνε τὸ πλοῖον, καὶ δὲν τὸν ἔπεραν, ἔπεσον εἰς τὴν θάλασσαν νὰ τὲς φθάσῃ, καὶ αὐτὸς ἐπρίγη εἰς τὸ μισόσρατον.

Πολλὰ ὅμοια παραδείγματα φαίνονται εἰς τὰς Βίβλους, μὲ τὰ ὁποῖα ποικιλοτρόπως ἔδειξαν τὰ ἀγρία θηρία πρὸς τὲς διεργάτας γνώμην δὲ χάριτον, τὰ ὁποῖα ἀφίνω καὶ βραχύτητα, καὶ μόνον εἶνα νὰ γράψωμεν ὡς πιστότερον.

Διηγείται ὁ μέγας καὶ θεῖος Ἀμβρόσιος Ἐπίσκοπος Μεδιολάνων, ὅτι μίαν νύκτα ἐθανάτωσεν εἷας ἀνθρώπου ἄλλον τινά. τὲ ὁποῖος ἠκολούθη εἷας σκύλος, καθὼς ἔχουσι συνηθίαι, νὰ σύρην κατὰβία εἰς τὴν συνοδίαν αὐτῆς. ὁ ὁποῖος σκύλος ἔτεκεν ὄλιον τὴν νύκτα, καὶ ἐφύλαγε τὸν Κύριον αὐτῆς πεθανομῆμον. Ὅταν ἐξημέρωσεν, ἐσυνάχθησαν πολλοὶ νὰ τὸν βλέπων ἐρωτῶντες, τίς τὸν ἐφόνδουσεν; Ἐπῆγε δὲ καὶ ὁ φονδὸς ἐκεῖνος προαποκρίμῃος, ὅτι δὲν ἔξυρε τίποτε. τὸν ὁποῖον ἰδὼν ὁ σκύλος, ἐγνώρισε, πῶς ἦτον αὐτὸς, ὅπῃ τὸν ἐφόνδουσε. καὶ ἔδραμῃ ὡς λυσασμῆμος ἀπαύτως νὰ τὸν φάγη, καὶ ἔκαμε τόσον μὲ τινὰ χήματα, ὅπῃ ἐκατάλαβαν οἱ παρεσῶτες τὴν αἰτίαν τῆς δράματος, καὶ ἐγνωρίσαντες τὸν φονέα, τὸν ἔδωσαν τῆς δικαιοσύνης, καὶ τὸν ἐπαίδουσε. Δὲν σὲ φαίνονται ταῦτα μεγάλα παράγματα; Ἐὰν ἐν τὰ ἀλογα ζῶα καὶ ὀλίγον ἄρτον ἔχουσι τόσω ἀγάπῃ πρὸς τὲς αὐθεντίας τες, πῶς γνῶσαι σὺ τῆ σκυλίας ἀνοητότερος; Ἐὰν αὐτὸς ὠργίθη, καὶ ἐθυμώθη καὶ τῆ φονέως ἐκεῖνα, πῶς δὲν ὠργίζουσαι καὶ ἐσὺ ἐκεῖνα, ὅπῃ ἐφόνδουσαν τὸν Δεσπότη σου; καὶ ποῖοι εἶναι; αἱ ἁμαρτίαι σου. Αὐταὶ τὸν ἔδωσαν, τὸν ἐφραγέλωσαν, καὶ εἰς τὸν Σταυρὸν ἐκαθήλωσαν. Ἐὰν γὰρ δὲν θυμῶνεσαι κατ' αὐτῆς, καὶ νὰ αὐξήσης πρὸς Κύριον τὴν ἀγάπῃ σου; ἔξυρε, ὅτι ἔσα ἔπαθεν, ἦτον καὶ νὰ βάλῃ τὴν ἔχθραν τῆς ἁμαρτίας εἰς τὴν καρδίαν μας. Διὰ νὰ θανατώσῃ τὴν ἁμαρτίαν ἀπέθανε. Ἐὰν γὰρ ἐσὺ ἀφανίζεις τὲς ἰδρώτας καὶ κόπεις τῆ Χειρῆ, καὶ μὲν ἐκείνας εἰς τὴν αἰχμαλωσίαν ἐκείνων, ἀφ' ἧς σὲ ἐλύθωσε μὲ τὸ πολυτίμον αὐτῆς καὶ ἄχρωτον αἶμα; Πῶς δὲν ἔμεναι, μόνον νὰ ἀκέρως τὴν ἁμαρτίαν, ἐπειδὴ καὶ νὰ τὴν ἐκαλείψῃ ὁ Κύριος, ἔλαβεν ἐπ' αὐτὸν θάνατον; Τί ἄλλο πρὸς τὸν θῆλει, ὡσανὺ νὰ προσηλωθῇ εἰς τὸν Σταυρὸν ὁ ἀθάνατος; Τίς ἐτόλμα ποτὲ νὰ ἁμαρτήσῃ, ἐὰν ἐβλεπεν ἐμφοδεν αὐτῆ τὸν ἄδιν καὶ τὸν Παράδεισον; μάλιστα θαυμασιώτερον εἶναι νὰ βλέπῃς τὸν Θεὸν προσηλωμῆμον εἰς τὸν Σταυρὸν, καὶ ὅλον ἐπέτο. Πῶς ἔχεις γὰρ τοιαύτην κηλιθισίαν, καὶ δὲν ἀναχαρεῖς διὰ τὴν ἁμαρτίαν, ἔρισάθλι; Δὲν εἶναι πρὸς τὸν Θεόν, νὰ ἁμαρτήσῃ ὡς ἄνθρωπος. ἀμὴ νὰ σὲ δίδῃ χεῖρα καὶ βοήθειαν ὁ Θεός, καὶ νὰ σ' ἀγάθῃ διὰ τὴν δυσωδίαν αὐτῆς, καὶ σὺ νὰ μὴ θῆλῃς νὰ ἐγερθῆς, νὰ καθαρῶθῃς, εἶναι ἄχρημον. Δὲν εἶναι ἐντροπὴ, νὰ σκοπτάψῃς, νὰ πέσης εἰς εἷα λάκκον γεμάτων βόρβορον. ἀμὴ νὰ σὲ πρὸς τὴν ἀκαθῆ ἀλλοι, νὰ σὲ βοηθῆ νὰ σηκωθῆς, καὶ νὰ μὴ θῆλῃς, εἶναι μεγάλησις καταφρόνσις. Δὲν εἶναι πρὸς τὸν Θεόν, νὰ πέσης εἰς τὸ κρεβάτι ἀδουμῆμος. ἀλλὰ εἶναι μεγάλησις ἀγνωσία, νὰ μὴ θῆλῃς νὰ σὲ θεραπεύσῃ ὁ Ἰατρός. Γνώρισον τῆ Σωτῆρος τὴν διεργασίαν καὶ ἀγαθότητα, καὶ δὲν χάριστατον δίνουκως καρδίαν καὶ σῶματι, λέγων μὴ τῆ φιλίας. Τί αἰταποδώσω τῆ Κυρίῳ πρὸς πάντων, ὡν μοι αἰταπέδωκεν; Οὐδὲν

πῆς ἀχαρείας χειρότερον. Τὰ καλά, ὅπῃ ἔχον οἱ ἄφρονες, δὲν τὰ γνωρίζου-
 σιν ὑπὸ τὸν Θεόν, ἀλλὰ θαρρῶσιν, ὅτι τὰ ἔχουσι μὲ τὴν γνώσιν αὐτῶν καὶ
 προμήθειαν, καὶ προσκυνοῦσι τὰ λόγια τῆς, ὡσαύτῃ εἰδῶλα. Τὸν πλεῖστον, ὅπῃ
 ἔχουσι οἱ ἀχαρείοι, λέγουσι, ὅτι τὸν ὑπόκεισαν μὲ τὴν πολλὴν τῆς προκοπῆς
 καὶ ἐπιμέλειαν. Τῆς ὑγείας τῆς κάμνουσιν αἰτίαν τὴν καλὴν τῆς κυβέρνησιν.
 Τὴν ὁμορφίαν λέγουσι ὅτι ἐκληρονομήσαν ὑπὸ τὸν Πατέρα καὶ τὴν Μητέρα τῆς.
 Τὰς δόξας καὶ τιμὰς, ὅπῃ ἔχουσι, λέγουσι πῶς ἦσαν ἀξιοὶ δεῖν τὰς καλὰς τῆς
 πράξεις, καὶ τὰς ὑποκεισῶν, καὶ ἀπλῶς εἰς ἐδεμίαν διεργασίαν διχαρισῶσι τῶν
 Θεῶν, ὅτε γνωρίζουν τὴν χάριν ὑπὸ τὴν θεῖαν αὐτῶν ἀγαθότητα, ὑπὸ τὴν ὁποίαν
 ὅλα τὰ ἀγαθὰ ἐκπορεύονται. Γνωρίσατε, ἀνθρώποι, τὰς διεργασίας τῆς ποιότητος,
 καὶ Σωτῆρός μας. Ἐλθετε, νὰ τὸν διχαρισῶσιν. Εἶπομεν καὶ ἡμεῖς μὲ τὸν
 Δαμασκηνὸν Ἰωάννην. Τί νὰ ἀνταποδώσωμεν τῶν Κυρίῳ δεῖν τὰς πολλὰς διεργ-
 ασίας ὅπῃ μᾶς ἔκαμε; Διὰ τὴν φθαρμένην μας φύσιν ἐγένη ἀνθρώπος ὁ
 Θεός, καὶ ἐκατοίκησεν εἰς ἡμᾶς τῆς ἀιχμαλωτῆς ὁ λυτῶν, πρὸς τῆς ἀχαρείας
 ὁ διεργῆς, πρὸς τῆς ἐσκοτισμένης ὁ Ἥλιος τῆς δικαιοσύνης, ἐπὶ τὸν Στευ-
 ρὸν ὁ ἀπαθῆς, ἐπὶ τὸν ἄδην τὸ φῶς, ἐπὶ τὸν θάνατον ἢ ζωὴν, καὶ ἡ ἀνάστασις
 δεῖν τῆς πεσόντας. Εὐχαρισῶμεν, δόξα ὡμεν καὶ δοξολογῶμεν σε Κύριε, τὸν ἐν
 κρίσει χαρακτήρσιν ὁμοῦσιν εἶνα καὶ μόνον Θεόν, τὸν δημιουργὸν ἡμῶν καὶ Σωτῆρα
 καὶ διεργῆν ἀφθονοπάροχον, τὸν ποιήσαντα τὸν Οὐρανὸν, τὴν γῆν, τὴν θά-
 λασαν, καὶ πάντα τὰ ἐν αὐτοῖς δημιουργηθέντα. Εὐχαρισῶμεν σε Κύριε, ὅπῃ
 μᾶς ἔκαμες ἐκ τῆ μη ὄντος εἰς τὸ εἶναι, καὶ ἐχάρησές μας τὴν μεγάλῃ κτίσειν
 ταύτην, νὰ μᾶς δευδῶν, τὴν γῆν νὰ μᾶς δίδῃ τῆς ἀφόρητος καρπῆς, τὸν Ἥλιον
 καὶ τὴν Σελήνην νὰ μᾶς φωτίζουσι, τὴν θάλασαν, τὰς λίμνας, τῆς ποταμῶν,
 καὶ μᾶς ἔφειν καὶ νὰ ποτίζουσιν. Ἐτι δε προσκυνοῦμεν, δοξάζομεν, καὶ ὑπερ-
 χαρισῶμεν τὴν ἀσπλαγχνίαν σε, δεῖν τὴν ἀνακαίνισιν ἡμῶν καὶ ἀνάπλασιν, ὅπῃ
 ἐκαταδέχθης νὰ ἄγῃς πτωχὸς ὁ πλεῖσιος, ἐν χρόνῳ ὁ ἄχρονος, καὶ ὁ ἀπαθῆς
 παθῆς δεῖν λόγῳ μας, καὶ ἔλαβες θάνατον, δεῖν νὰ ἀθανάτισῃς ἡμᾶς, καὶ νὰ
 μᾶς φέρῃς εἰς τὴν ἀρχαίαν ὑποκατάστασιν. Εὐχαρισῶμεν σε δεῖν τὴν μεγίστην
 διεργασίαν τῆς Ἱερᾶς Μεταλήψεως, δεῖν τῆς ὁποίας μετέχομεν τῆς θεῖας σε χά-
 ριτος. Διὰ ταύτας ὅλας τὰς διεργασίας καὶ ἄλλας πολλὰς, ὅπῃ μᾶς κάμνεις
 καθ' ἐκαστὴν, ψυχῇ τε καὶ σώματι, διχαρισῶμεν καὶ προσκυνοῦμεν σε, δεόμενοι
 τῆς σῆς ἀσπλαγχνίας, καὶ μὴ μᾶς ὑπερήσης τῆς Βασιλείας σε, ἀλλὰ νὰ μᾶς
 ἀξιῶσης δεῖν τὴν οἰκείαν σε ἀγαθότητα, νὰ σὲ δοξάζωμεν αἰωνίως σὺν τοῖς
 Ἀγγέλοις, καὶ πᾶσι τοῖς δάλοισι σε, καὶ νὰ σὲ προσκυνοῦμεν τὸν εἶνα ἐν Τριάδι
 Θεόν, Πατέρα, Υἱόν, καὶ Ἅγιον Πνεῦμα, εἰς τῆς ἀτελοῦς αἰῶνας. Ἀμήν.

Κ Ε Φ Α Λ Α Ι Ο Ν, 15'.

Περὶ ἐπιπέπων ἀφθέρων, καὶ ὅτι ὅσοι σπικῶνεσι τὸν Στευρὸν ἐκασίας,
 τῆς γίνεται ἐλαφρὸς, καὶ ἀκασίας, βαρύτατος.

Ἰδὲ ἐξάφην ἐκασίας περὶ πασῶν τῶν ἀμαρτιῶν, καὶ ἡμπορεῖ πᾶς εἶνα εἰς
 ὁποῖον ἐγκλημα πολεμείται ὑπὸ τῆς δαίμονος ἀφθέρωτος, νὰ ἀναγνώσῃ
 ἐκείνο τὸ Κεφ. νὰ δευδῶν πολλὴν θεράπειαν μὲ τῆς Θεῶν τὴν βοήθειαν. Ἰδὲ

δὲ πάλιν γραφομένη ὡς ἐξ ἁφ' ἑαυτῶν ἑλίψων, ἐπειδὴ οἱ ὀφθαλμοὶ αὐτῶν ἔχουσι πολλὰς ἀδυναμίας, πείνας, σκοτεινίας, καὶ διαγῆρας, καὶ ἔτι τὴν ὁποίαν αἰτίαν ἀδυνατοῦνται πρὸς Κύριον, καὶ ἐλίβονται, μὴ γινώσκοντες τὴν διεργασίαν, ὅπως τὸς κάμνει ἢ διαπλαγχνίεται μετὰ δικαίαν κρίσιν, καὶ σέβεται πρὸς καιρὸν ἐλίψιν, καὶ νὰ μὴ τὸς κολάσῃ αἰώνια. Εἰς τὸτο ἐφ' ἑαυτὴν ἡμεῖς μάλιγα, καὶ ἔτι ἡμεῖς τινὰς, ὅπως ἔχουσι βαρῆσαν ἀδυναμίαν, νὰ βλασφημῶν, ὡς αὐτομόνητοι, καὶ ἐλυπήθηκα πολλὰ εἰς τὴν συμφορὰν τῶν, ἰξόρωντας, ποταπὴν ἀπολαύσιν ζημιώνονται τῆς Θυρανῆς Μακαριότητος, καὶ πόσῳ τιμωρίαν ποροῦνται τῆς ἀθλίης ψυχῆς τῆς εἰς τὴν αἰώνιον κολάσιν, καὶ τὴν αὐτομνησίαν καὶ ῥαθυμίαν τῶν. Καὶ ὁφθαλμοὶ αὐτῶν, ὅσοι ἀποκρίσεται ταύτῃ τὴν Βίβλον, εἰνὰ τύχη τινὰς ἀδελφῆς ἀρεσμοματος, ὅπως νὰ ἔχη ἐλίψιν πολλὴν, νὰ τὴν ἀναγνώσεται τὸτο τὸ μέρος τῆς βίβλου, διὰ νὰ γνωρίσῃ πόσῳ ὠφέλειαν λαμβάνει ἡ ψυχή, νὰ μὴ ἀδυνατοῦται τὸ Θεῶν, καὶ κολαδῇ ὁ ταλαίπωρος, νὰ ἔχη διπλὴν τὴν βάσανον, ἢ γὰρ ἐδῶ πρὸς καιρὰ τὴν σωματικὴν ἀδυναμίαν, καὶ εἰς τὴν ψυχὴν τὴν αἰώνιον κολάσιν. Καὶ ὅστις κάμνῃ αὐτῷ τὴν πνευματικὴν ὑπερηλίαν, νὰ παρηγορήσῃ τὸν πεθλιμῆνον, ὡς ἰξόρη, ὅτι ὀφθαλμοὶ αὐτοῦ μὴ ἔχει, ἀλλὰ νὰ τὴν δώσῃ ἀργύριον, ὅτι ἐκεῖνα μὴ εἰσὶν διεργασία καὶ ἔλεος τῆς σώματος, τὸτο δὲ τῆς ψυχῆς· καὶ ὅσον ἁφ' ἑαυτοῦ ἡ ψυχή τῆς σώματος, ὅσον καὶ ἡ διεργασία τῆς πνεύματος εἶναι ἀναμφισβότως προτιμότερα τῆς σώματος.

Ὅτι οἱ αὐτῶν ἔξ ἀρχῆς, ὅταν εἰσέρχονται εἰς τὸτον τὸν Κόσμον, ἡ πρώτη πρᾶξις, ὅπως ἐρμηνεύει ἡ φύσις νὰ κάμωσιν, εἶναι ὁ κλαυθμὸς, καὶ τὰ δάκρυα, καὶ τὸτο εἶναι κοινὸν εἰς ὅλους, ὅσον Βασιλεῖς καὶ Ἀρχοντας, ὅσον εἰς τὸς πτωχοὺς καὶ ἡ πείνας. ὅτι καὶ μὴ τὴν τὸν Κόσμον σιωπῆσαι, εἶναι καμπόση ἁφ' ἑαυτοῦ ἀναμῆσον δάκρυα καὶ Βασιλέως, ἀλλὰ εἰς τὰ τῆς φύσεως πράγματα δὲ εἶναι καμία ἁφ' ἑαυτοῦ, ἀλλὰ μετ' ὁμοίον ἕξοπον εἰσέρχόμεθα πάντες εἰς τὴν ζωὴν, καὶ ἐν ἑαυτοῦ μετ' ὁμοίον τὸν θάνατον. Ὅλοι λοιπὸν ἐρεσκόμεθα εἰς τὸτον τὸν Κόσμον, ὡς πρὸς εἰς οὐα λαγκάδι δακρύων. διὰ τὸτο εἶναι ἀνάγκη, νὰ ἔχωμε λύπην, καὶ δὲ εἶναι τινὰς ὅσον ὀφθαλμοὶ αὐτοῦ, ὅπως νὰ μὴ ἀνασενάζῃ διὰ τινὰ ἐλίψιν. Ἄλλος ὀφθαλμοὶ αὐτοῦ εἰς τὴν σκοτεινίαν καὶ τὴν πτωχείαν τῶν. Ἄλλος πρὸς τὴν ἀδυναμίαν καὶ πόνους τῆς σώματος. Ἄλλος ἐλίβεται τὸν θάνατον τῆς συγγενῶν καὶ τῆς φίλων τῶν, καὶ ἀπλῶς πᾶς οὐα καὶ τὸν πόνον τῶν. διὰ τὸτο λέγει ὁ Ἐκκλησιαστής εἰς τὸ, μ'. κεφ. ὅτι εἶναι βαρὺς ὁ ζυγὸς, ὅπως βασάζον τὰ τέκνα τῆς Ἀδάμ ἀπὸ τὴν ἡνίκα εἰς τὸν θάνατον, τὸ ὁποῖον λέγει διὰ τῆς παλαιπρωίας, ὅπως μετέχουσιν ἅπαντες. Καὶ εἰνὰ ὀφθαλμοὶ αὐτοῦ καὶ τινὰς πρὸς τὸν Κόσμον διημερημῆτος, νὰ μὴ ἔχη καμίαν ἐλίψιν εἰς τὸ φαινόμενον, ὅμως ἡ ἔσωθεν τιμωρία καὶ βάσανος τῆς συνειδήσεως, δὲ τὴν λείπει, ὅσον ὅπως χωρὶς νὰ εἶναι τινὰς, νὰ ἐλίβῃ ἔξωθεν τὸν ἀμαρτωλὸν, ἔχοντας διτυχίαν εἰς τὸ πρᾶγμα τῶν, εἶναι ἔσωθεν ἐλιβόμενος μάλλον, ἢ ἔξωθεν. Ἐπειδὴ ἔν τινὰς δὲ εἶναι ὅπως νὰ μὴ ἔχη ἐλίψιν, ὡς κάμνῃ ἕξοπον πᾶς οὐα, νὰ τὴν ὑπομῆνῃ ἰσὶ χαρᾶς. ὅτι δὲ εἶναι ἄλλη ὁδὸς ἀφελιμότερα εἰς ψυχικὴν σωτηρίαν, ὡς τὴν σενὴν καὶ πεθλιμῆν τῆς ἐλίψων, μετὰ τῆς ὁποίας μιμῆμεθα, καὶ ἀκολοθεῖμεθα τὸν πεθλιμῆνον Χριστὸν τὸν Δεσπότην ἡμῶν. ἐπειδὴ αὐτὸς ἐπροτίμησε ταύτῃ τὴν ὁδὸν καὶ λόγους, καὶ διὰ τῆς ἡγάπη μῆτος τῶν, λέγων πρὸς ἡμᾶς. ὅτι δὲ ἡμπορεῖμεν, νὰ εἰμεθα αὐτῶν Μαθηταί, εἰνὰ δὲ βασῆμεν τὸν Σταυρὸν, νὰ τὴν ἀκολοθεῖσωμεν. Μὴν ἐλπίσῃ γὰρ τινὰς, νὰ

τὰ ἀποκόφη εἰς τὴν ὁδὸν τῆς Κυρίας, τὰ ἄλλα συγκληρονόμος αὐτῆ μετ' ἧς Ἀγίων
 εἰς τὸν Παράδεισον, ἐὰν δὲ περάσῃ διὰ τὰ ὕδατα ταῦτα τῆς Φλίφειαν, καθὼς
 ὁ Δεσπότης, ἢ πάντες οἱ Ἄγιοι ἔξ' αὐτῆς Σταυρῆ ἐδοξάσθησαν. Καὶ μὴ ραθυμῆσῃ
 διὰ ἀμέλειαν, ἀκρίαν, ὅτι ἔχει τὰ σπυρῶν Σταυρὸν. ἔστι καλὰ ἢ ὑπόπερον
 ἢ τὸν καταφρονεῖς ἢ καταδίκην λησῶν, ἅμας μὲ τὸ τὰ ὑποδαῖν εἰς αὐτὸν ὁ Δε-
 σπότης μας, τὸν ἐτίμησε τόσον ἢ τὸν ἠγάσθη, ἔπε τινὲς τὸν ἠγάπησαν ἢ ἐπόθη-
 σαν, ἢ ἐδίφασαν τὰ ὑποδαῖν εἰς αὐτὸν, ὡς ὁ Ἀνδρέας, ὁ Πέτρος, ἢ ἐπυ-
 ροί. Τινὲς δὲ ἔξ' αὐτῆ διλάθειαν τῆς Σταυρῆ ὁμολογῶσι τὸν Χριστὸν εἰς τὰς Φλί-
 φειας τας. ἦγεν, ὅταν διέσκωνται ἀρρώσοι, ἢ εἰς πενίαν ἐχάτην, ἢ πεδλιμμέ-
 νοι διὰ ἄλλας αἰτίας. τὰ ὅποια ὅλα ὑπομῆσαι δι' ἀγάπην Χριστοῦ μετ' ὀχαι-
 σίας. Καὶ εἶναι ποῦτον ὀχαιστικὸς αὐτὸς ὁ Σταυρὸς τῆς Φλίφειαν, ἢ ὅσον ὁ Κύ-
 ριος τὸν ὀρέγεται, ὅπε ἔπαξε, τὰ εἶναι ἀτάμα μὲ τὸν πεδλιμμένον εἰς τὴν Φλί-
 φειαν, τὰ τὸν λυθῶν, ἢ τὰ τὸν δοξάζει θαυμασιώτατα. Μετ' αὐτῆ εἰμὶ ὁ Φλί-
 φει. Ἐξελθεῖς αὐτὸν, ἢ δοξάσαι αὐτὸν. Τίς τὰ μὴ ὀχαιστικῆ γὰρ Φλίφειας
 ἔξ' αὐτῆ τὸ ἔχη τοῦτον γλυκύτατον σωτήριον, πισόν τε, ἢ παντοδύναμον; Τόση εἶ-
 ναι ἢ διαπλαγχνία τῆς Θεῆ ἢ ἡ ἀγαθότης, ὅπε μας δίδει αὐτὰ τὰ ὀχαιστικῆ
 καὶ ὀχαιστικῆ Φλιβερά, ἔξ' αὐτῆ τὰ μας δώσει εἰς τὴν Βασιλείαν τῆς ἀνεκλήθη
 ἀγαθῆ ἢ αἰώνια. Ἐπ' ἀληθείας ὀρέγει τὰ ὀχαιστικῆ ἐκείνης, ὅπε μας κα-
 κοποιῶσι, ἢ ὀνειδίζουσι μάλλον, ἢ ἐκείνης ὅπε μας κάμνουν καλὸν ἢ ὀβεργεῖ-
 σί μας. ὅτι ὅσοι μας Φλιβεσιν, εἶναι αἰτία ἢ κατὰρίζονται αἱ ψυχαί μας, ἢ
 λαμβανόμεν τῆς ἁμαρτημάτων συγχώρησιν. ἢ ὁ ἐλεῆμων Θεὸς μας δείχνει με-
 γαλῆτερον σημεῖον ἀγάπης, ὅταν μας σέλη Φλιφει, ἢ βάσανα, παρέξ τὰ
 μας δίδει διὰ τὸ αὐτὸν ὀχαιστικῆ, καὶ πνευματικῆ ὀχαιστικῆ. Τῆτο γινώσκου-
 ντες οἱ πιστοὶ Χριστιανοὶ, ποῦσιν τὰς Φλιφει, καὶ ὅταν τὰς ἔλθουσι, τὰς
 ὑποδέχονται, ὡς ἐκ χειρὸς Κυρίας ἀγαθιῶν, καὶ ὅταν δὲ ἔχουν Φλιφειν,
 λυπῶνται ποῦτὰ, καὶ πικραίνονται, νομίζοντες, ὅτι τὰς ἐγκατέλιπον ὁ Θεὸς,
 ἢ βιάζονται αὐτοὶ τὰ κολάζειν τὴν σάρκα μὲ νηστείας, ἀσκησιῶν, ἢ ἄλλων
 ὁμοίων. Καὶ πάλιν ὅσοι μισῶν τὸν Σταυρὸν, ἢ μποροῦσι τὰ παρομοιασθῆναι μὲ τὰς
 δαίμονας, ὅπε τὸν βλέπουν, καὶ φέουσι. Ποῦτοι ἔξ' αὐτῆ τὸν Σταυρὸν, ἔστι
 φαρῶσιν, ὅτι δὲ εἶναι ἄλλος Παράδεισος, εἰμὴ μόνον εἶτος ὁ φανόμενος Κόσ-
 μος. ἢ ἔστι τὸν ποῦσιν, ἔξ' αὐτῆ ὅλα τὰς τὰς θελήματα, πολιτείας, ὡς
 ἄλογα ζῶα. Καὶ ὅταν τὰς ἔλθου καμία Φλιφει, ὀχαιστικῆ, καὶ βλασφη-
 μῶσιν οἱ ἄφρονες, ἢ πάχουσι τὰ φύγει ἐκεῖνο, ὅπε δὲ δύνονται. Ἄλλοι δὲ
 πάλιν μισῶν τὸν Κόσμον, ἢ ἐκ καρδίας ποῦσιν τὸν Σταυρὸν, ἢ ὅταν ἔλθου,
 δὲ φέουσι, ἀλλὰ μετ' ἡχαρίας αὐτὸν ὑποδέχονται, λέγοντες μετ' αὐτῆ τὸς Ἄποστο-
 λῆ. Μὴ ἡρότο τὰ καυχῆσθαι εἰς ἄλλο, εἰμὴ εἰς τὸν Σταυρὸν τῆς Κυρίας μας. Ἐπ'
 ἀληθείας ὀρέγει, τὰ μισῶν ἐκείνης, ὅπε μας ἐμποδίζουσι τὸν Σταυρὸν, ἢ
 τὰ ἀγαπῶν, ὅσους μας Φλιβεσιν, ὡς φαίνεται εἰς τὸ ἱερὸν Εὐαγγέλιον.
 Ὅταν ὁ Πέτρος παρεκάλει τὸν Κύριον, τὰ μὴ λάβη τοῦτον θάνατον, ἢ ἐλυ-
 πῶτο διὰ τὴν ποῦτὰ ἀγάπην, ὅπε τὸ εἶχε, τὰ τὸν ἰδὲ ἔπο πάχουσι,
 ἐγράφη πρὸς αὐτὸν ὁ Κύριος ὀργιστικῆ, λέγων. Ὅτι παρὸς ὅτι σὰμα Σατανα,
 ὅτι σκαυδάλον με εἶσαι, ἐπειδὴ εὐφρονεῖς θεῖκα, ἀλλὰ ἀνθρώπινα παρῶμα-
 τα. Ἀπὸ τῆτο τὰ καταλάβης, ὅτι αἱ Φλιφει, εἰσὶν ὀχαιστικῆ τῆς Κυρίας.
 Καὶ εἰτις εἰπῆ τὸ ἐναντίον, τὰ τὸν μισῶν ὡς τὸν ἔξ' αὐτῆ, τὰς δὲ Φλιβε-
 τας

τας νὰ δὲχαρισθῆμι, καθὼς ἔκαμην ὁ Κύριος, ὀνομάζωντας φίλον τε τὸν Ἰε-
 δαν, ἔταν τὸν ἐπαύρασε μὲ τὸ φίλημα. δίδοντάς μας ὑποδείγμα, νὰ ἔχωμεν ὡς
 φίλους μας πρὸς διαίοντας, ὡς τῆς ἡμῶν σωτηρίας ὄργανα. Ἀγνωσία μας εἶναι,
 νὰ φέλωμεν εἶναι ἐχθρὸν, ὅπῃ γὰ γίνεται ἰσχυρότερος εἰς τὴν θλίψιν· ἢ ὅποια
 ὅσον τὴν φέλωμεν, ὅσον μᾶλλον μας κυριεύει. καὶ ὅταν τὴν ὑποδεχθῆμεν
 μὲ χαρᾶς, τὴν βίπτωμεν εἰς τὴν γλῶ, καθὼς ὁ Κύριος ἔκαμε, λέγων πῶς
 ἐχθροῖς· Ἐγὼ εἶμαι, καὶ δι' οὗτος πρὸς ἔρριψε καὶ γῆς. Δὲν κάμνεσιν ἔπος ὁ
 ὀλιγόφυχοι καὶ φιλόσαρκοι, ἀμὴ θάρρῃσιν, ὅτι φέλοντες πρὸς θλίψεις, λυ-
 βωνονται. ἀλλὰ πλαιῖνται οἱ ἄφρονοι, ὅτι ὁ Σταυρὸς θλίβει μᾶλλον ἐκείνας
 ὅπῃ τὸν φέλωσι, καὶ πρὸς διᾶκει εἰς κάθε ἔπον. καὶ ὅταν θάρρῃσιν εἰς τὴν
 αὐτομονίᾳ ἢ βλασφημίᾳς νὰ τὸν φύγαν, τότε τὸν σικάνεσιν εἰς τὸ πείσι-
 μάτης, μὲ τιμασίαν φανήτερον, καὶ κληρονομήσιν εἰς ἐκείνον τὴν κόλασιν,
 καθὼς ἔπαθεν ὁ κακὸς ληστῆς, ἔξ' αὐτῆς βλασφημίᾳς αὐτῆς, ὁ ἀσυνέτος.
 Ἐπείροι δὲ ἄπολαμβαίναν εἰς τὸν Σταυρὸν τὸν Παράδεισον. ἦσαν ὅσοι δὲχαρι-
 σῆσι τῷ Θεῷ εἰς τὰς θλίψεις, καὶ ὁμολογῆσι, πῶς εἶναι ἀξιοπίας τιμα-
 ρίας, ὡς ὁ καλὸς ληστῆς, ὅπῃ ἀμολόγησεν εἰς τὸν Σταυρὸν τὸν Δεσπότην. τὸν
 δὲ ἔπερον ληστῶ ἄποσώμασε, λέγων. Δὲν φοβάσαι τὸν Θεόν; ἡμεῖς πάχουμεν
 δικαίως καὶ τὰ ἔργα μας, καὶ τὰ ἐξῆς. Βλέπεις ἀγνωμοσύνην ληστῆ; ἔπο
 ποιῆσιν οἱ ἀγαπῶντες τὸν Κύριον. Γνωρίζαν τὴν λόγιας ἀξίας θανάτου.
 Δὲν ἀπελπίζονται, ἀλλὰ μᾶλλον ὁμολογῆσι τὸν Χριστὸν εἰς τὸν Σταυρὸν,
 παντοδύναμον, καὶ δέονται αὐτῆς, νὰ τὰς ἀξιῶσιν τῆς Βασιλείας τῆς.
 ἢ ὅσον ὑπο-
 μῆν καρτερικῶς, ὅσον ὁ Σταυρὸς γίνεται ἐλαφρότερος. καὶ ὅσον πῶθον
 ἔχον νὰ τὸν σικάνεσιν, ὅπῃ δὲν πρὸς φαίνεται, πως βαρῆσι Σταυρὸν. ἀλλὰ
 καλύπτει ἡ ἀγάπη τῆς Χριστοῦ πᾶσαν θλίψιν, καὶ πικρίαν Σταυροῦ, καὶ αἰδᾶ-
 νοται μίαν ζῆσιν καὶ γλυκύτητα ἔσωθεν μὲ τὴν ζῶσαν πίστιν, ὅπῃ νικᾷ, καὶ
 ὑπερβαίνει πᾶσαν τιμασίαν καὶ βάσανον.

Οἱ δὲ ῥάθυμοι καὶ ἀυπόδομοι θλίβονται πολλὰ, καὶ γογγύζουσι καὶ τῷ Χρι-
 στῷ, λέγοντες μὲ ληστῆ τῆς κακόφρονος, εἰὼ εἶσαι ὁ Χριστὸς, σώσον τὴν λόγιας
 καὶ ἡμᾶς. Ὡς πρὸς ἀφροσύνης καὶ ἀγνωσίας τῆς. Καὶ ὅσοι διεσκορμῆνοι εἰς βα-
 ρείαν ἀδελφείαν, ἢ πτωχείαν ἐχάτιον, ἢ ἄλλῃ θλίψιν παρομοίαν, δὲν ἔχον
 ὑπομονὴν, ἀλλὰ βλασφημῆσιν οἱ ἄνομοι τὸν Χριστὸν, λέγοντες κατ' αὐτῆς. εἰὼ
 ἦσαν Θεός, δὲν ἀφῆες νὰ σὲ σαυρώσαν μὲ τοιαύτῃν αἰχμῶν. Καὶ ποίαν
 βοήθειαν δυνάσαι νὰ δώσης ἡμᾶς, εἰς τοσαύτῃν ἄπειαν καὶ θλίψεις, καὶ βά-
 σανα, ὅπῃ ἔχομεν; Ὡς ἀχάρισε ἀνδραπῆ. Τί ἄλλο πρὸς ἄριστον ἔφρατε νὰ
 ποιῆσιν ὁ πανάγαθος ἔξ' αὐτῆς, καὶ δὲν τὸ ἔκαμεν; Αὐτὸς ἔδωκε τὸν μοιρολογῆν ἴδιον
 αὐτῆς εἰς θάνατον ἐπονείδισον. καὶ σὺ ἄνομε καταφρονῆς, καὶ ὑβείζεις τὸν εἰς τὸ-
 σον μικρὸν σαυρὸν θλίψεως, ὅπῃ σου ἔσειλε, ἔξ' αὐτῆς νὰ καθαρῆσιν μὲ τὴν ὑπο-
 μονὴν πρὸς ἀμαρτίας σου, ἵνα μὴ κατακερδηθῆς εἰς κόλασιν ἀπελάσῃτου; Ἰδοὺ
 λοιπὸν, ἀδελφοί, ὅτι ὅστις βαρῆ τὸν Σταυρὸν σωτικῶς, τὴν γίνεται μίαν κό-
 λασις αἰώνιος, ὡς τῆς Φαραὶ, τῆς κακοῦ ληστοῦ, καὶ ἑτέρων. καὶ ὅποιος τὸν σικάνεσι
 μὲ χαρᾶς, τὴν γίνεται ἀγαλλίας, καὶ ἐνθύμησις διανεῖς τῆς Σωτήρος, μίαν ἐλπίς
 σερειά, καὶ ἀρραβῶν τῆς αἰώνιος ζωῆς ἐν τῷ Παραδείσῳ, ὡς τὸ εἶδαμεν εἰς τὸν
 καλὸν ληστῶν, ὅστις ἠέκασε πρὸς Κύριον. Σήμερον μετ' ἐμῆ ἔση ἐν τῷ Παρα-
 δείσῳ. Ἐπ' ἀληθείας εἶναι ὑψηλὸς βαθμὸς τελειότητος εἶναι, νὰ εἶχη τινὰς

προσηλωμένος εἰς τὸν Σταυρὸν, καὶ νὰ μὴ θάπτονται τῷ Θεῷ, ἢ τῷ ἀνθρώπων ἢ τῷ Σταυρῷ, πῶς εἶναι πολλὰ βαρὺς. ἀλλὰ νὰ ὑπομῆν καρτερικῶς δι' ἀγάπην Θεῷ, καὶ νὰ ἐλέγχη μὲ ἀπλάγχρος ἐκείνας, ὅτι δὲν τὸν ὑπομῆσαν ἐν ἀρετῇ. Ὁ μακαρίος, ὅς τις ἀχαριστῶν τῷ Θεῷ εἰς τὴν πτωχείαν αὐτῆ καὶ ἀδύναμιαν. εἰς τὴν ὑσέρησιν τῶν τέκνων καὶ συγγενῶν, καὶ εἰς πᾶσαν ἄλλω θλίψιν. εἰ μόνον δὲ, ἀλλὰ καὶ εἰς αὐτὸν τὸν θάνατον ἀλογεῖ, καὶ δοξάζει τὸν Κύριον πάντοτε, καὶ ὑπομῆσαι κάθε Σταυρὸν δι' ἀγάπην τῷ. καθὼς ἐκαμναν οἱ ἅγιοι Μάρτυρες, δοξάζοντες τὸν Θεὸν εἰς τὸν Σταυρὸν τῷ Μαρτυρεῖν, καὶ ἀχαριστῶντες τον, ὅτι ἤξισαν αὐτῆς, νὰ ὑποθάναν ἕξ τὸ ὄνομά τῷ ἁγίον. Ὁ ἀδελφοί μου Χριστιανοί. εἰς τὸν Σταυρὸν δεικτικῶς δόξαν, καὶ ὄχι εἰς τὴν ὑπότασιν. Ἐὰν ἐσοχαζώμεσθον ἀκριβῶς τῷ Δεσποτικῷ Σταυρῷ τὴν βαρύτητα, ἢ θελε μᾶς φανῆ ὁ ἐδικός μας πῶς καὶ κούφος καὶ ἐλαφρότατος. ὅτι ὁ Κύριος ἦτον ὀλόγυμνος χωρὶς τινὰ βοήθειαν, ὅθεν ἔλεγε. Θεέ μου, Θεέ μου, ἵνα τί με ἐγκατέλιπες; Καὶ ἡμεῖς δὲν εἰμεσθον γυμνοί, ἔτε εἰς τοῦτον Σταυρὸν, ἀλλὰ ἔχομεν μικρὰν παρὰ κλησιν διὰ τῆς φίλης καὶ συγγενεῖς. οὔτε λείπει διὰ τῆς ἡμᾶς ὁ Θεός, ἐπειδὴ ἔταξε, νὰ εἶναι μετ' ἐμᾶς εἰς τὰς θλίψεις, καὶ μὲ τὴν ἐκείνης βοήθειαν ἠμποροῦμεν νὰ ὑπομείνωμεν. Ὁ τῆς ἡμῶν ἀθλιότητος. Ὁ ἀληθὴς Θεός ἔπαθε τὸσας τιμωρίας, καὶ τοῦτον σκληρότατον θάνατον ἕξ τῆς ἡμῶν ἀμαρτίας. καὶ ἡμεῖς οἱ ποταπτοὶ καὶ παμβέβηλοι νὰ μὴν ὑπομείνωμεν ὀλίγον πόνον, ὅπου μᾶς ἔσειλιν ἡ ἀγαθότης αὐτῆ πρὸς δίδωσιν; Ὁ ἀγνωσία μας, νὰ θείλωμεν νὰ ζητήσωμεν τὸν Χριστὸν μὲ πᾶσάν μας ὑπότασιν. Ἐκείνος δέεται ἕξ τῆς αὐτῶν σαυραίνωντας, λέγων. Ἄφες αὐτοῖς, οὐ γὰρ οἶδασιν τί ποιοῦσι. καὶ ἡμεῖς δὲν θείλωμεν νὰ συγχωρήσωμεν ἐκείνας, ὅπου μᾶς πταίσαν πᾶσαι μικρῶν; Ὁ ληστής τὸν ὁμολογᾷ εἰς τὸν Σταυρὸν. καὶ ἡμεῖς οἱ ἀχαριῶται τὸν ἀρνέμεσθον εἰς τὴν θλίψιν, λέγοντες. εἰ ἦσαν Θεός ἢ θελες κάμνη δικάσαι κείσιν, νὰ σείλης τὰς θλίψεις τῶν ἀσεβῶν καὶ κακῶν ἀνθρώπων, καὶ ὄχι ἡμᾶς, ὅτι δὲν ἐπταίταμεν. Ὁ τῆς ἀνομίας ἡμῶν καὶ ἀναιδιότητος. Νὰ μᾶς νικήσῃ εἰς τὴν πίσιν εὐας ληστής; νὰ καταλάβῃ αὐτὸς εἰς τὸσαύτῃ τιμωρίαν, κάλλιον διὰ τῆς ἡμᾶς τὴν ἀφέλειαν τῆς θλίψεως, καὶ νὰ κλέψῃ τοῖς ὅπως εἰς τὴν ὑσέρησιν ἄραν τῆς ζωῆς αὐτῆ τὸν Παράδεισον; καὶ νὰ κατακλιθῆ ὅσας ἐκαυχῶντο, νὰ ὑπάγῃ μὲ τῷ Δεσποτικῷ εἰς φυλακὰς καὶ εἰς θάνατον; Οὕτω πρέπει νὰ κάμνωμεν καὶ ἡμεῖς, νὰ ὁμολογῶμεν τὸν Χριστὸν εἰς πᾶσαν θλίψιν καὶ βάσανον, εἰ ἦτον καὶ πικρότατος θάνατος, ὄχι ὡς ληστής μετανοημένος, ἀλλ' ὡς ἀληθεῖς Χριστιανοί καὶ τέκνα Θεῷ. ἕξ τὸ πάντοτε πρέπει, νὰ ἔχομεν θλίψεις, καὶ χωρὶς βασάνων δὲν ἀξιώνεται τινὰς ἀναπαύσεως. ὅτι εἰ ἂν ὁ Δεσπότης ἔπαθε τὸσον, καὶ μὲ τὸ πάθος εἰσῆλθῃ εἰς τὴν δόξαν αὐτῆ καὶ Μακαριότητα, πόσω μᾶλλον ἀρμολεῖ, νὰ πάθῃ οἱ δούλοί τῷ, ἕξ νὰ κληρονομήσῃ τὴν Βασιλείαν, ὅτι δὲν εἶναι ἐδική τῆς; Πῶς βολεῖ, νὰ εἶναι ὁ δούλος διὰ τὸν Δεσπότην ἑαυτῆτος, καὶ ὁ μαθητῆς διὰ τὸν διδάσκαλον; Ἐρόνησε τῷ δικαίων πάντων καὶ ἁγίων προπατόρων τῆς βίης διὰ τὴν ἀρχὴν τῷ Κόσμῳ, νὰ καταλάβῃς αὐτῷ τὴν ἀλήθειαν. Ἴδε τὸν δίκαιον Ἀβελ, πῶς τὸν ἐφόνευσεν ὁ ἀδελφός τῷ. Αἰαρίθμισον τὰς θλίψεις καὶ παροικίας τῷ Ἀβραάμ, τὰς ὁποίας ἐκληρονόμησαν οἱ τέττα υἱοὶ καὶ ἕξδοχοι, ὁ Ἰσαὰκ, ὁ Ἰακώβ, ὁ Ἰωσήφ, ὁ Μωϋσῆς, καὶ ἄλλοι Προφῆται καὶ Πατριάρχαι. Τίς νὰ μὴ θαυμάσῃ εἰς τὸσας πένες τῷ αἰμιήσῃ Ἰαβ καὶ παρμύκαρος; τὸν ὁποῖον μαρτυρᾷ αὐτὸς ὁ Δεσπότης,

πῶς ἦτον, Θεοσεβής τε καὶ ἀμεμπτος; Πόσα ἔπαθεν ὁ Προφητᾶναξ, καὶ πάντες οἱ πρὸ τῆ νόμου Πατέρες; καθὼς πρὸς Ἑβραίους ὁ μακάριος Παῦλος ἐδήλωσεν. ὅτι ἔλαβεν ἐμπαυγμὰς καὶ μάστιγας, δεσμὰς καὶ φυλακὰς, λιθασμῶς, καὶ ἄλλας ἁφόρους θανάτους. Καὶ εἰὼν ἔγινε τόσοσιν εἰς ἐκεῖνον τὸν παλαιὸν καιρὸν, ὅτῃ δὲ ἦτον νόμος τελείωσις, καὶ δὲ τὰς ἐβάρυνεν ὁ Θεὸς μὲ πολὺ φορτίον, ὡς Ἐ΄θνος ἀχαμνὸν καὶ ἀδύωτον, τόσοσιν νομίζεις, νὰ ἔπαθον τῆς νέας Διαθήκης οἱ ἄγιοι, οἱ ὁποῖοι, καθὼς ἔλαβον φῶς φερότερον, ἔχῃ νὰ γνωρίζουν τὰς κεκρυμμένους θησαυροὺς τῆ Σταυροῦ, καὶ πλέον δυνάμιν, ἔχῃ νὰ τὸν σκεύων με δυνάμει; ὅσον ἔπαχον, τόσοσιν μᾶλλον καὶ ἐδοξάζοντο. καὶ ἀπλῶς πάντες ἠκολούθησαν τὸν στρατηγὸν μας Χριστὸν, ὅστις προπορεύεται πάντων, καὶ βασάζει τὸ φλάμπερρον τῆ Σταυροῦ, μετὰ τὸ ὁποῖον προσάξει, νὰ τῆ ἀκολουθήσασιν ὅλοι, ὅσοι ποθέσιν, νὰ λάβουν τῆς δόξης τὸν σέφανον. Οἱ Χριστὸς ἐθλίβη δι᾽ ἡμᾶς, καὶ ἡμεῖς δὲ θάλομεν νὰ θλιβῶμεν πρὸς σωτηρίαν μας; Οἱ Υἱὸς τῆ Θεῆ ἠθέλησε νὰ ὑψωθῆ πρὸς τὸν Πατέρα ἔχῃ μέσσω τῆς καταφρονήσεως, καὶ ἡμεῖς οἱ ποταποὶ σκώληκες ποθέμεν τιμαῖς καὶ ἐγκλήματα; Δὲν μᾶς ἔταξεν ὁ Χριστὸς εἰς τῆτον τὸν Κόσμον χαρὰν, ἢ ὑπότασιν, ἀλλὰ μόνον Σταυροῦ καὶ θλίψιν καὶ βάσανα, καθὼς τὸ ὑποδείχτει ὁ σοφὸς Λύκασιος μετὰ ταῦτα τὰ λόγια. Ὁλητὴ ἡ ζωὴ τῆ Χριστιανῶν, εἰὼν θέλη νὰ ζήσῃ κατὰ τὸ Εὐαγγέλιον, δὲν εἶναι ἄλλο παρὰ Σταυροῦ καὶ Μαρτύριον. τὸ ἐναντιὸν ὅλον τῆ Κόσμου, ὁ ὁποῖος τάσσει πλῆθον, ἡδονῶν, καὶ ὑπότασιν. ἔπειτα οἱ μαροὶ καὶ πλανητῆροὶ φιλόσοφοι, μετὰ τὸν ὀλίγον καιρὸν τῆς δεινείας, νὰ βασανίζωνται εἰς τὴν ἄλλω ζωῶν παντοπιὰ μετὰ ἀρήτων κόλασιν. Καὶ πάλιν ὅσοι μετὰ ὑπομονῶν εἰς τῆς θλίψεως ἀκολουθήσασιν τῷ Χριστῷ, ἔχῃ τὴν ὀλίγην καὶ πρόσκαιρον κακοπάθειαν, ὡς τῆνα Θεῆ, καὶ συγκληρονομοὶ Χριστοῦ, θέλωσιν ὑπολαύσει αἰώνια ἐκεῖνῃ τὴν ἀντίτασον δόξαν τῆ Παραδείσου καὶ ἀνεκλάλητον. Λοιπὸν φανερόν εἶναι, ὅτι ἡ σενὴ ὁδὸς εἶναι ἀφελιματέρα τῆς πλατείας καὶ δύσυχῶν τῆς κοσμικῶν ὑπολαύσεων. Δι᾽ αὐτὸ καὶ ὁ πανάγαθος Θεὸς μᾶς παιδεύει ἐδῶ, ὡς Πατὴρ φιλόσοργος, ὅτῃ ἀγαπᾷ τὰ παιδία τῆ, καὶ καθ᾽ ἐκάστῃ νουθετῆ καὶ ἐλέγχειται. καὶ ὅταν ἰδῆ, ὅτι δὲν διορθώνονται μετὰ τὸν λόγον μόνον καὶ μετὰ τὸ πρόσαγμα, τὰς δίδει καὶ μάστιγας πρὸς ἐπιτροφίαν καὶ μετανοίαν. Ὅτι εἰὼν δὲν μᾶς ἠγάπα ὁ Κύριος, δὲν μᾶς ἔθλιβεν, ἀλλὰ μᾶς ἀφίλω, νὰ κάμωμεν τὰ θέληματὰ μας. Καὶ πρέπει, νὰ τῆ γνωρίζωμεν μεγίστην δεινείαν, διχαριστῶντες αὐτῶν, ὅτι μᾶς παιδεύει πρόσκαιρα, ἔχῃ νὰ μὴ μᾶς κολάσῃ αἰώνια, καθὼς λέγει ὁ Ἰσίδωρος. ὅτι εἰς τὴν ζωῶν ταύτῃ συγχωρεῖ ὁ Κύριος τοῖς ἀμαρτωλοῖς, καὶ ἀνόμοις, καὶ τῆς ἐκλεπτῶν αὐτῶν καὶ φίλων δὲν συγχωρεῖ. Εἰς τὴν μέλλουσαν, θέλει συγχωρήσει τοῖς ἐκλεπτοῖς, καὶ τὰς ἀμαρτωλοὺς νὰ κολάσῃ. Λοιπὸν ὁ γνωστικὸς ἄνθρωπος, ὅτῃ ἰξέρει τὴν ματαιότητῃ τῆς κοσμικῶν ὑπολαύσεων, ταῖς μισεῖ, καὶ καταφρονεῖ ἐν καρδίᾳ. καὶ ὅταν ἔχη θλίψιν, τὴν ἀπισταθμίζει μετὰ τὴν αἰώνιον δόξαν. καὶ ὅχι μόνον τὴν ὑπομῆσει ἀγόγγισα, ἀλλὰ καὶ χαίρεται εἰς αὐτῶν, γινώσκων, ὅτι δὲν εἶναι ἄξια τὰ παθήματα ταῦτα πρὸς τὴν μέλλουσαν δόξαν, τῆς ὁποίας δὲν ἐξιώνονται οἱ φιλόσοφοι, ὅτῃ ἔχουσιν διτυχήσαν, καὶ ὑπότασιν. ὅτι ὁ ἀγαπῶν τὴν ἀμέλειαν καὶ ἀνάπαυσιν, καὶ ἔστιν ἄξιος τῆς μελλούσης ἀγαθιάσεως. Ἄς φοβηθῶν, ὅσοι δὲν ἔχουσιν θλίψεις, μήπως καὶ ὀρεθῶσιν εἰς τὸν ἀγέθμον τῆς κολασμῶν οἱ ἄθλιοι. Ὡς πόσας πλανᾷ

τῶ ὀπλῆτος, καὶ ἡ δὲ τύχη τῶ Κόσμου, ἡ αὐτάρκεια, ἡ ὑγεία, ἡ παρουσία τῶ
 γυναικῶν καὶ τέκνων αὐτῶν. καὶ θαρρῶσιν, ὅτι ἕατι τὸς ἀγαπᾷ ὁ Θεὸς, τὸς
 δίδει δὴμειαν καὶ πᾶσαν ὑπότασιν. Ὡς τὸς ἀφρονες, καὶ δὲν τὸ γινώσκουσιν,
 ὅτι πῶς ὅσον μὲν εἰς τοιαύτῳ κατάσασιν, εἶναι ἀδυνάτους καὶ πτωχότατοι, καὶ
 τὸς ἐγκατέλιπον ὁ Θεὸς τῶ ἀναισχυτῶν αὐτῶν; Σημεῖον φανερόν καὶ
 ἀπόδειξάσιν εἶναι, ὅταν ἴδῃς τινὰ πλέσιον ἀμαρτωλόν, καὶ ἔχει δὲ τύχην
 πολλὴν, καὶ τὸς ἔρχονται τὰ πράγματα ὅλα καὶ τῶ ἐπιθυμῶν αὐτῶν, ὅτι ὁ
 Θεὸς τὸν ἐμίσησε. Καὶ αὐτὸς δὲν πιστέης τῶτο, ἀκυσσον εἶνα θαύμα ἕξαισιον νὰ
 ἔρομάξῃς, ὅπῃ τὸ γράφει ὁ ἅγιος Λεμβρόσιος Ἐπίσκοπος Μεδιολανῶν, ὅστις
 ἴδων αὐτὸ ὀφθαλμοφανῶς, μᾶς τὸ ἀφῆκεν εἰς τὰ συγγραμμάτα τῶ ἀδελφῶν
 δεῖγμα. Πηφῶντες εἰς τῶν Ρώμῳ ἔτος ὁ ἅγιος, ἐσαμάτισε μίαν νύκτα,
 νὰ ἀναπαυθῆ εἰς τὸν οἶκον εἰς πλάσιον εἰς εἶνα χωρίον, τὸν ὁποῖον ἠρώπι-
 σον ὁ ἅγιος, πῶς ἐπέρεα εἰς τὰ πρόσκαιρα ἀγαθὰ, καὶ εἰν ἔλαβε θλίψιν κα-
 νεῖα καίρον; Ὁ δὲ εἶπεν αὐτῶν. Ἐγὼ, Δέσποτάμῃ, ἔχω πλεον πολλῶν,
 δάκρυς, τέκνα, ἀνελίξ, καὶ ἐγκόνα, καὶ ὅλα μᾶς τὰ πράγματα μὲ ἔρχονται δὲ
 τυχιτῆρα, καὶ ποτὲ τινὰ θλίψιν μὲ τῶν δὲ χλίωσα δὲν ἔδοκίμασα. Τότε πα-
 ρούθῳς ἐγερθεῖς ὁ ἅγιος, εἶπε ταῦτα πρὸς τὸς ἀνθρώπους τῶ. ἄς φύγωμεν
 ἐγγλήγορα, τέκνα μᾶς, ἀπὸ τὸν καταραμῆον οἶκον τῶτον, ὅτι ὁ Κύριος δὲν εἶ-
 ναι ἐδῶ. ἀπεδάϊως ἀναχωρήσατε, πρὸ τῶ νὰ μᾶς εὖρη ἡ θεῖα δίκη. Οὕτως
 εἶπε. καὶ δὲν μὲ βίαν πολλῶν ἀνελίξῃ. Καὶ (ὡς τῶ θαύματος) ἀκόμη
 δὲν ἦτον εἶνα εἰσιον μακρῶ ἀπ' ἐκείνου τὸν τόπον, καὶ ἠλοῖσεν ἡ γῆ, καὶ
 κατέπιον ἐκείνον τὸν πλέσιον, μὲ ὅλον τὸν οἶκον, τὸς συγχεῖς καὶ τὰ πράγ-
 ματα. Ταῦτα βλέπων ὁ Μακάριος, εἶπεν. Ὡς πῶσω διαπλαγχθῆναι μᾶς κά-
 μπει ὁ Κύριος, ὅταν παιδέει, καὶ θλίβει μᾶς εἰς τῶν τὸν Κόσμον. καὶ πῶσον
 θυμῶνεται κατ' ἐκείνων, ὅπῃ ἔχουσι χάριν. Ἐπειπε νὰ τῶ γινώσκωμεν, καὶ
 νὰ τῶ δὲ χαιεῖμεν εἰς τὸς ἐπισκέψῃς, ὅπῃ μᾶς εἰσῆι, ἕα τῶ πολλῶν
 ἀφέλειαν, ὅπῃ δὲ εἰσιον μὲ ἀὐτῶν ὑπομῆοντες, ἡ ὁποῖαι εἶναι σημεῖον,
 πῶς εἰμεδεν φίλοις, καὶ μᾶς παιδέει ὡς τέκνα τῶ, καὶ τὸν Ἀπόστολον. Ὁν
 ἀγαπᾷ Κύριος, παιδέει, καὶ τὰ ἐξῆς. Λοιπὸν εἰν εἰσε χωρὶς παιδέεισιν, γι-
 νῶσκετε, ὅτι δὲν εἰσε ἰοὶ νόμοι, ἀλλὰ νόθοι. Διατὲ γὰρ νὰ μισῶμεν τοιαύ-
 τῳ παιδέεισιν; ἕατι νὰ μὲν ἔποδεχθῆμεν τῶς σοφῶτατῃς ἰατρῶν θεραπείας;
 Δια νὰ λάβωμεν τῶν ὑγείαν τῶ σκαλωκοβρώτῃ σώματος, ὑπανόμῃ τῶ σαρ-
 κῶν ἰατρῶν, καὶ εἰργασίῃ, νὰ μᾶς ἰατρῶν (ὅπῃ ἡμπορεῖσι νὰ σφάλλῃ ὡς
 ἀνθρώποι) μὲ πικρὰ ποτᾶ, καὶ κοπῶν σιδήρε, καὶ πυρὸς καύματα. καὶ ἀπ'
 ἐκείνου τὸν πάσσοφον ἰατρὸν, ὅπῃ δὲν ἡμπορεῖ νὰ σφάλλῃ ποτὲ, δὲν ὑποδε-
 χόμεθα ἕα τῶ τῆς ψυχῆς σωτηρίαν, τῶν θεραπείαν τῶ θλίψεων; Μεγάλ-
 λι δυσυχία εἶναι τῶ ἀόμῃαν ἡ δὲ τύχη. ὅτι βλέποντες ἐκείνοι πᾶς δὲν παρ-
 δόνται, πολμῶσι καὶ ἀράτῃσι χειρότερα ἀνομήματα. καὶ ἔτω πάλιν νὰ μὲν
 εἶναι τινὰς παιδούργῃς, εἶναι σημεῖον κολάσεως, ὅτι ὁ ἐχθρὸς δὲν περᾶ-
 ζει τὸς φίλους τῶ. Καὶ πάλιν νὰ μισῆ τῶ θλίψιν, νὰ μὴ τῶ δέχεται, εἶ-
 ναι σημεῖον θανάτου. κατῶς βλέπομεν εἰς τὸν ἀρρώστον, ὅταν μισῆ τὰ ἰατρῶ-
 κα, καὶ τὸν ἰατρὸν ἔποςρέφεται. Φανερόν εἶναι γὰρ, κατῶς ἀπεδείξαμεν, ὅσον
 ἀγαπᾷ τινὰ ὁ Θεὸς ὡς ἐλεώτερον, τῶσον τῶ δίδει ἐδῶ πρὸς ὕψιν, σωτηριῶδη
 καὶ ἀφέλιμον τῶ πνέματι παιδέεισιν.

Κ Ε Φ Α Λ Α Ι Ο Ν , Ι Ζ ' .

Διὰ ποίαν αἰτίαν οἱ δίκαιοι ἔχουσι θλίψεις εἰς τὸν τὸν
Κόσμον, καὶ οἱ ἀμαρτάνοτες αἰσιον.

Μὴ θαυμάζετε ἐν πονηροδομοῖς, μὴ δὲ ζητεῖτε τὴν αἰτίαν, ὅτι ὡσεὶ χόρτος ταχύ ὑπεξηρανθήσονται, λέγει ὁ Προφήτης Δαβὶδ. Πολλὰ ἀδικίαι καὶ ἀνομίαι γίνονται τῷ σήμερον εἰς τὸν Κόσμον. Αὐτοὶ δὲ, ὅπως ταῖς ψαύμασι, φαίνεται, πῶς ἔχουσιν ὀτυχίαν καὶ μακαριότητα. Οἱ δὲ ὀλαβεῖς καὶ ἐνάρετοι, θαυμάζετε θλίψεις καὶ βάσανα. Ὅμως μὴ θαυμάζετε εἰς τὸ, ὡς ἀνδραπέ, τὰ ζηλοῦντες εἰς τὸ πονηρὸν, καὶ τὰ προκειμένης τῆς ἀμαρτωλῶν τὴν μερίδα, νομιζόντες ταῦτα, ὅτι πῶς τὰ εἶναι καλότυχοι, ἕνεκεν τῆς ἀγαπᾶς ὁ Κόσμος, καὶ δίδει τὰς πλεονεξίας καὶ μακαριότητα πρόσκαιρον. Περὶ τῆς καὶ ὁ Προφήτης Ἀββακούμ θαυμάζει, λέγων. Διὰ τί, Κύριε, οἱ ἀσεβεῖς καταδύνασθε τὰς δικαίας, καὶ δεῖ τὰς βοῦθᾶς; Τὸ αὐτὸ καὶ ὁ Προφήτης Ἰερεμίας, καὶ ἕτεροι ἔλεγον. Διὰ τί, Κύριε, ἔχουσιν οἱ ἀνομοὶ τὴν ὀτυχίαν εἰς τὴν ζωὴν τῆς; Πόθεν ἔρχεται τὸ σὸν ἀγαθὸν εἶδος, ὅπως κακῶς πολιτεύεται; Ταῦτα ἐλάλησαν οἱ Προφῆται, ὅτι καὶ τὰ μὴ γνωρίζετε, πῶς δίκαιοι εἶναι αἱ κείσεως τῆς Θεοῦ. ἀλλὰ καὶ τὰ μᾶς θαυμάζετε, πόση θαυμάσια εἶναι ὑπὸ τὴν σοφίαν τῆς Θεοῦ, ἕως ταῦτα τὴν ἀνδραπέ- τῶν, ἣτις δεῖ φθαίνει τὰ καταλάβη τὴν παύσοφον οἰκονομίαν τῆς παναγάθου, ὁ ὁποῖος δεῖ δίδει τὰς θλίψεις τοῖς ἀνομοῖς ἐδῶ, καὶ τὰς κολάσας αἰώνια. καὶ παιδύει μᾶλλον τὴν φίλῶν, καὶ τὰ τιμηθῶσι πλέον εἰς τὴν Οὐρανίον Βασι- λείαν, τὰ λάβουσιν ἀξιώτερον σέφανον. Τὰ βόδια, ὅπως μελετῶν τὰ σφάζουσιν εἰς τὸ μακροῦν, ἀφίνον καὶ βόσκουσιν ὅπως θέλουσιν, καὶ τὰ παχύνον, ἀμὴν τὰ καματέρᾳ, ὅπως φυλάττειν διὰ τὴν δόξαν, κρατῶσι σιμάτης, καὶ βασιλεύουσιν. Οὕτω καὶ ὁ Θεὸς ἀφίνει εἰς τὴν ζωὴν ταῦτων, καὶ παχύνον οἱ ἀτυχοὶ καὶ μοχθη- ροὶ εἰς τὰ ἴδιον τῆς σαρκὸς, καὶ ὑπόλαυσε, ἕνεκεν εἶναι προορισμένοι τῆς αἰ- κίᾶς κολάσεως. ἀμὴν τὰς δικαίας πειράζει, καὶ βασανίζει, διὰ τὰ τὰς ἔχει πάν- ποτε εἰς τὸ παλάτιον αὐτῶν τὸ Οὐρανίον. Τὰ κάρπιμα δένδρη, ὅπως δίδουσιν ὄφελος καὶ διάφορον, τὰ ραβδίζουσιν οἱ ἀνθρώποι κατὰ χρόνον, καὶ μαστιγώνουσιν, καὶ τζακί- ζουσιν τὰ κλοναριάτης, διὰ τὰ τὰς δάσουσιν τὸν καρπὸν, τὰ δὲ ἀκαρπα, ὅπως δεῖ δίδου τινὰ ὄφελον, ἀγκαλὰ καὶ δεῖ τὰ ραβδίζουσιν ὡς ἐπὶ εὐκαρπα, ἀλλ' ὅμως ἐφ' ἧς φασίωσι καὶ μεγαλώουσιν, τὰ κόπτουσιν καὶ ξερώνουσιν παντελῶς, καὶ τὰ καί- νον ὡς ἀνωφέλῶντα. Οὕτω καὶ οἱ ἐνάρετοι, ὅπως δίδου ὄφελος μὲν τὰ ἔργα τῆς, λαμβάνουσιν εἰς τὸν Κόσμον θλίψεις καὶ μάστιγας. τὰς δὲ ἀμαρτωλὸς δεῖ παι- δύει ἐδῶ ὁ δίκαιος Κεῖτης, ἀλλὰ τὰς φυλάττει τὰ τὰς κατακαύσει πλοῦταίων εἰς τὸ πῦρ τῆς κολάσεως. Λέγει ἡ Γραφή τῆς Βασιλείων, ὅτι τὰς λίθους, ὅπως ἔβανον εἰς τὸν Ναὸν τῆς Σολομῶντος, ἐπελεκῶσαν, καὶ ἐλέπτωσαν ἐξωθεν τῆς Ναῦ, καὶ ἐφ' ἧς τὰς ἐθέλασι φτιάσει, καὶ τὰς ὀθύνουσιν ἰκανῶς μὲ πολλὰ ὑπόμελειαν, τὰς ἐθεταν εἰς τὸν τόπον τῆς, χωρὶς παραχλῶ καὶ κτύπον σφύρας ποσῶς, ἢ ἄλλῃ τινὸς ὀργάνου σύγχυσιν. Τεῖστο ὅπως καὶ ὅσοι ἔχουσιν τὰ βαλ- θῶσιν ὡς λίθοι ἐντιμοὶ εἰς τὴν θείαν οἰκοδομίαν τῆς Ἐπερανίης Ἱερουσαλὴμ, κάμνει χρεία τὰ πελεκιδῶσιν ἐδῶ ἐξω εἰς τὸν Κόσμον, μὲ σφύρας τιμῶν.

τιμωριῶν ἢ θλίψεων. ὅτι εἰς τὸν θεῖον οἶκον ἐκείνον δεῦ εἶναι καμία θλίψις, ἢ σύγχυσις, ἢ πείνα, ἢ δίψα, ἢ τιμωρία, ἢ βάσανος, καθὼς λέγει ὁ Ἰωάννης εἰς τὴν Ἀποκάλυψιν. Αὐτὴ γὰρ εἶναι ἡ αἰτία, διὰ τὴν ὁποίαν ἀφίνει τὰς φίλας τε, ἢ πάχουσιν ἐδῶ ἁφύρως θλίψεις, εἰς τὰς ὁποίας πέριπαι νὰ ἔχωμεν μεγάλην χαρὰν, ὅταν ἔρχονται. νὰ ταῖς ὑποδεχόμεθα ὡς δῶρον καὶ χάρισμα, καὶ ὡς ἰαφεῖαν, ὅπως μᾶς σέλλει μὲ πολλὴν ἀγάπην ὁ Πατὴρ ἡμῶν ὁ Οὐράνιος.

Εἰδὼ ὁ Κύριος, ὅταν ἐβέλετο ὁ Πέτρος νὰ ἐμποδίσῃ τὸ πάθος αὐτῆ μετὰ τὴν μάχαιραν, τὸν ἐκαταδίνασε, λέγων. Βάλε τὴν μάχαιραν εἰς τὴν θύκην. Τὸ ποτήριον, ὅπως μὲ ἔδωκεν ὁ Πατὴρ, δεῦ θίλεις νὰ πῶ; ὀνομάζων ποτήριον ἀπεσαλμῆρον ἐκ τῆ Πατρὸς, τὰς ἐμπαιγμὰς, τιμωρίας, καὶ θανάτου, ὅπως ἐμίλλει νὰ πάθῃ διὰ τὴν σωτηρίαν ἡμῶν. διὰ τὴν νὰ μὴ εἰπῆμεν ἢ ἡμεῖς τὸ αὐτὸ, ἢ νὰ πισδωμεν, ὅτι πᾶσαι αἱ θλίψεις ἢ ἐναντία, ὅπως μᾶς ἔρχονται, εἶναι ποτήριον θεραπευτικὸν καὶ ἰαφεῖαν, ὅπως μᾶς σέλλει ὁ Ἐπετραῖος ἰαφός, μετὰ πατρικῶν ἀγάπων πρὸς σωτηρίαν μας; Ἰδὲ λοιπὸν, ὦ Χριστιανέ, μίαν παρῆλθισιν νὰ τὴν ἔχῃς, πισδῶν, ὅτι πᾶσαι αἱ θλίψεις, ἢ ἀπὸ δαιμόνων ἐπήρειαν ἔλθουσιν, ἢ ἐξ ἀνθρώπων, ἢ ἀλλοῦ τινὸς πειρασμοῦ, εἶναι μία ἀφέλιμος θεραπεία, ὅπως σὺ σέλλει ὁ Πατὴρ ὁ Οὐράνιος, διὰ νὰ καθαρῶν ἢ ψυχῆ σου. ἢ εἰδὼ πικεῖν εἰς τὴν σὴν γέυσιν, ὅταν τὴν πίνῃς, μὴ βαρεθῇς, ὅτι ἡ πικεῖα ἐκείνη σὲ προξενεῖ τὴν ποθυμῶν ὑγίαν, καθὼς τὰ βότανα ἢ ἰαφικὰ τὰ σώματος, ὅπως κατασκευάζει οἱ ἰαφοὶ, εἶναι ἀῶσα ἢ πικρῶτατα. Πολλὰκις δὲ δὴναι ἢ αἷμα, καίσι, καὶ κόπτην τὰ ἄχρηστα ἢ διεφθαρμένα μέλη, ἢ ῥίπτειν αὐτὰ. τὰ ὁποῖα ὅλα ταῦτα δίδει πόνον πολλὸν ἢ τιμωρίαν τῷ πάχοντι. ὅμως τὰ ὑπομῆναι καρτερικῶς, γνώσκων, ὅτι ἐξ αὐτῶν ὑπολαμβάνει τὴν ποθυμῶν ὑγίαν. ἔπο ἢ πᾶσαι αἱ θλίψεις ἢ λυπηρὰ, ὅπως μᾶς ἔρχονται εἰς τὴν ζωὴν ταύτην, εἰσὶν ἰαφεῖαι πνευματικαὶ, σελλόμηναι πρὸς τὴν Οὐράνιαν ἰαφὴν εἰς ἀφέλειαν τῆς ψυχῆς μας. Τῆτο ἐσημείωνεν ἡ χολὴ ἐκείνη, ὅπως ἔβαλεν ὁ Τωβὴτ εἰς τὰς ὀφθαλμῶν τε, μετὰ τὴν ὁποῖαν ὑπόλαυσεν τὸ φῶς. Μετὰ τὴν πικεῖαν τῆς θλίψεων λυβῶνεται ὁ ἀμαρτωλὸς ἀπὸ τὴν ψυχικῶν ἀβλεψίαν, καὶ τὸν Μετὰ Γρηγορίου, ὅτι οἱ ὀφθαλμοὶ οἱ τετυφλωμένοι ἀπὸ τὴν ἀμαρτίαν, φωτίζονται μετὰ τὴν τιμωρίαν. Ὅταν ἔρριψαν τὸν Ἰωσήφ οἱ ἀδελφοὶ τε εἰς τὸ ξηροπήγαδον, δεῦ ἐνόησαν τὸ βάρος τῆς ἀμαρτίας αὐτῶν, ἔως ὅπως τὰς ἔσειλεν ὁ Θεὸς τὴν μεγάλῃ θλίψιν, ἢ τότε ὡμολογῶσεν, λέγοντες. Δικαίως πάχουμεν αὐτὰ ὅλα διὰ τὴν ἀμαρτίαν, ὅπως καὶ τὰ ἀδελφῶν μας ἐπαρῆλαμεν. Ἰδὲ, πόσῃ ἀφέλειαν δίδει ἡ θλίψις, νὰ φωτίξῃ τὰς τυφλὰς, ἢ τὴν ἀγνώσῃς νὰ δίδῃ σωῶσιν; δεῦ ἠθελεν ὁ Πέτρος, νὰ τὴν νίψῃ τὰς πόδας, ἢ τὴν ἀγνώσῃς νὰ δίδῃ σωῶσιν; δεῦ ἠθελεν ὁ Πέτρος, νὰ τὴν νίψῃ τὰς πόδας αὐτὸς τὴν εἶπεν, ἐκεῖνο ὅπως κάμνω ἐγὼ, ἐσὺ δεῦ ἔξυβρεις τώρα, ἀμὴ ὑτέρα θέλεις τὸ γνωρίσει. Ἀφ' ἐδῶ τὴν εἶπεν, ὅτι εἰδὼ δεῦ τὸν νίψῃ, δεῦ ἔχει μέρος μετὰ αὐτῆ, ἢ ἀμαρτῶσεν μὴ φόβῃ πολλῆν ἢ τὸν ἐνίψῃ. Οὕτω καὶ σὺ δεῦ γνωσκεις τώρα τὴν αἰτίαν, διὰ τὴν σὲ πλάθει ὁ Κύριος μετὰ τὰ ὑδατα τῆς θλίψεων. ἀμὴ ὅταν ἴδῃς τὴν λαμπρότητα, ὅπως λάβῃ ἡ ψυχὴ σου ἀπὸ τῆτον τὸν νιπῆρα τῆς λυπηρῶν, θέλεις δὴλαξεῖν τὴν Δεσπότην, ὅπως εἰδὼ δεῦ σὲ ἠθελε νίψῃ, δεῦ εἶχες μέρος μετὰ αὐτῆ εἰς τὴν Βασιλείαν τε. Ἐῶς ὅπως εἶχεν ὁ ἄσωτος Τίος τὸν πατρικὸν πλάτον, ἐξοδία

ζεν, ἔφαθον, ἔπινον, ἔκαμνε τὰ θελήματά τε, καὶ δὲν ἤρχετο ποτὲ εἰς μετένοια, ἀμὴ ὡς τὸν ἔκαυσεν ὁ παύσοφος ἰατρὸς μὲ τὸ πῦρ τῆς πνείας, τὸ λιμὴ, καὶ τῆς ἀλλοτρίας παλαμπασίας, ἀφῆκε τὰς ἡδονὰς τῆς σαρκὸς, καὶ ἔδραμνεν εἰς τὸν πατρικὸν οἶνον σωφρονισμῶτος. Εἶτι κάμνει ὁ κόπιωτος εἰς τὸν σίτον, τὸ ρινὴ καὶ ἡλίμα εἰς τὸν σίδηρον, καὶ ἡ κάμινος τῆς χρυσίας, τὸ αὐτὸ κάμνει καὶ ἡ θλίψις εἰς τὸν ἀνδρωπον, ἡ γὰρ καθαίρει πάσης ἀχημίας, καὶ ἐκλαμπρύνει τον. Εἰ μὲν ἐν μᾶς ἀφελῶσιν αἱ θλίψεις, καὶ ἀφελῶσιν τοσούτον ἀξίφορον, ἀγαθὴ τὰς μισῶμεν οἱ ἀφρονες, καὶ γὰρ μὴ δὲ χαλκισμῶν τὸν Ἑπεραίων ἰατρὸν, ὅπερ τὰς δίδει εἰς υἰγιάν μας, καθῶς δὲ χαλκισμῶν καὶ τὸν σωματικὸν, καὶ μὴ χάρας τὸν πληρώομεν; Ὅσοι ἔχουσι φόβον ἀδελφικὸν καὶ φόβον Θεῶν, πιστεύον, ὅτι ὅλον ἐκείνο, ὅπερ τῶς συμβαίνει, ἔρχεται ἀνωθεν ἐκ Θεῶν, ὅτι οἱ ἀνομοὶ δὲν ἠθέλων ἔχη εἰς τῶς δικαίας ἐξουσίαν τινὰς εἰ μὲν δὲν ἦτον Θεῶν ἀδελφάρησις, καθῶς εἶπεν ὁ Κύριος πρὸς Πιλάτῳ. Οὐκ εἶχες ἐξουσίαν ἀδελφίαν ἐν ἐμοί, εἰ μὴ ἡ ἡσὶ δεδομένη ἀνωθεν. Καὶ τῶτο εἰ μόνον εἰς τῶς ὁρατῶς ἐχθρῶς εἶναι βέβαιον, ἀλλὰ καὶ εἰς τῶς ἀορατῶς· ὅτι εἰ μὲν καὶ ἀπεδάξῃ ὁ δαίμων πάντοτε, γὰρ πειράξῃ τῶς δικαίας, καὶ γὰρ τῶς θλίβῃ, ὅμως ὅλη τῆ ἡ βία καὶ δυνάμεις εἶναι ματαία, καὶ ἀκαίρος, εἰ μὲν δὲν τῶ δόσῃ τῶ ἐξουσίαν ὁ Κύριος. Τῶτο, λέγω, γινώσκοντες οἱ πιστοὶ, βιάζον τῶ λόγιας, γὰρ νικῶσιν τὸν πειρασμὸν μὲ τῶ δειῶν δυνάμιν, καὶ δὲν ἀδελφονῶνται τῶ μέσῳ, ὅπερ τῶς θλίβει, ἔτε κοιτάζον τὸ ὄργανον, ὅπερ δίδει τῶ ζημίαν. Δὲν λέγουσι τῶ τῶ, ἡ ριζικὸν, ἀλλὰ πάντα ὑποδέχονται δὲ χαλκισμῶς ἀπὸ χειρὸς Κυρίου πρὸς τὸ συμφέρον οἰκονομῶμεν. Δὲν θυμῶνται καὶ τῶ θλιβόντων αὐτῶς, ἡ ἄλλων κτισμάτων, ἀλλὰ μάλιστα τῶς ἀγαπῶσιν ὡς αἰτίαν τῆς σωτηρίας τῶς. Καθῶς καὶ Ἰωβ ὁ μακάριος, ὅταν ἔπαθε ποσαύτας ζημίας, δὲν εἶπεν, αὐτὰ τὰ ἀγαθὰ μὲ τὰ ἔδωσαν οἱ γονεῖς, αὐτὰ τὰ τέκνα τὰ ἐργῶσιν ἡ ὁμοζυγὸς μου, καὶ οἱ κακοὶ ἀνδρωποι, τὸ πῦρ, ἡ παραχὴ τῶ ἀίμας, καὶ οἱ δαίμονες μὲ ὑστέρησαν, ἀλλὰ εἶπεν. Ὁ Κύριος μὲ τὰ ἔδωκεν, ὁ Κύριος τὰ ἐπήρε. Καθῶς ἐφαῖν τῶ Κυρίῳ, ἔπος ἐρήθετο. Εὐλογημένην γὰρ εἶναι τὸ ὄνομά τε. Ὁμοίως καὶ ὅταν ἦτον ἀδελφικῶς καὶ ὅλος πληγῶμεν, ἔλεγε. Τὰ κατὰ ἐδέχθημεν ἐκ χειρὸς Κυρίου, καὶ τὰ κατὰ γὰρ μὴ ὑπομείνωμεν; Οὕτω καὶ ὁ Πάγκαλος Ἰωσήφ γινώσκων, ὅτι ἦτον θεϊκὴ νεύσις, γὰρ πάθη ἐκείνο, ὅπερ τῶ ἔκαμνον οἱ ἀδελφοὶ τῶ, δὲν ἐσκανδαλίθη ποσῶς, ἔτε εἶχον ἀμύμων κατ' αὐτῶ. Οἱ φιλόσοφοι καὶ ἀπελεῖς ἀνδρωποι, ὅπερ ἔτε τῶ μικροψυχίαν αὐτῶ, δὲν ἔχουσιν εὐλόγῳ ποτὲ, δὲν γνωρίζον τῶς θλίψεως τὴν ἀφελίαν· ἔτε γινώσκουσι τῶ αἰτίαν, ἀλλὰ μόνον θυμῶνται καὶ τῶ θλιβόντων αὐτῶς καὶ ἀμύωνται. Καθῶς ὁ σκύλος, ὅταν τῶ δόσῃ τῶς μὲ τὸν λίθον, τὸν ἀρπάξῃ, καὶ δαγκῶσιν ἀπὸ τὸν θυμὸν τῶ, ἔτε καὶ αὐτοὶ δὲν βλέπουσι τὸν Θεὸν οἱ ἀφρονες, ὅπερ τῶς παιδείει, ἀλλὰ μόνον τὰ ὄργανα μάχονται, καὶ ἔτε τὴν ἀυπομονησίαν τῶς, δὲν διαγάζον ἀπὸ τῶ θλίψιν τινὰ ἀφελίαν. Ὁ γνωστικὸς μαθητῆς, ὅταν τὸν δέρον ὁ διδάσκαλος, ἡ ὁ πατέρας τῶ, εἰ μὲν κοιτάζει τὴν ράβδον, γὰρ ἀμύεται κατ' αὐτῆς (εἰπεὶ δὲ αὐτῆ δὲν κινῶται ἀφ' ἑαυτῆς) ἀλλὰ μόνον δέεται καὶ ἀδελφικῶς τὸν μασιζόντα, γὰρ τὸν λυπηθῆ, γὰρ τὸν παιδείει καθεύτερον. Οὕτω καὶ ὁ δεινῶν χειριστῶς, δὲν κοιτάζει ποτὲ ἐκείνον, ὅπερ τὸν θλίβει, εἰ μὲν εἶναι ἑαυτῶς ἡ μικρότερος, εἰ μὲν δικαίως ἡ ἀδίκως τὸν ἐζημίωσεν, ἀλλὰ ζητῶ τῶ ἰσθῆ ὑφ' ἐξ ὑφ' ἐξ βοήθειαν, λέγον ἐν ἑαυτῶ τοιαῦτα. Πρέπει σὺ τῶτο, ἀμαρτωλὴ, καὶ ἄλλο χειρότερον. Εὐλογημένοι

τος εἰς τὴν κάμινον, νομίζοντας, νὰ ἀφανισθῶσιν ὑπὸ τῆν σίαν. ἀλλ' αὐτοὶ ἐξῆλθον ἀκέραιοι ὑπὸ τῆν κάμινον τῆ πυρός, καὶ ἐδοξάσθησαν ὑπὸ πάντων. ὁ δὲ Βασιλεὺς κατηρώδη, ὁμολογῶν, ὅτι δού εἶναι ἄλλος Θεὸς ἰσχυρὸς εἰς τὸν Οὐρανὸν καὶ εἰς τὴν γῆν νὰ θαυματουργῆ, εἰμὴ μόνος ὁ Θεὸς τῆ Σιδράχ, Μισάχ, καὶ Ἀβδοναγῶ. Ποῖαν θλίψιν ἐν δειμυτέραν ἠμπόρην νὰ ἔχασιν ἔτοι οἱ νεοί, ὡσπερ νὰ τὲς ρίψωσιν εἰς τὴν κάμινον; Ἀλλὰ ἔσον ἦτον ὁ διωγμὸς ξανότερος, πόσον μᾶλλον ἐν Οὐρανῷ καὶ ἐπὶ τῆς γῆς ἐδοξάσθησαν. Τὸ αὐτὸ φαίνεται καὶ εἰς τὸν Προφήτην Δανιὴλ, ὅταν τὸν ἐρρίψαν εἰς τὸν λάκκον. ἔπειτα ἰδὼν ὁ Βασιλεὺς, ὅτι δού τὸν ἔφαγαν οἱ λέοντες, ἐθαύμασε, καὶ προσάσπει, νὰ ρίψεν ἐκεῖνος, ὅπῃ τὸν ἐκατάβαλαν, τὲς ὁποῖες ἐξέχισαν ἀδύς τὰ θνητὰ, καὶ ἐκατάφαγαν. Ὡς ἀνθρωπίνῃ σοφίᾳ ψυδομῆν, ἢ μᾶλλον εἰπεῖν ἀφροσύνη καὶ πομπηία. Πόσω διαφορῶν ἔχεις ὑπὸ τὴν Χριστιανικῶν ἀλήθειαν καὶ σοφίαν. ὅτι ὅταν θάρρης, νὰ νικᾷς, μετὰ τὸ νὰ κακοποιῆς, καὶ φονδύης τὲς δούλους τῆ Θεοῦ, τότε μᾶλλον ὑψώνεις καὶ μεγαλυνῶεις τὲς. Κοίταξτε τὸν ἀνόητον Ἡρώδην, πῶς ἐπὶ τῆ νὰ θανατώσῃ τὸν Χριστὸν, ἐφόνευσεν πόσω πληθύν ἀνόητων. μὴ γνώσῃς τὸν ἀσύνετος, ὅτι μετὰ τὸν θάνατον τὲς ἐπροξένησε τῆν ζωὴν, κάμνων τῶν τῶν, νὰ ἀπολαύσῃ τὸν τῆ Μαρτυρίαν ἐφ' ἑαυτὸν σέφανον. καὶ ὁ φόρος, μετὰ τὸν ὁποῖον ἐνόμιζε νὰ τὲς ἀφανίσῃ, ἦτον αἰτία, νὰ τὲς ἐορτάζῃ τώρα ἡ Κτίσις, καὶ ἔμεινεν αὐτὸς μὴ θρηνησάμενος, ὁ δὲ Χριστὸς ζῶν αἰδίως ὑπερδοξασημῶς.

Ἀλλὰ τί νὰ εἰπῶμεν ἕξ τῆς μεγάλης Βασιλεῖς καὶ Ἀυτοκράτορας, οἱ τινες ἐνόμιζαν, νὰ ἐκαλείψαν τὴν Χριστιανοσύνην τελείως, ὅταν ἐκόλαζαν τὲς Πίστας μετὰ ποσῶν τιμωρικῶν ὄργανων; ἀμὴν ἕξ τῆ δού εἶναι σοφία, ἔτε βελή καὶ τῆ Κυρίου, ὅσον οἱ Πιστοὶ ἐκόλαζοντο, τὸς ἦτον ἡ Πίστις ἠύξανε, καὶ ὁ ἀειθμὸς τῆ Χριστιανῶν ἐμεγάλωνεν. Ὡς καρτερία Χριστιανῶν εἰς τὴν ἀγίαν καὶ ἀήττητον Πίστιν. ἐπειδὴ καμία δυνάμις ἕξ ἑαυτὸν δού ἠμπορεῖ νὰ σὲ νικήσῃ, εἰς τὴν πίστιν κατέβη ἐκείνην ὅπῃ δεικνύσῃ. ἦτις εἶναι ποσῶν σεριαμῆν ἕξ μέσῃ σα, ὅπῃ δού ἡψῶ θάνατον, ἕξ τὸν Χριστὸν τὸν Σωτῆρά μας. Οἱ ἀγαπῶν τὸν Σπαιρὸν, ἐὰν καὶ εἰς θλίψεις δεικνύεται, καὶ εἰς αὐτὸ τὸ Μαρτύριον, σέκει σερεὸς εἰς τὴν Πίστιν, καὶ χερδὸν εἰπεῖν, δού αἰδανῆται πλέον Σπαιρὸν, ὡσπερ νὰ μὴ τὸν ἐσῆκων. καὶ αἰδανόμενος εἰς αὐτὸν τὸν Παράδεισον, ἀγάλλεται μετὰ τῆς Ἀποδόξας εἰς τὲς ονειδισμῆς, καὶ ραπίσματῃ, καὶ ἄλλα πεινῶν. καὶ ἔπος ἀθλῶν, νικᾷ τὲς ἀνθρώπων, τὸν ἑαυτὸν τε, καὶ τὸν διάβολον, καὶ μετὰ τῆν ἰσομονίαν καὶ ἀποφύκτη ταπεινώσει ἐκεῖνος, ὅπῃ τὸν θλίβουσι. Καθὼς εἷς ἐνάρετος ἀδελφός, ὅπῃ εἶχε θλίψεις ὑπὸ τινῶν, μετὰ εἰπεν ἀπάνω εἰς τὴν ὑπόθεσιν ταύτην αὐτὰ τὰ λόγια. Ἐγὼ θέλω νὰ κάμω ἕξ ὅπου μετὰ τῆν βοήθειαν τῆ Θεοῦ, ὑπερβῶν τὲς ὑβρεῖς καὶ διωγμῆς, χωρὶς ποσῶν νὰ ἀνταποκρινώμαι, ἕως ὅπῃ οἱ θλίβοντές με νὰ με ἀγαπήσωσιν ὑπερον, καὶ ὅσοι με ἐδυσφήμισαν, ἔχωντας ἐγὼ εἰς αὐτὲς διὰ πωλαγχρῆσαν, καὶ δίδωμους τῆ Θεοῦ δι' αὐτῆς, καὶ λέγωντας καλὸν δι' ἐκεῖνος, νὰ με τιμήσῃ εἰς ὀλίγον καιρὸν, καὶ ὅσοι ἠθέλησαν νὰ με βλάψουσι, κάμνωντας τῆς ἐγὼ δι' ἀπάμειψιν ὅσον καλὸν δυνῆθῶ, νὰ μετανοήσῃ τὸ σφάλμα τῆς, καὶ ἐλεγχόμενοι ὑπὸ τῆν αἰκείαν σπειδῆσιν, νὰ ἔλθῃν ταχέως, νὰ με ζητήσῃν συγχώρησιν. Βλέπετε ἀρετικῶν θαυμάσιον; Πολλὰς φορὰς σπυρέβαινε τῆ ἐνάρετε ἀδρός, καὶ ἐπαπέμωνε μετὰ τῆν πολλῶν ἰσομονίαν τῆς ἐχθρῆς τῆς, καὶ πῶτα ἐκ θείας προνοίας καὶ γνώσεως. ἦτις ἐνέργα, καὶ ἐγένετο ἡ ἔμβασις τῆν πραγμάτων καὶ

καὶ τὸν λόγον τῆς. Ἡ ὑπομονὴ τῆς θλίψεως μᾶς κάμνει, καὶ νικῶμεν, καὶ δόξα-
 ζόμεθα ἐν μόνον ᾧ Θεῷ, ἀλλὰ καὶ ἀνθρώποις. Ὅταν ἐκέλευσεν ὁ ἀσεβέστατος
 Νέρων, νὰ καθιλάσεν εἰς τὸν Σταυρὸν τὸν Πέτρον, ἐὼν ἠθέλων εἰπῆ ἄλλος τις
 πρὸς τὸν Βασιλέα τὰ λόγια ταῦτα, ἀρα ἰσώματα ἦτον, ἢ ὄχι; ἤγαν, Ὁ Νέ-
 ρων, ὅπως τὰρα φαίνεσαι Κύριος καὶ Δεσπότης, καὶ πᾶς ὁ λαὸς προσκυνᾷ καὶ δόξα-
 ζεῖ σε, καὶ τὸν πτωχὸν αὐτὸν Πέτρον καταφρονᾷς, καὶ κατέκρινας ὡς κακῆρον εἰς
 θάνατον, γίνωσκε, ὅτι θέλει ἔλθῃ καιρὸς, νὰ σὲ βλασφημᾷ πᾶς ὁ Κόσμος,
 καὶ πάλιν τὸ μνημόσμιον τέτε τῆ νῦν ᾧ Θεῷ σὺ καταφρονεῖς Πέτρον, νὰ πανη-
 γυεῖς ὅλην ἡ Κτίσις χαρμονικῶς. νὰ τὴ κτίσεν εἰς πᾶσαν Πόλιν καὶ Χώ-
 ραν πολυτίμως Ναὺς, νὰ ἀσπάζονται μετ' ἐλαθείας οἱ Βασιλεῖς τῶν εἰκόνα
 τῶν. Εἰπέτε μὲν, ἀδελφοί, μετ' ὅσας κόπας καὶ ἔσπας ἐγύρυσεν ὁ Ἀλέξανδρος
 νὰ κάμῃ, νὰ τὸν προσκυνᾷ ὅλος ὁ Κόσμος, καὶ δὲν ἠμπόρισε; καὶ αὐτὸ ὅπως εἷας
 ἀνδρειωμένος, ὡσαύτ' ἐκείνον, μετ' ὅλα τὰ τῆ Βασιλεία, πλάστον, καὶ ὅλλω τῶν
 διωασείων τῶν, δὲν ἐδυνήθη νὰ ἐπιτύχῃ, ἠξιώθησαν δὲ τῶ Σταυρῶν, χωρεῖς νὰ
 τὰ ζήσαντες ποσῶς, ὁ Πέτρος, ὁ Παῦλος, καὶ οἱ λοιποὶ Μάρτυρες καὶ Ὅσιοι. Καὶ
 ἕατι ὅσον πᾶσιν τις δειμυτέρας θλίψεις καὶ τιμωρίας, πόσον εἶναι καὶ ἡ δόξα
 ἑαυτήρη. δι' αὐτὸ φαίνεται ἡ χάρις τῆς ὑπομονῆς εἰς τὸν Δεσπότην Χριστὸν πε-
 ραιωτότερον, ᾧ Θεῷ εἰς ὅλας τὰς Ἀγίας, ἐπειδὴ αὐτὸς ἔπαθε πλέον, ᾧ Θεῷ ὅσον
 ἠμπορῆν νὰ πάθῃ ἀπὸ πάντας οἱ ἀνθρώποι. Ὅτι νομίζοντες οἱ ἀχόρται-
 γοι Ἰουδαῖοι, νὰ ἀφανίσεν τὸ ὄνομά τῶ ὀλοτέλα, τῶ ἔδωσαν συληράς τιμωρίας
 ὀνειδισμῶς, καὶ κατηχημυθῶν θάνατον, ἕα τῆ ὁποῖον τῶ ἐπαροξύνσαν τιμῶν,
 καὶ δόξαν εἰς τὸ πάθος ἐκείνο, ᾧ Θεῷ εἰς ὅλλω τῶ τῶ ζῶν. Ὁ θάυμα ᾧ Θεῷ
 ἔσον. Αὐτῶ τῶ ἄρα, ὅπως ἐνρίματο νευρὸς ὁ Χριστὸς, τότε τὸν ἀμολόγησεν ὁ
 Ἐκατονταρχὸς Θεὸν ἀληθῆ εἰς τὸ πείσμα τῆς Ἰουδαίων. ὁ καλὸς ληστής τὸν ὁμο-
 λογᾷ Θεὸν, καὶ τῶ ζῆ τὸν Παράδεισον. ἔτι δὲ καὶ τὰ αἰαίδητα σοιχεῖα ἐθλί-
 βισαύ, ἢ γῆ ἐβόμαζεν, ὁ Ἡλῖος καὶ ἡ Σελήνη σκοτίζονται, δειχόντες θλί-
 ψιν, ὅτι ὁ Θεὸς καὶ Κτίσις τῆς φύσεως ἔπαθε. Καὶ ἕατι ἔδωσαν εἰς ἐκλειψῶν
 τὸν Ἡλῖον τῆς δικαιοσύνης, οἱ λίθοι σωφίβονται, ραίζεν ἀπὸ τῶ θλίψῶν
 τῶν, δειχόντες, ὅτι ὁ ἀληθὴς ἀπογωνιάτος λίθος εἰς θαφόρας τῶν ἀπὸ τῆς
 Ἰουδαίων σωφίβεται, καὶ αὐτῶ αἱ καρδίαι μὲν εἰς ἀπιστίαν, ὡς λίθων ἀναι-
 δηπότεραι. Ὁ Τίτλος, ὅπως τῶ ἔδωσαν εἰς τὸν Σταυρὸν ἕα καταφρόνησιν τῶ ἔφρα
 μεγαλήτερον δόξαν, ἕατι ἦτον ὑψηλὰ, καὶ πᾶς εἷας ἀνέγνωσεν, ὅτι ὁ Χριστὸς
 μόνος εἶναι ὁ Βασιλεὺς τῆς Ἰουδαίων, τῶ ὁποῖον Βασιλείαν δὲν ἠθέλησε νὰ δε-
 χθῆ, εἰμὴ μόνον εἰς τῶ ἀκμῶν καὶ ἄθος τῆς θλίψεως, ὅπως ἄριστερον, ὅταν
 ἔκαμνε τὰ θαύματα, καὶ εἶχε τὸσῶν τιμῶν, δὲν ἔσερξε, νὰ τὸν ψηφίσαι Βασι-
 λέα. Οἱ κερκοὶ αἰτίσανται εἰς αἰχμῶν τῆς Ἰουδαίων, ὁμολογῶντες, ὅτι ὁ Χρι-
 στὸς εἶναι ἡ ἀληθὴς ζωὴ. Οὕτω μὲν νικημῶν ἢ ἀνθρωπίνῃ σοφία, ἢ ἡ δυνάμις τῆς ἀσε-
 βῶν Ἰουδαίων ἀφανισμῶν, καὶ αὐτοὶ εἰς τῶ σφαλερῶν τῶν γνώμῶν πλανημῶν,
 ὅπως ἐθαρήσαν, νὰ ἐξαλειψῶν τὸ ὄνομα τῶ Χριστοῦ, αὐτοὶ οἱ ἀνόητοι τὸν ὑπε-
 ρύψωσαν, καὶ ἐδόξαν εἰς ὅλον τὸν Κόσμον. Αὐτοὶ γὰρ εἶναι τῆς θλίψεως οἱ
 καρποὶ καὶ ἀφέλεια, ἢ γὰρ τιμὴ, δόξα, νίκη, καὶ ἔσπαιον εἰς ἐπὶ τὸν Κόσμον,
 καὶ εἰς τὸν μέλλοντα. Τίς νὰ μὴ ποθήσῃ τὸ πάθος λοιπὸν, ἕα νὰ ἔλθῃ εἰς τοιαύτον
 βαθμὸν τελειότητος, γνώσκων, ὅτι δὲν ἠμπορεῖ νὰ εἶναι ἀπροσδεκτότερος τῶ
 Κυρίου, ὡς ὅταν ἐλεσκαται καὶ μίμησιν αὐτῶ προσηλωμένος μετ' ἡμετέραν εἰς

τὸν Σταυρὸν, ἔτι ἔπω μᾶλλον νικᾷ τὸν Κόσμον, τὸν Δαίμονα, καὶ τὴν λόγους. ὑφά-
νεται ἄπο τὸν Θεὸν, καὶ ἄπο τὰς ἀνθρώπους δοξάζεται. Ἐπειδὴ ἐν αἱ θλίψεις εἰσὶν
ἀφέλιμοι, δεῖ νὰ εἰσέλθωμεν δι' αὐτῶν εἰς τὴν Οὐράνιον Βασιλείαν, πρέπει νὰ
ταῖς ζητήσω, ἢ καὶ νὰ ταῖς ἐπιθυμήσω, δεῖ νὰ μιμηθῶμεν τὸν Κύριον, καὶ ὅταν
ἔλθωσι, νὰ ταῖς ἀποδεχώμεθον ἀπὸ τῆς θείας τῆς χεῖρα μὴ χαρᾶς, ὡς λίθος
ἀκρεβῆς καὶ μαργαριτάρια ἀτίμητα. καὶ τὸτο μάλιστα χρεώσῃ νὰ κάμνη, ὅς τις
ἐπιθυμᾷ νὰ ἀποκόψῃ εἰς τὴν πνευματικὴν πολιτείαν, καὶ ἵ ἀπαρηθῇ τὸν Κόσ-
μον τελείως. Ἐπειδὴ ἡ ἀγάπη τῆς αἰῶνος τῆς εἶναι σαρκική, καὶ ἐμποδίζει τὸν
θεῖον ἔρωτα, καὶ δι' αὐτὸ ἡ ὀπίσθιος ἀγάπη δεῖ εἶναι βολητὸν νὰ σβύσῃ τελείως,
καὶ νὰ ξεριζωθῇ ἀπὸ τῆς καρδίας μας, χωρὶς τῆς βοήθειαν τῆς θλίψεως, δεῖ
τὸτο ἐχαιρίτω εἰς αὐτὰς ὁ Παῦλος καυχώμενος. Ἀλλὰ ἡμπορεῖ τινὰς νὰ εἴπῃ, ὅτι
ὁ Παῦλος ταῖς ἐπέθυμα, ὅτι ἦτον ἅγιος, καὶ ἐδύετο νὰ τὰς ὑπομῆναι. ἀμὴν ἡμεῖς
εἴμεθον ἀδυνεῖς, καὶ δεῖ ἡμπορῆμεν. Εἰς αὐτὸ σε ἀποκρίνομαι, πῶς ὁ Παῦλος
δεῖ ἐδάρρει εἰς τὴν αὐτὴ δύναμιν, ἀλλὰ εἶχον εἰς τὸν Θεὸν τὴν ἐλπίδα τῆς, ὅτι
δεῖ τῆς ἠθέλε δώσει πλεονέκτησαν θλίψιν, ἀπὸ ὅσων ἐδύετο νὰ βασάζῃ, καὶ ἐπι-
βλέπων εἰς τὴν ἀμαχὸν δύναμιν τῆς Κυρίου μᾶλλον, ἢ εἰς τὴν ἀδυναμίαν αὐτῆς,
τεταραμένως ἔλεγε. Πάντα δύναμαι ἐν τῷ ἐνδυναμέντῳ με Χριστῷ. Ὅσοι γὰρ
αἰδαίνονται τινὰ πειρασμῶν ἔσωθεν, καὶ ὡς θεῖον, μακάριοι αὐτοὶ, ἐὰν
ἐπιθυμῶν νὰ θλιβῶσι, δεῖ νὰ μιμηθῶσιν εἰς τὸ παθεῖν τὸν Χριστὸν καὶ τὸ
δυναμῶν. Καὶ τὸτο δεῖ εἶναι ἀδύνατον ὅτι ἔ μόνον τὰς Μάρτυρας, ἀλλὰ καὶ τὸν
Δεσπότην αὐτὸν δύναμεθα, ἐὰν θέλωμεν, νὰ μιμηθῶμεν, με τὴν ἐδικὴν τῆς
βοήθειαν. Τινὲς δὲ εἶχασιν τόσον πόθον νὰ πάθωσιν ὑβρεῖς καὶ θλίψεις δεῖ τὸν
Κύριον, ὅτι ὅταν δεῖ τὰς ἤρχαντο ἀπὸ ἄλλων, ἔθλιβον αὐτοὶ ἑαυτὰς, καὶ ἔθε-
φόρως ἐκόλαζον, ὡς ὁ Συμεὼν καὶ Δανιὴλ οἱ συλίται, καὶ ἄλλοι πολλοὶ, ὅτι ἐπέ-
ρασαν ὀλόγυνοι τῆς ζωῆς τῆς, καὶ ὑπέμειναν πένιαν ἐχάτην, καὶ θλίψεις δεῖ-
φοραῖς. Ὅσοι δὲ πάλιν συνέλαβον ἕνα θεῖον μῖσος κατ' ἑαυτῶν δεῖ τὰς ἀμαρ-
τίας αὐτῶν, δύνονται νὰ ζητήσω τὰς θλίψεις, δεῖ ἡμεῖς, νὰ τὰς παιδύσῃ ὁ Κύ-
ριος, ὡς φαίνεται εἰς τὸν Προφήτην Δαβὶδ. ὅς τις γινώσκων πταισῶν καὶ ἀμαρ-
τωλὸν ἑαυτὸν, ἐδυσχεραίνε, καὶ λυπέμενος, ὅτι δεῖ τῆς αὐτῆς ἀμαρτίας ἀπόθαναι
τόσαι χιλιάδες ἀνθρώπων, ἐδείθη πρὸς Κύριον, νὰ σπείρῃ πρὸς αὐτὸν τῆς μά-
στιγα, καὶ ἔλεγε ταῦτα. Ἐγὼ, Κύριε, ἡμάρτησα, καὶ τὸ πονηρὸν ἐποίησα,
ἀμὴν αὐτὰ τὰ πτωχὰ ἀπόβηκα ἐδὲν ἔπταισαν. διὸ δέομαί σε, ὡς ἐπείσπῃ κατ'
ἐμὲ ὁ θυμὸς σε. Καὶ πάλιν εἰς ἄλλον τόπον. Δοκίμασόν με, Κύριε, καὶ πείρα-
σόν με. Καὶ πάλιν. Ἐπιθυμῶ εἶναι εἰς μάστιγας. Ἐτι δὲ καὶ ὁ Προφήτης Ἰερε-
μίας τοχαζόμενος τῆς ἀφέλειαν τῆς θλίψεων, ἔλεγε. Παίδύσον με, Κύριε,
καὶ εἰς κείσιν, καὶ ἐ καὶ τὸν θυμὸν σε. Ὁμοίως καὶ ὁ Ἀββακὺμ, καὶ ἔπειρα-
σόν με, καὶ μὴ τὸν νόμον (τὰς ἐποίας δεῖ χάρα δεῖ βραχύτητα) ἐδύνοντο τῆς Κυρίου
καὶ σαρκίαν, νὰ τὰς κολάσῃ ἐδὲν ἀπόσκαυρα δεῖ τὰς ἀμαρτίας, ὅτι ὡς ἀνθρώ-
ποι καὶ αὐτοὶ ἐτέλειαν, δεῖ νὰ μὴ τὰς παιδύσῃ αἰῶνα. Πόσας ἀχαρείας λοι-
πὸν χρεώσωμεν, νὰ δίδωμεν τῷ Θεῷ εἰς τὰς θλίψεις, καὶ νὰ τιμώμεν αὐτὰς ὡς τό-
πον σεβάσμιον, εἰς τὸν ὁποῖον ἀείσκειται ὁ Δεσπότης μας, καὶ νὰ τιμώμεν αὐτὰς ὡς τό-
πον σεβάσμιον, εἰς τὸν ὁποῖον ἀείσκειται ὁ Δεσπότης μας, καὶ ὡς αὐτὸς ἐσπύσῃ
ἐ τῷ Μωϋσῇ, νὰ τιμῆσῃ τὸν τόπον, ὅτι εἶδε τὴν ὄρασαν τῆς Θεῷ εἰς τὴν ἀκαν-
θάσῃ βᾶτον καὶ τῆς εἶπε, νὰ μὴ πλησιάσῃ, ἀλλὰ νὰ ἀγάλλῃ τὰ ὑποδήματα, ὅτι
ὁ τόπος, ὅτι ἐσεκεν, ἦτον ἅγιος. Ὡς ὡραῖον καὶ θαυμαστὸν μυστήριον. Ὅταν ἠθε-

λε νὰ φανῆ ὁ Θεὸς εἰς τὸν Οὐρανὸν, ὡσανὺ εἰπέμην τῷ Πρωτομάρτυρι Στεφάνῳ,
 τῷ Προφήτῃ Γεζεκιὴλ, ἢ ἀπαύω εἰς τὸ ἄρος, ἐφαίνετο μὲ δόξαν πολλῶν. ἀμὴ εἰς
 τὴν γλῶσσαν ἐφανήθη Μαυσῆ εἰς τὸ μέσον τῆς βασιτείας, ὅτῃ εἶναι εὖα χορτάσει ὅλον ἀγκι-
 δας καὶ ἀκαύθας γεμάτων, ἕως νὰ καταλάβωμεν, ὅτι ἐκεῖνος ὅτῃ εἶναι εἰς τὸν Οὐρα-
 νὸν προσκυνημένος ὑπὸ τῷ Ἁγίῳ, καὶ δόξαζόμενος, ἐδῶ εἰς τὴν γλῶσσαν διεύσκε-
 ται εἰς τὰς ἀκαύθας τῆς θλίψεων. Καὶ καθὼς ὁ Μαυσῆς δὲν ἤξιαθη, νὰ ἀπο-
 λαύσῃ εἰς τὸ Σίναϊον ἄρος τὴν δόξαν τῆς Θεῶ, παρέξ ἀφ' ἑ τὸν εἶδεν εἰς τὴν γλῶ-
 σσαν μὲσῶ τῶν ἀκανθῶν, ἔπω καὶ ἡμεῖς κέρνει χρεῖα νὰ κοπιᾶσωμεν, νὰ δρέψωμεν
 τὸν Κύριον ὡσάντων ἐδῶ εἰς τὴν γλῶσσαν εἰς τὰς ἀκαύθας τῆς θλίψεων, ἐὰν θέλωμεν
 μὴ τὴν ζῶσαν ταύσιν, νὰ ἀπολαύσωμεν τὴν δόξαν αὐτῆς τῆς Οὐρανίου Μακαριό-
 ττος. Ὡς ἀχάριτοι ἡμεῖς καὶ αἰσῆτοι, ἐὼν εἰς τὰς θλίψεις εἶναι πᾶσα χαρὰ καὶ
 ἀπολαύσις, ἕως νὰ τὰς μισῶμεν, καὶ νὰ μὴ τὰς ποθῶμεν, μάλιστα ὅτῃ εἰς
 αὐτὰς διεύσκομεν τὸν Παράδεισον, καὶ αὐτὸν τὸν Χεῖδον, ὅς τις εἶναι ἢ ὄντως εὐφρο-
 σιῆ καὶ ἀγαλλίας; Ὅσοι ἐξέρχονται, ὅτι ἡ δυνάμις τῆς Κυρίας εἰς τὴν ἀδουλείαν
 τελειώνεται (καθὼς ἐκεῖνος εἶπε τῷ Παύλῳ) συλλογίζομενοι τὴν ἀφέλειαν τῆς
 θλίψεων, τὰς ἐπιθυμῶσιν, αἰδέμενοι τὸν Κύριον ἐν αὐταῖς, καὶ ἔχοντες τὸν Παῦλον
 ὑπόδειγμα, ὅς τις τὰς ἐπιθύμα, καὶ ὑπῆλθον εἰς αὐτὰς χαρῆμονος, καθὼς αὐ-
 τὸς λέγει εἰς τὰς Πράξεις. Ὑπάγω εἰς τὰ Γεροσόλυμα; ὅτῃ μὲ λέγει τὸ Ἅγιον
 Πνεῦμα, πῶς ἔχω νὰ ὑπομείνω θλίψεις καὶ φυλακὰς, ἀμὴ τίποτος δὲν ἐννοιά-
 ζομαι πρὸς τὰς ἐπιθυμῶσιν, ὅτι ἐ μόνον νὰ δεῖθῶ εἶμαι ἔτοιμος, ἀλλὰ καὶ νὰ ἀποδῶναι ἕως τῆς
 Κυρίας τὸ ὄνομα. Καὶ (ἐκεῖνος ὅτῃ εἶναι νὰ θαυμάζωμεν εἰς τὸν τὸν Ἅγιον πε-
 ρισσότερον) ἐπιθύμα νὰ πάθῃ καὶ εἰς τὸν ἄλλον Κόσμον ἕως ὑπερβάλλωσαν ἀγά-
 πῃ, καὶ νὰ χωριθῇ ἀπὸ τὸν Χεῖδον ἕως τὴν ψυχικὴν σωτηρίαν τῶν ἀδελφῶν τῶν.
 Τὸ αὐτὸ καὶ εἰς τὸν Μαυσῆ φαίνεται, ὅτι δέομενος τῆς Κυρίας ἕως τὴν σωτηρίαν τῶν λαῶν,
 ἔλεγχον. ἢ συγχώρησέ τας τὴν ἀνομίαν, ἢ ἐξάλειψόν με ἀπὸ τὴν Βίβλον τῆς ζωῆς.
 Ὁμοίως καὶ ὁ Προφήτης Μιχαῖας ἔσπεργε, νὰ δρέψῃ φθόνης καὶ ἀλλόθιος τῆς φω-
 τισμῶν τῆς Πνεύματος, μόνον νὰ λυθῶθῃν οἱ Ἑβραῖοι ἀπὸ τὰς πληγὰς καὶ αἰχμα-
 λωσίας, ὅτῃ τὰς ἐσφοφίτες, λέγων. Ἡ' θελον νὰ ἡμεν χωρεῖς Πνεύματος, καὶ
 αὐτὰ ὅτῃ σὰς λίγα νὰ ἦτον φθόματα. Παραδείγματα καὶ ἀλήθειαν εἶναι ταύ-
 τα εἰς τὸν Χεῖδιανὸν ἄκρας τελειότητος. ὅτι οἱ φίλοι τῆς Θεῶ, ἀπὸ τὴν ὑπερβάλ-
 λωσαν ἀγάπῃ, ὅτῃ εἶχασιν, δὲν ἐννοιάζοντο, νὰ χωριθῶν ἀπὸ τὸν Θεὸν ἕως
 τὴν τῆς πλησίον ἀφέλειαν. Φανῆ θέλει ἕως ὅτῃ ὅπως τῆς προσδοκῆς εἰς εὐαγγελί-
 ῳ καὶ φίλων, χεῖδον εἶπεῖν μία βλασφημία τῆς καὶ ἀπόγνωσις. Ἀλλ' ὅς τις ἔχει
 τὸ ἐγκάρδιον πῦρ, νὰ τὸν κατακαίῃ ὁ ζῆλος τῆς τιμῆς τῆς Θεῶ, καὶ τῆς τῆς ψυχῶν
 σωτηρίας, ἔχοντας ἐλπίδα εἰς τὸν Χεῖδον, πρὸς δίδεται εἰς τὰς θλίψεις, καὶ
 ἐπιθυμᾷ νὰ πάθῃ πᾶσαν κόλασιν εἰς τὸν τὸν Κόσμον, καὶ εἰς τὸν μέλλοντα,
 καὶ τὸ πρῶτον ἀπὸ τὴν πολλῶν ἀγάπῃ, ὡς εἶρηται. Ὅθεν καὶ ὁ ἐλεήμων
 Θεός, οὐ μόνον δὲν θυμάνεται καὶ τῆς τοῦ τῶν, νὰ τὰς κολάσῃ, ἀλλὰ μάλιστα
 βραβεύει, καὶ ἀξιώνει τὰς δωρεὰς καὶ χαρίσματα, καθὼς ἔκαμε τῶ Μαυσῆ ὡς
 καὶ τῶ Παύλῳ. Οὐτε πᾶντοτε δίδει θλίψιν ἐκεῖνος, ὅτῃ τὴν ζητᾷ, καθὼς εἰς τὸν
 Δαβὶδ ἐφανή σαφῆστα, ὅς τις δέομενος τῆς Κυρίας, νὰ παιδεύσῃ αὐτὸν καὶ τὸν οἰ-
 κόντε, ἕως τὰς αὐτῆς ἀμαρτίας, καὶ τὸν λαὸν νὰ ἐλθῶθῃ, με τὴν ὑπερβάλ-
 λωσαν ταύτῃ ἀγάπῃ, ἐκλίβη τὸν μακρόθυμον εἰς τοιαύτην δασυλαγχίαν,
 καὶ ἔλεος, ὅτῃ μὴτε αὐτὸν, ἕως τὸν λαὸν ἐτιμώρησε. Βλέποντες ἐν ἡμέρας τῆς
 ἀφέ-

ὠφέλειαν, ἡ δὲ ἐποξεύθησαν εἰς τὰς ἐναρέτους αἱ θλίψεις, ἢ θέλωμεν εἶσαι τυφλοὶ καὶ ἀαίδητοι, καὶ πάσης ἀγάπης ὑπερημέροι, καὶ θαρρῆμεν, ὅτι ὁ Κύριος μᾶς παιδεύει εἰς κόλασιν, ἢ πῶς νὰ μὴ ἠμπορέωμεν νὰ ταῖς ὑπομείνωμεν μὲ τὴν ἐδικνύουσαν βοήθειαν. Μάλιστα εἶναι καὶ βλασφημία, νὰ τὸ βάλλωμεν μόνον εἰς τὴν διάνοιαν, πῶς ὁ Κύριος κάμνει ἀνωφελεῖς πράγματα. Ἐτι δὲ, ὅπου τὰ ἡμεῖς ἐπιθυμοῦμεν τὰς θλίψεις, καὶ δευ μᾶς ἔλθωσιν, ἔχομεν τὸν μισθὸν αὐτῆς τῆς ἀγίας ἐπιθυμίας, παρομοιούμενοι μὲ τὴν πεθλιμμένην μας κεφαλὴν Χριστὸν τὸν ἐσαυραμένον, ὅτι ὑποδέχεται τὴν καλῶν μας προαίρεσιν, καθὼς ὑποδέχεται ὁ Προφῆταναξ, λέγων. Τὴν ἐτοιμασίαν τῆς καρδίας αὐτὴ προσέχε τὸ ἔσση. Ὡς τῆς σημερινῆς ἀμελείας, καὶ πῶς μισῶσι τὰς θλίψεις ἅπαντες; Ἰδὲ τὸ Παῦλος τὴν παρόρησιν. Καὶ ἔσονται οἱ ἄνθρωποι φίλαυτοι. Καὶ ἄς λυπηθοῦμεν, καὶ ἄς δακρυώωμεν, ἀδελφοί, ὅτι ἔχει τὴν μικροψυχίαν μας δευ ἔχομεν εἰς τὴν θλίψιν πόσον καὶ ὄρεξιν, γινώσκοντες τὴν ἡμετέραν ἀδύνην, καὶ ἄς δευθῶμεν τὴν παναγάθε Θεῷ, καὶ θαυμασθῶμεν μὲ τὸ τίμιον Αἷμα αὐτοῦ, καὶ νὰ στεριάσῃ τὰς καρδίας μας. Ἄς κοιτάξωμεν τὰς ἀνδρειωμένους στρατιώτας αὐτοῦ, ὅπου εἰδίδοντο χωρὶς δειλίαν τινὰ καὶ ἀφόβως εἰς θάνατον, ἔχοντες εἰς τὸν Χριστὸν τὸ θάρρος καὶ τὴν ἐλπίδατες. Ἐξέχον εἰς τὸ Μαρτύριον, καὶ ἐβόων μεγαλοφώνως. Χριστιανοὶ εἴμεσθε. Δευ ἐσυλλογίζοντο ποσῶς τὰ φοβερά κολασήμια, ἔτε τὸ πῦρ ἐδειλιώσαν τὸ ἔξωθεν, ἔχοντες ἔσω εἰς τὴν καρδίαν σφοδρότερον πῦρ τῆς ἀγάπης καὶ ζήλῃ τῆς θεοῦ, ὅπως τὰς ἐκαίει περισσότερο, ὡς ἀληθῆ μέλι τῆς Χριστοῦ ὅπου ἦσαν, καὶ δευ ἐδύοντο νὰ κρύπτειν τὸν θεῖον ἔρωτα. Ὡς πεφωτισμένοι ἅγιοι Μάρτυρες, ὅτι ἔχει τὸν Χριστὸν τὰ σώματα ὑμῶν ἐκστῆς εἰς θάνατον παρεδώκατε. Ὡς τῆς καλῆς πραγματείας σας. Αἷματα ἐδάκατε, καὶ Οὐρανὸς ἐκλιρονομήσατε. Ἀπαρνήθητε τὸν φθαρτὸν καὶ πρόσκαιρον Κόσμον, καὶ ἔλαβετε τὸν ἀφθαρτὸν καὶ αἰώνιον. Διὰ ὀλίγης ὥρας παιδεύσιν ἀγάπησε ἀπελευθέρωσατε. Τίς νὰ μὴ ποθήσῃ θλίψεις λοιπόν, ἐπειδὴ προξενῶσι τιαύτην Μακαριότητα; Νὰ μὲ ἠξίωσεν ὁ Θεός, νὰ ἐγείρειτο ὁλος ὁ Κόσμος κατ' ἐμοῦ, νὰ μὲ ἔθλιβαν ὅλοι οἱ ἄνθρωποι ἄδικα, νὰ μὲ ὑβρίζον, νὰ μὲ ἐμπαίζουσι, μόνον νὰ μὴ ὑπερηθῶ τῆς Δεσπότης με.

Ἐχωντας πόσον εἰς τὰς θλίψεις ὁ μέγας Αὐγουστῖνος, ἐδέετο ποθῶναι, καὶ ἔλεγε. Κύριε τιμώρησόν με εἰς τὸν Κόσμον, καὶ παιδεύσον. Ἐδὼ θλίψον, καὶ κόλασόν με, μόνον δός μοι εἰς τὸν μέλλοντα αἰῶνα συγχώρησιν. Καὶ παλιν ἄλλω φορᾷ ἔλεγε καθ' ἑαυτὸν πύτυα. Χρεῖα εἶναι, ψυχὴ με, νὰ παιδεύω μεσθεν καθ' ἡμέραν, καὶ θλίψεις νὰ πάχωμεν, μάλιστα, εἰάν ἦτον βολετὸν, νὰ ὑπομείνωμεν ἱκανὸν καιρὸν καὶ αὐτὴ τῆ ἀδὲ τὰ κολασήμια, ὅπως ἀξιώθωμεν τῆς δόξης τῆς Δεσπότης Χριστοῦ, νὰ μᾶς σωπάξῃ μὲ τὰς Ἀγίας τε. Δευ σου φαίνεται πορῆπον, νὰ πάθῃς κάθε καιρὸν, ἔχει νὰ ἄλλῃς παντὸς ἀγαθῆ εἰς τὴν ὄντως Μακαριότητα μέτοχος; Μὴ βαρεθῆ γὰρ τὰς θλίψεις τινὰς, ἀλλὰ ἄς ἐρδνηθῆ τὴν πολιτείαν αὐτῆ, καὶ τὴν προκοπὴν, ὅπως ἐτέλεσεν εἰς τὴν ἀρετὴν, ἔπειτα ἄς κάμῃ, καθὼς τὸν φωτίσει ὁ Κύριος. Τῆτο δευ δυνόνται νὰ καταλάβουν, ὅσοι εἶναι εἰς τὸν Κόσμον τὸν βόρβορον κυλιώμενοι, ὅτι ὡς μακροψυχοὶ ἀπὸ Θεοῦ, ποθῶντες τὴν γλῶσσαν μᾶλλον, ἢ τὸν Χριστὸν, δευ ζητῶσι θλίψιν, οὔτε δειλίαν, ἔχει δευ ἔχον ἀόμι ἔσωτας γεῦσιν τινὰ τοῦ Σταυροῦ, ὡς ψυχοὶ καὶ φίλαυτοι. Ἀλλ' ὅς τις ἐρδνηθῆ τὴν φιλαυτίαν καὶ θέλῃσιν αὐτοῦ, καὶ ἐρδνηθῆ τὸν Χριστὸν, δοκιμάζων τοῦ Σταυροῦ τὴν γλυκύτητα, οἱ βίβλοιοι τοῦ ἔγιναι ἐγάπης περὶ τὴν ἡμέραν, καὶ δωρήματα, τὰ ὅποια

ἐλάπταν αὐτὸ τὴν ὄρεξιν, νὰ ποδῆ παύοιτε ἦλας, λόγους, ἀπόγγυς, χολλῶν, καὶ πᾶσαν πικρότητα, ἕνεκεν φιλεῖ τὸν σαυρὸν ὑπὲρ τῆς Χειρῆς, καὶ ὄχι ἕνεκεν λόγου, καὶ δὲ ζῆ πλέον ἡσάρξ εἰς αὐτὸν, ἀλλὰ μόνον Χειρῆς ὁ ἐσαυρωμῆτος. Αἰμὴ ὀλίγοι εἶναι τὴν σήμερον, νὰ ἔχῃσι τοιαύτην θέρμην τῆς πνύματος, καὶ νὰ βιάζων τῆς λόγους. Αἱ ὅστις ἐκ καρδίας ἐπόθησε τὸν Χειρῆν, ἢ μόνον θλίψεις ἐπιθυμῶν, ἀλλὰ καὶ μεγάλῃν διεργασίαν νομίζει, νὰ τὸν ἀξιώσῃ ὁ Κύριος, νὰ ἴδοι τὴν θανάτου ἕνεκεν τὸ ὄνομα τῆς εἰς διαφόρους κολάσεις καὶ μαρτύρια πᾶνδενα, ὡς περὶ Ἰερόδοτος, καὶ Θεοφόρος Ἰγνατίος, ἐπεὶ ἐδίψα, νὰ τὸ δώσω θεία μαρτύρια, καὶ ὅλος ἀγαλλιάμενος ἔχαιρεν, ἐξέρωντας, ὅτι μέλλει νὰ φανωθῆ ὑπὸ τῆς θείας ὄψεως, καὶ μὲ ὑπερβάλλουσιν χαρῶν ἐκράζε. Πότε νὰ ἔλθῃ οἱ λείοντες νὰ φάγῃ τὰς σαρκὰς μου; Σῆτος ὑπάρχω τῆς Κτίσεως, καὶ πρέπει νὰ ἀλεσθῶ ἀπὸ τῆς ὀδύνης τῆς θείας, νὰ γῶ ἄριστος ἡδὺς τῆς Κυρίως. Τώρα ἀρχίζω, νὰ εἶμαι ἀπὸ τῆς μαθητῆς. Δίνομι, καὶ ἰκετεύω, νὰ σιωπῶ θῆσιν ἄλλαις ἢ κολάσαις, Σταυροῖς, θεία, μελῶν ζεχισμοῖς, καὶ πᾶσαν ἄλλῃν βάσανον δειμυτέρων νὰ πάθω, μόνον νὰ ἴδομαι τὸν Δεσπότην μου Χειρῆν τὸν γλυκύτατον.

Ἐπεὶ δὲ ὁ Ἀπόστολος Ἀνδρέας ἐπιποθῶν ἰκανὸν καιρὸν, νὰ πάθῃ δι' ἀγάπην Χειρῆ, καὶ νὰ λάβῃ θάνατον, ἀφ' ἧς ἔφθασεν εἰς τὸν πολυπόθητον Σταυρὸν, ἐβόησε πρὸς αὐτὸν τοιαύτην, μὲ ὑπερβάλλουσιν ἀγαλλίασιν. Ὁ πανάγιε Σταυρέ, πόσον καιρὸν παρ' ἐμὲ ποδέμενος, καὶ νῦν πρὸς τὴν ἐμὴν ἐπιθυμίαν ἐτοιμαζόμενος, ἴδὲ ἔρχομαι πρὸς σὲ ἀγαλλόμενος, καὶ ὑποδέξαι χαρήμενος τὸν μαθητὴν ἐκείνου, ὅπως ἐκρεμάσῃ εἰς ἐσχάτα. Σταυρέ πτωσεβάσμιε, καὶ πλέον αἰχμητῆ καὶ καταδίκῃ ληστῶν, ἔπε φοβερός ὡς τὸ πρότερον, ἀλλὰ χαρὰ καὶ νίκη τῆς Ἀθλήτης καὶ ἀντιπῶν Ἰσραήλ, ἕνεκεν ἐλαβες χάριν καὶ ὠραιότητα ἀπὸ τῆς ἀθανάτου μέλη τῆς Δεσπότης, ὅγαλὲ μὲ ἀπὸ τῆς τῶν Κόσμου, νὰ μὲ ὑπάγῃς πρὸς τὸν ἐμὸν διδάσκαλον, ὅτι πρέπει εἶναι ἕνεκεν σὲ νὰ μὲ λάβῃ, ὅστις ἕνεκεν σὲ μὲ ἐλάττωσεν. Ἐπειδὴ ἔν τὸ πᾶν ἀγαθὸν καὶ πᾶσα δόξα, μᾶς ἔρχεται ἕνεκεν τῆς Σταυρῆ, δεῦτε πάντες οἱ Πιστοὶ ἔλθετε νὰ τὸν ἐγκωμιάσωμεν οἱ φιλόχριστοι, καὶ χαρμοῦν καὶ νὰ ὑμνήσωμεν, λέγοντες ἐξ ὅλης καρδίας πρὸς αὐτὸν μὲ τῆς Ἀνδρέα τοιαύτην καὶ ἄλλα ὅμοια. Χαίροις Σταυρέ κεχαριστομένε, λαυτρὸν σημεῖον καὶ εὐδοξον, φυτὸν δέξικώτερον ἀπὸ ὅλα τὰ δένδρα καὶ ξύλα τῆς ἄρμης, ὅτι σὺ μόνος ἠξιώθης, νὰ βασάσῃς τὴν τὴν τῆς ἐλευθερίας μας, καὶ νὰ ἐκπληρῶς τὸν ῥυθὸν τῆς ἀμαρτίας ἡμῶν, καὶ τὸν βόρβορον. Σὺ μόνος ἐδωκῆς, νὰ ἐξυμνώσῃς τὸν ἀκαρτίαν ἄλλῃν, καὶ νὰ σρέψῃς εἰς τὸν Παράδεισον τὸν παλαιὸν αὐτῆς κήπορα. Ὁ γλυκύτατε Σταυρέ καὶ παμπόθητε, ἐσὺ εἶσαι ὁ ζυγὸς ὁ χρῆστος, καὶ τὸ εὐδοξον φλάμπτερον, ὑπὸ τὸ ὅποιον οἱ Ἄγιοι πάντες ἀγαλλονται, οἱ Ἄγγελοι σιωπῶν φράζονται, καὶ οἱ ἀμαρτωλοὶ δεισκῶσιν ἕλεος. Ἐσὺ εἶσαι ὁ ὠραίος ἐκείνος Παράδεισος, ἀπὸ τὸν ὅποιον διγῆσιν ἔχει πύλας, ἀλλὰ πρὶν ποταμοὶ σιωπῶν εὐδοξοῦν, οἱ τινες ἀρδύσιν ὅλον τὸν Κόσμον, καὶ τὸν ποτίζουσιν. Διὰ σὲ αἱ ἕμερ οὐρανοὶ, οἱ δαίμονες φείτῃσι, καὶ ὀλοῦντες φέβῃσι. Διὰ σὲ αἱ πύλαι τῆς Οὐρανῶν ἀνοίγονται, καὶ ὁ Πατήρ διμῶνίζεται. Ὅστις λάβῃ θάνατον εἰς ἐσχάτα, κερταίω τὴν αἰώνιον. Ἐσὺ εἶσαι τῆς Νῶε ἡ κιβωτός. ὅπως μᾶς λυθῶνεις ἀπὸ τὸν κατακλυσμὸν τῆς ἀμαρτημάτων. Σὺ εἶ ἡ κλίμαξ, ἕνεκεν τῆς ἐποίας ἀναβαίνομεν εἰς τὴν Οὐρανὸς οἱ ἄνθρωποι. Σὺ εἶ ἡ ῥάβδος καὶ τὸ ξύλον ἐκείνου, ὅπως πηγάζεις ἐκ πέτρας ὕδωρ τὸ ζῶν, καὶ γλυκαίνεις τὰ πικρὰ τῆς θείας ὄψεως.

δατα. Σὺ εἶ ἡ σαύρος τῆ Μαυῦσέως, ἢ τὸ Μάϊνα φυλάττεσα, ἐχθρὸν ἐκείνο, ὅπως ἔβρωγον οἱ πατέρες ἡμῶν, καὶ πάλιν ἀπέθνησκον, ἀλλ' ἐκείνο, ὅπως ὅστις τὸ φάγη, ἀθυνατίζεται. Σὺ εἶ ἡ κιβωτός, ὅπως φυλάττετε τὸν νόμον, ἀλλὰ τὸν δόγμα τῆ Νόμου. Σὺ εἶσαι ὁ ἀκάλυτος, εἰς τὴν σκιὰν τῆ ὁποῖα ἀπεκοιμήθη ὁ Ἡλίας, καὶ δυναμωθεὶς ἐπεδράμασεν ἡμέρας τεσσαράκοντα. Ὁ παύτιμος Σταυρὸς καὶ πανσόφος, ὅπως θαυμασιος εἶ, καὶ εκπλήξεως ἄξιος, ὅτι ἔχουσεν, καὶ ἐν σοὶ ἐκκρόνοντο θαυμασὰ τερατηγήματα καὶ ἐναντία τῆς φύσεως. Τίς εἶδεν, ἢ ἤκουσεν ποτὲ, νὰ νικηθῆ ἔξω θανάτου ὁ θάνατος; ἢ ἀνοίξῃ μὲ τὴν λόγῳ ἢ ὁ θναυρὸς τῆς χάριτος; ὅστις πληγώνεται, νὰ φωτίζεται ὁ βλασφημῶν, νὰ λαμβανῆ βραβεῖον καὶ χάρισμα, καὶ ἐκείνος, ὅπως ἀπὸ καυρῆ ὀλίγου ἐλήσθη, νὰ εἰσελθῆ εἰς μίαν ὥραν εἰς τὸν Παράδεισον, ἀποτίτερα ἢ τὸ κανὼν Ἀπόστολον; Ὁπως θαυμασὸς καὶ πανάγιος εἶσαι Σταυρὸς πανσεβάσμιε, ὅτι ἔσθ' ἀπὸ αἰχμῆ, καὶ καταφρόνισις, ὅπως ἦσαν τὸ ἀπώτερον, καὶ παιδύτιμον τῆς λησῶν, πῶρα εἶσαι τιμὴ λυξάσεως, δόξα τῆς Δικαίων καὶ καύχημα. Ὁ φυτὸν ἀξιώματα, ἐμφύττωσον εἰς τὴν ἐμὴν καρδίαν τὰς ρίζας σου, ἵνα στερωθῶσι, καὶ ἐκ τῆς πηγῆς τῆς δακρύων μου ἀρδύωμαι, ποιήσωσιν ἐνώπιον τῆ Θεῶν καρπὸν ὥραϊον καὶ δίωμον, ἢ μᾶλλον εἰπεῖν, μεταμόρφωσόν με ὅλον ἐν σοὶ μὲ τὸ ἔσθ' ὁ θαυμασιος. Ἡ ρίζα σου ἄς στερωθῆ εἰς τὰς πόδας μου, οἱ κλόνοι σου εἰς τὰς χεῖράς μου, ἢ κορυφὴ εἰς τὴν κεφαλὴν μου, καὶ ἔξω νὰ γῶν ὁλος Σταυρὸς, καθήλωσον τὰς πόδας μου, νὰ στενωσιν εἰς ἐσέα ἀκίνητοι. Δέσαι τὰς χεῖράς μου, νὰ μὴ ἐργάζωνται ἄλλο τίποτα, εἰμὴ τὸ τῆ Κυρίου πανάγιον θέλημα. Ἀνοίξόν μου τὴν πύλαν, καὶ πληγῶσον τὴν καρδίαν μου εἰς τὸν ἔρωτά σου. Κάμε νὰ μὴ βλέπωσιν ἄλλο τὰ ὄμματα, εἰμὴ σέ, νὰ μὴ ἀκῶσι τὰ ὦτα, καὶ ἢ ὁσφρησιν ἄλλο νὰ μὴ μιλῶν αἰδῶνεται. Ἀναπαύσω εἰς ἐμέ, καθὼς ὁ Χριστὸς εἰς σέ ἀναπαύσατο. Ὁ Σταυρὸς γλυκύτατε καὶ παμπόθνητε, ἀξιώσον με, νὰ κριμαδῶ καὶ ἐγὼ εἰς σέ, καθὼς καὶ ὁ Κύριος, ὅτι ἀπεπέπερον εἶναι, νὰ στερωθῆ ἔξω τὸν δεσπότην ὁ δῆλος, πάρεξ ἔξω τὸν οἰκίτην ὁ Κύριος. Ὁ Σταυρὸς παντοδύνητε, Σταυρὸς παμμακάριστε, Σταυρὸς σωτηριωδέστατε, δὲν ἰξόρω νὰ σέ ἐγκωμιάσω, καθὼς σὺ ἀπέπει, δὲν δύνωμαι κατ' ἀξίαν νὰ σέ τιμήσω, ἔπει νὰ σέ μεγαλυνῶ ὡς βέλομαι. Βοηθήσατέ μοι, ἀδελφοὶ ἐν Χριστῷ, μὲ τὰ ἔργα μᾶλλον, ἢ λόγια. Ἄς τὸν προσκυνήσωμεν ἀλαβῶς, ἄς τὸν ποθήσωμεν ὀλοφύχως. Καὶ ὅταν ἐρχεται, ἄς τὸν ἀελάβωμεν, καὶ ἄς τὸν ὑποδεχθῶμεν μὲ χαρᾶς, ὅτι ἀπ' αὐτὸν μᾶς ἐρχονται ὅλαις ἢ δωρεαῖς καὶ χάριτες. Οὗτος εἶναι τὸ κλειδίον, ὅπως μᾶς ὡοῖξεν τὸν Παράδεισον. Μακάριοι ἡμεῖς, ἐὰν ἀγαπήσωμεν τὸν σταυρὸν τῆς θλίψεων, καὶ νὰ ταῖς ὑπομνήμας ἀχάριως, ὅτι τότε θέλωμεν εἶσαι ἀπόστολοι τῆ Θεῶν εἰς τὴν ζωὴν ταύτην καὶ ὅλα Χριστῷ ἀγαπήμενοι, ὡς σὺ αὐτὰ κακοπαθήσαντες καὶ συσταρωθῶσιν. Εἰς δὲ τὴν μέλλουσαν νὰ σωδοξαθῶμεν αὐτὰ εἰς τὰς ἀπεράντας αἰώνας τῆς ἀπελότητων αἰώνων. Ἀμήν.

Πρώτη Παράκλησις τῆς τεθλιμμένων, ἢ ἐπίγνωσις τῆς οἰκείων ἀμαρτημάτων.

Εφθάναν ὅσα ἐγράφηκε εἰς τὰ προγραφέντα Κεφ. πρὸς παρηγορίαν τῆς τεθλιμμένων ὅμως δὲ τὴν ἀδούκειαν τῆς φύσεως ἡμῶν καὶ χαυλότητα τῆς γράφηκε καὶ τινὰς ψευδοφθασίας καὶ ψευδοκλήσεις κοινὰς δὲ πᾶσαν θλίψιν, ὅπως ἡμπορεῖ νὰ τύχη τὸ καθ' ἑαυτοῦ ὑπὸ διαφορῆς αἰτίας. Ἐπιτετα νὰ εἰπῶμεν καὶ μερικῶς δὲ πᾶσαν συμφορὰν καὶ ἐναντιότητα. Πρῶτον γὰρ ἰαβεῖα, ὡς τεθλιμμένους, καὶ ψευδοκλήσεις, ἃς εἶναι αὐτὴ, ἦγεν, πῶς σὺ ἔαρεπται ψευδοφθασίαις θλίψεως ὑπὸ ὅσων ἐχεις, δὲ πῶς πολλὰς ἀμαρτίας σε, ὅτι ὅλοι ἐπράξαμεν ἀμαρτίας, καὶ οὐδεὶς ἀναμάρτητος. Πάντες γὰρ ἐξέκλιαν, καὶ τὸν Δαβὶδ, ἅμα ἠχρηώθησαν, τίς μὲ εὐὰ βόπον, καὶ τίς μὲ ἄλλον. καὶ εὐὰ ἐξέπαισις τῆς λόγου, θέλεις γνωρίσει, ὅτι δικαίως παιδεύθησαι, καθὼς ὡμολόγησεν ἐν μέσῳ τῆς φλογὸς οἱ ἔξις Παιδῆς, λέγοντες. Κύριε ταῦτα πάντα, ὅπως ἔκαμες εἰς ἡμᾶς, μὲ ἀληθινῶν κείσιν καὶ δικαιοσύνην ἐποίησας, ὅτι ἡμᾶς ἠμαρτημένους καὶ σὺ, καὶ δὲν ἐπέλασμεν τὰ προσάγματα σε, καὶ τὰ ἐξῆς τῆς φύσεως. Ἀναλόγησαι γὰρ ὅταν ἔλθῃσιν τίς συμφορὰ, πόσους παρήβης τὸ θεῖον πρόσταγμα; πόσους φορὰς ὑπερηφανώθης, ἢ ἐβλασφήμησες, καὶ μὲ πόσους ἄλλους βόπους ἐπαισις τῆς Κυρίου, ἀχάρισε, εἰς τοσαύτας ἀεργασίας, ὅπως σὺ ἔκαμες; καὶ πόσων ἀγάπῃν ἐχεις πρὸς τὸν πλησίον σε, ὅπως χρεώσεις νὰ τὸν ἀγαπᾷς ὡς τὸ λόγου; καὶ ἔγω θέλεις ἐνχαρῆ, ἀχαιώμενος τὰ ἐγκλήματα σε, καὶ νὰ ὁμολογήσῃς, ὅτι αὐτὴ καὶ σφοδρότερα παιδεύσεις σὺ ἔαρεπται μὲ δικαιοκρασίαν τῆς Θεοῦ, ὅστις δὲν ἀφίνει ἀμαρτίαν ἀπειδούχον, ἢτε τινὰ ἀρετῶν ἀβράβυτον. Ἐὰν εὐὰ καὶ μόνον ἀμαρτήματα ὑπερηφανίας τῆς Ἐωσφορῆς ἐτιμωρήθη τοσῶτον αὐτοῦ, ὅπως ἦτον τὸ ἐκλεκτότερον ποίημα, πόσον ἄρτιον νὰ παιδεύθῃ εἰς σωτηρίαν ἀξίος, ὡς τὸ λόγου, ὅπως πόσους φορὰς ὑπερηφανώθη καὶ τῆς δημιουργοῦ καὶ Σωτῆρός σε; Μία καὶ μόνον ψευδοφθασίς τῆς Ἀδάμ, ἔφερε πόσους ζημίας καὶ βάσανα ἐ μόνον ἐκεῖνος, ἀλλὰ καὶ παντὸς τῆς γένεως ἡμῶν καὶ εὐὰ δὲν ἠθέλη πύξῃ ὁ Διαπότης, νὰ ἱκανοποιήσῃ τὴν ἀμαρτίαν αὐτῶν μὲ τὸ Αἷμα τῆς πολυτίμου, ἐκολαζόμενον ἅπαντες; καὶ σὺ, ὅπως ἐπέλασες πόσους ψευδοφθασίας καὶ ἐγκλήματα, πόσους τιμωρίας καὶ κολάσεως νομίζεις καὶ εἶσαι ἄξιος; Ἐὰν αὐτὰ γενεχῶς ἐσοχάζοσεν, εἴτι καὶ αὐτὸν ἔπαχε, σὺ ἐφαίνετο ἐδεδίποτας, συγκρίνων αὐτὸ μὲ ὅσα σὺ ἔαρεπται, καὶ ἔπαθεν ἄλλοι δὲ μικρότερα ἀμαρτήματα. Διὰ τῆς ἀνομίας τῆς ἀνθρώπων ἐπύξῃ ὅλος ὁ Κόσμος εἰς τὸν κατακλυσμόν ἐκείνον τὸν φοβερώτατον. ἐκαύθησαν αἱ πόλεις τῆς Σοδόμων, καὶ μὲ ἄλλαις πικραῖς τιμωρίαις ἐπαιδεύθησαν δὲ τὴν ἀμαρτίαν πολλοὶ καὶ ἀμέτρητοι. Πόση διαφορὰ εἶναι λοιπὸν ὑπὸ τῆς ὀλίγης θλίψεως, ὅπως σὺ σέλλει ὁ παντελήμων Θεός, ἕως ἐκεῖναις ταῖς φοβερώταταις; Ἐὰν, ὅστις ὑβείσῃ εὐὰ Βασιλεία ἐπύξῃ, τὸν κολάζων τοσῶτον ἀνολήμονα, ποταπὴ τιμωρία ἄρτιον ὅπως ἐκαταφρόνησες μὲ τῆς ἀνομίας σε πόσους τὸν Βασιλέα καὶ Διαπότην ἀπάσης τῆς Κτίσεως; Κατάλαβε τὴν πολ-

πολλῶ αὐτῆ ἀγαθότητι, ὅτῃ σὲ δίδει αὐτῶ τῷ ὀλίγῳ θλίψῃ ἐδῶ, ἵνα
 νὰ σὲ λυβῶσῃ τῆς ἀπελθόντος κολάσεως, καθὼς ἤθελεν ὀχραεῖσθαι εὐίας ὅ-
 πῃ νὰ ἐχρηῶσῃ τινὸς χίλια φλυαία, τὰ πληρῶσῃ μόνον τὰ δέκα, καὶ τὰ ἑπι-
 λοιπα νὰ τῆ ἀφήσῃ ὁ δυνεῖσθις. Τῆτο γινώσκοντες πολλοὶ ἐνάρετοι ἄνθρωποι,
 ἐδέοντο τῆ Θεῷ, νὰ τῆς σείλῃ εἰς τῷ ζωῷ ταύτῃ ἁφῶρως κολάσεις, ἵνα
 νὰ μὴ τῆς κατακεῖνῃ εἰς ἐκεῖνῳ τῷ ἀπελθόντῳ. Ἐδῶ μᾶς παιδεύει, ἀδελ-
 φέ, ὁ πολυδάσπλαγχνος Κύριος μὲ μίαν ῥάβδον κάρεινῳ, πολλὰ ἐλαφρὰ καὶ
 γλυκύτατα χωρὶς πόνου πολυῶ, ἀμὴ εἰς τῷ ἄλλῳ ζωῷ μᾶς κολάζει μὲ
 μίαν ῥάβδον σιδηρῶν ὀδυμῶν καὶ ἐλεεινότητων, καὶ σωφρίβει, καὶ κατατσακίζει
 μᾶς, ὡσπερ τὰ ἀγγεῖα τῆ κεραμείας, καὶ τὸν Δαβὶδ. Ποιμανεῖς αὐτῆς ἐν ῥά-
 βδῳ σιδηρῶ, ὡς σιδῆ κεραμείας σωφρίβεις αὐτῆς. Διὸ, ἀδελφέ, καθὼς ὁ
 ληστῆς ἀμολόγησεν εἰς τὸν Σταυρὸν, πῶς ἔπαθε δίκαια καὶ τῆς ἀμαρτίας αὐ-
 τῆ, ἔπο καὶ σὺ γνώρισον, καὶ ἀμολόγησον τὸ αὐτὸ εἰς τῆς θλίψεις σε, καὶ εἶπέ.
 Κύριέ μου, δικαίως πάχω, καὶ ἑπιπτότερον μὲ ἔφερεν. Εὐλογον εἶναι, νὰ
 πονῆσι, καὶ νὰ ὀδυῶνται τὰ μέλη, ὅτῃ ἔγιναν τῆς ἀμαρτίας ὄργανα, καὶ νὰ
 διώκεται, καὶ νὰ καταφρονῶνται ὅς τις τὰ σὰ προσάγματα κατεφρόνησε. Καὶ ἐὰν
 ἔπως εἴπῃς ἐξ ὅλης καρδίας σε, ἐλαφραίνει ἡ παιδεύσις σε, ἐχαιρέονται σε
 τὰ αὐσμήματα, καὶ ἀξιῶνεσαι, νὰ σὲ ἐνδυμηθῇ ὁ Διαιτῆς, ὡς τῆ δὲ γνώμο-
 νος ληστῆ, νὰ σὲ βάλῃ εἰς τὸν Πάραδεισον.

Κ Ε Φ Α Λ Α Ι Ο Ν, Κ'.

Β'. Ὅτι ἵνα τῆ προσκαίρων τῆτων θλίψεων, λυβῆται ὁ πεθλιμῆτος
 τῆ αἰωνίων κολάσεων.

Εἰν ἐσυλλογίζεσθαι τῷ δεινότητι τῆ αἰωνίων κολάσεων, σὲ ἤθελεν φα-
 νῆ ἡ μεγαλύτεραις θλίψαις τῆς παρῆσης ζωῆς ὡς παιχνῆ, ὅτι ἡ μι-
 κρότερι κολάσις τῆ ἁδῆ, εἶναι χειρότερι διὰ ὅλαις αὐταῖς ταῖς προσκαίραις.
 Σποχάζε λοιπὸν, ὡ πεθλιμῆτε, ἐκείνον τὸν ἄχαρον τῆτον, καὶ ζοφωδέσατον,
 ἵνα νὰ νικήσῃ τὸν μικρὸν μὲ τὸν μεγαλύτερον πόνον, καὶ νὰ σβύσῃ μὲ τῷ
 μίαν φλόγα τῷ ἄλλῳ. Ἐννόησον τῷ σφοδρῶτάτῃ ἐκεῖνῳ βάσανον, τὸ
 παμφάγον πῦρ, τὸν βρυμμόν τῆ ὀδόντων, τὸν λυχρῶτατον τάρταρον, τὸ σκό-
 πος τὸ ἐξώτερον, καὶ τὰ ἑπιλοιπα ὅλα ἄξια θρήνων καὶ πύθης καὶ ὀδυμῶν,
 τῷ φοβεραῦ ὅφιν τῆ δαιμόνων, καὶ ἀπλῶς τὴν ἁφῶραν πᾶσῶν τῆ κολάσεων,
 μὲ ταῖς ὁποῖαις ἔχεις νὰ τιμαρῆνται πᾶσαι αἱ αἰδήσεις ἡμῶν, χωρὶς ἐλε-
 μοσυλίῳ τινὰ ἢ ἐλπίδα, νὰ τελειῶσῃ ποτέ. καὶ ἀφ' ἑ ἐρδυνήσῃς τὰ πιαυτὰ
 ἑπιμελῶς, ἐνδυμήσε πόσαις φοραῖς σὲ ἔφερε, νὰ κατακεῖνῃς εἰς τὰ αὐτὰ
 κολασήεια, εἰς τὰ ὁποῖα μέλει νὰ φλογίζωνται ἄλλοι ἵνα μικρότερα ἀμαρτή-
 ματα διὰ τὰ ἐδικά σε, ἵνα ἀπέθανον ἐξάφνης, καὶ δὲν εἶχασιν καιρὸν νὰ
 μετῆνοῦσῃ. Ἐὰν γὰρ εἶσαι ἄξιος τῆ αἰωνίων ἐκείνων τιμαρῶν, δὲν τὸ ἔχεις
 μεγάλῳ δεργείῳ, νὰ σὲ δάσῃ ὁ ἐλεῆμων Θεὸς τῆς μικρᾶς θλίψης αὐ-
 τῆς, ὅτῃ ἔχεις, ἵνα νὰ λυβῶθῃς ἀπ' ἐκεῖναις ταῖς παντοταταῖς καὶ δεινῆτα-
 ταις; Πόση ἁφῶρα εἶναι διὰ τῷ ἐδικῆν σε πτωχείῳ, ἕως ἐκεῖνῳ τῷ αἰ-
 χᾶτῳ πενίῳ καὶ ταλαιπωρίῳ ἀνείκασον, ὅτῃ πάχεν εἰς ἐκεῖνον τὸν ἄχαρον
 καὶ

εἶδαι καιρὸν ὀλίγον, ὡδὲ εἰς τὸν αἰῶνα αἰῶνα. Οὕτως ἐποίει ὁ ἀδαμαίντως, ἕως τὸν καιρὸν τῆ θανάτου, ὅπῃ ἀπῆλθεν εἰς τὰς αἰωνίους μονὰς δι' αὐτῆς τῆς προσκαίρου κολάσεως. Ἐ'χε γὰρ καὶ σὺ ὑπομονὴν εἰς τὴν θλίψιν σου. μὴ γογγίζης, ἀλλὰ μάλλον δὲ χαλῆσιν εἰς τὴν καλοσυνώην, ὅπῃ σὲ κάμνει ὁ πανάγαθος Κύριος, καὶ σὲ λυβῶσῃ μὲ τὸν ὀλίγον πόνον αὐτὸν, ἐκείνων τῶν ἀνεκδηγήτων κολάσεων.

Κ Ε Φ Α Λ Α Ι Ο Ν , Κ Α'.

Γ'. Παράκλησις. Ἡ ὑπόλαυσις τῆς Οὐρανίης Μακαριότητος.

Τρίτησιν Παράκλησις, ἃς εἶναι ἡ ἀνάμνησις τῆς ἀφράσε ἐκείνης καὶ ἀρρήτου δόξης τῆ Παραδείσου, γινώσκοντας, ὅτι ἐὰν καρτερικῶς ὑπομείνης τὴν θλίψιν σου, εἰ μόνον λυβῶσαι τῆς αὐτοῦ εἰρημνῆς κολάσεως, ἀλλὰ ἀξιοῦσαι τῆς αἰωνίης Μακαριότητος, ὅπῃ καὶ ἔχης πολλὴν ἀνάπαυσιν, δόξαν, πλεον, δουτυχίαν, αὐτεργεῖαν πάντος ἀγαθῆ, καὶ ἀγάλλεσαι πάντοτε, καὶ μακαρίζῃ τὰς θλίψεις, ὅπῃ σὲ ἐπροξένησαν τοιαύτῃ Μακαριότητι. Αὕτη ἡ μελέτη γλυκαίνει πᾶσαν θλίψιν καὶ βάσανον, ὅτι ἡ ἐνδύμωσις τῆς πληρωμῆς κερτίζει τὴν τιμωρίαν τῆς μάστιγος, καθὼς ἰσοδύναμὸς οἱ Ἅγιοι πάντες, Ὁσίοι, καὶ Μάρτυρες, γινώσκοντες, ὅτι ἐκ ἀξία τὰ παθήματα τῆ νῦν καιρῆ πρὸς τὴν μέλλουσαν δόξαν. ἦγεν ὅλα τὰ παθῆ καὶ θλίψεις, ὅπῃ ἔχουμν εἰς τὸν τὸν Κόσμον, δεῖ ἀρῆσαι καὶ τὰ βασιλικὰ ποσῶς εἰς τὸν νῦν μας, ἕτε καὶ τὰ κάμνωμν ἀξία μετ' ἐκείνα τὰ ἀγαθὰ, ὅπῃ ἐλπίζουμν καὶ ὑπολαύσωμν εἰς τὴν μέλλουσαν ζωὴν θεία χάριτι. Εὐφραίνε λοιπὸν, σοχαζούμν ἐκείνῃ τὴν Ἐπερανίον Πόλιν, τὰ Βασιλικὰ καὶ ὠραία παλάτια, τὰς κρυσθαλλοειδεῖς ποταμῆς, καὶ τὴν λοιπὴν ἀραιότητα, ὅπῃ γράφει ὁ Γωάννης εἰς τὴν Ἀποκάλυψιν, ἕτε καὶ μᾶς δώση καὶ καταλάβωμν μὲ τοιαύτης μεταφορᾶς μέρος τὶ ἀπ' ἐκείνῃ τὴν ἀπειρον δμορφίαν, καὶ πλοσιότητα τῆς μακαριότητος Πατρίδος μας. Ἀναλόγησαι τὸν ἀειδιδόν τὸν ἀμέτρητον, Ἀγγέλων τε καὶ ὠδρώπων, ὅπῃ σέκεν μὲ τὸσιν ὠταξίαν, καὶ συμφωνίαν, καὶ ἀγάπην, καὶ ἀγαλλίασιν, ὠφραυνόμν, ἄδοντες, καὶ ψάλλοντες, ὠμνῶντες, καὶ ὠλογῶντες τὸν Κύριον, ὅπῃ ἐπλήρωσε τὸσῆτον πλοσιοπαρόχα τὸν μισθὸν τῆ κόπης. Ἀμὴ ἀπάνῃ εἰς ὅλα ἐνδύμωσιν, ὅτι ἐλπίζεις καὶ βλέπῃς ἐκείνο τὸ θεῖον ὠρῶσπον, ὅπῃ ποθῶσιν οἱ ἅγιοι Ἀγγελοὶ καὶ εἰδῶσιν ἐκείνῃ τὴν θεῖαν ὠσίαν, τῆς ὁποίας ἡ ὠρασις εἶναι ἡ τελεία Μακαριότης. Μὲ τὴν ἐλπίδα ταύτῃ ὑπέμειναν οἱ Ὁσίοι πάντες τὰς νησιῆς, ἀγρυπνίας, καὶ πᾶσας τὰς τῆς ἐρήμης σκληραγωγίας, πισθῶντες, ὅτι μὲ τὰς θλίψεις ἐκείνας ἐκληρουομῶσαν τὴν ἀτελότητον Βασιλείαν. Αὕτη ἡ ἐλπίς ἦτον ἡ ἀγκυρα, ὅπῃ ἔκαμνε ὄλας τὰς Ἀγίας, καὶ σέκεσι σερροὶ καὶ ἀκίνητοι εἰς τὸσας κλύδωιας, ὅπῃ ἔπαθαν εἰς ταύτῃ τὴν κυματῆσαν θάλασαν τῆς τῆ βίης. Διὰ τῆτο καὶ ὁ Δεαστῆς μας, ὅπῃ γινώσκει καλλιῶτερα πάντων, πόσον ἀρῆσαι καὶ πλοσιάζωμν εἰς τὴν ἀγκυραν, ἀφ' ἕ ἐκάλεσε τὰς πωχῆς μακαριῆς καὶ τὰς πτωθῆντας, καὶ τὰς ἀδίκως διδιωγμῆς, τὰς εἶπε καὶ χαίρωνται καὶ καγαλλῶνται, ἕτε καὶ θελεῖ εἶσαι πολὺς ὁ μισθὸς καὶ ἡ πληρωμῆς εἰς τὰς Οὐρανῆς. Ἐπειδὴ λοιπὸν ἔπρος ἔχει, χαῖρε καὶ ἀγάλλῃ εἰς τὰς βασυῆς, γινώσκων, ὅτι ὅσοι εἶναι οἱ πόνοι δεμύτεροι, πόσον ὠερωτότερον κέρδος σὲ ἐπομαζέται, καθὼς ἡθε-

λου ἔχη πολλὴν χαρὰν εἰς, ὅτῃ νὰ τὸν ἐλιθοβολῶνται μὲ ἀνδρακας, σμαραγ-
 δας, ἀδάμαντας, καὶ ἑτέρας λίθους πολυτίμους, ὅτι καλὰ καὶ νὰ ἐπὶ ἰλίγον ἢ
 σάρκα τε, ἀλλὰ ἐξιδρώντας, πῶς μὲ τὸς λίθους ἐκείνους, ὅτῃ τῷ ἐρίπτων, ἐγί-
 νετο πλέσιος, ἰσχυρῶς μὲ καρτερίαν πολλῇ, νὰ δυχαιεῖται μᾶλλον, καὶ ἄχι νὰ
 ἀμυνέται τὸς λιθάζοντες. Οὐπο ἀρίπει νὰ δυχαιεῖται καὶ σὺ ἐκείνους, ὅτῃ σὲ
 θλίβουσι. καὶ θελοῦντες τὸσον, ὅσον εἶναι ἡ ψυχὴ τιμιωτέρα τῷ σώματι, ὅτι
 ἐκείνον μὲν ἀφελῶσι σωματικὰ μὲ τὸν πόρον καιρον πλεον, καὶ ἐσὺ νὰ πνευματι-
 κά καὶ αἰώνια. ἔχῃ καὶ ἀλήθειαν οἱ πόνοι, οἱ διωγμοί, καὶ αἱ θλίψεις σου, καὶ
 πᾶσα ἄλλη ἐναντιότης καὶ κακοπάθεια, εἰὰ αὐτὰς ἰσομείνης μὲ καρτερίαν, σε
 θέλων γῆν ἴσοι μαργαρίται, καὶ λίθοι τίμιοι, νὰ σεφανώθῃς εἰς τὸν Παράδει-
 σον. Καὶ ἔχῃ νὰ πισωθῆσθαι αὐτῷ τὴν ἀλήθειαν, ἡθέλησον ὁ Κύριος, νὰ τῷ
 φανερώσῃ καὶ αἰδιότης εἰς τι ἀς δάλας τε, νὰ τῷ ἰδῆται καὶ μὲ τὰ ὄμματα τῆς
 σαρκός, καὶ ἀκυσον νὰ θαυμάσῃς. Μία γυνὴ ἐλαβῆς καὶ ἐνάρετος εἶχεν εἷα πό-
 ρημα εἰς τὸ σῆθος γαμάτο σκάλικας, ὅτῃ τῆς ἔβρωγον τὴν σάρκα, καὶ ἠδαίετο
 ὀδυῦναι πολλῶν, καὶ ἐθλίβετο θείονα, ἔχῃ δὲ ἐδύετο τιὰς ἰατρὰς, νὰ τὴν
 θεραπεύσῃ. Μίαν ἡμέραν ἐξομολογηθεῖσα εἰς εἷα Πνευματικὸν ἐμπειρον καὶ
 σοφώτατον, τῆς εἶπε, νὰ τῷ δάσῃ εἷα σκάλικα ἑκείνους, ὅτῃ ἐδαπανῶσαν
 τὴν σάρκα τῆς, καὶ αὐτὴ δὲ ἠθέλε νὰ τῷ ὑπακούσῃ, ἔχῃ τῆς ἐφαίνετο παρῶν
 ἀνάμωσον. Ὅμως ἐπειδὴ τῷ ἐπὶ ἔρακάλεσε θειωῶς, τῷ ὑπήκουσε, καὶ διδύς
 αἰς τὸν ἔβαλον εἰς τῷ χεῖρά τε, ἐγίνῃ τῷ ὄραν αὐτῷ (ὡ τῷ θαύματος) ὁ
 δυσωδέσματος σκάλικῃ, εἷα λιθάει πολυτίμοι, εὐμορφον, καὶ τὸσον λαμπρότατον,
 ὅτῃ ἔδειχνε, νὰ χεῖρῃ θησαυρὸν ἀνείκασον. Τότε τῷ ἐναδέτασαν ὁ Πνευμα-
 τικὸς μὲ λόγους ψυχοφιλέτης, ἐποδείχων τῆς, πόσῳ ἀφελίαν ἐλάμβανον
 ἑκείνῳ ἀφόντον ἐκείνῳ πληγῶν καὶ παρηγορηθεῖται, ἐδέετο τῷ Θεῷ, νὰ μὴ
 τὴν θεραπεύσῃ ποσῶς, ἐπειδὴ ἡ ἀδύνα τῆς ἐδίδο τριαύτῳ ἀφελίαν. Ἐτὶ δὲ
 φαίνεται εἰς τὸν Μεταφραστῶν τῆ, ἀ. τῷ Σεπτεμβεῖς, ὅτι ὁ Ὄσιος Συμεὼν ἰσά-
 μβρος ἀπαύα εἰς εἷα σύλον χρόνος πολλῆς, ἐσαπήθη ὁ μικρὸς αὐτῷ ἑκείνῳ τὸν πό-
 λῳ κόπον, καὶ ἔβρεχαν σκάλικας. ἀπελθὼν δὲ ὁ ἀρχηγὸς τῆς Σαρακηνῶν πὸς
 τὸν Ὄσιον, χάλειν ἐλογίας, καὶ ἰσάμβρος κάτωθεν εἰς τὸν σύλον, καὶ ἀκροώμε-
 ρος τῷ διδαχῶν τῷ Ἀγίῳ, ἔπεσον εἷας σκάλικῃ, καὶ λαβὼν αὐτὸν ὁ Ἀρχὼν διὰ
 ἐλάθειαν, τῷ εἶπεν ὁ Ὄσιος. Τί τὸν θέλεις τὸν βρωμισμῶν σκάλικα; ῥίψαι
 τον, νὰ μὴ μολυῆς τὰς χεῖρας σου, ἐλθέσαστε. Ὁ δὲ ἀοίξας τῷ χεῖρα αὐτῷ,
 νὰ ἰδῆ, εἰὼ ἦτον σκάλικῃ, καθὼς τῷ εἶπε, βλέπει, καὶ ἐγίνεν (ὡ τῷ θαύματος)
 ὁ παρῶν σκάλικῃ δυσωδῆς καὶ ἄχρηστος, λίθος ἀραῖός τε καὶ πολυτίμος. Ἰδὲ μὲ
 πόσαις ἐποδείξαις ἠμπορεῖς νὰ πισωθῆς, ὅτι αὐτὰ, ὅτῃ τῶρα σὲ θλίβουσι, σε
 θέλων δίδῃ τότε ἀφατον ἐφροσύνην καὶ ἀγαλλίασιν, ὅταν ὁ Κύριος σὲ ἰσοδεχ-
 θῆ εἰς τὸν Παράδεισον, λέγων σοι. Εὐ θέλε ἀγαθὴ καὶ πισέ, εἰσελθε εἰς τῷ
 χαρὰν τῷ Κυρίου σου. Ὡ ποῖαν ἀγαλλίασιν θέλεις λάβῃ, ὅταν στωαεῖται τῆς
 με τὸν Οὐρανίον ἐκείνον στρατὸν, νὰ μὲν ἔχῃς πλέον πείναν, ἢ δίκῃν, ἢ ψύχων,
 ἢ καύσιν, ἢ ἄλλο τί λυπηρὸν, ἀλλὰ μάλιστα πλησιοντῶν τελείων, αἰδίων ἀνά-
 παυσιν, ἀκραν ἀγαλλίασιν, καὶ παντὸς ἀγαθῆ ἐμπειρησιμῶν ὑπάλαυσιν, καὶ
 ἀπλῶς εἶπεν, νὰ κληρονομήσῃς ἐκείνα τὰ ἀγαθὰ, ὅτῃ ὀφθαλμὸς δὲ ἰδῆν,
 ἔτε νῆς ἀνθρώπου νὰ καταλάβῃ θύαται, καὶ ταῦτα ἐχὶ δέκα ἢ ἑκατὸν καὶ χιλιάς
 χρόνος, ἀλλὰ εἰς ἀπεράτῃς αἰῶνας τῷ αἰῶνων. Ἐνόησον ἐν, εἰὰ εἶναι δι-
 καιον,

καίον, νὰ γογγίζῃ, ἢ νὰ υπομῆν καρτερικῶς πᾶσαν βάσανον τούτης τῆς προσ-
καίρου ζωῆς, ὅς τις ἐλπίζει νὰ ἀπολαύσῃ ποσούτῳ Μακαριότητι.

Κ Ε Φ Α Λ Α Ι Ο Ν , Κ Β .

Κ Ε Φ Α Λ Α Ι Ο Ν . Κ Β .

Δ'. Παράκλησις. Ἡ μελέτη τῆς Δεωποτικῆς Πάθους.

Κ ΑΘΩΣ τὸ πάθος ἢ ὁ Θάνατος τῆς Δεωπότῃς, ἦτον αἰτία τῆς σωτηρίας μας, καὶ
Θεραπεία τῆς θανάτου, ἔγω καὶ ἡ μελέτη καὶ ἡ ἐνθύμησις αὐτῆς τῆς Πάθους εἶ-
ναι Παράκλησις καὶ ἰαφεία πασῶν τῶν θλίψεων, ὅπως μᾶς συμβαίνουσιν ἐδῶ εἰς
τὸν Κόσμον. Ὅτι καθὼς ἐκεῖνο τὸ ἀπηγορευμένον ζῆλον, ὅπως ἐφάγασιν οἱ Προ-
πάτορες, ἦτον αἰτία τῆς ἀπώλειας μας, ἔγως ἠθέλησεν ἡ Θεῶα πρόνοια νὰ ἄρῃ
τὸ ζῆλον τῆς Σταυρῆ αἰτία τῆς σωτηρίας μας. Ὑπὸ τὴν σκιαὴν τέτῃ τῆς δούδρου ἐκα-
θετο ἡ νύμφη, δοκιμάζουσα τὴν αὐτῆς ἀκαρπίαν καὶ γλυκύτητα, καθὼς εἰς τὸ
Ἄσμα Κεφάλ. β'. φαίνεται. Τὸ αὐτὸ ἠμπορεῖς νὰ δοκιμάσῃς καὶ σὺ ἀπὸ τῆς
καύσου τῆς θλίψεων, ἐὰν καθίσῃς εἰς τὴν σκιά αὐτῆς τῆς δούδρου τῆς τιμῆς
Σταυρῆς, μελετῶν μετ' ἀπλαθείας τὴν πόνον, τὴν ἐμπαιγμῆς, καὶ τὴν ἐπονείδι-
σον θάνατον, ὅπως ἔλαβεν εἰς αὐτὸν ὁ χορηγὸς τῆς ζωῆς. Ταύτῳ τὴν Θεραπείαν
ἔδιδεν ὁ Ἀπόστολος πρὸς Ἑβραίοις, νὰ ἀναλογίζωνται, νὰ μελετῶσι καθ' ἐκά-
στῳ τῆς Χειρῆ τὸν θάνατον, καὶ νὰ μὴ βαριθεοῖσι τὰς θλίψεις, τὰς κόπας, καὶ
διαγμῆς, ὅπως εἶχον νὰ πάθωσι. Ὡς ἐπὶ ὅσον πλέον ἀχολήσωμεν εἰς τὴν με-
λέτην αὐτῆς, καὶ καθίσωμεν ὑπὸ τὴν σκιά τέτῃ τῆς δούδρου, τόσο θέλωμεν σωματικῶς
ἀπὸ τὸν καρπὸν αὐτῆς φερατότερον. Ἐδιδέτο νὰ μᾶς λυβῶσῃ ὁ Κύριος, καὶ νὰ
ἐργάσῃ τὴν σωτηρίαν μας μετ' ὀλίγῳ βάσανον, καὶ βραχυτέραν αὐτῆς καταφρόνη-
σιν. ἀλλὰ καὶ ἡ φανὴ καλλιώτερα ἢ πρὸς ἡμᾶς αὐτῆς ἐμπυρος ἀγάπη, καὶ νὰ ἔχω-
μεν τὸ πάθος καταφυγῆς, καὶ φεραμυθίαν εἰς τὰς θλίψεις μας νὰ τὰς υπο-
μείνωμεν, ἠθέλησε, καὶ ἔπαθε τόσο, καθὼς ὁ Ἀπόστολος Πέτρος μᾶς συμβε-
λάσει εἰς τὴν πρώτῳ αὐτῆς Ἐπιστολῆς, λέγωντας. Χειρῆ παθόντος ὑπὲρ ἡμῶν
σαρκί, καὶ ὑμεῖς τὴν αὐτῆς ἐνοιαν ὀπλίσαθε. Ὡς περ νὰ ἔλεγε. Καθοπλι-
θῆτε μετ' ἡμῶν μελέτην τῆς Χειρῆ παθημάτων, καὶ δὴν θέλετε χροικήσει ποσῶς
τὰς πληγὰς καὶ θλίψεις, ὅπως λαμβανέτε εἰς ταύτῳ τὴν παροικίαν σας, ὅτι
αὐτὰ τὰ ὄπλα σᾶς θέλωσι βοηθήσει. Ἐὰν σᾶς φεραβῆν ἀδικίαν καὶ πόνον
σωματικοῖς, ὀπλιθῆτε, μελετῶντες τὴν δειμυτάτην πόνον τῆς Δεωπότῃς Χειρῆ, καὶ
μετ' ἐκείνης φεραίνετε τὴν ἐδικὴν σας. Ἄν σᾶς θλίβῃ ἡ πτωχεία καὶ ἡ ὑστέρησις τῆς
αναγκαίων, ἐνθυμηθεῖτε τὴν ἐχατῆν τῆς πενίας αὐτῆς, τὸν πτωχὸν καὶ σενώτα-
τον κρᾶββατον τῆς Σταυρῆς, εἰς τὸν ὁποῖον ἀνεπαύθη ὀλόγυμος, μὴ ἔχων, πε-
τὴν κεφαλῆν κλῖναι, καὶ εἰς τὴν δίψαν αὐτῆς, δὴν τῆς ἔδωκαν κἂν εἷα ποτίειον
ὑδωρ, ἀλλὰ χολῆν καὶ ὄξος πικρότατα. Καὶ αὐτῆς ἡ ἐκείσιος καὶ ἀνείκαστος τῆς Δε-
ωπότῃς πτωχεία, σᾶς κἀμνεῖ ὑπομονητικῶς εἰς τὴν ἐδικὴν σας. Ἐὰν θλίβεθε,
πῶς καταφροῦν καὶ φεραμυθίαν ὁ Κόσμος, ἰδέτε τον, πῶς αὐτὸς εἶναι μάλιστα
καταφρονημῆς, ἐσαυραμυθῆς ἐν μέσῳ δύο λησῶν, ὑβριζομυθῆς ὑπὸ πάντων,
καὶ ἐμπαιζομυθῆς ὁ Βασιλεὺς τῶν βασιλευσῶν, καὶ τότε θέλετε γνωρίσει, ὅτι ἡ
ὑβρις μας δὴν εἶναι κἂν τίποτας. καὶ ἀπλῶς εἰπέν, δὴν εἶναι βολετὸν νὰ σᾶς
εὐχῆ καμία θλίψις, ὅπως νὰ ἦτον ἀπ' ἐκείνῳ φανήτερον. καὶ τῆτο ἔχετε τὴν με-
λέτην

λέτω αὐτῷ, Θεραπείαν καὶ τῶν θλίψεων, καὶ μὴ λυπηθεὶ ποσῶς, ἀλλὰ χαίρει μετὰ τὸν Ἀποστόλον, γνώσκοντας, ὅτι εἰς τὸν Σταυρὸν καὶ Πάθος τῆς Χρυσῆς δεισίνεται ἡ σωτηρία, ἡ ζωὴ, καὶ ἡ Θεραπεία μας. Λοιπὸν ἐργάζε, ὡς πεθλημῆς, ταύτῃ τῷ ἰαφείῃ εἰς ὅλα τὰ πάθησα, συλλογιζόμενος ὅσα ὑπέμεινε δι' ἀγάπῃς ὁ Θεὸς καὶ Δεσπόσης, ὅτι τότε δεῦν πολμῆς ἡ ἀνοίξις σώμα, καὶ ἀπαπονεθῆς εἰς τὰς θλίψεις, ἀλλὰ μάλας θέλεις χαίρεισαι, πῶς ἡξιώθης καὶ θῆς ὀφθαλμικὸς μμηπῆς τῆς πάθους. Καθῶς τὸ ἐναντίον ἡθέλεις ἐν-ἑσπῆ, αὐτὸς ἐπέλεον εὐτυχίαν εἰς τῷ ζῶνι ταύτῃ, χαρῆς καὶ πάθους τίπο-τας δι' ἀγάπῃς, ὅτι τότε ποσῶς εἰς τῷ πολιτείαν δεῦν τῆς ὁμοιάζεις. Εἰπέ-μῃ, εἰῶ ἡθέλεις εἰδῆ τὸν ὀπίγειον Βασιλέα, καὶ ἀπαπατῆ ἀνυπόδοτος εἰς τὸν δρόμον, καὶ εἶσαι εἰς τῷ συνοδίαν αὐτῆ, δεῦν τὸ εἶχες δεῦν δόξαν καὶ ἔπαινον, καὶ τῆ ἀκολοθεῖς μετὰ τὸν αὐτὸν ἔσπον; Οὕτως ἐκαμαὶ οἱ δεῦλοι τῆ Προφήτης Δα-βὶδ, καθῶς φαίνεται εἰς τῷ, β'. Βίβλον τῶν Βασιλειῶν, ὅτι φύγων αὐτὸς δεῦν τῷ Ἱερουσαλήμ, διωκόμενος ὑπὸ Ἀβισαλαὶμ τῆς Ἰῆς αὐτῆ, ἐπαπατῆς αὐποδοτης, ἔχων τὴν κεφαλὴν σκεπασμῆν καὶ κλαίωντας. μετὰ τὸν ὁποῖον ἔσ-πον τῆ ἀκολοθεῖσαν ὅλοι οἱ δεῦλοι τῆ, δεῦν καὶ δεῖξεν διγνωμοσύμῃς πρὸς τὸν αὐτοῦ αὐτῶν. Εἰῶ ἐν δεῦν τὸν ὀπίγειον ἐκαμνες πόσον, καὶ ὑπέμεινες συνο-χαρῆας μετὰ χαρῆς δι' ἀγάπῃς, πόσῃ μᾶλλον πρέπει, καὶ κάμης δεῦν τὸν Χρ-υσὸν τὸν Οὐράνιον Βασιλέα; Διὰ ταύτῃ τῷ αἰτίαν οἱ ἀληθεῖς καὶ διγνωμο-νες δεῦλοι τῆ, ὅταν ἰδῶσι, ὅτι δεῦν τῆς σέλλει θλίψεις ὁ Κύριος, ταῖς δει-κσιαν αὐτῆ δεῦν λόγους, θλίβοντες τῷ σάρκα μετὰ νησεῖας, ἀρηνῆς, καὶ προσδύχας, καὶ ἄλλας ἀγῶνας, δεῦν καὶ συμπάχεν μετὰ τὸν Χρυσὸν, καὶ καὶ μι-μηθῶσι τὸ Πάθος. Εἰῶ ἐν αὐτοῖς ἐκσιῶς ποθεσι τὰς θλίψεις, ὅπῃ δεῦν τῆς σέλλει ὁ Κύριος, δεῦν καὶ μὴ δεῦν δεχθῆς ἐσὺ αὐτὰ τὰ λυπηρὰ, ὅπῃ δεῦν ἔρχονται δεῦν τῆς πωσῶς προνοίας αὐτῆ, καὶ καὶ τὸν διχαρισθῆς εἰς αὐτῷ τῷ εὐαγγελιον παιδῶσι; Εἰπ' ἀληθείας, εἰῶ ἐχώρη φθόνος εἰς τῆς ἀγῆς Ἀγγέλης, ἄλλας τινὸς δεῦν ἐξήλδαν, ὡσπερ ἐκείν, ὅπῃ πάθη δεῦν θλί-ψεις εἰκεν τῆ Χρυσῆ εἰς τῆτον τὸν Κόσμον, δεῦν τῷ μεγάλῃ ἀναμοιβῆ καὶ βραβεῖον πλεσιοπάρχον, ὅπῃ ἔχει καὶ λαβῆ εἰς τὸν Παράδεισον. Γνώρισον ἐν τῷ μεγίστῃ δεργεσίαν, εἰῶ εἶσαι δεῦλος πιστὸς τῆ Κυρείσε, καὶ διχαρισθῆ-σας, δεξασον αὐτῆ τὸ πανάγιον ὄνομα, ὅπῃ σὲ ἀξιώνει καὶ γίνεσαι αὐτῆ μι-μηπῆς καὶ ἔτω σὲ θέλεις θῆς γλυκία τὰ τῶν θλίψεων ὕδατα, μετὰ τὴν ἐνέρ-γειαν τῆ Σταυρῆ, καθῶς ἐγλυκαῖθησαν καὶ τῆς Μερρῆς τὰ πικρότατα νάματα, ὅταν ἐβαλεν εἰς αὐτὰ τὸ ξύλον ὁ Μαυσῆς, ὅπερ ἐσημείωνε τὸν τίμιον Σταυ-ρὸν καὶ πανάγιον.

Κ Ε Φ Α Λ Α Ι Ο Ν, ΚΓ'.

Πέμπτη Θεραπεία, ἡ Προσδύχῃ

Α Πᾶσα ἡ Θεία καὶ Ἱερά Γραφή τῆς ἱεράς καὶ παλαιῆς Διαθήκης, μᾶς ἀπα-κινῶ καὶ πολλὰ εἰς τῷ Προσδύχῃ, καὶ κηρύττει μας τῷ ὑπερδουμά-σον ἀρετῶν καὶ ἀφθονίας. Ἀμὴν ἄς ἀφίσωμεν τὰς ἄλλας ἐνεργείας, ὅπῃ κα-μνει, καὶ μόνον ἄς εἰπέμεν δεῦν τὴν ἐδικῆν μας ὑπόθεσιν. Κυρείως καὶ καθολικῶς

μὲ τῷ προσδύλῳ δέισι κομῶ εἰς τὰς θλίψεις βοήθειαν, καθὼς πολλὰκις ἐ-
 φωνή. Ὁ Προφῆταϊαξ λέγει, πῶς ὅταν εἶχῃ θλίψιν τινὰ, ἐβόα πρὸς Κύ-
 ριον δὲ προσδύχῃς, καὶ ὁ Κύριος τὸν ἐλύθωνεν, ὡς φαίνεται εἰς τὸν, γ'. δ'. καὶ
 ρι. θ'. Ψαλμὸν, καὶ εἰς ἄλλας πολλὰς. Καὶ ἔτι τὰς Ἑβραϊκὰς λέγει ὁ αὐτὸς,
 ὅτι πολλὰκις ἐβόων πρὸς Κύριον, καὶ ἐλύθωνέ τις ὑπὸ τὰς θλίψεις. Ὁσαύ-
 τος καὶ ὁ Βασιλεὺς Μανασσῆς, ἔτι προσδύχῃς ἔτυχε πρὸς Θεὸν λυθῶσιν, καὶ
 ἀμαρτημάτων συγχώρησιν. Οἱ Θεοπάτρις, καὶ ἡ τῆ Σαμαθὴλ Μήτηρ Ἀννα ἔτι
 προσδύχῃς ἐλυθῶθησαν τῆς στερῆσεως. Καὶ ἀπλῶς αὐτὸ τὸ καταφύγιον εἶχα-
 σιν ὅλοι οἱ Ἅγιοι δὲλοι τῆ Θεῷ εἰς τὰς θλίψεις τες, ὅτι δὲ μακραίνε πο-
 τὲ ἢ ἀσπλαγχνία τῆ Θεῷ ὑπὸ τῷ προσδύλῳ τῆ δικαίᾳ, καθὼς αὐτὸς ἐπα-
 ξει, λέγων. Ἐπιπάλεσόν με ἐν ἡμέρᾳ θλίψεώς σε, καὶ ἐξελεῖμαί σε, καὶ δοξά-
 σεις με. Καθὼς ὅσοι περνοῦσι μεγάλον καὶ βαθὺ ποταμὸν, ἔτι νὰ μὴ δευλιά-
 σουν, δὲ κοιτάζουσι τὰ ποτάμια ὕδατα, ἀλλὰ ἀπάνω πρὸς Οὐρανὸν, ἔτι καὶ
 ἡμεῖς, ὅταν μᾶς φερακλωσεν τὰ τῆ θλίψεων ὕδατα, ὅτι συμβαίνουσι πολ-
 λὰκις εἰς τῷ παροικίᾳ μας, μὲ ἔχωμεν εἰς τῷ θλίψιν τὰ ὄμματα, ἔτι
 νὰ μὴ παραχθῶμεν, ἢ νὰ μικροφυχήσωμεν, ἀλλὰ μάλλον ὡς σφραγῶμεν πρὸς
 Οὐρανὸν, ὅτι εἶναι ἡ σωτηρία μας, ὅτι καλέμεν μὲ δέησιν ταπεινῶ τῷ
 Θεῷ χάριν καὶ ἔλεον, ὅτι ἔτι Οὐρανὸς μᾶς ἔρχεται ἡ βοήθεια. Καὶ ἔτι ὁ
 ῥέγεται ὁ Κύριος, νὰ ἔξελθῶν πρὸς αὐτὸν εἰς τὰς θλίψεις μας, ἔτι τὸ τῆς
 σέβει πολλὰκις, ἔτι νὰ μᾶς σύρην τὰ λυπηρὰ πρὸς ἐκεῖνον, ἔτι εἰμῶδον
 ὡς τὰ βρέφῃ, ὅτι ὅταν δὲ τῆς λείπει τίποτε, ἔτι τινὰ θλίψιν ἔχουσι, γυ-
 εἶξεν ὀλημερῆς, καὶ παίζει, χωρὶς νὰ ἐνθυμηθῶν τῆ γονέωντες. ἀμὴ ὅταν
 πεινάσων, ἢ πέσαν καὶ βαρέσων ποδῆς, τότε ἔχουσι εἰς τῆς γονεῖς μὲ δα-
 κρύων, νὰ τῆς δώσων βοήθειαν. Τὸ θυμῆμα εἶναι τῆς προσδύχῃς ἀντίτυπον,
 τὸ ὅποιον ὅταν τὸ βάλῃς εἰς τὰ ἀυθράκια, ἀναβαίνει ἢ ὀδοῖα πρὸς Οὐρα-
 νόν. Οὕτω καὶ ἡ προσδύχῃς ἀνομιλῆ εἰς τὸ πῦρ τῆ θλίψεων, κατόρθωθεῖσα
 ἀνέρχεται πρὸς τὸν Κύριον, ὑπὸ τὸν ὅποιον μᾶς ἔρχεται ἡ βοήθεια. Μὴ νο-
 μίσετε, ὅτι ἀπλῶς καὶ ὡς ἔτυχε παρέδωκαν ἡμῖν οἱ ἅγιοι Πατέρες τῷ Προ-
 σδύλῳ φεραστότερον ὑπὸ ὅλα, ἀλλὰ ἔτι ἐγνωρίζων τῷ ἀκρίβειᾳ τῆς, ὅτι
 καθὼς αὐτὴ εἶναι μέσον, καὶ λαμβανόμεν ὅλα τὰ καλὰ ἔτι μέσεως, ἔτι ἀ-
 κόμι λυθῶμεθον δι' αὐτῆς πάντων τῆς κακῶν καὶ δυσχερῶν, ὅτι μᾶς συμβαί-
 νουσι. Διὰ τῆ καὶ ὁ Δεσπότης ἔλεγε τοῖς ἐαυτῆ Μαθηταῖς. Γρηγορεῖτε, καὶ προ-
 σάχεθε, ἔτι νὰ μὴ εἰσέλθῃτε εἰς πειρασμόν. Καὶ πάλιν ὀμιλῶντας ἔτι τῆς
 διαγμῆς ὅτι θέλων εἶσαι τῷ ἡμέραν τῆς Κεῖσεως, εἶπε. Γρηγορεῖτε, καὶ προ-
 σάχεθε ἐν παντὶ καιρῷ, ἔτι νὰ δεινθῆτε, νὰ ὑπομείνετε αὐτὰ ὅλα τὰ θλι-
 βερὰ, ὅτι μέλλει νὰ ἔλθῃσι, τὸ ὅποιον κάμνοντες καὶ ἡμεῖς, θέλωμεν εὖρε
 βοήθειαν. Ἐπεὶ ἐν ἡ προσδύχῃς εἶναι ποῦτον ὀφελίμος, μὴ βαρεθῆς, νὰ με-
 λετᾶς ἡμέραν καὶ νύκτα τὸν νόμον τῆ Θεῷ, νὰ προσδύχεσαι εἰς τὰς θλίψεις.
 Καὶ ἐὰν ἰδῆ ὁ φιλίπαις καὶ πολυέλεος Κύριος, ὅτι συμφέρεται ἡ Θεραπεία
 τῆ σώματος, δίδει σέτῳ. Εἰ δὲ πάλιν εἶναι ἔτι κόλασιν τῆς ψυχῆς σε, κάλ-
 λιον νὰ εἶσαι ἀδουκῆς πρὸς ὦρον τῆ σώματι, πᾶρεξ νὰ τιμωρησῇαι αἰωνίως
 εἰς τῆ ἔτι τὰ κολασήματα.

Μία μελέτη εἰς τὰς θλίψεις λίαν ἀφέλιμος.

Α γὰρ, ὅπως εἶπαμεν εἰς τὸ ἀνωθεν Κεφ. ἦτον ἡ γνώμη μας μόνον διὰ τὴν νοεράν Προσδολίαν. Τώρα πάλιν γραφομένη τῷ μελέτῳ ταύτῳ, διὰ τὰς διαώτας ἢ ἀπλυστέρους, ἵτις εἶναι πολλαὶ ἀφέλιμος διὰ τὴν ἐπίδοσιν ταύτῳ τῆς θλίψεως. Τὸ ἀρχαιότερον τέλος γὰρ αὐτῆς τῆς μελέτης εἶναι, νὰ καταλάβῃς τὰ λόγια σου, ἀδελφάτε, ψυχῆτε ἢ σώματι, τί ἦσαν πρὸ τῆς γεννήσεως, καὶ τί εἶσαι τῷ σήμερον, ὅτι ἀπὸ τῷ ἐπίγνωσιν ταύτῳ καταλαμβάνεις ἢ τὸν Θεὸν, ὅπως εἶναι δύο μεγάλα χαρίσματα. Διὰ νὰ ἐλθῆς γὰρ εἰς ταύτῳ τῷ γνῶσιν, ἐρῶνισον, ἢ σοχάσῃς τὰ κάτωθεν ἑπτὰ πράγματα. Πρῶτον, τί ἦσαν, πρὸ τῆς νὰ φηνηθῆς εἰς τὸν Κόσμον, ὅπως δὲ εἶχες ψυχῶν, ἢ περὶ σῶμα, ἢ τινὰ αἰδήσιν, ἀλλὰ ἦσαν ἐδετίποτες, ὅπως εἶναι ὀλιγώτερον ἀπὸ οὐα ἀχυρον ἢ χαρτίειον, ὅτι αὐτὰ μὴ ἔχουσιν εἶναι καὶ ὑπαρξίν, καὶ σὺ δὲ εἶχες, ἀλλὰ ἦσαν ἐδὲ καὶ τίποτες διλονότι πρὸ τῆς συλλήψεως. Δεύτερον. Σποχάσῃς τῷ δασπλαγχνίαν τῆς παναγάθου Θεῶ, ὅπως σὲ ἔκαμε κατ' εἰκόνα αὐτῆς ἢ ὁμοίωσιν, δίδωντάς σε τὸ σῶμα, μὲ ποικιλίαν ὀργάνων, μελῶν, ἢ αἰδήσεων, ἢ τῷ ψυχῶν μὲ τὸν νῆν, ἢ τῷ θέλησιν, ἐνθύμισιν, ἢ ἄλλας δυνατόμεις. Γ'. Εὐνόησον πόσῳ ἐχαιεῖσιν ἔφερε νὰ δείχνης πρὸς τῆτον τὸν πλοσιόδαρον ἢ πανάγαθον ἐνεργήτως, ἀπὸ τὸν ὅποιον ἔλαβες τοιαῦτα χαρίσματα, πόσον εἶσαι χρωῖσης νὰ τὸν δοξάζῃς, μὲ πόσῳ ἐπιμέλειαν νὰ τῆς δελοῖς, ἢ νὰ φυλάγῃς, νὰ μὴ τῆς σφάλῃς ποσῶς, διὰ νὰ μὴ τὸν ἀδελπικραῖης, ἐπειδὴ, αὐτὸς εἶχες λάβῃ μόνον μίαν ἐνεργείαν ἀπὸ τινὰ πρὸςκαυρον Ἀρχοντα, ἢ θελες τὸν ἀγαπᾷ ἐξ ὅλης ψυχῆς ἢ καρδίας σου, ἢ νὰ σεβαίνῃς εἰς ἀσφόρητος κινδύνους τῆς ζωῆς, διὰ νὰ μὴ φανῆς πρὸς αὐτὸν ἀχαιεῖτος. Δ'. Ἀναλογίζε τῷ πρὸς αὐτὸν τὸν Κτίσῳ ἀγνωμοσύνην σου, διὰτὶ ἔπραξες ὅλον τὸ ἐναντίον, ἀπ' ὅσον ἦσεν χρωῖσης νὰ κάμῃς, ὅπως ἀπὸ νὰ τὸν ἀγαπᾷς, νὰ τὸν ὕμνῃς, νὰ τὸν δοξάζῃς, ἢ νὰ τῆς ἐχαιεῖσας εἰς τὰς δωρεάς, ὅπως ἔλαβες παρ' αὐτῆς, τὸν ἐκαταφρόνησας ποσῶς, ἢ παρῆπικραῖης, ἀγαπήσας πρὸςκαυρα ἢ μάταια πράγματα, ἢ ποροτιμήσας τὸ κτίσμα ἀπὸ τὸν Κτίσαντι. Ε'. Σποχάσῃς, πόσῳς τιμωλείας σὲ ἔφεραν, διὰ τῷ ἀχαιεῖσιν σου ταύτῳ, πόσον δίκαιον εἶχεν ὁ Κύριος, νὰ σὲ ὑπερήσῃ ἀπὸ τὰ χαρίσματα ὅλα, ὅπως σὲ ἔδωκε, καδαῖς ἔκαμε τῆς Ἀδάμ ἢ τῆς Εὐας, ὅπως διὰ μίαν ἢ μόνῳ παρακολῶ αὐτῶν, τὰς ὑπερήσῃ τῆς Μακαριότητος, ὅπως εἶχασιν πρὶν ἀμαρτήσῃν, καὶ ἐνὶ ἔπος ἔχη, μὲ πόσῳ παιδῶσιν, σὲ ἔφεραν νὰ τιμωρηθῆς, διὰ ποσαῦτας ἀδελποῦς ἢ ἀχαιεῖσας σου. Εἰὰν αὐτὸν τὸν ὑπέριμον ἢ λαμπαρότατον Ἀγγελον ἐξώρισον ἐξ ὅλης ἀπὸ τὸν Παράδεισον, μὲ ὅλης τῆς ὁμόφρονας, διὰ τῷ ὑπερηφανίαν αὐτῶν, ἢ τῆς κατεδίκασε ἢ κατέκεινεν εἰς τῷ αἰώνιον κόλασιν, πόσον ἔπει νὰ πάθῃς ἐσὺ, ὅπως ὑπερηφανῶν τῶν ποσῶς, ἢ ἐναντιῶν τῆς θεῖας μεγαλειότητος; ἔπος ὁ σοχασμὸς σὲ θέλει κάμῃ κατ' ἀλήθειαν, νὰ ὑπεμῆς ὅλας τὰς θλίψεις σου, ἢ νὰ ὁμολογήσῃς, ὅτι ὀλιγώτερον πάχῃς ἀπὸ ἔσεν σὲ ἔφεραν, ἢ μίον δὲ, ἀλλὰ καὶ νὰ θαυμάζῃς, πῶς σὲ βασᾶ ἢ γῆ,

γῆ, πῶς φωτίζει ὁ ἥλιος, καὶ θερμαίνει σε, πῶς σὲ δροσίζει τὸ ὕδωρ, καὶ ἀπλῶς εἰπεῖν, πῶς ὑπομῆναι τὰ σοιχεῖα, καὶ ὅλα τὰ κτίσματα, καὶ δευτεροῦνται καὶ σὲ, καὶ σὲ θανατώσωσιν. Ἔκτον. Ἐννόησον τὴν ἀγαθότητα τῆ Δεσποσύνης, ἔστις δυνάμειος, καὶ σὲ τιμωρήσῃ βαρέως, καὶ μόνον μὲ πρόσκαιρον, ἀλλὰ καὶ μὲ αἰώνιον κόλασιν, σὲ ὑπομῆναι ἢ ἀπειρος ἀσπλαγχνίατε, ἀναμνήσαντες τὴν μετανοήσασ. καὶ εἰς σὲ παιδίσκη ἀδελφικὸν μὲ ὀλίγω φλίφιν, τὸ κάμνει μὲ πατρικὰ ἀσπλαγχνία, δεῖ καλόν σε, δεῖ καὶ ὄλης διὰ τὴν κακὴν ὁδόν, καὶ ἔλθῃς εἰς τὴν εὐθείαν, καθααρῆναι δεῖ τῆ φλίφιν, καὶ ἔπειτα καὶ σὲ ἀξιώσῃ τῆς Οὐρανίου Μακαριότητος. Ποῖος πατὴρ ἔδειξε ποτὲ τοσοῦτον ἀσπλαγχνος εἰς τὰ παιδιάτε, ὅσον ὁ φιλόσοφος καὶ ἀσπλαγχνος ἔτος πρὸς ἐσένα, ἀχάρισε; Ποῖος φίλος ἐφύλαξε ποτὲ εἰς τὸν Κόσμον τόσῳ ἀγάπῃ καὶ πίστιν πρὸς τὸν φίλον αὐτῆ, ὅσον ὁ πανάγαθος ἔτος πρὸς σὲ; ὅς τις ποτὲ δεῖ σὲ ἔλειψεν εἰς ὅλας τὰς χρείας σε, μὲ ὅλον ὅπῃ ἐστὶ ἐφύλαξῃ πρὸς ἐκείνον ποσῆς, ἀγνωμονέσασ; Ὅπως εἰς ἐσένα ἐπληρώθη τὸ ρητὸν ἐκείνο τῆ Ἡσαΐα, ὅπῃ λέγει, ὡς ἐκ προσώπου Κυρίου. Ἐφύλαξτε ἀμπελον, καὶ ἔμεινα τῆ ποιῆσαι σαφυλὴν, καὶ ἐποίησεν ἀπῶδας. Νῦν ἂν ἀφελῶ τὸν φραγμὸν αὐτῆ, καὶ ἔσται εἰς ξερταγλὴν, καὶ καθελῶ τὸν τοῖχον αὐτῆ, καὶ ἔσται εἰς καταπάτημα. Ἐβδομον καὶ τελευταῖον, ἐνθυμῶ μὲ πόσους ἔσπευξες εἶσαι χρεώσης τῆ Ποιητῆ καὶ Σωτῆρός σε, δεῖ καὶ καταλάβῃς, πῶς εἶναι ἄξιον καὶ δίκαιον, καὶ δαπανήσῃς ὅλην σε τὴν ζωὴν εἰς τὴν δόξαν σου, καὶ τὸν τιμῆς καὶ τῆ δόξης σου πάντοτε δεῖ τὰς πολλὰς δαπάνης, ὅπῃ σὲ ἔκαμα, καὶ καὶ τὸ ἀποδέχεσθαι πάντα τὰ λυπηρὰ, καὶ φλίφεις, ὅπῃ σὲ σέβει, ὡς πρὸς τὰς δυστυχίας, καὶ κατὰ φρονίας τιμῆ καὶ παράγμα, καὶ αὐτὴν τὴν ζωὴν μάλλον, ἢ καὶ τῆ πταισῆς ποσῆς, ἀδελφικῶν καμῶν τῆ ἐντολῶν αὐτῆ, εἰς ἦτον καὶ ἢ καὶ τῆ μικρότερη, καὶ καὶ μισῆς τὴν ποσῆσαν ἀχαριστίαν σε καὶ ἀμέλειαν, καὶ καὶ τῆ ἀποκόπῃς εἰς τὴν ἀρετὴν, ὅσον δώσωσιν. Ἰδὲ πόσῳ ἀφέλειαν λαμβάνεις ἀπὸ τῆ παρῆτων μελέτην, τὴν ὁποῖαν, δεῖ καὶ ἐνθυμῶσαι καλῶτερα, σε ξαναγράψω ἐδῶ εἰς τὸ τέλος τὰ ἀναγεγραμμένα ἑπτὰ εἰς βραχύτητα. Ἦσαν καὶ σοχαζέσαι.

Α'. Τί ἦσαν, πρὸ τῆ καὶ πλατῆς διὰ τὸν Θεόν.

Β'. Πόσῳ δαπάνῃ σὲ ἔκαμα, καὶ σὲ πλάσῃ.

Γ'. Πόσῳ ἀνάμειψιν τῆ χρεώσεως.

Δ'. Πόσῳ ἀχαριστίαν τῆ ἔδειξες εἰς τὰ ἀγαθὰ, ὅπῃ ἔλαβες.

Ε'. Πόσῳ τιμωρεῖα σὲ ἔφερετε δεῖ ταύτην σε τὴν ἀχαριστίαν.

ς'. Πόσῳ ἀγαθῶν σὲ ἠξίωσε, ἀντὶ τῆ κακῶν, ὅπῃ σὲ ἐπέτασι.

Ζ'. Καὶ ὑπερον πάντων, πόσον ἄξιον καὶ παράγῃς, καὶ διὰ τὰ τὰ καὶ ἔμ-
προσῆν, δεῖ καὶ ἰλαρῶν τὸν δαπάνῃν, καὶ μὴ σὲ κολάσῃ αἰώνια.

Ταῦτα δὲ σοχαζέσαι, μὴ σπαράξῃς, ἀλλὰ ἐρῶνα, καὶ συλλογίζῃς τα ἀνα-
παυτικὰ, εἰς σὲ φανῆ τὴν πρώτῃν φοράν, πῶς δεῖ σὲ ἔδωκαν καρπὸν τινὰ
ἢ ἀφέλειαν, μὴ ἀμέλειαν ποσῆς εἰς αὐτὸ, ὅτι ἀλλοῖς ἰσορῆς ἀναμφιβόλως
καρπῶνεσαι, καθὼς καὶ ἄλλοι πολλοὶ μὲ ταύτην τὴν μέθοδον χάριτι Θεοῦ
ἀφελήθησαν.

Περὶ τῆς ἀγίας Δωρεᾶς. Ζ'. Τῶν τεθλιμμένων Παράκλησις.

Εἶναι τόσον πολὺς, καὶ ἀνεξάντλητος ὁ Θεσαυρὸς, ὅπῃ μᾶς ἀφῆκεν εἰς τὰ ἄχραντα Μυστήρια ὁ Θεσπότης μας, ἦγεν εἰς αὐτὸν τὸν πανάγιον Ἄρτον, ὅπῃ δὲν φθαίει γλῶσσα ἀνθρώπινος, ἢ Ἀγγελικὴ, νὰ εἰπῇ τελείως τὴν χάριν τῆς. Διὰ τὸτο αἰάμεσα εἰς τὰ ἄλλα τε ἐπίθεται, ὅπῃ ὀνομάζεται, λέγεται περιπόντως Εὐχαριστία, ἦγεν καλὴ χάρις, ὅτι ἀπὸ ὅσαις χάραις ἐκαμνὸς ὁ Θεὸς τῷ ἀνθρώπῳ, δὲν εἶναι ἀλληκαλλίτερον ἀπὸ ταύτῃ, εἰς τὴν ὁποίαν εἶναι κευρυμένοι ὅλοι οἱ Θεσαυροὶ τῆς τῆς Θεᾶς σοφίας καὶ γνώσεως, καὶ δι' αὐτῆς ἀπολαμβάνομεν πᾶν ἀγαθόν. Ἐπεὶ ἐν ἡ χάρις τῆς τῆς Μυστηρίων εἶναι τόσον πολλὴ καὶ ἀείκαστος, ὅπῃ ἀφελῆνται πάντες οἱ ἀδουνητοὶ, καὶ ὑγιάνωσιν, ἅς τὸ λάβαρον καὶ ἡμεῖς μὲν Πίσεως, ὅταν ἐχωμεν τινὰ θλίψιν, ὅπως τυχώμεν τῆς Θεραπείας αὐτῆς καὶ λυθώσεως, καὶ τὸν Δαβίδ. Ἡ πόμωσας ἐνώπιόν μου ἔαπέζω ἐξ ἐναντίας τῆς θλιβόντων με. ἦγεν εἰς ταύτῃ τὴν ἔαπέζω, ὅπῃ τὸ ἐδείξεν ὁ Θεὸς δι' ἀποκαλύψεως, δεισκίτο βρωσίς, ὅπῃ εἶναι αὐτὸ τὸ Μυστήριον, καὶ ὅς τις τὸ δοκιμάσῃ, βοηθάται πολλα εἰς τὰς διωγμὰς, καὶ θλίψεις ὅπῃ συμβαίνωσιν εἰς τὴν ζωὴν ταύτῃ. Οὗτος εἶναι ὁ Ἄρτος, ὅπῃ σπείζει τὰς καρδίας ἡμῶν, ἔπος ἐκαμνὸς τὰς ἀγίας Μάρτυρας καὶ Οσίου, καὶ ὑπέμεινας τὸσας θλίψεις ἀγαλλιώμενοι. Δράμε γὰρ καὶ σὺ εἰς ταύτῃ τὴν ἱερὰν Τράπεζαν, ὅταν ἔχῃς καμίαν θλίψιν, ἢ διωγμὸν, νὰ βοηθηθῇς καὶ τῆς θλιβόντων σε, καὶ ἐν δὲν ἔρῃς εὐθύς ἀδούκλῃσιν, μὲν ἀμελήσης ποσῶς ἀπὸ τὴν ἱερὰν ἐργασίαν ταύτῃ, ὅτι συχναζώσωνται τὴν ἀγίαν Μετάληψιν, μὲν καιρὸν ἀφελᾶσαι θαυμάσια. Οὗτος γὰρ ὁ Ἄρτος ἐστὶ τῆς ἀδουῶν ἰαφεία, καὶ τῆς τεθλιμμένων ἀδούκλῃσις, καθὼς εἰς πείρας καὶ δοκιμῆς ἐγνώρισαν ὅσοι πισῶς καὶ δόλαβῶς ἐποιώνησαν. Διατὲ γὰρ νὰ μὴ δράμῃς εἰς αὐτὴν τὴν βοήθειαν, νὰ ἔρῃς τόσον εὐπολα Θεραπείαν χωρὶς τινὰ πληρωμὴν, ἀλλὰ χάριν εἰς ὅλας τὰς θλίψεις σε; Τί λογῆς βάσανον καὶ πάθος νὰ ἔχῃς, καὶ νὰ μὴ σὲ Θεραπέυῃ ὁ Θεσπότης, ὅπῃ λαμβάνεις εἰς αὐτὸ τὸ Μυστήριον; Γνώρισον ἐν τὴν ἀφέλειαν τῆς ἰαφείας αὐτῆς, ἢ τις σὲ ἔρχεται ἀνάσιν, καὶ κοινάνα ὅσον ἠμπορέσεις συχνώτερον, ἔξ νὰ ἔρῃς εἰς τὰς θλίψεις μεγάλῃ ἀνάσιν ἀπὸ Θεᾶς καὶ βοήθειαν.

Αἱ ἐριμωεῖαι, ὅπῃ ἐχράφαμεν ἕως ἴωρα, εἶναι ποσῶν ἀφέλιμα, ὅπῃ ὅς τις τὰς ἀναγνώσῃ μὲ ποροσχλῶ, ἀπολαμβάνει μεγάλῃ ἀνάσιν. Ὅμως ἐχρὶ ἠμπορεῖ νὰ εἰπῇ τινὰς, πῶς ἀρμάζωσι μόνου τῆς γραμματισμῶν ἀνθρώπων, ὅπῃ δούονται νὰ τὰς καταλάβωσιν, ἀμὴ ὅστις εἶναι ἀγράμματος δὲν καρπώνεται, θέλωμεν γράφει ὀλίγα τινὰ, ἔξ νὰ βοηθηθῶν δι' αὐτῆς οἱ ἐν θλίψι πτωχοῖτε καὶ ἀρρώστοι, μὲ τὸ φῶς τῆς λογικῆς, καὶ μὲ τὸν νόμον τῆς δικαιοσύνης.

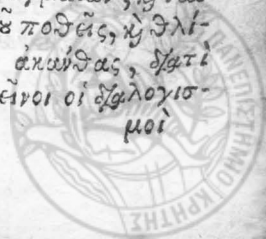
Πρῶτον ἐν ἐνόησον, ὅτι καὶ αὐτοὶ οἱ ἀπίστοι ὀμολογοῦσιν καὶ νομίζωσιν ἀληθέσαστε, ὅτι ἡ ὑπομονὴ γινᾶ τὴν τύχην, ὅχι νὰ εἶναι ἀληθινὸν ἐκεῖνο, ὅπῃ ἐκείνο ἐπίσδον, πῶς εἶναι τύχη καὶ ρίσικόν, ἀπὸ τὸ ὁποῖον μᾶς ἔρχονται ὅλα τὰ καλά καὶ ἐναντία εἰς τὴν ζωὴν ταύτῃ, ὅτι αὐτὴ εἶναι γνώμη τῆς Ἐθῶν φιδωμένη ἀμὴ ὁ πιστὸς Χριστιανὸς ὀμολογᾶ καὶ πτεδύει, ὅτι ὅσα ἐλθῶσιν, ἢ λυπηρά, ἢ χαρῆμα.

ρέμματα, ὅλα εἶναι μὲ θεῖον νεῦμα καὶ πόρος αἰμα. Ἐὰν ἔν οι Ἕλληνας ἐβιάζοντο νὰ ὑπομῶν τὰς θλίψεις καρτερικῶς, θαρρῶντες, ὅτι ἔπως ἐπιπέσαν τῷ τύχῳ, ὅπως τὰς ἔσειλε, ἵνατὶ ἐσὺ Χεισιανέ, ὅπως πισθεῖς πῶς ἔρχονται μὲ θέλημα τῆ Θεῶ, νὰ μὴ ἔχῃς αὐτῷ τῷ ὑπομονῷ, μὲ τῷ ὁποίῳ ἠμπορεῖς νὰ ἔρῃς νίκῳ καὶ μεγάλῳ ἀφέλειαν; Διατὶ νὰ ζημιῶνσαι τοσῶτον ἀπὸ τὴν πολλῷ ραθυμίᾳ σου; Τὸ ὄφελος, νὰ θυχεραίνῃς εἰς τῷ πονίᾳ σου καὶ ἀδύειαν; Τὶ θεῖον λαμβανῆς, νὰ βλασφημῆς; Ποῖον καρπὸν, νὰ ἀδικιοῦσαι; Δὲν βλέπεις, ταλαιπῶρε, πῶς ἐσκλήρυνες τῷ πληγῷ χειρότερα, καὶ δίδει σε θεμιτότερον πόνον, καὶ χάνεις καὶ τῆς ὑπομονῆς τὸν καρπὸν καὶ ἀφέλειαν; Ἐννόησον, ὅτι ὅλον αὐτὸ, ὅπως πάχῃς, εἶναι ἰαφεῖα, ὅπως σὺ ἔσειλεν ὁ Κύριος θεῖ νὰ σε σώσῃ. καὶ ἔπως ἐλαφρύνει μὲ τῷ καρτερίᾳ ὁ πόνος σου, καὶ δίδει σε ὁ Κύριος δυνάμιν νὰ τῷ ὑπομῶν, ἢ ταχέως σε λυθῶναι, ὅταν σε βλέπῃ νὰ ἔχῃς ὑπομονῷ, νὰ μὴ σκανδαλίξῃσαι. Γίνωσαι, ὅτι δὲν εἶσαι μόνος ἐσὺ εἰς τοιαύτῳ θλίψιν καὶ βάσανον, ἀλλὰ εἶναι ἄλλοι ὅπως πάχῃσι θεμιτότερον, καὶ ἔπως ἔχε παρηγορίαν. Ἐννόησον δι τὰς ἀμέτρους πόνους καὶ τιμωρίας, ὅπως ἔπαθον οι Ὀσίοι καὶ Μάρτυρες πάντες, οἱ τινες ἦσαν ἄνθρωποι, ὡς καὶ σὺ, σάρκα φορῶντες, καὶ ἐξέφεξαν τὸ αὐτὸ τέλος, ὅπως ζῆτῶν καὶ ἡμεῖς, ἦγεν τῷ τῆς ψυχῆς σωτηρίαν. Διατὶ γὰρ νὰ μὴ ὑπομείνῃς καὶ σὺ μικρῷ βάσανον, ἔχων αὐτὸν τὸν Θεὸν, ἔπως εἴχασι καὶ αὐτοὶ, βοηθῶντε καὶ ἀντιλήπτερα; Ἐὰν εἰπῆς, ὅτι αὐτὰ ἐγένοντο τὸν καιρὸν ἐκείνον, σὺ ἀποκρίνομαι, πῶς εἶναι πολλοὶ καὶ τῷ σήμερον, ὅπως σὺ θαλασεύσῃς εἰς τὰς θλίψεις, ἀδύειας, πτωχοὶ, ὄνειδισμῶσι, καὶ ἀφάφως βασανίζομενοι. καὶ εἰ αὐτοὶ ἔχων ὑπομονῷ, ἵνατὶ νὰ μὴ εὐχαρισῆς καὶ σὺ τῷ Θεῷ εἰς τὰς θλίψεις σου;

Κ Ε Φ Α Λ Λ Ι Ο Ν, Κς'.

Παράκλησις εἰς τὰς ἀπόρους καὶ πονήτας.

Μὶα ἀπὸ τὰς μεγάλας θλίψεις, ὅπως βασανίζων τὸν ἄνθρωπον εἰς τὸν τὸν Κόσμον, εἶναι ἡ πονία, καὶ ὑπέρησις τῶ ἀναγκαίων πραγμάτων, καὶ μάλιστα ὅταν βλέπῃ τὰς ἄλλας καὶ θαλασεύσῃ ὅσων αὐτὸς ὑπερεῖται. Θεωρεῖ, πῶς ἔτεροι ὅμοιοι καὶ μικρότεροι τὰ ἔχασιν ἀργύρια, ἀμπελιῶνας, χωράφια, καὶ ἄλλα τοιαῦτα. Βλέπεις τὰς ἐμπεπλησμένους, καὶ τὸ λόγῳ τὰ πεινασμένους. Ἐκείνους καλὰ ἐνδεδυμένους, καὶ εἰ αὐτὸν γεγυμνωμένους. καὶ ἀπλῶς αὐτοὶ μὴ ἔχασιν ὅσα χρειάζονται, καὶ αὐτὸς ὁ πτωχὸς δὲν ἔχει καὶ φαμί νὰ χορταῖσῃ. θεῖ τὸ θλίβεται τὸσον, ὅπως μισεῖ τῷ ζωῷ, καὶ θαλασεῖ νὰ τὸ ἔλθῃ ὁ θάνατος. Τὸτο θνήσκει ἀπὸ τῷ ὀλίγῳ μαρτυροῦν, ἵνατὶ δὲν γνωρίζομεν τὰ ἀληθινὰ ἀγαθὰ, καὶ τὰ κακά, ὅπως μᾶς δίδει βλάβῳ, ὅτι τότε ἠθέλαμεν ἔχει χαρὰ εἰς τὰς θλίψεις, καὶ εἰς τὰς εὐτυχίας νὰ λυθῶμεθα. θαρρῶσιν οι ἄγνωστοι, ὅτι ὁ πλεῖτος εἶναι μεγάλον ἀγαθόν, καὶ δι αὐτὸ ἐχθρεύονται τὴν πονίαν, καὶ δὲν σοχαζονται, ὅτι εἰς τὸτο μᾶλλον λανθανόνται, μὴ ἰξεύροντες τῷ τιμῷ τῶ πραγμάτων, καὶ τῷ ἀξίῳ τῆς. Ἐρῶννησον, ὦ Χεισιανέ, ποταπὸς εἶναι ὁ πλεῖτος, ὅπως ποθεῖς, καὶ θλίβῃσαι τὸσον τὴν τέτῃ σέσητιν. Ὁ Κύριος τὸν παρομοιάζει μὲ τὰς ἀκνώδας, ἵνατὶ ἀγκυλώνει ἐκείνους, ὅπως τὸν ἔχασι. καὶ ὄντως, τί ἄλλο εἶναι ἐκεῖνοι οι ἀλογισμοὶ

μοί ἢ φροντίδες, ὅτῃ ἔχεν οἱ πλείοσι, πῶς νὰ αὐξήσῃ, καὶ νὰ πληθύνῃ τὸν πλῆθυντος, καὶ πῶς νὰ τὸν φυλάξῃ ἀπὸ ἁφρόδων κινδύνων, εἰμὴ ἀγκίδες καὶ πληγῆς, ὅτῃ λαμβάνει ἀπὸ αὐταῖς ταῖς ἀκανθαῖς εἰς τὴν καρδίαν τες; Ὁ Παῦλος λέγει πρὸς Τιμόθεον, ὅτι ὅσοι ποθεῖσι πλεῖτον, πίπτει εἰς πειρασμὸς καὶ παγίδας τῆ δαίμονος, καὶ εἰς πολλὰς ἐπιθυμίας ἀναφιλῆς, ὅτῃ φέρονσι τὸς ἀδράπτες εἰς θάνατον καὶ ἀπώλειαν. Ὡσαύτως καὶ ὁ Δαβὶδ συμβουλεύει ὅσους ἔχουσι πλεῖτον, νὰ μὴ βαινῶσι εἰς αὐτὸν τὴν καρδίαν τες, καὶ νὰ μὴ κινδυνώσῃ, καὶ ἐλέγχει τὸς ἄνθρωπων, πῶς ποθεῖσι τὴν ματαιότητα, καὶ ζητοῦσι ψεύδος, ὅτῃ ὡς λογικοὶ ἔαρετε νὰ κυβερνῶνται ἀπὸ τὸ λογικὸν μέρος, καὶ ὄχι ἀπὸ τὸ ἐπιθυμητικὸν ὡς ἄλογα ζῶα, ποθεῖντες αἰδητὰ καὶ φαινόμενα πράγματα τὰ ὁποῖα ὡς μάταια καὶ φθαρτὰ δὲν δύνονται νὰ δώσω ἀληθῆ χορηασμὸν, ἀλλὰ μάλλον λιμὸν καὶ δυσυχίαν αἰείησασον. Ταῦτῃ πῦν ἀλήθειαν ἐγνώρισαν καὶ οἱ Φιλόσοφοι τῆ Ἑλλήνων μὲ τὸ φῶς μόνον τῆς φύσεως, ὡς ὁ Διογῆνης, ὁ Πλάτων, ὁ Ἰσοκράτης, καὶ ἄλλοι πολλοὶ, καὶ δι' αὐτὸ δὲν ἐβίβησαν ἐπιγίνοι πλεῖτον, ἔτε ποσῶς τὸν ἐπόθησαν, μάλιστα δὲ τὸν ἐκαταφρόνησαν. Καὶ σὺ, Χριστιανέ, πεφωτισμένος μὲ τὸ φῶς τῆς πίστεως, καὶ διδαγμένος μὲ τὸς ἀρετῆς, καὶ ἁφροδὸν ἀφροδείγματα, νὰ μὴ γνώρισῃς αὐτὸ, ὅτῃ ἐκεῖνοι ἐγνώρισαν; Ὁ χρυσὸς, ὁ ἄργυρος, οἱ τίμιοι λίθοι, καὶ ἄλλα ὅσα ὁ Κόσμος ὀρέγεται, δὲν εἶναι ἄλλο, παρὲξ ὀλίγη γῆ ἀναφιλῆς. Διατὶ γὰρ νὰ ποθῆς τοιαῦτα ἀνάξια πράγματα, καὶ νὰ λυπησῇ, ὅταν σὲ λείπῃ αὐτὴ ἡ κόπος τῆς γῆς; Χαίρει καὶ ἀγάπῃ μάλλον, ὅταν εἴσαι πτωχὸς, ὅτι τότε δὲν ἔχεις φροντίδας καὶ κινδύνους, ὅτῃ ἔχεν οἱ πλείοσι, ψυχῆς καὶ σώματος. Μεγαλῆτερον ἄτυχία εἶναι ἡ καὶ Θεὸν περὶα, παρὲξ νὰ δεσποῖς ὅλης τῆς θησαυρῆς τῆ ματαίᾳ Κόσμου. Δὲν σὲ φαίνεται χάρις μεγάλη, νὰ εἴσαι σιωδοποιός καὶ μιμητὴς τῆ Δεσποῖς σὲ, καὶ μέτοχος τῆ αὐτῆ Παθημάτων; Ἐβίβησε πῦν πολιτείαν αὐτῆ, νὰ ἰδῆς, πῶς ὑπέμεινε περὶα ἐχάτῃ. ἐβίβησε εἰς πενιχρὸν σπήλαιον. ἀνεκλίθη εἰς φάτῃν τῆ ἀλόγων. ἐπέρασεν ὅλῃν τῆ πῦν ζωὴν μὲ πτωχείαν αἰείησασον. τέλος πάντων, ἀπέθανεν εἰς τὸν Σταυρὸν ὀλόγυμος, μὴ ἔχον πῦν τὴν κεφαλὴν κλίνας, ἔτε κἄν εἶα ποθέειον νερόν εἰς τὴν δίψαν τῆ. Καὶ ταύτῃς τῆς πτωχείας ἠθέλησε νὰ μετέχῃ ἡ ἄρχαντος Μήτηρ αὐτῆ, οἱ Ἀπόστολοι, καὶ πάντες οἱ φίλοι καὶ δούλοισι. Ὁ Κύριος ἐδιόλεξε τὸς πτωχὸς, διὰ νὰ τὸς κάμῃ μετόχος τῆς Βασιλείας τῆ. Ἐὰν ἐν θέλῃς νὰ σωαειδμηθῆς μὲ τῆ πῦν, καὶ νὰ τὸν μιμηθῆς εἰς ὀλίγον μέρος, ἔαρετε νὰ τῆ ὀχαιεῖς εἰς τὸς θλίψεις σὲ. Κατέλαβε γὰρ πῦν ἀσφάλειαν σὲ καὶ ἀξιοπῆτα καὶ τὴν εἰρήνην ὅτῃ ἔχεις, καὶ μὴ λυπησῇ εἰς τὴν πτωχείαν σὲ, ἐπειδὴ ἔχεις πλεῖτον πνευματικὸν, ὅς τις εἶναι τῆ σωματικῆ καλλιώτερος. Ἐὰν εἴσαι περὶς εἰς τὸ φαινόμενον, ἔξαρτε, πῶς ὑπὸ τῆ Θεῶ εἴσαι πολλὸ ἀγαπώμενος, τῆ ὁποῖς οἱ ὀφθαλμοὶ προσέχουσι εἰς τὸς δειήσεις τῆ δεικαίων. καὶ ἔξδραντας ἡ χάρις τῆ, πῶς σὲ βλέπουν εἰς τὴν ψυχὴν, δὲν σὲ δίδει πῦν πλησμονὴν τῆ πραγμάτων, ὅτῃ ζητῆ ἡ ἐπιθυμία σὲ. ὁμως δὲν σὲ θέλει λείφῃ ἀπὸ τῆ ἀνάγκαιότερα τῆς ζωῆς σὲ, ἐὰν φροντίξῃς τὴν σωτηρίαν σὲ, καθὼς εἰς τὸν Ματθαῖον μᾶς ἔταξε, λέγων. Ζητεῖτε πρῶτον τὴν Βασιλείαν τῆ Οὐρανῶν, καὶ ταῦτα πάντα, ἡγεν τῆ ἀνάγκαια τῆ σώματος, ἐγὼ σᾶς τῆ δίδω. Ἰδὲ λοιπὸν, νὰ μὴ σὲ λείφῃ αὐτὴ ἡ Πίσις, ὅτι τῆτο εἶναι πτωχεία χειρότερη. ἀμὴν ἐὰν πισόης τὸν λόγον τῆ, δὲν σὲ θέλει ἐγκαταλείφῃ. καὶ ἔτε μὴ ζητῆ,

ζητῶ, ἕτε ποδῶν πλέτον ρέοντα, θέλεις εἶσαι πλεσιώτερος ἢ εἶναι τὸν εἶχες, νὰ εἶσαι φιλόργυρος. ὅτι πλεσιώτερος εἶναι ὅς τις εἰς τὸ ὀλίγον ἀχαιρίζεται, ἢ εἶναι ἀφελὴς, ὅπως δὲν χορταίνεται εἰς τὸ πολὺ, καὶ συγχίζεται. Ἐπιμελήσου γὰρ, ἀδελφε, νὰ ξερῶσῃς αὐτὴν τὴν ἐπιθυμίαν τῆς ἐπιγείων πραγμάτων ἀπὸ τῆς καρδίας σου, καὶ ἀχαιρίσῃς τὴν Θεὸν ἢ τὴν πτωχείαν σου. ὅτι μίαν ἡμέραν ἕποθαίνεις σὺ, καὶ ὁ πλέσιος, καὶ τότε τελειώνει ἐκεῖνος ὁ πλέτος, καὶ ἡ πτωχεία σου, καὶ μέντε γυμνοὶ καὶ οἱ δύο, καθὼς ἐβλήθητε, καὶ σὰς θάπτισι χεῖρας διαφορὰν τιὰ, ὅσον εἰς τὴν σωματικῶν κατὰσασιν, ἀμὴ εἰς τὴν ψυχικῶν, πολλῶν καὶ μεγάλων. ὅτι ὁ πλέσιος ἔχει νὰ κολάζεται αἰωνίως, καὶ σὺ νὰ σπάρῃς εἰς τὸν κόλπον τῆς Ἀβραάμ μετὰ τὸν πτωχὸν Λάζαρον, νὰ ἀγάλλῃσαι ἐφραίνουμνος, νὰ δοξάζῃς τὸν Κύριον πάντοτε, νὰ τῆς ἀχαιρίσῃς, πᾶς δὲν σὺ ἔδωκε πλετον εἰς τὸν τῶν Κόσμον, ὅτι ἐγὼ ἦσαν πλέσιος, δὲν ἐσάνθησαν. Ὡ μακαρία πνία, καὶ νὰ σὲ ἐγνώριζαν ὅσοι σὲ ἔχον, καὶ θλίβονται, νὰ ἴξέρων τὴν ἀφελειῶν, ὅπως ἔχῃ σὲ ἀξιῶνται. Ὡ τῆς μωρίας ἡμῶν, πᾶς δὲν γνωρίζουμνοι ἀσυνέτοι τὴν διεργεσίαν, ὅπως μᾶς κάρκει ὁ Κύριος ἔχῃ τῆς πνίας, ὁ ὁποῖος εἶπεν, ὅτι τῆς πτωχῶν εἶναι ἡ Βασιλεία τῆς Οὐρανῶν, τὴν ὁποῖαν δὲν κληρονομοῦσιν οἱ πλέσιοι. Ὅταν εἰς Βασιλεὺς χαίρῃς τινὸς ἀνθρώπου καὶ Κάστρον, νὰ τὸ δοξάζῃ, τῆς χηρίζει πλέον μία Ἐπιστολὴ γεγραμμένη ἀπὸ χεῖρὸς τῆς Βασιλείας, παρέχῃ ἀργυρεῖα καὶ χρυσίε ποτότητα. ὅτι μετὰ τὴν Ἐπιστολῶν αὐτῶν τὴν Βασιλικῶν λαμβανῇ τὴν ἐπαρχίαν τῆς Πόλεως, ἀμὴ μετὰ ἀργυρεῖα δὲν ἡμπορεῖ νὰ ἐπολαύσῃ ποτὲ τὸ ποδεύμνον. Ἡ πνία ἔχει τὴν Ἐπιστολῶν τῆς Κυρίας, μετὰ τὴν ὁποῖαν κληρονομοῦσιν, πτωχῆ, τὸν Παράδεισον, ὅτι αὐτὸς εἶπε. Μακαριοὶ οἱ πτωχοὶ, ὅτι αὐτῆς ἔστιν ἡ Βασιλεία τῆς Οὐρανῶν. Ὡς τε ἀποκώτερα εἰσέρχεται μετὰ τὴν Ἐπιστολῶν αὐτῶν εἰς τὸν Παράδεισον, παρέχῃ μετὰ ὅλον τὸν ἀρόσκαρον πλετον. Ἀς ποδῆ γὰρ τὸν πλετον ὁ Ἐβραῖος, ὅπως δὲν πιστεύει τὸν Κύριον. Ἀς τὸν ζητῶ ὁ Ἰουδαῖος. ἀμὴ ἐσὺ, Χριστιανὲ, ἔχεις τὴν Βασιλείαν τῆς Οὐρανῶν, καὶ δὲν χηριάζῃσαι ἀρόσκαρα. Οὐαί σας, πλέσιοι κακοδαίμονες, ὅτι εἰς τὸν πλετον ἔχετε τὴν ἐδαμονίαν σας ἀδελφισιν. Ἐὰν θέλῃς τὴν Βασιλείαν τῆς Οὐρανῶν, πλέσιε, ὑπάγε εἰς τὸν οἶκον τῆς πνίας, νὰ τὴν ἀγοράσῃς μετὰ τὴν ἐλεημοσύνην, ὅπως τῆς δόσης. ὅτι ἐδικὴ τῆς λογίζεται, καὶ γίνεσαι αὐτῆς κληρονόμος, ἐὰν ὑπομείνῃς ἐδῶ τὴν πνίαν ἀχαιρίσῃς. Χαῖρε γὰρ, πτωχῆ, καὶ ἀγάλλε, ὅτι εἰς τὴν κατὰσασιν εἶσαι μάλισα πλεσιώτατος, ἐπειδὴ ἡ Βασιλεία τῆς Οὐρανῶν εἶναι ἐδικὴ σου, καὶ ἡμπορεῖς νὰ τὴν πελήσῃς τοῖς διεργέταις σου, χηρὸς νὰ ζημιωθῆς ἐσὺ ποσῶς ποσῶν πλετον Μακαριότητες. Ἡ πνία εἶναι ἐλευθερία τὴν φεβερὰν ἐκεῖνῶν ἀπόφατιν, ὅπως μέλλει νὰ εἰπῇ καὶ τῆς πλεσιῶν ὁ Κύριος. Ἐπεινάσα, καὶ ἐὰν ἔδωκατέ μοι φαγεῖν. Ὅτι ὁ πτωχὸς μὴ ἔχον τί νὰ δῶσῃ, δὲν εἶναι χηρὸς εἰς τὰ ἔργα τῆς ἐλεημοσύνης. Ἡ πνία δὲν χηριάζεται ἐπιγεία καὶ ἐπιγεία πράγματα. μόνον ἐκεῖνος εἶναι πτωχὸς, ὅς τις ποθεῖ νὰ ἀποκτήσῃ ὅσα δὲν ἔχει, καὶ ὅς τις δὲν ἐπιθυμᾷ τίποτε εἶναι πλέσιος. ὅτι δὲν εἶναι πτωχὸς ὁποῖος ἀχαιρίζεται εἰς τὴν πνίαν αὐτῆ, καὶ δοξάζει τὸν Κύριον. Μακαριὸς ὁ πτωχὸς ἐκεῖνος, ὅπως ἔχει τὸν Θεὸν βοηθὸν εἰς τὰς θλίψεις σου, εἰς τὴν ἐσποχέλιαν, ἀδελφικῶν καὶ θάρρος, δόξαν καὶ σέφανον εἰς τὴν Βασιλείαν τῆς αἰωνίης Μακαριότητος. Μακαρία ἡ πνία, ὅτι ἀρρωτίζει τὴν ὑπερηφανίαν, τὴν αἰτίαν πολλῶν ἐγκλημάτων, ἀνοίγει τὰς θύρας τῆς Οὐρανῶν, καὶ

ἀξιόνεται μὴ ἰσθ' ἀγίων Μαρτύρων, νὰ λάβῃ τὸν τῆς ἰσομονῆς Στέφανον. Χαῖρε γὰρ, πτωχὲ, καὶ θειραίνε, καὶ ἀγαθίζε, νὰ σωθοῦσθης τὸν Δεσποτικῶν, πτωχὸν, γυμνὸν, εἰς τὸ ξύλον προσηλωμένον, ἕξ νὰ ἀπολαύσῃς τὸν πλεῖτον τῆς ἐνδοξῆς αὐτῆς Ἀναστάσεως εἰς τὴν Βασιλείαν τῶν Ἐπεραίων. ἢς ἄλλοιτο. κατ.

Κ Ε Φ Α Λ Α Ι Ο Ν, ΚΖ'.

Παράκλησις ἕξ ἐκείνας, ὅτῃ ἦσαν πλείσιοι, καὶ ἐπτώχισαν.

ΦΘάνεσιν ὅσα ἐγράψαμεν ἄνωθεν, νὰ παρηγορηθῇ πᾶς εἷας πτωχός, νὰ μὴ γογγύζῃ εἰς τὴν ἀνάγκην αὐτῆς. Ἀμὴν ἕξτι εἶναι τινές, ὅτε θλίβοντάς τε κενώτερον, ἕξτι ἦτον πλείσιοι κενώτερον, ἔπειτα ἦλθον εἰς ἐχάτην πενίαν, ἐνθυμέμενοι τῶν ἀυτάρκειαν, ὅτε εἶχασιν, ὡθραπονεῖν καὶ κλιῖσιν, ἔλεον μὴ γράφει ὀλίγα τινὰ εἰς τὸ παρὸν Κεφ. ἕξ ὡθραμυθίαν αὐτῶν καὶ ὡθρακλήσιον. Ὅς τις ἐνεῖναι δὲ τὸν τὸν ἀειδμόν, ἄς μὴ ἐνθυμᾶται τὰς αἰτίας τῆς δυσυχίας τῆς, πῶς τῆ ἦλθασιν, ὅτι αὐτὸ τῆ δίδει μεγαλήτερον θλίψιν καὶ ἀγανάκτησιν, ἀλλὰ ἄς σοχάζεται τὸ πλῆθος τῶν ἀμαρτημάτων αὐτῆς, νὰ διχαιρῆσθαι τὸν Κύριον εἰς τὴν ὀλίγην παιδείαν, ὅτε τῆ ἔδωσεν ἔδω ἀπόσταμα, ἕξ νὰ μὴ τὸν κολάσῃ κίονια. Εἰπέμεν, Χεσιανὰ, ὅτῃ θλίβεσαι, καὶ ἔχεις πῶσιν λύπην πῶς ὑπερήθης τὰ πλεῖτα; Τὰ χημάτα, χαράφια, οἴκας, καὶ ἄλλα ὅμοια, ὅτε ἐζημιώθης, τίς σε τὰ ἔδωσεν; πῶς τὰ ἦυρες; πῶς τὰ ἀποκτησῆς; Δὲν ἰξυρεῖς, ὅτι ὅταν ἦλθες εἰς τὸν τὸν Κόσμον, δὲν εἶχες τίποτα ὑπὸ ταῦτα, ἕτε κἄν εἷας κομάτι παλαιόρασον, νὰ σκεπάσῃς τὴν ἀειχμύλωσιν; καὶ αὐτὰ ὅλα, ὅτε ἀποκτησῆς σε τὰ ἔδωκε δανεῖκὰ ὁ πανάγαθος, καὶ τὰ ἕξεσιάζῃς, καὶ νὰ τὰ χαίρεσαι, ἕως νὰ τῆ φανῇ, καὶ τὰ πάρῃ; Ἀμὴν ἕξτι θλίβεσαι, καὶ σε κακοφαίνεται, καὶ δάσῃς τὸ δάσειον; Διατὶ δὲν μιμῆσαι Ἰωβ τὸν πολυάθλον, Εὐσάδιον τὸν Πλακίδα, καὶ ἄλλες ἐναρέτας δέλας τῆ Ποιῆς, ὅτε ἐζημιώθισαν κενώτερόν σε χιλιαπλασίως, καὶ δὲν ἠγανάκτησαν, ἕτε εἶπασιν λόγον ἀποριτον; ἀλλὰ γνωσκοντες, ὅτι ὁ Θεὸς τῆς τὰ ἐχάσειον, ἕλεον μὴ διχαιρῆσαι. Ὁ Κύριος τὰ ἔδωκεν, ὁ Κύριος τὰ ἐπῆρε. καθὼς ἦρεσε τὰς Κυρίαν, ἕπος ἕξοιτο. ἄς εἶναι τὸ ὄνομά τῆς ἀπολημμένον. Εἰπέμεν, ὡ ἀγνωσε, ἐὰν εἰς Ἀρχων ἦθελε δώσῃ εἷας πτωχῶν δανεῖκὰ ἐκατὸν φλωεῖα, ἢ ἀμπελιῶνας, ἢ χαράφια, ἢ καὶ ἄλλα εἰσοδικὰ παράγματα, καὶ ἕξοιτο τὸ ἕξφορόν τε καὶ τὴν ἀφέλειαν, ἕως νὰ τῆ φανῇ καὶ τὰ πάρῃ πάλιν, ἔπειτα εἰς ὀλίγες χθόνες νὰ λάβῃ ὁ Ἀρχων τὸ ἐάσειον, ἦτον κενόν, καὶ τὸ βαρεθῇ ὁ πτωχός, καὶ γογγύζῃ καὶ τὰ πλεῖσις, πῶς τὸν ἀδίησεν, ἢ μάλλον καὶ τῆ διχαιρῆσῆς, ὅτε τῆ τὸ ἀφῆκε τὸσπον καιρὸν καὶ ἐχάρητο; Ὡ ἀχάσειε ἀνθρωπε, ὅταν σε δίδῃ πλεῖτον ὁ Κύριος, καὶ αἰξάνεν τὰ παράγματά σε, τὸν ἀλόγας καὶ διχαιρῆσῆς τε, καὶ ὅταν φοβῆσιν τὰ κτήνη σε, ἢ τζακιδῆς εἰς τὴν θάλασσαν, ἢ ἀποθανῇ ὁ συγγνής καὶ φίλος σε, ἢ σε ἔλθεν ἄλλαι ζημίαι ἕξφοραι, ὡθραπονησῆσαι τῆ Θεῶν, καὶ τὸν ἀτιμάσεις ἕξοιτο; Ὅταν σε δίδῃ τὸ παράγμα, τὸν γνωσεῖς ἕξ Λυθούτων καὶ Κυρίων, καὶ ὅταν τὸ πάρῃ, γογγύζεις καὶ κατακρίνεις τὸν, μάλιστα ὅτε τὸ κάμνει ἕξ καλόν σε, καὶ ὑπερεῖσε τῆ παράγματος, ὅταν ἰδῇ, πῶς αὐτὸ εἶναι αἰτία τῆς ἀπώλειας σε. Καθὼς ὁ σωματικὸς ἰαξός, ὅταν γνωσεῖ, πῶς εἷας ἀνθρωπος ἔχει κενόν αἷμα, καὶ κινδυνεύει ὑπὸ τῶν ὑπερβολῶν καὶ τὸν

τὸν πνίξῃ, ἢ νὰ τὸν φέρῃ εἰς θάνατον, τὸν φλεβοτομᾷ, ἢ διγῶναι τὸ κακὸν αἷμα, καὶ ρίπτειτο· ἔτω καὶ ὁ Θεὸς ὁ πάνσοφος ἰατρός, γινώσκων, ὅτι τὸ πρᾶγμα, ὅπως εἶχες, ἢ μπόρει νὰ σὲ θανατώσῃ εἰς τὴν ψυχῇ ἀπὸ τῆς πολλῆς ἀγάπης, ὅπως εἶχες εἰς αὐτὸ καὶ προσάδειαν, σὲ τὸ ἐπῆρε, καὶ ἐγαλέτο ὡς κακὸν αἷμα, ὅπως σὲ ἐβλαπτε. Διὰ τῆτο διχαρίστησον τῆς ἀφοσίου καὶ σοφίαν αὐτῆ εἰς τῆς ἀσπλαγχνίαν, καὶ ἀνεργσίαν, ὅπως σὲ ἔκαμψ. Αναγινώσκεται εἰς τὰς Ἰσογίας τῆς Ῥωμαίων καὶ οὐα Φιλόσοφον Εἴηλιω, ὅτι γινώσκων ὡς φρόνιμος τῆς ζημίαν, ὅπως τῆ ἐδίδεν ὁ πλῆτος αὐτῆ καὶ ὑπάρχοντα, τὰ ἐσωάζεν ὅλα, καὶ ἔρριψεν εἰς τὴν θάλασσαν, λέγωντας. Καλλίον νὰ σὰς πνίξω ἐγὼ, ἢ νὰ ἐσωάζω ὅλα, καὶ ἔρριψον εἰς τὴν Φιλοσοφίαν, πόσον ἀρέπει νὰ κάμῃς ἐσὺ, Χριστιανέ, ὅπως γνωρίζεις, πόσον ζημίαν σὲ δίδει ὁ πλῆτος εἰς τῆς ἀρετῆς, καὶ πόσον μακαρίζει ὁ Δεσπότης τὰς πένητας; Εἴπειθὴ δὲ ἐκ ἔχεις τοιαύτῃ θερμότητα, νὰ δώσης τὸν πλετόν σου ἐλεημοσύνην εἰς τὰς πτωχὰς μὲ τῆς χεῖρά σου, διχαρίστησον τῆς Θεῷ, ὅπως σὲ ἐπῆρε τὸν κόπον, καὶ ἔκαμψ ὅσον ἔπρεπε νὰ ἀράξης ἐσὺ, καὶ ἐπῆρον ἐκείνο, ὅπως σὲ ἐβλαπτε, καὶ ὑπέρισέσε ἀπὸ τῆς ἀφοσίου ἀγαθὰ, καὶ νὰ κληρονομήσης τὴν Οὐράνια. Ἐνέπεισον ἀκόμη, ὅτι εἰς τῆτον τὸν Κόσμον εἴμεθα πάροικοι, καθὼς ῥεῖφομεν εἰς τὸ, λθ'. κεφ. καὶ Θεσσαλονικῆ δρομίας, νὰ φθάσωμεν εἰς τῆς Πατρίδα μας τῆς Οὐράνιον, καὶ ὅσον εἴμεθα φορτωμένοι βαρῆς ἀράγματα, πόσον δυσκολώτερα Θεσσαλονικῆ τὸν δρόμον μας. καὶ ἐὰν ἦτον τινὰς, νὰ σηκώσῃ μέρος ἀπὸ τὸ φορτίον μας, ἢ θέλωμε τῆς διχαρίστησον εἰς τῆς καλοσύνην, ὅπως μὰς ἔκαμε. Λοιπὸν μὴ ἀδραποῦνται τῆς Δεσπότης Χειρὲς, ὅπως σὲ ἐπῆρε τὸ βάρος, καὶ νὰ φθάσης ταχύτερα εἰς τὴν Πατρίδα σου, ὑπερμύθος τῆς ἀράγατος, καὶ διχαρίστησον μάλλον τὸν ἀεργέτην σου. Ἰξόρθε δὲ καὶ τῆτο, ὅτι ἀπὸ τῆς ἐπιγείων ἀραγματίου, ὅπως ἔχασες, τὰ ὅποια μὲ κάθε ἔσπον εἶχες νὰ ἀφήσης ἐδῶ μὲ τὸν θάνατον, σὲ εἶναι ἐπιμασμένα ἔπρα ἀγαθὰ πλεϊότερα καὶ ἀξιώτερα, ἢ εἶναι ὅπως δυνάσαι νὰ ἐπιθυμήσης, τὰ ὅποια θέλεις κληρονομήσει, ἐὰν λάβῃς ὀλίγην ὑπομονῆς, νὰ διχαρίστησον τῆς Θεῷ εἰς τῆς πενίαν σου. ἀμὴ ἐὰν γογγύζεις καὶ βλασφημᾷς, κάμνεις ζημίαν μεγαλήτερον, ὅτι ἔχασες καὶ αὐτὰ τὰ ἀφοσίου ἀγαθὰ, καὶ ὑπέρισαι καὶ τὰ αἰώνια, καὶ ζημιώνεις τὸν Οὐράνιον ἐκείνον καὶ πολύτιμον Μαργαρίτην, ὅπως λέγει ὁ Κύριος εἰς τὸ Εὐαγγέλιον τῆς Ματθαίος ἐν κεφ. ιγ'. πῶς ἔδωκεν ὁ φρόνιμος ἔμπορος ἐκείνος ὅσα καὶ αὐτὸ εἶχε, καὶ τὸν ἠγόρασεν. Ὡ καὶ νὰ ἔξδραν οἱ ἐν θλίψεσι τῆς ἀξίαν τῆς τιμῆς τῆς Μαργαρίτης, ἢ γιν τῆς πτωχείας, ὅτι δὲ ἔχρειάζοντο τότε λόγους εἰς αὐτῆς ἀδελφίσεως, μάλιστα ἢ θέλωσι χαίρειναι, γνωρίζοντες τὸν μέγαν θησαυρὸν ὅπως ἔχουσι. Διὰ τὴν ἀδραποῦναι, Χριστιανέ, καὶ γογγύζεις εἰς τὴν πτωχείαν σου, ὅπως αὐτὴ εἶναι εἰς κλήρος ἀσφαλέςατος καὶ ἀκίνδυνος χωρὶς τινὰ κέρισιν καὶ ἐναντιότητα; μία εἰρηνικὴ κατάστασις παρ' ἐδῶνός φθονεμμένη, μία ἐλευθερία ἀπάραχος, ἀφοβος, καὶ ἀμέμενος; Ἐὰν ἡ πενία μὰς κάμῃ νὰ ἰσπολαύσωμεν μέγαν πλετόν, πλῆτισμον καὶ αὐταρκειαν, διατὶ νὰ μὴ τὴν ποθῶμεν, πλέον ἢ εἶναι θησαυρὸς τὰς ρείοντας; ὁ Χριστὸς λέγει, Μακάριοι ὅσοι πεινῶσιν ἐδῶ ἀφοσίου, ὅτι θέλωσι χορτάσει αἰώνια. Καὶ πάλιν, εἰς ἄλλον τόπον. Οὐαὶ εἰς ἐσὰς, ὅπως εἶσε ἐμπεπλησμένοι, καὶ χορτάτοι, ὅτι ἔχετε νὰ πεινάσετε αἰώνια. Τίς ἐν νὰ μὴ ἀρτιμύση τὸ πτωτικὸν ἀγαθὸν καὶ Οὐράνιον; Ἐὰν ἐν θέλης νὰ ἔχῃς Χριστιανέ, ὑπομονῆς εἰς τὴν θλί-

ψιν σα, ἐρδύνησον ἐπιμελῶς τὴν ἀνάπαυσιν, καὶ τὴν ζημίαν, ὅσον τῷ πλέτι, ὅπως ὑπερήσαι, ὡσαύ καὶ τῆς πτωχείας, ὅπως ἔχεις, καὶ θελεῖς γνωρίζεται, ὅτι ἀρχαλὰ καὶ νὰ μισῶσι τὴν πέναν οἱ φελοτότεροι ἄνθρωποι, ὡς σαρκικοί καὶ ἀγνωστοί, ὅμως αὐτὴν ἔφερετε νὰ τιμῶσι πάντες μᾶλλον, ἢ τὸν μάταιον πλέτην, ὅπως τὰ ἀφέλειαν δεῦν τῆς δίδει, ἀλλὰ μᾶλλον αἰώνιον κόλασιν.

Κ Ε Φ Α Λ Α Ι Ο Ν, Κ Η'.

Παράκλησις δεῦν τῆς ἀρρώστιας καὶ ἀδυνείας τῆς σώματος.

Ὅσον εἶναι ποθεινότερη καὶ δεικταυότερη ἡ ὑγεία ἀπ' ὅλα τὰ παράγματα, ὅσον πᾶς σῶμα θλίβεται φελοτότερον εἰς τὴν ἀρρώστιαν τε, καὶ εἰς τὰς ἀλλας συμφορὰς καὶ ζημίας, ὅπως τῷ ἔρχονται. Ὅστις ἐν ἔχει πόνον τινὰ, ἢ βαρῖαν ἀδυνείαν, ἃς ἀναγνώσῃ τὴν Παράκλησιν ταύτην, νὰ δὲ φραυθῇ. Εἰν ἐγνωρίζαν οἱ ἀρρώστοι τὴν ἀφέλειαν, ὅπως δίδωσιν εἰς τὴν ψυχῇ αἰ ἀδυνείαν καθὰς αἰδαύονται τὸν πόνον τῷ σώματος, ἐπαρηγορῶντο θαυμασιώτατα, νὰ ἐλαφρῶν ὁ πόνος καὶ ἡ ἀδυνείας. ὅτι ὅσον ἡ σὰρξ βασανίζεται, ὅσον ἡ ψυχὴ θαυράπεται, καὶ τὸ μόνον ἔφτανε, νὰ παρηγορηθῇ πᾶς ἀρρώστος. Μὴ νομίσῃς, ἄνθρωπε, ὅτι ἀπλῶς καὶ ὡς ἔτυχε σε εἴλπει ὁ Κύριος τὴν ἀδυνείαν, ἀλλὰ δεῦν τὸν πολὺν καρπὸν, καὶ ἀφέλειαν, ὅπως λαμβανῇ δι' αὐτῆς ἡ ψυχὴ σε, καὶ λαμπαρῶνται, ὡσαυτε χρυσοῦ εἰς τὸ χωνδύριον. δεῦν τὸ ἀφῆκε τὸν Ἰωβ, καὶ ἐβασανίσθη μὲ τὸσκα πόνους, καὶ ἐπληρώθη τοικτοῦ ὅπως, δεῦν ἐγίνωσκε τὸν πολὺν καρπὸν, ὅπως ἡ θελε νὰ ἀξιώθῃ, ὑπομύωντας τὰς ὀδυῖας καρτερικῶς. καὶ δεῦν τὸ θαυμασὸν ὑπόδειγμα τῆς ὑπομονῆς τε, φελοτότερον ἐλαμπαρῶνθη καὶ ἐδοξάθη εἰς τὸν Κόσμον, καὶ ἐβραβύθη παρὰ Θεῷ δεῦν τὸ πάθος καὶ τὰς ὀδυῖας τε, παρὰ δεῦν τὸς πολλὰς ἀγαθοεργίας, ὅπως ἐτέλεσε φερότερον. Τῆτο εἶναι τὸ κέρδος, ὅπως οἱ δίκαιοι ἔποκτεν εἰς τὴν ἀδυνείαν, ἀμὴ οἱ ἀμαρτωλοὶ (χωρὶς τῆτο) ἡμπορῶσιν νὰ συνόξεν πολὺν καρπὸν, εἰν ἀχαεῖσας αὐτὰς ὑπομύωσιν. Πρῶτον μὴ μὲ τὴν τῷ σώματος ἀρρώστιαν ἢ ψυχὴ θαυράπεται δεῦν τὴν ἀδυνείαν τῆς ἀμαρτημάτων. ὅτι καθὰς μὲ τὸ πικρὸν ποτὸν καθαρῖζονται οἱ κακοὶ χυμοὶ τῷ σώματος, καὶ ἡ σὰρξ θαυράπεται, τοικτοῦ ὅπως ὁ ἄνθρωπος μὲ τὸν πόνον καὶ θλίψιν τῆς ἀρρώστιας γνωρίζεται τὰς ἀμαρτηὰς τε, τὰς ὁποῖας δεῦν ἐσοχάζετο φερότερον, καὶ μετανοῶν, ἐξομολογῆται, καὶ κλαίεται, ζητᾷ συγχώρησιν τῷ Θεῷ, καὶ κάμνει ἀλλαις ἀγαθοεργίαις δεῦν φεραῖς, καὶ ἔτω λαμβανῇ εἰς τὴν ψυχῇ ὑγείαν, ὅπως τῷ ἔλεπε. Διὰ τῆτο λέγει ὁ Προφήτης δεῦν τῆς Ἰσραηλίτας, ὅταν ἐπλήθωσαν αἱ ἀδυνείαι αὐτῶν, τότε ἐγύρδαν ἐαθεῖαν, γνώσκοντες, ὅτι τὰ ἀμαρτηματα ἦσαν αἰτία τῆς ἀδυνείας τῆς, καὶ ἐπέστρεφον ἐν μετανοῖα πρὸς Κύριον. Δεῦν, ἢ ἀδυνεία σὺ σπᾶνει τὴν δυνάμιν, καὶ δεῦν ἡμπορεῖς ν' ἀμαρτηῆς, ὅπως εἶναι καὶ αὐτὸ πολλὴ ἀφέλεια εἰς τὰς βεθύμεις καὶ ἀμελεῖς, οἱ τινες δεῦν ἡμπορῶσιν ἀφ' ἑαυτῆς νὰ ἐγκρατῶνται. Εἶναι πολλοὶ, ὅπως ἔταν εἰσὶν ἰχυροὶ καὶ ὑγιῖς, θαυαῶσιν τὴν δυνάμιν εἰς ἀμαρτηὰς καὶ ὅταν ἀδυνῶν τῷ σώματι, ἔπε δυνάμιν, ἔπε θελε νὰ κάμνεν κακὰ κακὸν, ἀλλὰ μᾶλλον μετανοῶσιν ὅσα τὸ φερότερον ἔφραξαν, ὅτι καὶ πολλὰ σωφρονεῖ τὴν ψυχῇ ἢ βαρῖα ἀδυνεία. Τεῖτον δεῦν, ἀφελῶσιν οἱ πόνου καὶ αἱ θλίψεις τῆς ἀρρώστιας, εἰν ἔχῃς ἀγογγύσας ὑπομονῶν, καὶ ἰκανοποιῶσιν διὰ τὴν

πὴν συγχώρησιν τῆς ἀμαρτιῶν, ὡσπερ τὸν κανόνα, ὅτῃ κάμνεις θεληματικῶς
 καὶ ἐκείσια, καὶ τὸτο μᾶλλον ἐπρεπεὶ νὰ συλλογίζεσαι εἰς τὴν ἀρρώσϊαν, ἔχει νὰ ἐλα-
 φρύνῃ ὁ πόνος σε, ἢ γὰρ τῆς, πῶς ἢ μακρὰ νηστεία, ὅτῃ κάμνεις, καὶ ὑπερείσαι
 τῆς βρωμάτων καὶ τῆς πομάτων, εἶναι ἀντὶ τῆς ἐγκρατείας, ὅτῃ ἐχρῶσαι νὰ κάμης
 εἰς κανόνα τῆς κραυπάλης καὶ μέθης, ὅτῃ ἐτέλεσαι. Οἱ πόνοι τῆς κεφαλῆς καὶ τῆς
 ἄλλων μελῶν ὅτῃ σὲ θλίβου, εἶναι ἀντὶ ἐκείνων, ὅτῃ ἐπρεπεὶ νὰ δώσης τὸ
 σώματος εἰς τὰς ἡδονὰς καὶ ἡδυπάθειαν, ὅτῃ ἄλλον καιρὸν ἀπόλαυσαι. καὶ ὅταν
 δὲν ἡμπορεῖς νὰ κοιμηθῆς τῆς πῶς κάμνεις ἀγρυπνίαν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν, καὶ
 προσέχευε ἀδελφίππος μὲν δακρύων, ἐνθυμῆσθαι τὰς ἀμαρτίας σε, καὶ τὰς δω-
 ρεῖας καὶ ἀεργεσίας, ὅτῃ ἐλαβεις, ἀπὸ τὸν Διαιτόν. Καὶ κάμνωντας ἐπεὶ, λαμβ-
 βῶσαι καρπὸν καὶ ὄφελος πλεονώτερον, ὅτῃ νὰ ἦσαν ὑγιῆς καὶ ῥαυμαλιῶς τῷ σώ-
 ματι, Δ'. Αἱ ἀδύναται καὶ οἱ πόνοι σε σὲ κάμνουν μιμητὴν τῆς Σωτῆρος μας, ὅτῃ
 ἐπάθε τὸσῶτον εἰς τὴν ἡμῶν σωτηρίαν. Αὐτὴ ἡ μελέτη σὲ κάμνει, νὰ μὴ ἀι-
 δανῶσαι τὸν πόνον τῆς ἀρρώσϊας σε, γνωρίζοντας, ὅτι ὅσον πλεονώτερον πά-
 ρχεις, τὸσῶ μᾶλλον παρομοιοῦσαι τῷ Χριστῷ, καὶ συστυρανῶσαι αὐτῷ, καὶ ἐπεὶ
 ἔχεις νὰ συνδραχῆς καὶ εἰς τὸν Παράδεισον. Διὰ τὰς καρπὰς αὐτῆς γεν, ὅτῃ
 ἐργασίῃ εἰς τὰς ἀρρώσϊας, μᾶς ἐπισκέπτει δι' αὐτῶν ὁ ἐλεῆμων Θεός, εἰς νὰ
 ἐργασίῃ σωτηρίαν, καὶ ἐπεὶ πρέπει νὰ μὴ γογγύωμεν εἰς αὐτὰς, ἀλλὰ νὰ χαί-
 ρωμεθα, καθὼς ἔκαρναν οἱ Ἀπόστολοι, γινώσκοντες τῆς θλίψεως τὴν ωφέ-
 λειαν, καὶ μάλιστα ὁ πανδύφημος Πέτρος, ὅς τις δὲν ἠθέλε νὰ θεραπεύσῃ τὴν
 ἀδύνατον μὲν τὴν θυγατέρα, δυνάμην νὰ τὸ κάμη, καθὼς καὶ ἄλλες ἀρρώσϊες μόνον
 μετὰ τὴν σκίαν αὐτῆς ἐθεράπευσε, καὶ μίαν ἡμέραν τὴν ἰατρῶσε εἰς τὴν ἰκεσίαν
 τῆς Μαθητῶν νὰ τὰς ὑπηρετήσῃ, καὶ μὲν τὴν ὑπηρεσίαν, τὴν ἐπὶ ὅσῃς πάλιν,
 νὰ πείσῃ εἰς τὸν κράββατον μετὰ τὴν ποτέραν ἀδύνατον, εἰς νὰ μὴ ὑπερηθῆ ἀπὸ
 τὴν ὑπέλειαν, ὅτῃ ἐλάμβανεν ἡ ψυχὴ τῆς εἰς τὴν ἀρρώσϊαν τὸ σώματος. Ταῦ-
 τα ἐφρόνει καὶ εἶς ἄγιος Ἑρμιῆς, ὅτῃ ἦτον κάθε χρόνον ἀδύνη, καὶ μίαν
 φοράν, πῶς δὲν τὸ ἦλθεν ἡ ἀδύνατος κατὰ τὴν σωτήριαν, εἰς τὸτο εἶχε μεγάλως
 θλίβῃ, καὶ ἐπικραίνετο, πῶς τὸν ἐγκατέλιπεν ὁ Κύριος ἐκείνον τὸν χρόνον, καὶ
 δὲν τὸν ἐπισκέψε, καθὼς εἰς τὸ Λαυσαϊκὸν σαφέστερον φαίνεται. Ἰδὲ λοιπὸν πό-
 στον ὀρέγονται τὴν ἀδύνατον οἱ ἑνάρετοι, καὶ δὲν ἡμφεσι πόνον καὶ ὀδυμὴν τὸ σώμα-
 τος, γινώσκοντες τὸ ψυχικὸν κέρδος, ὅτῃ λαμβανῶσι. Πάχιστον ἐστὶν, ἀδελφε,
 νὰ εἶσαι ἀπὸ τὸν ἀειθρὸν τῆς τοιῶτων. καὶ εἰὰ ἡ ὀδυμὴ τῆς μακρῆς ἀδύνης σε
 θλίβῃ, ἀς σὲ παρηγορῆ ὁ καρπὸς καὶ τὸ ὄφελος, ὅτῃ κερδίζεις, ἀπὸ ταύτην. Εἰὰ
 ἡ θερμοσία σὲ βασανίζῃ, ὑπόμεινον, ὅτι εἰς ὀλίγον καιρὸν σὲ περιῶ, καὶ μὲν
 θανάτον ὑπάγεις εἰς τόπον φωτεινόν, νὰ ἔχης ἄφροσύνῃ αἰώνιον εἰς τὴν ὀλί-
 γω βάσανον, ὅτῃ ὑπέμεινες πρὸς καιρὰ. Εἰὰ θλίβῃσαι, πᾶς εἶσαι τυφλός,
 καὶ δὲν ἡμπορεῖς νὰ ἰδῆς φῶς τῆς Ἡλίου, χαῖρε μάλιστα εἰς τὸτο, ὅτι δὲν ἔχεις
 αἰτίαν μετὰ τὸν Ἑρμιῆν νὰ κλαῖης, λέγων. Οἱ ὀφθαλμοὶ τὴν ψυχῆ μου ἐκλέ-
 ψασιν. ἔτε νὰ δέξαι μὲν τὸ Προφήτη, νὰ φυλάττῃ τὰς ὀφθαλμούς σε ὁ Κύριος,
 ἵνα μὴ ἴδωσι ματαιότητα. Δὲν ἦτον καλλιώτερον αὐτῆς τῆς Δαβὶδ, νὰ ἦτον τυφλός,
 παρέξ νὰ ἰδῆ τὴν Βηρσαβεὲ, τῆς ὁποίας ἡ ὄρασις τὸν ἑκάμη καὶ ἐπράξε τοιαῦτα
 ἐγκλήματα; καὶ πόσοι ἄλλοι μεγάλοι ἄνθρωποι ἀλίθῃσαν μετὰ τὴν ὄρασιν, καὶ
 ἐλεεινῶς ἀπολέθῃσαν, καὶ εἰὰ ἦσαν τυφλοὶ, ἐσώοντο. Γίνωσκε δὲ ἀκριβῶς
 καὶ τὸτο, ὅτι μὴ ἔχων τὰς ἑξῶθεν ὀφθαλμούς, τὰς ὁποίας ἔχει κοινῶς καὶ πάντα

τὰ πτῶν, ἔχεις τὸς ἑσώθεν τῆς ψυχῆς, καὶ μετ' αὐτὸς βλέπεις ἐπείνο τὸ θεῖον πρόσωπον τῆ Οὐρανῆς Πατρὸς, τὸ ὁποῖον ἀκαταπαύτως ὀρώσιν οἱ Ἄγγελοι. Ομοίως εἶσαι κωφὸς καὶ ἀλαλος, μὴ πικραίνεσαι, ὅτι τότε ἔχεις μᾶλλον ἡσυχίαν καὶ προσοχὴν, νὰ ἀκούσῃς τὰ λόγια, ὅπως λαλεῖ τῆς ψυχῆς σου ὁ Κύριος. ἔτι δὲ λυβῶνεσαι ἀπὸ ψυχοβλαβείας ἀπορίας καὶ ἀιχρολογίας, ἀπὸ φραγῶν καὶ ἄλλα ἔργα μισόφθορα, ὅπως πορνεύσῃς τὴν κόλασιν ἐκείνων, ὅπως τὰ πράττωσι. καὶ ἀπλῶς εἰπεῖν, εἶναι θλίβεσαι, πῶς εἶσαι χαλδός, τυφλός, καὶ φθάλυτος, καὶ δὲν ἔχεις τινὰ χαρὰν, ἢ ἀπόλαυσιν εἰς τῆτον τὸν κόσμον, συλλογίζεαι ἀπὸ πόσεως κινδυνῶς λυβῶνεσαι μὲ τῆτον τὸν βόπον, καὶ πόσῳ ἀφέλειαν δίδουσι τῆς ψυχῆς σου αὐταῖς ἢ ἀδούρειαις, αἱ ὁποῖαι ταχέως παρέρχονται, καὶ μετ' ἀθάνατον ὑπάγεις εἰς εἷνα πανέφροσιν ἴσον καὶ Παράδεισον ἀραιότατον, νὰ ἀγάλλεσαι πάντοτε μετ' Ἀβραάμ, καὶ Ἰὰβ τῆ παμμάκαρος, καὶ πάντων τῶν τῆ Θεοῦ ἐπαρηρησάντων. καὶ τότε νὰ ἀχαλεψῆς, καὶ νὰ δοξάζῃς τὸν Κύριον, ὅπως σε ἔκαμε ποσάυτῳ ἀεργεσίᾳ, νὰ σὲ καθάρσῃ ἀπ' ἐδῶ μὲ ὀλίγῳ καὶ βραχυτάτῳ ἀδούρειᾳ, ὅπως νὰ μὴ σὲ κολάσῃ αἰώνια.

Κ Ε Φ Α Λ Ι Ο Ν , Κ Θ'.

Ἐχάτη Παράκλησις ἔχει τὸς πνευθέντας τὸς ἐαυτῷ νεκρῶς.

Ὅταν ὀπισπρέφῃ τινὰς ἀπὸ τὴν παροιμίαν εἰς τὴν παρτίδατε, ἔχει ποσῶν ἀφροσύνην καὶ ἀγαλλίαν, πῶς ἔλαβε τέλος ἡ ἐξορίατε, καὶ ἔρχεται νὰ ἰδῇ τὸς συγγενεῖς καὶ ἡγαπημένους τε. Καὶ ὅταν τινὰς δεισκέται πεπιδημῶς καὶ δεδωμῶς εἰς ζοφώδη καὶ σκοτεινὴν φυλακὴν, καὶ νὰ τὸ δῶσεν ἐλδοφείαν, νὰ ὑπάγῃ ὅπως ἐρέγεται, σκιρτᾷ, χοροῦει, καὶ θυμῆδας ἐμπίπλαται, πῶς εὐχῆ-κον ἀπὸ τὸν βρωμεισμῶν ἴσον ἐκεῖνον τῆς καταδίκης, καὶ ἦλθεν εἰς φαιτεινὸν καὶ λαμπρότατον. Καὶ ὅποταν εἰς χειμαζόμενος καὶ βασανιζόμενος ναυτὸς φθάσῃ εἰς τὸν ποθέμῶν λιμῆνα, λελυθωμῶς ἀπὸ τὸν σφοδρότατον κλύδωνα τῆς κυμαινομῆς καὶ ἀρρωμῆς θαλάσσης, χαίρειται ποσᾶ καὶ ἀγάλλεται, ὅτι ἐφθασεν εἰς τὸν ποθέμῶν ἴσον, καὶ δὲν φοβᾶται πλέον κανεῖα κίνδυνον. Παροιμία, σκοτεινὴ φυλακὴ, καὶ κυμαινομῆ θαλάσσα, λέγεται ἡ ζωὴ τῆτι, ἀγαπητοὶ ἀδελφοί, καὶ κοιλάς τῆ κλαυθμῶνος, καὶ ἔως ὅπως δεισκόμεθα εἰς τῆτον τὸν Κόσμον, ἔχομεθ θλίψεις καὶ στενοχωρίας, βασανιζόμενοι εἰς τῆτον τὸ νοσητὸν πέλαγος ἀπὸ ἄφθορος κινδυνῶς, ὡσαύτῳ εἶνα καράβι, ὅπως τὸ πολεμῶσιν ἐναντίοι ἀνεμοί. καὶ ὅταν μὲ τὸ θέλημα τῆ Θεοῦ ἀποδύωμεθ, τότε κλειώνεται ἡ ἐξορία μας, τότε φθανομῆ εἰς τὸν λιμῆνα τῆς ἀκαταπαύσεως, τότε ἀρχεῖ ἡ αὐλος ψυχῆ καὶ ἀθάνατος ἀπὸ τῆς σκοτεινῆς φυλακῆς τῆ σάρματος, καὶ ὑπάγει εἰς ἴσον ἀνέσεως, ὅπως δὲν εἶναι λύπη, ἢ στεναγμός, ἀλλ' ἀφροσύνη καὶ ἀγαλλίσις. Καὶ ὅς τις πικραίνεται καὶ λυπηταί, πῶς ἀποθαίνει, καὶ θλίβεται ἔχει τινὰ συγγῆν καὶ φίλον τε, πῶς ἐκοιμήθη, καὶ ἀνπαύθη, εἶναι ἕξω φρενῶν καὶ ἀσωτίτος. Εἶναι ἀρέπον, νὰ λυπηθῆ εἷας πάροικος, ὅταν τελειώσῃ ἡ ἐξορίατε; ἢ εἷας ταξιδιάρης, ὅταν φθάσῃ εἰς τὸν λιμῆνα τὸ ξύλον τε; ἢ εἷας φυλακαμῶς, ὅταν λυβῶθῃ ἐκ τῆς δεσμῶν καὶ ἀλύσεων; ἢ μάλιστα νὰ ἀφρωθῶσιν οἱ τοῖστοι ἀγαλλιώμῶς; Διὰ ταύτην τὴν αἰτίαν ὁ Παῦλος ἐνόμιζε πῶς θλίψεις τε ἐ' ἀφρᾶς, ἐνθυμῶμῶς τὴν ἡμέραν τῆς ἐξόδου αὐτοῦ,

αὐτῶ, ὅταν ἐξῆλθεν ἀπὸ τῆς ἐξέλιπον καὶ παμμόχθηρον ζώῳ ταύτῳ, καὶ ἀπῆλθεν εἰς τὴν χαρμόσιμον καὶ αἰώνιον, ὅπως ὁ Θεὸς τῆς ἡτοίμασε. Διὰ τὸτο δὲν ἐφοβᾶτο τὸν θάνατον, ἀλλὰ μάλλον ἐπιπράνεται διὰ τὴν ἀργιαν τῆς ἡμέρας ταύτης, τὴν ὅποιαν ἐπέθυμα μὲ τὸς ἄλλους, καθὼς φαίνεται εἰς τὴν πρὸς Κορινθ. β'. Ἐπιστολῇ, ὅπως λέγει. Οἶδα μὲν, ὅτι ἐὰν ἡ ἐπιπράντος ἡμῶν οἰκία τῶν σκλήρες καταλυθῆ, οἰκοδομῶ ἐκ Θεοῦ ἔχου, οἰκίαν ἀχειροποίητον αἰώνιον ἐν τοῖς Οὐρανοῖς. Καὶ ἦν ἐν τῷ πρῶτῳ ἐναζομῶ, τὸ οἰκηθῆναι ἡμῶν τὸ ἐξ Οὐρανοῦ ἐπεδύσαται ἐπιπράντες, καὶ τὰ ἐξῆς. Καὶ ἄλλω φορᾷ πάλιν γράφει πρὸς Φιλιππησίους τὸν πόθον, ὅπως εἶχε νὰ ἀναλύσῃ, νὰ ὑπάγῃ μὲ τὸν Χριστόν. Ἐτι δὲ καὶ ὁ Προφήτης Δαβὶδ ἐπιπράνεται καὶ αὐτὸς, πῶς δὲν τὸν ὄργανον ὁ Θεὸς ἀπὸ τῆς ζώῳ ταύτης, καὶ ἐλεῖ. Οἶμοι, ὅτι ἡ παροικία μὲ ἐμακρῶθη. Ἐὰν ἔν ἐστι καὶ ἕτεροι ἐνάρετοι ἄνθρωποι ἐπιπράντισαν νὰ τελειώσῃ ἡ ἐξορία τῆς, ἐὰν ὁ θάνατος εἶναι τέλος τῆς κόπης, καὶ ἀρχὴ τῆς ἀναπαύσεως, τέλος τῆς μάχης, καὶ ἀρχὴ τῆς εἰρήνης, τέλος τῆς καμᾶς, καὶ ἀρχὴ τῆς βραβείων, διὰ τὴν νὰ κλαίης, νὰ θλίβεσαι τὸν θάνατον τῆς ἡγαπημῆς σε, ἢ πατήρ σε εἶναι, ἢ υἱός, ἢ ἀδελφός, ἢ γυνὴ, ἢ τίς ἄλλος τῆς φίλων σε; Ἀλλὰ θελεὶς εἰπῆ, ὅτι ἡ φύσις σε ἀναγκάζει νὰ κλαύσης διὰ τὴν συγχύειαν τῆς σαρκός, καὶ ὅτι ἀπὸ τῆς ἀρχῆς τῆς Κόσμου ἦτον στυγία, νὰ θρῆνῶσι τὸς τεθνεώτας, ἢ μόνον οἱ Ἑβραῖοι, ἀλλὰ καὶ αὐτοὶ, ὅπως ἐπίσταντο εἰς τὸν ὄντως Θεόν, ὡς φαίνεται εἰς τὴν Γένεσιν, καὶ ἐκλαυσεν ὁ Ἀβραὰμ τῆς Σάρρας τὸν θάνατον, καὶ μάλιστα ὁ Ἰωσήφ, ὅπως ἔκαμε θρῆνῶν καὶ κοπετὸν εἰς τὸν θάνατον τῆς Πατρὸς αὐτῆς Ἰακώβ, καὶ πᾶσα ἡ Αἴγυπτος. Ἐτι δὲ οἱ Ἑβραῖοι ἐθρῆνῶν τὸν θάνατον τῆς Μαυσέως ἡμέρας, λ'. Ἀλλὰ καὶ αὐτὸς ὁ Δεσπότης Χριστὸς ἐθρῆνῶν εἰς τὸν Λάζαρον. Ἄκυσον, ἄνθρωπε. Δὲν εἶναι ἀμαρτία, νὰ κλαύσης σύμμετρα μὲ δὲταξίαν καὶ ἔσπον δόλογο, ὅτι ἡ φύσις τὸ δίδει, ἀλλ' ὅπως εἰσὸς θρῆνῶν εἶναι κακός, νὰ θλίβεσαι ὑπὲρ τὸ μέτρον, νὰ μὴ θέλῃς νὰ παρηγορηθῆς καθόλου, καὶ νὰ ὀδύρεσαι, ὡς περὶ νὰ ἦσαν ἀλόγιστος, νὰ μὴ εἶχες ἐλπίδα, νὰ ἴδῃς τὸν φίλον σε εἰς τὴν Βασιλείαν τῆς Οὐρανῶν, καὶ θρῆνῶν τον, ὡς νὰ ἐχάθῃ ὀλοτελα, καὶ νὰ ὑπῆλθῃ εἰς τὴν ἀπώλειαν. Ἐὰν πισθῆς εἰς τὴν θείαν Γραφῇ, ὡς Χριστιανός, δὲν πρέπει νὰ θλίβεσαι, καὶ νὰ κλαίης τὸν συγχυθῆς, ἀλλ' ἐκοιμήθῃ, ἐξομολογέμενος μὲ κατανύξιν, καὶ ἐκοινώσῃ τὰ θεία Μυστήρια, ὅτι ἐσώθῃ, καὶ μέλλει πάλιν νὰ ἀναστῆ εἰς τὴν κοινὴν Ἀνάστασιν, νὰ σιωδραίνεθαι αἰωνίως εἰς τὸν Παράδεισον. Χαῖρε λαπὸν, καὶ ἀγάπε, πῶς ἐλυθῆθῃ ὁ φίλος σε ἀπὸ τῆς κόπης, καὶ μόχθου, ἀπὸ ἀρρώστιας καὶ βασάνου, καὶ ἀπὸ θραύσεως κινδύνου τῆς παρούσης ζωῆς, ἢ ὅποια εἶναι βραχέα πολλὰ, καὶ ὑποκειμένη εἰς πόνους καὶ ταλαιπωρίας θραύσεως. Ὁ ἀπὸ τῆς φθείρει, τὰ βρώματα τῆς δαπανῶσιν, ἢ πείνα, ἢ χαιωτός, καὶ αἱ φροντίδες τῆς θλίβεσιν, ἢ λύπη καὶ πᾶσα ἄλλη ταλαιπωρία τῆς ἀφανίζει. Διατὶ γὰρ νὰ μὴ χαρῆς, πῶς ἐλυθῆθῃ ὁ φίλος σε ἀπὸ ὅλα ταῦτα τὰ λυπηρά; διὰ τὴν νὰ μὴ ὀφρανθῆς, πῶς ἐγύγκου ἀπὸ τῆς κινδύνου τῆς νοητῆς θαλάσσης, καὶ μέγαν κλύδωνα τῆς τῆς Κόσμου, καὶ νὰ ἀχαρισῆς τῆς παναγάθου καὶ διεργῆται Θεῷ, ὅπως τὸν ἐλυθῶσιν ἀπὸ τῆς σκοτεινῆς φυλακῆς, καὶ τῆς ἐλυσε τὰ δεσμά, διὰ τὴν νὰ ὑπάγῃ ἀνεμποδίτως εἰς τὴν Πατρίδα τῆς, ὅπως δὲν εἶναι λύπη, ἢ στεναγμός, ἢ πείνα, ἢ δίψα, ἢ φόβος, ἢ καῦμα, ἢ ἕτερο ὅμοιον θλίβεσιν, ἀλλὰ μάλιστα θελεὶ χαίρεται νὰ ἰσπολαμβαῖν μίαν πλησμονὴν αἰώνιον καὶ ἀνάπαυσιν; Εἰπέ μὲ, τί ὠφέλιον εἶδες τῆς τεθνεώ-

τεθνηκότος, νὰ κλαίης, νὰ μυρολογᾷσαι, νὰ δέριουσαι; εἰδὲ τίποιες, ἀλλὰ μά-
 λιςα ζημίαν τὴν κάμνεις εἰς τὴν ψυχὴν μὲ τὰ δάκρυα τῆς ἀπίστεως, ἕατι,
 ὅταν κλαίῃ τινὰς ὑπέριψεα, φαίνεται, πῶς κάμνει ὡς Ἐθνομὸς ἢ Ἐθλίνας,
 ὅπῃ δὲ ἔχεν ἐλπίδα τινὰ Ἀναστάσεως. Μάλισα δὲ ἀναγινώσκεται ἕα τινὰς
 ὑπὸ τῆς, πῶς ὑπέμειναν τὸν θάνατον τῆς συζυγῆς ἢ φίλων αὐτῆς μὲ καρτε-
 ρίαν ἢ ἠθραιότητα. Οἱ Περικλῆς ὁ Δαξ, Ἀθιωῶν, τὴν ὄραν ὅπῃ ἀπέθανον τὰ
 παιδία τῆς, ὑπῆλθον εἰς τὸ Θέατρον, σεφαναμῆρος καὶ τὸ σωῖντες, ὡς ἢ τῆς ἄλ-
 λας ἡμέρας, καὶ ἐνδεδυμῆρος λαμπρότατα. Τὸ αὐτὸ γράφουσι καὶ ἕα τὸν Δίωνα ὑπὸ
 τὴν Συρακοῦσαν, ὅτι σωτυχεῶντας μίαν ἡμέραν μὲ τῆς φίλης, τῆς ἤφεραν ἀγγε-
 λίαν, πῶς ἐπίσεν εἶατε παιδί ὑπὸ τὸ δάμα καὶ ἀπέθανον. ὁ δὲ ἐπρόσασε νὰ τὸ
 θάψουσι, καὶ ποσῶς δὲ ἠκλαιώθη τὸ πρόσωπόν τῆς, ἕτε ἀνιχάρησεν ἀπ' ἐκεῖ, ἀλ-
 λά ἐπέκετο μὲ τῆς ἀνθρώπων καὶ ἐσωτυχῆρος, ὡς τὸ πρότερον. Ἐ"τι δὲ ὁ Τελαμῶν
 ἀκίαν, ὅτι ἀπέθανον ὁ υἱὸς τῆς, δὲν ἐπαράχθη ποσῶς, ἀλλὰ εἶπεν, ὑπὸ τὴν
 ὄραν, ὅπῃ ἐθνήθη, τὸ ἔξδρα, πῶς μέλλει νὰ ὑποθῆναι, ὑποδείχωντας μὲ
 ταῦτα τὰ λόγια, ὅτι ἐπειδὴ ὁ θάνατος εἶναι φυσικὸν εἰς τὸν ἀνθρώπον, καθὼς
 καὶ ἡ γέννησις, δὲν πρέπει νὰ θλίβεται, ὅταν ἔλθῃ. Ἐὰν ἔν αυτοὶ οἱ Ἐθλίνας
 μὲ τὸ φῶς μόνον τῆς λογικῆς ἐπιπέσαν τῆς σαρκὸς τὴν προσωπίαν, πῶς δὲν αἰ-
 χμαῖσαι σὺ, ὦ Χριστιανῆ, ἀλλὰ γίνεσαι ταπεινότερος τῆς ἀπίστεως καὶ ἀγνωστέρος,
 ὅπῃ ἔχεις τὸ φῶς τῆς πίστεως καὶ ἐλπίδος, ὅπερ ἐκείνοι δὲν εἶχασιν; Ἐὰν δὲ φθά-
 νουσιν ὅσα εἰπαμῆρος ἕως πόρα, νὰ σὲ παρηγορήσεν, ὦ ἀνθρώπε, καὶ νὰ σμικρῶ-
 νεν τὸν πόνον, ἐνόησον, ὅτι εἰὰ ἔκλαιες καὶ ὄλιω σε τὴν ζωὴν, νὰ κόπῃς
 τῆς σάρκα σου, τὰ δάκρυα δὲν σὲ δίδου τινὰ ὠφέλειαν, ἕτε δυνάμται νὰ ἀνα-
 σῆσεν τὸν τεθνηῶτα. Διὰ τῆτο καὶ ὁ Προφήτης Δαβὶδ, ὅταν ἦτον ἀδελφῆς ὁ υἱὸς αὐ-
 τῆς, ἔκλαιε, ἐνήσδε, καὶ ἐδέετο τῆς Κυρίας μετ' ὀδυροῦ καὶ καταλύξεως νὰ τῆ δώσῃ
 τὴν θεραπείαν, ἔπειτα, ὅταν ὀνέος ἀπέθανον, ἀφῆκεν ὁ γέρον τὰ δάκρυα, καὶ ἔβ-
 ρθη ὑπὸ τὴν γλῶσση, καὶ ἐνίφθη. Εὐχαρίστησε τῆς Θεῶν, καὶ ἐκάθισεν εἰς τὴν βράβει-
 ζαν, λέγων ταῦτα πρὸς τῆς δέλως αὐτῆς, ὅπῃ ὑπορῆσαι εἰς τῆτο, καὶ ἐθαύμαζον.
 Ἐγὼ ἔκλαιον καὶ ἐδέεμον τῆς πανοικτίρμονος Θεῶς, ἕως ὅπῃ ἦτον εἰς τὴν
 ζωὴν τὸ παιδίον μου, νὰ μὲ τὸ χαλεπὸν ἀκόμι ὀλόγον καιρὸν εἰς τὸ γῆρας μου. ἀμὴ
 πόρα, ὅπῃ ἀπέθανε, καὶ ἐγίνη τῆς Κυρίας τὸ θῆλημα, ἕατι νὰ ὀδύρωμαι πλέον;
 ἕα νὰ τὸ σρέψω εἰς τὴν ζωὴν; ἀλλὰ δὲν ἔρχεται, ἀμὴ ἐγὼ μάλλον ὑπάγω πι-
 χέως νὰ τὸ ἔρω, ὅπῃ δέριουσαι. Οὕτως εἶπε καὶ σὺ ἕα τὸν συζυγῆ καὶ ἡγαπη-
 μῆρόν σου, ὅπῃ θλίβουσαι πόσον τὸν τέτε θάνατον. Εὐχαρίστησον τῆς Θεῶν, λέ-
 γων, Ὡς τῆς Κυρίῳ ἔδοξεν, ἕτω καὶ ἐγὼ ἐπέτο. Ἄφες τὴν λύπην, ἡτίς δὲν ὠφέλι-
 πὸν ἀπεθαμῆρον, ἀλλὰ μάλλον τὸν βλάπτει, καὶ παροργίζει τὸν Κύριον. Κάμει
 θέουσιν ἕα τὴν ψυχὴν τῆς φίλης σου, δὲς ἐλεημοσύνην, ὅσον δυνῆσαι, πλήρωσον
 τῆς Ἱερεῖς νὰ κάμνουν Μνημόσυνα καὶ Ἱεραργίας, ὅπῃ ὠφελεῖσαι ποικίλα τῆς ἀπε-
 θαμῆρος καὶ ποιῶν ἕτω, ὠφελεῖς εἰ μόνον αὐτὸν, ἀλλὰ καὶ τῆς λόγους σου, καθὼς
 λέγει Νικηφόρος ὁ Σινδοπέλος εἰς τὸ Τετάρτον τῆς Σαββάτου τῆς Ἀποκρίσεως, ὅτι
 Ὁ ἔλαιον, ἢ κηρὸν, ἢ ἄλλο τί ὑπὲρ τῆς κοιμηθῆσαν προσφέρων ἐν τῆ Ἐκκλη-
 σία, τῆς μὲτῆς μετέχει εἰς τὴν ἀγάπην ὑπὲρ τῆς τῆς πλησίον ἐνδεικνύμῆρος σω-
 πείας, ὡσπερ ὁ ἕτερον ἀλείφω μύρω, ἐκεῖνος αὐτὸ πρῶτον δαδάζει, καὶ τῆ
 ἕκῃς, ὅσα λέγει εἰς τὸ ἀνάθον Συναξαρίον. καὶ ὑποδείχτει μὲ ἀξιοπίστεως μαρτυ-
 ρίας τῆς Ἀγίας τῆς Ἐκκλησίας μας, ὅτι μεγάλῃ ὠφέλειαν δίδου πρὸς κα-
 κοίην

κοιμηθῆναι αἱ Λειτουργίαι καὶ τὰ Μνημόσυνα, ὅπως γίνονται διὰ λόγους, καὶ ἔστι μόνον τὰς τελουμένων ὠφελῶσιν αἱ θεῖαι καὶ ἱεραὶ Λειτουργίαι, ἀλλὰ καὶ τὰς ζῶντας, καθὼς ἐφαίνετο πολλάκις, καὶ τὸ εἶδαι ὄφθαλμοφανῶς, διὰ τὰ πτωχῶσιν οἱ ὀλιγόπιστοι. ὅτι ἐγὼ τὰς ζῶντας, ὅπως δεῦν ἔχουσι τόσῳ χρεῖαν ἀπὸ βοήθειαν, ὠφελῶσιν αἱ Ἱεραργίαι καὶ τὰ Μνημόσυνα, πόσω μᾶλλον τὰς τελουμένων; καὶ ἄκρον ὁ ἀντιλεγόμενος, δύο, ἢ τρία ἰσοδείγματα, τὰ πτωχῶσιν τὴν ἀλήθειαν.

Φαίνεται εἰς τὸ Λαυσαϊκόν, ἦγονε εἰς τὴν ζωὴν ἡδὲ ὁσίαν Πατέρων, ὅτι ὁ μακάριος Παῦλος ὁ ἀπλῆς ἐδηγῆθη πρὸς τὰς λοιπὰς Πατέρας τοῦτον θαυμάσιον, λέγωντας. Εἶχα εἷς μαθητὴν ἀμελῆ πολλὰ, ὃς τις ἐπιπτε κρυφὰ με εἰς διάφορα ἀμαρτήματα. Ἄφ' ἔδ' ἀπέθανεν, ἐπαρκεῖται τὸν Κύριον καὶ τὴν Παναγίαν Θεοτόκον, τὰ μὲν φανερώσκει, εἰς ποῖον τόπον ἀβέβαιον. καὶ προσδοχόμενος ἡμέρας πολλὰς, εἶδα εἰς ὀπτασίαν τὸν μαθητὴν ὑπὸ δύο τινῶν βασιλεύοντων, καὶ ἦτον ὡσπερ λίθος, ἢ ὄσρακος ἀπὸ τῆν κεφαλῇ ἕως τὰς πόδας, μὴ ἔχωντας ποσῶς τινὰ ἐνέργειαν ψυχῆς, ἔτε σώματος. Ταῦτα βλέπων, ἐλυπήθηκα πολλὰ, ἐνθυμῆσθαι τὰ δεσποτικά λόγια, ὅπως ἐπαρκεῖται, τὰ δέσσειν τὰς χεῖρας καὶ πόδας ἐκείνου, ὅπως δεῦν εἶχεν ἐνδυμαγίμω, καὶ τὰ τὸν βάλλουσιν εἰς τὸ σκότος τὸ ἐξώτερον. Ἄφ' ἔδ' γὰρ ἦλθε εἰς τὸν ἑαυτὸν με ἀπὸ τῆν ἕκαστον, ἀρχισα τὰ θλίβωμαι πολλὰ, τὰ ἀδημονῶ, ἔδίδα ἐλεημοσιύας, ἔκαμνα Λειτουργίας, παρεκάλειν ἡμέραν καὶ νύκτα τὴν παντοδύναμον Ἀνάσσαν, καὶ τὴν φιλανθρωπῶν Θεῶν, τὰ τὸν ἐλεήσει, καὶ ἔκαμνα πολλὰς ξηροφαγίας με ὅλον τὸ γυρῶν με. Μετὰ πολλὰς ἡμέρας λοιπὸν βλέπω τὴν Παναγίαν καὶ λέγει. Τί ἔχεις Παπία, καὶ θλίβεσαι; καὶ εἶπον αὐτῇ, διὰ τὸν Ἀδελφόν, Δέσποινά με, ὅτι τὸν εἶδα πτωχῶν ἐνδύον. Ἡ δὲ ἀπεκρίνατο. Δεῦν με ἐπαρκεῖταις τὰ σε τὸν δεῖξω, ἴδ' ἐπίπτεσα τῆς δεήσεώς σε. Ἐγὼ δὲ εἶπον. Ναὶ Κυρία με, ἀλλὰ δεῦν ἦθελα τὰ τὸν ἰδῶ κατὼς ἔχοντα, ὅτι τί τὸ ὄφελος, τὰ τὸν ἰδῶ καὶ τὰ θλίβωμαι; Τότε με λέγει ἡ πολυμήνητος. Ὑπάγε, καὶ διὰ τὸν μόχθον σε κατεπίρρωσιν, καὶ δι' ἀγάπην σε, τὰ σε τὸν δεῖξω πάλιν, τὰ διφρανθῆς. Καὶ τῇ ἐπαύριον βλέπω τὸν ἀδελφόν ἐρχόμενον πρὸς με πτωχῶν πτωχῶν, καὶ λέγει με. Αἱ πτωχεύεις σε, Πάτερ, ἐδυσώπησεν τὴν Παναγίαν Θεοτόκον (ὅτι πολλὰ σε ἀγαπᾷ) καὶ παρεκάλεισε τὸν Σωτῆρα, καὶ με ἔλυσεν ἀπὸ τὰ δεσμά τῶν ἀμαρτιῶν με, ὅπως ἦμεν δεδεμένος πτωχῶν. Ταῦτα εἰπόντος μοι, βλέπω δεῦν τὴν Παναγίαν, καὶ λέγει με. Ἐπιπροφρηθῆς καὶν τώρα, πτωχῶν, διὰ τὸ τέκνον σε; Ἐγὼ δὲ εἶπον. Ναὶ, Δέσποινα, καὶ πλεῖστα δὲ χαριστῶ τῇ φιλανθρωπίᾳ σε. Ἡ δὲ εἶπέ μοι. Ὑπάγε λοιπὸν, ἐνθυμῶ τὰ ἀδελφῶ πάντοτε εἰς τὰς προσδοχῶν, ἐλεημοσιύας, καὶ προσφορᾶς, ὅτι πολλὰ ὠφελεῖ τὸν κοιμηθῆναι ἢ ἐλεημοσιῶν καὶ προσφορᾶ με Πίστεως.

Γράφει ὁ μέγας Γρηγόριος εἰς τὰς Διαλόγους, ἔτι εἰς τὴν θάλασσαν ἐτζακίδη εἷς καράβι, τὸ ὅποιον εἶδαν ἀπὸ μακρόθεν οἱ ἄνθρωποι τῆς Πόλεως, ἀπὸ τὴν ὅποιαν ἦσαν οἱ ναῦται, καὶ νομίζοντες, ὅτι ἐπνίγησαν ὅλοι, ἐλευτέρησεν εἰς Ἱερὸς διὰ εἶναι τὰ ἀδελφόν, ὅπως ἦτον μέσα εἰς τὸ καράβι, καὶ τὸν ἐμνημόνευσεν, ὡς ἀπεθαμένον. Τῇ ἐπαύριον βλέπει τὸν ἀδελφόν τε, καὶ ἦλθε ζωντανὸς εἰς τὸν οἶκόν τε, καὶ ἐρωτῶ αὐτὸν, πῶς ἐγλύπτεσεν ἀπὸ τὸν κίνδυνον, ἀπεκρίνατο. Καθὼς ἐτζακίδη τὸ πλοῖον, ἀρπάξα εἷς σαρίδι, καὶ ἔπλεον μετ'

μετ' ἐκεῖνο, ὅσον ἐδιώκμεν, ἔπειτα μὲν ἄραν πολλὰ ἀτόνησα, καὶ δεῦν ἡμπό-
 ρην πλέον ἐὰν κολυμβῶ, καὶ τότε βλέπω εἶναι ἀραιότατον νέον, καὶ δίδει με εἰς
 ψαμί εὐμορφον ποτῶν, καὶ θαυμάσιον, καὶ λέγει με ἐὰν τὸ φάγω, καὶ ὡς τὸ ἔφα-
 γα, ἐπῆρα τόσῳ δυνάμιν, ὅτ' εἰ δεῦν αἰθανόμεν πλέον τὸν κόπον ἀδὲ ποσῶν,
 ἕως ὅτ' ἐμὲ τὴν Θεῖαν βοήθειαν ἔφασα εἰς τὴν σειράν κατὰ βόδιον.

Ἐπὶ τὸς τίς ἔσκαπτε τὴν γῆν μὲ πολλὰς ἄλλας συνῆδες, ὅτ' εὐγανά ἀ-
 σιμόχαμα τῆς Αὐθεντίας, καὶ σκάπτοντες πολλὰ βαθεῖα, ἔπεισαν ἀπαύτως
 ὁ βανός, καὶ τὸς ἐπλάκωσεν ὅλος, καὶ ἀπόθαναι, ἔξω ἀπὸ εἶα, ὁ ὁποῖος ἐτυχεν
 ὑποκάτω εἰς πέτραις μεγάλαις, καὶ δεῦν τὸν ἐθανάτωσαν, ἔπειτα ἔσκαψαν ὄρταις,
 καὶ αὐτὸς εἰς τὸ κάτωθεν μέρος, πλὴν ἦτον θαυμάσιος ζωντανός, ἔπειτα τινὰς δεῦν
 τὸ ἐθάρρει ποτῶν, πῶς δεῦν ἀπόθανεν, ἀλλὰ ὅλοι ἐνόμισαν, πῶς ἐτελειώθησαν
 ἅπαντες. Ἡ γυναῖκα ἐκείνη τὸ ζῶντος, ὡς ἀλαβῆς καὶ πιστὴ Χριστιανῆ, ἐπλή-
 ρωσεν εἶα Γερέα, ἐὰν κάμη, μ. Λειτουργίας ἔχει τὴν ψυχὴν τῷ ἀνδρὸς τῆς, καὶ τὸ
 ἐπῆρσεν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν καθ' ἐκαστὴν μίαν προσφορῶν, καὶ εἶα ἐγγεῖον κρα-
 σί, καὶ μίαν λαμπάδα, ὡς πτωχὴ ὅτ' ἦτον. Ὅταν εἶπεν ὁ Γερέας τὰς εἰκοσι
 Λειτουργίας, ἐφθόνησεν ὁ δαίμων τῆς γυναῖκός τῆν δολάθειαν, καὶ μεταχημα-
 τισθεὶς, τὴν ὑπώπνεσε τὸ πρῶτ', ὅταν ἀπῆρχετο εἰς τὸν Ναὸν μὲν τὰ προσφορῶν,
 καὶ λέγει τῆς· Ὁ Γερέας εἶχεν ὑπερησίαν βιασικῶν, καὶ ἐλειτέρησεν ταχύτερον,
 καὶ μὴ κοπιᾷς ἐὰν πηλῆς, καὶ μεθαύριον θέλεις τῷ δώσει τὸ σφειδέμενον. Οὕ-
 τως ἔκαμῆ ὁ παμπόνηρος ἄλλας δύο ἡμέρας. Ἀναμειψὺν δὲ ὅτ' ἐγένοντο αἱ
 Λειτουργίαι, ἔβαλαν πάλιν ἄλλας ἀνθρώπους, καὶ ἔσκαπτον εἰς ἐκεῖνον τὸν τό-
 πον, οἱ ὁποῖοι ἦκεσαν φωνὴν ὑποκάτω τῶν λίθων, καὶ ἔλεγε. Σκάπτετε δι' ἀγά-
 πῶν Θεῶν ἐπιπέξια, ὅτι ἀναθεὶς με εἶναι δύο πέτραις, ἐὰν μὴ πέσῃν, καὶ με θα-
 νατώσῃν. Οἱ δὲ ἐθαύμασαν. καὶ σκάπτοντες ἐν πλαγίᾳ, εὗρον τὸν ἀνθρώπον
 ζωντανόν, καὶ τὸ ἀνήγγειλαν τῆς γυναῖκός αὐτῆς, καὶ δραμόντες ὅλοι οἱ τῶν ἀπὸ
 σωντες, ἐὰν εἶδον τοῦτον ἐξάϊον τερατήρημα, καὶ ἐρωτῶντες αὐτὸν, πῶς ἐζῆσε
 τῶσας ἡμέρας χωρὶς τροφῶν, ἀπεκρίνατο ἔτω. Καθ' ἡμέραν μὲν εἶδεν τινὰς ἀορά-
 τως εἶα ψαμί, καὶ εἶα κανάτι κρασί, καὶ μίαν λαμπάδα ἦπτεν ἐμπαροσῶν με,
 καὶ ἔφαγα, ἔξω ἀπὸ, γ. ἡμέρας, ὅτ' ἐμὲ τροφῶν ἐγύθηκα, ἔπειτα εἶδον
 καὶ ὄψκρωθηκα πολλὰ, ἐδυσκόμησεν τὰς ἀμαρτίας με, ἔπειτα ἐνόμιζα, ὅτι ἀπο-
 θάινω. Μετὰ ταῦτα πάλιν εἶδον τὴν τετάρτην ἡμέραν τὴν ἀκαμῆλῶν λαμπά-
 δα, τὸν ἄρτον, καὶ τὸν οἶνον, ὡσπερ τὸ πρῶτον, καὶ ἐχάρηκα, δοξάζωντας τὸν
 Θεόν, ὅτ' εἰ δεῦν μὲ ἐγκατέλιπον ἕως τέλους. Ταῦτα ἀνάστασα ἡ γυνὴ αὐτῆς,
 ἐκατάλαβε τὴν εἴνοιαν, καὶ τὴν ἐδηγήθη ἅπασιν. ὅτι ἐκεῖνα τὰ δῶρα, ὅτ' εἰ
 εἶδεν τῶν Γερέας, καὶ ἐλειτέρη, ἔφερον ὁ Ἄγγελος τῷ ἀνδρὸς τῆς, καὶ ἐπορεύετο.
 Βλέπετε, ἀδελφοί, τὴν δυνάμιν τῆς Γερερίας; Ἐὰν εἰς τὸς ζῶντας ἐργάζε-
 ται ταῦτα τερατήρηματα, πόσα νομίζετε ἐὰν ἀφελῶ τὸς κεκοιμημένους; Εἶχα καὶ
 ἄλλα πολλὰ θαυμάσια, ἀλλ' ἔχει ἐμὲ ἐὰν μὲν εὐγὰν ἀπὸ τὸν προκειμένων φησι-
 σῶν, δεῦν τὰ γράφω, ἔπειτα ἔχω μάστιγα ἐὰν συντύχω πολλὰ φησι καταφρονήσεως
 Κόσμος εἰς ἔσω τὸ, α. Μέρος τῆς Βίβλου, τὸ ἔποινον εἶναι πολλὰ φησι κατὰ φησι
 ἔπειτα οἱ φησι ἀπὸ τῶν ἀπὸ τῶν πλῆθον Κόσμων, καὶ φησι μὲν
 σιν ἡδονὰς φησι φησι τῶν αἰώνων ἀφροσυνῶν, καὶ φησι ἐὰν βοηθῶσιν καὶ εἰς
 ἔσω τὸ, τὸ καὶ δυνάμιν, καθὼς ἔκαμα ἕως τώρα μὲ τὴν Θεῖαν βοήθειαν. Μὴ
 φησι γὰρ τὸν ἡγαπημένον σε, ἐὰν ἐτελειώσῃν εἰς τὴν ἐρῶν δόξαν ἡμῶν
 ἀλλὰ

κός Θεός καὶ ὑπερήφανος. Ἐως ὅτε ἦτον ὁ Δαβὶδ πτωχὸς καὶ δεδιωγμένος, ἐφυλάγετο μέγας φίλος Θεῶ, μὲ τὸν ὁποῖον πολλὰκις ἐσωτύχεν. ἀλλ' ὁ Θεὸς ὡς ἔλαβε τὴν Ἀξίαν, ἔπαισε βαρέως εἰς τὸν Θεὸν, καὶ ἠώδησεν. Ομοίως καὶ Σολομὼν ὁ Υἱὸς αὐτῆ, γηρόμηνος ὑπὸ Θεῶ μέγας εἰς τὸν πλεῖτον καὶ τὴν σοφίαν, ἐβλήκε τὸσον ἄπο τὴν γνώσιν τε, ὅτε ἐπροσκύνησεν αὐαῖδητα εἰδῶλα. Μὴ ποθήσης γένε τοιαῦτα προτεῖα καὶ ἀξιώματα, ὅτε φείρασιν ἡθι χρεῖσά, καὶ αἰτῶσιν ὅμοια σφάλματα, ὅτι οἱ μεγάλοι ἄνθρωποι θέλουν παιδῶδη πολλὰ μεγάλα. Δυνατοὶ γὰρ φισὶ δυνατῶς ἐπαθήσονται, καὶ τὰ ἐξῆς.

Τὰ δειδῶδη, ὅσα εἶναι εἰς τόπως ὑψηλῆς πιφυτόμηνά, ταχέως συνήθει, καὶ δαπανᾷ ὁ ἀνεμος. Ἐπὶ τῶτο μὲν ὀρέγεσαι τόπον ὑψηλόν, ἕπτι εἶναι ὀλιθῶρος τε καὶ πολυκίνδυνος. Τὰ μεγάλα ὀφέαλα μῆρσι ἐσωθῶν εἰς τὰ δίπτυα, καὶ τὰ μικρά ὀφῶν ἄπο τῆς ἕρπας. Εἰς τῆς πολέμους ἔχεν συνήθειαν νὰ πέρηναι ἀχρηστὰ ὀφῶν ἄπο τῆς ἕρπας. Εἰς τῆς ἀχρηστῆς καὶ πρῶτης ἀφίρασιν εἰς ἐλθῶμαλῶτες τῆς δυνατῆς καὶ πλεσίης, τῆς ἀχρηστῆς καὶ πρῶτης εἰς τῆς παρίδας θεῖαν. Φύγε γὰν τῆ Κόσμος τὰ μεγαλεῖα, νὰ μηδὲν πείσης εἰς τῆς παρίδας τῆ δαίμονος. Στοχάσε, τί τέλος ἔδωσαν οἱ μεγάλοι, καὶ ἄς εἶσαι δίχαρησιμῶρος εἰς τὴν μικρότητα καὶ διτέλειά σε. Μὲν ὀπποθήσης ἀξίαν, ὅτε εἰς ὀλίγον παρήχεται. Ἐπὶ δὲ εἶναι κανὴν μεγαλεῖον, ἕπτι ἀξίωμα, ὅτε νὰ μὴ ταπεινωθῆ, καὶ νὰ πείση ἕως τὸ ὑπερον. Ὄταν κόπη τὸν σῖτον ὁ θεῖος, καλὰ καὶ εἶναι μερικὰ σάχρα ἡδ' ἄλλων βανήτερα, ὅμως ἀφ' ἕ τὰ κόφη, καὶ ὀφῶν καὶ γῆς, γίνονται ὅλα ἴσια. ἕπτι καὶ εἰς τὴν πεδῶδα ταύτῃ τῆ Κόσμος, εἰν εἶναι ὀεῖς ἄπο τὸν ἄλλον βανήτερος εἰς πλεῖτον, ἢ ἀξίότητα, ἀλλὰ ὅταν μας θεῖση μὲ φοβερόν δρεπῶν ὁ θάνατος, μῆρομῶ ἴσια ἄπαντες. καὶ εἰν ἀοῖζης τὸν τάρον, δὲ γρῶρίζεις τὸν πλεῖσιον ἄπο τὸν πτωχόν, ἕδὲ τὸν ταπεινόν ἄπο τὸν μέγαν καὶ ὑπερήφανον, ἕπτι εἶναι ποσῶς ἕπφορὰ ἄπο τῆς ὑψηλοτάτης Βασιλείης, ἕως τῆς ταπεινωτέτης πρῶτης. Γράφει ὁ Ἰωάννης εἰς τὴν Ἀποκαλύφιν, ὅτε ἕπῶδη εἰς τὴν νεφέλλῃ. Λάβε τὸν δρεπῶν θεῖζε, ὅτι ὁ καιρὸς τῆς θεῖης ἐσίμωσεν. Ἀῦριον λοιπὸν μᾶς θεῖζει ὁ θάνατος, καὶ ἕχρησνὰ ἐνταφιαδῶμῃ εἰς τὴν γλῶ τὴν μητέρα μας. ἕπτι τῶτο εἶναι ματαιότης, καὶ ἀγνωσία μας νὰ ποθῶμῃ εἰς τὴν γλῶ μεγαλεῖα καὶ ἀξιώματα, ὅτε μᾶς προξενῶσι ποσῶτῃ ἀτιμίαν καὶ καταφρόνησιν. Ταπεινώσε γέν, ὡ ἄνθρωπε, ὅσον δῶσαι, καὶ ὀχρησῶ τῆ Σωτῆρι Θεῶ, καὶ αὐτῆ δέλαβε, εἰν θεῖης νὰ τιμηθῆς αἰῶνια, καὶ νὰ μὲ ἢ τὸ μνημόσυμόν σε ἀνῆλαίεπον πάντοτε. ἀλλ' ὁ Κόσμος ἕχει συνήθειαν νὰ ἀλησμονῶ τῆς φίλων τε, καὶ τῆς ἕχρησῆς νὰ μνημονῶη πάντοτε. Καὶ εἰν ποθῆς νὰ σὲ τιμῶ ὁ Κόσμος, καὶ νὰ σὲ ἐνθυμῶται, καταφρόνησέ τον, τῆς μίσσησον αὐτῆ τῆς τιμῆς καὶ δόξας, φάγων εἰς τὴν ἕτυχίαν καὶ ἀναχῶρησιν, νὰ τιμηθῆς πάντοτε, καθῶς ἕκαμῶν οἱ Ὀσσιοι, οἱ Ἀσκηταὶ, ὅτε ἕπτι νὰ μίσσησαν τὴν ἀρῶσκαιρον δόξαν καὶ πλεῖτον ῥέοντα, τῆς ἐνθυμῶται ὁ Κόσμος τῶρα, καὶ τῆς τιμῆς καὶ πανηγυρίζεις. Εἰπέ με, φιλόδοξε, πόσον ἐτιμῶδη ὁ Παῦλος ὁ Θεβαῖος ὁ πρῶτος ἕρημίτης, ἕπτι ἀπαρνήδη τὴν δόξαν τῆ Κόσμος, καὶ ἕκαμῃ εἰς εἰν ἕρημοσῶηλαιον ἐννενηκοντα χρόνας, ζῶντας μόνον μὲ νερόν καὶ φωνίλια; ὁ Ἀββᾶ Μάρκος τῆς Θράκης, ὅτε ἕκαμῃ εἰς τὸ ξηρονῆσι, π. χρόνας, καὶ ἕβῶγε χῶμα, καὶ ἕπτι τον ὑδάρ θαλάσσιον; ὁ Ἰωᾶσαφ ὁ Βασιλῶς τῆς Ἰνδίας, ὅτε ἀφῆκε ποσῶτας τιμῆς, καὶ ἀπῆλθεν εἰς μίαν ἕρημον ἄβατον, καὶ ἀσκήτεῖ με τὸν Βαρλαάμ,

λέ. χρόνος μὲ νερόν κ' χορτάει; ὁ Ἀλέξιος, ὅτ' ἔκαμε χρόνος, εἰς τὸ παβῶνον προαύλιον, πτωχὸς κ' ἀγνώριος, ὑπὸ τῷ δάκλῳ αὐτῆ ὑβριζόμενος, βλέπων τὸν Πατέρα, κ' τὴν Μητέρα, κ' τὴν ὁμοζυγον, χαεὶς τὰ ὁμολογίση, τίς ἦτον, εἰμὴ μόνον μὴ τὴν κοίμισιν; Πόσω τιμῷ ἔχασιν εἰς ὅλον τὸν Κόσμον, ὅσοι αὐτὸν κατεφρόνησαν, κ' ἐμίσησαν, ὡσπερ ὁ μέγας Εὐθύμιος, Ἀντώνιος, Σάββας, Οὐνφριος, Ἀθανάσιος, καὶ Πέτρος οἱ ἐν τῷ Ἀ΄ Φρ, καὶ οἱ ἐπίσκοποι Ἀσκηταὶ, ἔ μόνον ἄνδρες, ἀλλὰ κ' βυφραὶ κορασίδες ὀνομασταὶ κ' ἀνόνομαι, ὅτ' ἀπαρνήθησαν τὸν Κόσμον, καὶ πᾶσαν ὑπερηφανίαν καὶ σαρκικὴν ἠδὺπάθειαν; Τίνος ἐνθυμάται ἡ Θεομήτορ Πάρις κ' μεγαλόδοξος; τίνα ἐγκωμιάζει χαρμονικῶς κ' παινεύει; τάχα τὸς Θεομήτορ Βασιλεῖς κ' ἐκλαμπροτάτους, τὸς ἀδρειωμένους Στρατηγούς, καὶ ἄλλας μεγάλας καὶ πλοσίστας ἠδ' ἄφρονες, ὅτ' εἰς αὐτὴν ἀνθήσασιν; ἔχι. Ἀλλὰ τίνα; οὐα φανῶν ὀπελῆ, καταφρονημῶν κ' γυμνῶν, κ' πτωχῶν ἀνπόδοιτων, ἦσαν τὸν Ἀπόστολον Πέτρον, ὅς τις ἐκαταφρόνησε τὸν Κόσμον, καὶ ἐπέειπεν ὁ Κόσμος τότε δὴ τὸν ἐφήφα ποσῶς. Οἱ Βασιλεῖς, οἱ Ἀρχιερεῖς, οἱ Ἡγούμενοι, κ' Ἀρχοντες δὴλαβανται, κ' προσκυνοῦσιν ὅσας ἐμίσησαν, κ' κατεφρόνησαν τὰ πλάτη κ' τὰς τιμὰς, εἰς ταῖς ὀποκαῖς αὐτοὶ οἱ μεγάλοι κ' κοσμικοὶ Ἀυθεντάδες ἔζηταν, κ' ἀπέθωνον. Τόσον, ὅτ' ἀβέβητα φαίνετα, πῶς Θεωπότερον τιμῶνται ἀπὸ τὸν Κόσμον, καὶ μνημονόουνται ὅσοι αὐτὸν κατεφρόνησαν, κ' ἐμίσησαν, ὡδ' ἐπέειπες, ὅτ' ἐπὶ ὀφθῆσαν, κ' ἐδελύσαν. Ὅσας ὁ Κόσμος ἐμίσησεν, ὁ Θεὸς ἠγάπησε, κ' ἐτίμησε, κ' κάμνει τὸ μνημόσωνον αὐτῷ εἰς ὅλον τὸν Κόσμον Θεομήτορ. Κατάλαβε γιν, κ' γνώρισον, ὅτι ὅσον οἱ δὴλαβεῖς κ' ἠνάρετοι φέγγον τὸν Κόσμον, τὸσῶτον αὐτὸς δοξάζει ὁ Κύριος. κ' ὅταν δὴλασκωνται εἰς ἄβατον τόπον κ' ἀφανέρωτον, μισῶντες πᾶσαν δόξαν ἀνθρώπων, ἔχ' τὴν ψυχὴν τὸς ἀγωνίζόμενοι, τότε ὁ Θεὸς ἐπέλλει κηρυκας, κ' δημοσιεύει εἰς τὸν Κόσμον ὅλον τὴν δόξαν τὸς. Εἰ ἡθελε δὴλαβῆ τὸ Κόσμον ἡ Ὀσία Μαρία ὀλυμπῆ τὴν ζωὴν, ὡσπερ τὸς ἀφῶτες χρόνος τὸς ἠλικίας τὸς, ἦτον ἀσοχημῶν τὸ ὀνοματῆς ὀλοτέλα. ἀμὴ θεατὶ ἀπαρνήθη τὸν Κόσμον, κ' τὸν ἐμίσησε, κ' ἔκαμε, μὴ. χρόνος εἰς τὴν Ἐρημον, βεφομήθη μὲ νερόν κ' χορτάει, ἐφανέρωσεν ὁ Κύριος εἰς πᾶν τὸν Κόσμον τὴν δόξαν αὐτῆς, κ' τὴν ὀφημῆτι τόσον, ὅτ' ἐκέρησε Θεωπότερον φέγγον, ὡδ' ὅτ' ἡθελε ὀποκῆση ζῆτῶσα δόξαν τὸ Κόσμον κ' ματαιότητα. Ὡ τὸς ἀγνωσίας ἡμῶν, πῶς πλανώμεσεν οἱ ἄφρονες, κ' ποδῶντες τιμῆς, κ' ζῆτῶντες μεγαλεῖα, καταφρονέμεσεν, κ' αὐτὰ τὰ ἀράγματα, ὅτ' κρατῶμεν ἡμεῖς θεα φύλαξίν μας, μῆς ἀφανίζουσι, καὶ θαρρῆντες τὰ κερδήσασιν, ζῆμῆμεσεν. Τί δέλουμ ἔν ἀφῶτετα, κ' ζῆτῶμεν τιμῆς, βλέποντες, ὅτι ὅσοι ἦσαν μικροὶ κ' καταφρονέμενοι, τιμῶνται σήμερον τὸσῶτον, καὶ μεγαλιῶνται; Ὅσον ζῆτῶμεν τὰ μᾶς ἐν θουμῆνται οἱ ἄνθρωποι, τόσον αὐτοὶ μᾶς ἀμνημονῶσι. Τῆς δὴ τιμῆται τὸσον, ἔτε δοξάζετα, ὅσον ἐκεῖνος, ὅτ' φέγγει τὴν δόξαν, κ' μισῶ τὴν τιμῆ. Τῆς δὴ εἶναι πλοσιώτερος, ὡς ἐκεῖνος, ὅς τις εἰς τὴν ποσίαν δὴλαβετα, κ' δοξάζει τὸν Κύριον. Τῆς δὴ μεγαλιῶνται τόσον, ὅσον ἐκεῖνος, ὅτ' ἀφῶντες οἱ τὸ δόξατε, κ' κ' Θεὸν ὀπελίετα. Εἰπέ μῆ, φιλόκοσμε, πόσοι γεματισμῶν Φιλόσοφοι, ἀδρειωμένους στρατιῶται, κ' Βασιλεῖς πλοσιώτατοι ἦσαν εἰς τὸν Κόσμον, κ' τᾶρα δὴλασκωνται ὀλίγη σᾶκη κ' κόκαλα; Πῆ εἶναι ὀπλοσῶν, ἡ ὑπερηφανία, καὶ δόξα τὸς, καὶ δὴ ἔμεινε τῶτων καμῆα ἐνθυμῶσι; Πα-
ριλ.

ῥηλθον ὡσεὶ σκιά, καὶ ὡς ὄνειρος ἠφανίσθησαν. Πόσους αἰθράτους μεγάλης καὶ πλωσίως ἐγνωρίσαμεν, μὲ τὰς ὁποίας πολλὰκις ἐφάγαμεν, καὶ ἐχάρημεν ἀφραϊνόμενοι, καὶ νῦν ἀλείσκονται ὑπὸ τὰς πόδας ἡμῶν ἐνταφιασμένοι, ὡς ποτὲ νὰ μὴν ἦτον; Ἀπόθαναι ὅλοι τὰς, ἔτε πλέον πρὸς ἡμᾶς ἐπιτρέψαται, ἀλλ' ἡμεῖς πηρῆσθαι εἰς ὀλίγον καιρὸν νὰ τὰς εὐράμεν. Ὡς πόσον παρέρχονται ταχιστα ὅλα τὰ Κόσμος τὰς τὰ ἀράγματα, καὶ δεῦν μὴεὶ καμία ἐνδύμησης, ὅτι ὅλα τὰ φθείρει ὁ πανδαμύτωρ καιρὸς, καὶ ἔβεται. Μόνος ὁ Θεὸς εἶναι ἀφειπτος καὶ ἀναλλοίωτος, ὅπῃ ποτὲ δεῦν ἀλλάσσει, ἔτε παρέρχεται, ἀμὴν τὰ ἐπίλοιπα ὅλα ταχὺ ἀγαλύονται, καὶ εὐας ἄπο τὸν ἄλλον χαρίζομεν αὐτεῖον, νὰ μᾶς φάγῃ οἱ σκώλικες, νὰ θρώμεν σάκη καὶ χῶμα τῆς γῆς, ἄπο τῶν ὁποίων ἐπλάσθημεν. Ἐὰν τὸ εἶναι μεγάλη μας ἀφροσύνη, νὰ ποθῶμεν τὰς τὰ Κόσμος τὰ ἀράγματα, ὡς νὰ εἶχαν τινὰ σερεότητα καὶ ἀσφάλειαν. Ἄνοιξον τὰς ὀφθαλμὰς σου, φιλόκοσμε, καὶ μὴ ζητᾷς προσωκαίρας τιμὰς, καπνὸς, καὶ ὄνειρατα, ὅτι ταῦτα πάντα εἶναι φθορὰ γεμάτα, καὶ ταχὺ ἀφανίζονται. Ἀλλὰ πόθῃσθαι τὴν ἀγάπην καὶ φιλίαν τῶ Θεοῦ, τῶν αἰεὶ καὶ πάντοτε θαμύσασθαι. καὶ εὐὰ αὐτὴν ἀποκλήσῃς, θέλει σάκη τὸ μνημόσυνόν σου εἰς τὸν Κόσμον αἰώνιον, καὶ νὰ ἀξιωθῆς εἰς τὰς Οὐράνας δόξαν καὶ τιμὴν ἀτελόητον, ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ τῷ Κυρίῳ ἡμῶν. Ὡς ἀρέπει δόξα εἰς τὰς αἰῶνας. Ἀμὴν.

Κ Ε Φ Α Λ Α Ι Ο Ν, ΛΑ΄.

Περὶ τῆς ματαιότητος τῆς κοσμικῶν παραγμάτων, καὶ τῆς τῶ Κόσμος καταφρονήσεως.

11 **Μ**αταιότης ματαιότητων, τὰ πάντα ματαιότης, λέγει ὁ σοφὸς Σολομών. Ὅλα τὰ Κόσμος τὰ ἀράγματα εἰσὶ κενὰ, ψυδῆτε, καὶ μάταια, ἔξω ἄπο τὴν δόξαν τῶ Κυρίου. Ματαία καὶ ἄσατος εἶναι πᾶσα κοσμικὴ δόξα, καὶ πλανητικοὶ καὶ ἀγνωστοὶ ὅσοι εὐδοκῶσι, καὶ χαίρονται εἰς πλεον, τιμὰς, καὶ ἀπόλαυσεις τῆς βραχυτάτης ζωῆς, ἐπειδὴ ὀπίσω τῶν ἀπολυθῶν θλίψης καὶ θρήνης αἰώνιος. Ματαία εἶναι καὶ ἀλήθειαν ἢ ζωὴν μας, τὰ προσωκαίρα αγαθὰ, καὶ ἡ διμορφία τῶ Κόσμος τὰς, ἢ βραχυτάταις χαρῶν καὶ ἀπόλαυσις τῆς παραχῶδης καὶ κεραινονομῆς ταύτης ζωῆς, καὶ μόνον καλότυχοι ὅσοι ἀπαρνῶνται τὸν Κόσμον, καὶ τὰ τὰ Κόσμος ἔξω τὸν Κύριον, καὶ φερατῶσι τὴν συνὴν καὶ τεθλιμμένην ὁδὸν τῶ Οὐραίου, ὅτι ἀσοχεῖντες τὸ Κόσμος, θέλει ζῆσαι εἰρηνικῶν ζωῶν καὶ ἀκύματων, μὴ ἔχοντες τινὰ νὰ τὰς ἀσείσῃ ἄπο τὰς πνευματικὰς ἀγῶνας, καὶ τῆς ψυχῆς τῶν γλυκύτητα. Περισσότερον ἀφελᾶσαι νὰ εἶσαι πτωχὸς, ἢ πλεῖστος, ἰδιώτης καὶ ταπεινός, ὡς μάταιος γεματισμένος καὶ ὑπερήφανος, ὅποῖον θέλει φανερώσει ἢ φοβερά τῆς τῶ Χριστῶ δούτερας ἐλπίσεως ἡμέρα, ὅπῃ θέλει σὺ χεῖζει περισσότερο τότε νὰ ἔχῃς κατάρων τὴν σωείδῃσθαι, παρὲξ πῶς ἰδίδαξες ὀμιλίας πωσόφους. ὅτι δεῦν μᾶς ἐρωτῶσι τότε τί εἶπαμεν, ἀλλὰ τί αγαθὸν ἐπέλασμεν. Μήξῃσθαι ἐν πόσον καιρὸν ἐδαπάνησας εἰς ὑπερηψίαν τὸ Κόσμος, ἄπο τῶν ζωῶν, ὅπῃ σὺ ἐχάρισον ὁ Θεός, ἔξω νὰ τὰ δολῆς, ἀχάρισε, ἢ νὰ εἰπῶ καλλιώτερα, ἔξω νὰ ἀγωνίζεσαι νὰ σωθῆς, ἀμὴν ἐκεῖνος χεῖσαι δεῦν ἔχει ἄπο τὰς ἀράξεις σου. Ὁ περασμένος καιρὸς ἠφανίσαι, καὶ πλέον ὀπίσω δεῦν ἔρχε.

ἔρχεται. Αἱ ἡμέραι δρομῆως παρέρχονται, ἢ ὁ θάνατος καρτερῆι, ἢ ἀπαντή-
 χόησι. Τί ὄφελος ἐν τῇ λάβῃ, ἢ πόσον ἕξφορον ὑπὸ τῆς κόπης, ὅτ' ἔκαμες
 εἰς τὰ πρόσκαιρα ἢ μάταια πράγματα; Ἐὰν σοχαθῆς εἰς τὴν φιλοσύνην, δὲν
 ἦυρες φιλίαν ἀληθῆ εἰς ὅσους διηγήτορες, ἀλλὰ μάλλον ἀχαρισίαν καὶ μηχαν-
 νήματα. Δοιοὺν εἶτι ἔκαμες, ἔχασέσθω, ἢ ὅπως ἀπώλετο. Ἡ ὀλίγη ἀχαρι-
 σία τῆς αἰθρίας, καὶ πάντα τὰ πρόσκαιρα πράγματα σὲ νεφελοῖσιν, ὅτι μόνον
 τὸν διεργέτω καὶ Σωτῆρα Θεὸν χρεώσῃς ἐν ἀγαπῇ, καὶ τὰ τῆς δαλδύνης, ὅστις πα-
 ραχαρῆ δὲ ὄφελός σου, καὶ δόξασθαι εἰς τὸν Κόσμον ἀχαρισίαν, δὲν τὰ σφένης
 εἰς αὐτὸν τὰ λαμβανῆς βοήθειαν. Ὅσον καιρὸν ἐξοδιώσῃς εἰς τὴν ὑπακοὴν τῆ
 Χειρῆ, ὅτ' ἰκαρπερὸς καὶ ἀφελίμος, ἀμὴ ὅλοι οἱ ἐπιλοιοποὶ κόποι καὶ μόχθοι
 εἰσὶν ὑπερβολῆς καὶ μάταιοι. Οὐαί σοι, ἀμαρτωλὲ, ὅτι ἀπώλεσας τὸ ἀνθος
 τῆς νεότητός σου εἰς δαλδύσιν τῆς σαρκός, τῆς Κόσμου, καὶ τῆς ψυχροφύρου δαίμονος,
 καὶ προτιμῆς τὸ φθαρτὸν μέρος, ὅτ' ἐταχὺ δαλδύεται, καὶ τὸ ἀθάνατον ἀμελεῖς,
 καὶ δὲν θέλεις τὰ κοπιῶσθαι, ὅταν ἔχῃς δύναμιν ἕξ λόγου, ἀλλὰ καρτερῆς τὴν
 ἐχάτης χρόνος τῆς βίβης, ὅταν δὲν ἔχῃς δύναμιν ἕξ λόγου, ἀλλὰ καρτερῆς τὴν
 ἕξ τῆς ψυχῆς, ἀνὸς. Ὡς τῆς ἀνοίας καὶ ἀφροσύνης σου, καὶ ἀφίης τὴν πι-
 γνὴν ἀπάντων τῆς ἀγαθῶν, καὶ ἀληθινῶν ἀνάπαυσιν τῆς καρδίας σου, ἕξ τὰ κό-
 πορα τῆς πλάνης Κόσμου καὶ σκύβαλα. Ὁ μακάριος Παῦλος λέγει εἰς τὴν πρὸς Φι-
 λιπ. γ'. Ἐπιστολῶν. Πάντα ἐζημιώθην, καὶ ἠνέμαι σκύβαλα εἶναι, ἵνα Χει-
 ρῆσον κερδήσω, καὶ ἀρεθῶ ἐν αὐτῷ. ἤνεν, ὅλα τὰ Κόσμου τὰ πράγματα ἀπαρ-
 τήθηκα, καὶ ἔχασα ὡς περ σκύβαλα, δὲν τὰ ἀπολαύσω τὸν Χειρῆσον, καὶ τὰ ἀ-
 ρεθῶ μετ' αὐτῶ εἰς τὴν Βασιλείαν τῆ. Πολλῆσε ἀφροσύνη εἶναι, ὡς ἀνθρώπε,
 καὶ μὴ καταφρονῆσαι ὅλα τὰ κτίσματα, ἵνα ἀπολαύσῃς τὸν Κτίστω. Δὲν εἶσαι
 τῆ Θεῷ ἄξιος ἐὰν δὲν μισήσῃς τὸν Κόσμον ἕξ τὸν Κύριον. Ἀλλὰ τί νομίζεις, καὶ
 εἶναι ὁ Κόσμος, καὶ τὸν ἀγαπῆς μετ' ὅσῳ προσάθειαν; Ἄλλο δὲν εἶναι ἐπιμελῆς
 ἐρῶν ἄμφορος, πᾶρξ μία φυλακὴ τῆς ζώνης, τῆς ἀπεδαμῆτων, χολίον
 ἀμαρτημάτων, ἐχθρὸς τῆς ἀληθινῶν καὶ ἀγαθῶν ἔργων, καὶ τῆς ἐναρέτων κατα-
 φρήσις. Ὁ Κόσμος ταχέως παρέρχεται, καὶ πᾶσα ἡσθε ἐπιθυμία ὡς ἀσραπὴ
 ἀφανίζεται. Μίσησον ἐν τὸν πρόσκαιρον πλεον, καὶ ἄρῃς αἰῶνια πλεον.
 Καταφρόνησον τὴν τιμὴν, καὶ τιμηθῆς ἀξιοτέρων. Ἀπαρτήσε πᾶσαν σαρκι-
 κὴν ἠδυσπᾶθειαν, ἵνα ἀπολαύσῃς εὐφρῶν τὴν Οὐρανῶν. Μίσησον τὴν προσω-
 εντὴν ἀνάπαυσιν, καὶ ἀναπαύσαι αἰωνίως. Πόθησον γυμνότητα, καὶ ἐνδεδῆς
 σολῶ Θεοφωταν. Ἀγάπησον τὸ πένθος, καὶ χαίρεισαι πάντοτε. Πόθησον ὁ
 νειδισμὸς καὶ ὑβρεῖς ἕξ τὸν Κύριον, καὶ δόξαθῃς ὑπὸ τῆς Ἀγγέλων. καὶ ἀπλῶς
 εἰπεῖν, μίσησον καὶ καταφρόνησον τὰ φθαρτὰ καὶ πρόσκαιρα, ἵνα ἀπολαύσῃς τὰ
 παντοτινὰ καὶ Οὐρανῶν. Ὁ Δεσπότης ἐγενε δὲν τὴν ἀγάπῃ σου δόλος, καὶ σύ πο-
 θεῖς τιμᾶς καὶ δόξας αἰαίχων; Ταπεινώσε, ταλαίπωρε ὑπερήφανε. Μίσησον
 τὴν σαρκικὴν ἠδυσπᾶθειαν, καὶ δαπάνησον τὸ βραχὺ τῆς ζωῆς εἰς καταφρόνη-
 σιν τῆς πλῆθους καὶ κοπιῶσθαι τῆς Κόσμου, ὅστις ταχέως παρέρχεται. Πίνοντες οἱ φι-
 λόκοσομοὶ τὰς ἠδονὰς τῆς αἰῶνος τῆς, θωατώνονται ἐξάφνης μετ' ὅσον καιρὸν θά-
 νατον καὶ αἰώνιον, εἰς τὴν ἀμαρτίαν ἀποκαιώθησιν, καθὼς ὁ Ὀλοφύρης τὸ ἔπα-
 ρον, ὁ ὁποῖος ἐξυπνῶντας ὑπὸ τὴν μέθην, ἀρέθη χωρὶς κεφαλῆς εἰς τὸν ἄ-
 θῶν, καὶ ἦτον χειροτερὴ ἢ ἄξιον, ὅτ' ἐθανάτωσε τὴν ψυχὴν τῆ, ἀδὲ τῆς σώ-
 φρονος Ἰσθῆθ τὴν μάχαιραν, ἀδὲ ἔργον ἀφελίμον εἰς ἡμᾶς, ἕξ τὰ φάλαγγα
 τῆν

τῶ μέθῳ καὶ ἰδονὰς τὰς τῶ σώματος. Εἰπέ με, ἄνθρωπε, τί νὰ θῆς, ὅταν ἀκόσμη νὰ σὲ εἰπῶσιν, ἄφρων, τῶ νύκτα ταύτῳ δόποθαίνεις, καὶ χαρ-
 εῖξασαι εἰς τὸ πείσμα σε δόπο τῶ σάρκα, δόπο τὸν πλετον, καὶ δόπολαυσε; Τί νὰ
 κάμῃς τότε, ὅταν ἀκόσμη τὸν Κύριον νὰ εἰπῇ εἰς κατηγορίαν σε, καὶ τῶ λοιπῶν
 φιλοκόσμων ὁμοίαν σε; Πῶ εἶναι πῶρα οἱ Θεοῖτες, εἰς τὰς ὁποίας εἶχαν τὸ θάρ-
 ρος τες, καὶ δευ ἔρχονται νὰ τὰς βοηθήσεν εἰς τοιαύτῳ ἀνάγκῳ; Εἰπέ ἐν ὅλα
 σε τὰ ὑπάρχοντα δευ διώνονται τότε νὰ σὲ λυβώσεν δόπο τὰς χεῖρας τὰ δικαῖς
 Κριτῶ, τί καθ' ἑαυτοῦ, καὶ δευ συλλογίζεσαι πῶν γλυκοτάτῳ δόπολαυσι τῆς
 τῶ Οὐρανῶν Βασιλείας, καὶ τῶ δειμύτητα τῆς ἀπελευθέρου κολέσεως; Διτί πο-
 κείνεις τὰ ἑδάμνα καὶ ἀνάξια τοιαύτης Μακαριότητος; Εἰπέ με, εἰὰ ἡθελαν
 βάλῃ οἱ κριταὶ τινὰ κακοποιῶν ἄνθρωπον εἰς τὴν φυλακὴν, ἔχ' νὰ τὸν θανατώ-
 σωσι, καὶ αὐτὸς νὰ ἰδῇ μίαν θυρίδα εἰς τὸν τοῖχον, δόπο τῶ ὅποιαν νὰ ἡμπορῇ,
 εἰὰ σκοχωρηθῇ, νὰ εὐχῇ ὀλόγυμον, καὶ αὐτὸς νὰ λυπηθῇ τὸ ῥῶχά τε, νὰ μεί-
 νῃ ἔσω, νὰ τὸν χαλάσῃ, δευ ἡπὸ ἔξω δόπο τὸν νῦν τε, νὰ χάσῃ τὴν ποθε-
 μῆν ζωνὴν ἔχ' ἱμάτια ἄχρησα; Ναὶ ἀληθῆς αὐτοῦ. φρενόληπτος καὶ δαιμονισμέ-
 νος εἶναι ὁ ποιῆτος ἄνθρωπος, ὅτι εἰὰ εἶχε γνώσιν, εἰ μόνον ἐνδύματα, ἀλλὰ καὶ
 μῆν τῶ δέρματος καὶ τῆς σαρκὸς ἔσεργε νὰ ξεχίσῃ, καὶ αἷμα νὰ χύσῃ, μόνον νὰ
 μῆν δόποθαῖν παντέλεια. Ἀκασσον, φιλόκοσμη, τί μᾶς λέγει ὁ Κύριος.
 „ Εἰσέλθετε διὰ τῆς στενῆς πύλης, ὅτι τεθλιμῆν ἡ ὁδὸς ἡ ἀπάγῃ εἰς τὴν
 „ ζωνὴν. Ἡ στενὴ εἶναι ἡ στενὴ θυρίδα τῆς φυλακῆς, καὶ ἡμεῖς εἰμεθῶν οἱ κατακε-
 κειμῆνοι εἰς θάνατον, καὶ δευ ἰξυδῶμεν, εἰὰ αὐτεῖον τελευτῆν ἡ δόποφασιν,
 νὰ λάβαμεν τὸν ὀφειλόμῆνον θάνατον, δόπο τὸν ὅποιον δευ εἶναι ἄλλος ῥόπος νὰ
 λυβώθῃμεν, εἰμῆ νὰ ἐγδυθῆμεν δόπο τὸν πλετον, θησαυρὸς καὶ ἐνδύματα,
 ἔχ' νὰ διυθῆμεν νὰ περάσωμεν πῶν στενῆν θυρίδα τῶ θλίψεων, ὅπως εὐρω-
 μεν ἕσπερον εἰσχωρεῖν εἰς τὸν Παράδεισον. Ὡ πόσοι καὶ πόσοιαι δεισκονται,
 ὅπῃ ποτιμῶν ὑπὲρ τὴν ψυχὴν αὐτῶν τὰ ἱμάτια, καὶ ἔχουσι κάλλιον τὸν πλε-
 τον, νὰ ὑπάγῃσι κατὰ ἐνδυμῆνοι καὶ χορτατοὶ μὲ τὸν ἄφροντα πλεσιον εἰς τὴν
 κόλασιν, ἄθῃ μὲ τὸν Λάζαρον πτωχοὶ καὶ ξεχιτῆροι εἰς τὸν Παράδεισον. Γύ-
 ρεφε, παλαίπαρε ἄνθρωπε, νὰ λυβώθῃς τὸ θανάτε, καὶ μὴ λυπηθῇς σολὰς καὶ
 φορέματα, ἀλλὰ γυμνώσῃ καὶ ῥίψαιτε δόπο λόγῃς. Ἡ δονὰς τῶ σώματος μι-
 σισσον, καὶ καταφρόνεσον πάντα τὰ σαρκικά, νὰ λυβώθῃς δόπο ψυχικὸν θά-
 νατον. Εἰὰ δώσῃς πῶρα τὸν πλετόν σε εἰς πτωχὰς, τὸν δεισκεις εἰς τὴν ἄλ-
 λῳ ζωῶ ἐκατονταπλάσιον, νὰ θφραίνεσαι. Εἰδὲ καὶ λυπηθῆς τον, αὐτεῖον εα-
 νικῶσῃ τὸν ἀφίνεις παντέρημον. Εὐγάλε τὸν χιτῶνα καὶ τὸ ἱμάτιον, ὅταν σὲ θρα-
 βίζετ ὁ Κόσμος, νὰ σὲ ῥίψῃ εἰς τὸ θέλημα τε, καὶ ἀφεις τῆτο, καθ' ὡς ἔκαμεν ὁ
 πᾶγκαλὸς Ἰωσήφ, ὅταν τὸν ἔσυρρεν ἡ κυρά τε νὰ πῶν μοιχόσῃ, καὶ ἐπορτίμισεν ἀφί-
 ση τὸν χιτῶνα εἰς τὰς χεῖρας τῆς, παρέξ νὰ τὸν ἀγαπᾷ αὐτῆ, καὶ νὰ χάσῃ τὴν Θεὸν τὴν
 φιλίαν. Οὕτω ἀρέπει νὰ κάμῃ πᾶς εἰς μας, εἰ μόνον χιτῶνα καὶ ἄλλα ἱμάτια,
 ἀλλὰ καὶ ὅλα ὅσα μᾶς ἐμποδίζουσι νὰ ῥίψωμεν, ἔχ' νὰ σώσωμεν τὴν ψυχὴν
 μας. Ἄς μισήσωμεν ἐν τὸν πρὸςκαιρον πλετον, ὡς ἀνώφελόν, ἄς κατα-
 φρονέσωμεν τὸν Κόσμον, πλεν νὰ μᾶς ερέψῃ αὐτὸς θυμωμένος τὸ πρὸςωπον.
 Ἄς ἀφῆσωμεν ἐκείνας, ὅσα εανικῶς μας ἀφίνουμεν αὐτεῖον. Ἄς κάμωμεν ὡς
 οἱ φρόνιμοι ἔμποροι, νὰ δώσωμεν φθαρτὰ καὶ ἄπικρα ἀράγματα, ἵνα δόπο-
 λαύσωμεν ἀφθαρτὰ καὶ αἰεὶ ἔχῃμενόντα. Ἄς ἐγδυθῆμεν πάσης ἀγάπης καὶ

προσαθείας βιωτικής, ἵνα ὑπολαύσωμεν εἰς τὴν γλῶττον τὸν Παράδεισον, καὶ εἰς τὰς Οὐρανὰς τὴν αἰώνιον ἀγαλλίασιν, ἐν Χειρῶ Ἰησοῦ τοῦ Κυρίου ἡμῶν. Ω, ἡ δόξα εἰς τὰς αἰῶνας. Ἀμήν.

Κ Ε Φ Α Λ Α Ι Ο Ν, Δ Β'.

Ὅτι ἡ ὑπολαύσεις τῆ Κόσμου εἶναι πικραῖς, καὶ πρέπει νὰ ταῖς μισῶ πᾶς σῶας, καὶ νὰ ποδῆ τὴν Οὐρανίον.

Ἡ Πηνιῶτο ᾠδα κληθῆναι ἡ ψυχὴ μου, καὶ ἐμνήθην τῆ Θεᾶ, καὶ ὀφρῶν
 ἦν, εἶπεν ὁ Δαβὶδ. ἦγεν, ἐμίσησεν ἡ ψυχὴ μου πᾶσαν ᾠδα κλη-
 σιν, καὶ ᾠδαμυθίαν τῆ Κόσμου, καὶ μόνον ἐνδυμέμαι τῆ Θεᾶ, καὶ ὀφραῖνομαι.
 Τώρα, ὅπως εἶσαι εἰς τὴν ὀξορίαν ταύτῃ τῆ Κόσμου, χαῖρα, φιλόχρῖσε, καὶ
 ἐπεθύμα νὰ μὴ ἔχῃς τινὰ ᾠδα κλησιν, ἕατὶ εἶναι ἀποσκαιρος, καὶ πρέπει νὰ
 πὴν καταφρονᾷ ἡ καρδιά σου. Δὲν ἔμπορεῖς νὰ ὑπολαύσῃς ποτὲ εἰς τὸν Κόσμον
 τελεῖαν ἀπάυσιν, ἕτε ἀληθινῶ ἀγαλλίασιν, ὅτι εἶναι γεμάτος θλίψιν καὶ
 πικρότητα. Στοχάσῃ, πόση ἀνοσία εἶναι κρυμμένη εἰς τὴν ὀλίγῃ τῆ Κόσμου
 γλυκύτητα, ὅπως φαίνεται ἔξωθεν. Ἐνόησον τὸν πόνον καὶ πικρίαν τῆς σωματικῆ-
 σίας, ὅπως ἀκολοθεῖ τῆς ἀμαρτίας, καὶ θλίβει τὴν καρδίαν σου πάντοτε. Ὁ Κόσ-
 μος εἶναι πικρὸς, καὶ τὸν ἀγαπᾷς, ἀμὴν αὐτὸν γλυκὸς, τί ἤθελαν κάμῃ οἱ ἄν-
 θρωποι; Ἡ νῆσος καὶ ἔσμιξεν ὁ φιλόσοφος Πατὴρ ἡμῶν καὶ φιλόσοφος τὴν πικρίαν
 καὶ θλίψιν μετὰ ταῖς χαρὰς καὶ ᾠδαμυθίαις τῆ Κόσμου, ἕατὶ νὰ μισῶμεν τὴν
 ζωὴν ταύτῃ, καὶ νὰ ποδῶμεν τὴν μέλλουσαν. Ὅταν θέλῃ νὰ ὑπογαλακτίσῃ
 τὸ βρέφος ἡ μήτηρ αὐτῆ, βῶει ὀλίγῃ ἀλάλῃ, ἢ ἄλλο πικρὸν εἰς τὸ βυζίτις,
 καὶ δοκιμάζον τὸ παιδὶ τὴν πικρίαν, μισᾷ καὶ ἀσοχᾷ τῆ γάλακτος τὴν γλυκύ-
 τητα, καὶ λαμβάνει σφαιρότερον τροφὴν καὶ ὀφελιμωτέραν. ἔτω καὶ ὁ πανάγαθος
 Κύριος, ὅταν ἰδῇ τὰς φιλοκόσμους, πῶς ὀρέγονται ταῖς σαρκικὰς ὑπολαύσεις,
 καὶ δὲν θέλῃ ἡ ἀπαρνηθῆσιν τὸν Κόσμον, τὰς εἰλεῖ καμπόσῃ πικρίαν
 θλίψεως, καὶ ὡς τὴν γὰρ δὲν καὶ τὴν δοκιμάσῃ, ἀρχίζῃ νὰ μισῶσι τὸν
 Κόσμον, γνωρίζοντες τὰς τὴν ματαιότητα, καὶ ζητοῦσι τὴν ἁπταγυμνίαν
 τροφῆν, ἥτις διώεται νὰ τὰς σπείξῃ πληρέστατα. καὶ δὲν προσέχῃ εἰς τὴν
 αἰδῆτῃ καὶ σαρκικῇ γέυσιν, ὡσπερ τὰ βρέφῃ, ἀλλ' ὡς τέλειοι ἄνδρες ἀρ-
 χίζῃ νὰ ἔργῃ ἐνάρετα. καὶ τὸτο εἶναι διασπλαχνία πολλὴ καὶ ἀγαθότης τῆ
 Σωτῆρος Χειρῆ, νὰ σώῃ τὰς ὑπολαύσεις τῆ Κόσμου μετὰ θλίψεως καὶ συμφα-
 ρὰς, ἕατὶ νὰ τὰς ἀπαρνηθῇ, καὶ νὰ ποδῶμεν τὴν ὄντως ὀφροσύνην καὶ ἀγαλ-
 λίασιν. Ὅμως βλέπομεν, ὅτι οἱ ὀφελότεροι ἀγαπᾷσι τὴν θλίβερα ὑπο-
 λαύσιν καὶ πικρὰν τῆ Κόσμου γλυκύτητα, ὑπὲρ τὴν χαροποιὸν τῆ Χειρῆ θλί-
 ψιν, καὶ πικρίαν τὴν πανὸφροσύνην, καὶ ἀκολοθεῖν τὰ φέροντα, μισῶσιν
 ἀφρόνως τὰ αἶ καὶ πάντοτε ἁμαρτῶντα. Οὗτοι ὁμοιάζουσι τῷ ἰχθύϊ τῆς θα-
 λάσσης, ὅπως δὲν νοῶσι τὴν πικρίαν τῶ ἀλμυρῶν ὑδάτων, ὅτι εἰς αὐτὰ ἔχρη-
 θισαν. Οὕτω καὶ οἱ φιλόσοφοι ἐπὶ τὴν σωματικὴν καὶ ἔξιν τῆς ἀμαρτίας,
 ὅθεν δὲν αἰδαίνονται αὐτῆς τὸ βάρος καὶ τὴν πικρότητα. Ὁ Κόσμος θλίβει με-
 ταῖς πικρίαις ἐκείνης, ὅπως γυρᾷ νὰ δοκιμάζῃ τὸν Θεόν, ἕατὶ ἰξό-
 ρει, πῶς μετὰ τὴν γέυσιν τῆ πνέματος ἀχαμνῶει ἡ σὰρξ, καὶ γικρᾷται. ἕατὶ
 τὸτο

ἴστο ζήτησον χάριν ἀπὸ Θεῶν καὶ βοήθειαν, νὰ σὲ ἀνοήσουν ὅλα τὰ Κόσμου τὰ
 πράγματα, καὶ μόνον ὁ Χεῖρὸς νὰ εἶναι εἰς τὴν ψυχὴν σου γλυκύτατος. Διὰ τὴν
 ὅστις ποθεῖ νὰ δοκιμάσῃ τὸ Πνεῦμα τῶν Θεῶν, κάμνει χρεῖα νὰ μισήσῃ πρῶτον
 ὅλα τὰ ὄπτηγια. καὶ ὅταν αὐτὰ τὰ φανῶσι πικρὰ καὶ ἀνόσα, τότε ἡ ψυχὴ ἀξιώνε-
 ται νὰ λάβῃ πᾶσαν πνευματικὴν ἀφθάλμιον. Αἱ ὑπολαύσεις καὶ ἀφθαρμυδίαι
 τῶν Κόσμου τότε ἔχουσιν ἀληθινὴν πικρίαν, καὶ ψεύδῃ γλυκύτητα, πόνον βέβαιον,
 καὶ ἀμφίβολον ἠδονὴν, κοπιαστικὴν ἀνάπαυσιν, καὶ ἐπιβραβεῖαν ἀγαθίας, τι-
 μὴν ἀτιμὸν, καὶ δόξαν δικαταφρόνητον, δυστυχὴν ὀτυχίαν, καὶ ματαίαν ἐλπί-
 δα Μακαριότητος. Διὰ τὸτο ὁ πάνσοφος Θεὸς ἤνωσε μὲ τὰς ὄπτηγιας ὑπολαύσεις
 πόσαις πικρότητες, ἵνα νὰ ζητῶμεν ἐκένῳ τὴν ἀληθινὴν καὶ ἀψευδέστικὴν Μακα-
 ριότητα. Ὡς τῆς ἀγαθότητος καὶ σοφίας τῶν Δεσπότην. ἀδελφεῖ, ἀδελφεῖ,
 ἀκονόμισε νὰ εἶναι γεμάτη πικρία καὶ φόβος ἐν τῇ ἡ ὀξορίαμας, ἵνα νὰ
 μὴν αἰχμαλωτίζεται, καὶ νὰ νικᾶται ἡ καρδία σου ἀπὸ τὴν ταύτης γλυκύτη-
 τα. Εἰς ὅλαις τῶν Κόσμου ταῖς τιμαῖς εἶναι οἱ ἄλογισμοὶ μάταιοι, καὶ αἱ συμ-
 φοραὶ πανόδωτοι. Πᾶσα χαρὰ ἀνθρώπινη γέμει θλίψεως, καὶ ὅσον ἔχουσιν
 ὀτυχίας, κάθε μικρὰ λύπη τὴν δίδει βάσανον. Μεγάλον εἶναι τὸ σφάλμα
 καὶ ἡ ζημία σου, ἀνθρώπε, νὰ ἔχῃ τότε συμφορὰς αὐτὴ ἡ ζωὴ, καὶ νὰ τὴν
 ποθῆς, ὡς γλυκεῖαν καὶ νόσιμον. Ὡς τῆς ἀνοήσεως, πῶς ἔχεις θεραπείαν καὶ
 ἀνάπαυσιν εἰς αὐτὴν πόσας χρόνας, καὶ δὲν γνωρίζεις τὴν θανάσιμόν σου ζη-
 μίαν καὶ κίνδυνον; καθὼς εἶναι εἷας ἀρρώστητός, ὅταν μισᾷ τὸ καλὸν φα-
 γνὸν καὶ ἀφέλιμον, καὶ προκρίνει τὰ βλαβερὰ καὶ ἄχρηστα, ἵνα εἶναι χαλα-
 τήρος ὁ σὸμαχός σου, καὶ δὲν τὴν νοσιμίζῃς τὰ ἰατρικὰ βότανα, ἵνα τὴν ὅποιαν
 αἰτίαν κινδυνώβει εἰς θάνατον. Οὕτως ἡμπορῶμεν νὰ ἔχωμεν ὀλίγη ἐλπίδα
 καὶ θάρρος ζωῆς εἰς ἐκεῖνον, ὅτε δὲν τὴν ἀρίσκει τὰ θεῖα λόγια τῶν Χειρῶν τῶν
 ἑσπερῶν καὶ γλυκύτατα, ἀλλὰ γυρᾷ τὰ βλαβερὰ καὶ πικρὰ φαγία τῶν Κόσμου.
 εἴσω τὴν ἀχαίεστος Ἑβραῖος, ὅτε τὴν ἔφερον ὁ Κύριος μὲ ἄρτον Οὐράνιον,
 καὶ αὐτοὶ ἐγγόγγυζαν τὴν Μαυσέως, ὅπποθεν τὴν ἀναξίαν βροχὴν τὴν Αἰγύ-
 πτιον. Ἐννόησον ἔν τῶν πικρίαν, ὅτε εἶναι ἀφθαρμυρὴ εἰς τὰς κοσμικὰς ὑπο-
 λαύσεις, καὶ τὸτο μόνον φθάνει νὰ σὲ κάμῃ, νὰ μισήτης πᾶσαν ἀφθαρμυδίαν
 ὄπτηγιον. ὅτι ὁ σκάλιξ τῆς σινειδῆσεως, ὅτε φάγει τὴν καρδίαν σου καθ' ἑκά-
 στὴν, πικραίνει ὅλας σου τὰς ἠδονὰς, καὶ ἔπειτα τὰς κοσμικὰς ὑπολαύσεις εἰς
 θλίψεις πικρόταταις. Μὴ ἐπιθυμᾷς ἔν τῶν ὄπτηγιον ἀγαθίας, ἀλλὰ
 μόνον ποθεῖ τὴν Οὐράνιον, ὅτε βασιλεύει ὁ Δεσπότης Χεῖρὸς, καὶ πάντες
 οἱ Ἄγιοι, καὶ ἡ δόξα αὐτῶν ὑπάρχει αἰώνιος. Τί ὄφελος λαμβανόμεν, νὰ
 πολακώμεν αὐτὴν τὴν βρωμεσθῆν σάρκα, νὰ τὴν ἔφωμεν μὲ πόσῳ ἀνά-
 παυσιν εἰς τὴν ὀλίγη μας ζωὴν ταύτην, ἔπειτα νὰ μᾶς βάλῃς εἰς τιμωρίαν
 αἰώνιον; Τί ἄφορον πέρνομεν, νὰ μᾶς τιμῶσιν ἐδῶ οἱ ἄνθρωποι, καὶ ἐκεῖ νὰ
 καταχωρῶμεν ἀπὸ τῶν δαίμονας, καὶ νὰ καταφρονεθῶμεν ἐνώπιον Θεοῦ καὶ Ἄγ-
 γέλων; Ἐπαινος ἀληθινὰ καὶ τιμὴ μεγάλη μας εἶναι νὰ πάθωμεν, καὶ νὰ κά-
 ταφρονεθῶμεν ἐδῶ ἵνα τὸν Χεῖρὸν, καὶ τότε παρ' αὐτῶν δοξαζόμεσθον, καθὼς μᾶς
 εἶπε. Μακάριοι, ὅταν μισήσωσιν ὑμᾶς οἱ ἄνθρωποι. Χαίρειτε καὶ ἀγαθιάδε,
 ὅτι ὁ μισθὸς ὑμῶν πολὺς ἐν τοῖς Οὐρανοῖς. Μακάριος, ὅστις ὑπομῆκε θλί-
 ψεις δι' αὐτὸν καὶ σκροχωείας, ὅτι ἡ πληρωμὴ σου εἶναι εἰς τὸν Οὐρανὸν ἀναείθ-
 μητος. Μὴ ἀφθαρμυρῶν, ὦ ἄνθρωπε, εἰς τὸν Κόσμον τὴν ματαίτητα, ἀλλὰ ὅτι

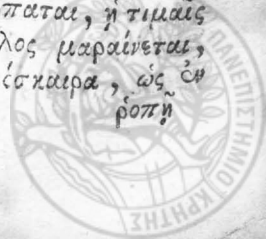
σπέρρον πρὸς Κύριον, ὅς τις εἶναι ἢ ὄπως πηγὴ τῆς ὀφθαλμώσεως, καὶ ἀγαθὴ βρύσις τῆς ὑπολαύσεως. Ἀμὴ ὅλα τὰ παράγματα, ὅπερ γυροῦναι νὰ ἔχῃς εἰς τὴν ἀνθρώπου, χαίρεις τε, ὅτι εἰς αὐτὰ δὲν εἶναι καμία ὀφθαλμωσις. Εἶδὲ καὶ εὐρῆς ὀφθαλμικρὰ ὑπολαύσειν εἰς τὴν ζωὴν ταύτην, δὲν εἶναι σερὰ ἕως τὸ ὑπερρον, ἀλλὰ πᾶσάντι ἴδοντῃ τελειώνει μὲν θλίψιν καὶ βάσανον, μόνον ἢ ὀφθαλμωσις τῆς δεξιᾶς τῆ Θεῶ ἁμαρτῶν αἰεὶ καὶ πάντοτε, ὅτι δὲν εἶναι βολετὸν νὰ μεταβῆ εἰς πικρίαν, ἕτε ἢ πνευματικὴ παρηγορία νὰ γυροῖ εἰς πόνον καὶ τιμωρίαν. Αὕτη ἢ ὀπίγειος ὑπολαύσις εἶναι βραχέα καὶ ἄσπαστος, ἀμὴ ἢ Οὐρανία εἶναι ἀσφαλεστάτη καὶ αἰώνιος. Ἀνοίξον τὰς ὀφθαλμώσεσ, φιλόκοσμα. Σπολάσε τὸ ὄφθαλμὸν καὶ τὴν ζηνίαν, ὅπερ ἔχεις, ποθῶν τὸ Κόσμον τὴν ματαιότητα, καὶ θρῦνῶσον τὴν ταλαίπωρόν σου ψυχὴν. Καταφρόνησον αὐτῆς τῆς ζωῆς τὴν ὑπολαύσειν, βλέπωντας εἰς πόσους κινδύνους δέχονται ὅσοι εἰς αὐτὴν πολιτεύονται, ἧτις εἶναι γεμάτη πικρίας καὶ θλίψεις ἁφόροις. Ναί, ἀγαπητὲ, μίσησον αὐταῖς ὅλαις ταῖς ματαιότητες, δὲν ἢ ὑπολαύτης τὴν Οὐρανίον Βασιλείαν, τὴν αἰώνιον ἀνάπαυσιν, καὶ ἄφρασον ἀγαλλίασιν. ἦς γένοιτο πάνταίς ἡμᾶς ὀπιτυχεῖν, ἐν Χειρῶν Ἰησοῦ τοῦ Κυρίου ἡμῶν. Ω, ἢ δόξα, εἰς τὴν αἰῶνας. Ἀμὴν.

Κ Ε Φ Α Λ Α Ι Ο Ν, ΔΓ΄.

Περὶ κινδύνων τῆς ζωῆς ἡμῶν, καὶ βραχύτης.

” **Α** ἄνθρωπος, ὡσεὶ χόρτος αἱ ἡμέραι αὐτῆ, ὡσεὶ ἄνθος τῆ ἀρχῆς, ἕως ἔλθῃ θῆσει, λέγει Δαβὶδ ὁ θεοπρόνοος. Εἰς πολλὰς καὶ ἁφόρους κινδύνους εἶναι ὑποκείμενον τὸ ἄνθος τῆ χορταρίας, ὁ ἥλιος τὸ ξηραίνει, ὁ ἄνθρωπος τὸ πατεῖ, τὸ ζῶον τὸ βόσκει, ἢ σὶα τὸ καίει, τὸ ὕδωρ τὸ μαθεῖ, καὶ ῥίπτει το, ὁ ἀέμος τὸ πέρνει, καὶ ἁσχορπίζει το, καὶ ἢ καύσις μαραίνει, καὶ ἀφανίζει το. Οὕτως εἶναι καὶ ὁ ταλαίπωρος ἄνθρωπος, ὅπερ δὲν ἠμπορεῖ ἢ γλασσα νὰ διηγηθῇ τῆς κινδύνους τῆς παρεσσης ζωῆς, εἰς τὴν ὁποίαν εἶναι ὑποκείμενος, εἰς πόνους, θλίψεις, συμφορὰς, ἀθρειᾶς, πνιγμὰς θαλάσσης καὶ ποταμῶν, καύσεις πυρός, ἐγκρεμνὰς, καὶ ἄλλα παρόμοια. Ἐπεὶ ἐν ἢ ζωῆς, ὡ ἄνθρωπε, εἶναι θεμιτοκλωμένη ὁποῦ πόσους κινδύνους καὶ κῆδρας, ἀρῆσαι νὰ ἄγῃς ἐνάρετα, δεῖτε ὅπερ ἀρετὴ πολιτεύεται, αὐτὴ λογαταί πολιτεία σεβάσμιος. Εἰσὶ τινὲς, ὅπερ ἀρχίζον νὰ ζῶσιν, ὅταν τὴν πλησιάζῃ ὁ θάνατος. Οἱ γνωστικὸς δὲν ἐννοιάζεται νὰ εἶναι ἢ ζωῆς μακρὰ καὶ βέβηλος, ἀλλὰ καὶ τὴν σοφίαν καλὴ καὶ ἐνάρετος. Τελειωθεὶς ἐν ὀλίγω, ἐπλήρωσε χρόνος μακρὸς. ἀρετὴ ἢ καὶ Κυρίῳ ἢ ψυχῇ αὐτῆ. Ὅς τις ζῆσει ἐνάρετα, δὲν ὀποθῆσκει πᾶποτε. Κάμειτε γὰρ, ὡ ἄνθρωποι, ῥόπον νὰ ζῆτε, ὄχι καὶ τὰ σαρκικά θελήματα, ἀλλὰ καθὼς ὁ Θεὸς ἐπόρσαξεν, εἰὰ ὀρεγέθε νὰ ζῆτε εἰς τὴν αἰῶνας ἀθάνατον, νὰ μὴ φοβᾶθε Κόσμον καὶ κῆδρα. Εἰς πολλὰς κινδύνους εἰμεδον καταπλεγμῶν, καὶ μὲ τὴν ταχύτητα, ὅπερ ἔρχομθα εἰς τὸν θάνατον, ἀρῆσαι νὰ βιαζώμεθον νὰ διορθωθῶμεθ, ἵνα μὴ μείνωμε ἔξω τῶν συμφῶν, ἀσῆτα ὀδουρῶν. Τρέχουσιν αἱ ἡμέραι τῆς ζωῆς μας, ὡσπερ τὸ πλοῖον, ὅταν ἀρῆμθῃ μὲ βίαιον ἀέμιον. Ναί ἀφῶδῆσαται, ἢ ζωῆς μας εἶναι ὡσαύτῃ εἶνα καραβί, ὅπερ δὲν τὸ ἔκτισαν δεῖ νὰ σέκη, ἀλλὰ δεῖ

ἔχῃ νὰ βέχη δρομέως, νὰ φθάσῃ εἰς τὸν λιμῆνα ταχύτερον. Οὕτω καὶ σὺ, ἀνδρῶ-
 πε, δὲν σε ἐπλάσεν ὁ Κύριος ἕξ νὰ σέκῃς εἰς τὴν ἀμέλειαν, ἀλλὰ νὰ ἐργά-
 ζῃσαι νὰ κοπιᾷς, καὶ νὰ βασανίζῃσαι, ἕως νὰ φθάσῃς εἰς τὸν πῆς σωτηρίας λιμῆ-
 να. Ὑπάρχει τὸ πλοῖον μὲ πολλὴν ταχύτητα, καὶ δὲν ἀφίνει ἰχνη, ἕτε σημεῖον
 τῆ δρόμου, ἔπω καὶ ἡ ζωὴ μας παρέρχεται τάχιστα, χωρὶς νὰ μᾶς ἀφίη τινὰ
 ἐνθυμῶσιν, ἀλλὰ ἑξαπομονῶνται ὅλοι οἱ πτωχοὶ καὶ πλῆσιοι, ἕτε ποσῶς αἱ
 παρᾶξεις πῆς φαίνονται. Πολλοὶ καὶ ἄφθοροι εἰσὶ πῆς θαλάσσης οἱ κινδῦνοι, εἰς
 πῆς ὁποῖως εἶναι τὸ πλοῖον ὑποκείμενον. Κτυπᾷ εἰς τὴν ξέραν, καὶ ἀνοίγει εἰς
 δύο, καθίζει εἰς τὴν ἄμμον, ἢ φρετῶνα τὸ πνίγει, οἱ βίαιοι ἀέμοι τὸ ρίπτου-
 σι δίπλα, καὶ τζακίζεται, καὶ οἱ κερσάροι πολεμῶν, καὶ τὸ κάκισον. Οὕτω καὶ
 ὁ πελαίπυρος ἀνθρώπος πίπτει εἰς ἄφθορος κινδῶνας καὶ βάραιτρα, μισθῶει
 ἀπὸ τὸν λιμῆνα τὸ πλοῖον μὲ χαρὰν καὶ πολλὴν ἀγαθίαν, μὲ φλάμπαρα, ἀρ-
 μῆρα, καὶ καιρὸν ἐπιδέξιον, καὶ εἰς ὀλίγας ἡμέρας δίδει εἰς ξέραν τινὰ, καὶ σω-
 ζέβεται, καὶ σρέφωσιν εἰς θλίψιν ἢ χαρᾶς ἢ ἀποθήρας. Οὕτως εἶναι καὶ εἰς
 πῆς γάμους. Κάμνωσι χαρὰν μεγάλῃ οἱ συγγῆεις, καὶ ἀδύμωσιν οἱ φίλοι
 τῆ, ἀμὴ ὅλα ταῦτα εἶναι μάταια καὶ ψεῦδη, ὅτι εἰς ὀλίγον καιρὸν τῆ συμβαίνει
 καμία θλίψις καὶ συμφορὰ, ὅπως τὸν φέρει εἰς θάνατον, καὶ σρέφωσιν ἢ χαρᾶς
 εἰς πένθος, καὶ ἢ ἀδύμωσιν εἰς δάκρυα. Ἐκεῖνος ὅπως ταξιδεύει, ἐὰν καθίται
 καὶ εἰς μίαν γωνίαν τῆ πλοῖου, ὅταν ἀρμυρίζῃ, δαδῶει, καὶ σφραπατεῖ τάχιστα,
 ἔπω καὶ σὺ, καλὰ καὶ φαίνεται σε πῶς σέκῃς ἀργός, ὅμως γίνωσκε, ὅτι σφρα-
 πατεῖς δρομέως καὶ ρυτῆτα καὶ ἡμέραν πρὸς θάνατον. Παρέρχεται ἡ ζωὴ σε, ἀπ-
 θρωπε, ὡσπερ μία ἀναδυμῖασις πῆς γῆς, καὶ εἷς ἀσύννεφον, ὅπως αἰς φανῶσιν εἰς
 τὸν αἶρα τὰ ἄστροπρίζει ὁ ἀέμος. Εἰς μίαν στιγμήν βέβεται εἰς χῶμα καὶ
 δάκτυλ ἐκεῖνος, ὅπως ἔδειχον δὲ γῆμος ἢ ἄλλων καὶ καλλιώτερος. Τί ἄλλο εἶναι
 ὁ βίος ἔπος, πᾶρεξ μία ῥοπή, ὅπως βέβη αἰς ἀέμος, καὶ μία ἀκτὴς τῆ Ἡλίου;
 Μέγιστον ἐν πῆς ἡμέρας ὅλας πῆς ζωῆς σε, εἰπέ με τί ἔγιναν; Παρηλθὸν ὡσεὶ
 σκιά τῆ Ἡλίου, καὶ ὡς ἀράχνη. Βραχέα πολλὰ εἶναι αὐτὴ ἡ ζωὴ μας, καὶ ποσῶν
 μακρῶς παρέρχεται, ὅπως μήτε μία ὥρα λογίζεται, καθὼς εἶπεν ὁ Θεὸς τῷ Ἀ-
 δάμ, ὅτι ὁποῖαν ἡμέραν φάγη ἀπὸ τὸ ἀπυγορδωμένον ξύλον, εἶχε νὰ ἄποθάνῃ.
 ὅμως ἔζησε χρόνος πολλὰς μὴ τὸ ἀμάρτημα. Διὰ τὸ ὁ Θεὸς ἐδήλωσεν, ὅτι ὅλη
 μας ἡ ζωὴ εἶναι ὡσὰν μία ὥρα, καθὼς παρεμυρῶς θέλει ἀκῶσει σαφέστερα,
 Ὁ Δαβὶδ λέγει. Ἐγὼ εἶπα ἐν τῇ ἐκστάσει μου, πᾶς ἀνθρώπος ψεύδης. καὶ δὲν
 εἶπε καὶ πῆς Ἐξηγητῆς, ὅτι νὰ εἶναι ψεῦσαι πάντες οἱ ἀνθρώποι, ἀλλὰ μόνον,
 ὅτι πᾶς εἷς εἶναι ψεῦδος, ὅτι φαίνεται μακρὰ, καὶ ἐ-
 ναι βραχέα. Ἐπίστωσα, διὸ ἐλάλησα καὶ ἐταπεινώθην. Ἐπὶ ἐπίστωσα, καὶ ἐγ-
 νώρισα τῆ λόγῃ πᾶς εἶμαι ψεῦδος, ἕξ τῆτο ἐταπεινώθην. Φαίνεσαι, ὅτι
 εἶσαι τίποτας, ἀνδρῶπε, ἀμὴ δὲν εἶσαι ἄλλο, εἰμὴ μόνον εἷς ἀμφιβόλαιον καὶ
 σικῶν ἀδυναμίας καὶ χαυνότητος, καὶ τὸν Προφήτῃ. Ἀνθρώπος ἐν εἰκῆν ἄπε-
 ρόβεται. Διὰ τὸ ἡ εἰκῶνα εἶναι τύπος πῆς ἀληθείας, καὶ ἡ ζωὴ μας αὐτὴ ἢ ἀπόσκα-
 ρος δὲν εἶναι ἀληθινή, ἀλλὰ μὲ οὐ τύπος καὶ μία σκιά τῆ θανάτου, καὶ εἷς φῶ-
 τασμα, ὅπως ταχέως παρέρχεται. Ποῖα χαρὰ, ἢ ἄπολαυσις εἶναι, ὅπως νὰ μὴ
 ἀφανίζεται, ὡσεὶ ἀσραπὴ, καὶ νὰ φεῖρεται; Ὁ πλῆθος ἄστροπᾶται, ἢ τιμαῖς
 καὶ δοξαῖς, ὡσεὶ καπνὸς ἄεθλῶνται. ἀναχωρεῖ ἢ νεότης, τὸ κάλος μαραινεται,
 ἢ δὲμορφία ὡς ἀσραπὴ ἀφανίζεται. καὶ ἀπλῶς πάντα τὰ πρὸς καιρὰ, ὡς ἐν
 ῥοπή

ροπή ὀφθαλμῶν ἔσφαιρόνται. Ἐἵνα καλὸν μόνον ἔχει ἡ ταλαιπώρος αὕτη ζωὴ, ἦγεν πῶς ἠμπορεῖ ὁ ἀμαρτωλὸς νὰ διορθωθῇ ἔξ' αἰτιᾶς μετανοίας, καὶ ὁ ἀγαθὸς νὰ ᾖ καλλίτερος. Αὐτὰ εἶναι πολύτιμα πνεύματα, ὅπως εἰς τὴν παρεῖσαν ζωὴν συλλέγονται, καὶ δι' αὐτὸ μᾶς δεφυλάττει, καὶ φελοκίπει ὁ Κύριος. καὶ πρέπει νὰ δαπανῶμεν τὴν ζωὴν μας καὶ τὴν γνάμω αὐτῆ, ἦγεν νὰ φυλάζωμεν τὰς ἐντολάς τε, καὶ νὰ μὴ ποδεύωμεν ἡδονὰς τῆς σαρκὸς καὶ ἀνάπαυσιν, ἀλλὰ νὰ ἔχωμεν θλίψεις καὶ βάσανα. Καὶ ἔξ' αἰτιᾶς νὰ μὴ βαρεθῶμεν τὸν πολὺν κόπον, μᾶς ἐσμίκρυνε τὴν ζωὴν ὡς φιλαῦθραπος, ἔξ' αἰτιᾶς τὴν πολλὴν διασπαραγμὴν αὐτοῦ. Ἐξαιτίας εἶναι ἄκρα ἀγαθὸς εἰς πάντα τὰ ἔργα, καὶ ἕκαμην ὅλα τὰ κτίσματα μὲ ἀπειρον σοφίαν καὶ πόνοιον. δι' αὐτὰ ἀλιγὸς εἶσε τὴν παρεῖσαν ζωὴν, ἔξ' αἰτιᾶς νὰ τὴν μισῶμεν, ὡς πρόσκαιρον καὶ δόλιον, καὶ νὰ ποδεύωμεν τὴν ἀρρώστον καὶ αἰδιον, ὅτι εἰὰν ἐξέσῃ τὴν πῶρα εἰς τὰς ἐχάτους καιρὸς (ὅπως γέμει ὁ Κόσμος ἀπὸ τὰς πονηρίας) οὐκ ἐπιβίβει χρόνος, καθὼς ἐξέσῃ ἐκεῖνοι οἱ πρῶτοι ἄνθρωποι, θάρρῳ ὀλίγοι ἐσώοντο, ἔξ' αἰτιᾶς ὅλοι ἐδίδοτο εἰς τὴν φιληδονίαν καὶ βόρβορον. Αὕτη εἶναι ἡ αἰτία (μὴ φαίνεται) διὰ τὴν ὁποῖαν ἠθέλησεν ὁ Θεωτὸς μας, ἀπὸ χιλιῶν χρόνων ἔχον, ὅπως ἐξέσῃ οἱ παλαιοὶ, νὰ μὴ φθαίωμεν πῶρα καὶ, ῥ. καλὰ καὶ ἄλλοι γράψωσιν ἄλλαις αἰτίαις διαφοραῖς. ἦγεν, ὅτι οἱ παλαιοὶ ἔβρωσαν συγκερασά καὶ μέθια μιᾶς λογῆς φαγητῶν, εἴτι ἐγγὺς ἡ γῆ αὐτομάτως, ἦγεν καρπὸς τῆς δένδρων, χορτάκια καὶ βότανα ἄγρια, ἀμὴ πῶρα θανατῶνει φελοστέρας ἢ κραιπάλη καὶ μέθη, ἔξ' αἰτιᾶς τὴν μάχαιραν. Ἐἵτι λέγουν, ὅτι τὰ φράγματα, ὅπως ἕκαμην ἡ γῆ τότε, ἦσαν ἀβλαβα καὶ καλλίτερα, ἔξ' αἰτιᾶς τὸ φελοστέρον ὕδωρ τὸ κατακλυσμὸς ἦτον τὰ Ὠκεανῶν ποταμῶν, ὅπως ἔσφαιρε τὴν γῆν, καὶ δὲν κάμνει πλέον τὰ θνητὰ ὑγιέσασα, ὡς τὸ φελοστέρον. Τεῖτον δὲ ἦτον καὶ θέλημα Θεοῦ, νὰ ζῆσι τότε τὸσον καιρὸν, ἔξ' αἰτιᾶς νὰ πληθύνῃ ὁ Κόσμος περὶ ἄλλον. Ἐπει ἔν, ἄνθρωπε, ἡ ζωὴ αὕτη εἶναι βραχεῖα καὶ ἄσατος, μὴ νικηθῆς ἀπὸ τὴν ἀγάπης, νὰ πέσης εἰς τὰς παγίδας τῆς ἀλλὰ μίσησον αὐτῶν ὅτι ὅλης καρδίας σε. Εἶναι πολλοὶ, ὅπως διάγασιν ποσῶτον ἀμείμνω, ὡς περὶ νὰ μὴν ἀποθαῖνασι πῶποτε, ἔπε φροντίζον οἱ ἀγνωστοὶ φελοστέρας αὐτῶν σωτηρίας, ἀλλὰ δίδονται ἀμείμνω εἰς πάντα τὰ τῆς σαρκὸς θελήματα. Ἐὰν ἐσοχάζωντο οἱ τοῖτοι τὸ ἄσατον καὶ βραχὺ τὸ παρόντος βίβ, καὶ τὸ αἰδιον τῆς Οὐρανῆς Μακαριότητος. ἔκαταφροῖσαν τὴν ζωὴν αὕτην, ὅτι δι' αὐτὸ τὴν ἐσμίκρυνεν ὁ πανάγαθος, καθὼς εἶπον. Διατὶ βλέπων, ὅτι ἡ πονηρία τῆς ἀνθρώπων ἐπλήθονε, καὶ ἠμάρτανον μὲ τὸλμην πολλὴν καὶ αὐθάδων, θάρρῶντες εἰς τὴν μακραν ζωὴν, τὴν ἐσμίκρυνε, διὰ νὰ μὴν ἐλπίζωσιν εἰς τὴν πολυχροῖαν, νὰ ἀμειλῶσιν αὐτῶν τὴν μετανοῖαν. Διὰ τὸτο λέγει πρὸς αὐτὸν ὁ Προφήτης. Ἐξελίπομεν ἐν τῇ ὀργῇ σε. Ἐἵτε τὰς ἀνομίας ἡμῶν ἐναντίον σε. Ὅτι πᾶσαι αἱ ἡμέραι ἡμῶν ἐξέλιπον. Τὰ ἔπῃ ἡμῶν ὡσεὶ ἀράχην ἐμελέπων. Αἱ ἡμέραι τῆς ἐπῆ ἡμῶν, ὅ, ἔπῃ. Τὴν ταλαιπώριαν καὶ βραχυτητα τῆς ζωῆς παρομοιάζει μὲ τὴν ἀράχην, ἡ ὁποῖα μὲ κόπον καὶ μοχθον φαίνει τὸ ἀχαμνὸν ἐκεῖνο ὕφασμα, καὶ πᾶς ὀλίγος αἰεμος καταξελίξει, καὶ ἀφανίζει το. ἔπῃ καὶ ἡ ζωὴ μας, τὴν ὁποῖαν μὲ τὸσον κόπον καὶ βάσανον διάγουμεν, εἰς μίαν στιγμὴν τὴν ἀφανίζει ὀλίγη ἀδύεια. Διὰ τὸτο μὴν ἀγαπάτε ἀπαντα τὴν πρόσκαιρον ζωὴν αὕτην καὶ ἀυπαρτην, ἔξ' αἰτιᾶς δὲν εἶναι Οὐρανῆς, ἀλλ' ὀπίγειος, δὲν εἶναι Παξίδα, ἀλλ' ἐξορία μας. Μάταιος ἔν καὶ ἀνότος, ὅστις φελοστέρας

ρος ἀνθρώπου, καὶ νὰ εἶναι ὑπερημῆτος τῆς Θεῆς ἀγάπης, εἰς τὸ σκότος πάντα
 θεωρεῖται, ὅτι μόνον τῆ Θεῆς ἡ ἀγάπη φωτίζει τὸν νῦν, χωρὶς τῆ ὁποῖα φῶς
 (εἰὰ εἶχες τὴν σοφίαν τῆ Σολομῶντος,) πάντα θεωρεῖται ὡς τῆς Αἰγυπτίας μέσον
 τῆ σκότης. Μὴ θαρρῶν εἰς πλῆθυν, ἔπεις ἄλλο τίποτε ἀποσκαίρον, ὅτι ὅλα
 ταῦτα εἶναι ῥύσα καὶ ἀνάξια. Δεὺ ἔχει γνώσιν ἐδεποσῶς ὁποῖος Κερίης κάμη
 ἀπέφασιν, χωρὶς νὰ ἀκῶσῃ πρῶτον τὰ δύο μέρη. Εἰὰ προτιμῶς τέτε τῆ Κόσμου
 τὰ ἀργαματα, ἢ αἰτία εἶναι, ὅτι δεὺ εἶδες τὰ Θεῖκα μὲ τῆς ὀφθαλμοῦς τῆς ἀ-
 κραιφνῆς ἡμῶν Πίσεως. Οἱ φιλόσοφοι δίδουσι τῷ ἀπόφασιν εἰς ἔπαινον τῆ
 Κόσμου, προτιμῶντες τὸν πῆλον τῆς γῆς, καὶ τὸν βόρβορον, ἕατι δεὺ ἠθέλησαν
 νὰ ἀκῶσῃ τὸ ἄλλο μέρος τῆ πνέυματος. καὶ δι' αὐτὸ τιμῶσι τὸν Κόσμον, καὶ τὸν ὀρέ-
 γονται, ἕατι δεὺ ἔδασιν, ἔπει ἐδοκίμασαν τὸν Θεόν. Ὅτι ὀπόταν τις δοκιμάσῃ
 τὸ πνεῦμα, τότε μισᾷ τὴν σάρκα, καὶ ὅτε γυθῆ κατὰ τὸν Θεόν, τότε καταφρονᾷ
 τελείως τῆς ἡδονῆς ἀπάσας τῆ σώματος. Μὴ νικηθῆς ἐν ἄπο σαρκικῶ ἡδυπά-
 σεων, ἵνα μὴ ᾄῃς ὁμοῖος τῷ κτηνῶν, καὶ τὸν Δαβὶδ. Ἀνθρώπος ἐν τιμῆ
 ὦν, ὑσυνικε, ἀδασυνεβλήθη τοῖς κτηνῶσι, καὶ ὁμοιωθῆ αὐτοῖς. Ἡ γενελο-
 κέρμης ὁ ἀνθρώπος εἰς ποτῶν τιμῶν πεπλασμένος ἀπὸ Θεῶ, δεὺ ἐκατέλαβε
 ἕα ποῖον τέλος τὸν ἔπλασεν, ἀλλὰ ἔγενε ἄσπυρ τὰ ἄλογα ζῶα, καὶ δεὺ ἐγνώρι-
 σε τὸ μέλλον, ἦγεν τὸ πικρὸν τέλος τῆς κοσμικῆς ματαιότητος. ἀλλὰ μόνον ἐπρό-
 σεχε, καὶ ἐνοίταξε τὴν παρεσαν τιμῶν καὶ ἄπολαυσι, ὅπῃ εἶχε ἐμπαροδον, χω-
 ρὶς νὰ σοχαθῆ τὴν μέλλουσαν παιδῶσι. Εὐκείνο ὅπῃ κάμνει ὁ φρόνιμος ἐξ ἀρ-
 χῆς, τὸ κάμνει ὁ ἀγνώστος εἰς τὸ τέλος. Γνωσικῶ ἀνθρώπος εἶναι νὰ προβλέ-
 πῃ πρῶν κάμη τὴν ἀμαρτίαν, τί μέλλει νὰ πάθῃ. καὶ τῆ ἀπροιος εἶναι ἴδιον νὰ
 εἴπῃ, δεὺ ἐθάρρην νὰ πάθῃ τὸσον κακόν. καθῶς εἶπεν ὁ ἀφρων ἐκείνος φιλόφ-
 γυρος πλέσιος εἰς τὴν κόλασιν. Μὴ κοιτάξῃς ἐκεῖνα, ὅπῃ σε δείχνει ὁ Κόσ-
 μος, ὅτι πᾶσά τε ἢ ἄπολαυσις ἔχει δρομέως πρὸς θάνατον. Μὴ βλέπῃς τὸ
 παρὸν, ἀλλὰ τὸ μέλλον σοχαῖς. Μὴ κοιτάξῃς τὸ σήμερον, ἀλλὰ μελέτα τὸ ἕχα-
 τον, καὶ συλλογίξῃς τὴν αἰώνιον κόλασιν, καὶ τότε καταφρονᾷς μὴ χαρᾶς πᾶσαν
 τῆ Κόσμου τὴν ματαιότητα. Βραχία καὶ ἀπόσκαίρος ἢ τῆς καρδίας ἄπολαυσις.
 καὶ ἢ παιδῶσις ἀτελεύτητος. Ὁ Κόσμος ἔχει συνήθειαν νὰ δίδῃ τοῖς φίλοις τῆ
 γέυμα καλόν, καὶ δεῖπνον κακόν καὶ πανόλεθρον. καθῶς καὶ οἱ ἀνθρώποι βαῖναι
 εἰς τὴν ἀρχῶν τῆ συμποσίης τὸν καλὸν οἶνον, ὡς εἶπεν ὁ Ἀρχιτεκνικος. Ἀρ-
 χίζει με χαρᾶν, καὶ τελειώνει με θρῶον. Ἀμὴ εἰς τὸ πλεσιώπαιτον τῆ Χερσῆ
 καὶ ἡδύπαιτον φιλοδμα εἶναι ὅλον τὸ ἐναντίον, ἦγεν φυλάγει τὸν καλὸν οἶνον ὕπε-
 ρα. Δίδει τῆς θλίφεις εἰς τῶ ἀρχῶν, καὶ εἰς τὸ τέλος ἀδελήσιν. Καθῶς
 ἔκαμε τῶ Ἰσραὴλ, τῆ ὁποῖα ἔδωκεν εἰς τὴν ἀρχῶν κόπης καὶ θλίφεις πολλὰς εἰς
 τὴν ἔρημον, καὶ ὕπερον ἀδελμυθίας καὶ κάρπιμον γῶν, καὶ τῶ ὑποχῆσιν. Τὸ
 αὐτὸ ἔκαμε με τὸν Ἰακῶβ εἰς τὸν οἶκον τῆ Λάβαν, με τὸν Ἰωσήφ εἰς τὴν Αἴγυπ-
 τον, καὶ ἄλλης πολλὰς. Ἀμὴ ὁ Κόσμος ὅλον τὸ ἐναντίον. Στεπάζει εἰς τὴν ἀρ-
 χῶν τὸ λυπηρὸν, ἕα νὰ τὸ δῶσῃ ὕπερα. καὶ ὅταν θαρρῆς πᾶς εἰσεῖπαῶν εἰς
 τὴν κορυφῶν τῆς τιμῆς καὶ δόξης ὑψέμης, σε λακτίζει, καὶ πίπτεις κάτω. Κα-
 θῶς τὸ κάμνει ὁ δῆμιος, ὅπῃ ἀνεβάσει τὸν κατὰδικον εἰς τὴν σκάλαν τῆς φερ-
 κας, καὶ ὅταν τὸν ὑπάγῃ εἰς τὸν ὑψηλότερον βαθμὸν, τὸν ἐγκραμνίζει κάτω, καὶ
 πνίγει τον. Πρόβλεπε ἐν τῶ ἀργαμάτων τὴν ἐκβασιν, ὅτι ἄπο τῆτο γνωεῖς εἰς
 τὸ καλόν ἄπο τὸ κακόν. Τὸ τέλος τῆς ἡδονῆς εἶναι παιδῶσις, τὸ τέλος τῆς κρα-
 πά-

πάλης ἀδούσια, τὸ τέλος τῆς ταλαιπώρου ταύτης ζωῆς σκοτεινὸς ἢ ἀραχνιασμέ-
 νος τάφος, σάπη, χῶμα, φθορά, ἢ σκώληκες, καὶ τὸ τέλος τῆς ἀμαρτίας
 πόνοι, θλίψεις, καὶ κόλασις ἀειδύπτης. Εἰπέ με, ἀμαρτωλὲ, εἰὰ ὑπήχθης
 εἰς μίαν σφάταν, ἢ γὰρ σὲ εἰπῆ τιὰς πᾶς εἶναι κλέπται ἢ ληστάρχιοι παρεμ-
 πρὸς, ὅπως φονεῦσι τὰς ἀνθρώπους, δεῦ ἔσφραξις ὀπίσω εἰδύς, γὰρ γυρόσης ἀλ-
 λῶ ἐδὸν ἀκινδύων; Εἰς τὸν δρόμον, ὅπως θημιπατεῖς, ἀνθρώπε, εἰς ἡ ψυχο-
 φθόροι λησαί, οἱ τινὲς φονεῦσι τὰς ὁδοπόρους, ἢ τὰς κλέπτισι πὴν χάριν ἢ τὰς
 μισθῶς. λοιπὸν ἐπιστρέφον, ἵνα λυβωθῆς ἀπὸ τὸν ψυχικὸν θάνατον, ὅτι καὶ
 τὸν Παῦλον ἢ πληρωμὴ τῆς ἀμαρτίας ἐστὶν ὁ θάνατος. Μὴ κοιτάξῃς τὸ ἄμορφον
 χῶμα τὸ οἶνε εἰς τὸ ποτήριον, ὅτι εἰς μὴ τὸν λάρυγγα, πὴν ἄραν ὅπως τὸ πίνει,ς
 εἶναι γλυκὺ ἢ νόστιμον, ἀμὴ ὕστερον, καθὼς λέγει ἡ Σοφία, δάκνει πὴν καρδίαν
 σε ὡσεὶ ὄφις, ἢ θανατώνει σε. Οὕτω ἢ ὁ Κόσμος εἰς τὴν ἀρχὴν εἶναι ἄμορφος
 ἢ πασίχαρος, ἔπειτα δάκνει, ἢ βλάπτει σε τὴν σιωπῆσιν. Ἡ ὀτυχία ἢ πᾶ-
 σάπε ἀπόλαυσις εἶναι ὡσεὶ μία ἀναμμένη λαμπάδα, ὅπως ἄπτε ἕως γὰρ ἔχη
 κηρὸν, ἢ ἔλαιον, ἔπειτα σβῶει, ἢ μῆκει μόνον ὁ καπνὸς ἢ ὁ βρώμὸς τῆς εἰς πὴν
 ὄσφρησιν. Οὕτως ἢ τὰ πρόσκαιρα πράγματα σὲ δείχνουσιν ἄμορφα ἢ λαμπρὰ,
 ἀλλὰ τὸ τέλος εἶναι θλίψεις ἢ βασάναι, ἢ οἱ τάλαντες ἀμαρτωλοὶ γὰρ ἐκλύσεν ὡ-
 σαὺ τὸ κερὶ ἢ καπνὸν, καὶ τὸν Προφήτην. Ὡς ἐκλείπει καπνὸς, ἐκλείπέποσαν.
 ὡς πύκται κηρὸς ἀπὸ προσώπου πυρὸς, ἔπος ἀπολύνται οἱ ἀμαρτωλοὶ ἀπὸ προ-
 σώπου τῶ Θεῶ, ἢ οἱ δίκαιοι ἀφρανθήποσαν. Εἰὰ ἔχῃς γινῶσιν, συλλογίσαι τὸ
 μέλλον ἐπιμελῶς, ἢ διδάξαι ἀπὸ τὸ ἀπερασμῆμον, γὰρ γινῶσῃς, πόσον καρπὸν
 ἐγγαλις ἀπὸ ἐκεῖνα τὰ πράγματα, ὅπως τῶρα, κἀν γὰρ ἐνδυμηθῆς, αἰχμῶσαι.
 Εἰὰ ἦσαν εἰς τὴν ὑψηλοτέραν δόξαν τῶ Κόσμου, ἔξωδρε, ὅτι ταχέως παρέρχεται.
 Ὁ Δαβὶδ λέγει, πᾶς ἔχασιν οἱ Ἐβραῖοι ἀκόμι τὴν βρῶσιν εἰς τὸ σῶματις,
 ἢ ἡλθον ἢ ὄργη τῶ Θεῶ εἰς ἐκεῖνας. Ὡς ἀρχῆσαν οἱ φιλόσαρκοι γὰρ δοιμάζεν
 πύπτει τὴν ῥέψαν ἡδονῶν τῶ Κόσμου, φθάνει εἰδύς ἢ θεῖα δίκη, ἢ τὰς παι-
 δῶσαι δὲ πὴν ἀμαρτῆαντες. Εἰπέ με, φιλήδονε, εἰὰ ἦσαν πολλὰ διφασμῆμος,
 καὶ ἐπιπύπτων εἰς μίαν ὠραίαν βρῶσιν, ἐκοίταξαι ὀφίθε φαρμακερὰ εἰς τὸν
 πυθμῆρα τῶ ὕδατος, ἐτόλμας ποσῶς γὰρ τὸ δοιμάσῃς με ὄλλω τὴν δίψαν σε;
 Ὅστις ἐπιμελῶς σοχαθῆ τὸν βυθὸν ἢ τὸ τέλος τῆς ἡδονῶν ἐπέτε τῶ Κόσμου,
 καὶ προβλίφῃ τὸν βρῶμον, πὴν φθορῶν, ἢ τὰς σκώληκας, ὅπως ἔχῃ γὰρ γυνῆ
 σι τὰ σῶματα πάντων ἡμῶν, ἐφάγε δρομέως, δὲ γὰρ μὴ πῆ ἀπὸ τὰ θολερὰ ἢ
 θανάσιμα ὕδατα τῶ Κόσμου. ἀμὴ δὲ ἐμῶσιν μεδυσμῆμοι ἀπὸ τῆς ἡδονῶν,
 δεῦ βλέπομῃ τὰς ὄφεις ἢ σκώληκας, τὰς θλίψεις, τὰς πόνας, ἢ θάνα-
 τον, ὅπως ἔχει τῶ τὸ ὕδωρ, ἀλλὰ μὴ πόθε τὸ πίνουμῃ. Ὡσεὶ ὁ ὁδοπόρος,
 ὅταν εἶναι πολλὰ διφασμῆμος, πίνει ὅπως φθάσει, ἢ ἀπὸ ἔχη σκώληκας τὸ νερὸν,
 κἀμνει τὰς ὀφθαλμῶς τε γὰρ μὴ βλέπη, ἔπο ἢ ἡμεῖς ἀδελφῶρας πίπτουμῃ εἰς
 τὰ θελήματα τῆς σαρκὸς χωεῖς καμίαν ἐγκράτειαν, ἀλλὰ εἰδύς, ὅπως γὰρ γὰρ
 ἢ καρδία μας, αἰδαίνεται τὸν πόνον αἰτῆς, ἢ τυρανῆσιν. Εἰπέ ἐν τὸ τέλος τῶ
 Κόσμου εἶναι ποσῶτον ψυχοβλαβῆς, μίσισί τον ἐξ ὄλλῃσῃ τῆς καρδίας, ἢ σοχά-
 σε τὸ ἀληθινὸν τέλος σε, δὲ τὸ ὅποιον σὲ ἐπλασεν ὁ Θεός. Αὐτὸ πόθει, ἢ ὀρέ-
 γε διλυκῶς, ὅτι ὄλα τὰ πράγματα φυσικὰ ποθῶσι τὸ τέλος τῆς, καὶ εἰς αὐτὸ
 καὶ τὴν φύσιν τῆς σέρνονται. Ὅλοι οἱ ποταμοὶ ἐγύναν ἀπὸ πὴν θάλασσαν, ἢ
 πάλιν εἰς αὐτὴν ἐπιστρέφουσιν. Ἡ θάλασσα, ἀπὸ πὴν ὀποιαν ἐγύναν ἢ ψυχή
 μας

μας, είναι ὁ ποιητὴς ἢ πλάσης μας, εἰς τὸν ὁποῖον ἐπιθυμᾷ πάλιν νὰ ἐπιτρέψῃ,
 ἢ δὲν ἠμπορεῖ εἰς τὸν τὸν Κόσμον νὰ ὄρῃ καμίαν ἀνάπαυσιν, ὅτι ὁ Θεὸς εἶναι
 τὸ ὕψιστον τέλος τῆς, δὲ τὸν ὁποῖον μόνον ἐπλάσθη. Δι' αὐτὸ δὲν δέλεσκει ἡ καρ-
 δία τινα ἀνάπαυσιν, ἕως νὰ φθάσωμεν εἰς αὐτὸν τὸν δημιουργὸν καὶ Σωτῆρά-
 μας. Ὅλα τὰ κτίσματα ἔκαμε δὲ τὴν ἀγάπῃ τῆ ἀνθρώπου, νὰ τὸν δευδύεν,
 ἢ νὰ τὸν ὑπηρετῶν πάντοτε, ἀλλ' ἢ τὸν ἀνθρώπον ἔκαμε δι' αὐτὸν, ἢ γινε δὲ τὸν Θεὸν
 νὰ τὸν δοξάζῃ νὰ τὸν ὑμολογᾷ, ἢ νὰ τὸν σέβεται. Ἐξάισιον παῖγμα ἢ παῖ-
 δοξον, νὰ τὸ σοχαδῆ νὰ τὸ δηγᾶται τινὰς, ὅτι ὅλα τὰ κτίσματα δὲν διγῆκω
 ποσῶς ἀπὸ τῆ Δεσπότης τὸ πρόσαγμα, ἢ μόνον ὁ ἀνθρώπος τὸ ἀξιώτερον ποίημα,
 τὸ λογικὸν δημιέργημα, ὁ κατ' εἰκόνα Θεῖ τιμηθεῖς, δέλεσκειται παῖβάτης,
 ἢ δὲν ξεφέχει τὸ τέλος τῆ. Ὁ Οὐρανὸς δὲν ἐπαθεσάλδωσεν ἀπ' ἐκεῖ, ὅπῃ τὸν
 ἐσερέωσεν ὁ Δημιεργός. ὁ Ἥλιος, ἡ Σελήνη, καὶ οἱ ἄλλοι ἀστέρες, κάμνωσιν
 κατ' ἐκᾶστω τὸν δρόμον τῆς. Ἡ γῆ ὅπῃ εἶναι θεμελιωμένη ἐπάνω εἰς τὰ ὕδα-
 τα, δὲν ἐμετασάλδωσεν, ἕτε ἀφῆκε τὴν ἐνέργειαν ἢ ὑπηρεσίαν τῆς, ἀλλὰ δίδει
 μας τὰς καρπὰς ἢ ἡμνήματα, τὰ ζῶα, ἢ τὰ λοιπὰ, κατὰ τὰ ἐπρόσαξεν. Ἡ
 θάλασσα δὲν δέλεσκει ποτὲ ἀπὸ τὸν ὅρον, ὅπῃ τῆς ἔδωκεν, ἀλλὰ εἶκει πάντοτε εἰς
 τὸν τόπον τῆς, ἢ δέλεσκει, ἢ βέθειμας, ἢ τσαυτὴν ποικιλίαν βρωμάτων. Ὁ
 αἶρ, τὸ πῦρ, τὸ ὕδωρ, ἢ πάντα τὰ κτίσματα μᾶς ὑπηρετῶσι, ἢ τελειῶσι τὸ
 θεῖον πρόσαγμα, ἢ ἐμόνον αὐτὰ τὰ ἄψυχα, ἀλλὰ ἢ τὰ ζῶα ἢ πετεινὰ, ἀέρια,
 ὑπῆγια, ἢ θαλάσσια, ὅλα ποσῶς δὲν ἐπαρέβησιν τῆ θεῖα πρόσαγματος, ἢ συ-
 μόνον, ἀνῶπτε, ἢ τῆ κτῶν ἀκαδητότερον ἀνθρώπου, ἐγίνης παρῆκος ἢ παῖ-
 βᾶτης τῆ Κτίσεσσε; Δὲν σὲ ἐπλάσε δὲ τὴν γλῶσσην, ἀλλὰ δὲ τὸν Οὐρανὸν, ἕτε
 ἐκτίσε σε δὲ νὰ ποθῆς φθαρτὰ ἢ μάταια παῖγματα, ἀλλὰ μόνον αὐτὴν τὸν
 Θεόν. Τὰ κτήνη, ὅπῃ ἔκαμε δὲ τὴν γλῶσσην, ἔχωσι τὴν κεφαλὴν πρὸς αὐτὴν σρε-
 σμῆν, καὶ ὅλον ἐκεῖνυ κοιτάζωσι, ἢ παῖματῶσι μὲ ποδάκια τέσσαρα, δὲ τῆ
 ὑπάγην πάλιν, ὅταν λοφῆσωσιν εἰς αὐτὴν τὴν γλῶσσην, ὅτι αὐτὴ εἶναι τὸ τέλος τῆς.
 Ἀλλ' ἢ εἰς ἀνθρώπου, ἐπλάσθη δὲ τὸν Οὐρανὸν, καὶ δι' αὐτὸ παῖματῶσι ὄρθιος
 δὲ νὰ κοιτάζης τὸν δρόμον, ὅπῃ ἔχεις νὰ ὀδύσῃς μεθαύριον. Δὲν σὲ ἐπλάσε
 ὁ Κύριος δὲ νὰ κωιδύσῃς φθαρτὰ ἢ ρέοντα παῖγματα, ἀλλὰ δὲ νὰ ὑπάγῃς
 εἰς τὴν ἀνῶ Ἱερουσαλήμ τὴν πατερίδα σε, ὅπῃ εἶναι τὸ μακαριώτατον τέλος σε,
 ἢ ἐκεῖ ἀπολαμβανῆσαι τὸν Θεὸν ἀπελύτητα. Ἡρώπωσεν ὁ Προφήτης, λέγων. Τίς
 ἀναβήσεται εἰς τὸ ὄρος τῆ Κυρίας; ἢ τίς σῆσεται ἐν τόπῳ ἀγίῳ αὐτῆ; Ἀθῶος
 χερσὶ, καὶ καθαρὸς τῆ καρδίᾳ, ὅς ἐν ἔλαβεν ἐπὶ ματαίῳ τὴν ψυχὴν αὐτῆ.
 ἢ γινε. Τίς νὰ ἀνέβῃ εἰς τὸ ὄρος τῆ Κυρίας; ἢ τίς νὰ σαθῆ εἰς τὸν τόπον τὸν ἅγιον
 αὐτῆ; Ἀποκείνεται αὐτὸς λέγων. Ὅστις δὲν ἔλαβεν ἀκαίρα τὴν ψυχὴν τῆ. Εἰς
 μάτῳ πέρνεις εἷα παῖγμα, ἕταν δὲν κάμης μετ' αὐτὸ τὴν ὑπηρεσίαν ἢ χρείαν
 σε, δὲ τὴν ὁποῖαν τὸ ἔλαβες. Ἀκαίρα ἢ εἰς μάτῳ ἐπῆρες εἷα ἰμάτιον, ἢ σιγά-
 δι, ἢ ὑποδήματα, ἢ ἄλλο τίποτες ὅμοιον, εἰὰ δὲν τὰ βαῆς ἐπάνω σε. Λοιπὸν
 εἰς μάτῳ ἔλαβες τὴν ψυχὴν, εἰὰ μετ' αὐτὴν δὲν δευδύσαι, νὰ κάμης τὰς ὑπῆ-
 ρείας, δὲ τὰς ὁποῖας σὲ ἐπλάσεν ὁ Θεός. Εἴδακέ σε τὴν μνήμῳ, νὰ τῆ ἐν-
 θυμᾶσαι, τὸν νῦν, νὰ τὸν γνωεῖς, ἢ τὴν θέλῃσιν, νὰ τὸν ἀγαπᾶς, δὲ τὸ
 εἶσαι χεώσης νὰ τὸν ποθῆς ἐξ ἔλης τῆς ψυχῆς ἢ καρδίᾳς σε, νὰ τῆ δευδύης
 πάσας τὰς ἡμέρας τῆς ζωῆς σε, δὲ ν' ἀπολαύσῃς ἐκεῖνο τὸ δευδύασμῆνον τέλος
 σε. Εἴτις ἐν ἔχει ψυχὴν, ἢ δὲν πολιτεύεται ἐνάριστα, εἶναι παρόμοιος τῆ κτῆ-
 νος.

νῶν. Ὅς τις ἔχει τὸν νῦν ἀχολύμῳ, ἢ δοσμήνῳ εἰς τὸ νὰ ὑποκρίσῃ τιμὰς καὶ πλῆτον, ἢ ἐπιποθεῖ προσωρενὰ ἀγαθὰ, εἰς μάλιστα λογίζεται πῶς ἐλαβε τὴν ψυχὴν, ὅτι δὲν τὴν ἐποίησεν ὁ Κύριος διὰ ταύτας τὰς ἐργασίας. Ἡ μακαριότης εἶναι τὸ ὑστερον τέλος σε, ἀνδραπε, διὰ τὴν ὁποίαν ὑπηρετεῖσιν ὅλα τὰ κτίσματα, ὅτι μήτε πλῆτος, ἔτε σοφία, ἢ ἄλλο ὅμοιον ἢμπορεῖ ποτὲ νὰ σὲ αἰσπαύσῃ, ἢ νὰ σὲ δώσῃ τινὰ θεράπευσιν. Ἄρον, ἄφρων, τὸς ὀφθαλμὸς σε. Σήκωσε τὴν καρδίαν σε διὰ τὴν ψυχοβλαβὴν προσάθειαν τῆς προσκαιρῶν κτισμάτων, ἢ μόνον ἀγάπα τὸν Θεὸν, ἐπειδὴ διὰ τὸτο σὲ ἐπλασε. Καταφρόνησον πάσας τὰς Κόσμους τὰς ἡδονὰς, ἐὰν θέλῃς νὰ ἔλθῃς εἰς τὸ ἐπιπόδητον τέλος σε, ἦγεν εἰς τὴν Οὐρανίον Βασιλείαν, νὰ ὑπολαύσῃς Θεὸν τὸν πανάγαθον, χωρὶς τῶ ὁποῖα ποτὲ δὲν ἀξιάνεσαι τελείαν χαρὰν, ἔτε καμῖαν ὑπόλαυσιν.

Κ Ε Φ Α Λ Α Ι Ο Ν, Λ Ε'.

Περὶ ἀπάτης, ἀχημίας, καὶ ψεύδους ὑποχέσεως, καὶ πονηρὰς τῆς Κόσμου ἀπαποδόσεως.

Ο Πειπατῆρ ἐν τῇ σκοτίᾳ, ἐκ οἷδε πᾶ ὑπάγει, λέγει ὁ Ἀπόστολος Γαλιθαίου. Ἡ γὰρ, ὅς τις ψευδατῆ εἰς τὸ σκοπὸς, δὲν ἰξέρει πᾶ ὑπάγει. Ὅποιος ζῆ εἰς τὸτον τὸν Κόσμον τὸν ψόλτικον, πρέπει νὰ ἔχη πολλὴν ἐπιμέλειαν, ἢ νὰ εἶναι γνωστικὸς, ἢ ψεύβλεπτος, ἢ νὰ μὴ κολαθῇ. ὅτι ὁ Κόσμος ἔχει σωθήθειαν νὰ φέρῃ τὸς ἀνθρώπους εἰς τὰ ὀξωπεικὰ πράγματα, ἔπειτα νὰ τὸς τυφλώσῃ, νὰ μὴ βλέπῃσι τὰ ἰσωπεικὰ. Δείχρει τὸ σαρκικὸς τὰς ἡδονὰς, ἀμὴ δὲν τὸ φανεράνει τὸν ῥυπον ἢ βόρβορον, ὅπῃ εἶναι κεκρυμμένος εἰς τὴν αὐτῆ ματαιότητα. Ἐμφαίνει τὸ φιλαργύρετὴν ἀλγύειαν ἢ τὴν τιμὴν τῶ χρυσίου, ἀμὴ δὲν τὸ δείχρει τὰς πολυτελέχους φραντίδας, ἢ τὰς ἀμέτῃς κινδύνους, μὲ τὰς ὁποῖα ὑποκρίταται ὁ πλῆτος. Παρακινὰ τὰς κροδοδόχους εἰς τὰς τιμὰς τῆς ἀξιωματῶν, νὰ λαμβάνουσιν Ἡ γυμνήσια, ἢ ἄλλα παρωτεῖα, διὰ νὰ τὸς σέβωνται, ἢ τιμῶν οἱ ὑπὴκοοι, ἀμὴ δὲν τὸς δείχρει τὸ χρέος, ὅπῃ τὸς ἀκολοθῶ, ἦγεν πῶς κρέμονται εἰς τὴν ψυχὴν τὸς ὀλοίτες οἱ ὑποτασόμενοι, ἢ χρεωστῆ νὰ τὸς νειθεῖσι, νὰ τὸς ὀδηγῶν, ἢ νὰ τὸς ποιμαίνουσιν εἰς νομὴν σωτηρίας, ἢ νὰ μὴ κολαθῶσι, ἢ αὐτοὶ δώσῃν δίκην τῆς ἀμελείας. Δείχρει τῆς γαστριμαργῶν τὴν τῆς βρωμάτων ἡδονὴν, ἢ γλυκύτητα, ἀμὴ τὰς ἀταξίας, ἀδουείας, ἢ ἄλλαις ζημίαις ψυχῆς τε ἢ σώματος, ὅπῃ φθενται διὰ τὴν κραυπάλλω ἢ μέθω, δὲν τὸς λέγει. ἢ ἀπλῶς σκεπάσει πᾶσαν ἀμαρτίαν μὲ ὀλίγον ἡδυσμα ἢ ὑπόλαυσιν, χωρὶς νὰ φανερώσῃ τινὸς τὴν λύπην τῶ τέλους ἢ κακοπάθειαν. Ἐὰν ἐν θέλῃς φιλόκοσμε, νὰ γνωρίσῃς τὸ πρᾶγμα τὴν ἀλήθειαν, μὴ κοιπάξῃς τὸ ἔξωθεν, ὅπῃ σὲ δείχρει ὁ πλάτος Κόσμος, ἀλλὰ εὐγαλε τὴν σκέπην, νὰ καταλάβῃς τὸ ἔσωθεν. Πισθόσον μοι, ὅτι ὅλον σε τὸ κακὸν συμβαίνει, διὰ νὰ μὴ θέλῃς νὰ σοχαθῆς τὰ ἔσω τῆς ἀμαρτίας, ἦγεν τὴν πικρίαν, τὸν βόρβορον, ἢ τὴν πλάνην, ὅπῃ ποσῶτον ὀρέγσαι. Ἐμφαίζομεν, καὶ ψευδελεμὴ τὰς Ἰσραηλίτικας, διὰ τὸ τὸς ἔσελλεν ὁ Θεὸς ἐξ Οὐρανῶ τὸ ἡδύτατον Μάνα, ἢ αὐτοὶ ἐπιθυμῶσαν τὰ πρᾶσα τῆς Αἰγύπτου ἢ κρόμμυα, ἢ δὲν ἐνοσῶμεν οἱ ἄφρονες, ὅτι ψευδοσπῆρας κατακρίσεως ἢ κολάσεως ἀξιοὶ εἶμεθεν ἡμεῖς, ὅπῃ μᾶς δίδει ὁ Πανάγα-

γαθος Κύριος τὸν Οὐράνιον Ἄρτον, τὴν γλυκυτάτην καὶ ζωηρὰν βρῶσιν τῆ Πα-
 ραδείσου, καὶ ἡμεῖς εἰμὲν ποσῶτον τυτυφλωμένοι καὶ ἀγνοοί, ὅπως προτιμῶμεν
 τὸ αἶσος φαγητὸν καὶ ἀνάξιον τῆς κρομμύων, τῆς ἀμαρτίας δηλονότι τὴν βδελυ-
 ρὰν καὶ ἐδαμνικὴν ἀπόλαυσιν. Τοσαύτῳ γέυσῃ καὶ νοσημάδα αἰδαύονται τὰ βρέ-
 φη εἰς τὸ γάλα τῆς βυζάνθου, ὡς τε ἀσοχῶσι τὴν μητέρα, ὅπως τὰ ἐξήγησε
 μὲ πῶσον πόνον καὶ βάσανον. ὁμοίως καὶ τινὲς ἄδραστοὶ γλόβηφοι τὴν ὀλίγην τῆ
 Κόσμου γλυκύτητα, ἀσοχῶσι τῆ Κτίσει, ὅπως τὴς ἐπλασε, καὶ μὲ πῶσον πόνον
 τῆς ἐξαγοράσου. Ὁ χωρεὶὸς καὶ ἀρροικός Φάρρει, ὅτι δὲν εἶναι πρᾶγμα καλ-
 λίτερον ἀπὸ τὸ χωρεῖον καὶ τὴν καλύβαντε, ἔσται δὲν εἶδε τὰ ἄρτια παλάτια
 τῆ πολυτιμῆτων Πόλεων. Τὸ βρέφος κλαίει, ὅταν εὐχὴ ἀπὸ τῆς κοιλίας τῆς
 μητρὸς αὐτῆ, ἔσται δὲν γνωρίζει πῶσον εἶναι καλλίτερος ὁ Κόσμος ἔπος, ὅπως
 ἔσται, ἀπὸ τὸν τόπον ἐκεῖνον, ὅπως ἦτον προτιμῆτα. Ἐκεῖνοι οἱ πρῶτοι ἄδρα-
 στοὶ τῆ Κόσμου εἶχασιν εἰς πολλὰ τιμὰ τὰ κάσανα καὶ βελάνια, ὅπως ἐβῶσαν,
 καὶ τὰ σπῆλαια καὶ καλύβας, ὅπως οἰκῶσαν, ἔσται δὲν ἦσαν φανερωμένα τὰ σικί-
 ρια, τὰ κρασία, καὶ ἄλλα ἄρτια βράματα, ἔτε σπῆτια ἀσβεστέκτα καὶ πολυ-
 τιμα παλάτια, νὰ γνωρίζουσι τὴν μεγάλῃν ἁφρορὰν ἀπ' ἐκεῖνα ἔως ἐπίτα. Οὐ-
 τῶ καὶ οἱ φιλόσαρκοι ἄδραστοὶ, ἔσται δὲν εἶδασιν τὰ πνευματικὰ ἀγαθὰ τὰ Οὐ-
 ράνια, ἔτε ἐχρόθισαν τὴν ἀξίαν ἐκεῖνῃ καὶ τὴν γλυκύτητα, τὴν ἀφρορὰν τῆς
 καὶ ἀραιότητα, τιμῶσι πολλὰ τὰ φθαρτὰ ταῦτα καὶ πρόσκαιρα, καὶ τὰ κρατῶσι ἔτε
 μεγάλα καὶ πολυτιμῆτα· ἀμὴν ἐάν ἐκεῖνα ἐβλέψασιν, ἐκαταφρόνησαν ἀναμφιβό-
 λως αὐτὰ τὰ ψόφια. Εἰπέμεν, φιλόσαρκε, τί πρᾶγμα εἶναι ἔπος ὁ Κόσμος
 μὲ ὅλα τε τὰ καλά (ἐάν αὐτὸν ἐπιμελῶς ἐρδνήσης, νὰ γνωρίζῃς τὰς ἀπάταις καὶ
 δόλους τε) πᾶρξ ἐξ ἑσῶ οἶκος γεμάτος σύγχυσιν, ἑσῶ χολίον ματαιότητος, ἑσῶ δίκτυον
 πανουργίας μεσὲν, μία λαβήρωτος ἐγκλημάτων, σκοτεινὴ φυλακὴ, λίμνη γε-
 μάτη λάσπαις; μία κοιλὸς τῆ κλαυθμῶνος, καὶ κλυδωνίζουμένη θάλασσα, καὶ
 ἀκαρπος, δάσος ἀκανθῶν, λιβάδιον πρᾶσινον καὶ γεμάτο ὄφεις, ἀεμβόλιον ἀν-
 θισμῶνον χωρεὶς καρπῆς, ποταμὸς δακρῶν, πηγὴ ἁλαλοισμῶν, γλυκὴ φαρμά-
 κι, μῦθος σωφροσύνης, καὶ ἠδονικὴ φρονηφία; Πόσα καλά ἔχει, νὰ μὴ εἶναι ψό-
 φη καὶ μάταια; Ἡ ἀνάπαυσις τε εἶναι παμμόχθιος, ἢ σερρότης χωρεὶς θεμέ-
 λιον, ὁ φόβος ἀναίτιος, οἱ κόποι καὶ πόνου τε ἀκαρποι, τὰ δάκρυα ἀναφέλωτα,
 ἢ ἐλπίδα τε ματαία καὶ ἀκαιρος, ἢ χαρὰ τε ψόφικη, ἢ ἐλπίς ἀληθινή, καὶ ἢ
 τάξις τε γεμάτη ἀσασίαν καὶ σύγχυσιν. Γίνωσκε ἔν ἀφρορῆσάτα, ὅτι ἢ θερα-
 πεία καὶ εἰρήνη, ὅπως ζῆτας, δὲν δεισκέται εἰς τὸν Κόσμον, ἀλλὰ εἰς τὸν Κτί-
 σῶν τε καὶ ποιητῆν, ἔτε εἰς τὴν τῆς πρᾶγματων ἀπόκτησιν, ἀλλὰ εἰς τὴν αὐτῆ
 καταφροῖσιν. Γέεισε γὰρ ὅλλω τὴν γῆν καὶ τὴν θάλασσαν, καὶ ἀεπάτωσε ὅπως
 θέλεις, τὴν αἰπῶρος ἐσῶ καὶ ἑρισάθλιος, ἐάν δὲν ὑπάγῃς εἰς τὸν Θεὸν καὶ Σωτήρα
 σε. Αὐτὸν ἐν πόθεισον, ἄδραστο, καὶ ἀγάπησον ὅλην τὴν ψυχὴν καὶ καρδίαν σε, καὶ
 μὴ πλάσῃς εἰς τὴν σιάν τῆς φθειρομένην πρᾶγματων, ἔτε νὰ τυφλώσῃς τῆς
 φθαλμῶν σε καὶ ζωηραφίας αὐτῆ, νὰ σε ὀδηγήσῃν εἰς πικρὸν καὶ πανόλεθρον θά-
 νατον. Μὴ πισδύσης ποτὲ νὰ εἶναι τινὰς καρπὸς καὶ ἁφρορὰν εἰς ὅλον ἐκεῖνο,
 ὅπως θεωρεῖς εἰς τὸν Κόσμον, ὅτι ὅλος εἶναι γεμάτος φύλλα κενὰ, ὡσπερ τὸ δένδρον
 τὸ ἀκαρπον. Τὰ μωρὰ καὶ ἀγνοῦσα βρέφη βλέπουσι τὴν ἀναμμήλιον λαμπάδα
 πῶς φέγγει, καὶ ἔρχουσι μὴ χαρὰς νὰ τὴν πιάσῃ, φάρρῶντας νὰ εἶναι καλὸν
 καὶ εὐμορφον τίποτας, καὶ αὐτὰ καίονται, καὶ κλαίουσιν ὑπερα. Ὅμοιοι τῶν ἐσῶ
 οἱ

οἱ φιλόκοσμοι, οἱ τινες, ὡς ἄφρονες, χωρὶς τινὰ κείσιν τῆ λογικῆ, πλανῶνται ὑπὸ τῶ φαινομένῳ ἁμορφίᾳ τῆ Κόσμου, καὶ πίπτοντες εἰς τὴν λαύραν τῆ ἡδονῶν καὶ ἁμαρτημάτων, διατηροῦσι μὲ κενὰ καὶ εὐκαίρα χεῖρα κατακαυμῆναι ὑπὸ τὴν εἰσὶν τῆς σιωπιδήσεως. Μὴ δώσης ἐν ᾧτα εἰς τὰ ψεῦδη τῆ Κόσμου ταπεινά, ἐὰν θέλῃς νὰ μὴ πέσης εἰς τὴν παγίδα τα, ὅτι ὅλαις ἢ κολακείαις τε εἰσὶ μάταιαις, μὲ ταῖς ὁποίαις ἀπατᾷ τὸς ἀπληστέρας, καὶ θανατώνει τας. Ἡ φιλία, ὅπερ σὲ δείχνει, εἶναι μόνον ἕξ νὰ σὲ πλανῆσῃ. ὅτι ἐὰν καὶ σὲ φαίνεται χαροποιὸς εἰς τὸ πρόσωπον, καὶ εἶσαι σήμερον εὐτυχὴς καὶ πλούσιος, αὐτερον ὑστερεῖσαι ὑπὸ ὅλα ταῦτα, καὶ μὲν πτωχὸς καὶ πόνος ταλαιπώρος. Ἐὰν σε προσκαλῇ, καὶ λέγῃ σε, ὅτι εἰς τὰς ἡδονὰς εἶναι γευσις καὶ νοσημάδα, καὶ ὅτι δεῦ εἶναι ἁμαρτήματα νὰ κάμῃς ἐπεὶ, ἢ ἐκεῖνο, μὴ τὸ πισύσης. ἕξ ὅσοι ἔχουσιν εὐτυχίαν, καὶ εὐευσίαν εἰς βαθμὸν ὑψηλὸν, κινδυνολοῦσι νὰ πέσῃν εἰς τὴν ὑπερηφανίαν τῆ λέοντος. Ὁ Κόσμος δείχνει ἄραϊος καὶ εὐμορφος, ἀμὴ ἔσωθεν εἶναι πρῶτα ἄχρημος, ὡς τὸ εἶδωλον, ὅπερ εἰς τὸ πρόσωπον δείχνει εὐμορφον, καὶ μέσα εἶναι κομμάτι ξύλον σαπιμῆλον καὶ ἀχρησον. Οἱ Παράδες κρύπτει μὲ δόλον τὸ ἀγκίστρον, ἕξ νὰ πλανῶσι τὰ ὄφθαλμα, νὰ τὰ θανατόνῃν, ἕτω καὶ ὁ Κόσμος σκεπάζει μὲ ὀλίγῳ ἡδονῶν τὸ ἰοβόλον φαρμάκι, καὶ θανατόνῃ σε. Ὡ πόσοι ταλαιπώροι ὑποθήσκουσι, γούμφοι τὸν ἰόν καὶ φαρμάκι εἰς τὴν ὀλίγῳ ἡδονῶν τῆ Κόσμου τέτα, τὴν προσκαίρον. Ἄς συναχθῶσιν ὅλοι οἱ ζῶντες, ἄς σηκωθῶν οἱ ἀπεθαμῆνοι, νὰ εἰπῶσιν, ἐὰν εἶχασιν ποτὲ εἰς τὴν ζωὴν ταύτῃ χαρὰν τινὰ χωρὶς θλίψεως, ἀγάπῃ δίχως ἔχθραν, εἰρήνῃ ἀμαχον, ἀνάπαυσιν ἄφοβον, ὑγείαν ἄνοσον, καὶ τροφὴν καὶ ἐνδύματα ἀνδρόκοπος καὶ δίχως βάσανον. Ὁ Κόσμος, τάχει ἡδονὰς, καὶ δίδει πικρίας. τάχει ἀνάπαυσιν, χαρὰς, τιμαῖς, καὶ ἄλλα τοιαῦτα, καὶ δίδει ἀτιμίας, θλίψεις, καὶ δάκρυα. τάχει σε μακρὰν ζωὴν καὶ εὐτυχισάτῃν, καὶ σὲ δίδει ὅλον τὸ ἐναντίον. τάχει νὰ εἶναι σερός καὶ ἀξέπτος, καὶ αὐτὸς ἀλλάσει, καὶ ἔρεπεται εἰς ὀλίγον, καὶ σὲ κάμνει ἀιχμάλωτον, καὶ εἰς θλίψεις καὶ συμφορὰς ὑποκείμενον. Δὲν γνωρίζουσι οἱ σαρκικοὶ τὴν ἀπάτῃν ταύτῃν τῆ πλανῆς Κόσμου, ἕως νὰ ξημερώσῃ, νὰ φανῇ τὸ φῶς τῆς ἡμέρας, ἢ γεν, ὅταν περάσῃ ἡ νύξ καὶ τὸ σκότος τῆς παρέσης ζωῆς, καὶ ἐπελθῶν ὁ θάνατος σφαλῆσῃ (ἢ νὰ εἰπῶ καλλιώτερα ἀνοίξῃ τὸς ὀφθαλμούς τας,) τότε λέγω γνωρίζουσι τὸ πιπρὸν τέλος, εἰς τὸ ὅποιον τὸς ἤφεραν αἱ τιμαὶ καὶ ὁ πλετός τας, καὶ καταλαμβαῖναι πόσον εἶναι μάταιοι οἱ κόποι καὶ ἡ φροντίδες, ὅπερ εἶχαν ἕξ τὸν Κόσμον. Δὲν σιωπάσουσι ὅσοι οἱ ἀκαήθας σαφύλια, ἕπε ὑπὸ τῆς ἐμβόλης σῦκα, εἶπεν ὁ Κύριος. Οὕτω καὶ σὺ μὲν ἐλπίζεις νὰ διγάλῃς ὑπὸ τὸν Κόσμον ἄλλο, εἰμὴ ψεύματα, ὅτι ὅλος εἶναι πλᾶνος καὶ ψεύσης. Ὅταν ὁ δαίμων ἀνέβασεν εἰς τὸ πτερύγιον τῆ Νεῆς, καὶ εἰς τὴν κορυφὴν τῆ ὄρεος τὸν Κύριον, τὸ εἶδε τὰς Βασιλείας τῆ Κόσμου, καὶ λέγει τα, ὅλα ταῦτα σὲ δίδω, ἐὰν με προσκυνήσης. Ἐψέδῃ ὁ δόλιος, ταπεινῶν ὅσον δεῦ ἡμπορεῖ νὰ δώσῃ, καὶ δεῦ ἦτον ἀδύνατος νὰ ψευμάτῃσῃ ὁ δαίμων, ὅτι αὐτὸ ἔπαρξε καὶ εἰς τὸν Παράδεισον, ὅταν ἔπαξε τὸς ἀποπάτορας, νὰ γένῃ Θεοὶ, ἀμὴ ἠπατήθησαν, καὶ ἔπεσαν εἰς τὴν ἁμαρτίαν. Τὸ ὅμοιον κάμνει καὶ μὲ ἡμᾶς καθ' ἑκάστῳ, ὅτι ὡς τῆς Εὐας ὑπόγονοι καὶ κληρονόμοι τῆς Ἀδαμιαίας ἀπάτης, πισύθοντες τῆς ψεύδεις ὑποχέσεις τῆ δαίμονος καὶ τῆ Κόσμου, πίπτομεν εἰς ἕξφορα ἁμαρτημάτων, εἰς τὰ ὅποια δεῦ δεισκέται ἡδονὴ, ἢ ἀνάπαυσιν, καθὼς αὐτοὶ μᾶς ἔταξαν, ἀλλὰ πικρία, θλίψεις, καὶ ἄλλα ὅμοια,

ἐπὶ τυραννεῖσι, καὶ βασιλεύουσιν τῷ καρδίᾳ τῶ πλανητῆρος ἀμαρτωλοῦ, χαεῖς
 καμῖων συμπάθειαν. Μὴ πισόσης γέν τῶ Κόσμου, ταλαίπαρε, εἰς ὅσα σε
 πάσαι, ἕατὶ σὲ δίδει ὅλον τὸ ἐναντίον. καὶ αὐτὸ δώση καλὸν τίποτας, εἶναι
 πορὸς ὦραν ὀλίγην, καὶ ὑσερασὲ τὸ πέρνει, καὶ μῆεις εἰς φεραποτέρην θλίψην,
 ἕατὶ νὰ μὴ τὸ ἡδέιλες δοκιμάση ὀλόπελα. Μίσησον ἐν τὸν Κόσμον, καὶ δέλο-
 σον τῶ Κυεῖς ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, ὅστις εἶναι ἀληθέςατος, καὶ δίδει σε ἐκατοντα-
 πλασίως τῷ πληρωμῶν, καθῶς ἔπαξε, καὶ ὀλόγος τῶ εἶναι ἀμετακίνητος, ἀμὴ
 ὁ Κόσμος εἶναι βρεπτός καὶ ἄσατος, καὶ ἀλλάσκει καθ' ὦραν, καὶ ὅσως τιμᾶ καὶ δό-
 ξαίξει σήμερον, ἕραθουεῖ, καὶ καταειχμῶεις τῶς αὔριον, καὶ πίπτουσιν εἰς πονίαν ἐχά-
 τῶ ὅσοι δέρισκονται εἰς πλέτον καὶ δόξαις ὑψέμβιοι, καὶ ἄλλοι πολλοὶ, ὅπε δὲν
 ἐξασίαζαν τίποτες, γίνονται μεγάλοι καὶ ὀδόξοι. καὶ τῶτο συμβαίνει ἕατὶ τῷ
 ἀταξίᾳ τῶ Κόσμου, ὅς τις δὲν ἔχει κανεῖα πᾶραγμα σερρόν καὶ ἄβρεπτον, ἀλλὰ
 πᾶντα ῥόδα καὶ δόλοδα. Βλέπομεν πολλάνεις τὸν Ἡλιον, καὶ δέξουε φαιενός
 καὶ ἐκλαμφορος τὸ πᾶσι, καὶ εἰς ὀλίγην ὦραν ἐγείρονται σωῖφα, καὶ ἀσράπτει,
 βροντᾶ, ῥίπτει χαλάζι, καὶ κᾶνει πολλὴν καταγίδα καὶ σύγχυσιν. Τί ἄλλο
 μάς σημειώνει τῶτο, παρεῖξ τῷ ἐναλλαγῶν τῶ Κόσμου καὶ ἔροπῶν ἀποροσδόκητον;
 Ἀκόμη δὲν εἶναι τελειωμένη μία χαρά, καὶ ἔρχεται συμφορὰ καὶ μεγάλη πίκρα
 καὶ ἀμέθος. Ἀκόμη δὲν ἔχουσι τινές τελειωμῶεις τῶς γάμους τῶς, καὶ σρέφουσιν ἡ χα-
 ραῖς εἰς δάκρυα. Σήμερον σὲ ἀγατᾶ εἰς Ἀρχωντας, καὶ πάσαι νὰ σὲ κάμη
 πολὺ καλὸν, καὶ αὔριον ἔραπει τῷ ἀγάπῶν εἰς μῖσος, καὶ σὲ ξεῖφεχει τὸν θανά-
 τον. Καὶ τῶτο ὅλον γίνεται, ἕατὶ δὲν ἔχει ποσῶς ὁ Κόσμος τινὰ σερρότητα.
 ἡ ἀλήθειαν. τὸ ὁποῖον ἐγνώθη σαφέςατα, εἰ μόνον εἰς τῶς ἄλλας ἀνθρώπους,
 ἀλλὰ καὶ εἰς αὐτὸν τὸν Θεωτόνῶν μας, ὅταν εἰσῆλθον εἰς τῷ Γερουσαλήμ, καὶ τὸν
 ἐδέχθη πᾶσα ἡ Πόλις μετ' ὀλλῶν τιμῶν καὶ δόξαν ἀμέθητον, καὶ εἰς ὀλίγον ἕα-
 σημα τὸν ἐξύβρισαν μετ' ἀτιμῶν καὶ καταφρόνησιν. Τῷ Κυεῖακῶ ἐξῆλθον εἰς
 κοροῦπαῖσιν μετ' βαῖα καὶ κλάδες δούρων, καὶ τῷ Παρασκῶν τὸν ἕδειραν ἀ-
 πανθρώπως, καὶ ἐμασίγασαν. Τῷ Κυεῖακῶ εὐγαζαν τὰ φορέματά τῶς, καὶ τὰ
 ἀπλαναν εἰς τῷ γῶν, ὅπε ὁ Θεωτός δέβανει, καὶ πῆν, εἴ. Ἐγάλασι τὰ ἐδι-
 κά τῶ, καὶ ἐφραγγέλωσαν τὸν ὀλόγυμον. Πρῶτον ἔλεγον, Εὐλογημῶεις ὀέρχόμε-
 κος ἐν ὀνόματι Κυεῖς, καὶ ὑσερον ἐκραζον τὰ Πιλάτω, Ἀρον, Ἀρον, σαύρω-
 σον αὐτὸν. Εἰσῆλθε τὴν Κυεῖακὴν εἰς τὴν Πόλιν μετ' ὀλλῶν καὶ δόξαν, ὡσερ
 Θεός, καὶ τὴν Παρασκῶν ἐξῆλθε μετ' ἀτιμῶν καὶ αἰχμῶν ἀμέθητον, καὶ ἐσαυ-
 ρωσαν τὸν ὀλόγυμον, ὡσερ νὰ ἦτον ληστῆς καὶ κακοποιός ἀνθρώπος. Δὲν σὲ φαι-
 νεται αὐτῷ μεταβολὴ καὶ ἔροπῆ τῶ Κόσμου ποσῶτον ταχέα καὶ ἀκατάστατος; Μὴν
 ἔχης γέν εἰς τὸν Κόσμον τὸ θάρρος σε, ἕατὶ εἶναι ἀμεταβρεπτός, ἀλλὰ μόνον
 εἰς τὸν Θεωτόνῶν ἔχε τὴν ἐλπίδα σε, καὶ δέλοδέ τῶ μετ' ὀλλῶν σε τῷ ψυχῶν, ὅπε
 αὐτὸς ἕρῖν ἀνταποδοτῆς πλεσιώτατος, ἀμὴ ὁ Κόσμος εἶναι ἀχίρειος, καὶ σὲ
 δίδει καλὸν ἀντὶ καλῶ, καὶ τὸν Προφήτῶν. Ἀνταπεδίδου μοι πονηρὰ ἀντὶ
 ἀγαθῶν. Διὰ καλὰ πᾶρακαρα δίδει ὁ Κόσμος αἰώνιον κόλασιν, καὶ ὁ Κύριος
 δι' ὀλίγον κόπον χαεῖζει δόξαν, τιμῶν, καὶ ἀγαθίασιν ἀπελάπτων. Διὰ μίαν
 βραχυτάτῶν ἡδονῆν, ὅπε δίδει ὁ Κόσμος τῶς δέλοιστε, τῶς ἀγγαροῦει μετ'
 φορτία δυσβάστακτα. καὶ ὁ Θεός μετ' ὀλίγην παίδουσιν, ὅπε σέβει εἰς τὴν
 ζωὴν ἐπῶν τῶς φίλοιστε, τῶς κάμνει μετόχης τῶς αἰώνις ἀγαθίασεως.
 Διὰ πᾶραγμα μικρὸν καὶ τιμῆν ὀλίγην, ὅπε δανείζει ὁ Κόσμος τῶς φίλοιστε,
 πλη

πληραίνεται πολλά ἀπειβά, καὶ βαίνειτε εἰς πτωχείαν καὶ ὑποείαν αἰώνιον· καὶ ὁ Κύριος διὰ ὀλίγαις ἡμέραις, ὅτε θλίβει τὸς δούλους, τὸς χαίρει μεγάλης θυσασυρίας ἢ ἀπειρον ἀγαθίαςιν. Μίσησον ἐν τῷ βραχίον ὑδονῶν ταύτης τῷ Κόσμῳ, διὰ τὴν ὑποταύσεως τῷ αἰώνιον ἀγαθίαςιν. Ὁ Κύριος μᾶς φορτίων ἐλάφρων ἐλαφρὰ καὶ εὐκόλα παράγματα, ὁ δὲ Κόσμος βαρῆα καὶ δύσκολα. Ὁ Θεὸς κελδεῖ νὰ συγχαρῆται τοῖς ἐχθροῖς, καὶ ὁ Κόσμος μᾶς λέγει νὰ κάμωμεν τῷ ἐκδικῆσιν, διὰ τῷ ὅποιον πίπτωμεν εἰς πολλὰς κινδύνας ἢ βασίωνα. Ἡμπορεῖς νὰ διαφραίνεσαι μὲ τὸν Δεσποτικῷ ἀπαυρόμενος, καὶ σὺ περὶ τῶν Κόσμον βασανίζομενος; Δεδοῦσαν τῷ Θεῷ, καὶ σὺ περὶ τῶν Κόσμον, ἔχεις διπλῶν τῷ κῆλον τῶν ὑποταύσεως, καὶ δελοῦντας τῷ Κόσμῳ, ἔχεις διπλῶν τῷ κῆλον τῶν ὑποταύσεως. Τάχα δὲν τὸ σοχάζεσαι, ὅτι δελοῦντας τῷ Κόσμῳ, καὶ ἀγαθίαςιν καὶ πλετον, καὶ ἄλλα ὅμοια, σὺ δίδει κόπης καὶ πολλῶν βασίωνα, καὶ ἀγαθίαςιν λαντῆσαι ὁ Κύριος νὰ εἶσαι πτωχὸς καὶ πόνος, σὺ λυφάνει φροντίδων πολλῶν καὶ συγχύσεων, καὶ ἀγαθίαςιν ζωῆν καὶ βίον ἀπάραχον; Εἰ μὴ ἐπαχες διὰ τὸν Χριστὸν ἐκείνῳ τὸν κόπον, ὅτε ὑποταύσεως διὰ τὸν Κόσμον, ἢ φελες ζῆση χαρῆμενος εἰς πῆν ζωῆν ταύτην, εἰς δὲ τῷ μέλλουσιν νὰ λάβης τῷ ὄντως Μακαριότητι. Καὶ σὺ βασανίζεσαι ἀκαίρα διὰ τὸν ἀγνώμονα Κόσμον, καὶ χάνει καρμίαν δὲν σὺ ἔχει, ἔτε κανεὶα μιστὸν λαμβανῆσαι ἀπὸ τῷ σάρκα καὶ τὸν ἀβόλον, ὅτε πληροῖς τὰ θελήματά τε. Εἰς τὸ ὑπερον, ὅταν σὺ διώξῃ ὁ Κόσμος, φέλεις γνωρίσει τὸ μέγα φορτίον καὶ βάρος, ὅτε ἐβάσας ἀπαύσας, δελοῦσαν αὐτῷ τῷ ξυφίω καὶ ἐχθρῶν σε, ὅτε σὺ πληρῶται διὰ τὸν κῆλον σε, σὺ ἀπαρτιθῆσαι, καὶ ἀρεθῆς ὀλομόναχος. Ὅταν δύο ἢ τρεῖς βοηθῆσι τινὸς ἀνθρώπου, καὶ σπκῶναι κανεὶα βαρὺ φορτίον, δὲν αἰδανέται τόσον τὸ βάρος ἐκείνῳ ὅσον σὺ βοηθῆσαι ὅταν τὸν ἀφῆσαι μοναχόν, τότε χρονῶ τῷ βαρύτητα. Τάρα σὺ βοηθῆσαι, ὁ Κόσμος, ἢ σάρκα, καὶ ὁ διάβολος, νὰ σπκῶναι τὸ βαρὺ φορτίον τῆς καρτίης σπκωδῆσεως, ἀμὴ ὅταν ἔλθῃ ὁ θάνατος, σὺ ἀφίεναι αὐτοὶ οἱ τρεῖς φίλοι σε μοναχόν εἰς τὸ πῦρ τῆς κολάσεως. Ὁ Κόσμος, ὅτε δελοῦσαι τὰρα τοσῶτον ἐπιμελῆσαι, σὺ ἀπαρτῆται εἰς τῷ μεγάλῳ ἀνάγκῳ, καὶ ἀφίεναι εἰς τὰς χεῖρας τῷ ἰσχυρῷ Κεῖτῳ, νὰ δώσης ἀνσηροτάτῳ ὑπολογίαν διὰ ὅλῳ τῷ πολιτείαν σε, καὶ τότε φέλεις βομάξει, νὰ φοβηθῆς. Φοβερὸν ὅτῳ τὸ ἐμπιστεῖν εἰς χεῖρας Θεοῦ ζῶντος. Μὴ δελοῦσαι ἐν σὺς ἀχαίσει, ὅτε ἰξάνεις, πῶς σὺ ἀπαρτῆται εἰς τῷ μεγαλήτερῳ χεῖραν σε. Ὄλιγον καιρὸν χαίρεισαι τὰ ὑπάρχοντά σε, καὶ ἐρχεται σὺ ὁ θάνατος, καὶ τότε ἀφίεναι τὸν πλετον, τὰς ὑδονὰς, καὶ τίποτες εἰς αὐτῷ δὲν λαμβανῆσαι, εἰ μὴ μόνον τιμωρίαν αἰώνιον. Μὴ φοβε τῶν κόπης καὶ θλίψεως, ὅτε πλειώνουσι μὲ τὸν θάνατον, ἀλλὰ φοβε ἐκείνα τὰ κολάσηεια, ὅτε ἀρχίζεσαι μὴ θάνατον. Πᾶντες οἱ ἠγαπημένοι καὶ φίλοι σε, αἱ τιμαὶ, ὁ πλετον, καὶ ὅλη ἡ ἀνδραπικὴ δυνάμις, δὲν σὺ δελοῦσαι ὅτι τὰς φεικτῆς τιμωρίας ἐκείνας, ἔτε σὺ δίδου τινὰ ἀφέλειαν. Φυγε λοιπὸν ἀπὸ τὸν Κόσμον, ὅτι καρμίαν τάξι δὲν ἔχει, ἀλλὰ εἶναι γεμάτος ἀνομίας καὶ σφάλματα. Πλέον φιλεῖσαι τὸν χρυσόν, ἀπὸ τὸν Χρυσόν. Πλέον τιμῶσαι τὰ φολδῶ καὶ πρόσκαιρα ἀγαθὰ, ἀπὸ τὰ ἀληθινὰ καὶ αἰώνια. κάλλιον ἔχει τῷ κακίαν ὑπὲρ τῷ ἀρετῷ, καὶ ὑφάνου τῶν κακῶν καὶ δελοῦσαι, καὶ τῶν καλῶν καταφρονουῖν καὶ ὑβεῖξουσι. Διὰ τῶτο χρονῶ δὲν δελοῦσαι σωτηρίαν, καὶ δὲν ἀπαρτῆθῃς τελείως τὸν Κόσμον, καὶ ἐκ καρδίης νὰ τὸν μισήσης καὶ κατα-

καταφρονῶν πᾶσαν τῆς σαρκὸς ἰδρυπάθειαν. καὶ ἕως δι' αὐτὰ τὰ πρόσκαιρα ἀγαθὰ, ἢ μᾶλλον εἰπεῖν τὰ οὐείρατα, ὅπῃ μισήσεις ἐδῶ εἰς τὸν Κόσμον, ἀξιῶνσαι τῆς Οὐρανίᾳ Μακαριότητος, ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ τῷ Κυρίῳ ἡμῶν, Ὡς ἢ δόξα εἰς τὰς αἰῶνας. Ἀμήν.

Κ Ε Φ Α Λ Α Ι Ο Ν, Δ 5'.

Περὶ ματαιότητος, κινδύνου τε, καὶ βραχύτητος τῆς τιμῆς τῷ Κόσμῳ.

„ **Ε** Μοὶ δὲ λίαν ἐτιμῆθησαν οἱ φίλοι σου ὁ Θεὸς, λίαν ἐκραταιώθησαν αἱ
 „ ἀρχαὶ αὐτῶν. ἦγαν, πολλὰ τιμημένοι εἶναι οἱ φίλοι σου, κἰ δυνατοὶ εἰς
 τὰς ἐξουσίας τῆς. Ἐὰν ποθῆς τὴν τιμὴν, ὡς ἀνθρώπε, ἃς εἶσαι φίλος Θεῷ,
 ὅτι ὅστις ἔχει φίλον τὸν Κύριον, ἀξιῶνται πολλὴν τιμὴν καὶ ἀφθαρτον σέφα-
 ρον. Μεγάλη σου ἀγνωσία εἶναι, νὰ βιώνῃς τόσον κόπον καὶ ἐξοδον, νὰ ἀποκτή-
 σῃς τιμὴν πρόσκαιρον, ὅπῃ ταχέως παρέρχεται. Ὅσοι ἦτον φίλοι Θεῷ, ἐπι-
 νοιοῦν μόνον τὴν σήμερον τιμῶνται χαρμονικῶς καὶ δόξαζονται. καὶ πάλιν αὐτὴν
 τὴν τιμὴν, ὅπῃ ἔχεν οἱ Ἅγιοι, δὲν τὴν ἀποκτήσαν ἐξέχοντες αὐτὴν, ἀλ-
 λά μισῶντες καὶ φύγοντες ἀπὸ ταύτης ὅσον ἐδιδόντο. Ἐὰν ἐν ποθῆς νὰ τιμη-
 θῆς, ταπεινώσε καὶ καταφρόνα τῶ λόγου σου. καὶ ἐὰν ὀρέγῃσαι νὰ σε γνωρίσῃ
 ὁλος ὁ Κόσμος, πάχισε νὰ γῆς εἰς ὅλας ἀγνώριτος, ὅτι ὅσον ποθεῖς τὴν
 τιμὴν καὶ γυρῶσαι τὴν, τοσῶτον ἀναχωρεῖ καὶ φύγεισε, ὡς ἡ σκιά σου, ὅπῃ δὲν
 ἔμπορεῖς ποτὲ νὰ τὴν φθάσης. Σποχαζέμενος ὅτι εἶσαι χάριμα καὶ σάκη, δὲν
 θέλεις ποθήσεις ματαίαν τιμὴν, τὴν ὁποίαν οἱ ἀγνοοὶ καὶ τυφλοὶ τοσῶτον
 ἐξέχουσι. Μὴ θέλων τιμὴν, ἀξιῶνσαι ταύτης ὅλα τῆς ἐκείνης καταφρονήσεως.
 Ὁ Βασιλεὺς τῆς δόξης τὴν ἡμέραν τῆς μεγαλύτερης τιμῆς αὐτῆ ἦτον καβαλά-
 ρης εἰς εἷνα ταπεινὸν ὄναριον, καὶ τὴν ἡμέραν τῆς ἐνδόξης νίκης τῆς ἔλαβεν εἰς τὸν
 Σταυρὸν καταφρονεμένην καὶ ἐπονείδισον θάνατον. Ἡ τιμὴ τῷ Κόσμῳ εἶναι μία
 ψευδομετρη ἀτυχία καὶ πολυτάραχος, καὶ ἄφρων ὅστις ταύτῃ ὀρέγεται, ὅτι δι'
 αὐτῆς πάχει ἀιχμαλωσίαν καὶ βάσανον, ὁ δὲ ταύτῃ καταφρονήσας, ἀγγε-
 λω καὶ πολιτείας ἀκύμαντον. Ἐὰν ὀρέγῃσαι, ἀνθρώπε, νὰ ἀποκτήσῃς κανέ-
 να παράγμα ἄξιον καὶ πολύτιμον, κάμε ἔσπον νὰ ἀποκτήσῃς τὸν Κύριον, ὅπῃ
 ἐξουσιάζει τὰ πάντα, καὶ ἐὰν αὐτὸν ἔχῃς εἰς τὴν καρδίαν σου, ἐνερείδουσε πλεο-
 σότερον ἀφ' ὅσον ἔμπορεῖς νὰ ἐπιθυμήσῃς. Ἐδόθη σου τὸ ἐπιθυμητικόν, ἵνα
 ποθῆς Οὐρανία, καὶ ὅχι ἐπίγεια παράγματα. ἦγαν νὰ εἶσαι φίλος Θεῷ, κληρο-
 νόμος τῆς δόξης, καὶ μιμητὴς τῆς αὐτῆς ἀγαθότητος. καὶ τῶτο εἶναι ἡ ἀγία ἐκείνη
 παραγγελία, ὅπῃ διδάσκει, νὰ καταφρονῆμεν ὅλα τὰ φθαρτὰ καὶ ἐπίγεια,
 καὶ μόνον νὰ ποθέμεν τὰ Ἐπεραία. Δυσκολώτερον καὶ ἐναρετώτερον εἶναι, νὰ
 δαμάζωμεν τὴν σάρκα, καὶ νὰ νικῶμεν τὰ πάθη τῆς, πάρεξ νὰ διώκωμεν δαι-
 μονας. Ἐὰν ἐσοχάζοντο οἱ κενόδοξοι, ὅπῃ κευχόνται εἰς τὸν ἄχριστον πλε-
 τον, καὶ εἰς τὴν ἀξίαν καὶ ἀληθειαν τῆς βρωμισμένης σαρκότητος, καταφρονῶν-
 τες καὶ καταπατῆτες τὰς ταπεινὰς, πῶς ἔχουσι νὰ σαπιδῶν καὶ αὐτοὶ, καὶ νὰ
 ἀφανιδῶσι, θάρρῳ ἐκαταφρονῶσαν ταύτῃ τὴν φειρομένην δόξαν, καὶ προσκαι-
 ρον ἀγαθίασιν, ἐξέδροντες, ὅτι εἶναι ἀδύνατον νὰ δόξαθῃ εἰς τὴν γῆν, καὶ
 εἰς

εἰς τὸν Οὐρανὸν τινὰς ἀνθρώπους. Ὡς φιλόσοφοι ἀφρονεῖς, ὅσοι θαρρῆτε νὰ
 ὑπάγετε εἰς τὴν Οὐράνιον Βασιλείαν μὲ τὰς ἡδονὰς καὶ τὸν πλεῖτον σας, δὲν
 ἀπέετε τί λέγει ὁ Κύριος διὰ λόγους σας; ὅτι δεικνύετε εἶναι νὰ περάσῃ ἀπὸ
 τὸ ὄμματι τῆς βελώνης μία κάμηλος, πᾶρξ ἑσῆς νὰ ὑπάγετε ἔτις εἰς τὸν
 Παράδεισον, ἀπατελῶντες, καὶ ἔχοντες ὅλα σας τὰ θελήματα; Κλαύσατε ἐν,
 ἄδελφοι, καὶ πενθήσατε, ὅπως εὐνοχάραιτε τὰς ἀχαμνὰς, καὶ καταφρονᾶτε τὰς πε-
 νιτίας, διὰ τὴν εἰσε θερπλεγμῆσι εἰς τὸν μάταιον πλεῖτον τῆ Κόσμου, καὶ δὲν
 βλέπετε τὴν καιρὸν τῆν βραχυτητα, ὅπως δὲν ἰξούριτε, ἐὰν εἶναι ἡ ὑπερηθίας
 ἡμέρα σήμερον, νὰ σᾶς βάλοιεν εἰς τὸν ἄχαρον ἄδω, ὅπως θέλετε ἔχει δε-
 μυτέρω τῆν κλάσιν, ὅσον ἦτον μεγαλήτερον ἐδῶ εἰς τὸν Κόσμον ἢ δόξασας
 καὶ ἀπόλαυσις. Πᾶ εἶναι πόσαις Χώρας καὶ Κάστην θεέφημα, ὅπως ἦσαν εἰς τὸν
 Κόσμον, τὸν καιρὸν τῆν Ἐβραίων; Ἡ μεγάλη καὶ ὑπερηθνος Βαβυλῶν, ὅπως
 ἐκαυχᾶτο, καὶ ἔλεγε, πῶς ἦτον Βασίλισσα πασῶν τῆν Πόλεων, καὶ δὲν χηρῆσε,
 ἔτε νὰ ἰδῆ θρῆνον ποίητις, δὲν ἐκατακῆν ὅλη, καὶ ἐτελείωσε μὲ πολλὰς πλη-
 γὰς, πέναν, καὶ δίψαν, καὶ θάνατον; Ἐτι δὲ ἡ θεέφημος καὶ θερβόητος ἐκεί-
 νη Τρωᾶς, ἣτις εἶχε ποσῶτον πλεῖτον καὶ μεγαλοτητα, ὅπως ἐγύριζε τὸ τεῖχος κα-
 σρόν τῆς, τ. μίλια, πᾶ φαίνεται τώρα καὶ ὁ τόπος τῆν Σεμελιῶν τῆς; Πᾶ εἶναι
 αἱ, ρ. Πόλεις ἔξακασαὶ καὶ θεέφημοι, ὅπως εἶχε τὸν καιρὸν ἐκείνον ἢ Κρήτη
 μας; ἢ Γορτυνὴ λέγω, ἢ Κνωσός, καὶ αἱ λοιπαὶ πάσαι, καὶ τώρα δὲν ἔχει εἰμὴ
 τὰς πέσαρας; Τί ἐγίναν, καὶ ποσῶς δὲν φαίνονται σήμερον; Τότε ἀνθῆσαν
 εἰς τὰς δαυχίας αὐτῶν, καὶ πᾶρα παντελῶς ἠφανίσθησαν. Στοχάσασθε γὰρ τὸ τέλος,
 ὅπως ἔχουσιν αἱ τιμαὶ καὶ δόξαι τῆ Κόσμου, νὰ ταῖς μισήσῃς. Δὲν εἶδες πολλὰ-
 κας, ὅταν κάμνωσιν εἰς τὸ παζάρι καιρία πανήγυρι, πῶς ἐνδύωσιν εἰς
 γλυπτόν μὲ ἀργυρον καὶ χρυσόν, μὲ λίθους τιμίους, καὶ ἄλλα ἀκριβὰ σολισί-
 ζα, καὶ ἔως ἐ κρατῆ ἢ πανήγυρις, ἀκολοθεῖσι καὶ τὸ τιμῶσιν εἰς ἔσπον τιμῶ
 οἱ ἀνθρώποι, καὶ ὑπερα τὸ ἐνδύωσιν ἀπὸ ὅλα ταῦτα τὰ πλέσια καὶ πολύτιμα
 πράγματα, καὶ τὰ πέρνει αὐτοὶ ὅπως τὰ ἐδύεισαν; Οὕτως εἶσαι καὶ σὺ, ταλαί-
 πωρε ἀνθρώπε. φαίνεσαι μέγας καὶ δυνατός, θεέφημος εἰς ὑψηλὸν βαθμὸν καὶ
 θρόνον πολύτιμον καθῆζόμενος, ἀμὴ ἢ τιμῆ σε δὲν εἶναι, πᾶρξ μόνον ἔως
 νὰ κρατῆ ἢ πανήγυρις τῆς βραχυταίτης σε ζωῆς ταύτης, ὅπως σὲ προσκυνοῦσιν
 οἱ ἀνθρώποι, ὡσαν εἰκόνα τῆς ταπεινῆς καὶ πεπατημένης γῆς, ὅπως εἶσαι ἐσο-
 λισμῆρος ἀπὸ δαύεια πράγματα. Ναὶ ἀφῆδύεσθε, δαυειὰ ἔλαβις ὅσα καὶ
 ἀν ἔξασιάζης, καὶ τίποτας ἐδικόν σε πρᾶγμα δὲν ἔχεις, ἐπειδὴ καὶ δὲν ἠμ-
 πορεῖς νὰ πᾶ πᾶρξ μὲν σᾶ εἰς τὸν θάνατον. Ἐσῆ εἶναι τὰ ἱμάτια καὶ ἡ σολι-
 σίαις, ὅπως φορεῖς, καὶ φαίνεσαι εὐμορφος, διὰ νὰ τιμήσῃς τὸν οἰκουμένον,
 ἢ τὸν Κόσμον, τῆ ὁποῖα μῆρι ὅλος ὁ πλεῖτός σε. Πᾶ νὰ ὑπάγῃς λοιπὸν ἢ
 δόξαις σε εἰς τὸ τέλος τῆς πανηγύρεως, ὅταν σὲ κυριεύσῃ ὁ θάνατος, καὶ λάβῃ
 ἢ ζωὴ τῆν δμορφίαν, καὶ ὁ Κόσμος πῆν τιμῶ, ὅπως σᾶ ἐδύεισαν; Τότε μέ-
 ρεις πολλὰ πτωχὸς καὶ ξεγυμνωμῆρος ἀπὸ τῆν τιμῶν, πλεῖτον, καὶ ἀραιότητα,
 καὶ σὲ βάσωσιν εἰς ἀχημον τάφον καὶ σκοτεινότετον. Πολλὰς Βασιλεῖς ἐγνω-
 εἰσάμεν, Ἡγεμόνας πλεσθίους, καὶ ἄρχοντας, ὅπως ἐνδύοντο πορφύραν καὶ
 βύσσον, καὶ χρυσοφάντα, εἰς ποσαύτην ἀξιοτητα δεισκόμενοι, ὅπως πολλοὶ
 τὰς ἐδύοντο, καὶ χεδόν, ὡς Θεοὺς, τὰς ἐπροσκυνοῦσαν, ὅμως τὰς ἔθαψαν εἰς
 τὰ μνήματα χωρὶς τιμῶν τινὰ ἀξιοτιος. Διὰ τῆτο λέγει ὁ Προφήτης. „ Εἶδον

τὸν ἀσέβη ὑπερυψέμενον ὡς πρὸς Κέδρας τῆ Λιβάνου, καὶ παρῆλλον, καὶ ἰδοὺ
 ἢ ἐκ τῶ, καὶ ἐξήμισα αὐτὸν, καὶ ἔχ' ὄραθι ὁ τόπος αὐτῶ. Χθρὸς ἐπιμέντο
 αἱ μεγάλοι, καὶ σήμερον ἔλειψαν. Χθρὸς πᾶς εἰς ἐσωτύχον δι' αὐτὰς, καὶ
 σήμερον ἠφανίσθησαν, καὶ ἐπέρασεν ὁ ἀέμος ἐκείνης τῆς ματαιότητος. Παρῆλ-
 θε ταχέως ἡ ἡμέρα τῆς πανηγύρεως, καὶ ἡ τιμὴ τῆς ἐξάπτη εἰς ἐδετίποτεας.
 Καὶ μακαρία ἡ ἄρα, καὶ μὴ εἶχασιν αἱ φιλόσομοι ἄλλω ζῆριαν καὶ κα-
 κὸν μεγαλήτερον, εἰμὴ μόνον πῶς ὑπερένται τῷ τιμῷ καὶ πλετον αὐτῶν εἰς
 πὴν θάνατον, ἀλλὰ ὑπάγαν, πλειώνοντες τὰς ὀλίγας ἡμέρας τῆς εἰς σαρκικὰς
 ἡδονὰς, καὶ τιμαρῆνται αἰῶνια. Ἰδοὺ τί διάφορον σὲ δίδουσι, καὶ ποῖαν ἀφέ-
 λειαν λαμβανεις ὑπὸ τῆς τιμᾶς σου, φιλόσομοι. Ὁ ἀληθὴς δόλος τῆ Οὐρ δὲ
 ἐρέγεται τιμὴν ἀπόσκαιρον, ὅτι εἶναι ματαία καὶ ἄσατος, ἀλλὰ πολλῶ μάλ-
 λον ξεφέχει τὴν τιμῷ τῆ Κυρείεως, καὶ τὸ ἐδικόν τε ἄφορον. Μὴ ζητᾶς
 ἐν τιμᾶς τῆ Κόσμου, εἰμὴ δέλης καὶ ὑπολαύσης τὴν Οὐράνιον. μὴ ἀφίσης
 ἔξ τῆ σκία τῷ ἀλήθειαν. μὴ εἶσαι, ὡς τὸ μαρὸν βρέφος, ἄγνωστος,
 ὅπῃ ἔγει κάλιον εἰς ἀγαμύβου κάρβενον, καὶ κομάτι χρυσίου, καὶ εἰς
 κάλαμον καὶ καβαλιδῶν, καὶ εἰς πολύτιμον ἄλογον. Ὁ πλετος τῆ Κόσ-
 μου καὶ αἱ τιμαὶ εἰσὶ σκία καὶ ὀνειράτα πρὸς σύγκρισιν τῆ Οὐρανίαν ἀγα-
 θῶν, καθὼς παρεμάρως δέλουμυ γράφει σαφέτερον. Εἰμὴ ἐγνώριζες εἰς πό-
 σος κινδύνος δεικνύονται οἱ μεγάλοι ἄνθρωποι, ὅπῃ ἔχουσι τιμὰς εἰς τὸν
 Κόσμον, ἢ θελες καταφρονέσῃ με κάλιω ὄρεξιν ὅλας αὐτὰς τῆς καπνῆς τῆ
 ματαίαν τιμῶν καὶ ὀνειράτα. Εὐεισυδύμωτος ὁ Προπάτωρ εἰς τὸν Παράδεισον
 με δόξαν πολλῶ καὶ ἀνείκασον, ἡμαρτε μεγάλως, καὶ θραβαίναν τὸ Θεῖον πρὸς
 σαγμα. ὁ δὲ πεδλιμύτος Ἰδοὺ καὶ πολυάδλος, βασιανίζόμενος ὑπὸ πολλῶν
 θλίψεων, δὲ εἶπε καὶ λόγον ἀπίστον εἰς ὅλας τῆς πειρασμῶς, ὅπῃ τὸν
 ἐκύκλωσαν, καὶ ἀπ' αὐτὸ ἡμπορεῖς καὶ καταλάβης, πόσος κίνδυνος εἶναι εἰς
 τὰς ἀξίας τῆ Κόσμου, καὶ πόση ἀσφάλεια εἰς τὴν ταπεινότητα καὶ ὀπέλειαν.
 Ὅσοι σέκωσιν εἰς ὑψηλὸν τόπον, κινδυνύσαν καὶ πέσωσιν. ἀμὴ ὅσοι εἶναι κά-
 πω εἰς τὴν γέρραν γλῶ, δὲ φοβῶνται. ἔπω καὶ ὅσοι δεικνύονται εἰς τὸ ὑψη-
 λὸν τιμῶν, ἐγκρεμίζονται εἰς τὴν ἀπώλειαν τῆς κολάσεως, οἱ δὲ ταπεινοὶ
 καὶ ὀπέλες σώονται. Ἡ ὀνηρία καὶ ἀμέλεια, ἡ μήτηρ πολλῶν καὶ πολλῶν ἐχ-
 κλημάτων, κερδίζει μᾶλλον εἰς τῆς μεγάλης καὶ ἐνδοξῆς τῆ αἰῶνος τῆς, ἢ εἰς τῆς
 πτωχῆς. οἱ πλετοὶ δαπανῶσι τὴν ζωὴν τῆς εἰς ὀνηρίαν, εἰς μετρωσιμῶς,
 καὶ παρῆλθε, ἔαγοντες καὶ πίνοντες με πολλῶ ἀυτάρκειαν, καὶ ἀμαρτάνουσι πρὸς
 ἐλαστότερον καὶ τῆς πτωχῆς, ὅπῃ δεικνύουσι, καὶ ὀυγάζουσι με ἰδρωτὰ καὶ κόπον
 πολλῶ τὴν ζωοφορίαν τῆς. Τὸ καλοκαίρι βλέπεις καμίαν φορὰν ἀσραπαῖς φα-
 βραῖς, ἀπῆεις βρονταῖς μεγάλας, καὶ θειρεῖς μαῦρα σινεφα, καὶ εἰς ὀλίγῳ
 ὄραν με μίαν ραγδαίαν καὶ διωπὴν βροχὴν ἀφανίζεται ἡ τόση παραχὴ, καὶ μὴ
 γαλιῶς ὁ Οὐρανὸς, καὶ ὁ Κόσμος λαμάρως ὡς τὸ πρότερον, καὶ ἄλλο σημεῖον δὲ
 ἀπαρῆει τῆς μεγάλης ἐκείνης παραχῆς καὶ συγχύσεως, εἰμὴ μόνον ὀλίγη λάσ-
 πι, καὶ τὴν καταπατῆσιν οἱ ἄνθρωποι. Ἐβραχέα τιμὴ τῆ ἀποσκαιρῆ Κόσμου.
 πόσος μεγάλως Ἄρχοντες ἐγνώρισαν, ὅπῃ ἐφῆπατῆσαν εἰς τὰς πλα-
 γείας, σιωφοδύμωτος με πόσος δόλος, καὶ στρατιώτης, ὅπῃ δὲ τῆς ἐχαρῆ-
 σαν οἱ δρόμοι, καὶ πᾶς εἰς ἐθαύμαζε τὴν δόξαν καὶ παρῆσιαν τῆς, τῆ ὀποῖαν
 τὴν σήμερον δὲ ἔρενε καμία ἐνδύμησις; Ἡ ἄρα ὁ θάνατος, καὶ ἠφανίσθησαν
 εἰς

εις δύο ημέρας. κὶ ὄλιγος ἡ παρρησία, ἡ δόξα, ὁ πλῆθος, καὶ μεγαλεῖον ἐπέ-
 λείωσαν εἰς ὀλίγον πλῆθος, κὶ δευτέροφανεται τίποτες, πᾶρες τὸ χῶμά τους κὶ
 οἱ σκώληκες, ὅπῃ ἔφαγαν τὰς ψυφῆρας κὶ βλαβηκὰς αὐτῆς σαρκας, κὶ οἱ ζῶντες
 καταπατῶσι τὰς τάφους τους. Ἐπίρασε ταχιστα ὄλιγος ἐκείνη ἡ ματαύτης, καὶ
 ἄλλο δευτέρον ἔμεινον ὑπὸ λόγους, πᾶρες ὀλίγον χῶμα κὶ πλῆθος ἄτιμος. Καλὰ
 λέγει ὁ Προφηταναξ. ὅτι, Ὡς εἰκὼν πορεύεται ἄνθρωπος, ὡσπερ μία εἰκὼν
 κὶ ζωγραφία, ὅπῃ δευτέρον ἔχει τινὰ ὑπόστασιν, ἕως εἶναι κὶ ὁ Κόσμος, συμβεβη-
 κὸς κὶ τύπος τῆς ὑποστάσεως. Ἡ τιμὰς τους κὶ ἡ μεγάλας ἀξίας εἶναι εἰκόνες
 αὐτοπαρκαται. Εἶδες εἰς μίαν κόλλαν χαρτὶ ἰσοεισημῆς Κἄστη, Βασίλεια, θά-
 λασαν, ποταμὸς, βενά, δένδρη, καὶ ἄλλα ὅμοια, καὶ σάζωντας εἰς τὸ χαρτὶ
 ὀλίγον ὕδωρ, καταχαλὰ, καὶ ξεχίζειτο, καὶ φθείρονται ὅλαις ἐκείναις ἡ ζω-
 γραφίαις; Ὁ Κόσμος εἶναι τὸ χαρτὶ, ὅπῃ εἰς ὀλίγον καιρὸν ἀφανίζεται. Τί
 ἄλλο εἶναι ἡ καρδία τῶ ὑπερηφῶν ἄνθρωπων, πᾶρες μία σφαῖρα, εἰς τὴν ὁποίαν
 εἶναι ἰσοεισημῆς ὅλος ὁ Κόσμος, καὶ εἰς μίαν στιγμήν παρέρχεται, κὶ πᾶτα
 μικρὰ συμφορὰ καὶ συμβεβηκὸς ἀφανίζει, καὶ τὸν ὑπερεῖ τῆς ζωῆς, κὶ φθείρει
 τον; Μὴ γυροῦσης ἐν, ἄνθρωπε, ζωγραφιστὸν πλῆθος, καὶ τιμῶν αὐτοπαρκατον,
 ἀλλὰ φρόντισον νὰ ἀποκτήσης ὅσα ὁ καιρὸς δευτέρον ἡμπορεῖ νὰ ἀφανίσῃ, ἕτε γε-
 ρατεῖα νὰ φθείραται. Ὡς πεπλανημῶν φιλόκοσμοι, ὅπῃ δευτέρον νὰ κερδήσετε τὸ ὄνει-
 ρον τῆτο κὶ ζωγραφίαν τῆς προσκυμῆς τιμῆς, κοιπῶτε τὸσπερ ἡμέραν κὶ νύκτα,
 κὶ βατανίζεθε. Ἀφίνετε τὰς οἰκας κὶ τὰ παιδία σας, κὶ εἰσέρχεθε εἰς μεγά-
 λας κινδύνους. καὶ πολλὰς χανέτε τὸ παῖγμα καὶ αὐτῶν τῶν ζωῶν σας, ἕτε
 σάθλιοι. Ὡς τῆς ἀνοίας κὶ ἀφροσύνης σας. Ἡ τιμὴ τῶ Χριστιανῶν εἶναι ὁ ἴσαυ-
 ρωμῆος Χριστός. καὶ ἡ δόξα μας, νὰ πάθωμεν θλίψεις, διαγμῆς, ἀτιμίαν
 καὶ καταφρόνισιν δι' ἀγάπην τους, κὶ ἡμεῖς οἱ ἀγαπῶντες ἐξέχομεν προσκυμῆς
 τιμῆς, ἡδονῆς, καὶ πᾶσαν σαρκικὴν ἡδονάθειαν. Ἡ ἀληθινὴ τιμὴ εἶναι ἡ
 ἀρετὴ, ἡ ὁποία δευτέρον εἶναι χέρισμα τῆς ὀπτηγῆς Βασιλείαν, ἕτε μὲ ἀργύρια
 ἀγοράζεται, ἀλλὰ ἀποκτάται δευτέρον τῆς ἀπειθείας καὶ ταπεινώσεως. Ἀφ' ἕ
 ἀρχι-
 σαν νὰ τιμῶνται τὰ χήματα, ἔλειψεν ἡ ἀληθινὴ τιμὴ, καὶ κατέπεσε. μόνον
 ἐκείνῶν τῶν τιμῶν χρεωσθεῖς, ἡτις ἀπειθείται εἰς τὴν ἀρετῶν, τὰς δὲ ἄλλας τι-
 μῆς τῶ Κόσμου, ὅπῃ ποθῶσιν οἱ ἀφρονες νὰ μισήσης, σοχαζόμενος, ὅτι μί-
 λει νὰ γῆν τὸ σῶμά σας σάκτι, νὰ τὸ φάγῃ οἱ σκώληκες. Τὸ παγῶνι εἶναι
 πολλὰ ἀραιότατον διὸ ὅλα τὰ πετεινὰ, καὶ δευτέρον ταύτῶν τῶν διμορφίαν αὐτῶ
 ὑπερηφῶνεται, καὶ ἀπλώνει τὰς πτέρυγας, καὶ κάμνει τὴν ἕρῶντες ὡσπερ ἕο-
 χὸν, καὶ μεγαλαυχεῖ, ἕπειτε κοιπῶζωντας τὰ ποδάριά τους, πῶς εἶναι μαύρα
 καὶ ἀχημα, σιωπάγει πάλιν τὰ πτερά τους, καὶ ταπεινώνεται. Ὁταν ἐν ἔλθῃ
 καὶ εἰς ἕσυνα, ὡς ἄνθρωπε, ὁ ἀνεμος τῆς κενοδοξίας, νὰ σὲ φουσκῶσῃ, νὰ
 σὲ φαίνεται πῶς εἶσαι διὰ τῶν ἄλλων καλλίτερος, δευτέρον ἐπαινεῖν καὶ τιμῶσι
 σε, σοχάσῃς τὰς πόδας, ἡγῶν τῶν σάρκα σας, πῶς εἶναι διὰ τῶν καταπατη-
 μῶν γῆν ἡρουμῆν, εἰς τὴν ὁποίαν πάλιν ἔχεις νὰ ὀπτηραθῆς εἰς τὸ ὕπερον,
 καὶ ἕτω θέλει ταπεινωθῆν, νὰ ἀχαρισθῆς, ὅταν καταφρονεθῆς δευτέρον τὸν Χριστὸν,
 ὅπως σιωδοξαθῆς μετ' αὐτῶν εἰς τὴν Βασιλείαν αὐτῶν τῶν Οὐρανίων, ὅπῃ δευτέρον
 ἡ ἀληθῆς δόξα, τιμὴ ἀνεκφραστος, καὶ ἀφροσύνη ἡ ἀνεκλάλητος. Ἡ δὲ γῆν
 πᾶτας ἡμᾶς ὀπτηραθῆν.

Περὶ τῶ γνώσκων σαυτὸν, καὶ περὶ δυσυχίας τῆς ἀνδραπνίης
φύσεως.

Στοχαζόμενος ὁ Προφήτης Ἰερεμίας τὴν παλαιπωρίαν τῆς ἀνδραπνίης φύσεως, ἔλεγε. Ἰ'να τί ἐξήλθον ἐκ κοιλίας μητρὸς μου, τὴ βλέπειν κόπυς καὶ πόνους; Ἰ'να τί ἐκ ἀπέκτεινέ με ἐν μήτρᾳ μητρὸς μου, καὶ ἐξήμετό μοι ἡ μήτηρ τάφος μου; Ἐὰν αὐτὸς ὁ ἐν κοιλίας μητρὸς ἡγιασμένος, ἔλεγε ταῦτα, τί να εἰπῶ ἐγὼ ὁ παλαιπώρος, ὁ ἐν ἀμαρτίαις συλληφθεὶς, καὶ ἠγνηθεὶς εἰς ἀπατίαν καὶ ἀνομήματα; Σπᾶδάσον, ἄνδρατε, καὶ γνωρίσης τὰ λόγους σου, ὅτι περισσότερον ἔπαινον ἔχεις, καὶ καταλάβης τὸν ἑαυτίν σου, παρέξ καὶ μάθης τὰς δρόμους τῆς ἀσέρας, τὴν χάριν τῆς χορταλείων, καὶ πάντων τῆς βοτανῶν ἰασημῶν τὴν δυνάμιν, τὴν φύσιν τῆς ζώων, καὶ τὸ εἶναι πάντων τῆς ὄντων. Στοχάσασθαι, λέγει, ἐπιμελῶς, καὶ ἐρδύνησον, καὶ καταλάβης τὰ λόγους σου. Εἰσελθε μὴ τὸν γυν εἰς τὴν καρδίαν σου μέσα, καὶ ἐξετάσης τὸ εἶναι σου, ὅτι ὅσον καλλιτέρα γνώσεως ποταπὸς εἶσαι, τόσον μάλλον καταλαμβάνεις τὸν Κύριον. Ὡς γὰρ γνώσκων τὴν τῆς ψυχῆς σου ἀγρίαν, ἔρχεται καθαρῶτερον εἰς τὴν ἐπίγνωσιν τῆς θείας μεγαλειότητος. Ἐ'χε πᾶντοτε ἐνώπιόν σου τὴν βραχυότητα τῆς παρθένης ζωῆς, καὶ τὴν παλαιπωρίαν τῆς ἡμετέρας φύσεως, ὅτι μετὰ τὴν ὁδὸν αὐτὴν ἀείσκεις τὸν Κύριον. Γιώθωντας τὰ λόγους σου, ταπεινώσασθαι, καὶ ταπεινέμνος, φοβᾶσαι τὸν Θεόν, ὁ ὁποῖος φόβος εἶναι ἀρχὴ τῆς σοφίας, καὶ τὸν μέγαν Βασίλειον. Ἐὰν θέλῃς καὶ μάθης τίς εἶσαι, λάβε τὸν καθρόπτιον, κοίταξε μέσα, καθὼς τὸ κάμνει αἱ γυναῖκες, ὅταν θέλῃν καὶ ἰδῶσι τὴν ἀχημίαν τῆς. Ὁ καθρόπτιος σου εἶναι ἄλλος ἄνθρωπος, καὶ καθὼς αὐτὸς εἶναι ὀλίγον χῶμα, σάκη, καὶ σῆας σπάλμας, ἔπος εἶσαι καὶ σὺ, ἐὰν εἶχες ὅλον τὸν πλάτον τῆς Κόσμου, καὶ Βασιλευὶ τὴν ἀγρίαν. Κοίταξε γυν ἑὼν ὀποδαμνῶν, καὶ ἰδῆς πῶς εἶσαι εἷς ἀγγεῖον γεμάτο βρῶμα καὶ δυσωδίαν, μία εἰκὼν μετ' ὀλίγον χῶμα, ὅπερ ἡ ζωὴ σου ἐδαίνετο. Ἐκεῖ στοχάσασθαι τὴν ῥίζαν τῆς ἡγελογοίας σου, τὴν δυνάμιν, τὴν ἐξουσίαν, τὴν τιμὴν, καὶ τὸν πλάτον σου, καὶ τὰ ἐπίλοιπα πρόσκαιρα ἀγαθὰ, πόσον καιρὸν κρατῆσι, καὶ ποτεπὸν τέλος ἔχουσι. Καθὼς εἶσαι σὺ ταῦτα, ἦτον καὶ ἐκεῖνος σὺν καιρὸν. καὶ καθὼς εἶσαι αὐτὸς, ἔχεις καὶ ἄλλος καὶ σὺ ὀγλήγορα. καὶ ἐὰν ἐπιμελῶς ἐρδύνησης τὰ λόγους σου, θέλεις εἶπαι ἄλλω καὶ αἰτίαν καὶ ταπεινώσασθαι. ὅτι ἄλλο δὲν εἶναι ὁ ἄνθρωπος καὶ τὸ σῶμα, παρέξ εἷς ἀγγεῖον φθορὰ γεμάτων ὡς εἴρηται, καὶ καὶ τὸ πνεῦμα (διγαίνοντας τὴν θεῖαν χάριν) σῆας ἐχθρὸς τῆς δικαιοσύνης, κληρονόμος τῆς κολάσεως, φίλος τῆς ματαιότητος, καταφρονητὴς τῆς Κυρίας, καὶ εἷς ἑὼν κτίσμα πρόσδυμον εἰς τὴν ἀμαρτίαν, καὶ εἰς τὸ καλὸν ἀποκόπον. Τί παρᾶγμα γυν εἶσαι, ἄνδρατε, παρέξ εἷς ζῶν ἀπάναστο μέρος παλαιπώρον; εἰς τὰς βελᾶς σου τυφλὸς, εἰς τὰς ὁδὰς σου ἀμείωτος, εἰς τὰς παρᾶξεις καὶ λόγια μάταιος, καὶ φερυτωμένος εἰς τὰς ὀρέξεις σου, καὶ ἀπλῶς εἰς ὅλα τὰ τίποτες σου πολλὰ μικρὸς, μόνον εἰς τὴν σφαλέραν σου δόξαν νομίζουσαι μεγαλώματος. Ἡρωικὸν παρᾶγμα καὶ ἀγρικώτατον εἶναι, καὶ γινώ-

γνωσίῃ τινὰς τῶ λόγου τε, καὶ κάμει ἔσπον να καταλάβῃς, τίς εἶσαι, ἐὰν
 θέλῃς να λυθῶθῃς ἀπὸ πολλὰ ἑλαττώματα. Μὴ καταφρονᾷς τὸς ἄλλους, ἔξ
 να μὴ ὑπερφανθῆσαι, καὶ ἔχει ὑπομονὴν ὅταν σὲ ὑβείσῃσι, γνωρίζοντας
 πῶς εἶσαι ἀμαρτωλός, καὶ ἀξίος ἐπάσης καταφρονήσεως. Πολλὰκις ἠρώτα ὁ
 Κύριος τὸς ἀδελφεὶς, ὅπως ἐθεράπευε, τί ἐθέλασιν; ἔχι πῶς δὲν ἴξομεν τὴν
 γνώμην τε, ἀλλὰ ἔξ να γνωρίσῃ τὴν ἀνάγκην καὶ δυσυχίαν τε, καὶ να
 τὴν ὁμολογήσῃ ἐκ σώματος. Δὲν φαίνεται εἰς τὸ ἱερὸν Εὐαγγέλιον να ἐθε-
 ράπτῃσε κανονία σαλόν. ἡ αἰτία εἶναι, ὅτι ὁ φρονήρις δὲν γνωρίζει τὸ λόγου
 τε, ἀλλὰ θαρρεῖ πῶς ἔχει τὸν νῦν τε, καὶ ἔπω γίνεται πῆς αὐτῆς θεραπείας
 ἀνάξιας, τὴν ὁποῖαν δὲν δίδει ὁ Κύριος ἐκείνοις, ὅπως δὲν γνωρίζῃσι τὴν πα-
 λαιπωρεῖαν αὐτῆς καὶ ἀδελφείαν. Διόμιμος ὁ Δαβὶδ, να τὴν ἐλεῖσῃ ὁ Κύριος, καὶ
 γυρβάνωντες ἔσπον να τὸν ἐξλιεῖσῃ, να τῆ συγχαρήσῃ τὸ πταίσιμον, ἔφα-
 λον. Ὅτι τὴν ἀνομίαν μου ἐγὼ γνώσκω, καὶ τὰ ἔξῃς. Εἰς μέγαν κίνδυνον
 εἶναι ὁ ἀδελφῆς, ὅπως δὲν γνωρίζει τὴν ἀρρώστιαν τε. Οἱ φρονήρις πᾶσχεν
 μεγάλῃ ἀδελφείαν, καὶ δὲν τὸ κοῦσιν, ἔπε πικραίνονται, ἀλλὰ γελᾷσι, καὶ
 χαίρονται, καὶ τίπως ἀρέπει να κλαίῃ τινὰς πῶς ἄλλοτερον. Ὅς τις δὲν γνωρί-
 ζει τὸ λόγου τε, εἶναι ἴσῃ ἀλόγῳ ἀνάξιατερος. Τὸ κανόν μας, ἀδελφοί, δὲν
 εἶναι ἔξωθεν, ἀλλὰ ἔσωθεν. ὅθεν δυσκόλως τὴν ἰατρείαν λαμβανόμεν, μὴ
 γνώσκοντες ἡμῶν τὴν ἀδελφείαν, ἔχτι αἱ πληγαὶ, ὅπως δὲν φαίνονται, καὶ αἱ
 ἀμαρτίαι, ὅπως δὲν γνωρίζονται, κακὰ καὶ δύσκολα διορθώνονται. Εἰς τῆτο
 γὰρ τὸ ἐγχείρισμα χρεώσεῖς να βάλῃς ὅλον τὸν πόδον σου, ὅτι τῆτο σὲ χρίζει
 πῶς ἄλλοτερον, πῶς να ἴξομεν ὅλα τὰ Βιβλία ἴσῃ Φιλοσόφῳν. Κατάλαβε γὰρ,
 τίς εἶσαι, πόθεν ἦλθες, πῶς διεσκεῖσαι, καὶ πῶς ὑπάγεις, τίς εἶσαι, τί ἦσεν
 πρὸ πῆς γνησίσεως, τί εἶσαι ἀπὸ τὴν γνησίωσιν ἕως τὸν θάνατον, καὶ ποταπὸς γί-
 νεται μετὰ θάνατον. Πρὸ πῆς γνησίσεως ἦσεν μία ὕλη ἀκάθαρτος. ἐσυκλήφθῃς
 εἰς φθορὰν σαρκός, καὶ καῦσιν πορνείας, καὶ (τὸ χειρότερον) εἰς μετοχὴν ἀμαρτίας.
 Ἐξήλθῃς ἀπὸ τὰ μὴ ἔφα σπλάγχνα μετὰ δάκρυα, καὶ ἀεργατεῖς πρὸς τὸν τά-
 φον. Λέγεις πῶς εἶσαι πλέσιος, καὶ σὺ εἶσαι πτωχός καὶ πείνης, καὶ δὲν τὸ σο-
 χαρίζῃσαι. Ενδομήσε τὸν λόγον τῆ Παύλου, ὅπως λέγει. Τί ἔχεις, ὅπως να μὴ
 „ τὸ ἔλαβες ἀπὸ ἄλλον; εἶδῃ καὶ ἔλαβες, τί καυχᾷσαι; Εἰὰ εἶσαι λογιπὸν
 κτίσμα, κατ' εἰκόνα Θεῶ καὶ ὁμοίωσιν, καὶ χρηρτικὸς πῆς Μακαρολόπιος, γνω-
 εἶσον τὴν Δεσποτικὴν δειργεσίαν, ὅπως σὲ ἐλύθῃσε πῆς ἀμαρτίας μετὰ τὸ ἀχραν-
 τὸν Πάθος τε, καὶ ἄλλας πολλὰς καλοσιώας σὲ ἔκαμε. καὶ ταπεινώσε ἕως ἐχάστε
 πῆς γῆς, καθὼς ἔκαμαν ὅλοι οἱ Ἄγγιοι, γνωσκοντες, ὅτι ὅλον ἐκείνο, ὅπως
 ἔχασιν, ἦτον δῶρον Θεῶ. ὅθεν ἔξ να μὴ φανῶσιν ἀχάριστοι πρὸς τὸν δειργε-
 τὴν, ἐπέρασαν ποσαῦτῃ σκληραγωγίαν καὶ κακοπάθειαν. ἔπω ἀρέπει να κά-
 μης καὶ σὺ, να μισήσῃς τὸν Κόσμον ὅλοτερον, καὶ να ποθήσῃς τὸν Σατῆρα καὶ δειρ-
 γέτην τε, ὅπως ἔλαβε ἔξ τὴν ἀγάπην τε θάνατον. Καὶ ἐὰν ἐκείνος ὁ ἀνα-
 μάρτητος ἔπαθε τόσο, πόσον εἶσαι χρεώσεῖς να πάθῃς ἐσὺ, ἔρεπταρῆς ἀμαρ-
 τωλὴ καὶ παμβέβηλε; Ταῦτα ἐξαλογίζομενος, μὴ ὑπερφανθῆσαι τὸ πῶς ἔ-
 παν, ἀλλὰ ταπεινώσε καὶ πολλὰ, ἐπειδὴ εἶσαι ἀπὸ τὸ ὀυτελέτερον σοιχείον
 τῆ Κόσμου. Τὰ ἄσρη καὶ τὸς πλανήτας ἐποίησεν ὁ Θεὸς ἀπὸ τὸ πῦρ, τὰ πετεινὰ
 ἀπὸ τὸν αἶρα, τὰ ὄφθαλα ἐκ τῆ ὕδατος, καὶ τὸς ἀνθρώπους, καὶ κτήνη ἀπὸ τὴν
 γῆν. Εἰὰ ἐν θέλῃς να παρομοιωθῇς μετὰ τὸς ἰχθύας, καὶ ἄλλα ὅμοια, ὅπως

εἰς τὸ ὕδωρ ἐκτίθησαν, δεισέσκεισαι ταπεινότερος. μὲν τὰ πετεινὰ καὶ ἄλλα
 πρῶτα τὰ ἀέρος, εἰς τὰ ἄσρη καὶ ἄλλα σώματα τὰ πυρὸς, γνωρίζεται πε-
 ράσασα ἀναξιώτερος. πόσον ὅτῃ δὲν ἠμπορεῖς νὰ ὁμοιωθῆς τῷ Οὐρανίῳ σω-
 μάτων, ἔτε νὰ καυχῆθῃς, ὅτι ὑπερβαίνεις τὰ ὄψιμα. μόνον ἀληθινὰ μὲν
 τὰ κτῆνη παρομοιάζεις. ἐπειδὴ μίαν κατάσασιν ὅσον εἰς τὸ σῶμα, καὶ εἷα
 θάνατον ἔχον δι' ἀνθρώποι, καὶ τὰ ζῶα, καὶ γίνονται γῆ, ὅς ἢς ἐξηγήθησαν.
 Ἐ'τι ἐνόησον, πόσα βάρη, καὶ εὐνοχαιῶν ἔχεις, καὶ πόσα δάκρυα χυθεῖς
 ἕως ἰναβραφῆς, μὲν πόσους φόβους, πόνους, φελοπασμῶν, καὶ ἄλλα πλεῖστα
 ὀδυνηρὰ διάγεις εἰς ταύτην τὴν ἐξορίαν σου. Ἄς εἶσαι γὰρ ὁ ἀρχαιότερος,
 ὅτῃ νὰ ἐξηγηθῇ εἰς τὸν Κόσμον, πρέπει νὰ γνωρίσῃς τὰ λόγους, ποταπὴν
 ἔχεις τὴν ἀρχὴν, καὶ τὸ τέλος σου. καὶ εἰς ἡλικίαν τὴν σώματος, ἢ ἀρχαῖα τῆς
 συζυγίας, καὶ ἢ δυστυχία τῆς πλάτης, σὺ ἐπῆραν αὐτὴν τὴν ὀπίγνωσιν, καὶ δὲν
 ἐξέδρες τὸ εἶναι σου, ἀκυσσον τί λέγει ὁ Αὐγεστίνος. Οὐαί μοι τὰ ταλαιπώρῳ,
 τί ἄλλο εἶμαι, πᾶρξ εἷα ἀγγεῖον γεμάτο κόπρος, φθοράτε, καὶ δυσωδία, εἷας
 σκαλίη ἀναξιώτατος, πτωχός, γυμνός, ἐν ἀνάγκαις καὶ χρείαις πολλαῖς ὑπο-
 κείρῃς; Δὲν ἐξέδρω, ποταπὴ ἦτον ἡ ἐλπίσίς μου εἰς τὴν τὸν Κόσμον, ἔτε
 πῶς, καὶ πότε νὰ εἶναι ἡ ἀναχώρησις. Παρέρχονται ὡσεὶ σκιά αἱ ἡμέραι μου, ἢ
 ζωὴ μου ὀλιγώνει διωκεῖς, εἶμαι χεῖρος δυστυχῆς, καὶ ὑὸς ὀργῆς, σκευὸς θυομένου
 ἐξ' ὑβείν καὶ καταφρόνησιν. Ἐξηγήθη εἰς μολυσμὸν ἀμαρτίας, καὶ ἔχων νὰ ὀπο-
 θάνα μὲ ποτὴν ὀδυρῶν καὶ τιμωρίαν. Τί ἄλλο γὰρ εἶσαι, ἀνθρώπε, εἰ μὴ
 εἷα βρωμερὸν πλάσμα, γεμάτο ἀπάσης ἀκαθαρσίας; Ἐὰν ὀπιμῶς ἐρῶ-
 ῖσῃς τὴν ὕλην, ὅτῃ ἀλλοίη ἀπὸ τὸ σῶμα, τὴν μύτην, τὰς ὀφθαλμούς, τὰ
 ἄλλα, καὶ τ' ἄλλα μέλη τῆς σώματος, δὲν εἶδες πρᾶγμα συχαμερύτερον. Ὡς τῆς
 ταπεινότητος καὶ ἀναξιώτητος τῆς φθορῆς ἡμῶν καὶ γεῶδες φύσεως. Ἐὰν σοχαθῆς
 τὰ δένδρα τῆς γῆς καὶ χορτάρια, αὐτὰ κάμνεται φύλλα, αὐτὰ, καὶ καρπὸς εἰς τὴν
 ὄψιν ἀραιῶν, καὶ εἰς τὴν γῆσιν γλυκύτητα, καὶ ὁ ταλαιπώρος ἀνθρώπος γυνᾶ
 συχαμερὰ καὶ βρωμερῶν βδελύγματα. Κατὰ τὸ δένδρον εἶναι καὶ οἱ καρποὶ,
 ἀδύνατον ὅτῃ ποιῆσαι καρπὸς ἀγαθὸς τὸ πονηρὸν δένδρον. Ἐὰν ἐν εἶσαι τοῖστος,
 ἀνθρώπε, ἵνατί ὑπερηφανώσῃς; Ὡς πηλὸν, ἔχει μεγαλαυχίαν καὶ ὑψάνοισι;
 Ὡς σάκκον, εἰς τί καυχᾶσαι; Ἐὰν ἢ σύλληψίς σου εἶναι ἀμαρτία, ἢ ἄνομις καὶ
 ἢ ζωὴ σου ταλαιπωρία, καὶ ὁ θάνατος ἀπαραίτητος, ἔχει θρασύεις πόσον τὴν
 σάρκα σου μὲ φαγητὰ καὶ ἱμάτια πολυτίμα, ὅτῃ γίνονται σκαλίη βρωμῶν,
 καὶ τὴν ψυχῆν, ὅτῃ μέλλει νὰ φθοραθῇ ἐνώπιον τῆς Βασιλείας τῆς Οὐρανῶν,
 δὲν καλῶπιζεις ἀνοήτῃ; Δὲν εἶναι ἀπαξία, νὰ προτιμᾶς τὴν δόξαν, καὶ νὰ
 ἀτιμᾶς τὴν Δείσσοιαν; Γίνωσκε, ὅτι ἡ σὰρξ σου εἶναι εἷας ἐχθρὸς τῆς ψυχῆς
 σου οἰκιακὸς καὶ θανάσιμος, καὶ ὅταν τῆς δίδῃς τροφὴν καὶ ποτὸν, ἐδυνάμωσες τὸν
 ἀντίδικόν σου, καὶ ὅταν ἐκδύῃς, καὶ σολίζῃς τὸν μὲ ἱμάτια πολυτίμητα, ἐγδύ-
 σεις τὴν ψυχῆν σου ἀπὸ τὰς Οὐρανίους σολάς, ὅτῃ λαμβάνῃ ὅσοι περᾶσαν
 εἰδὼ πτωχίαν ἐνέσσιον. Ἐ'χει πόσους θλίψεις, κόπους, καὶ βάρη ἢ παρῶσα
 ζωὴ, ὅτῃ δὲν ἔπρεπε νὰ ἔχαμῃ ἐξ' ἐλπίων καὶ τιμωρίαν τὸν θάνατον, ἀλλὰ
 μάλιστα ἐλπίθειαν καὶ λύθρῶσιν. Ζωὴν φεμυκλεμῆν ἀπὸ πόσους κινδύνους καὶ
 ἐχθρῶν, ἔπρεπε, θάνατον μᾶλλον, ἢ ζωὴν νὰ τὴν ὀνομάζωμεν, ἔτε εἶναι
 ζωὴν νὰ χρειάζεται πόσα πρᾶγματα, ὡς ὁ ἀνθρώπος. Ὅλα τὰ ζῶα γυνῶν-
 ται ἐν ἀκολίᾳ, καὶ ὡς ἀνθρώποι, ἐχέρονται ὄρνια, καὶ δὲν χρειάζονται βοῶν.
 2ος

θόν τινά, ἀλλ' ἀφ' ἑαυτῆ τος γαλακτοφόρονται, καὶ φεραταῖσιν, ὡς βαλον-
 ται, καὶ ὁ παλαιπυρος ἄνθρωπος θέλει πόσας βοῦδας καὶ συλλήπτρας, καὶ τῶ
 ἀξέσκειν νὰ ἤρνηθη, ἔπειτα τὸν απαργαῶνας, καὶ τὸν ἔχουσι δεδμηθὸν εἰνα
 χρόνον, καὶ πάλιν ἀφ' ἑ βανέψη, εἶναι ποσῶτον πόνος καὶ ἐνδεής, ὅπῃ δακονῶται
 ἀπὸ τῶ ἄλλα ζῶα τὴν ἐνδυμασίαν καὶ ὑποδύματα, ὅπῃ αὐτὰ τῶ ἔχουσι ἀπὸ λό-
 γητες, καὶ εἰ μόνον εἰς τὸ ἐνδυμα, ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν ζωοφίαν εἶναι ἀνόμοιος
 ἀπὸ τῶ ἄλλα ζῶα καὶ πετεινά, ὅπῃ δεικνυσι τὰ ἀναγκαῖα χωρὶς κόπης, καὶ δι-
 χως νὰ τῶ ζητήσων ἀλλῃ τίνος. ἀμὴ ὁ ἄνθρωπος, κάμνει χρεία (καὶ τὴν Ἀ-
 δαμιαίαν ἀρὰν νὰ ἀγάξη τὸν ἄρτον μὲ φερατὸν κόπον καὶ ἰδρωτα πολὺ τῶ προ-
 σῶπῃ τῶ. Μεγάλῃ ζῶα ἔχουσι περὰ, καὶ πεταῖσιν, ἄλλα ὀδόντια μεγάλα καὶ
 ὄνυχας, καὶ νὰ πληγῶνας τῶς ἐχθρῶς, ἵνα δεικνυσι εἰς τὴν ἀνάγκην βοή-
 θειαν, ἄλλα πάλιν ἔχουσι ποδάσια ἐλαφρά καὶ ὀσλήγορα, νὰ βῆχεν ταχίως,
 νὰ φέρηεν ἀπὸ τὸν κίνδυνον. Ἀπὸ ταῦτα ὅλα εἶναι ὑψημῆτος ὁ ἄνθρωπος,
 ὅτι δὲν ἔχει τίποτας ἀπὸ λόγητες, ἀμὴ ὅλον ἐκεῖνο, ὅπῃ φαίνεται πως ἔχει,
 εἶναι ἀγαθὸν ἀπὸ ἄλλα μικρότερα κτίσματα, καὶ τῶ ὅλον εἶναι μυστήριον καὶ
 οἰκονομία τῶ πανσόφῃ Θεῷ, καὶ νὰ ταπεινῶνται ὁ ἄνθρωπος, νὰ ῥίπτῃ πᾶσαν
 λογῆς κενδοξίαν καὶ οἴσιν. Στοχάσε γὰρ τὴν παλαιπυρίαν σου, ἄνθρωπε, καὶ
 συλλογίσσε τὴν θλίψιν, τὸν πόνον καὶ θρήνον, μὲ τὸν ὅποιον εἰσήλθης εἰς τὴν
 ζωὴν, καὶ μὲ πόσας κόπης εἰς αὐτὴν πολιτεύσαι, καὶ πάλιν μὲ πόσον πόνον
 ἀπὸ ταυτῶν ἐξέρχεται. Μεγάλῃσε ἀγνωσία εἶναι λοιπὸν νὰ ὀρέγῃσαι τοιαύ-
 τῶ σκοτεινῷ φυλακῆν, καὶ ἔχει πόσας θλίψεις, καὶ βάσανα, τὰ ὅποια εἶναι
 ἀρχαὶ καὶ ἀρραβῶνες καὶ τῶς σαρκικῶς ἐκείνων τῶ τιμαριῶν τῶς ἀπελευθέρῃς κολά-
 σεις. Ὁ Κύριος ἠθέλησε νὰ εἶναι ὅσον ὀδυνηρὰ ἡ ζωὴ μας, καὶ νὰ τὴν μισῶ-
 μη, καὶ νὰ ποδῶμεν τὴν ἄλυτον καὶ αἰώνιον, ὅτι ἐὰν ἦτον αὐτὴ αὐτὴ κόπης καὶ θλί-
 ψεις, ἠθέλε μᾶς σέρνῃ ὅσον εἰς τὴν ἀγάπῃς, ὅπῃ νὰ ἀσοχημεν τελείως
 τῶς ἀληθῆς ζωῆς, καὶ τὴν ὅποιαν ἐπλάσθημεν. Τὰ λυπηρὰ καὶ αἰ συμφορὰ,
 ὅπῃ πάχεις, σὲ προσκαλῶσι νὰ ποθῆς τὴν Οὐρανίον ζωὴν, τὴν πανδοφρόσυ-
 νον καὶ ἀπέραντον, ὅσον ὅπῃ θλίβοντα καὶ πληγῶνόντα σε ἔτος ὁ βίος, βοᾷ
 καὶ λέγει σε, νὰ μὴ τὸν ὀρέγῃσαι. Φαίνεται εἰς τὸν Καθρῶν τῶ ὑποδειγμα-
 των, ὅτι εἰς Βασιλοῦς ἠρώτησεν εἰνα Φιλόσοφον, νὰ τῶ εἰπῇ τί εἶναι ὁ ἄνθρω-
 πος. Ὁ δὲ ἀπεκρίνατο. ὁ ἄνθρωπος εἶναι εἰνα ὁδοιπόρος μιᾶς ἡμέρας, ὅτι ἡ
 ἐνθύμησις τῶ ταχίως παρέρχεται, καὶ ὡς ἀσραπὴ ἀφανίζεται. Τρέχει δρομῆως
 πρὸς θάνατον, κοιμῶμενος, ἀρεπνῶν, ἐδῶν, καὶ πίνων, καὶ πᾶσαν ἀλλῶ
 ἐγχείρησιν μετερχόμενος, καὶ τῶ ὅπῃ νὰ ἐτοιμάξη καθήμενὰ τὰ ἐντά-
 ρια, ἐπειδὴ δὲν ἐξέρει τὴν ὥραν τῶς τελειώσεως. Ἐπὶ δὲ ὁ ἄνθρωπος δει-
 σκεται εἰς μάχην καθήμερῶτον μὲ τὸν Κόσμον, τὴν σάρκα, καὶ τὸν δῆβολον, οἱ
 ὅποιοι τὸν πολεμῶσι διηνεκῶς, καὶ τῶ σῶσαι ποσάτας παγίδας καὶ δίκτυα, ὅπῃ
 κινδυνῶει εἰς ψυχικὸν θάνατον. Διὰ τῶ ὅσον εἰσαι καθοπλισμένος, ὁ Βασιλεῦ,
 καὶ τῶ βῶν ἐχθρῶν τῶν, νὰ φυλάγῃσαι μὲ πολλὴν ἐπιμέλειαν, ὅτι ἡ σὰρξ
 πολεμᾷ, καὶ μᾶς σκανδαλίζει μὲ τὴν ἐπιθυμίαν τῶς βδελυρῶς ἀνάξιος, ὁ Κόσ-
 μος μὲ τὴν ἀκόρετον φυλαργυρίαν, καὶ ὁ δαίμων μὲ τὴν ὑπερηφανίαν καὶ ματαίαν
 δόξαν τὴν πρόσκαιρον. Διὰ τῶ ἑὰν ἡ σὰρξ σὲ περάξη, καὶ φερακινᾷ σε εἰς
 ἀμαρτίαν, ἐνθυμῶ, ὅτι ταχὺ ἔχεται, καὶ μεταφέρεται εἰς σάντῶν καὶ σκῶ-
 ληκας, καὶ (ἐὰν τελῆς τὴν ἀμαρτίαν) νὰ κατακρίθῃς εἰς τὴν αἰώνιον κόλα-

τιν. Ειδὲ καὶ περᾶσαι σε ὁ Κόσμος, καὶ ἀποκρίσῃς πρὸς τὰ πράγματα, γνωρί-
σον τὴν ἀχαριστίαν αὐτῶν πρὸς ἐκείνας, ὅτι τὸ δαλύνει τὴν ζωὴν τὴν ὅλην, καὶ
ὑπερα τὴν διαίκα γυμνὰς εἰς τὸν τάφον, χωρὶς νὰ λάβωσι τίποτε ἀπὸ ὅλα τὰς
τὰ ὑπάρχοντα. Εἰδὲ καὶ ῥίψῃσι ὁ δαίμων εἰς ὑπερφανίαν καὶ ἔπαρσιν, ἐνδυμὲν
τὴν ἄκραν τὴν Κυρία ταπεινώσιν, ἡ ὅποια εἶναι συστάριον ἰχυρώτατον καὶ τῆς
δαιμονικῆς αὐτῆς ἀμαρτίας, καὶ μὴ ἀστοχίσης τὸ ὠραιότατον ἐκεῖνο πρᾶγμα
τὸ δισβεβασίτη καὶ ἀειμνήσε Βασιλέως Θεοδοσίω, ὅς τις ἐπρόσθετε καὶ ἔθε-
σαν εἰς τὸν αἰγιαλὸν τὸν θρόνον αὐτῶν, καὶ καθίζετο μὲν πάσης μεγαλειότητος ἐνά-
πιον πάντων τῶν Ἀρχόντων, ὡσπερ νὰ ἦτον εἰς τὸ παλάτιον. ἔπειτα λέγει ταῦ-
τα εἰς ἐπίσκοπον πάντων. Προσάξω σε θάλασσα μὲ τὴν δυνάμιν καὶ ἀξίαν μου,
νὰ μὴ παρέβῃς τὴν ὄρεσιν, ἕπε νὰ ὑψηλῆς τὸν θρόνον μου. Ταῦτα εἰπόντες, οἱ
μὲν Ἀρχόντες ἐθαύμαζον, μὴ ἰξέρουντες τὴν αἰτίαν τῶν δράματων. Ἡ δὲ θά-
λασσα καὶ τὴν ταύτης συνήθειαν παρήλασε τὸν ὄρον, καὶ ἔβρεξεν ἕ μόνον τὸν
θρόνον, ἀλλὰ καὶ τὸν Βασιλέα ἕως τὴν κορυφῶν. ὁ ὅποιος εἶπε ταῦτα πρὸς τὴν
ὄραντας. Ἄς μάθωσι, καὶ ἄς γνωρίσωσι ὅλοι οἱ ἀνθρώποι, ὅτι ἡ δυνάμις τῆς
κοσμικῶν Βασιλείων εἶναι ματαία καὶ ῥέουσα, καὶ ἄλλος θεὸς εἶναι νὰ τὸ περίπι-
ποιετον ὄνομα, εἰμὴ μόνον ὁ Βασιλεὺς τῶν Βασιλευδόντων, καὶ Δημιουργὸς ἀπά-
σης τῆς Κτίσεως, εἰς τὸ νεῦμα τῶν ὁποίων καὶ θέλισιν ὑποτάσσεται ὁ Οὐρανός,
ἡ γῆ, καὶ ἡ θάλασσα, καὶ πάντα τὰ ὀρατὰ καὶ τὰ ἀόρατα πράγματα. Ταῦτα εἰ-
πὼν, ἀπῆλθεν εἰς τὸ παλάτιον, καὶ πλῆρον ἀπὸ τὴν ὄραν ἐκεῖνῳ θεῷ ἔβαλεν
εἰς τὴν κεφαλῶν αὐτῶν τὸ Βασιλικὸν ἄσθημα, ἀλλὰ εἰσῆλθεν εἰς τὸν θεῖον
Ναὸν, καὶ τὸ ἔθεσε μετ' ὀλαβείας εἰς τὴν ἀγίαν Κορυφῶν τῆς ἐσαυραμῆς Χει-
ρῶν, αὐτὸν ἐμολογῶν καὶ κηρύττων Θεὸν καὶ Βασιλέα πάσης τῆς Κτίσεως. Ἐρῶ-
τησον ἐν καὶ σὺ, ὦ Βασιλεῦ, τὴν πρᾶξιν σου, καὶ κάμε ἔσπον νὰ μὴ χάσῃς
τῆς τὴν ἐπίγειον Βασιλείαν τὴν Ἐπαρσιν. Ταῦτα ἀκούσας πρᾶξαι τὸ Φιλοσόφου
ὁ Βασιλεὺς, ἐπῆρε πολλὰ ὠφέλειαν. Ἄς καταφρονήσωμεν ἐν καὶ ἡμεῖς, ἀδελ-
φοί, τὴν αὐτῶν ζωὴν δυσυχῆ καὶ ῥέουσαν, καὶ μὴ ὀργάμεσθαι ἕπτα καὶ μάταια
πράγματα, ἵνα τῶν αἰωνίων καὶ ἀφθάρτων ἀξιοθώμεν, ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ τῷ Κυ-
ρίῳ ἡμῶν, ὃ ἡ δόξα εἰς τὴν αἰῶνας. Ἀμήν.

Κ Ε Φ Α Λ Α Ι Ο Ν, Δ Η'.

Ὅτι ἕξοι καὶ πάροκοι ἐσμεν ἐν τῷ βίῳ, καὶ ἔχει ποθεῖν ἡμᾶς
σαρκικὰς ἀπολαύσεις, ἐπειδὴ εἰσὶν ὡσεὶ ὄνειρον.

Πάροκος ἐγὼ εἰμὶ ἐν τῇ γῇ, καὶ παρεπίδημος, κατὰς πάντες οἱ πατέρες
μου, λέγει ὁ Προφήτης Δαβὶδ εἰς τὸν ριή. Φαλμὸν. Καὶ πάλιν εἰς τὸν
ριθ. Οἶμοι, ὅτι ἡ παροικία μου ἐμακρύνθη. Πολλὰ παρῶνται ἡ ψυχή μου.
λέγει δὲ καὶ ὁ Ἀπόστολος Παῦλος εἰς τὴν πρὸς Κορινθίους, β'. Ἐπιστολῶν, ὅτι
ὅλον τὸν καιρὸν ὅτι ζῶμεν εἰς τὸν τὸν Κόσμον εἰμεσθαι ἕξοι, καὶ παρεπίδη-
μοι, καὶ ἐξωλισθημεν ἀπὸ τὴν Παράδεισον, τὴν ἀληθινῶν πατρίδα μας, ὅτι
ὅποιαν ἐπιποθέμεν, καὶ ἐπιζητήμεν διανεκῶς μὲ πολλὰ ἐπιμέλειαν, ὅτι ἐδὼ ἐν
ἐχομεν μῆκεσαν πόλιν, κατὰς λέγει ὁ αὐτὸς πρὸς Ἑβραίους, ἀλλὰ τὴν μέλλου-
σαν ἐπιζητήμεν. Ἐὰν ἐν εἰμεσθαι ἐξέριστο ἀπὸ τὴν Πατρίδα μας τὴν καὶ αἰώνιον
ἔδω

ἰδῶ μόνον πρὸς ὥρας δεισικόμητον, καὶ αὐτεῖον τελειώνει ἢ ἐξοείλαμας, καὶ πη-
 λήριον. τίς ἢ ἀνάγκη νὰ ἔχωμιν φροντίδας καὶ θεωρησασμὸς εἰς τῆτον τὸν Κόσ-
 μον; Ταξιδάρης, ὁδοιπὸρος, πάροικος καὶ ἐξωρισμὸς εἶσαι, ἀνδραπε, καὶ ἐξέ-
 ρεις καλὰ, ὅτι ὁ ἔξνος καὶ παρεπίδημος ἔχει πολλὰς θλίψεις εἰς τὴν ἔσσηντίαν καὶ
 βάσανα, πέναν, δίψαν, γυμνότητα, καὶ ἄλλας ἐξφόρας ταλαιπωρίας, εἰς τὰς
 ὁποίας καὶ ἡμεῖς, ὡς πάροικοι τῆ Κόσμου τῆτε, εἰμεδον κρατημῶλοι καὶ ὑποκειμῶλοι.
 Ὁ ἔξνος, ὅτε δεισικεῖται μακρὰν ἀπὸ τὰς συγχεῖς καὶ φίλους καὶ τὴν πατρίδα τε,
 ἐπιθυμῶ κατ' ἐκαστὴν νὰ σρέψῃ πρὸς ἐκεῖνῳ ταχύτερον, ἔτω καὶ ἡμεῖς οἱ ἐξό-
 ρισοὶ πρέπει νὰ μὴ ἔχωμιν ἄλλο τι εἰς τὸν γῆν ἡμῶν καὶ ἔξνοϊαν, παρέξ νὰ
 ποθεῖμιν, πότε νὰ σρέψωμιν εἰς τὴν ἀληθῆ Πατρίδα μας τὴν Οὐράνιον. Ἐπει-
 ὅν εἶσαι πάροικος, ἔχει οἰκοδομεῖς πύργους ἢ ἀνδραπε; καὶ ἐξορᾷεις ἀκαί-
 ρα τόσα χρέματα, νὰ κτιζῆς οἴκους καὶ παλάτια δρύχωρα εἰς τὴν ἐρημίαν
 ταύτῳ τῆ Κόσμου, θεωρηπαύοντας νὰ φθάσῃς εἰς ἐκεῖνῳ τὴν κίρτιμον γῆν καὶ
 χάραν δρύχωρον, καὶ παλάτια ὠραιότατα τῆς νοτιῆς γῆς τῆς ἐπαγγελίας; Εἰπέ-
 μου, ἢ ὁδοιπὸρε, ὅταν θεωρηπαύῃς εἰς τὸν δρόμον, καὶ εὕρῃς μίαν καλύβαν ἢ σπη-
 λαϊον, καὶ εἰσέλθῃς νὰ ἀναπαυθῆς ὀλίγον, ἕως νὰ περάσῃ ἡ καύσις τῆ Ἥλις,
 ἢ βροχῆ, ἐννοιάξῃσαι ἔξ τὴν ὀλίγῳ ὥραν ἐκεῖνῳ, ὅτε σαματᾶς εἰς τὴν κα-
 λύβαν, εἰὼ εἶναι μικρῆ, νὰ τὴν φανόσῃς, ἢ αὐ χρεῖάζεται ἄλλο φθιάσιμον,
 μέλλει σε ποσῶς, νὰ κάθῃσαι νὰ κτιζῆς; ὄχι, ἀλλὰ ὑπομῶεις, αὐ ἔχη καὶ ὀλί-
 γῳ σροχωρίαν, ἐλπίζοντας εἰς ὀλίγῳ ὥραν νὰ ὑπάγῃς, νὰ ἀναπαυθῆς εἰς
 τὸν οἶκόν σου. Ταιπρότως εἶσαι ἁβάρης καὶ ὁδοιπὸρος εἰς τῆτον τὸν Κόσμον, ἢ
 ἀνδραπε, ὅτε δὲν κάμνεις ἰδῶ ἔτε μίαν ὥραν. Σήμερον ἤλθες, καὶ αὐτεῖον πη-
 λήρις εἰς τὴν πατρίδα σου. Διατί γῆν ἔχεις τόσους θεωρησασμὸς καὶ φροντίδας,
 νὰ κτιζῆς οἴκους βανὸς καὶ παλάτια δρύχωρα, νὰ ἀποκτήσῃς τιμὴν καὶ δόξαν,
 ἄργυρον, χρυσόν, καὶ ἄλλῳ κοσμικῶ ματαιότητα, ὅτε ὅλα ταῦτα σὺ σοὶ
 παρέρχονται, καὶ εἰς μίαν στιγμήν ἀφανίζονται; Στοχάζε, καὶ φρόντιζε ἔξ τὴν
 ἀληθῆ Πατρίδα σου τὴν Οὐράνιον, καὶ ἐκεῖ κτίσαι ἀπὸ πῶρα τὴν κατοικίαν σου, νὰ
 σὲ προῦπανήσῃ οἱ Ἄγιοι, νὰ εἰσέλθῃς μετ' πολλῶν ἀγαθίᾶτιν. Δια μίαν
 ὥραν, ὅτε σαματᾶς εἰς τὴν καλύβαν, δὲν ἡμπερεῖς νὰ κατοπαυθῆς, ἀμὴ
 γυρᾷεις νὰ τὴν φανόσῃς; Εἰὼ δεισκόσῃν, λέγω, πολλῶν καιρὸν εἰς ἔσσην
 τὸν Κόσμον, δὲν σὲ ἐκαταδίναζα νὰ σιμάγῃς πλετον, νὰ οἰκοδομᾷς, νὰ ζη-
 τᾷς κοσμικῶ δόξαν καὶ ματαιότητα, ἀμὴ ἐπειδὴ ἡ ἀρότκαιρος αὐτῆ ζωῆ εἶναι
 τῶσον ὀλίγη, καὶ ὁ θάνατος ἀδελος, ὅτε δὲν ἐξόρῃεις εἰὼ ἀποθᾶνῆς αὐτεῖον,
 πρέπει σε καταδίκη, καὶ ἔλεγχος, εἰὼ ποθῆς αὐτὰ τὰ ψυδῆ καὶ μίτῃα, ὡσπερ
 νὰ ἦσῃν ἰδῶ αἰώνια. Ὡ τῆς ἀφροσύνης καὶ ματαιότητος. πολλοὶ ἐκτίσαν οἴκους,
 καὶ ἀκοδόμησαν πύργους, καὶ δὲν ἐκατοίκησαν εἰς αὐτὰς εἰνα χρόνον, ἢ μίῳα, ἢ ἐβ-
 δομάδα, καὶ ἄλλοι πάλιν τὰς ἀρχισαν, ἀμὴ δὲν ἔσσησαν νὰ τὰς τελειώσῃν, καὶ
 παρα τὰς χαιρονται ἄλλοι, καὶ αὐτοὶ οἱ ἀφρονες δεισκόσονται εἰς σροχωρίαν
 ἀποθᾶμῆτον. καὶ δὲν ἔχον ἀπὸ τινὰ βοήθειαν, ἔχει δὲν εἶχασιν γνῶσιν,
 ἔσση ἦτον εἰς τὴν ἐξοσίαν τῆς ὁ καιρὸς τῆ βραβεῖαν καὶ τῆ σφαῖαν, νὰ φροντί-
 σῃν ἀπ' ἰδῶ παλάτια ἀφθορα καὶ αἰετὶ ἔχωνται, ἀμὴ ἐκτίσασιν τὰ πρόσκαιρα,
 καὶ ὑσπερῆνται τὰ αἰώνια. Μὴ σε φαίνονται, ἀγαπῆτε, ἀποθᾶμῆδια ταῦτα, ἀλ-
 λά πισδῶντάς τε ἔξ ὅλης σε τῆς καρδίας, καὶ γνῶσκαν, ὅτι τίχισα καὶ δρομαίως
 ἔχεις εἰς θάνατον, μὴ ἀμελήσῃς τὴν σωτηρίαν σου. Ἀλλὰ κατὰς ὁ στρατο-
 κόπος

ἀλλὰ ποιοιμένῳ οἱ ἄφρονες τὴν ῥέσσαν ταύτῃ ζωῇ καὶ πρόσκαιρον, ὑπὲρ τὴν ἄρρῶσον καὶ αἰδῖον; Ὁ Ἀπόστολος Πέτρος λέγει. Παρακαλώσας, ἀδελφοί, ὡς πάροικοι καὶ παρεπίδημοι ἐπεὶ εἴσε, νὰ ἐγκρατέειδε ἀπὸ τῆς σαρκικῆς ἐπιθυμίας, ὅπως καὶ τῆς ψυχῆς πολεμῶσι. Κάμε γὰρ ἕσπον νὰ πολιτεύσῃ ὡσπερ ξένος, ὅτι οἱ ξενοὶ καὶ πάροικοι περνεσι ζωῇ φθίλῃον, δὲ ἔχουσι φίλους, ἢ ἡγαπημένους, ἀλλὰ εἶναι ὀνειδισμένοι πάντοτε. ἔγω καὶ σὺ μὲν ἐννοιαθῆς νὰ κάμῃς μὲ τινὰ φίλιαν, μὴ φροντίσης φθίλας πράγματα εἰς φθειροῖσιν τὸ σῶματός, ὅτι ζημίαν πολλὴν σε δίδου εἰς τὴν ψυχὴν, μήτε τῆς σαρκὸς σε δώσης πολλὴν ἀπολαύσιν, ἐπειδὴ αὐριοι πηγήεις, καὶ ὄλιω σε τὴν δόξαν, καὶ τὸν πλεῖτον ἀφίνεις ἐδῶ, καὶ ἀπέρχουσι γενησιμαίως, καὶ ὑσερέμῃος τέτων πάντων τῆς φθειρομένων ἀπολαύσεων, καὶ ὑπόδικος τῆς ἀτελείτης κολάσεως γίνεσαι. Καὶ αὐτὸν δὲ πιστέης εἰπέ με, πᾶ εἶναι τῶρα ἡ δόξα τῆς πλεσίων καὶ ἰχυρῶν Βασιλείων ἐκείνων, ὅπως ἐκτελείσῃ τὸσας Ἐπαρχίας καὶ Κάσρη φθίφῃμα; πᾶ εἶναι ὁ Ἡρακλῆς, ὁ Ἀχιλλεύς, ὁ Ἔκτωρ, καὶ ἄλλοι στρατηγοὶ ἀντιπῆτι, ὅπως ἐφόνδῃ πᾶς εἷας τὴν ἡμέραν χιλίης καὶ φθελώτερον; Πᾶ εἶναι ὁ βασιλεὺς Ἀλέξανδρος, ὅπως ἐκτελείσῃ τὸσον Κόσμον; Πᾶ οἱ Καίσαρες, καὶ ἄλλοι Βασιλεῖς πλεσιώπατι; Ἐπέρασαν ὄλοι, καὶ ἠφανίσθησαν, ὡσπερ ξενοὶ καὶ παρεπίδημοι. Ναὶ, καὶ ἀλήθειαν, τινὰς ἀπὸ αὐτῆς δὲ ἔμεινεν, ἀλλὰ δρομαίως παρήλθον οἱ χρόνοι τες, καὶ δὲ ἐσαμάτισαν ἔτε μίαν ὥραν εἰς τῶτον τὸν Κόσμον, πρὸς σύγκρισιν τῆς μελλούσης αἰδιότητος. Ὅς τις γνωρίζει τὴν ἀτελείαν τῆς προσκαιρῶν ἀγαθῶν, ὅτι πῶς εἶναι ἐδαμινὰ καὶ ἀνάξια, καὶ τῆς ὀνειρῶν ἀπατηλότερα, δὲ θέλει βάλεϊ ποσῶς τὴν καρδίαν τε εἰς αὐτὰ τὰ ἐνύπνια, καθὼς τὰ παρομοιάζει ὁ Προφῆταξ, λέγων. Ὡσει ἐνύπνιον ἐξεχειρομένης, Κύριε, ἐν τῇ πόλει σε τὴν εἰκόνα αὐτῶν ἐκτεδνώσεις. ἤγιν ὡσπερ τὸ ὄνειρον ἐκείνων, ὅπως ἐγείρονται ἀπὸ τὸν ὕπνον, ἔγω θέλεις σκορπίσει εἰς ἐδὲ τίποτες τὴν εἰκόνα τες. Ταῦτα ὀμιλεῖ πρὸς τὸν Θεὸν ἡ τῆς φιλοκόσμου καὶ σαρκικῆς ὁ Προφήτης. Ὀνειρῶνται ὁ κοιμώμενος κενὰ καὶ μάταια πράγματα, καὶ ἐξυπνῶντας βλέπει, πῶς τὸ ὄραμα ἔσρεψεν εἰς ἐδὲ τίποτες, ὁ ἐξυπνισμὸς σε φανερώνει ὅτι τὸ ὄραμα ἦτον ψεύματα. Οὕτω καὶ ὁ θάνατος σε ἀποδείχτει, ὅτι ἡ τιμαῖς ἐτέταις καὶ ἀξιώτητες ἄλλο δὲ εἶναι, μόνον εἰκόνας κεναῖς καὶ μάταιαις, σιωθημέναις δίχως ζωῇ καὶ ἀλήθειαν. Ἀπεκοιμήθησαν ἄνθρωποι, καὶ ἐβλεπαν ὄνειρον, πῶς εἶχασιν πλεῖτον καὶ θισαυρὸν ἀναξίθητον, καὶ ὅταν ἠγέρθησαν, εἰρήκασιν γεμάτα τὰ χεῖρά τες αἴμιον. Ὅς τις ὀνειρῶνται, δὲ ἰξέρει τότε πῶς εἶναι τὸ ὄραμα ψεύματα, ἀλλὰ κρατεῖτο ἀναμφιβόλως ἀληθινόν, ἕως νὰ ἔχη κεκλεισμένα τὰ ὄμματα, ἀμὴ ὅταν ἐξυπνήσῃ, γνωρίζει ἀληθῶς τὴν ἐσθῆσιν, καὶ δέρισκται λανθασμένος. Οὕτω καὶ οἱ φιλόκομοι θαρρῶσιν, ὅτι τὰ μάταια τεύτε καὶ πρόσκαιρα ἀγαθὰ εἰσὶν ἀληθῆ καὶ ἀπέραντα, καὶ αὐτὰ εἶναι τῆς σκιάς ἀδυνέστερα καὶ ἀδυνατώτερα, ὅπως δὲ βασίσῃ, εἰμὴ μόνον ὅστω ὥραν ἔχουσι κεκλεισμένα τὰ ὄμματα, δέρισκόμενοι εἰς τὴν ἀμαρτίαν, ἀμὴ ὅταν ἐξυπνήσωμεν νοπῶς, καὶ ἀποθανώμεν αἰδιπῶς, τότε θέλουμεν γνωρίσει τὴν τῆς πραγμάτων ἀλήθειαν. Ἐνας πτωχὸς ὀνειρῶνται, πῶς εἶναι εἰς πλεῖτον καὶ τιμαῖς ἕως τὴν κορυφῇ σκεπασμένος, καὶ ἐξυπνῶντας δέρισκται πτωχὸς καὶ καταφρονεμένος. Ἄλλος πάλιν πεινασμένος ὀνειρῶνται, πῶς εἶναι εἰς πλεσιπάροχον ἔσπεζαν, καὶ χορταίνει, καὶ ἐγειρόμενος τὸ πρῶτον εἶναι πολλὰ πεινασμένος καὶ ἀγέλωτος. Τόστω δειφορῶν ἔχουσι τὰ Οὐραῖα ἀγα-

ἀγαθὰ ἀπ' αὐτὰ τὰ ὄνειρα, ὅσω ἐπίτη πάλιν τὰ γήϊνα ὑπὸ ταῖς ὀφθαλμοῖς
 καὶ τὰ ὄνειρατα. Ὅτι καθὼς εἶναι ὄνειρον ἐκεῖ, ὅπῃ βλέπει εἷας κοιμώμενος,
 πῶς ἦνυρ βενίς χρυσίου, ἢ ἄλλο ὄμοιον, ἔπος εἶναι ὄνειρα αὐτὰ τὰ πρόσκαιρα,
 ψόδη καὶ μάταια πράγματα, συγκρίναντάς τε μὲ τὰ ἀληθινὰ, καὶ ἀφάρτα
 ἀγαθὰ τῆς αἰῶν ἰς Μακαριότητος. Ὁ Κόσμος εἶναι πλάνος, καὶ λανθάνει τὰς φί-
 λους τε, καὶ θάρρῳσιν (ὡπερ ἐκεῖνον, ὅπῃ ὄνειροῦται) πῶς εἶναι καὶ πολυτι-
 μα καὶ ἄξια πράγματα ἐκεῖνα, ὅπῃ ὀρίζωσιν εἰς τὴν ζωὴν ταύτην, ἀλλὰ πλαν-
 νονται, ὅτι πάντα εἰσὶν ὡς νεφέλη, ὡσεὶ καπνός, καὶ ὡς ἀνεμος. Πολλὰκις
 φαίνεται εἷα σμίερον εἰς τὸν αἶρα, μέσα εἰς τὸ ὁποῖον βλέπεις ὡσαύ πύργος,
 κάσρη, καράβια, καὶ ἕτερα ὄμοια, ἔπειτα εἰς μίαν στιγμήν τὰ ἄσκαορπίζει ὁ
 ἀνεμος, καὶ τὰ ἀφανίζει. ἔπος εἶναι καὶ αὐτὰ τὰ ψόδη καὶ μάταια πράγματα τὰ
 Κόσμου, ὅστις σὲ βαίνει εἰς τὴν θάλασσαν, πῶς εἶσαι μέγας καὶ ἄξιος, καὶ σὲ
 πῶσει τιμαῖς καὶ πλετον ἀείκασον, ἀμὴ ὅλα εἶναι πύργοι καὶ κάσρη εἰς τὸν αἶρα
 ἀνύπαρτα. καὶ ὁποῖος χαίρεται εἰς αὐτὰ τὰ ἐνύπνια, εἶναι ὄμοιος ἐκεῖνε, ὅπῃ
 βέλεται (καθὼς λέγει ὁ Ἐκκλησιαστικός) νὰ πιάσῃ τὴν σκιά εἰς τὰς χεῖράς
 τε, ἢ νὰ φθάσῃ τὸν ἀνεμον φέχωντας. Ὁ ὄπῃσιος πλετος δὲν εἶναι πλετος
 ἀληθινός, ἀλλὰ ἰσορῖαις καὶ εἰκονίσματα. Ἐἴτι καὶ αὐ φαίνεται τι εἰς τὴν ζωὴν
 ταύτην μέγα καὶ ὄμορφον, δὲν εἶναι παντοτινόν, ἔτε πολύχρονον, ἀλλὰ σκιά,
 καπνός, καὶ ἐνύπνιον. Εἰπέ με, φιλόκοσμε, εἰὰ ὄσπυνήσης τινα, ὅπῃ νὰ ἔβλεπεν
 ὄνειρον, πῶς εὔρηκε μέγαν θησαυρὸν, καὶ κακοφανῆτε, νὰ θυμωθῆ καὶ σὲ λέ-
 γων, ὅτι ἐπήρες τὸν πλετόν τε, ἢ νὰ χαίρεται εἰς τὸ ὄραμά τε, καὶ νὰ θάρρῃ
 πῶς ἔγνε πλεσιος, δὲν ἔλεγε, ὅτι εἶναι ἀφρονέσατος, καὶ ἀνόητος. Τοῦτος καὶ χει-
 ρότερος εἶναι (λέγει ἡ Σοφία) ὅς τις νομίζει ἀληθινὰ αὐτὰ τὰ πρόσκαιρα καὶ μά-
 ταια πράγματα, ὅτι ἄλλο δὲν εἶναι εἰς τὰς φιλοκόσμους αὐτὴ ἡ ζωὴ, εἰμὴ σκιά καὶ
 ἐνύπνιον. θάρρῳσι πῶς εἶναι καλότυχοι, καὶ δὲν εἶναι. θάρρῳν, ὅτι ἔχουσι
 πολλαὰ πράγματα, καὶ δὲν ἔχον ἢ ἄν τίποτας. νομίζον, ὅτι θέλωσι ζῆσει πολὺν
 καιρὸν, καὶ αὐτοὶ δὲν ξημεράνονται αὐτεῖον, κοιμῶνται ἀμέριμα, μὴ ζινώσκον-
 τες εἰὰ τὰς κρᾶζουσι σήμερον, νὰ δώσουσι τὰ φοβερῶ Κεῖτῃ ὑπολογίαν ἔξ τὰς
 πράξεις τας. Πολλοὶ κοιμῶνται εἰς τὰς σαρκικὰς ἡδονὰς, ὡπερ τὸν Σαυφῶν εἰς
 τὸ σῆδος τῆς Δαλιδάς, ὅταν τὸν ὀπῃασαν οἱ Φιλισταῖοι, καὶ ἀγάζοντες τὰς ὀφθαλ-
 μῆς τε, τὸν ἔβαλαν νὰ γυρίσῃ τὸν ἀλογόμυλον. Ἐκοιμάτο ὁ Ὀλοφέρης,
 ὅταν τὸν ἀπεκεφάλισαν. Οὕτως ὑποθαίνου, καὶ θάρρῳνται, ὅσοι εἶναι ὀφθαλ-
 πλεγμηνοὶ εἰς ἡδονὰς, καὶ ἀμαρτίας κοιμώμενοι. Ὅσοι κοιμῶνται, δὲν ἔχουσι
 τινα ἀίδησιν, ἀλλὰ κείτονται ὡπερ νεκροὶ, ἔπος οἱ φιλόσαρκοι ἄνθρωποι, ὅπῃ
 κοιμῶνται εἰς τὴν ἀμαρτίαν, καὶ ἔτε βλέπεσιν, ἔτε αἰδαίνονται τὸν Θεον, ἔτε
 δοκιμάζον ἔσφω τὴν Οὐράνιον, ὅπῃ εἶναι τὰ Θεῖα λόγια. δὲν βλέπεν,
 ἔτε γινώσκουσι τὴν διτέλειαν τῶν πραγμάτων, ὅπῃ ἄρέγονται, ἀλλὰ καὶ εἰς τὸ
 καλὸν εἰσὶν ἀναιδέητοι, καὶ τὸν Προφήτην. Ὁφθαλμῶς ἔχουσι, καὶ ἔτε ὄφονται.
 Καὶ καθὼς εἷας ἀδουῆς καὶ ἀδουῆτος, ὅπῃ ὄνειροῦται πῶς κάμνει μεγάλα
 πράγματα καὶ ἀνδραγαθίας, καὶ αὐτὰ εἶναι ὅλα ψόδημα, ἔπος εἰσὶ καὶ αὐτοὶ,
 ὅπῃ νομίζονται ἔξ μεγάλοι καὶ ἰσχυροὶ, καὶ αὐτοὶ εἶναι ἀχαμνοὶ καὶ ταλαίπωροι.
 Ἐἴνας, ὅπῃ κοιμάται, δὲν φοβάται τὰ ἄξια φόβη, ἀλλὰ τὰ μάταια καὶ ἀνύ-
 παρτα. Ἐἴν εἶναι λέγω τινὰς πλησιόν τε, ὅταν κοιμάται, νὰ τὸν φοβῶσιν
 με τὴν σπᾶθλῶν, δὲν τὸν φοβᾶται, ἀμὴ εἰὰ βλέπῃ εἰς τὸ ὄραμά τε, πῶς εἰ-
 εἰσκα-

εἰσάγεται εἰς κρημνὸν μέγαν καὶ κίνδυνον, φοβᾶται καὶ βέβηται ὡς πρὸς τὸν βάρδρακα. Οὕτως οἱ σαρκικοί καὶ φιλόσοφοι φοβῶνται τὰς θλίψεις τῆς παύσεως ζωῆς, ὅτι ἄλλο δὲ εἶναι, εἰμὴ σκιά καὶ φαντάσματα, καὶ τὰς ὀδυνηρὰς τιμωρίας τῆς ἀπελευθέρου κολάσεως εὐδὲ ποσῶς συλλογίζονται, ὅτι ἔχον νὰ τὰς βασανίζωσι πάντοτε. Ὁ τῆς ἀφροσύνης καὶ αἰσθητικῆς, ἀμαρτωλὲ, πῶς δὲ γνωρίζεις τὸ ὄφελός σου, ἀλλὰ προτιμᾷς νὰ ἔχῃς τὰ σαρκικά σου θηλήματα μόνον μίαν ὥραν εἰς ταύτην τὴν παροικίαν σου, καὶ ἐκεῖ εἰς τὸν ἄλλον Κόσμον νὰ ἔχῃς θλίψεις καὶ κολάσεις αἰώνια. Μίσησον, ἄφρων, τὰς σαρκίους ὑπολαύσεις, μὴ προτιμήσῃς τὸν δρόμον τῆς καταικίας σου, ἀλλὰ γίνωσκε, ὅτι εἶσαι ξένος καὶ πάροικος εἰς ταύτην τὴν γῆν, καὶ φελαπατεῖς σπευδαίως νὰ φθάσῃς εἰς τὴν ὄντως Μακαριότητα. καὶ ὅτι δὲ ἐδιώξῃς τὸν ἀνθρώπον ὁ Κύριος ἀπὸ τὸν Παράδεισον ἵνα νὰ εἶναι εἰς τὸν Κόσμον, ὡς εἰς ἄλλον Παράδεισον, νὰ ἔχῃ χαρὰς καὶ ὑπολαύσεις, ἀλλὰ νὰ κλαίῃ τὰς ἀμαρτίας σου, καὶ νὰ κοπιᾷ ὡς ὀδοιπόρος, νὰ βασανίζεται, ἕως νὰ φθάσῃ εἰς τὴν παρῖδα σου. Διὰ τὸ δὲ πρέπει νὰ φροντίζῃς εἰς τὴν τὸν Κόσμον ἄχρηστα πράγματα, ἀλλὰ μόνον ὅσα εἶναι τῆς ψυχῆς σου ἀφέλιμα.

Καθὼς οἱ ταξιδάρχοι καὶ ἔμποροι, ὅτι ὑπάγει νὰ παραματώσῃν εἰς Χάραν μακρὰν, δὲ ἀγοράζῃν ὅταν ἐπιτρέφῃν εἰς τὴν παρῖδα σου βαρῆα καὶ δυσβάστατα πράγματα, ὅτι δὲ δύνονται νὰ τὰ βασῶσι δρόμον πολὺν, ἵνα τὴν τῆς εἶδῃσι πείραξιν, καὶ πολλὰς τὰ πέρνεσιν οἱ λησταί, καὶ τὰ χαῖν ὀλότελα, ἀλλὰ ἵνα λέγῃν μικρὰ καὶ χρήσιμα, τῆς λίθου ἀκρεβῆς καὶ μαργαριτάρια, ὅτι κἀμνεσιν ὄγκον ὀλίγον, καὶ πολλὰ χρῆξουσιν, ἔγω κάμε καὶ σύ, ὦ ἄφρονα, ὅτι ἕσθις εἶσαι ἀπ' ἐδῶ, καὶ αὐτεῖον ὑπάγεις εἰς τὴν παρῖδα σου, καὶ πράγμα κακὸν ἀπὸ ὅσα ἐξασιάζεις δὲ εἶναι βολετὸν νὰ σπικώσῃς, νὰ βασῶς μὲ τὰ λόγους, ἔπε ἀσῆτια, ἔπε χαράφια, ἢ ἀργύριον, ἢ χρυσίον, ἢ ἄλλο ὅμοιον, ἵνα εἶναι βαρῆα πράγματα, τὸ ταξίδι μακρὸν, ὁ δρόμος πολὺς, οἱ κίνδυνοι ἀπειροί, καὶ ἀφίνεις τὰ ἐδῶ πάντα. Μόνον εἰν ἔχῃς ἀκρεβῆς λίθου καὶ μαργαριτάρια χρήσιμα, τῆς ἐν ἀγάπῃ, ἐλεημοσύνῃ, ταπεινώσει, καὶ ἄλλας τοιαύτας ἀρετὰς, αὐτὰς ἠμπορεῖς νὰ βασῶς μὲ τὰ λόγους, ὅτι τῶν εὐδὲς δύνεται νὰ σε ὑπερήσῃ. Διὰ τὴν γὰρ, ἄγνωσε, ἢ ἀγοράζῃς πράγματα, ὅτι μὴν εἰς τὸν δρόμον καὶ χαίεις τα; Διὰ τὴν νὰ φορτώνῃσαι ἐδῶ πλεονεκτήματα, καὶ ἐκεῖ νὰ εἶσαι πτωχὸς καὶ πόνος, ὅτι ἔχῃς νὰ σέκης αἰώνια; Ἄνοιξον, ἄφρων, τὰς ὀφθαλμούς σου, καὶ γνώρισον τὸ συμφέρον σου. Ἐγείραι ἀπὸ τὸν ὕπνον τῆς ἀμαρτίας. Ἐγείραι τὰς βρόχους τῆς πόμπης, καὶ φύγε ἀπὸ τὴν ἀπάτην, ὅτι σε ἔχει βεβουδισμῶν. Πάλισ ὄν σου ἅπαντα τὰ ὑπάρχοντα, ὅτι ἔχῃς ἐδῶ εἰς τὴν ἐξουσίαν, καὶ ἀγόρασον τὸν πολυτίμον μαργαρίτην, καὶ βάστα ἀξίας ἀρετὰς, ἵνα ἀπέλθῃς εἰς τὴν παρῖδα σου πλεσίως, νὰ ἀγάθῃσαι τιμητῶς καὶ δοξασίμως μὲ τὰς φίλους Ἀγγέλους καὶ συμπολίτας σου, νὰ ὑμῆς μετ' αὐτῶν, καὶ νὰ συλλογάζῃς, νὰ προσκυνῶς τὴν Παναγίαν Γεράδα καὶ ἀδιάρτητον Μονάδα, Πατέρα, Υἱὸν, καὶ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον, εἰς τὰς ἀπεράντους αἰώνας τῶν ἀπελευθέρων αἰώνων. Ἀμήν.

ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΥ ΜΕΡΟΥΣ.

Τ Η Σ Τ Ω Ν

Α Μ Α Ρ Τ Ω Λ Ω Ν

Σ Ω Τ Η Ρ Ι Α Σ

Μ Ε Ρ Ο Σ Δ Ε Υ Τ Ε Ρ Ο Ν.

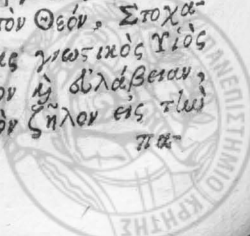
Κ Ε Φ Α Λ Ι Ο Ν Α.

Περί τῶν ἡμετέρας, ὅπερ ἐφείλουτο τῆς ἀναγγέλις Θεῶν.

Οφώματα ἢ μὲ πολλῶν γράτων ἐμείρισεν ὁ Προφῆταίας τῶν ἀρετῶν τῆς δικαιοσύνης ὅλης εἰς δύο μέρη, λέγων. Ἐκκλινον λοιπὸν κατὰ κῆ, ἢ ποίησον ἀγαθόν. Ἐπεὶ ἐν ἐγράφαυμὴν κατὰ τὸ εἶ μέρους, ἀρέπον εἶναι νὰ σημειώσωμεν ὀλίγα τιὰ ἢ δὴ τὸ δεύτερον.

Εἰς τὸ τοῦ μέρους τῆς δικαιοσύνης, κάμνει χεῖρα νὰ δάσωμεν κατὰ αἰὶς τὸ ἴδιόν τε, κατὰ τὴν τῆς Ποιητῆ καὶ Σωτῆρος ἡμῶν, τῶ πλησίον, κατὰ εἰ αὐτῆς μας, ὅτι ἡ τελείωσις ἐπέτε τῶ ἔργου γνώσκεται, νὰ ἔχη ὁ ἀνθρώπος ἐπιτάξιαν τε καὶ ἐξέκρισιν πρὸς ταῦτα τὰ εἶα ἀρῶματα. ἢ ὅταν γῆμ τὸ, δὴν λείπεται τιὰ ἀρετῆ, ἀλλὰ εἶναι εἰς ὅλα δίκαιος. Καὶ δὴ νὰ καταλάβῃς καλύτερα τῶ ἰσθῆτον, σὲ γράφομεν εἰς συγκελήσεις ἢ ὁμοιώσεις, μὲ ταῖς ὁποίαις νὰ γνωρίσῃς πῶς ἔχεις νὰ πράξῃς, δὴ νὰ εὖρης τῶ σωτηρίωσιν. Μὲ τὰ εἶα ταῦτα φυλάγεις τῶ δικαιοσύνην τελείως, ἢ γὰρ νὰ ἔχῃς πρὸς τὸν Θεὸν καρδίαν Ἰῆς, πρὸς τὸν πλησίον καρδίαν Μητρὸς, ἢ πρὸς τὸν λόγον καὶ καρδίαν Κεῖτῆ. Αὐτὰ εἶναι τὰ γ. μέρη, εἰς τὰ ὁποία εὐχέται κατὰ δικαιοσύνην πάσα, καὶ σωτηρία μας, εὐχέ τῶ ὁποίαν νὰ εἰπῆμεν, ἢ πρῶτον εὐχέ Θεῶν, ὅτι εἶναι ἀναγκαῖότερον ἢ ὕψιλλότερον μέρος τῆς δικαιοσύνης. Εἰς αὐτὸ χρειάζομεθα τὰς εἰς Θεολογικὰς ἀρετὰς, πίστιν, ἐλπίδα, καὶ ἀγάπην. Μὲ τὰ χεῖρα, ὅτι εὐχέ λαμβάνωσιν αὐταῖς ἢ ἀρεταῖς, ἰκανοποιεῖ, ἢ πληρῶνει τῶ πρὸς τὸν Θεὸν ἀγάπην ὁ ἀνθρώπος, ἔχωρ πρὸς αὐτὸν τῶ δὴ πειθῆ γράμμεν καὶ καρδίαν, ὅτι ἔχει ὅλας καλὰς εὐχὰς καὶ ἀρετὰς πρὸς τὸν πατέρα αὐτῆ. ὅτι μία ἀποκατὰ ἀρχαιότερα ἐνεργεία τῆ Παναγίας Πνεύματος εἶναι, νὰ μᾶς δάσῃ ποιαύτῶν καρδίαν πρὸς αὐτὸν τὸν Θεόν. Στοχάζομε τὸν ἡμετέρας, ἢ ἐρῶντον, ποταπῶν καρδίαν ἔχει εἶα γνωστὸς Ἰῆς πρὸς τὸν Πατέρα αὐτῆ, πόσω ἀγάπην τῆ ἔχει, πόσον φόβον ἢ δὴ λάβειαν, ποταπῶν ὑπακοῶν τῆ κάμνει, πόσω πίστιν κέκτηται, ἢ ποταπὸν ἔχῃλον εἰς τῶ πα-

παρῆσαν τιμῶν, πῶς τῷ δαλῶει χωρὶς πληρωμῶν, μὲ πόσον θάρρος ἔχει
 πρὸς αὐτὸν εἰς τὰς χρείας τε, μὲ πόσῳ ταπεινώσει ὑπομύξει τὰς ὕβρεις, καὶ παί-
 δασιν, ὅπῃ τῷ κάμνει, καὶ τὰ ἐπιλοίπα. Ἐῖχε γὰρ καὶ σὺ τοιαύτῳ καρδίαν πρὸς
 τὸν Θεόν, εἰὰ θύλης τὴν πληρώσει αὐτὸ τὸ μέρος τῆς δικαιοσύνης αἰδελιπῶς. Εἰς
 ἐπιτο χρειάζεσαι οὐκ ἄρετας. α. τὴν ἀγάπην, β. τὸν φόβον καὶ δόλῳβειαν,
 γ. τὸ θάρρος, δ. τὸν ζῆλον τῆς τιμῆς τῷ Θεῷ, ε. τὴν καθαρότητα τῆς γνώ-
 μης, καὶ τὰ ἔργα τῆς αὐτῆς θεραπείας, ς. τὴν προσοχὴν, καὶ ἔρχῃς πρὸς αὐ-
 τὴν εἰς ὅλας τὰς χρείας σου, ζ. τὴν δὲ χαρισίαν τῶν ἐργεσιῶν αὐτῆς, τὸ ὕψο-
 ρον τὴν ἰσχυρίαν, καὶ ὁμογνωμῆς μὲ τὴν ἀγίαν αὐτῆς καὶ σωπίειον θέλησιν.

Κατὰ τὴν τάξιν ταύτῃ λοιπὸν, τὸ πρῶτον καὶ ἀρχαιότερον, ὅπῃ χρεωστῆμῳ
 καὶ κάμωμῳ, εἶναι καὶ ἀγαπῆμῳ αὐτὸν τὸν Κύριον, καθὼς μᾶς ἐπόρῳσαξε,
 μὲ ὄλλω μας τὴν καρδίαν, μὲ ὄλλω τὴν ψυχὴν καὶ διαίσιαν, καὶ τὰς δυνάμεις
 ἀπάσας, εἰς ἕξοπον ὅπῃ εἶτι καὶ αὐτὸ εἶναι εἰς τὸν ἀνδραπον, καὶ τὸ ἰδιόν τε,
 καὶ ἀγαπᾶ καὶ καὶ σέβεται τοῖσιτον Δεαστότῳ. ὁ νῦν καὶ ἡ διανοια καὶ τὸν μελετᾶ,
 ἡ θέλησις καὶ τὸν ἀγαπᾶ, ἡ ὀρέξεις, καὶ πᾶσαι αἱ ἐπιθυμῳίαι καὶ κλίναςιν εἰς
 ὅσα τῷ δίδουσι τιμῶν, καὶ αἱ δυνάμεις πάντων τῶν μελῶν καὶ αἰδῳήσεων καὶ ἐρ-
 γάζου ὄλον ἐκεῖνο, ὅπῃ προσάξει αὐτῇ ἡ ἀγάπη, πρὸς τὴν ὁποῖαν μᾶς προσ-
 καλεῖται καὶ ἔλκεσιν ὅλα τὰ δικαιώματα καὶ αἰτίαι τῆς ἀγάπης, ὅπῃ ἀρίσκον-
 ται εἰς πάντα τὰ κτίσματα, ὅτι ὅλα ταῦτα συνῳσανται εἰς μόνον τὸν Θεὸν
 καὶ εἰς ἄκρον βαθμὸν τελειότητος.

Τὸ δεύτερον, ὅπῃ χρεωστῆμῳ, καὶ καὶ ἀρίσωμῳ τῷ Θεῷ, εἶναι ὁ φόβος, ὅχι
 θελικὸς, ὅστις γίνεται καὶ τὸν πόνον καὶ ὀδύμῳ τῆς τιμωρίας, ἀλλὰ φόβος φιλικὸς
 καὶ ἀγαπητικὸς, καὶ καὶ μὴ λυπήσωμῳ τοῖσιτον Πατέρα καὶ ἐπιπλαγχον Κύριον,
 ὅτι τοῖσιτον φόβον ἔχουσι τὰ καλὰ τέσσα, καὶ ἐγκρατῳδονται ὅπο ἀσάρκα πρῳάγμα-
 τα, καὶ καὶ μὴ λυπήσουσι τὸν Πατέρα τους. Τοῖσιτον φόβον ἔχει ὁμοῖως ἡ ἐνάρετος
 καὶ ἀλλῃς γυνῳ, ἥτις ἐπιμελῳταί καὶ φυλάγεται μὲ πολλῃς προσοχῆς εἰς ὅλας
 τὰς πρῳάξεις, καὶ ὑπερσῳίας αὐτῆς, καὶ καὶ μὴ γῳη ἐδεμῳία ἀταξῳία καὶ ζημία εἰς τὸν
 οἶκον αὐτῆς, καὶ σκυνδαλίση τὸν ἀνδραπῆς. Οὗτος ὁ ἀγιος φόβος, ὅστις εἶναι
 ἐξαιρετος δαριά τῷ Ἀγῳ Πνῳμάτος, ἀυξῳνει εἰς τὴν ψυχῳμάς καὶ θρέφε-
 ται, ὅταν συλλογῳζῳμεθου αὐτὰ τὰ δ. πρῳάγματι, ἥγυν τὸ ὕψος τῆς θείας
 μεγαλειότητος, τὸ βάθος τῶν κερμάτων αὐτῆς, τὴν δικαιοσύμῳ ἐκεῖνη, καὶ τὸ
 πληθος τῶν ἀμαρτημάτων ἡμῶν. Αὐτὰ πρῳέπει καὶ μελετῳμῳ εἰς τὴν καρδίαν
 διηκεως, ὅτι ὁ λογισμὸς ἐπος ἀφυλάττει εἰς τὴν ψυχῳμάς αὐτῳ τὴν ἀ-
 γίαν ἀγάπην, καὶ δῳῳκει ἐξ αὐτῆς πᾶσαν ἀμαρτηάν, καὶ μάλιστα, ὅταν εἰμεθου
 εἰς τὴν Ἱερῳ Λειτουργίαν, κάμνει χρεῳα καὶ ἐξέκωμῳ μὲ πολλῳ προσοχῳν, καὶ
 δόλῳβειαν, καὶ μὴ σωτυχῳίμῳ, ἐπε καὶ σρέφωμῳ τῆς ὀφθαλμῆς ἐδῳ καὶ ἐκεῖ,
 καθὼς τινῆς ἀπαίδουτῳ κάμνωσιν, ἀλλὰ καὶ προσέχωμῳ μὲ φόβον πολλῳ καὶ
 δόλῳβειαν πρὸς τὴν Βασιλικῳ ἐκεῖνῳ μεγαλειότητα τῷ Θεῷ τῶν ἀπάντων, ὅστις
 θῳεται ὑπὸ τῷ Ἱερῳ μὲ θαυμασὸν ἕξοπον καὶ ἀκατάληπτον. Ἀλλὰ ὅπῃ τῳ,
 ὅταν ἔλθωμῳ εἰς τὴν Ἱερῳ Κοινωνίαν, θέλωμῳ γράφει σαφέστερον. Ἡ εἶσι
 ἀρετῆ εἶναι τὸ θάρρος, ἥγυν καθὼς ἐνάς Τῳδῆς εἰς ὅλας τὰς θλίψεις, καὶ χρεῳας,
 ὅπῃ τῷ ἔλθουσιν, εἰὰ ἔχη πλέσιον τὸν πατέρα καὶ μέγαν ἀρχοντα, εἶναι βέβαιος,
 ὅτι δεῳ τῷ θέλει λείψει ἡ βοῳθῳεια τῆς παρῳφῳας κνδεδμονῳας. Ἐπο καὶ πᾶς ἀνδραπος
 πρῳέπει καὶ ἔχη εἰς ἕπο τὸ μέρος τοιαύτῳ καρδίαν πρὸς τὸν Θεόν, ἰξῳρωταῖς ἐπῳ
 ἔχει

ἔχει ἕξ Πατέρα ἐκείνον, ὅπῃ ἐλίξει ὅλον τὸν Κόσμον, καὶ κυβερνᾷ τὸ Βασίλειον τῶν Οὐρανῶν καὶ τῆς γῆς, καὶ τὸ δευκρατεῖ μὲν τῶν παντοδύναμον αὐτῆ σοφίαν καὶ κυριότητα, καὶ ἔτι δὲν ἐλίβεται εἰς ὅσα ἐναντία τῶ ἐλθῶσι, ἀλλὰ στέφει πρὸς αὐτὸν μὲν θάρρος, ἐλπίζοντας εἰς τῶν δαυλαγγλίων αὐτῆ, καὶ τὸν ἀγάλη δὲν τὰ λυπηρὰ ἕξ ὀφελός τε, καὶ ἕξ τὸν ὁδηγήσῃ εἰς τὰ χρεστότερα. Ὅτι, ἐὰν ὁ Υἱὸς ἔχη τὸσον θάρρος πρὸς τὸν Πατέρα τε, καὶ μετ' αὐτὸ κοιμάται ἀμέμικτος, πόσω μᾶλλον πρέπει νὰ ἐλπίζῃς ἐσὺ εἰς ἐκείνον, ὅπῃ εἶναι Πατὴρ πάντων τῶν ἀγγελοῦν, καὶ πλεσιώτερος πάντων τῶν πλυσίων; Ἐὰν δὲ εἰπῆς, ὅτι ἡ ὀλίγη σε δόλοσις καὶ ἀρετῆ, ὅπῃ ἐδείξῃς πρὸς τὸν Δεσπότην αὐτὸν, καὶ τὸ πλήθος τῶν ἀμαρτιῶν σου, σὲ κάμνει καὶ δειλιάς, ἢ ἰαφεῖα τότε εἶναι, νὰ μὴ σοχαζῆσαι τότε τὰς ἀμαρτίας σου, ἀλλὰ τῶν ἀπειρον δαυλαγγλίων τότε τὰ ἐπερανοῦς Πατρός, ὅς τις ἔταξε τῶν βοήθειά τε ἐκείνων, ὅπῃ ὀπικαλίσει τὸ πανάγιον αὐτῆ ὄνομα μὲν ταπεινώσει, καὶ καταφύγῃν ὑπὸ τῶν σκέπῃ αὐτῆ. Ἐπειδὴ καὶ εἶδα μὴ τινὰς, ὅπῃ εἶχασιν ἔχθραν ἀλλήλων τῆς, καὶ ὑποδέχθησαν τὰς ἐχθράς τῆς εἰς τὸν καιρὸν τῆς κινδύα εἰς τὸν οἶκον αὐτῶν, καὶ ἐφύλαξαν αὐτῆς, καὶ τὰς ἐβοήθησαν, ὡσπερ νὰ ἦσαν φίλοι πισοῦται. Καὶ ἐὰν οἱ ἄνθρωποι ἔχων τὸσῶν ἀνεξικακίαν καὶ ἀγαθότητα, πόσω νομίζεις νὰ ἔχη ὁ Ἐπερανοῦς σου Πατὴρ, ὅπῃ σὺ ἔκαμε τοσαύτας διεργασίας; Ἐχέ γὰρ εἰς ἐκείνον τὸ θάρρος καὶ τῶν ἐλπίδα σου, καὶ δὲν σὺ θέλει λείπει βοήθεια. Ἡ δ' ἀρετῆ εἶναι ὁ ζῆλος τῆς τιμῆς τῆς Θεῶ, τῆς, ἢ εἶναι ὁ πόθος σου ὅλος καὶ ὀνοια, καὶ δοξάζεται τὸ ὄνομα τῆς Θεῶ, καὶ αὐτῆν ἢ πρὸς αὐτὸν δὲ χαλεπία, καὶ νὰ γίνεται τὸ θέλημα τῆς, ὡς ἐν Οὐρανῶν καὶ ἐπὶ τῆς γῆς, καὶ ὁ σφοδρόπρος σου πόθος, καὶ ἡ βανήτερη ἐλίψις νὰ εἶναι, ὅταν ἰδῆς, πῶς τῶν γίνεται. Τοιαύτῃ καρδίαν καὶ ζῆλον εἶχασιν οἱ Ἅγιοι ἅπαντες, ὅπῃ τῶν ὁποίων εἶρηται ταῦτα. Ὁ ζῆλος τῆς οἴκ σου κατέφαγέ με, καὶ οἱ ὀνειδισμοὶ τῶν ὀνειδίζοντων σε ἐπέπεσον ἐπ' ἐμέ. Καὶ πάλιν. Ὁ ζῆλος τῆς δόξης σου, Κύριε, ἀδυναμίσει, καὶ ἐγέρασε τὰς σάρκας με. Διατὶ ἦτον τοσαύτη ἡ ἐλίψις, ὅπῃ ἐλάμβανον ἕξ τῶν αἰτίαν ταύτῃν οἱ ἀγαπῶντες τὸν Κθεῖον, ὅπῃ εἶχεν ὁ πόθος τῆς ψυχῆς εἰς τὸ προσωπον, καὶ εἶδιδε σημεῖον εἰς ὅλον τὸν ἔξω ἄνθρωπον. Ἡ πέμπτη εἶναι ἡ ἀδύτης τῆς γνώμης καὶ καθαρότης, ἢ γὰρ εἰς τὰς πράξεις ὅλας καὶ ἐργασίας μας, νὰ μὴ ζῆτῶμεν κανεὶα ὄφελος αἰώνιον, ἢ πρὸς κερῶν, ἢ νὰ ποροτιμῶμεν τῶν λόγων μας, ἀλλὰ μόνον τῶν δόξαν, τῆν δδοκίαν, καὶ ὑπακοὴν τῶν Δεσποτῆς μας. Τῶν πρέπει νὰ ἐρῶμεν, καὶ νὰ ποροτιμῶμεν εἰς τὰς ἐργασίας ἡμῶν πάντοτε, ἔχοντες ζῆλον εἰς αὐτὸν ἀνυπέβλητον, φοβῶμεν, μήπως καὶ κοιτάξῃν οἱ ὀφθαλμοὶ μας εἰς ἄλλο τίποτε, πᾶρξ τὸν Θεὸν καὶ Σωτῆρά μας. Εἶναι πολλοὶ πλεῖστοι ἀπὸ καλὰ ἔργα, οἱ τινὲς θάρρῶ, ὅταν ἐξεπαχθῶσι εἰς τὸ Θεῖον Κεῖθελον, καὶ ἀραθῶσι χωρεῖς αὐτῆς τῆς γνώμης τῶν ἀδύτητα, ἢ ὁποία εἶναι ὁ ὀφθαλμὸς, ὅπῃ λέγει τὸ Εὐαγγέλιον, ὅτι ἐὰν εἶναι καθαρὸς, κάμνει ὅλον τὸ σῶμα φωτεινόν, καὶ ἐὰν εἶναι ποιηρὸς, τὸ κάμνει σκοτεινόν καὶ ἄχρισον. Εὐείσκονται τινὲς εἰς ὀφθίκιον καὶ ἀξιώματα Ἐκκλησιαστικῆ τε καὶ κοσμικῆ, οἱ τινὲς βλέποντες, ὅτι οἱ ἐνάρετοι ἀξιώνονται μεγάλων τιμῶν, πολιτόνται θεῶρετα, πλεῖοντες τὰς χεῖράς τῆς ἀπὸ πᾶσαν ἀκαθαρσίαν, ἕξ νὰ μὴ μολυῶσι τῶν τιμῶν τῆς, ἀλλὰ τῶν κάμνῃσι, ἕξ νὰ τῆς ἀλαβῆται ὁ Κόσμος, καὶ νὰ τῆς ἀγαπῶσιν οἱ Ἀρχηγοὶ τῆς, καὶ τῆς δίδῃν ἀξιώματα μεγαλήτερα, τὸσον ἔπῃ αὐταὶ αἱ πράξεις καὶ ἐργασίαι δὲν κινῶνται

ὑπὸ ἀγάπῃ ἢ ζῆλον πρὸς τὸν Θεόν, ἔτε ἔχουσι τὴν ὑπακοὴν καὶ τὴν δόξαν αὐ-
τῶν ἔχει τέλος, ἀλλὰ μόνον τὴν οἰκείαν δόξαν καὶ ὄφελος. Ὅς τις ἐν ταῖς ταύταις με-
τέργεται, εἴ καὶ φαίνεται εἰς τὰς ὁρῶντας ἐνάρετος, ὅμως εἰς τὰς ὀφθαλμοὺς τοῦ
Θεοῦ εἶναι ὅλος καπνὸς καὶ σκικὴ δικαιοσύνης αἰ πράξεις τε. ὅτι ὑπὸ τὰς ἡθικὰς
ἀρετὰς χωρὶς τοῦ πνεύματος τῆς ἀγάπης καὶ φόβου Θεοῦ, εἴχασιν πολλὰς τινὲς τῶν Ἑλ-
ληνῶν, ὡς περὶ Ὁ Πλάτων, ὁ Ἰσοκράτης, καὶ ἕτεροι, ἀλλ' ὅμως ἐδὼν ὠφελήθησαν.
ὅτι δὲ εἶναι δωρὸς διπλῶς Θεῷ ἢ σοφία, ἔτε ἢ ἀγνεία, ἢ τὸ ὕψος τῆς γνώσεως,
ἔτε ἢ ἡθικὰς ἀρεταῖς, ἔτε αἰ ἐπιθυμίας τῶ σώματος, ἐὰν θυσιάζῃ καὶ τὰ ἴδια
τέκνα, εἰμὴ μόνον τὸ πνεῦμα τῆς ἀγάπης πεμπέμενον ἀνωθεν, καὶ εἰτι γιν-
νᾶται ὑπὸ ταύτῃ τὴν ῥίζαν, καὶ ἐκπορεύεται. Τὸ δὲ καλὸν ἐκ ἐστὶ καλόν, ἐὰν
μὴ καλῶς γίνῃται. ὅτι τὰ μικρὰ καὶ ποταπὰ ἔργα μὲ ὑψηλῶ καὶ ἀγαθῶν γνώ-
μῶν εἶναι ὑψηλότερα καὶ ἄξια. καὶ πάλιν τὰ μεγάλα ἔργα καὶ ὑψηλὰ μὲ ὑπερ-
βίω, εἶναι ἀνάξια, ἕατι δὲ ἐπιβλέπει τὸσον ὁ Κύριος εἰς τὸ σῶμα τῶ ἔργου,
ὅσον εἰς τὴν γνώμην τῆς ψυχῆς, ἥτις κινᾶται ὑπὸ τὴν πηγῶν τῆς ἀγάπης καὶ
τῆς ἐπιθυμίας. Ἡ ἕκτη ἀρετὴ εἶναι ἡ Προσευχή, ἕατι τῆς ὁποίας προστρέχοντες
τὸν καιρὸν τῆς ἀνάγκης πρὸς τὸν Πατέρα μας, καθὼς ποιεῖσι τὰ μικρὰ βρέφη,
ὅπερ ἕατι καθεὶ ὀλίγον φόβον ἔχοντες εἰς τὴν μητέρα τους, καὶ ἔτι μὲ τὴν προσευ-
χῶν ἐνθυμηματικῶν πάντοτε τῶ Πατρὸς μας, καὶ πλησιάζοντες εἰς αὐτόν. Ἦ πα-
γε παρεμφορὸς εἰς τὸ θεῶν προσευχῆς Κεφ. νὰ ἴδῃς μὲ πόσῳ ἀλάβειαν ἀρέτει
νὰ γινεται αὐτῇ ἡ Ἀγγελολομῖμος ἐργασία. Ἡ ζ'. ἀρετὴ ἔστι ἡ ἐπίγνωσις καὶ
ἀχαριστία τῶ πατρικῶν ἐργεσιῶν, τὸ ὁποῖον εἶναι εἶνα ὑπὸ τὰ μεγάλα χεῖρ
πρὸς τὸν Θεόν, καθὼς εἰς τὸ θεῶν Ἀγνωμοσύνης Κεφ. γέγραπται. Ἡ ὀγδοὴ καὶ
τελευταία ἀρετὴ ἔστι ἡ ὑπακοή, εἰς τὴν ὁποῖαν τελείται ἡ δικαιοσύνη πᾶσα,
τὴν ὁποῖαν δὲν ἀφίσταται ὑπερον, ὡς μικροτέρων τῶ ἄλλων, ἀλλ' ὡς περὶ σφρα-
γίδα καὶ τέλος πᾶσων τῶ ἀρετῶν, καὶ ἀρέπει νὰ ἔχῃς ὀλοτέλα κενερωμένων
τὸ δέλημά σου, νὰ μὴν ἀβείσκηται εἰς ἐσθῆα καθόλου ἐναντίας τῶ Θεοῦ θε-
λήματος. Εἰς τὴν ὑπακοὴν ταύτῃ εἰσὶ βαθμοὶ τρεῖς. Α'. νὰ ὑπακούῃς εἰς
πᾶσας τὰς ἐντολὰς καὶ φωτισμὸς σου Κυρίου, καὶ νὰ προτιμᾷς νὰ πάθῃς ὅλα τὰ
Κόσμου τὰ κολασήματα, πᾶρξ νὰ τελῆς ἀμαρτίαν θανάσιμον, νὰ παρέβῃς
τὸ Θεῖον πρόσταγμα. Ο' β'. βαθμὸς εἶναι, νὰ ὁμογνωμῆς εἰς τὸ δέλημα τῶ
Κυρίου, νὰ τῶ ἀχαριστῆς εἰς τὰ καλὰ καὶ ἐπιβερὰ, ὅπερ ἔλθῃσι, φρονῶν, ὅτι
χωρὶς τῶ Θεοῦ αὐτῶ βελήματος δὲν σὲ ἔρχεται τίποτε καλόν, ἢ κακόν. καὶ
ἔτι νὰ τὸν δοξάζῃς εἰς τὴν τιμὴν, καὶ ἀτιμίαν, εἰς τὴν ὑγείαν σου, καὶ ἀδί-
κειαν, εἰς τὴν ζωὴν τε, καὶ θάνατον, κλίνωντας πάντα τὴν κεφαλὴν, καὶ ἀχα-
ριστῶντας, ὅσον εἰς τὰς ἐπιθυμίας, ὡς περὶ καὶ ὑποταύσεις, ὅπερ σὲ σείλει, μὴ
κοιτάζωντας τὴν παιδείαν τῆς σαρκός, ἀλλὰ τὴν σοφίαν καὶ τὸ φίλτρον, ὅπερ σὲ ἔχει.
ἐπειδὴ μὲ ὅσῳ ἀγάπῃ κολακάζει τὸν υἱὸν ὁ πατήρ, μὲ τὸσῳ πάλιν τὸν παι-
δεία, ὅταν τῶ ἀρέπῃ. Εἰς τὴν ὑπομονὴν ταύτῃ τῶ ἐπιθυμίας βανσοι γ'.
βαθμὸς οἱ διδάσκαλοι. α'. νὰ ταῖς ὑπομῆνης καρτερικῶς. β'. νὰ ταῖς ἐπιθυμίας
δι' ἀγάπῃ Θεοῦ. καὶ γ'. νὰ χαίρεισαι εἰς αὐτὰς. Ο' α'. βαθμὸς ἐγνωρίσθῃ εἰς
τὴν ὑπομονὴν τῶ Ἰαβ σαφέστατα. ὁ β'. εἰς τὴν ἐπιθυμίαν, ὅπερ εἴχασιν τινὲς
Μάρτυρες, καὶ ἐδίφῃσαν νὰ λάβωσι καὶ ἕτερα κολασήματα. ὁ δὲ γ'. εἰς τὴν χαρὰν
καὶ ἀγαλλίασιν, ὅπερ εἴχασιν οἱ Ἀπόστολοι, πᾶς ἠξιώθησαν νὰ πάθωσι ἕατι τὸ
ἄνομα τῶ Κυρίου. καὶ μάλιστα ὁ κρῖνιος Παῦλος, τὸ σκευὸς τῆς ἐκλογῆς ὅς τις

ἐδοξάζετο εἰς τὰς θλίψεις τε, ἐχαίρετο εἰς τὰς ἀτιμίας, καὶ διαγωγὰς, εἰς τὰς ὁποίας
 ἀφραίνετο, καθὼς εἰς ἁφρόνας ποπῶς τῶν Ἐπιστολῶν αὐτῆ φαίνεται. Οὗτος εἶ-
 ναι ὁ ὑψιλότερος βαθμὸς τῆς ἀγάπης, καὶ τελειότητος, εἰς τὸν ὁποῖον ὀλίγοι
 φθάνουσιν, καὶ ἴσ' ἂν τὰ πρὸς εἰμῶν ὅλοι χρεῶσαι τὸν γ. βαθ-
 μὸν, ἅπε τὸν β'. ἀλλὰ μόνον τὸν α'. ἦγεν, τὰ ἰσομῆκῶν τὰς θλίψεις μὲ γνώμῳ
 ἀχαίρειον, καὶ ὅς τις δὲν ἔχει ἐπὶ τὸν πρῶτον, δὲν σώνεται. Οἱ γ. βαθμοὶ τῆς
 ὑπακοῆς καὶ ἔχατος εἶναι, τὰ ὑπακῆς τῶν Προσώπων, οἱ τινες εἰσὶν ὅπ' ἕσποιοι καὶ
 ἔσποιοι Θεῷ εἰς ὅλον ἐκεῖνο, ὅπ' προστάξουσιν, ἐνθυμῆκῶν τὰ Διαποτικὰ λόγια.
 Οἱ ἀπῆκῶν ὑμῶν, ἐμῆ ἀκῆει, καὶ ὁ ἀφῆκῶν ὑμῶν, ἐμῆ ἀφῆκῆει. Εἰς ταῦτ' ἴτω τὴν ὑπα-
 κοὴν ὁμοίως ἐκρίσκονται βεῖς βαθμοὶ. ὁ πρῶτος τὰ ὑπακῆς μὲ τῶν ἔξωθεν ἐρ-
 γασίῳ μόνον, χωρὶς τὰ ἐξῆρῆ ἢ θείλησις καὶ ὁ λογισμὸς σε. ὁ β. εἶναι τὰ ὑπα-
 κῆς μὲ τὸ ἔργον καὶ μὲ τῶν θείλησι. ὁ γ. μὲ τὸ ἔργον, μὲ τῶν θείλησι, καὶ
 τὸν λογισμὸν, καὶ ἔπος εἶναι ὁ ἐκλεκτότερος βαθμὸς τῆς ὑπακοῆς, ὅς τις ἔχει ποθῆκῶ
 ταπεινώσι καὶ ἁφῆκῆσι. Εἰς τὴν ἔχης αὐτὰς τὰς ὀκτὼ ἀρετὰς, ἐπλήρωτες αὐτὸ
 τὸ πρῶτον καὶ ἀκρότατον μέρος τῆς δικαιοσύνης, καὶ ἀπόδωσες τὸ χρεὸς τῶν ἐρ-
 γῶν καὶ Σωτηρίων. Ἀλλὰ πρὸ τῆς τὰ δάσωμῶν τέλος, γράφομῶν τινος ἐρμῆκῆς
 ἀναγκῆς καὶ ἀφῆκῆς, ἴσ' ἂν τὰ γινώσκῆς ποῖα ἀρετὰ εἰσὶ τιμιώτερα τῶν ἄλ-
 λων καὶ ποροτιώτερα, τὰ μὴ λανθασθῆς. Ἰ' ἔδωρε γῆν, ὅτι πᾶσαι αἱ ἀρετὰ εἰς
 δῖα τάξεις μερίζονται. καὶ ἄλλαι μὲν εἰσὶν ἔσωθεν τῶ ἀνδράτῃ πνευματικῆς καὶ
 ἀόραταις, ἄλλαι δὲ ἔξωθεν ὁραταῖς, ὅπ' φαίνονται. Εἰς τῶ πρῶτῳ τάξιν
 βασιμῶν τῆς Θεολογικῆς ἀρετῆς, καὶ ὅσας ἄλλας ἐρεῆκῆς ἀφῆκῆς (καὶ ἔξω-
 χως τῶ ἀγάπῳ, ἣτις ἔστι πᾶσῶν τῶν ἀρετῶν ἢ Βασιλίῳ) καὶ ἑτέρας ὁμοίας
 αὐτῶ, τῆς ταπεινώσι, σωφροσύνῳ, ἐλεημοσύνῳ, ἰσομονίῳ, ἁφῆκῆσι,
 ἀλάβειαν, πτωχίῳ πνεύματος, καταφῆκῆσι τῶ Κόσμῳ, ἀπάρησι τῶ ἰδίῳ
 θελήματι, ἀγάπῳ Σταυρῶ, καὶ ἄλλας ποιαύτας, τὰς ὁποίας κρῆκῆς πνευμα-
 τικῆς ἀρετῆς, καὶ ἔσωθεν, ἴσ' ἂν ἐκρίσκονται εἰς τῶ ψυχῆ κενιώτερα. Ἀλλαι
 ὁραταῖς εἶναι, ὅπ' γίνονται φανερώτερα. ἦγεν, ἡ νηστεία, ἡ ἀσχημία, ἡ ἀνάγ-
 νωσις, ἡ προσέκῆ, ἡ φαρμακία, καὶ ἄλλαι ὁμοίαι. αἱ ὁποῖαι καλὰ καὶ τὰ γίνω-
 νται καὶ αὐταὶ δὲ τὴν ψυχῆ, ὅμως αἱ πρῆκῆς αὐτῶ καὶ ἐργασίαι εἶναι φανερώ-
 τερα τῶ ἔσωθεν ἀρετῶ, ὅπ' δὲν ἦμπορεῖ τις τὰ ταῖς ἰδίῳ, τῆς τῶ ἐλπί-
 ῳ, πῆσι, ἀγάπῳ, καὶ τῶ ἐξῆς. Πᾶται αἱ ἀρετὰ αὐτὰ εἰσὶ λίαν ψυχαφε-
 λῆς καὶ ἀναγκῆς εἰς σωτηρίῳ, ἀμὴ αἱ πρῶται πρῆκῆς ὅπ' ἔπειον, ὅτι (καθὼς εἶπεν ὁ
 Κύριος τῆ Σαμαρείτιδι) Πνεῦμα ὁ Θεός, καὶ τὸς προσκυνῆντας ἐν πνεύματι καὶ ἀλη-
 θεία δῆ προσκυνῆν. Τὸ αὐτὸ λέγει καὶ ὁ Ἀπόστολος πρὸς Τιμόθεον. Φύλαγε τῶ δῆ-
 σῆκῆς, ὅτι ἡ τῶ σώματος πρῆκῆς εἰς ὀλίγα εἶναι ἀφῆκῆς. ἀμὴ ἡ δῆσῆκῆς κρῆκῆς
 ἴσ' ἂν ὅλα, ἐπειδὴ καὶ αὐτῆς τάσσονται τὰ ἀγαθὰ τῆς παρῆσις ζωῆς καὶ τῆς ἀλῆς. Διὰ τὴν
 δῆσῆκῆς κρῆκῆς τὸ σῆκῆς τῶ Θεῷ καὶ τὸ ἔλεος πρὸς τὸν πῆσιον. ἴσ' ἂν τῶ σωματι-
 κῶν ἐργασίῳ, ἡ ἐκράτῆς καὶ πᾶσα σκληραγωγία. ὅμως ἐὰν ἐπανῆκῆς τῶ ἔσωθεν
 τῶ πνεύματος ἀρετῆς, δὲν καταφρονῆ μὲν τὰς ἔξω πάλιν ὀλόπελα, ὅτι ἴσ' ἂν μὲ σε τῶ μὲ
 κρῆς αὐτῶ ἀποκτῆς καὶ φυλάγῆς τὰς μεγαλήκῆς. Ἡ δὲ ἡσυχία καὶ ἀναχώρησις σῆ-
 λυθῆκῆς δὲ τῆς ἀμαρτίας, ἦγεν τῆς ὁράσεως, τῆς ἀκοῆς, καὶ τῆς σμυτῆς, καὶ μὲ
 τὴν σιωπῆ βουθῆσαι ποθῆκῆς, καὶ φυλάγῆς ἀλάβειαν, καὶ λυθῆσαι ἁφῆκῆς
 ἀμαρτημάτων, ὅπ' ἠγνῆνται ἐκ τῆς πολυλογίας. Ἡ νηστεία πάλιν ἀδυναμῆς
 τὸ σῆμα, ὑφῆκῆς τὸ πνεῦμα, καὶ ἐποικῆκῆς μας πρὸς ἀνάγνωσι, μελέτῳ, καὶ

προσδύχῳ, καὶ ἀφίνωμῳ τὰς ἀρχολογίας, φλυαρίας, καὶ λοιδορήματα, ὅπως διηγώμεθον ὅταν χορταίσωμῳ, καὶ διδόμεθον εἰς τὴν ψαλμωδίαν καὶ προσδύχῳ, καὶ πᾶσιν ἄλλῳ Ἀκολοθίαν. αἱ ὁποῖαι ἀράξεις μᾶς ἀφαικινῶν πρὸς ὁσέβειαν, καὶ φωτίζουσι τὸν νῦν, καὶ γινόμεθον πρὸς τὰ πνευματικὰ καὶ θεῖα θεμιότεροι. Ὅστις ἔν ποθεῖ νὰ ἀξιώθῃ τῆς χάριτος αὐτῆς, κάμνει χρεία νὰ ἀεπατῇ μὴ ἐπιμέλειαν πολλὴν καὶ φύλαξιν τῆς αἰδήσειαν, καὶ νὰ εἶναι συγκιρασὸς καὶ μέτριος εἰς τὴν ζωοφρίαν, εἰς τὰ λόγια, καὶ τὰ κινήματα, νὰ ἀγαπᾷ τὴν σωπλίω καὶ τὴν ἡσυχίαν, νὰ ξεβῆχη μὲτ' ὀλιβαθείας τὴν Ἀκολοθίαν τῆς Ἐκκλησίας, καὶ ὅλα ἐκεῖνα, ὅπως συνεργῶσιν εἰς ταύτην τὴν ἀγαθαίαν ἰσοδυσίαν. Ἀπο τῆτο ὅλον ἠμπορεῖς νὰ καταλάβῃς τὴν ἀξφορὰν τῆς ἀνωθεν ἀρετῆς, ὅτι αἱ ἔσωθεν εἰσὶ τὸ τέλος, ὅπως ποθεῖς, αἱ δὲ ἔξωθεν τὸ μέσον ἔχ' νὰ ὑποκρίσης τὰς ἔσωθεν. Ἡ πρώτηταις εἶναι ἡ σωτηρία, καὶ ἡ δεύτεραις Θεραπεία. Αἱ μὲν ὡς πνεῦμα, αἱ δὲ ὡς σῶμα, τὸ ὁποῖον ἐὰν εἶναι καὶ μικρότερον τῆς πνεύματος, ὅμως ἀρχαῖον μέρος τῆς σωτηρίας ὑπάρχει, καὶ τὸ χρειάζεται ἡ ψυχή ἔχ' τὰς ἐργασίας αὐτῆς. Μὲ τὴν ἀνωθεν ἐρμηνείαν, ἀδελφέ μου, λυβῶνισαι ἅπὸ δύο ἔχματα καὶ μεγάλα ἐγκλήματα, ὅπως ἐπολιτὸθισαι εἰς τὸν Κόσμον, ἦγαν, τὸ εὐαγγελίον τῆς Φαρισαίων, καὶ τὸ ἄλλο νεώτερον τῆς Ἀστέρων. ὅτι οἱ μὲν Φαρισαῖοι, ὡς σαρκικοί καὶ υπερήφανοι δεῦν ἐφιφῶσαν ποσῶς τὴν δικαιοσύνην, ἥτις εἰς τὰς πνευματικὰς ἀρετὰς φερίχεται, καὶ ἔπος ἐύθρον μὲ τὴν σκιά τῆς ἀρετῆς, μόνον φαινόμενοι ἀγαθοὶ εἰς τὰ ἔξωθεν, ὄντες βδελυκτοὶ εἰς τὰ ἔσωθεν. Οἱ Ἀστέροι δὲ πάλιν ἀκούοντες ταύτην τὴν πλάνην τῆς Φαρισαίων, ἔχ' νὰ φύγῃ ἅπὸ τὸ εὐαγγελίον, ἔπειτον εἰς ἄλλο βρανήτερον, ταῖσι νὰ καταφρονῶσιν ὅπως δὲ ὅλας τὰς ἔξωθεν ἀρετὰς. Ἀμὴ ἡ ἀληθὴς διδασκαλία φέρει αὐτὰ τὰ δύο ἄκρα, καὶ ζητᾷ τὴν ἐν μέσῳ ἀλήθειαν, καὶ ὑποδίδουσα τὴν ὑπερῆσαν τιμὴν εἰς τὰς ἔσω ἀρετὰς, ὀλιβαθείαι ἰκανῶς καὶ τὰς ἔξωθεν, ἐπειδὴ καὶ αἱ δύο ταῖξεις αὐτὰ εἰσὶν ἀναγκαῖαι εἰς τῆτο καὶ χρειάζομῃαι. Γίνωσκε γὰρ, ὅτι εἶναι δύο ἔσοποι δικαιοσύνης, μία ἀληθὴς, καὶ ἑτέρα ψεύτικη. Ἀληθὴς εἶναι αὐτὴ, ἥτις φερίχεται τὰ ἔξω πράγματα, ὅπως εἶναι εἰς τὴν τελείωσιν αὐτῆς ἀναγκαῖα καὶ χρειάζομῃαι. Ψεύτικη δὲ αὐτὴ, ὅπως ἔχει μερικὰ ἅπὸ τὰ ἔξω χωρὶς τὰ ἔσωθεν, ἥτις εἶναι χωρὶς ἀγάπης Θεῶ, χωρὶς φόβου, καὶ ταπεινώσεως, χωρὶς ὀλιβαθείας καὶ τῶν ὁμοίων ἄλλων ἀρετῶν, καθὼς ἦτον ἐκείνη τῆς Φαρισαίων, τὰς ὁποῖας ὁ Κύριος ἠλεγχεν, ὀνειδίζων αὐτὰς ὡς ὑποκριτὰς, ὅτι ὑποδενάπισαν τὸ ἀνθρώπινον καὶ ἠδύοσμον, καὶ τὰ ἀκρεῖβὰ καὶ μεγάλα πράγματα, ὅπως ὀρίζει ὁ νόμος, δεῦν ἐφιφῶσαν, ἦγαν τὴν κρίσιν, τὸ ἔλεος, καὶ τὴν ἀλήθειαν. Καὶ πάλιν ἀναχόμεθον τὰς λέγει, πῶς ἦσαν ἐπιμελεῖς νὰ πλυῶσιν τὰ ποτήρια, καὶ τὰς χεῖρας τῶν, καὶ δὲ καρδίαι αὐτῶν ἦσαν γεμάται πονηρίας καὶ ἀρπαγῆς, καὶ ὅτι ἦσαν τῶν κοσμικῶν ἔξωθεν, καὶ ἔσωθεν γεμάτοι κόκκαλα. Αὐτὴ εἶναι ἡ δικαιοσύνη, ὅπως ἐλέγχει πολλὰκις εἰς τὴν θεῖαν Γραφίω ὁ Κύριος, λέγων. Οὗτος ὁ λαὸς μὲ τιμᾷ μόνον μὴ χεῖλην, ἀμὴ ἡ καρδιά τῶν ἀπέχει μακρὰν ἅπὸ λόγου μου. Εἰς μάτῳ μὲ σέβονται, φυλάγοντες τὰς διδασκαλίας τῆς ἀνθρώπων, καὶ ὄχι τὸν νόμον, ὅπως πῶς ἔδωσα. Καὶ πάλιν εἰς τὸ α. Κεφ. π̄ Ἡσαῖα λέγει. Τίμω πληθὸς τῶν θυσιῶν ὑμῶν; Πλήρης εἰμὶ ὀλοκαυτωμάτων. Θυσία μου βδελυγμῆ μου εἰσὶ. Τὰς νεομυθίας ὑμῶν μισεῖ ἡ ψυχή μου, καὶ τὰ ἔξῃς. ἦγαν, τί τὸ πληθὸς τῶν θυσιῶν σας; Ἐχόρταται τὰ ὀλοκαυτωματα τῶν ζώων, καὶ μὴ μετ' ἔσω-

προσφέρετε πλέον θυσιάς ἀκαιρίας. Τὸ θυσιάμασας συγχρόομαι. Τὰς συνάξεις, τὰς ἐορτάς, ἢ ἀρχιμηνιάσας μισθῶ ἢ ψυχῆ μου, ἢ ἕτερα ἅμοια δεύσεις εἰς τὴν παλαιὰν Γραφῶν, μὲ τὰ ὅποια φαίνεται τάχα πῶς δοποφροῖται, ἢ ὑποσφύεται ὁ Θεὸς ἕσα ἐπρόσθε να τελῶνται ἀποφασάδωτα, μάλιστα ὅτῃ αὐτὰ εἶναι πράξεις τῆς δόσεβείας, ἢ ἐγγίζεῖ εἰς τὴν θείαν τιμὴν τῆς ἐκείνη μεγαλειότητος μὲ τὴν προσκυύωσιν ἢ λαβείαν, ὅτῃ τὴν φύσιν τῆς, ἀλλὰ τὴν ἀνθρώπων, ὅτῃ κάμνωσι μόνον αὐτὰς, ἢ τὴν δικαιοσύνην δὴν φησὶσιν, ἕτε τὴν φόβον τῆ, καθὼς παρεμπαρὸς τὸ ξεκαθαρίζεῖ, λέγων. Πλυθῆτε, ἢ καθαρίζεσθε. Εὐγάλετε τὴν ποιηέαν τῆ ψυχῶν σας ὀνόπιον τῆ ὀφθαλμῶν μου. Μὴ ἐργάζεσθε ποιηρά, ἀλλὰ μάθετε να ἀγαθοποιήτε, καὶ τότε θείαν συγχαρήσει τὰς ἀμαρτίας σας. Καὶ πάλιν εἰς ἄλλον τόπον λέγει. Ὅστις μὲ θυσιάσῃ ἕσα βέδιον, ἢ ἕτερον ζῶον, τὸ ἔχω ὡσπερ να ἐφάνδων ἀνθρώπον, ἢ να μὲ ἔφερων αἷμα τῆ χοίρων. ἢ ὅστις προσφέρῃ θυσιάμα, ὡσπὴν να δὴλόγα ἕσα εἶδωλον. Ὡς Θεὸς μου, ἔχρη βδελύττεσαι τοσῶτον αὐτὰ τὰ ἔργα ὅτῃ ἐπρόσθε να τελῶνται; Εὐθύς δίδει τὴν αἰτίαν ἐτάς, λέγων. Αὐτὰ ἐπρότιμωσαν εἰς τὰς ὁδὸς τῆς, να μὲ διαρεσήσωσι μετ' αὐτὰ, ἀμὴ τὰς ποιηέας αὐτῆ δὴν ἀφίκασι, ἢ εἰς τὰ βδελύγματῆ τῆς ἐχαίροντο. Καὶ εἰὰ δὴν πιδέης, ιδέτο σαφῆσται εἰς τὴν προσάχλῃ τῆ μεγαλαύχε ἢ ἀφρονος Φαρισαίς, ὁ ὁποῖος ἐλεφθ ἔπος. Εὐχαρισῶσιν, Κύριε, ὅτι δὴν εἶμαι ὡσπερ τῆς ἄλλης ἀνθρώπων, ὅτῃ τῆς εἰσὶν ἀρπαγῆς, ἀδικοι, ἕτε ὡς ἔπος ὁ τελῶνης. Νησῶν δὴν φορῶς τὴν ἑβδομάδα, καὶ δίδω ἐλεημοσύνην ὑπὸ ὅσα ἔχω τὸ δέκατον. Βλέπεῖς ἐδῶ τὰ τοῖα κακὰ, ὅτῃ ἐπαρῆ; τὴν ἔπαρσιν, ἕτε εἰμὶ ὡσπερ οἱ λοιποὶ τῆ ἀνθρώπων, τὴν καταφρόνητιν τῆ ἄλλων, ἕτε ὡς ἔπος ὁ τελῶνης, καὶ τὴν ψυδῆ ἀσφάλειαν, ὅτῃ ἐνομίζετο δίκαιος, καὶ δὴκαεῖτα δι' αὐτὸ τῆ Κυεῖ; Ὅπως εἶναι ἕσας κίνδυνος τὸσόν μεγάλος ἢ ὅπῃ ἤμιος, ὅτῃ εἶναι κάλιον ἀναμφιβόλως να εἶναι τινὰς ἀμαρτωλὸς καὶ κακὸς ἀνθρώπος, να ὁμολογῶ τὴν κακίαν τῆ, πᾶρξ να εἶναι ἐνάρετος ὑπερήφανος. ὅτι ὁ ἀμαρτωλὸς καὶ ἀνάξιος, ὅταν γνωρίζῃ τὴν ἀδοξείαν αὐτῆ ἢ ἀνάξιότητα, ἔπετο εἶναι ἀρχὴ τῆς ἀντῆ σαυτείας καὶ διορθάσεως. ἀμὴ ὅστις δὴν γνωρίζεῖ τὸ κακόν τῆ, ἕτε νομίζει πῶς εἶναι ἀρρώστος, πῶς να λάβῃ τὴν θεραπείαν τῆ; Διὰ τῆτο λέγει ὁ Κύριος πρὸς τῆς Φαρισαίς, ὅτι αἱ πόρνοι ἢ οἱ τελῶναι ὑπάγασιν ἀποπῆτερα ἀπ' ἐκείνης εἰς τὴν Βασιλείαν αὐτῆ τὴν Οὐράνιον. Ἰδὲ ἀπεδείξαμεν ἕως ὅτῃ, ὅτι οἱ φηεροὶ κίνδυνοι γνωρίζονται ὑπὸ πάντων, ἔχρη εἶναι ὡσπερ τὰ νησία τῆς θαλάσσης, ὅτῃ ξεχωρίζων, ἢ φαίνονται. ἀμὴ οἱ ὑπόκρυφοι, ὅτῃ λογιῶνται ὡσπὴν τὰς ξέρας, ὅτῃ σκεπάζεῖ ἢ θάλασσα, εἶναι ἀκαρκαίτερον να σπρειαθῶσιν, να τῆς κοιπῆ τῆς ἕσας, να βλέπεται. Ἀλλὰ μὴ νομίσῃ τινὰς, ὅτι ἐκαταφρονέσασμεν τὰς ἔξωθεν πράξεις, ἵνα τὰς ἔσω ἐγκωμιάσασμεν. ἔχρη δὴν φθάνωσι πάλιν αἱ ἔσω να σωθῶμεν χωρὶς τῆ ἔξωθεν, καθὼς εἶπε τοῖς Φαρισαίοις ὁ Κύριος. Καὶ ταῦτα ἔδει ποῖσαι, κακείνα μὴ ἀφίκασι. ἤγων, ἢ αὐτὰ ἔπαρτε να κάμνῃτε, τῆ τῆς ἔσω πράξει, ἢ ἐκείνα να μὴ ἀφίγετε, ἢ τῆ τῆ ἔσωθεν. Ἡ ἀκρότης ἐν ταῦτῆ τῆς ὑποθέσεως εἶναι, να θεμελιώσασμεν ἕσα φόβον βαδύτατον τῆ Θεῶ, να μᾶς κάμῃ να ἔξωμεν εἰς τὸ ὄνομα μόνον τῆς ἀμαρτίας. Καὶ ὅστις αὐτὸν ἐμφυτῶσει, ἢ ριζώσῃ εἰς τὴν ψυχῆν αὐτῆ, ἄς

ἄς ἰξάσθῃ, πῶς εἶναι μακάριος, καὶ ἄς οἰκοδομήσῃ εἴτι θέλει ἐπαῖω εἰς αὐτὸ τὸ θεμίλιον. Ἀμὴ ἔστις πίπτει δίκωλος εἰς ἀμαρτίας, ἄς κράζεται τυφλὸς καὶ ἀνόητος, εἰὼ εἶναι καὶ εἰς τὸ φαινόμενος δίκωλος.

Κ Ε Φ Α Λ Α Ι Ο Ν, Β'.

Περὶ τῆς παρὸς τὸν πλησίον ἀγάπης.

Τὸ δεύτερον μέρος τῆς δικαιοσύνης εἶναι, καὶ κάμωμῃ ἐκεῖνο, ὅπῃ χρεωσῶμῃ παρὸς τὸν πλησίον, ἦγεν καὶ τὸν ἀγαπῶμῃ, καὶ τὸν ἐλεῶμῃ, καὶ καὶ τὸν συμπονῶμῃ, καθὼς μᾶς προσάξει ὁ Κύριος. Ἀνάγνωσον τὰς Προφήτας, τὸ Εὐαγγέλιον, τὰς Ἐπιστολάς, καὶ ἀπλῶς ὄλλω τὴν παλαιὰ καὶ νέαν Γραφίω, καὶ ἰδῆς πόσας ἐπαίνας καὶ ποσαῦτα ἐγκώμια τῆς ὀποίας, καὶ θαυμάσης, πόσον εἶναι τὸ τὸ μέρος ἀναγκασιότατον, καὶ πόσον μᾶς ἀγαγγέλει ὁ Κύριος, ποταπὸν χρέος ἔχομῃ καὶ ἀπλαγχχιζώμεσθαι τὸν πλησίον. Εἰς τὸν Ἡσαΐαν βαίνει τὸ ἀκρον, καὶ τὴν τελείωσιν τῆς δικαιοσύνης εἰς τὴν παρὸς τὸν πλησίον ἀγάπῃ. καὶ παρῶτων, ὅταν ἐδόγγυζαν οἱ Ἰουδαῖοι, λέγοντες. Διατί, Κύριε, ὅταν ἐνὸς δούλου μῃ, καὶ ἐθλίψαμῃ τὰς ψυχὰς ἡμῶν, δευ ἐκοίταξες τὰς νηστείας μας, ἔτε ποσῶς μας ἐψήφισες; Ἀποκρίνεται ὡς ἐκ παρῶπτε τὸ αὐτὸ Προφήτε, καὶ λέγει τὸς. Διατί τὰς ἡμέρας τῆς νηστείας σας κάμνετε τὰ θελήματά σας, καὶ ὄχι τὸ ἐδικόν μας, καὶ σφίγγετε, καὶ πνίγεται τὰς χροφειλέτας σας. νηστεῖτε, ἀμὴ ὄχι τὰς μάχας καὶ τὰ κρίματα, ἔτε δὲ τὸ κακοποιεῖν τὸν πλησίον. Αὐτὴ ἡ νηστεία δευ μὲ ἀρέσει. Ἀλλὰ ξεχίστετε τὰς ρεφὰς τῆ ψόδης, καὶ τῆς ἀφειλείας. Διαρρήξατε τὰ βίαια σωμαλλάγματα. Ἀφήτε τὰς πεδλιμῃς εἰς τὴν ἐλθεθειαν αὐτῶν, καὶ ἐπάρετε τὸν ζυγόν, ὅπῃ τὸς ἐβάλετε. Ὅταν ἔχετε εἶω ἄρτων, μοιράσεται τὸν μετὸν πτωχόν, καὶ ἀποδέχεσθαι τὸς ξένους καὶ πόνητας. Καὶ ὅταν ἔτω ποιήσετε, καὶ ἀπλαγχχιθῆτε τὸς ἐνδύεις καὶ τὸς βοηθήσῃτε, τότε θέλω σᾶς δώσει τὰδε, καὶ τὰδε ἀγαθά, ὅσα λέγει ὁ αὐτὸς Προφήτης ἔως τέλος τῆς Κεφαλαίας. Ἰδὲ πόσον ἀρέγεται ὁ ἐλεῶμων Θεὸς καὶ ἀγαθοποιῶμῃ τὸς πόνητας. Τὸ αὐτὸ ρεφει καὶ ὁ Προφήτης Ζαχαρίας, ὅταν ἐρώπταν οἱ Ἰουδαῖοι τὸν Κύριον, εἰὼ ἦθελε καὶ νηστεύσῃ τὸς ἡμέρας, δευ καὶ τὸς ἀρέσῃ, καὶ καὶ πληρώσῃ τὸν Νόμον τῆ. Καὶ τὸς ἀπεκείθῃ ὁ πολυδύσπλαγχχιος μετὸς ποίας παρᾶξεις ἐθεραπύετο, λέγωντας. Προσέχετε, καὶ φυλάξετε δικαιοσύμῃ, καὶ καὶ κρίνετε δίκωμα τὸν πλησίον σας. Ποιήσατε ἐργα ὀποίας, καὶ ἐλεημονατε τὸς ἀδελφές σας. Μὴ ζητᾶτε αἰτίαν καὶ παρῶπσιν, καὶ ἀδικατε χίραν καὶ ὄφρανον, τὸν ξέον, καὶ τὸν πτωχόν. Καὶ μὴ βάλῃ τὸς εἰς τὸν νῦν τῆ κακοποιήσῃ τινὰ, καὶ ἔτω μετὸς θέλετε ἀρέσει, καὶ τελειῖτε τὸν Νόμον με. Ἐτὶ δε εἰς τὸν Ἡσαΐαν λέγει ταῦτα. Αὐτὴ εἶναι ἡ ἀνάπαυτίς με, καὶ ἀρέψεται τὸς πεινῶντας, καὶ τὸς πεδλιμῃς καὶ παρηγορήσῃτε. Τὸ ὀποῖον εἶναι ὄπως θαυμά καὶ ἐκπλήξεις, καὶ λαμβανῆ ὁ πολυέλεος δευ ἀεργεσίαν τῆ καὶ θεράπδου τῆ παρὸς τὸς πτωχὸς ὀποίας καὶ ἔλεος. Ἀμὴ εἰς ὄλα ταῦτα ἀπορῶ καὶ ὀξίσαμαι, ὅταν ἀναγνώσω τὸ 15'. Κεφ. τῆ Γεζεκίηλ, ὅπῃ ἀναειθμύζω ὁ Κύριος τὰς ἀμαρτίας τῆς ἐλεεινῶν Σοδόμων, δευ τὰς ὀποίας ἐξωλοθροῦθῃσαν, ἀνόμασῃ αὐτὰ τὰ ἔτια ἀμαρτήματα, λέγων. Τῆ τὸ ἀνόμῃμα Σοδόμων, τῆς ἀδελφῆς σε. Ἐν ὑπερηφανία, ἐν πλησμοσῇ ἄρτων, καὶ ἐν δόθῃω ἐσπατάλων, αὐτῆ, καὶ αἰ θουγατέ

χατέρες αὐτῆς. Τέτο ὑπῆρχεν αὐτῇ, καὶ ταῖς θυγατρῶσιν αὐτῆς. Καὶ χεῖρα πικ-
 χῆ καὶ πόντος ἐκ ἀπελαμβαίνοντο. Καὶ ἔταξε πῖν ἀσπλαγχνίαν εἰς τὸν ἕσπερον
 πῖπον, ὡς χειρότερον αἰόρημα τῶν ἄλλων. Διὰ τὸ ὄντως ἡ ἀνελευθερωτικὴ εἶναι βα-
 ρύ καὶ φοβερὴν αἰόρημα, ἐπειδὴ δὲν συμπονεῖς τὸν ἀδελφόν, καὶ ὁμοφύχου σε.
 Αὐτὰ καὶ ἄλλα ὅμοια λέγουσιν οἱ θεῖοι Προφῆται. Ἀμὴ τὸ ἱερὸν Εὐαγγέλιον,
 ἐπεὶ εἶναι νόμος ἀγάπης, τί νὰ εἰπῇ; Τίς δυνάται νὰ ἀφῆρησῃ, καὶ νὰ ἐγκω-
 μιάσῃ ταύτῃ τὴν ἀρετὴν τοῦ φοβεραῦς ἀποφάσεως τῆς μελλούσης Κρίσεως εἰς τὰ ἔργα
 τῆς ἀποκρίσεως; λέγων. Εἴθε ὅσον ἐποίησατε εἰς τὸν πῖπον τῶν ἐλαχίστων, ἐμοὶ ἐποίη-
 σατε. Τί ἄλλο θέλεις, ὡσαύτῃ ὅπῃ ἔβαλεν εἰς τὰς δύο αὐτὰς ἐντολὰς τῆς τῆ Θεοῦ
 ἀγάπης, καὶ τῶ πλῆσιον, πῖν ἀκρότητα τῶ Νόμου καὶ τῶ Προφητῶν. Ἐν ταύταις
 ταῖς δυσὶν ἐντολαῖς, ὅλος ὁ Νόμος, καὶ οἱ Προφῆται κρέμονται. Καὶ πάλιν εἰς
 τὴν ὑπερῶν ὁμιλίαν τῶ Μυστικῶ Δείπνῃ τί ἄλλο μᾶς ἐφῄδαγγελε νὰ φυλάγα-
 μῃν, ὡσαύτῃ τὴν ἀγάπῃν; Αὐτὴ εἶναι ἡ ἐντολή μου, νὰ ἀγαπᾶτε εἷας τὸν ἄλλον,
 καθὼς ἐγὼ εἶμαι ἡγάπησα. Καὶ πάλιν. Εἰς ἐτερο θέλει γνωρίσει πᾶς εἷας,
 πᾶς εἶσε μαθηταί μου, ἐὰν ἀγαπᾶτε εἷας τὸν ἄλλον σας. Οὔτε μόνον πρὸς ἡμᾶς
 εἶπε ταῦτα, ἀλλὰ ἔκαμε καὶ πρὸς τὸν Πατέρα διδύς προσδύχῃ δὲ τῷ τῆρισιν
 ἐπέτε τῶ νόμου, καὶ εἶπε. Παρακαλᾶσε, ὦ Πάτερ, νὰ εἶναι ἀνάμεσοντες εἷας
 ἴδιον, ἡγεν εἰς τὴν ὁμόνοιαν, καθὼς εἶμεθον καὶ ἡμεῖς, δὲ νὰ γνωρίσῃ ὁ Κόσμος,
 ὅτι σύ με ἀπέσειλας. Δίδωντάς μας μὲ τῶτον τὸν λόγον νὰ καταλάβωμεν, ὅτι
 ἡ ἀγάπη ἀνάμεσον εἰς τὴς Χριστιανῶς ἔφερε νὰ εἶναι τόσον μεγάλην, καὶ ὑπὲρ
 φύσιν, ὅπῃ νὰ καὶ ἡ Οὐρανίως τῶς ὀπρῆεις ἀνθρώπου. Ἀλλὰ τί νὰ εἰπῶ δὲ
 τὴν Ἀπόστολον Παῦλον; Πόσον τῷ ἡμῶν καὶ ἐγκωμιάζει τῷ; πᾶς ἐπαινᾶ καὶ
 φημιάζει τῷ, καὶ τὴν προτιμᾶ ἀπὸ ὅλων τῶν ἄλλων ἀρετῶν, λέγοντας, ὅτι αὐτὴ
 εἶναι ἡ ταχύτερα ὁδὸς νὰ ὑπάγωμεν εἰς τὸν Παράδεισον; Ἀλλὰ πάλιν λέγει,
 ὅτι εἶναι τὸ τέλος τῶν ἐντολῶν, καὶ τῶ Νόμου παντὸς τὸ πλῆρωμα. Ποῖα ἄλλα ἐγκω-
 μία μεγαλύτερα ἢμπορεῖ τινὰς νὰ εἰπῇ ἀπὸ ταῦτα δὲ τῷ ἀγάπῃν; Ἐτὶ δὲ
 ὁ ἡγαπῆνός Μαθητῆς Ἰωάννης πόσον μᾶς ἐφῄδα εἰς τὴν Ἀγγελικῶν αὐτῷ
 ἀρετῷ, λέγοντας ταῦτα; Ὅστις λέγει, ὅτι ἀγαπᾶ τὸν Θεόν, ἐπειτα μισᾶ τὸν
 ἀδελφόν τε, ψάξῃς εἶναι. Ὁ Θεὸς εἶναι ἀγάπη, καὶ ὅποιος ἔχει τῷ ἀγάπῃν,
 εἶναι μὲ τὸν Θεόν, καὶ ὁ Θεὸς μετ' αὐτῶ. Καὶ εἰς πάντα τόπον καὶ ἔργον εἶχε σωτήριον
 ὁ ἀγαπῶν, καὶ ἡγαπῆνός ἕτος Ἀπόστολος νὰ ἐγκωμιάζῃ ταύτῃ τὴν ἀρετῇ. καὶ
 ἐρωτάμενος, δὲ ποῖαν αἰτίαν ἔλεγε πρὸς ἀγάπης τόσα εὐφύμια; ἀπεκρίνατο, ὅτι
 αὐτὴ μόνον φθαίνει πρὸς σωτηρίαν μας, ἐὰν ὡς πρέπει ταύτῃ φυλάξωμεν. καὶ πᾶ-
 λιν, ὅστις εἶναι ἄμοιρος ταύτης, ὅσας ἄλλων ἀρετῶν καὶ αὐτὴ ἔχει, ἐδὲν ὠφελεται.
 Καθὼς ἀπὸ τὸ θρῆνῶδες ἐκεῖνο καὶ φοβερόν τῶ Σααρκικῶ δόγημα ἢμπορεῖ πᾶς
 εἷας νὰ πισωθῇ τῷ ἀλήθειαν, νὰ ἑομαξῇ, τὸ ὁποῖον θέλουμεν γράφει εἰς τὸ
 μὴ πᾶδωσιν ὁμοίαν πρὸς Θεὸν ἐγκαταλείψιν. Ὅστις ἐν ποθεῖ νὰ θεραπόσῃ
 καὶ ἀλήθειαν τὸν Θεόν, ὡς ἔξορη, ὅτι ἄλλος ἑόπος δὲν εἶναι, ὡς ἡ τελείωσις
 τῆς ἀγάπης, ἀμὴ νὰ μὴ εἶναι γυμνὴ, καὶ ἑρῶς, ἀλλὰ μὲ τῶς ἐνεργείας, ὅπῃ
 ἀπολαύσει τὴν τελείαν ἀγάπῃν. εἰμὴ, δὲν εἶναι τελεία, καθὼς τὸ ἐδήλωσεν
 ὁ αὐτὸς Ἰωάννης, λέγων. Τέκνον μου, μὴ ἀγαπᾶμεν μὲ λόγια μόνον, ἀλλὰ καὶ
 μὲ ἔργα, καὶ μὲ ἀλήθειαν· ὅστις ἔχει ἀπὸ τῶ Κόσμου τὰ ἀγαθὰ, καὶ ἰδὲ
 χρεῖα

χρειάζομενον τὸν πλησίον, δὲν τὸν βοηθήσει, πῶς εἶναι εἰς αὐτὸν τῷ Θεῷ ἡ ἀγά-
 πη; Μὲ ἔξῃ ἔσποπος τελειοῖς τῷ ἀρετῷ καὶ τῷ, τῶς, νὰ ἀγαπᾷς, νὰ συμβε-
 λῶς, νὰ βοηθᾷς, νὰ ὑπομῶς, νὰ συγχωρᾷς, καὶ νὰ δίδῃς καλὸν ὑπόδειγμα
 μὲ θεϊκὰ λόγια καὶ πράξεις ἐνάρεταίς. Ὅστις ἔν ἔχει ὡς ὑπέραϊς ἀπὸ ταύταις
 ταῖς ἐργασίαις, ἔχει καὶ πολλὴν ἀγάπην, εἰς ὀλιγώτερας ὀλίγην. Ὅτι, τινὲς
 μὴ ἀγαπᾷσιν, ἀμὴν δὲν ὑπάγει παρεμπρὸς ἡ ἀγάπη τῆς. Ἐπὶ τοὶ ἀγαπᾷσι μὲ
 καλῶ συμβελῶ, ἀλλὰ δὲν βάνν χεῖρα εἰς τὸ σακκέτι, νὰ βοηθήσῃ μὲ ἔλεος.
 Ἄλλοι δὲ ἀγαπᾷσι, νουθετοῦσι, καὶ ἐλεῶσιν, ἀμὴν δὲν ὑπομῶσιν τῷ ὕβρει, καὶ τὴν
 ἀδούρειαν τῷ πλησίον, ἔτε φυλάγῃν τῷ Ἀποστόλου τὴν ἐντολῶν, ὅτῃ λέγει. Ἄλ-
 λ, λήλων τὰ βάρη βασιάζετε, καὶ ἔτω τὸν νόμον πληρώσατε. Ἄλλοι πάλιν ὑπομῶ-
 νεν τὰς ὕβρεις μὲ καρτερίαν, ἀμὴν δὲν συγχωρᾷσι μὲ ὀσπλαγγισίαν. Καὶ ἐν
 δὲν ἔχεν καὶ μῖσος εἰς τὴν καρδίαν, ὅμως εἰς τὸ φαινόμενον δὲν δείχνουσι καλὸν
 ὑπόδειγμα. Οὗτοι καλὰ καὶ τὸ ἁγίων φυλάγῃσιν, ἀμὴν εἰς τὸ, β. σφάλλουσι,
 καὶ δὲν φθάνουσιν εἰς τὴν τῆς ἀρετῆς τελειότητα. Εἶναι πάλιν ἄλλοι, ὅτῃ καίμνη-
 σιν ὅλα τὰ ἁγίων, ἀμὴν δὲν νουθετοῦσι τὸν πλησίον μὲ λόγους, καὶ ὡς ὑπόδειγμα
 τα, ὅτῃ εἶναι τὸ ἐπιεικότερον μέρος τῆς ἀγάπης. Κατὰ τῷ αὐτῇ τάξιν λοι-
 πὸν ἡμπορεῖ πᾶς εἶναι, νὰ ἐξετάσῃ τὰ λόγους, πόσον μετέχει, καὶ πόσον τῆς
 ἀγάπης ὑπερεῖται. Ὅτι ὅς τις ἀγαπᾷ, δεισκέται εἰς τὸν, α. βαθμὸν, εἰς τὴν
 νουθετοῦ εἰς τὸν, β. εἰς τὴν βοηθᾷ εἰς τὸν, γ. ὡς ὑπομῶν, εἰς τὸν, δ. ὅς τις ὑποδέχε-
 ται τὴν ὕβριν, καὶ συγχωρᾷ ἐκ καρδίας, εἰς τὸν, ε. εἰς τὴν δὲ φερῶν καὶ νουθετοῦ τὸν
 πλησίον μὲ λόγους, ὡς ὑπόδειγμα, καὶ μὲ τὴν ἀγαθῶν αὐτῷ πολιτείαν (τὸ
 ὅποιον εἶναι ἁγίων τῶν τελείων καὶ Ἀποστολικῶν ἀνθρώπων) ὡς ἔξῃ πῶς
 ἔφθασεν εἰς τὸ ἄκρον ταύτης τῆς ἀρετῆς. Αὐταὶ εἰσὶν αἱ σερειτικαὶ πράξεις, ὅτῃ
 ὡς ἔχει ἡ ἀγάπη ἐν ἑαυτῇ, εἰς τὰς ὁποίας ἐνδείκνυται ὅσον χρεωστέμην πρὸς
 τὸν πλησίον. Εἰσὶ δὲ καὶ ἄλλαι ἀρνητικαὶ, μὲ πᾶς ὁποίας μᾶς ἐρμηνύεται ὅσον
 δὲν ἔπρεπε νὰ κάμωμεν ἢ γεν, μὴ κατακείνῃς τινά. μὴ λάβῃς τὸ ἄρτιμα, ἢ τὴν
 γυναικῆ αὐτῷ, ἔτε μὲ λόγους ὑβριστικῶς τὸν ἐξουθενήσης, καὶ μάλιστα μὲ κακῶν
 συμβελῶν καὶ ὡς ὑπόδειγμα. Ὅστις ταῦτα φυλάξει, ἐτέλεσε τὴν θεῖαν ἐντολὴν
 ταύτην. Βίβλ ἐν θεῖος νὰ ἔχῃς εἰς τὴν ἐνθύμησίν σε ὅλον ἐτέτο, καὶ νὰ τὸ καταλά-
 βῃς εἰς εἶνα λόγον, βιάξῃ νὰ ἔχῃς, καθὼς εἶπαμεν, καρδίαν μὴ φῶς πρὸς τὸν
 πλησίον, καὶ ἔτω πληρῶνεις τὴν ἐντολῶν ἀνελλιπῶς καὶ παντέλεια. Κοίταξε γὰρ
 μίαν καλῶν καὶ γνωστῶν μητέρα, μὲ ποῖον ἔσποπος ἀγαπᾷ τὸ παιδίον τῆς. πῶς τὸ
 ἐρμηνύεται, καὶ τὸ νουθετοῦ, πῶς τῷ βοηθᾷ εἰς ὅλας τὰς χρείας τῆς, καὶ ὡς ὑπομῶ-
 νει μὲ καρτερίαν τὰς ἀταξίας τῆς, καὶ ὡς τὰς παιδῶν δικαίως. Πολλὰκις δὲ
 πάλιν καμῶνεται, καὶ προσοιοῖται, πῶς δὲν τὰς εἶδε, καὶ πᾶς σκεπάζει μὲ γνώ-
 σιν καὶ συνέσει, ἔτι μὲ ὅλας ταύτας τὰς χεῖρας ἡ ἀγάπη δαδύεται, ὡς μήτηρ
 πασῶν τῶν ἀρετῶν καὶ Βασίλισσα. Στοχάσε, πῶς χαίρεται, καὶ ἀγάλλεται εἰς τὸ συμ-
 φέρωντα, καὶ εἰς τὸ κακόν τῆς ποιεῖ καὶ θλίβεται, ὡς πρὸς νὰ ἦτον καθολικὰ ἐδικὸν
 τῆς. πόσον ζῆλον ἔχει εἰς τὴν τιμῶν αὐτῆ καὶ ἀφίλειαν. μὲ πᾶσιν ὀλιγώτερον
 δέεται τῷ Θεῷ ὡς ἔχει λόγους. τέλος πάντων, πόσον ὡς ὑπομῶν ἔχει εἰς
 αὐτὸ καὶ φροντίδα, ὡς εἰς τὰ λόγους τῆς, καὶ φαίνεται πολλὰκις σκληρὰ εἰς τὸν
 ἑαυτὸν τῆς, ὡς νὰ εἶναι πρὸς αὐτὸ ὀσπλαγγιστός. Καὶ ἐν δυνήθῃς νὰ φθᾷς
 εἰς τοιαύτῳ ἀγάπῳ πρὸς τὸν πλησίον, χαρὰ εἰς ἑσῶν, ὅτι ἔφθασες εἰς τὸ
 ἄκρον καύτης τῆς ἀρετῆς. Καὶ ἐν μὲ ἐρωτήσης, πῶς ἡμπορεῖς νὰ ἔχῃς
 τοιαύ-

περὶ αὐτῶν καρδίας πρὸς εἰς ἑσῶν καὶ ἀλλόθιον, σὲ ὑποκείμεναι, ὅτι πρέπει νὰ
 βλέπῃς τὸν πλησίον ὡς ἔργον τοῦ χειρῶν τῆ Θεοῦ, καὶ τέκνον αὐτῆ, καὶ ὡσπερ
 μέλος ζωῆ τῆ Χριστοῦ, καθὼς μᾶς κηρύττει ποσάκις ὁ Θεὸς Ἀπόστολος, ὅτι
 ἅλοι εἰμεθὸν μέλη Χριστοῦ. Καὶ ἔτι νὰ ἀμαρτήσῃς καὶ τῆ πλησίον εἶναι
 χεῖρον ὡσπερ νὰ ἡμαρτες καὶ καὶ τῆ Χριστοῦ, καὶ νὰ διεργασίῃς τὸν πλησίον, ὡσὰν νὰ
 τὸ ἑκαυτὸς τῆ Χριστοῦ. τόσον ὅτε δεῖ πρέπει νὰ θεωρῆς τὸν πλησίον ὡς ἀδερ-
 πον, ἀλλ' ὡσπερ αὐτὸν τὸν Χριστόν, ἢ ὡς μέλος αὐτῆ, καθὼς εἶναι καὶ ἀλήθειαν,
 ἐχὼ εἰς τὴν ὕλην τῆ σώματος, ἀλλὰ εἰς τὴν μετὰ τὴν τῆ Πνεύματος αὐτῆ, καὶ εἰς τὸ
 μεγαλεῖον τῆ βραβεία. ἐπειδὴ λέγει ὁ Κύριος, ὅτι θέλει γνωρίσει τὴν διεργασίαν,
 ὅτε κάμωμεν τὸν πλησίον, ὡσπερ αὐτὸς νὰ τὴν ἔλαβεν. Εἰνόησον ἐν ὅλα τὰ ἡώ-
 ρου τῆς ἀρετῆς ταύτης ἐγκωμία, καὶ πόσον μᾶς προσάξει ὁ Κύριος νὰ τὴν φυλά-
 γωμεν ἀκραιψῶς, ὅτι εἰν ποθῆς νὰ ἀρέσῃς τῆ ἀσπλάγχχῃ Θεοῦ, δὲ εἶναι ἔργον
 τῆς Θεαρῆς ὁπρον. Ἐπι δὲ εἰν οἱ καὶ σάρκα ἐδοιο τε καὶ συγγχεῖς ἔχουσι τόσω
 ἀγάπῃ καὶ φιλίαν ἀλλήλους τῆς μόνον ἔτι ὀλίγῃ κοινῆαν σαρκὸς καὶ αἵματος,
 πᾶς δεῖ δυνάται εἰς εἰς τὰ Χριστιανῆ, πλεόν ἢ χάρεις, ὑπὲρ τὴν φύσιν, καὶ ἢ
 ὡσπερ τῆ πνεύματος μᾶλλον, ἢ τῆς σαρκὸς; Εἰν εἰπῆς, ὅτι εἰς τῆς καὶ σάρκα
 συγγχεῖς δεισκαται εἰς τῆς καὶ μετοχῆ εἰς μίαν ῥίζαν καὶ εἰς αἷμα, ὅτε εἶναι κοι-
 τὸν εἰς ὅλας, ἀγάγνωσον τὴν εἰς τῆς, ὅτε βαθεῖ ὁ Παῦλος ἀμαρῆσον τοῦ πῆσιων,
 ἐπειδὴ πάντες ἔχουμεν εἰς τὰ Πατέρα τὸν Θεόν, μίαν Μητέρα τὴν Ἐκκλησίαν,
 εἰς τὰ Κύριον τὸν Χριστόν, μίαν Πίσιν, ὅτε εἶναι εἰς τὰς ὑπερφυστικόν, τῆ ὁποῖα
 ἀπαντες κοινῆμεν, καὶ ἔχουμεν ἕξουσι ὑπὸ ὅλα τὰ Ἐθνη μίαν Ἐλπίδα, ἢ τις ἔστιν
 εἰς κληῖρος τῆς δόξης, εἰς τὴν ἰποῖαν νὰ εἰμεθὸν ὅλοι μία ψυχὴ καὶ καρδία,
 εἰς τὸ Βάπτισμα, εἰς τὸ ὁποῖον ἐξήνθημεν ὅλοι ἴσοι Θεοῦ εἰς τὸν μόνον Πατῆρος,
 καὶ εἰμεθὸν ἀδελφοῖ. εἰς τὸ μίγμα, ὅτε ἔστιν ἢ ἁγία Δωρεῖα τῆ Θεοτοκῆ Σώ-
 ματος, με τὴν ὁποῖαν εἰς τῆς ἡμεῶν εἰς μετ' αὐτῆ, καὶ μετ' ἑαυτῆς εἰς τὸν πνεύ-
 ματος, ὅτε ἔστι τὸ Πανάγιον Πνεῦμα, ὅτε κατοικῆ εἰς ὅλας τῆς ψυχῆς τῆς Πι-
 σῶν καὶ τῆς πίσεως τῆ καὶ χάρτος, καὶ ἐμψυχοῖ, καὶ σπείζει τῆς εἰς τὴν ζωὴν ταύτην.
 Καὶ εἰν τὰ μέλη τῆ σώματος, με ὅλον ὅτε ἔχουσι ἐργασίας καὶ χηρῆματα ἕξουσι.
 ἀγαπῆσι τόσον εἰς τὸ ἄλλο, ἔτι νὰ εἶναι ἐμψυχωμεν με μίαν ψυχὴν, πόσον
 πρέπει νὰ ἔχουσι οἱ Πισοὶ ἀγάπῃ ἀλλήλους τῆς, ἐπειδὴ πάντες εἰσιν ἐμψυ-
 χωμενοι με τὸ Θεῖον τῆτο Πνεῦμα, τὸ ὁποῖον, ὅσον εἶναι ἀφικαίωτερον, τόσον
 ἔχει Θεοκρατοτέραν δυνάμιν, νὰ ἐργάζη εἰς τῆς ὅτε δεισκαται. Εἰν οὖν ἢ
 εἰς τῆς σαρκὸς καὶ αἵματος μόνον φθάνει νὰ ἐργάζη τῆς συγγχεῖς ποσά-
 τῆ ἀγάπῃ, πόσω μᾶλλον ἢ εἰς τῆς καὶ κοινῆαν τῆ Πνεύματος, τόσον μεγα-
 λαί; Πρὸ πάντων δὲ, καὶ ἐπάνω εἰς ὅλα ἐνόησον τὴν νόμιμον ἀγάπῃ, καὶ ὀ-
 σπλαγχνίαν, ὅτε ἔδειξε πρὸς ἡμᾶς ὁ πολυέλεος Κύριος, χεῖρῆς χεῖραν αὐτῆ,
 ἢ ἡμῶν ἀξίαντε καὶ δικαίωμα, καὶ εἰμεθὸν ἔτι τὴν αὐτὴν διεργασίαν χεῖρας
 νὰ ἀγαπῆμεν τὸν πλησίον, ὅτε ὅλης μας τῆς δυνάμειος, ἔτι νὰ πληρώσωμεν πῆ-
 σῶς τὴν ἐντολήν, ὅτε μᾶς ἀφῆκε τὴν ὑστερινὴν ἡμέραν, ὅταν ἐμῆσδου δὲ
 τὸν τὸν Κόσμον, λέγων. Ἐντολὴν κενὴν δίδωμι ὑμῖν, ἵνα ἀγαπᾶτε ἀλ-
 λήλους, καθὼς ἡγάπησα ὑμᾶς. Ἐν τῆτω γνώσονται πάντες, ὅτι ἐμοὶ Μα-
 ρτυαίετε, εἰν ἀγάπῃ ἔχουσι ἐν ἀλλήλοις. τῆς, καθὼς ἐγὼ σᾶς ἡγά-
 πησα, χεῖρῆς νὰ ἐπράξετε πρὸς με τινὰ ἀγαθοεργίαν, ἀλλὰ μάλιστα εἰς τὴν ἔχ-
 ῆροί μου ἔτι τὸ προπατορικὸν ἀμάρτημα, καὶ σᾶς ἰσπλαγχνίδικα δωρεῖν, καὶ

Περὶ κυβερνήσεως τῆς σώματος, καὶ τῆς τῆς παθῶν ἀπονεκρώσεως.

Γ Δὲ θεῖα χάριτι ἐσωτύχαμν μὲ βραχύτητα θεῖν τῆς παρὸς τὸν Θεὸν καὶ τὸν πλησίον ἀγάπης, καὶ τὰ εἶναι ἀρέπον νὰ γράψωμεν τινὰς ἐρμηλείας περὶ τῆς τῆς παθῶν ἀπονεκρώσεως, καὶ κυβερνήσεως τῆς σώματος, ὅπῃ εἶναι τὸ γ' μέρος τῆς δικαιοσύνης, μὲ τὸ ὁποῖον πληρώσωμεν τὸ χρέος, ὅπῃ ὀφειλομν. Γίνωσκε γὰρ, ὅτι τὸ ὀφφίκιον καὶ ἡ ἐργασία εἰς δικαιοσύνην καὶ γνώσιν ἐστὶν εἶναι, νὰ ἔχη κατὰ τσατημῆν τὴν Ἡγεμονίαν, καὶ ἐρμηλῶς διορθωμῆν τὴν πολιτείαν τε, εἰς τὸν ὁποῖον χρειάζεται διὰ παραγμάτων, γνώσιν, καὶ ἀνδρείαν. Γνώσιν μὲν, δεῖ νὰ γνωρίζη, τί ἀρέπει νὰ κάμῃ. καὶ ἀνδρείαν, νὰ τὸ τελειοῖ μὲ ἀυστηρίαν. Καὶ δεῖ εἰς τὴν μικρὰν ταύτην πολιτείαν τῶν ἀνθρώπων εἶναι δύο μέρη ἀρχαιότερα νὰ διορθωθῶσι, τῆς τῆς σώματος μὲ ὅλα τὰ μέλη καὶ αἰδήσεις, καὶ ἡ ψυχὴ μὲ τὰς ἐπιθυμίας καὶ δυνάμεις, εἶναι ἀνάγκη νὰ γράψωμεν, πᾶς νὰ ὀδηγηθῶν εἰς τὸ ἀγαθόν, τῆς τῆς νὰ τελείωσιν τὸ χρέος μὲ ὀπμῆλειαν.

Ἐν πρώτοις ἀρέπει νὰ κυβερνᾶς τὸ σῶμα μὲ ἀυστηρίαν, καὶ ὄχι μὲ κολακίαν, καὶ ἡδυπάθειαν, καθὼς ἦκιστος εἰς τὸ θεῖν Πορνείας καὶ Γαστριμαργίας Κεφ. Εἰς τὸτο ἔχομν ὑπόδειγμα πολλὰ θεῖν Καστρί καὶ Βασιλείας, ὅπῃ μὲ τὰς ἡδονὰς, καὶ ἀπολαύσεις ἐξέπεισον ἀπὸ τὸ ὕψος τῆς αὐτῆς ἀξιοῖτης, καὶ ὀλοτελῶς ἠφανίσθησαν, δεῖ εἶναι ἄλλο νὰ μὰς κάμῃ χαυῖας καὶ ὀκνηρὰς εἰς τὴν ἀρετῶν, ὡς ἡ πλοσμονὴ τῶν παραγμάτων. Διὰ τὸτο πρέπει νὰ περὶ νῆμν σκληραγωγίαν εἰς τὴν ζωοφίαν, ἐνδυμασίαν, καὶ εἰς τὸν ὕπνον, καὶ ὀπλῶς, εἰς ὅλα τὰ ἀναγκαῖα τῆς σώματος. Ἐτὶ δεῖ νὰ ἔχομν καὶ τὴν ἔξωθεν ὀπαξίαν, φυλάγοντες ὅσα λέγει ὁ Αὐγυστῖνος, εἰς τὸ βᾶδισμα, εἰς τὸ ἐνδυμα, καὶ εἰς ὅλα τὰ κινήματα τῆς σώματος. καὶ ἄς μὴ γίνεταί τίποτας, ὅπῃ νὰ δίδη σκαῖδαλον τοῖς ὀρῶσιν, ἀλλὰ μόνον εἶτι ἀρέπει τῆς τάξεώς μας. Ἄς ὀπμῆλται γὰρ ὁ δῆλος τῆς Θεῶν, νὰ περὶ εἰς τὸν Κόσμον μὲ ὀπαξίαν καὶ τὰ πείνωσιν, καὶ μὲ ποσαύτην ἀραῖτητα, ὅπῃ νὰ ὀφελῶνται ὅσοι τὸν βλέπειν, νὰ λαμβάνωσιν ἀπὸ τὴν ἀρετῶν τῆς ὀπμῆλται, καὶ ἄπως ἡμπορεῖ νὰ φυλάγη τὴν ψυχῶν τε ἀπέραχον.

Περὶ Αἰδήσεων.

Τ οῦτε ἄρομν, κάμναι χρεία ἡ ὀπμῆλται φυλακὴ τῆς αἰδήσεων, καὶ δεῖται ῥέπος τῆς ὀφθαλμῶν, ὅτι τὰ ὀμματα εἶναι λιμῆς τῆς ματαιοῖτης, καὶ τῆς ἀπαλείας ἀφᾶθουρα. καὶ ἀρέπει νὰ ἔχομν εἰς αὐτὰ πολλὰ ὀπμῆλται, καὶ ἀπὸ αὐτὰ εἰσέρχεται εἰς τὴν ψυχῶν μας ὁ θάνατος. Εἰς τὴν ἀνοῖα ἄς ἔχομν τὴν ὀφειλομῆν τήρησιν, ὅτι ἀπὸ τὰς θύρας αὐτὰς εἰσέρχονται πολλὰ ψυχὸβλαβῆ παραγμάτων, καὶ ἐκπαράττωσι τὴν καρδίαν. Εἰς τὸτο πρέπει νὰ κάμῃ μὲν τὸ ὕψος τῆς Σοφίας συμβελοδύμνον, ἡγεῖν, νὰ θεμικλῶσωμν τὰ ὀπμῆλται μας μὲ ἀκαῖδας, καὶ νὰ μὲν ἀκῶμν τὰς γλώσσας τῆς σαρδίῆς, τῆς τῆς, νὰ τὰς ὀπμῆλται ζώμν ποικτοῖ ὅπως, ὅπῃ νὰ μῶσιν μὲ τὸσον πόνον, ὡσπερ νὰ ἦτε.

ἤθελον βάλη εἰς τὰς ἀκαθάρτας τὴν γλώσσαν αὐτῆς. Οὐ μόνον δὲ καὶ μὴ ἀκώμησεν καταλαλιάς, ἀλλὰ ἔτε παράγματα ἄλλα κενὰ τῆ ματαίᾳ Κόσμῳ, ὅτε δὲ μᾶς μέλυσσι τίποτες, ἔτε μᾶς δίδεν τινὰ ἀφέλειαν, ὅτι τὰ τοιαῦτα μᾶς βλάπτουσιν εἰς τὴν προσδύχλῳ, ἕατι σνωάζονται εἰς τὴν διαύσιαν, καὶ ἐμποδίζουσι τὴν καρδίαν ἀπὸ τῆν θιασίαν τῆν θείαν πράξιαν. Τὴν δὲ γέουσι πρέπει νὰ ἀπονεκρώνης μὲ τὴν ἐνδύμησιν τῆς χολῆς καὶ τῆ ὄξης, ὅτε ἐπότισαν εἰς τὸν Σταυρὸν τὸν Δεσπότην μας, καὶ μὲ τὸ ὑπόδειγμα τῆν Ὁσίαν, οἱ τινες ἔλαμψαν ποσῶν εἰς τὴν ἐγκράτειαν, ἐπεὶ πᾶς εὐας ἐκπλήττεται, ἀκώμησας τὸς ἀρετῶν. Αὐτὰς γὰρ μιμήσῃ, καὶ φεύγε τὰς ἁφῶρας βρώσεις, καὶ τὰ ξορέσκια, ὅσον διαύσαι, καὶ μάλιτα τὴν οἰνοποσίαν. ἐνδυμῆμῶς τὴν ταλαιπωρίαν, καὶ πλυσίς ἐκείνης, ὅστις ἕατι ἦτον ἐμπεπλισμῶς παντὸς ἀγαθῆ, καὶ ὀφραίνετο ἐδῶ κατ' ἡμέραν, ζῆτᾶ πάντοτε μίαν ρανίδα νερόν, καὶ δὲ τὸ δίδουσι. Ὡς δυσυχησιμῶν γέουσι, ἐπειδὴ ἕα βραχίαν καὶ ποταπὴν ἡδονὴν ἀτὼ λαμβανῆς ἀτελότῃτων κόλασιν.

Περὶ προσοχῆς τῆς γλώττης.

Περὶ τῆς γλώττης γίνωσκε ἀκριβῶς, ὅτι, καὶ τὴν Σοφίαν, ὁ θάνατος καὶ ἡ ζωὴ εἶκει εἰς τὴν καλῶν, ἢ κακῶν φύλαξιν τῆς τῆ ὀργάνῃς, καὶ ἀπὸ ταύτῃ ἐρχονται σχεδὸν ὅλα τὰ κατὰ, καὶ τὰ κατὰ εἰς τὸν ἄνθρωπον. Τὴν ὁποίαν γνώμῃ εἴργει καὶ ὁ Ἀπόστολος Ἰάκωβος, λέγων. ὅτι κατὰ τὰ μεγάλα καράβια κυβερνῶνται μὲ εὐα τιμῶν μικρότατον, καὶ τὰ ἰχυρὰ καὶ ἀγρία ἄλογα, μὲ εὐα μικρὸν χαλιναῖον, ἔτω καὶ ὅστις χαλιναῖον τὴν γλώσσαν αὐτῆς, εἶναι ἀξίος νὰ κυβερνᾷ καὶ τὴν ἐπιλοίπον αὐτῆς πολιτείαν. Πρέπει γὰρ ὁσάνεις σωτύχης, νὰ προσέχῃς πῶσαρὰ τινὰ. τί. πῶς. πότε. καὶ τίνος εὐεκου. Ὅσον εἰς τὸ πρῶτον, ὅτε εἶναι ἡ ὕλη, τῆς τῆ, καὶ ποταπὸν λόγον σωτυχῆς, φύλαγε τῆ Παύλε τὸ πρῶσαγμα, ὅστις λέγει. Μὴ ἀλλῆρη κακὸς λόγος ἀπὸ τὸ στόμασας, ἀλλὰ καλὸς καὶ ἀφελίμος, πρὸς νεθεσίαν τῆν ἀκόντων. Λοιπὸν κατὰ ὅς οἱ γνωσικοὶ ναῦται καὶ ἐπισημόνες ἔχουσι σημειωμῆς εἰς τὸν χάρτῳ τῆς ναυτικῆς ὅλαις ταῖς ξέρας καὶ τὰ κινδυνώδη περάματα, ὅτε ἠμπορεσι νὰ σωφρῆφθῆν τὰ καράβια τῆς, ἕα νὰ φυλάγανται ἀπὸ ταῦτα, ἔτω πρέπει νὰ σημειώσῃ ὁ δέλος τῆ Θεῶ ὅλα τὰ κατὰ καὶ ἄχρημα λόγια, ἕα νὰ μὴ κινδυνώσῃ εἰς ψυχικὸν θάνατον. Ἐχε γὰρ εἰς λίθους ξέρας τῆς νοτιῆς θαλάσσης ὅλα τὰ αἰχρὰ καὶ ἄπειρα λόγια, τὰ φύματα, καὶ κολακείας, τὰ ποιηρὰ καὶ μάταια. καὶ ἐξῶς ὅσα εἶναι εἰς ἐπαινόνσε, ἢ εἰς κατάκεισιν τῆ πλοσίον, ἕα νὰ λειψῆς ἀπὸ τῆν καταλαλιάν καὶ καύχισιν, ὅτε εἶναι δύο μεγάλα κατὰ, εἰς τὰ ὁποῖα οἱ πῶσῶτεροι πίπτουσιν. Ὁμοίως νὰ φυλάγῃς κρυφὰ τὸ μυσῆριον, ὅτε σὲ ἐπερναυ καὶ τὴν ζωίσε. Ὅσον εἰς τὸν ἕσῶπον τῆς σωτυχῆς καὶ τὸν καιρὸν, πρέπει νὰ λέγῃς τὰ λόγια, ὅταν κάμη χειρὰ, ἕατι, καὶ τὴν Σοφίαν, δὲ ὑποδέχονται τὸν φρόνιμον λόγον ἀπὸ τὸ στόμα τῆ ἀφρονος, ὅταν δὲ τὸν λέγῃ εἰς τὸν καιρὸν τῆ. Ἦσῆρον δὲ πάντων καὶ πελοταῖον, ἀρὸβλεπῆ τὸ τέλος καὶ τὴν γνώμῃ, ὅταν σωτύχης, νὰ εἶναι καλὴ καὶ θεάρετος. ὅτι ἄλλοι ὀμιλοῦσιν ἀγαθὰ λόγια, ἕα νὰ τῆς νομίζουσι ἁκαρτικῆς, καὶ ἔπειρα ἕα νὰ φαίνανται φρόνιμοι. Τὸ μὲν εὐα

είναι υποκεισία, τὸ δὲ ἔπερον ματαιότης. Καὶ δι' αὐτὸ ἀπέπει, νὰ μὴ εἶναι
 μόνον τὰ λόγια ἀγαθὰ, ἀλλὰ καὶ τὸ τέλος, ζητῶ πάντοτε μὲ καθαρὰ γνώμην τῷ
 θεῷ δόξαν, καὶ τῷ τῆ πλησίον ὠφέλειαν. Αὐτὰ ὅλα εἶναι ἀναγκαῖα καὶ χρειάζο-
 μεθα εἰς ἐκείνον, ὅπῃ συντοχῶσαι, νὰ τὰ φυλάγῃ. Ἀμὴν θεοὶ εἶναι ἀναγκαῖα καὶ
 μὴ παρίβης εἰς ἀπὸ ταῦτα, εἶναι ὠφελιμώτερον νὰ δράμης εἰς τὸν λιμῆνα τῆς σιω-
 πῆς, ὅτι καὶ ὁ ἀγνωστος σιωπῶν λογίζεται φρόνιμος. Ἐς ὧντας δὲ νὰ εἶναι τὸ τέλος
 ταύτης τῆς υποθέσεως, νὰ κάμωμυ εἶναι ἀνθρώπον ἀγαθὸν καὶ ἐνάρετον, ἰξού-
 ρα, θεὸς νὰ μὴ λανθασθῆς, ὅτι εἶναι δύο καλοσυνάτοις καὶ ἀγαθόπτες. μία φυσικὴ
 καὶ ἐκείνων, ὅπῃ φησὶν καλοὶ, καὶ τὸ ἔχει φυσικὰ ἀπὸ λόγους, καὶ ἡ ἄλλη
 πνευματικὴ ἐκ προαιρέσεως, ἣτις γίνεται ἀπὸ τῷ χάρι, καὶ ἀπὸ τὸν φόβον,
 καὶ ἀγάπην τῷ Θεῷ, καὶ αὐτὴ εἶναι πάντων ἰσὺ δικαίων. Εἰς τὴν δὲ ἔχει τῷ
 ἀφ' αὐτῶν, ἦγεν τῷ φυσικῷ, δεῦν ἔχει πόσον μισθόν, ἔτε δόξαν ἀπὸ τῆ θε-
 λόγους, ἀμὴ ὅς τις ἀποκρίση τῷ ὑπερῷ, ἀξιῶνται τῆς Οὐρανίης Μακαριό-
 τητος. Διὰ τῆτο κάμνει χρεία, ὡς εἴρηται εἰς τῷ ἀρχῆ τῆς Βίβλου, νὰ ξερι-
 τωσώμυ τὰ ἐγκλήματα ἀπὸ τῷ ψυχῷ μας, καὶ νὰ φυτέσωμυ τὰς ἀρετὰς
 αὐτῶν, ὅτι ἀδύατον εἶναι νὰ κερύσω τὸ πνεῦμα, εἰς δεῦν ἀποθανῆ ἄρ-
 τῶν ἡ σὰρξ. Ταῦτα τὰ δύο εἶχον ὁ μέγας Παῦλος, καὶ ἔλεγε. Χειρῶν σινε-
 τῶν ἡ σὰρξ. Ζῶ δὲ ἐκέτι ἐγὼ, ζῆ δὲ ἐν ἐμοὶ Χριστός. Λέγωντας, ὅτι ἐσαυ-
 ράθη, καὶ δεῦν ἔζη, ἐσημεῖωνε τῷ παλαιῷ ἀνθρώπῳ τὸν θάνατον, καὶ ὅλας αὐ-
 τῷ τὰς ἐπιθυμίας, ὡς ἐνίκησε μὲ τῷ Σταυρῷ τῷ βοήθειαν. Καὶ λέγωντας,
 ζῆ δὲ ἐν ἐμοὶ Χριστός, ἐφάνεραν τῷ ἀνάστασιν καὶ πολιτείαν τῷ νέῳ ἀνθρώ-
 πῳ, ὅτι πῶς δεῦν ἦτον μὲ τὰς σαρκικὰς ἐπιθυμίας, ἀλλὰ μὲ τῷ χάρι καὶ
 δυνάμει τῷ Χριστῷ. Αὐτὰ τὰ δύο τέλη ἐσημεῖωσε καὶ ὁ Κύριος, λέγων. Εἰ τις
 θέλει ὀπίσω με ἀκολουθεῖν, ἀπαρνησάτω ἑαυτὸν, καὶ ἀράτω τὸν Σταυρὸν αὐ-
 τῷ, καὶ ἀκολουθεῖτω μοι. ὅτι μὲ τὸ Ἀπαρνησάτω ἑαυτὸν, ἔδειξε τὸ πρῶτον,
 ὅπῃ εἶναι νὰ ἀπαρνηθῆ τινὰς τῷ θέλησιν καὶ φύσιν αὐτῷ, μὲ ὅλας τὰς ὀρε-
 ξεῖς τε καὶ ἐπιθυμίας. τὸ β'. καὶ ὑπερον τέλος ἐφάνερασε, λέγων, Ἀρα-
 τῶ μοι, τῆτεσιν, ὡς μιμηθῆ τῷ πολιτείαν καὶ ἀρετὰς με. καὶ λέγωντας, Ἀρα-
 τῶ τὸν Σταυρὸν αὐτῷ, ἐφάνερασε τὰς θλίψεις, καὶ βασάνα, ὅπῃ ἔχει νὰ πά-
 θῃ ὅς τις θέλει νὰ ἔλθῃ εἰς τὸ ὕψος ταύτης τῆς ἀρετῆς, τῆς ὁποίας δεῦν ἡξιά-
 θῃ ποτὲ τινὰς μὲ σαρκικῶν ἡδονῶν καὶ ἀπάουσιν, ἀλλὰ μὲ σαυρῆς καὶ
 θλίψεως, μὲ πτωχείαν, καὶ ἀπάρησιν ἰσὺ σαρκικῶν θελημάτων, καὶ παντελῆ
 ἀπειρέρωσιν τῷ σώματος, καθὼς εἶπεν ὁ Κύριος. Οἱ φιλῶν τῷ ψυχῷ αὐ-
 τῷ ἀπολέσει αὐτῷ, καὶ ὁ μισῶν τῷ ψυχῷ αὐτῷ ἐν τῷ Κόσμῳ τῆτε, εἰς
 ζωῷ αἰώνιον φυλοῖται αὐτῷ. Δεῦν εἶναι ὀλίγον, νὰ νικήσης τῷ φύσιν, νὰ
 κάμης πνεῦμα τῷ σὰρκα, καὶ τῷ γῆν Οὐρανὸν, καὶ Θεὸν τὸν ἐπίγειον ἀν-
 θρώπον. Εἰς κοπιῶν ποσῶν, καὶ βασανίζεσαι, νὰ κάμης εἰς ἀπὸ πρῶτον χωρ-
 τῆσαι πᾶν, νὰ τὸ ἐνδεδῆς, θεὸς τῷ θεοφορῶν, ὅπῃ ἔχει τὸ εἶς ἀπὸ τὸ ἄλλο,
 πῶσω μάλιστα κάμνει χρεία νὰ κοπιῶσης, καὶ νὰ βασανισθῆς εἰς τῷ ἐναλλά-
 γῳ ταύτων, νὰ γῆν Θεὸς ὁ ἀνθρώπος; Μὴ ἀμελῆς ἐν καθ' ἐκάστῳ, ἀλλὰ
 ἐργάζε εἰς ταῦτῳ τὴν μουσικὴν ἀμπελον, καὶ πολέμα καὶ τῆς σαρκὸς μὴ πᾶ-
 σης δουλείας. ὅτι ἡ πάλιν, ὁ κόπος, καὶ πόνος εἶναι πρόσκαιρος, τὸ δὲ βρά-
 βειον ἀτίμητον, καὶ ἡ πληρωμὴ ἀναρίστητος.

ὅπῃ εἶναι τὸ λογικόν, ἢ ὅποια γίνεται μετὰ τὰς ἑξῆς ἀρετὰς ταύτας. Ταπεινώ-
 σιν τῆς καρδίας, πτωχεῖαν τῆς πνεύματος, καὶ μῖσος ἅγιον τῶ ἑαυτῶ σα. Αὐταῖς
 εἶναι μεγάλας ἀρετὰς, καὶ βοηθεῖσι πολλὰ καὶ τῶ παθῶν. Ἡ ταπεινώσις εἶ-
 ναι, νὰ καταφρονῆς, καὶ νὰ ἐπελίξῃς τῶ λόγους, γνωρίζοντας ποῖος εἶσαι,
 νὰ ἐξορίζῃς ὑπὸ τῶ ψυχῶ σα ὅλα τὰ τέκνα καὶ κλάδες τῆς Ὑπερφανίας, καὶ
 τὰς ἐπιθυμίας τῆς τιμῆς, καὶ νὰ φρονῆς, πῶς εἶσαι πάντων ἀναξιώτερος. Οὐ
 μένον ἔσω εἰς τὴν καρδίαν σα, ἀλλὰ καὶ ἀπ' ἔξω νὰ κάμῃς τὰς ταπεινοτέρας ἐρ-
 γασίας, μὴ ληφῶντας τῶ ἀνθρώπων τα λόγια, εἰώσε κατακλίνειν, ἢ μίμφο-
 νται, δεξιτέρι νὰ δίδωσι ὅλαις αἱ πράξεις καὶ ἐργασίαι ἡμῶν διαδίδωσιν πτω-
 χείας, καὶ ταπεινότητος, καὶ νὰ ὑποτασσώμεσθον δι' ἀγάπην Θεῷ, καὶ μόνον τῶ
 βραυτέρων καὶ ὁμοίων, ἀλλὰ καὶ τῶ μικροτέρων μας. Μάλιστα, καθὼς λέγουν
 ἔλοι κοινῶς οἱ διδάσκαλοι, ἢ ῥίζα πασῶν τῶ ἀρετῶν καὶ θεμιλιῶν ὅσων ἡ ταπεινώ-
 σις, καὶ χαλεπὸς ταύτης ὅλαις ἢ ἄλλαις δευρὸ σὲ ὠφελεῖσιν ἐδικοσῶς, καὶ ἀπέπει νὰ
 φρονῆς, πῶς εἶσαι ἐπιτέτερος πάντων τῶ κτισμάτων τῶ Οὐρανοῦ καὶ τῆς γῆς, καὶ
 τῆς βρώσεως αὐτῆς, ὅπῃ ἐθίεις, ἀνάξιος. καὶ ἀπλῶς, νὰ μισῆς τῶ λόγους,
 ὡσαν εἴα θράσον καὶ βδέλυγμα, καὶ νὰ χαίρεισαι, ὅταν σὲ καταφρονῶσι καὶ
 ὀνειδίζωσι. Ἡ β'. ἀρετὴ εἶναι ἡ πτωχεῖα, καὶ ἡ ἐκείσιος καταφρόνησις τῶ βιω-
 τικῶν πραγμάτων, ὀχρησιῶν τῶ Κυρίῳ εἰς τὸ εἶναι ὅπῃ βούλομαι, καὶ εἰῶ
 ἦσεν καὶ ὁ πτωχότερος. Ἡ δὲ ἀληθῆς πτωχεῖα εἶναι, καὶ μόνον νὰ μὴ ἔχῃς ἴδιον
 τίποτε, ἀλλὰ καὶ νὰ μισῆς τὸν πλεόντα καὶ τὸν Κύριον, ὡσαν ὅπῃ εἶναι πρᾶγμα
 καὶ ὕλη Ὑπερφανίας, Φθόνου, Φιλαρρυγίας, Οὐμῆ, Ἡδουπαθείας, καὶ ἄλλων
 ὁμοίων, καὶ ἀπέπει καὶ μόνον νὰ εἶσαι πτωχός, ἀλλὰ καὶ νὰ ποθῆς τῶ πενίαν,
 καὶ τὰ αὐτῆς συνακόλουθα, ἦγαν, πείναν, δίψαν, κόπον, πτωχῶ οικίαν, εἰῶ-
 σιν, καὶ ξάπτεζαν, ἐνδυμασίαν, καὶ τὰ ἐπιλοιπα ὅλα πτωχὰ, καὶ μίμψιν τῶ Δε-
 σπότη μας. Καὶ ὅς τις δευρὸ φθάσεν εἰς τὸ μέτρον τῶτο, δευρὸ ἦσεν εἰς τῶν καρδίας
 τῶ εἰρῶν, ὅπῃ ἐπιθυμῶ, ὁ δὲ φθάσας, ὅπως μακάριος. Αὐτὴ ἡ πτω-
 χεία φέρει τὸν ἄνθρωπον εἰς τὸ εἶναι εἰρῶν τῆς καρδίας καὶ ἀπάουσι, ὅπῃ ἐτόλ-
 μισε νὰ εἰπῇ ὁ Σάββας, ὅτι, Ὅποιος ἐκλείσει τῶν θύραν τῶν ὀρέξεων τῆς ἐπι-
 θυμίας, δύναται νὰ παρομοιωθῇ μετὰ τὸν Δία εἰς τῶν μακαριότητα, δίδωντάς
 μας νὰ κατελάβωμεν, ὅτι ἐπειδὴ ἡ ἀτυχία τῶ ἀνθρώπου εἶναι ἡ κατεπάου-
 σις τῶ ἐπιθυμιῶν τῆς καρδίας, ὅς τις φθάσεν εἰς τῶτο, ἦλθεν εἰς τὸ ἄκρον
 τῆς μακαριότητος. Ἡ γ'. ἀρετὴ εἶναι τὸ ἅγιον μῖσος τῶ ἑαυτῶ σα, καὶ τῶ ὅποιος
 εἶπεν ὁ Κύριος, ὅτι. Ὁ ἀγαπῶν τὴν ψυχῶν αὐτῆ, ἀπολέσει αὐτῶ. τὸ ἐποῖον
 δευρὸ γροικᾶται καὶ τὸ κακὸν μῖσος, ὅπῃ ἔχουσιν οἱ ἀπειρασμένοι ἄνθρωποι, ἀλ-
 λά καὶ τὸ μῖσος, ὅπῃ εἶχαν οἱ Ἄγιοι πρὸς τῶν σάρκα τας, δεξιτέρι αὐτῆ εἶναι αἰτία
 πολλῶν ἐγκλημάτων, καὶ ἐμπόδιον εἰς τῶν ἀρετῶν, διὰ τῶτο τῶν ἐπαίδειαν, καὶ
 ἐκόλαζαν μετὰ τῶν σκληραγωγίαν, νὰ τῶν ἔχουσι δέλιον τῆς ψυχῆς, διὰ νὰ μὴ τῶ
 κάμῃ πόλεμον εἰς τῶν ἀρετῶν. Μετὰ τῶτο τὸ ἅγιον μῖσος ὠφελεσαι πρᾶγμα καὶ
 ἀλήθειαν εἰς τῶν ἀπονεύρωσιν τῶ παθῶν, καὶ μὴ δειλιάσῃς πόνον ποσῶς, ὅτι ἀλ-
 λείως δευρὸ θεραπεύσαι, εἰῶ δευρὸ βγάλῃς τὸ κακὸν αἷμα, καὶ νὰ κόψῃς τὸ σαπιμῆ-
 νον μέλος, καὶ τότε μιμᾶσαι τὸν ἐπιήμονα καὶ ἐμπειρον χειρουργόν, ὅτι ἰατρὸν
 τῶν πληγῶν τῶ ἀρρώστων, ὅπῃ δευρὸ λυπάται, νὰ κόψῃ, νὰ καύσῃ τῶν σαπι-
 μῆνιν σάρκα, διὰ νὰ λάβῃ ὁ ἀσθενὴς τῶν ποθευμένων ὑγείαν πεχύτερον.

ἐποῖον ἀχαμνείει τὸν σκληρότατον σίδηρον, καὶ κάμνεται μὲ τὴν σφύραν ὡσπερ κηρὸν ἀπαλὸν καὶ ὑπὸ κούρου; Αὐτὰ γὰρ τὰ δύο χεῖρας μίαν εἰς ταύτην τῆς καρδίας πῆν μεταμόρφωσιν, ἢ γὰρ τὴν σφύραν τῆς ἀπονεκρώσεως, ἢ γὰρ τὴν ζακίζωμην, καὶ γὰρ διδωμάμην τῆς φύσεως τὰ ἐγκλήματα, καὶ τὴν θέρμη τῆς δολαβείας, ἢ γὰρ ἀπαλωμάμην τῆς καρδίας, καὶ τὴν κάμωμην ταύτης τῆς σφύρας ὑπὸ κούρου. Τῆτο εἶναι τὸν κλειδίον καὶ ἡ θύρα τῆς σωτηρίας μας, ἢ γὰρ ἡ δολαβεία, ὅπως εἴπαμεν, πῆν ὁποῖαν ἀρήσεις, συχράζων τὰ θεῖα Μυστήρια, δηλονότι τὴν Ἱεραὴ Κοινωνίαν, τὴν μελέτην τῆς Θεῖας, τὴν ἀνάγνωσιν τῆς πνευματικῆς Βίβλου, καὶ πᾶσαν ἄλλην Ἐκκλησιαστικὴν Ἀκολουθίαν, τὰ ὅποια σε εἶναι χρεία γὰρ ἀπεδάξῃς κατ' ἄραν διωκτικῶς, ἢ γὰρ τυπωθῆ ἡ δολαβεία αὐτὴ τοιοῦτο ἔσποως εἰς τὴν καρδίαν σε, ὅπως γὰρ μὴ ἠμπορῆς γὰρ τὴν ἀσοχήν. Καὶ κατὰ τὴν φύσιν ἀρχίζει τὸ σῶμα τῆς ζωῆς ἀπὸ τῆς καρδίας, καὶ ἀπ' αὐτῆς διέρχεται ἡ ζωὴ καὶ ὅλα τὰ μέλη, ἔτω καὶ σὺ γὰρ ἀρχίζεις τὴν πνευματικὴν ζωὴν ἀπὸ τῆς προσοχῆς καὶ μελέτης, ὅτι μὲ τὸν ἔσπον τῆτον ἔρχεται τὸ πνεῦμα τῆς ἀγάπης καὶ φέρε σε εἰς ἐσθία, καὶ δίδει ζωὴν εἰς τὰ ἔργα σε.

Ἐπι κάμνει χρεία γὰρ ἔχεις μίαν διωκτικὴν ἐπιμέλειαν, καὶ καθημερινῶς ἀρεπνίαν καὶ προσοχὴν ἀξίειπαινον εἰς ὅλας σε τὰς πράξεις, καὶ λόγους, καὶ ἐνθυμήματα, ἢ γὰρ γίνεται τὸ πᾶν μετρηθὸν μὲ τὴν κρίσιν τῆς λογικῆς. Εἰς ἔσπον ὅπως, κατὰ τὴν εὐαγγέλιον ἀπονεκρώσεως ἀπεκαλιθῆς πρὸς εὐαγγέλιον Βασιλείαν, ὅταν σωτηρικῶς ἐμφορῆς τῆς Συγκλήτης πάσης, εἶπαι μὲ τσαύτην προσοχὴν καὶ δολαβείαν, καὶ μόνον εἰς τὰ λόγια, ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν ἀταξίαν τῆς σώματος, καὶ εἰς ἄλλα ὅμοια πράγματα, ἔτω καὶ ὁ δόλος τῆς Θεῖας ἄς βιάζεται γὰρ ἔχει μίαν παντοτινὴν προσοχὴν καὶ δολαβείαν ἀρεπνίον, ἢ γὰρ φυλάγεται εἰς ὅλας τὰς πράξεις, καὶ ἐργασίας σε, ἢ σιωποῖς, ἢ ἐδίει, ἢ εἰς τὸν οἶκόν σε εἶναι, ἢ ἔξω πᾶς, ἢ γὰρ πολιτεύεται καὶ τὸν Νόμον τῆς Θεῖας, καὶ τὴν κρίσιν τῆς λογικῆς, καὶ τὴν ἀπορέπειαν τῆς προσώπευ, καὶ ἀπλῶς εἶπαι, γὰρ ἔχει τσαύτην προσοχὴν καὶ δολαβείαν, ὡσπερ γὰρ ἐβλεπε τὸν Θεὸν ἐμφορῆς αὐτῆς. Κατὰ τὴν εὐαγγέλιον εἶναι καὶ ἡ ἀλήθεια, καὶ τὴν ἐβλεπαν οἱ ἄγιοι μὲ τὴς νοσερῶς ὀφθαλμῶς σε, ὡς τὸ λέγει ὁ Προφητῆς Δαβὶδ. Προωράμην τὸν Κύριον ἐνώπιόν μου ἀεπνίον, ὅτι ἐκ δεξιῶν μου ἐστὶ. Καὶ ἐν ἔχεις πάντοτε τὸν Κύριον ἐμφορῆς σε, ὡς ἄνθρωπε, πᾶς γὰρ πολμῶς γὰρ πράξῃς τινὰ ἀχημίαν, ἢ γὰρ μὴ σέχης μὲ πολλὴν δολαβείαν; Τὸ πλῆθος τῆς ὀφθαλμῶν, ὅπως εἶχασιν ἐκεῖνα τὰ ζῶα, ὡσπερ εἶδον Ἰεζεκιὴλ ὁ Προφήτης, ἐδιδῶσαν τὴν ἀρεπνίον προσοχὴν, ὅπως ἄρπει γὰρ ἔχαμην εἰς τὴν ζωὴν ταύτην καὶ πολιτείαν ἡμῶν, πολεμῶντες μὲ τὴς ἐχθρῶς, ἢ γὰρ δολοκαμνῆ βοήθειαν, γὰρ μὴ κηρῶμεδον. Τῆτο εἰκόνιζον ἡ τὰς τῆς Θεῖας. Διωκτικῶς, ὅπως ἐβλεπαν τὴν κλίτην τῆς Σολομῶντος, κρατῶντες τὰ ἔξισιν εἰς τὰς χεῖρας αὐτῆς, ἢ γὰρ μᾶς δάσεν γὰρ καταλάβαμην τῆτον τὸν ἔσπον τῆς ἀρεπνίας καὶ προσοχῆς, ὅπως ἄρπει γὰρ ἔχαμην, ὡσπερ αὐτῶντες ἀνάμωσα εἰς τὴς ἐχθρῶς μας. Ἡ δὲ αἰτία ταύτης τῆς προσοχῆς εἶναι ἡ ὑψηλότης, καὶ ἀλλοίωσις τῆς ἀποδέσεως ταύτης, μάλιστα δὲ εἰς ἐκεῖνας, ὅπως ἐπιμελεῖται γὰρ φθάσεν εἰς τὸ τέλειον τῆς πνευματικῆς πολιτείας. Ὅτι γὰρ σωματικῶς φέρεται, καὶ γὰρ ζῆς, κατὰ τὴν θέλει ὁ Κύριος, χωρὶς μῶμον καὶ ἐγκλημα εἰς τὴν ζωὴν ταύτην, καὶ γὰρ μὴ φυλάγῃς τὸ πνεῦμα ἀρεπνίον ἀπὸ σαρκικῶς μολυσμῶν, καὶ χωρὶς ἐγκλήσιν ἢ τὴν ἡμέραν τῆς κείσεως, εἶναι πράγματα ὑψηλά, καὶ ὑπερφυσικά τῶσον, ὅπως χεῖρας σε αἶπα.

εἴπαμεν ἀνοθεύει, καὶ ὅσα θελομένη εἰπεῖ ἀδανάτω, καὶ θεμιτότερα. Διὰ τὴν κα-
θάρωσιν εἴπαμεν εἰς τὸ α. Κεφ. δευτ. εἶναι ἐπισημὴν τιμιώτερη, καὶ τέχνη ἀκριβώτε-
ρη, ὡς περὶ τὰ ὄρη τῶν σωτηρίων σου. Καὶ ἀξίον γεντῶν προσοχῆν, ὅπως ἔχεις εὐ-
τεχνίτης, ἢ ζωγράφος, ἢ χρυσοκόμος, ἢ ἄλλος τις, καὶ καμὴ εὐα ἐργόχειρον ἐκ-
λεκτὸν, καὶ μὴ σφάλῃ. Ἰδὲ, μὴ πόσω εὐνοίαν καὶ φόβον ἀθελάται εἰς, ὅταν
βασῶ εἰς τὰς χεῖράς σου ποτίσθαι γαμάτω ὑγρὸν πολυτίμητον, δεῖ καὶ μὴ χύσῃ
τίποτες. Ἐνόησε, ἔταν περὶ τινὰς εὐα ποταμῖ, καὶ πατεῖ ἀπάνω εἰς κηποι-
αῖς πέτραις κακὰ θεμύλαις, πῶς φοβᾶται μὴ πέσῃ, καὶ πνιγῇ εἰς τὰ ὕδατα.
Καὶ πάχιστον, ὅσον διώσασαι, καὶ ἀθελάταις καὶ συομοίως μετὰ σαυτῶν προσο-
χῆν τε καὶ εὐνοίαν (καὶ μάλιτα εἰς τὴν ἀρχὴν τῆς ἐπιτροφῆς σου, ἕως καὶ συνηθί-
σης) χωρεῖς ποσῶς καὶ κάμης ἔργον, ἢ καὶ σωτύχης λόγον τινα, ὅπως καὶ μὴ
εἶναι θεάρετος. Εἰς αὐτὸ σε δίδει εὐα Σοφὸς μίαν βελῶν ἀφέλιμον, λέγοντας.
Ὅστις ποθεῖ καὶ ἀποκτήσῃ τὴν ἀρετὴν, ὡς τάξῃ πῶς ἔχει τινὰ ἔμπροσθεν αὐ-
τῶν μέγαν καὶ χρησιμώτατον ἀνδρῶν, καὶ βλέπειται εἰς ὅλας τὰς πράξεις σου,
καὶ ὡς κάμνη, καὶ ὡς λέγη, ὅσα ἔργα καὶ λόγια ἔπραττες. Βλέπεις, πῶς καὶ οἱ
θαυματοφάνως, πρὸς τὸν ὁποῖον καὶ εἶχε πολλὴν δόξα βεβαιῶν. Τάξῃ ἐν, πῶς βλέπεις
ἐνώπιόν σου, ὅχι τινὰ ἐπιγίγειν Ἀρχόντα, ἀλλὰ τὸν Οὐρανίον Δασπότην καὶ Βασι-
λέα μας, ἐπειδὴ ὡς Θεὸς ἀθελάταις εἶναι παρὼν εἰς κάθε τόπον, καὶ ἀκεί, καὶ
βλέπει σε. Λοιπὸν ὡς εἶναι τὰ ἔργα καὶ λόγια σου καθὼς ἀρμόζει τοιαύτης με-
γαλειότητος, ζητῶντας τὸ Δεσποτικὸν χάρισμα, καὶ σε ἀθελάταις ἁπαντῶν χωρεῖς
πταίσισμον. Αὐτὴ δὲ ἡ προσοχὴ, ὅπως συμβεβῆκεν, πρέπει καὶ ἔχει δύο σκο-
πὸς. Πρῶτον, καὶ βλέπωμεν τὸν Κύριον ἑσωθεν μετὰ τὰς νοερὰς ὀφθαλμοὺς μας,
καὶ σέσωμεν ἐνώπιον αὐτοῦ, προσκυνῶντες, ὑμνῶντες αὐτὸν μετὰ δὺ χαριστίας,
καὶ προσφέροντες αὐτῷ θυσίαν δόξα βεβαιῶν εἰς τὸ θυσιαστήριον τῆς καρδίας μας.
Δεύτερον, καὶ προσέχωμεν εἰς ὅλας τὰς πράξεις, καὶ λόγια, καὶ διανοίας, καὶ μὴ
ἀθελάταις ἁπαντῶν καθόλου ἀπὸ τῆς ἀρετῆς. ἀλλὰ καὶ βλέπωμεν μετὰ τὸ εὐα ὄμμα
τὸν Κύριον, ζητῶντας αὐτῶν τὴν χάρισμα καὶ βοήθειαν, καὶ μετὰ τὸ ἄλλο τῶν δευ-
τέρων καὶ πολιτείαν μας, καὶ ἔπω καὶ δαπανῶμεν τὸ φῶς, ὅπως μᾶς ἔδωκεν ὁ Θεὸς
εἰς χεῖρῶν, καὶ σοφασμὸν τῶν θεῶν παραγμάτων, προσέχοντες τὰς διεργεῖται Θεῷ ἀπὸ
τὸ εὐα μέρος, καὶ ἀπὸ τὸ ἄλλο εἰς ὅλον ἐκεῖνο, ὅπως χρεωσῶμεν καὶ πράξωμεν. Καὶ
ἐὰν δεῖ δυνάμειν καὶ ἔχωμεν τῶν προσοχῶν αὐτῶν πάντοτε, ὡς βιαζώμε-
θεν καὶ τῶν ἔχωμεν καὶ τὸν θεμιτότερον καιρὸν τῆς ζωῆς ἡμῶν. ὅτι δεῖ μᾶς
ἐμποδίζαν εἰς τὸ αἰ ἐργασίαι τῶν σώματος. ἀλλὰ καὶ εἰς αὐταῖς ἡμπορεῖ
ἡ καρδία καὶ σέκη ἐλεύθερος, δεῖ καὶ ἀναχωρῇ πολλὰ καὶ ἀπὸ τὰς φροντίδας
τῶν κόσμων, καὶ καὶ κρύπτεται εἰς τὰς πληγὰς τῶν Κυρίων μας.

Ἐπεὶ δὲ εἰς τῶν ἀρετῶν διεσκοῦνται δύο δυσκολίας, ἡ μία, καὶ γνω-
εῖσης τὸ καλὸν ἀπὸ τὸ κακόν, καὶ ἡ ἄλλη καὶ νικήσης τὸ εὐα, καὶ καὶ τελέ-
σης τὸ ἔργον. εἰς τὸ εὐα χρειάζουσαι ἀνεπύρνον προσοχῆν. καὶ εἰς τὸ ἄλλο
δυνάμειν καὶ πολλῶν ἐπιμέλειαν, καὶ εἰτι λείπει ἀπὸ ταῦτα τὰ δύο, μὴρε τὸ
ἔργον μας ἀπελείων. Διὰ τὸ αἰ γὰρ ἀδύνατον εἰσωτύχων ἀθελάταις προσοχῆς,
καὶ πῶρε χρεωσῶμεν δεῖ τῶν δυνάμειν καὶ ἐπιμέλειαν, ὅπως χρειάζουσαι, δεῖ καὶ
νικήσης τῶν δυσκολίαν τῆς ἀρετῆς. Γίνωσκε γὰρ, ὅτι καθὼς ὁ χαλκὸς

χρειάζεται τὴν σφύραν, νὰ τὴν ἔχη πάντοτε εἰς τὰς χεῖράς τε, ἕξ τὴν σκληρότητα τῆς ὕλης, ὅπως ἐργάζεται, ἢτοι τὴν σιδῆρα, ἕξ νὰ ἴκωρη νὰ τὸν φέρῃ ὑπήκοον εἰς τὸ θελήματός, ἔτω καὶ ὅς τις ἐπιποθεῖ νὰ σωθῇ, χρειάζεται τὴν δυνάμιν ταύτην, ὡς περ μίαν σφύραν πνευματικῶν, ἕξ τὴν αἰτίαν τῆς δυσκολίας αὐτῆς, ὅπως εἰς τὴν ἀρετὴν δέσκειται. Καὶ χωρὶς αὐτῆς τῆς δυνάμεως, δὲν κατορθώνει ἀρετῶν, ὅτι ὅλαις ἔχουσι κόπον καὶ δυσκολίαν. ἢ νηστεία λέγω, ἢ προσοχὴ, ἢ ἀσχηπνία, ἢ ὑπακοή, ἢ σωφροσύνη, καὶ αἱ λοιπαὶ ἅπασαι, καὶ ἐὰν δὲν ἔχῃς αὐτῶν τὴν δυνάμιν, ἐδὲν ἀφελασαι.

Καθὼς ἡ ῥάβδος τῆς Μαυσέως ἐποίησε μὲ τὴν θεῖαν δυνάμιν καὶ βοήθειαν ποικίλα σημεῖα καὶ τέρατα, καὶ ἐλύθησε τὴν Ἰσραηλίτικαν ὑπὸ τὴν Αἴγυπτον, ἔτω καὶ αὐτὴ ἡ ῥάβδος τῆς δυνάμεως θελει νικήσει ὅλας τὰς δυσκολίας, ὅπως μᾶς βάλῃ ἐμποροδὸν ἢ φιλαυτία καὶ ὁ ἐχθρός μας ἕξ βολος, καὶ νὰ μᾶς κάμῃ νὰ διγῶμῃ εἰς τὸ φῶς μὲ νίκην μεγάλην καὶ εὐδοξον. Διὰ τῆτο μὲν ἀφήσης αὐτὴν τὴν ῥάβδον τῆς βίας καὶ τῆς δυνάμεως, ὅτι παντοῦ θαῦμα δὲν γίνεται δίχως αὐτῆς. Πᾶν ἕξ ἀγαθὸν μὲ πόνον καὶ κόπον γίνεται, καὶ χωρὶς κόπου ἐδὲν κατορθῶται. Διὰ τῆτο λέγει ὁ Κύριος, ὅτι ἡ Βασιλεία τῆς Οὐρανῶν βιάζεται, καὶ βιάσαι ἀρπάξουσιν αὐτὴν, ἵπτεςιν, ὅσοι βιάζων τὴν φύσιν τῆς, καὶ κόπτουσιν τὰ σαρκικὰ τῆς θελήματα, μὲ πολὺν κόπον δέσκειται ἢ ἀνάπαυσις, μὲ μάχην καὶ πόλεμον ἢ εἰρήνῃ, μὲ ἰδρώτα καὶ μόχθονοι σέφανοι, μὲ κλαυθμὸν καὶ δάκρυα ἢ εὐφροσύνη καὶ ἀγαλλίασις, καὶ μὲ τὸ μῖσος τῆς ἐαυτῶν ὑπολαμβάνεις τῆς Χειρῶν τὸν γλυκὺν τῆτον ἔρωτα. Διὰ τῆτο ποσάκις ἐλέγχεται εἰς τὰς Παροιμίας ἢ οὐκηνία, καὶ ἐπιανέεται ἢ ἀνδρεία καὶ προθυμία, ὅτι ποτὲ δὲν κάμνει καλὸν ἢ ἀμέλεια. Ἄλλο δὲν εἶναι τιμιώτερον τῆς ἀρετῆς καὶ ἀφελιμώτερον, καὶ ἔσπετε νὰ τὴν ποθεῖσιν ὅλοι, καὶ μὲ πολὺν κόπον νὰ τὴν ξεβέχουσιν. Ἀμὴ ἕξ τὴν δυσκολίαν αὐτῆς καὶ ἔραχύτητα, ὀκνῶσι καὶ ἀμελεῖσιν οἱ ῥαθυμοὶ, καὶ βαρῶσιν εἰς τὸ σῆθος τὰς χεῖρας τῆς, καὶ ἐδίξουσιν τὰς σάρκας τῆς, λέγοντες. Πλέον χρῆζει τὸ ὀλίγον μὲ ἀναπαύσεως, πᾶρξ τὰ χεῖρα γεμάτα μὲ θλίψιν καὶ βάσανον. Ἐπειδὴ ἐν δὲν εἶναι ἄλλο ἐμπόδιον τῆς ἀρετῆς, εἰμὴ μόνον ἢ ἀνάστων δυσκολία, ἕξ λάβαιμῃ ἀνδρείαν, νὰ διδωμῃ τὴν ἔραχύτητα, καὶ ἔσπετε ὑποκατῶμῃ τὴν ἀρετὴν, καὶ διὰ αὐτῆς τὴν Οὐρανίον Βασιλείαν, τῆς ὁποίας δὲν ἀξιώνονται, πᾶρξ ὅσοι βιάζων τῆς λόγους, νικῶντες τὰ σαρκικὰ τῆς θελήματα. Μὲ τὴν ἀνδρείαν αὐτὴν ἀφανίζομῃ τὴν φιλαυτίαν μὲ ὅλον τῆς τὸν φόρον, καὶ διώκοντες ἕξ τὸν ἐχθρὸν τῆτον, ἕξ τὸν εἰσέρχεται ὁ θεῖος ἔρας εἰς τὴν καρδίαν μας. Εἰς τῆτο βοηθάσαι καὶ πολλὰ μὲ τῆς ἐναρέτων δέλων τῆς Θεῶν τὸ ὑπόδειγμα.

Πολλοὶ Ἀσκηταὶ ἐπολιτέθησαν μὲ ἀκημοσύνην θαυμάσιον, ἕξ ἄγοντες ὅλων τῆς τὴν ζωὴν πτωχοὶ, ἀυπόδοτοι, ὑσερήμφοι πάντων τῆς ἀναγκαίων τῆς σώματος, ἐπιποθεῖντες, ὅχι πλησμονῶν βρωμάτων καὶ πομάτων, ἀλλὰ πείναν καὶ δίψαν, καὶ πλεῖτον καὶ ἀυτάρκειαν πράγματος, ἀλλὰ ἐχάτην πεινίαν, ἐχί σωματικῶν ὑδραθέτων, ἀλλὰ Σταυρὸν καὶ θλίψιν καὶ βάσανον. Καὶ ἀφελῶσιν ὅλας ἕξ τὸ πρῶτον ὅπως ἀρχισε τῆς Χειρῶν μας ἢ Ἐκκλησία, ἕως τὴν σήμερον, ὅπως εἶναι χίλιοι ἕξ πτακόσιοι ἐκνηνῶντα ὀκτὼ χρονοὶ, ἦσαν πάντοτε καὶ δέσκεινοντο ἀνδρῶν τῆς καὶ γυναικῶν, ὅπως ἐ μόνον ὑσερήθησαν ἕξ τῆς χαρῆς καὶ ὑπολαυσῆς ὅλας τῆς τῆς Κόσμου, καὶ ἀφήκασιν ἐκσῶσις τὸν πλεῖτον καὶ τὴν τιμὴν, ὅπως ἔχασιν, ἀλλὰ καὶ εἰς ἀγῶνας σκληρῶς ἐδόθησαν καὶ ἀσκησιν ὑπερθαύμαστον, εἰς Κοινόβια τε καὶ ἀσκη-

ἀσκηθῆναι, εἰς ἱρήμους τόπους, εἰς ὄρη σκληρὰ καὶ ἀπελάττητα, εἰς ἀνήλαια καὶ
 ῥύποις τῆς γῆς, εἰς ἀγρία δάση καὶ ἀκατοίκητα, θλιβόμενοι, κακῶ χεῖμεροι, καὶ
 βασανιζόμενοι ὑπὸ τὴν καύσιν τοῦ Ἡλίου, καὶ τῆς νυκτὸς τὴν ψυχρότητα. Τὴν
 γλῶσσαν εἶχασιν κρεβάτι, ὄροφον καὶ στέγην τὸν Οὐρανὸν, ποτὸν τὸ ὕδωρ, καὶ ἔροσαν
 καὶ χορταίρια. Ἐφορῶσαν ἱμάτια χίτρινα καὶ σάρκα καὶ σιδηραῖς ἀλυσίδας. Ἐνί-
 σταν, ἀρτυνῶσαν ἡμέρας πολλὰς, ἠσφαλίζοντο χρόνους ἰκανούς, χωρὶς νὰ
 συτύχων τὸ σώμα, καὶ ἀπλῶς, ὅξευ ἔρχαν τὴν ἑλαχίστην καὶ σκληροτέραν
 ζωὴν. Τινὲς δὲ ἀνέβαιναν εἰς κίονια καὶ στυλῶν καὶ ἐκαμναν ὑπερθεὶν μ'. καὶ ἰ. χρό-
 νους, καὶ ἄλλοι ἄλλως ἐκόλαζον τὴν σάρκα, βασανιζόμενοι ἐδῶ πρόσκαιρα, ὅθεν
 νὰ ἀναπαυθῶσιν αἰώνια. Τί εἶναι λοιπὸν ἐναντιώτερον τῆς ἐπιθυμιῶν τῆς Ἐθ-
 νῶν, ὡσπερ νὰ ξέφευχί τις διαφορὰς ῥόπης καὶ μηχανήματα; Νὰ παιδεύῃ τὴν
 σάρκα μὴ πείναν καὶ δίψαν, καὶ ἄλλα διαφορὰ κολασήρια; Ἀλλὰ τί νὰ εἰπῶ ἕξ
 πρὸς ἀδελφούς τῆς Μαρτύρων καὶ τὰ παλαιόματα; Τίς νὰ μὴ θαυμάσῃ, ἀναγινώσκων
 τὰς ἀθλῆς τῆς Μαρτύρων καὶ τὰ παλαιόματα; Τίς νὰ μὴ θαυμάσῃ, ἀναγινώσκων
 τὰς ἀθλῆς ἡρωϊκὰς πράξεις καὶ κατορθώματα; Τίς ὑπὸ ἡμᾶς τὰς ἀμελεῖς νὰ μὴ
 αἰχμαδῆ, καὶ νὰ ἐβραπῆ τὴν ὀκνηρίαν καὶ χαυνότητα; βλέποντας τὸς ἰχυρὰς
 στρατιώτας, καὶ κορασίδας ὠραίας, νὰ ὀφθαλμίζονται ἐλεηστίως εἰς θάνατον; νὰ
 μὴ φοβῶνται τὴν πυρὸς τὴν σφοδρότητα, ὡς νὰ λυπῶνται τὸ αἶμα τῆς σωματι-
 κῆς ὠραιότητος, ἀλλὰ νὰ μισῶσι γυναῖκας, τέκνα καὶ ἀδελφούς, μητέρας καὶ θυ-
 γατέρας, πλῆτον, δόξαν, τιμὴν, καὶ πᾶσαν ἄλλω τῷ Κόσμῳ ἐπιλαύσιν, νὰ
 λαμβάνωσι σκληρὸν καὶ ἐπονείδισον θάνατον; Δὲν περὶ ἡμέρα, νὰ μὴ ἑορτά-
 ζῃ ἡ Ἐκκλησία μας τινὰ Μάρτυρα, πολλὰς δὲ χιλιάδας, ἢ δέκα χιλιάδας τὴν
 ἡμέραν καὶ ὀφθαλμίζοντες, τὸ ὅποιον κάμνει, ὅχι τὸσον ἕξ νὰ τιμῶμεν ἐκείνους μὴ
 τὴν πανήγυριν, ὅσον ἕξ νὰ λαμβανώμεν ἡμεῖς ὡς ἀδείμα ὑπὸ λόγους, νὰ
 ἐπισημῶμεν εἰς τὴν ἀρετὴν, βλέποντες τὰς διαφορὰς τιμωρίας, ὡς ὑπέμε-
 νον τὴν Οὐρανίον Βασιλείαν. Καὶ ἀνάγνωτε τὸν Συναξαριστὴν, νὰ θαυμά-
 σῃς τὰς ποικίλους ῥόπης, καὶ διαφορὰ εἶδη τῆς κολάσεως, ὡς τὰς ἐδίδαν οἱ ἄ-
 σπαστοι τύραννοι. Ἄλλες ἐφύων ὅπως εἰς τὰς ἀνδράκας, ἄλλες ἐγδερναν
 ὡς πρόβατα, καὶ ὅξευ ἔρχαν, ἄλλες ἐπνίγων εἰς τὰς ποταμὸς καὶ θαλάσας, ἐβράζαν
 εἰς τὰ χαλκώματα μὲ λάδι, πύσαν, καὶ μόλυβδον, καὶ ἄλλα τοιαῦτα, ἄλλες ὅξευ
 ἔρχαν, ἐπόξυον, ἐλιθοβολῶσαν, ἐβάναν εἰς ῥοχὰς, ἐβυπῶσαν τὰς ἀσπ-
 γαλῆς καὶ κεφαλὰς αὐτῶν μὲ ξιβέλια, καὶ μὴ πύραυλους σέβλαις ἐπερῶσαν τὰ
 ὠπλά τας, ὅξευ ἔρχαν, καὶ ἀνασπῶσαν τὰς ὀδόντας καὶ ὄνυχας, ἐκαταξέχριζαν τὰς
 σάρκας αὐτῶν μὲ χειρᾶς καὶ ἔτερα ὄργανα, καὶ ἀπλῶς ἐρόνυσσαν, καὶ ὅξευ ἔρχαν
 οἱ ἀσεβέστατοι τύραννοι (ἢ μᾶλλον εἰπεῖν, οἱ πονηροὶ δαίμονες, ὡς τὰς τὰ ἐρ-
 μιῶσαν) τὰ δευτέρω κολασήρια, ὡς ποτὲ νὰ ἠκέδησαν. Ὅτι δευτὴ ἐζητή-
 σαν οἱ ἀσπαστοι νὰ θανατώσωσι τὴν σάρκα, ὡς τὴν ψυχὴν, ἕξ νὰ σβύσωσι
 τὴν δόξην. Καὶ ἦτον τὸσαῦτα ἢ ἀσπλαγχνίαι, ὡς ἡ ἀσπλαγχνία τῆς Μαρτύρου, καὶ εἰς τὸ
 ἄλλο δένδρον τὸν ἔπερον, ἔπειτα ἄφωσαν, καὶ σφροόμενοι αἱ κορυφαὶ εἰς τὰς τὸ πῦρ
 αὐτῶν, ὅξευ ἔρχαν εἰς δύο τὰ σώματα. Αὐτὰ καὶ ἄλλα ὅμοια ἐκαμναν οἱ ἀσπαστοι
 καὶ ἀσπαστοι, καθὼς εἰς τὰ Συναξαρίδια φαίνεται, καὶ ὡς τὰ ἀναγνώσῃ ὅς βάλεται,
 ἢ θαυμάσῃ εἰς τὸσον ζῆλον καὶ ἁγίον ἔρωτα, ὡς εἶχασιν, νὰ μὴ λυπῶ-
 νται τὰς σάρκας τας μάστιγα ἢ ἑυφραῖς κορασίδης καὶ ὠραιότηταις. Ἡ πάν-
 σοφος Δικαστρίνα, ἡ Εἰρήνη, ἡ Βαρβάρα, ἡ Πικρακλῆ, καὶ ἄλλα ὀνομασταὶ

καὶ αἰώνιοι, ὅτε ἀσράπτουσιν ὡς τὴν χιόνα αἱ σάρκες τες, καὶ αὐταὶ ποσᾶς δού-
 εψήθησαν τὴν τῆ σαύματος ὠραιότητα, ἔτε τῆ πυρός ἐδειλίασαν τὴν σφοδρότητα,
 ἔτε εἶχασιν ἔσωθεν εἰς τὰ σπλάγχνα ἄλλοπυρ αὐλοῖν ἰχυρώτερον, ὅτε ἔξα-
 πτε τὴν καρδίαν τες εἰς ἔρωτα μεγαλιότερον, ἔρωτα λέγω τὸν θεῖον πρὸς ἐκεῖνα
 τὰ αἰθερά αγαθά, καὶ ἄφρασον ἀγαθίαισιν, καὶ μὲ τὸν πόθον ἐκείνων ἐμίστησαν
 τὴν προσκαίρον ἠδονὴν καὶ δόξαλαυσιν. Βλέπεις, Χριστιανέ μου, μὲ πύσας κό-
 πης ἠξιώθησαν αὐτοὶ τῆς Οὐρανίης Μακαριότητος; Δού εἶχασιν ἄλλην σάρκα
 ἐκεῖνοι, καὶ ἡμεῖς ἄλλω, ἔτε ἄλλον Θεὸν βοηθὸν καὶ συλλήπτορα, ἔτε ἄλλω
 δόξαν ἐδέχοντο, ἢ ἄλλως σεφάεις, ἔτε ἄλλοι καιροὶ ἦσαν τότε, καὶ ἄλλοι
 τόρα, καθεὺς τινὲς ληρῶσι, ψυδρόμημοι. ἀλλ' αὐτὸς ὁ Οὐρανός, αὐτὰ τὰ σοι-
 χεῖα, ὅτε ἦσαν τότε, εἶναι καὶ τόρα. καὶ εἰαὶ αὐτοὶ μὲ ποσᾶτες πόνους καὶ συση-
 ρον θάνατον ἠγόρασαν τὴν αἰώνιον Βασιλείαν, ἔτε τὰ μὲν ἀπονεκράσεως ἐσὺ
 καὶ τὸς σαρκίμακας ἐπιθυμίας; Αὐτοὶ ὑπέμειναν πέναν καὶ δίψαν καὶ μακοπά-
 θειαν, καὶ σὺ νὰ μὴ νηστύσης δύο ἡμέρας τῆς Ἐβδομάδος; Αὐτοὶ ἔκαμναν τὸ
 σὺς χροῖας φυλακομήτοι εἰς τόπον σκοτεινὸν καὶ ζοφώδη, καὶ σὺ νὰ μὲν ἀναχωρή-
 σεαι ἀπὸ τοῦ Κόσμου, καὶ καμῆς ἀγῶνα ἀσθμικρὸν καὶ μεταύοιον; Εἰαὶ δού φθά-
 σεαι πάντων ἡν Ἀγίων τὰ ὑποδείγματα, νὰ σε δυναμώσῃ πρὸς ἀριτίαν,
 ἔτε τὸς σφθαλιμῶσιν εἰς τὸ πανάγιον Ἔθλον τῆ Σταυροῦ, νὰ ἰδῆς τίς εἶναι ὁ
 Ἐστυρωμένος ἐκεῖνος, ἔτε ἔπαθε τοιαύτην ἀείκλασον πάθεισιν ἔτε τὴν
 σὺν ἀγάπῃ. Ὑπόδειγμα καὶ ἀλήθειαν εἶναι τὸ, καὶ πολλῆς ἐκπλήξεως ἀ-
 ξιον. Εἰαὶ ἰδῆς τὸς θλίψεις, τὸς πόνους, καὶ τὰ βάσανα. Δού ἠκέθησαν εἰς τὸν
 Κόσμον δειμύτερα. Εἰαὶ κοιπέσης τὴν τῆ πάχονος ἀξιώτητα, δού ἠμπορεῖ νὰ
 εἶναι δειμύτερος. Εἰαὶ ἔρωτᾶς τὴν αἰτίαν τῆ πάθους, δού εἶναι ποσᾶς ἐδικόν
 τὸ πκαῖσιμον, ἔτε ἔτε χρεῖαν αὐτῆ παιδύεται, ἀλλὰ δι οἰκείαν ἀσπλαγ-
 χνίαν καὶ ἀγαθότητα ἔλαβε τοιαύτην τιμωρίαν, ὅτε ὅλα τὰ πάθη ἡν Μαρτύ-
 ρων, πᾶσαι αἱ θλίψεις ἡν Δικαίων, καὶ πάντα τὰ Κοσμοῦ τὰ παιδύεται δού
 ἠμπορεῖσιν ὑδεποσᾶς νὰ παρομοιωθῶσιν μετ' αὐτὰ. Τοσᾶτον ἦτον φοβερὸν τῆ Κυ-
 εἰς τὸ Πάθος, ὅτε ἐφόμαζον ἡ γῆ, ὁ Οὐρανός ἐξέστη, οἱ λίθοι ἐχίθησαν,
 καὶ ἀπλῶς ὅλα τὰ ἀναίδητα ἀράγματα ἠλοιοῦθησαν. Πᾶς ἔν σου ὁ λογικὸς
 ἀνδραπος γίνεσαι ἀναίδητερος καὶ ἀχαριστέρος ἡν κτισμάτων; Δού συμπά-
 χεις νὰ συμποκίσης τὸ πάθος τῆ λυθῶν καὶ Σωτῆρός σε; Ὑπερήφανος καὶ
 καίχωντος εἶναι καὶ ἀλήθειαν ὅστις βλέπει τὸν Κύριον τῆς μεγαλειότητος, νὰ
 ἀεπατῆ μὲ ὅλας τῆς ἠγαπημῶσιν φίλες τῆ μὲ τὸν θλίψιν καὶ βάσανον, καὶ
 αὐτὸς νὰ κἀθεταί εἰς τὸν θρόνον, νὰ περᾶ τὴν ζωὴν τῆ εἰς ἠδονάθειαν καὶ ἀνά-
 παυσιν. Ἐπρὸς ἔτε ὁ Βασιλεὺς Δαβὶδ τὸν Οὐρίαν, ὅταν ἦλθεν ἀπὸ τὸν πό-
 λεμον, νὰ ἀναπαυθῆ εἰς τὸν οἶκόν τῆ, ἀμὴ ὁ καλὸς καὶ ἀγνώμων δέλος εἶπον.
 Ἡ κιβωτὸς τῆ Θεῶ εἶναι εἰς τὴν σκηνὴν, καὶ οἱ δέλοι τῆ Βασιλείας με κοιμῶ-
 ται χαμαὶ εἰς τὴν γῆν, καὶ ἐγὼ νὰ ὑπάγω εἰς τὸν οἶκόν με, νὰ ἔρω, νὰ πί-
 νω, νὰ ἀναπαύωμαι; Δού τὸ κάμνω, μὰ τὴν σαπιείαν τῆς Βασιλείας σε. Ὡ-
 πικῶτατες καὶ ἀγνώμων δέλος, τοσᾶτον ἐπαίνων ἀξιος, ὅσον πικρονδιδυλὸς ἀνά-
 ξια. καὶ πᾶς ἐσὺ, Χριστιανέ, βλέπων ἔπος εἰς τὸν Σταυρὸν τὸν Δεσπότην σε,
 δού λέγεις τὸ ἔμοιον; Ἡ ἔμφυχος καὶ θεῖα κιβωτὸς πάχει πόνους δειμύτατες καὶ
 θάνατον, καὶ σὺ ποθεῖς ἠδονᾶς καὶ δόξαλαυσε; Αὐτῆ ἡ κιβωτὸς, ὅτε ἐβάστα κα-
 κρυμμένην τὸ Μάνα, καὶ τὸν Ἄρτον ἡν Ἀγγέλων, πάχει, καὶ γάβεται ὅλος καὶ
 χο.

χολῶν ἕνεκα λόγους, καὶ σὺ ζητᾷς ἐκλεκτὰ καὶ ἀραιὰ βρώματα; Αὐτὴ ἡ κιβωτὸς, ὅπως εἶχε τὰς πλάκας τῆς Νόμου (ἦγεν τὰς θησαυρὰς τῆς σοφίας καὶ γνώσεως τῶν Θεῶν) καταφρονεῖται, καὶ ὀνομαζέται ἀγνωστος, καὶ σὺ ἐξέχεις τιμὴν καὶ ἔπαυρον; Στοχάζου τὸς δούλους τοῦ Θεοῦ, ὅπως κοιμῶνται κατὰ χάμα, ἦγεν τὰς Προφήτας, Ἀποστόλους, καὶ Μάρτυρας, ὅπως ἐπέρασαν μὲ πᾶσας θλίψεις καὶ παιδιὰς τῶν τῶν δρόμων τῆς παροικίας τῆς. Καὶ ἐὰν οἱ Ἄγγιλοι ἅπαντες, καὶ αὐτὸς ὁ Ἄγιος τῶν ἁγίων ἐπιβλάπτουσαν τὴν σελὴν καὶ τὴν θλίμην ὁδὸν, πῶς εἶναι βολετὸν νὰ ὑπάγῃ τις διὰ ἄλλον δρόμον εἰς τὸν τόπον ἐκεῖνον τῆς αἰωνίου Μακαριότητος, εἰμὴ μόνον μὲ τὸν Σταυρὸν τῶν θλίψεων; Ὅστις ἐν ἐπιποθεί καὶ ὀρέγεται νὰ ᾄδῃ τῆς δόξης αὐτοῦ κληρονόμος, ὡς ᾄδῃ συγκοινωνὸς τῶν πατέρων, ἐὰν θέλῃ νὰ σωθῆται, καὶ νὰ συμβασιλεύῃ αὐτοῖς, μὴ βαρύνῃ νὰ συσσυρωθῇ μετ' αὐτῶν, νὰ πάθῃ θλίψεις καὶ κολασθεῖα, καὶ ἐπιβλάπτουσαν βασιλεύει, καὶ ἀτιμίας ἀξιώθησεται τῆς αἰωνίου ἀγαθίας. Ἡς ἄνοιτο πάντας ἡμᾶς ἐπιτυχεῖν, χάριτι καὶ φιλανθρωπίᾳ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ. Ως ἡ δόξα εἰς τὰς αἰῶνας. Ἀμήν .

Κ Ε Φ Α Λ Α Ι Ο Ν , Ε'.

Περὶ Σωτηριῆς τε καὶ Κατανύξεως.

Αναμεταξὺ εἰς τὰ πολλὰ καὶ διάφορα ἐγκλήματα καὶ ἀποσεξίας ἡμῶν, δεδινομιζώ νὰ εἶναι ἄλλο κανὼν, θρησκῶν πολλῶν καὶ πείρας ἀξίον τόσον, ὅσον ὁ ἀπομελέτητος, καὶ ἀπειμῆτος ζῆλος τῆς Ἐξομολογήσεως, εἰς τὴν ὅποιαν ἔπρεπε νὰ ἐπιμελέμεσθον μάλλον, ἢ εἰς πᾶσαν ἄλλω ὑπερσίῳ τῶ σαύματος, καθὼς προσάξει ἡ Ἐκκλησία μας. Καὶ ἐγὼ βλέπω καὶ οἱ φερότεροι ἀνθρώποι ὑπάγουσι χωρὶς τινὰ προετοιμασίαν, χωρὶς μετάνοιαν καὶ συνηθειῶν τῆς καρδίας, ἢ ἐξέτασιν ποσῶς τῆς συνηθειῶς καὶ ἕνεκα τῶν ὅταν ἐξαγορεύωσι, καὶ κοιωνήσων, δι' οὗς ἐπιστρέφουσι πάλιν εἰς τὸν ἴδιον ἑμετὸν, ἦγεν πίπτουσι εἰς τὰ ἴδια ἁμαρτήματα. καὶ ἄρχε παράση ὁ Μῦθος ξαναρυπώνοντα ὡσπερ τὸς χοίρους εἰς τὴν λάσπην καὶ βόρβορον. Τῆτο εἶναι μία μεγάλη καταφρόνησις τῶν Ἐκκλησιαστικῶν μυθεῖων, καὶ φαίνεται πῶς φερόμενοι, καὶ φερόμενοι τὴν Θεὸν καθεὶ χρόνον, ζητῶντες συγχώρησιν τῶν φερόμενων ἀνομιῶν, καὶ τάσσοντες νὰ διορθώσων τὴν πολιτείαν τῆς, ἔπειτα νὰ ἐπέσων δι' οὗς εἰς τὰ ὅμοια καὶ ἕτερα πλείονα ἀνομήματα. Ὅστις ἐν ἐπιποθεί νὰ λυθῆται τοῖς κινδύνοις, καὶ νὰ ἐπιστρέφῃ εἰς ὅλην τῆς καρδίας πρὸς Κύριον μὲ ἀληθινὴν μετάνοιαν, ὡς ἀγαθὴν πολλὰς τὰ κάτω γεγραμμένα κεφ. ὅτι ἐὰν τὸ ἐρμηνεύσων τινὰς ψυχὰς φερόμεν τῆς πρὸς τὴν μετάνοιαν, ἦτις εἰς τὴν μετάνοιαν, ἦγεν, Σωτηριῶν καρδίας, Ἐξομολόγησιν, καὶ Ἰκανοποίησιν. Περὶ τῶν ὅποιων νὰ γράψωμεν ἰκανῶς καὶ ταῖς, ἀρχίζοντες, διὰ τὴν σωτηριῶν ἀνομιῶν, ἦτις ἔχει τὸν φερόμενον τῆς μετάνοιαν, καὶ ἦτον ἀγαθὰ καὶ τὴν ἀμαρτίαν, πρὸ τῶ Νόμου, καὶ μετὰ τὸν Νόμον, αἰεὶ καὶ πάντοτε. Ἡ σωτηριῶν ἔχει τὴν αὐτὴν δύναμιν, ὅπως μερικαῖς φοραῖς καὶ πρὸ τῆς Ἐξομολογήσεως δύναται διὰ τὴν ἀμαρτίαν τὸν ἀνθρώπον (μόνον νὰ ἔχῃ γνώμην νὰ ἐξομολογηθῆ) καὶ φερόμενον εἰς τὰς ἁγίας χάριτος, καὶ κάμνει τὸν φίλον Θεὸν, διὰ τὸ ἐχθρὸς, ὅπως ἦτον τὸ φερόμενον.

πρότερον, τὸ ὁποῖον δὲν δίνεται νὰ κάμῃ ἡ Ἐξομολόγησις μόνη, χωρὶς τῆς συν-
 τειβῆς ταύτης. Ὅστις ἐν ὀρέγεται νὰ ὑπερέβῃ εἰς ὅλην τὴν καρδίαν πρὸς Κύ-
 ριον, καὶ ὑποδοξῆ νὰ εἰσέλθῃ ὡς ὁ ἄσπαστος Ἰῶδς εἰς τὸν οἶκον τὸν πατερικόν, ἀς
 ἰξόβῃ, ὅτι ἡ πρώτη θύρα, ὅπως θέλει νὰ περάσῃ, εἶναι ἡ συντειβὴ αὐτῆ, ἣτις
 ἔστιν ἡ προσδεκτοτέρα θυσία, ὅπως ἠμπορῶμεν νὰ προσφέρωμεν τῷ Κυρίῳ. Καρ-
 δίαν δὲ συντετριμμένην καὶ τεταπεινωμένην ὁ Θεὸς ἐν ἐξουσίᾳ ἀμαρτημάτων, καὶ
 τῆς συντειβῆς μερίζεται εἰς δύο. τὸ εἶναι μετάνοια τῆς περασμένης ἀμαρτημάτων, καὶ
 τὸ ἄλλο μία σειρά γνώμης καὶ βεβαία ἀπόφασις, νὰ μὴ πράξῃς πλέον ἀμαρτῶν
 εἰς τὸ ἐρχόμενον. Τὸ πρῶτον ἐν, ὅπως πρέπει νὰ κάμῃς, εὐὲ μετάνοια ἀλλο-
 θῶς, εἶναι, νὰ μισήσῃς ὀλοφύχως τὰς ἀμαρτίας σου, μὲ πόνον τῆς καρδίας
 αἰείκασον. ὅστις νὰ μὴ εἶσαι ἄρα τὸν φόβον τῆς κολάσεως, ἢ ἕχατὶ ἐζημιώ-
 θῃς τὴν Οὐραίνιον Βασιλείαν, ἀλλὰ ἕχατὶ μὲ τὴν βδελυρὰν ἀμαρτῶν ἐλύπησες,
 καὶ παρεπίκρανες τὸν πανάγαθον Κύριον, ὁ ὁποῖος, καθὼς εἶναι ἄξιον νὰ τὸν
 ἀγαπῶμεν καὶ νὰ τὸν τιμῶμεν ὑπὲρ πάντα τὰ κτίσματα, ἕως εἶναι δίκαιον νὰ
 πονῶμεν καὶ νὰ λυπέμεσθον, ὅταν τὸ πταίσωμεν, καὶ τὸν ζημιώσωμεν οἱ ἄφρονες
 ὀδυρόμενοι μὲ θλίψιν καὶ δάκρυα πικρότερον, πᾶρξεν ἢ ἡδέλαμεν χάσιν τὸ
 ἀκρεβώτερον καὶ ποθεινότερον πᾶργμα, ὅπως νὰ εἴχαμεν. ὅτι ἡ μεγάλη ζημία θέ-
 λει καὶ πόνον σφοδρότερον. Διὰ τῆτο πρέπει νὰ ἐχθρῶμεν τὴν ἀμαρτίαν μὲ
 μῖσος ἄπειρον, ἐπειδὴ μᾶς δίδει ζημίαν ἀμέτρητον. Αὐτὴ ἡ συντειβὴ, ἕχατὶ
 ὁποῖας ἐκ τῆς θανάτου εἰς τὴν ζωὴν ὁ ἀμαρτήσας ἀνίσταται, εἶναι εἶναι χάρισμα
 Θεοῦ καὶ ἀεργασία, ὅπως ἡ ψυχὴ ἀζιωνέται ἀπὸ τὸν Δεσπότην. Ἀμὴ καλὰ καὶ
 εἶναι δῶρον Θεοῦ ποσῶτον μέγα καὶ φανερόν, ὅμως πρέπει νὰ ἐτοιμαθῆς καὶ σὺ, ἀ-
 θρωπε, νὰ κάμῃς ὅσον χρεωσθεὶς ἀπὸ λόγου σου, ἕχατὶ νὰ ἀζιωνῆς νὰ τὸ λάβῃς.
 πᾶρξεν νὰ σωθῆς τὸν νῦν σου ὑπὸ μὲλῶς, σοχαζόμενος ἐκεῖνα ὅλα τὰ πταίσματα,
 ὅπως δύνονται νὰ σὲ φέρνῃ εἰς μῖσος τῆς ἀμαρτίας, καὶ καρδίας καταλύξιν.
 Καὶ ἕχατὶ νὰ ἀζιωνῆς ἐν ἐκκλησίᾳ ταύτῃ τῆς χάριτος, σε γράφομεν εἰς ἐνδύμνησιν
 τῆς ὑποζυγαμμένης νεθεσίας, μὲ τὰς ὁποῖαις ἀφελάσαι πολλαὶ νὰ τὰς ἀναγι-
 νῶσθῃς μὲ τὴν ἀρέτησαν προσοχλῶ εἰς τὸπον ἀπάραχον καὶ ἡσυχώτερον, ὅπως δυ-
 νηθῆς, ἕχατὶ νὰ μὴ ἕλασσορπίζεται ἀλλοχόθεν ὁ λογισμὸς σου. Καὶ εἰάν σε φανῇ
 μὲ ὄλον τῆτο, ὅπως ἀναγνώσεις ἐδῶ κάτωθεν, πᾶς δὲν ἐφθασας εἰς ἐκεῖνον τὸν
 πόνον τῆς ἀμαρτημάτων σου ὅπως ἔπρεπε, μὴ δειλιάσῃς ἕτε ὀκνηθῆς εἰς ἐπῆτο
 τὸ ὑπερδύμα, ἀλλὰ συλλογίζε τὰ ἀναγνωθῶντα ὑπὸ μὲλῶς, καὶ ὁ Κύριος θέλει σὺ
 βοηθήσει, καθὼς ἕχατὶ Ἡσαΐα μᾶς ἔταξε, λέγων. Ἐπιστρέψατε πρὸς με, καὶ ἕχατὶ
 ὑπεραφῆσομαι πρὸς ἡμᾶς. Μόνον ἔχε ἀληθῶς τὸ β'. μέρος τῆς συντειβῆς, ὅπως
 εἶπαμεν, ἦγεν μίαν σειράν γνώμης, νὰ μὴ πταίσῃς πλέον τῶ Θεῷ μὲ ἀμαρτῶν
 θανάσιμον. Καὶ καθὼς εἶσαι χρεώσθῃς νὰ ἔχῃς γνώμην, νὰ μὴ πταίσῃς μὲ ἀμαρτῶν
 ματα μέλλοντα, ἕως εἶναι ἀναγκαιότατον νὰ χωριθῆς ἀπὸ τὸν τόπον καὶ τὸ πρόσω-
 πον, ὅπως ἡμαρτες. τῆτεςιν, εὐὲ ἔπεσες εἰς ἄπρεπον μίξιν τῆς σαρκὸς, νὰ ἀναχωρή-
 σθῃς ἀπὸ ἐκεῖνῶν τὴν γυναικα, ὅπως ἐπᾶρξατε τὸ ἀμάρτημα, ἢ νὰ τὴν διώξῃς ἀπὸ
 τὸν οἶκόν σου. ὅτι ἀδύνατον εἶναι, ὅταν ξεχωρῆ τὸ σκέπασμα τῆς διχημοσιμῆς, καὶ
 γῆ μία ὁδὸς εἰς τὸ πονηρὸν, νὰ φυλάγῃς ποσῶτον ὑπὸ μὲλῶς, νὰ μὴ ξαναπέ-
 σθῃς. Διὰ τὸ ὅπως κάμνει τὸν κλέπτῳ, ὡς λέγασιν. Ἀληθῶς τὸ φάρμακον
 ἐπῆτο εἶναι σκληρὸν καὶ δεινύτατον, νὰ χωριθῆς ἀπὸ τὸ πᾶργμα καὶ φίλους σου.
 Ἀλλὰ καθὼς εἶναι μερικὴ ἀδυναμία τῶ σώματος, ὅπως δὲν δύνονται νὰ θηρα-

πυθῶσι, πάρῃ με εἶαν καὶ σίδηρον, κόπτοντες πολλάκις ὅσα μέλος ἀκέραιον, ἕξ νὰ λυβωθῇ ὅλον τὸ σῶμα, καὶ μισθαῖς φοραῖς ἀλλάσσει τὸν αἶρα ὁ ἀθευῆς, ὅταν εἶναι βλαβερὸς, καὶ ὑπάγει εἰς ὑγειέστερον τόπον καὶ ἀβλαβον ἕξ τὴν ὑγείαν τῆ σαύματος, ἕως εἶναι καὶ τινὲς ψυχικαὶ ἀδυνάμειαι, ὅπῃ δὲ ἔχουσιν ἄλλω θεραπείᾳ ὑπὸ ταύτῃ ὠφελιμοτέραν.

Πρώτη Νοθεσία πρὸς σωτηρίῳ τῆς καρδίας, πρὸ τῆ πλήθους
τῆ ἐγκλημάτων σε.

Εἴαν ὀρέγεσαι νὰ ᾤδωκινῆς τὴν ψυχὴν σε εἰς σωτηρίῳ καὶ κατήνευξιν, ἀναλογίζεαι τὰς ἀμαρτίας καὶ ἀχαριστίας σε πρὸς τασαύτας δειργασίας, ὅπῃ πρὸ Θεοῦ ηἰσώθης. Καὶ ἕξτι ἡ ἀμαρτία εἶναι χωρισμὸς ὑπὸ τὸ ἄκρον ἀγαθὸν καὶ ὑπὸ τὸ τέλος, ἕξ τὸ ὅποιον ἐπλάθῃ ὁ ἀνθρώπος, σοχάσῃ ἐκ πρώτοις τὸ τὸ τέλος, νὰ καταλάβῃς πόσον ἐμάκρυνες ὑπὸ ταῦτα, καὶ ἐδόθης εἰς μάταια φράγματα.

Τὸ τέλος, ὅπῃ σε ἐπλάσεν ὁ δημιουργὸς εἰς τὸν Κόσμον εἶπτον, δὲ ἦτον ἕξ νὰ φυτῆς ἀμπελωνας καὶ δένδρη ἁέφορα, ἕτε νὰ οἰκοδομῆς παλάτια πλεῖστα, ἢ νὰ σωάγῃς πλεῖτον καὶ θησαυρὸν, ἕτε νὰ ἔχῃς δημιερίαν εἰς ταυτῇ τὴν ἐξορίαν σε. ἀλλὰ ἕξ νὰ ποθῆς τὸν Ποιῆτην, νὰ φυλάγῃς τὰς ἐντολάς τε, καὶ ἕτε νὰ δπλαύσῃς τὸ ἄκρον ἀγαθὸν, ἕξ τὸ ὅποιον ἐπλάθης, ἦγεν τὴν Βασιλείαν τῆ Οὐρανῶν. Διὰ ταύτῃ τὴν αἰτίαν σε ἔδωκε τὸν νόμον, νὰ πολιτεύσῃς, τὰ Μυστήρια, τὴν ζωὴν, τὰς ψυχικὰς δυνάμεις, τὰς αἰσθήσεις, καὶ μέλη τῆ σαύματος, ἕξ νὰ τὰ δελύσῃς εἰς ὑπηρεσίαν ἐκείνου, ὅπῃ σε τὰ ἔδωκε, νὰ τὸν γνωρίζῃς ἕξ μέσε αὐτῆ, καὶ νὰ τὸν ποθῆς ὀλοφύχως ἕξ ταύτας τὰς δειργασίας, ὅπῃ σε ἔκαμε, καὶ μάλας ἕξ τὴν σωπίον Σπαύρασιν, καὶ ὑπέμεινε δι' ἀγάπῃν σε. Ἐρῆνισον ἐν εἰς τὸν ἑαυτὸν σε, εἰδὲ ἀχαριστήσεις, καὶ ἐπλήρωσες εἰς ὅλα ταῦτα τὰ χρεῖσε, καὶ θέλεις γνωρίζῃς πόσον ἐφῆρα τράπησε ὑπὸ τὴν ὁδὸν, ὅπῃ σε ἐφόρῃσε νὰ πορεύσῃς. Ἐκεῖνος σε ἐπλάσε, ἕξ νὰ ἔχῃς εἰς αὐτὸν ὅλον τὸν νῦν σε, τὴν μνήμην, καὶ τὴν θέλησιν, τὸν πόθον, τὴν πίστιν, καὶ τὴν ἐλπίδα σε, ἀλλὰ σὺ ἀσόχητες ταῦτα πάντα, καὶ ἐδόθης ὅλος εἰς τὴν ἀπέλειπν τῆ κτισμάτων, ποθῆσας μάλλον αὐτὰ, ἢ τὸν δημιουργὸν καὶ Σωτῆρά σε. Σοχάσῃ, μὲ πότῃ ἀμέλειαν ἐδαπάνησες τὴν ζωὴν σε, πόσαις φοραῖς ὀπιώρμισες ἐκείνο τὸ ὑπερύμνητον Ὄνομα καὶ δεδοξασμῶν ὑπὸ πάσης τῆς Κτίσεως, καὶ τὸ ὕβρεσες μὲ τὸ μιᾶρον καὶ μεμολυσμῶν σῶμα σε, πόσον ἀτίμησες τὰς Ἐορτάς, ἃς οἱ Πατέρες ἐνομοθέτησαν, ἕξ νὰ δοξάζωμεν, καὶ νὰ ὑμνολογώμεν τὸν Κύριον, νὰ πευθῶμεν τὰς ἀμαρτίας μας, καὶ σὺ ἐκαρτέρῃς τὴν Ἐορτῇν, νὰ τελέσῃς τὰς ἀχρεωγίας σε, νὰ πανηγυρίσῃς τὰς δαίμονας μὲ χορὰς καὶ ἑραγῶδα, καὶ ἐτέρας φράσεις Ἐκκλησιῶν μάλλον, ἢ Χριστιανῶν ἀνοσιουργήματα. Πότῃ τιμῇ καὶ δολάβειν ἔχεις πρὸς τὰς σαρκικὰς σε φωνήσας, καὶ πνευματικὰς Πατέρας, καὶ Προιστάς σε; Πότῃ ἀγάπῃ ἀδελφικῇ πρὸς τὰς γείτονας, ὅπῃ τὰς ὕβρεις τογάκις, καὶ ἐκαπῆκεις; Πόσαις ἐβροβορόθης εἰς τὰς σαρκικὰς ἡδονὰς, καὶ ἐμίανες τὴν ψυχὴν καὶ τὸ σῶμα σε, ὅπῃ τὸ ἠγίασεν εἰς αὐτῆ κατοικίῳ ὁ Κυριος; Τίς νὰ διηγηθῇ τὰ ἄτακτα νόματα τῆ ἡμιᾶτων σε, τὰς πορνικὰς δειλογισμὰς, τὰ ἀειγρά, καὶ τὰ ἄχρημα λόγια; τὴν κροδοξίαν, τὰς δειρέσεις καὶ φραδεργίας τὰς πορνείας σε; τὰς ὕβρεις, δυσφημίας, καταλαλιὰς, κολακειὰς, καὶ ἄλλ.

ματα; μετρωσιμὸς, ἀξιοπείθιος, καὶ ἄλλα τοιαῦτα, εἰς τὰ ὁποῖα καταδα-
 πασ τὴν ζωὴν σου, ὅπως ἔπαρπε νὰ οὐδέσῃσαι; Ἐβρίθησον ὁμοίως θεὸν τὸ
 ἐπὶ τὸ θανάσιμα ἀμαρτήματα, νὰ καταλάβῃς τὴν ὑπερηφανίαν τῆς καρδίας σου,
 τὴν ποσαύτην φιλαρτυρίαν, ὅπως ἄλλα δὲν προσκυῖας, εἰμὴ χρίματα. Ἀνα-
 εἰθρησον τὰ ἔργα τῆς ἐλεημοσύνης, νὰ ἰδῆς ποσαίκις ἐκινδύνισεν ὁ πλοσίον,
 καὶ θεὸν τὴν σὴν ἀσπλαγγίαν δὲν τὸν ἐβοήθησες. Ἄμην ἀπαῖα εἰς ὅλα φοβή-
 σε, καὶ ἔομαξε τὴν πρὸς τὸν διεργέτην ἀχαεσίαν σου, συλλογιζόμενος τὰς
 ἀναειθμητὸς δαρείας, ὅπως σὺ ἔδωκεν ὁ Θεὸς, καὶ σὺ ἔδαπαίνισες τὴν ζωὴν καὶ
 τὸ πρᾶγμα εἰς αὐτὴν καταφρόνησιν καὶ κοσμικὴν ματαίοτητα, καὶ τὰ ἀγαθὰ ἐκεί-
 να, ὅπως ἔλαβες ὑπ' αὐτὴν δαρείαν, εἰς τὰ ὁποῖα ἦσαν πλέον χρεώσης νὰ τὴν
 δευλόσης, ἔκαμες ὅπλα καὶ ὄργανα κατ' αὐτὴν, καὶ ἐτέλεσες θελωτέρα ἀμαρτή-
 ματα. Τίς ἔχει γὰρ ὄμματα νὰ ἰδῇ πάσας τὰς αἰνομίας αὐτὰς, ὅπως ἔπραξες,
 καὶ νὰ μὴ κλαύσῃ ἕως νὰ ἀγάλη σὴν ποτάμι δάκρυα; Τί ἄλλο πρᾶγμα νὰ
 καταλάβῃ, εἰὰ αὐτὰ δὲν αἰθαύσῃ; Διὰ ποῖον ἄλλον νὰ κλαύσῃ, καὶ νὰ
 θρηνήσῃ θελωτότερον; Ἀληθινὰ θάρρῳ, νὰ μὴ εἶναι τινὰς ποσῆτον ἀναίθρη-
 τος, καὶ λάβῃ πόνον εἰς τὴν καρδίαν, ταῦτα πάντα συλλογιζόμενος.

Β'. Νηθεσία. Πόσαι ζημίαι σε ἔρχονται θεὸν μέσα
 τῆς ἀμαρτίας.

Ὁταν ἀπαεθμησῇς τὰ πλήθη τῶν ἐγκλημάτων σου, σοχάσε καὶ τὰς ζημίας,
 ὅπως σὺ ἔρχονται θεὸν μέσα τος, θεὸν νὰ καταλάβῃς πόσιω ἀφέλειαν ἔχα-
 σεις, νὰ ἀθακινηθῆς εἰς πόνον πολλὸν καὶ μεταίσιον. ὅτι εἰς ἄλλο δὲν ἀφελῆ
 λύπη καὶ ὁ πόνος, καθὼς λέγει ὁ Χρυσόσομος, ὅτι δὲν εἶναι ἄλλη ζημία νὰ ἠμπορῇ
 νὰ ἰαθῆθῇ μὲν θλίψιν καὶ πόνον, εἰμὴ μόνον τῆς ἀμαρτίας. Διὰ τὸ ποσῆτον
 καὶ πόνος εἶναι ἀκαίρος εἰς ὅλα καὶ μάταιος, ἔξω ἀπὸ τῶν. Ὅς τις ἐν ποθεῖ
 νὰ ὀπουτῆσῃ αὐτὸν τὸν ψυχοφελῆ καὶ σωτηριωδέστατον πόνον, ἀς συλλογιθῇ μὲν
 ποσοχλῶ καὶ ταπεινώσῃ ἐκεῖνα τὰ ἀγαθὰ, ὅπως ὑπερεῖται, καὶ τὰς ζημίας ὅλας,
 ὅπως τὴν ἔρχονται ἐκ τῆς ἀμαρτίας, θεὸν νὰ γνωρίσῃ πόσον ὀρέπει νὰ πικρῶν-
 θῇ, καὶ νὰ μετανοήσῃ ἐμπόνως. Ἐπαγε εἰς τὴν ἀρχὴν τῆς Βίβλου, ὅπως εἶναι
 γεγραμμένα αἱ ζημίαι, ὅπως λαμβανῆς, καὶ ὅλα ἐκεῖνα τὰ μεγάλα χαερίσματα,
 ὅπως ὑπερεῖσαι, πελαίπωρε ἀθραπτε, θεὸν σὴν θανάσιμον ἀνομημα, καὶ ἔομα-
 ξης, βλέπων, ὅτι μὴ εἶσαι κατακεκομιμένος εἰς αἰώνιον κόλασιν. Ἐξαλείφισαι ἀπὸ
 τῆς Βίβλου τῆς ζωῆς, καὶ ἀπὸ τὸν Θεὸν, ὅπως ἦσαν, γίνεσαι σκλάβος τῶν
 δαίμονος, καὶ ἀπὸ Ναὸς τῆς Ἀγίας Τριάδος, γίνεσαι σπῆλαιον λησῶν, καὶ οἰκί-
 πτερον βασιλίσκων. Ἀπὸ ταύτας τὰς ζημίας ὅλας ἠθωνήτηρ, καὶ θρηνῶν πολλῶν
 ἀξιώτερη εἶναι ἡ ὑπερήσις τῶν Θεῶν, ὅτι αὐτὴ ἡ ζημία εἶναι ρίζα καὶ αἰτία πασῶν
 τῶν ἄλλων. Γίνωσκε γὰρ, ὅτι τὸ ποσῆτον ἀκρον ἀγαθὸν ζημιώνισαι, καὶ τὰ λοιπὰ
 ἀπαντα, ἀθὺς ὅπως τελέσης τὴν ἀμαρτίαν, θεὸν νὰ καταλάβῃς, εἰὰ εἶναι ὀρε-
 πον νὰ κλαίῃ, καὶ νὰ οὐδέσῃσαι ὅλην καρδίαν, ὅς τις ποσῆτον ζημιωθῇ, καὶ πρὸς
 ἀπὸ πόσον μέγαν πλῆτον Μακαεσιότητος καὶ ὕψος χαερίων, εἰς ποσῆτον πέλαγος δου-
 συχίας. Πῶς εἶναι βολετόν νὰ μὴ κλαύσῃ, ὅς τις ἔπεσον εἰς ποσῆτον κακον
 καὶ βάραθρον ἀπωλείας; Ἄνοιζον τὰς ὀφθαλμούς σου, ψυχὴ με πελαίπωρε, νὰ
 καταλάβῃς, τί ἦσαν τὸ ποσῆτον, καὶ ποσῆτον ἐγίνηκες ὑπερον. Ἡθων ὄμνη τῶν
 τῆς Νὰος τῶν ζῶντος Θεῶν, Σκευος τῆς ἐκλογῆς, καὶ θρόνος τῶν ἀληθινῶν Σο-
 λα-

Κολάσεως, ὅπῃ πάντα τὰ μέλι καὶ αἰθίσις, καὶ ἔχουσιν ὀδύνην ἀνείκαστον, τῆσι, τὸν θρῆνον οἱ ὀφθαλμοί, τὸν βρυγμὸν οἱ ὀδόντες, τὴν δυσωδίαν ἢ ὄσφρησις, ἢ ἀκοὴ κτύπου καὶ βοᾶς ὀδύρμων, δὶψαν ἢ γεῦσις, πέναν ὀσόμαχος, καὶ ἀπλῶς εἰπεῖν, ὅλα τὰ μέλι καὶ ἔχουσι τὴν ἰδίαν τιμωρίαν καὶ κόλασιν, καθὼς εἰς τὸ τέλος τῆς Βίβλου σαφέστερον φαίνεται, καὶ τὸ ὀδυνώτερον πάντων, καὶ θλίβονται, ὅτι ἢ παιδύσις τῶν εἶναι αἰώνιος, καὶ ἄπο τῆτο καὶ λαμβάνουσι ἀμαρτολοὶ μὲν γάλλω ἀπόγνωσιν, καὶ ἐνθυμῆμφοι τὴν πορτέραν ἀπόλαυσιν, ὅπῃ εἴχασιν, καὶ θλίβονται μᾶλλον, ὅτι πλέον δεῖ ἡμπορεῖν καὶ ἔχον τινὰ ὠδωκλισην, ἀλλὰ ἀτελόπτην τέλος καὶ ἀθάνατον θάνατον, καὶ καὶ λέγει πᾶς εἷας ἀμαρτωλὸς πρὸς τὴν λόγην. Ὡς ψυχὴ μου, ἔφθασε τὸ τέλος τῆς ὑπερηφανίας καὶ ἀφροσύνης σου, καὶ τῆς σαρκικῶν ἡδονῶν, ἃς ἠγάπησας, καὶ ἐπόθιστας μᾶλλον, ἢ τὸν Θεόν. Πῶς εἶσαι τώρα; Τί ἐγένητε ἡδοναῖς καὶ ἀπόλαυσεῖς μου; Ποίαν ὠφέλειαν μὲν ἐδώσατε; Διὰ λόγην σου ζημιάνομαι τὴν Οὐρανίον ἀπόλαυσιν, καὶ ἀγαθὰ τὰ αἰώνια, καὶ κληρονομίαν ἀτελόπτην κόλασιν. Εἰ καὶ εἰσὶ ταῦτα, ἀμαρτωλὸς, ἀληθέςατα, καὶ μέλλει καὶ βῶναι τότε αὐτοὶ οἱ σκάληκες τὴν καρδίαν σου ἀνωφέλδωτα, δεῖ εἶναι κάλλιον καὶ τὴν λέγην τώρα μὲν ὠφέλιός σου, καὶ κατακρίνης τὴν λόγην σου μὲν σαρκῶν καὶ ὀδύρμων πρὸ τῆς δίκης ἐκείνης τῆς φοβερᾶς, καὶ φύγης δίκην τὴν εὐδικον;

Ε'. Περὶ τῆς ἐργεσιῶν τῆ Σωτήρος μας.

Προσῆτον δὲ ἄπο ὅλα ταῦτα, ἀξιάει τὸν πόρον τῆς σωτηρίας τὸ ἀπειρον πλῆθος τῆς ἐργεσιῶν τῆ Σωτήρος σου. ὅτι ὅσον σοχαζέσαι ταῖς καλοποιήσεως, ὅπῃ σὺ ἔκαμψι ὁ πανάγαθος, ποῦτον μᾶλλον ἐνβέπσαι τὴν πρὸς αὐτὸν ἀχαριστίαν καὶ ποινῆν σου. Οὕτως εἴχασιν καὶ οἱ Προφῆται σωθήσειν, καὶ ὠδωκλισην τὸν λαόν εἰς μετανοίαν καὶ σωτηρίαν τῆς καρδίας, καθὼς ἔκαμψι ὁ Νάθων πρὸς τὸν Δαβίδ, καὶ πρὶν τὸν ἐλέγη καὶ τὴν μοιχείαν, τὴν ἀνῆγγελε ταῖς ἐργεσιῶν καὶ χάριτας, ὅπῃ ἔλαβον ἀπο τὸν Θεόν. Ἐνθυμήσου γὰρ καὶ σὺ τὰς θείας δωρεάς, καὶ ἐργεσιῶν, ὅπῃ σὺ ἔπλασεν ἐκ τῆ μη ὄντος εἰς τὸ εἶναι, καὶ σὺ ἐλύθωσεν καὶ τὴν παναχαρίαν αὐτῆ καὶ τιμὴ Αἵματος, σὺ ἔχασεν τὸ Γερόν Βάπτισμα, σὺ καὶ ὠδωκλισην ἀπο τῆς δωρεᾶς ὠδωκλισην, καὶ σκέπεισε, καὶ ἀπλῶς ὅσα ὠφελήματα εἶναι εἰς ὅλον τὸν Κόσμον ἅπαντα εἰσὶν ἐργεσιῶν Θεοῦ πρὸς ὑπερηφανίαν σου. ὁ Οὐρανὸς, ἡ γῆ, καὶ ἡ θάλασσα, καὶ πάντα τὰ ἐν αὐτοῖς ὄρατα καὶ ἀόρατα, τὰ ἰποῖα ἀφίτω, καὶ τὰ ἔγραφα εἰς τὸ 15. κεφ. καὶ ἀνάγνωσον αὐτὸ μὲν τὴν καλοποιήν ταύτην, ὅτι ἐκεῖ βλέπεις πᾶσας τὰς ἀχαριστίας σου. Πῶς πολμᾶς λοιπὸν, καὶ πικραίνεις μὲν τὰς ἀμαρτίας σου ποῦτον ἐργετίαν πλάσιοπαροχον, ὅστις ὑπέμεινε πᾶσας ὀνειδισμῶν καὶ ραπίσματα, φραγγελαίσεις, καὶ σαρκικὸν θάνατον, καὶ καὶ σὺ λυθώσῃ τῆς αἰχμαλωσίας τῆς δαίμονος; Καὶ ταῦτε γὰρ, πᾶσας αἰτίας ἔχεις καὶ πρηνῆς ὀδύρμων, βλέποντας ποσᾶν ἐξανααύρωσας εἷας Δεσπότην ποῦτον γλυκύτατον. Ταῦτα πάντα συλλογισθῶν, ἀναείδησον ἀπο τὸ εὐ μέρος τὴν ἀσπλαγχτίαν αὐτῆ, καὶ συμπάθειν, καὶ ἀπο τὸ ἄλλο τὴν μεγάλην ἀγνωμοσύνην σου, καὶ ὠδωκλισην εἰς αὐτὸν μὲν σωτηρίαν μὲν καρδίας, αἰτῶ συγχώρησιν, καὶ ὠδωκλισην πᾶσας τὰς ἀμαρτίας σου μὲν ταπεινάσιν. Οὗτοι εἰσὶν, ἀδελφεῖ μου, οἱ σοχασμοί, ὅπῃ ὠφέλιος ποῦτον τὰς ἀναγιώσκοντας, καὶ φέρουσιν εἰς τὴν καρδίαν τὴν σωτηρίαν, ἢ ὅποια εἶναι

Περὶ Ἐξομολογήσεως.

ΑΝαμεταξὺ εἰς τὰς λοιπὰς δωρεὰς, μᾶς ἔδωκεν ὁ πάντοφος Ἰατρός, καὶ Σωτὴρ ἡμῶν Θεός, καὶ τὸ τῆς Μετανοίας μυστήριον, ἵνα νὰ ἀφανίζωμεν δι' αὐτῆς πάσας τὰς ἐνέδρας τῶν δαίμονος, δίδωντάς μας δυνάμιν ἵνα τὴν ἀπειρον αὐτὴ ἀγαθότητα νὰ ἐκφράσωμεν πάλιν μὲν τὴν ἀμαρτίαν ἕνεκα ταύτης τῆς μετανοίας ἀναμάρτητοι, ὡς τὸ κρῖνον, καὶ ἀνδύθωμι τῆς αἰωνίης κολάσεως. Τὸ β. γὰρ μέρος αὐτῆς ἔστιν ἡ ἀγία Ἐξομολόγησις, χωρὶς τῆς οποίας δεῦν εἶναι βολετὸν νὰ σωθῆτιν, ἕνεκα ὅσας ἀρετὰς καὶ ἀνέχη. Αὐτὴν τὴν Ἐξομολόγησιν ὀρέγεται ἀξίωσα ὁ Κύριος, καὶ οἰκονομᾷ μὲ ποικίλους ἔσπες, νὰ γνωρίσῃ τὸ πταισισμόν τε ὁ ἀνθρώπος, νὰ τὸ εἰπῇ μὲ καρδίας ταπεινώσιν. Διὰ τὸτο ἐπαρτίσθη τὸν Προπάτορα, ὅταν ἔπεσον εἰς τὴν ᾠδακὴν, νὰ γνωρίσῃ τὴν ἀμαρτίαν αὐτῆ, καὶ τὴν εἶπεν. Ἀδὰμ, πῶ εἶσαι; τί ἐπέσες, πόσον κακὸν ἔπραξες; ἐπέφε εἰς μετανοίαν, καὶ ὁμολόγησαι τὸ ἀμαρτήματά σου, νὰ λάβῃς συγχώρησιν. Τὸ αὐτὸ εἶπε τῆς Εὐας, τῆς Κάιν, καὶ εἰς ἄλλας διαφόρους τόπους τῆς παλαιᾶς Γραφῆς φαίνεται ὠφέλιμος ἡ Ἐξομολόγησις. Ὁ Σολομὼν λέγει, ὅτι ὁ κρύπτων ἀμαρτίαν, κατὰ ἐξῆς, ἦγεν ὅστις κρύπτει τὰς ἀμαρτίας αὐτῆ, δεῦν σώνεται, καὶ ὅποιος αὐτὰς ὁμολογᾷται, λαμβάνει ἔλεος. Ἐτι δὲ καὶ ὁ Προφήτης ἐπαινεῖ ταύτην τὴν ᾠδακὴν εἰς διαφόρους Ψαλμοὺς, λέγων. Ἐξομολογήσομαι σοί, Κύριε, ἐν ὅλη καρδίᾳ μου. Ἀγαθὸν τὸ ὁμολογεῖσθαι τῷ Κυρίῳ, καὶ ἄλλα ὅμοια. Ὁ Προφήτης Ησαΐας λέγει, ἐὰν ἔχῃς τίποτες ἀμαρτήματα, ἔπειτα κάλυψέ το, ἵνα δικαιωθῆς. Ἰδὲ πῶς ἡ Ἐξομολόγησις δικαιώνει τὸν ἀνθρώπον. Εἶχα καὶ ἄλλας πολλὰς μαρτυρίας τῆς παλαιᾶς καὶ νέας Γραφῆς, ἀλλὰ τὰς ᾠδακὴν ἔχω, ἕνεκα ἔχω νὰ σωθῆτιν πολλὰ ἕνεκα ταύτην τὴν ᾠδακὴν, ἐπειδὴ αὐτὴ εἶναι ἀρχὴ τῆς σωτηρίας ἡμῶν. Καὶ μὴ ἐν ᾠδακὴν τινὰ νὰ ὁμολογηθῆ ὅσα εἶναι ἐπαρτίσθη, ὅτι ἡ αἰσχύνῃ, ὅπε λαμβάνει, ὅταν τὰ λέγῃ τῶν Πνευματικῶν, εἶναι εὐα μέρος τῆς κανόνος. καὶ ἕνεκα ἡ ἐν ᾠδακὴν εἶναι βαρὴ αἰτιωσι, μᾶς προσάξει ὁ Κύριος νὰ ὁμολογῆμεν τὰς ἀμαρτίας μας, νὰ λαμβάνωμεν αἰχμητὴν ἀπὸ κολάσεως. Περὶ ταύτης τῆς Ἐξομολογήσεως ἔγραψαν τινὲς διδάσκαλοι διαφόρους ἐπιμνηστικῶν, ἀλλὰ ἕνεκα εἶναι πολὺ λόγοι, ἐσωδάξωμεν ἅπα ὅλην μικρὸν σωτομον ἕσπον, ἵκανὸν καὶ ἀρμόδιον νὰ ἐξαγγέλλῃ πάσας τὰς ἀμαρτίας τε, ὡς χρεώσῃς τῶ Θεῷ καὶ τῆς Ἐκκλησίας, καὶ τὸ δυνατὸν καὶ χαυνον τῆς ἀνθρωπότητος. Ἐὰν ὀρέγεται νὰ φιλοκαλήσῃ μὲ τὴν Ἐξομολόγησιν, καὶ νὰ καθαρίσῃ ὅλην τὴν ρύπανσιν τῆς σινειδῆσεως, ἕνεκα νὰ ἀρεθῆ ἡ ψυχὴ σε λελαμπρυσμένη ἐνώπιον τῶ Θεῷ, μὴ ὑπάγῃς ἀπλῶς καὶ ὡς ἔτυχεν εἰς αὐτὸ τὸ μυστήριον, καὶ ἕνεκα τὴν ἀπέπεσαν ποιοποιμαστῶν, καθὼς ποῖσιν τινὲς ἀμαρτίαι. Διὰ τὸ καὶ ἕνεκα ὁμολογῶνται καλῶς, ἕπε τί νὰ εἰπῶσιν ἐξάρεσιν, ἀλλὰ φύλαξον ἀνεβῶς αὐτὰ, ὅπε εἰς νεθεσίαν σε γαφομῶν, ἐὰν θέλῃς νὰ λάβῃς τελείαν τῆς ἀμαρτιῶν σου συγχώρησιν.

Πρῶτον ἐπιμάσθη δύο ἢ τρεῖς ἡμέρας ἀπορήτερα, καὶ σοχάσθη πόσον κερὸς εἶναι ὅπε δεῦν ὁμολογήσῃς, καὶ ἀπ' ἐκείνου τὴν ᾠραν ἕως ἐδῶ ἐπέσειναι μὲ πολ-

πολλῶν ἐπιμέλειαν εἰς πάσα ἀμαρτήματα ἔπαισες, καὶ μὴ ἀμελήσεις εἰς ἕνα τοσούτως, ἀλλὰ βάλε σύννοιαν καὶ προθυμίαν τοσαύτην, ὡς περὶ καὶ ἦτον ἡ μεγαλύτερη ἀνάγκη τῶ σώματος. Λόγῳ χάριν, εὐὸ ἦσαν ἐπιβόπος, ἢ ραμματικὸς τινὸς Ἀρχόντος εἰς ὅλας τὰ χρεῖα, καὶ δίδης τῆς αἰθρώπου, καὶ καὶ λαμβάνης τὴν ἐσωδίαν τε, καὶ καθεὶ χρόνον καὶ σὲ κρᾶζῃ, καὶ δίδης λόγον, τίνος καὶ τίνος ἐδώ-
 σεις σίτον, οἶνον, ἔλαιον, καὶ ἄλλα τοιαῦτα, καὶ σὲ τὰ κάμη καλὰ, τὰ δὲ ἐπι-
 λοιπα καὶ πληρώσης, ὅπως ἐσὺ ἰδαπαύσεις, δεῦ ἐπιμελεσθῆναι τόσον, ὅπως καὶ μὴ
 ἀσοχίσης εἷνα ἄσπρον, δεῦ καὶ μὴ τὸ πληρώσης δεῦτο ἰδικόν σε, καὶ ζημιωθῆς;
 Τόσῳ ἐπιμέλειαν πρέπει καὶ βάλης, καὶ φειρότερον εἰς αὐτὴν τὴν ἀναγκαίαν
 ὑπόθεσιν, εἰς τὴν ὁποῖαν δεῦ κινδυνώεις καὶ ζημιωθῆς χίλια φλωεῖα, ἢ ἄλλα
 πρόσκαιρα παράγματα, ἀλλὰ ζῶν αἰώνιον καὶ ἀφρόδωτον καὶ κατακευθῆς εἰς
 κόλασιν ἀπελόβητον, εὐὸ ἀμελήσης εἰς αὐτὴν τὴν ἐργασίαν. Ἐρῶνισον ἐν
 τὰς δέκα Ἐπιτολὰς τῶ Κυρίου, τὰ ἐπὶ τῷ θανάτῳ ἀμαρτήματα, τὰ: εἰ. αἰδή-
 σεις, τὰ ἄρθρα τῆς Πίστεως, τὰ ἐπὶ τῶ ἔργα τῆς ἐλεημοσύνης, σωματικά, καὶ
 πνευματικά, καὶ πάσαν ἄλλαν ἀφθελίαν τῆς Ἐκκλησίας μας, συλλογίζομε-
 νος, εἰς πόσας ἡμέρας, καὶ πόσας φορὰς ἔπαισες εἰς τὴν ἀμαρτίαν, μὲ νῦν, μὲ
 λόγον, ἢ μὲ ἔργον, καὶ ὅλα τὰ σωμακόλυθα, φειδὶ τῶ ὁποῖαν χειρομὴ ἐδὼ φει-
 κάτω. Δὲπερὸν, εἶσαι χρεώσης καὶ εἰπῆς τὸν ἀρεθμόν τῶ ἀμαρτημάτων σε, εὐὸ
 ἐνθυμᾶσαι πόσαις φορὰς ἡμέρας, ἢ καὶ καὶ εἰπῆς πόσον καιρὸν δὲίσκοσαν
 εἰς τὴν ἀμαρτίαν, καὶ εὐὸ ἡμέρας ὅσας εἶχες καιρὸν ἐπιπέδειον, ἢ ἔγρα-
 τῶσαν ἡμέρας τινὰς δεῦ καὶ κατελάβη ὁ ἰαβὸς τῶ τῆς ἀδελφείας ποιότητα,
 καὶ τὴν ἰαβὸση καὶ τὸ πρῶτον. Τρίτον, δεῦ φθαίει μόνον καὶ εἰπῆς τὸν ἀρεθ-
 μὸν τῶ ἀμαρτημάτων, ἀλλὰ καὶ τὰ σωμακόλυθα, ἦγεν, Πῶ. Πῶς. Πῶτε. Μὲ
 τίνα, καὶ ποσαὶ ἀμαρτίαν ἐτέλεσας, καὶ ἄλλα τοιαῦτα, ὅπως βαρύνουσι τὸ ἀνό-
 μημα, ὅτι καὶ ἀμαρτήσης μὲ γυναῖκα ἀνάνδρον, εἶναι πορνεία· μὲ ὑπάνδρον,
 μοιχεία, ὅπως εἶναι βαρύτερον· μὲ Καλοζαίαν Ἱεροσουλία, ἢ μοιχεία πνευματι-
 κή. μὲ συγχρῆ, αἰμομιξία. μὲ κόρην σανικῶς τῆς, βία. καὶ πρέπει καὶ εἰπῆς
 ὅσα βαρύνουσι τὸ ἀνόμημα. εἰς τί τὸπον τὰ ἔκαμες. ὅτι βαρύτερον εἶναι καὶ
 ἀμαρτήσης εἰς τὸ φανερόν, ἢ εἰς ἀφιερωμῶν τὸπον, παρὲξ καὶ τὸ κάμη δεῦτο-
 κρυφα. Γίνωσκε δὲ ἀκερβᾶς καὶ τῶτο, ὅτι δεῦ πρέπει καὶ πολυδιγασαί τῶ
 Πνευματικῶ ὄλλω τὴν ἰσορίαν τῆς ὑποθέσεως, πῶς, καὶ πῶς ἡμέρας. ἀλλὰ εἰς
 ὀλίγα λόγια καὶ εἰπῆς μόνον τὸ ὄνομα, καὶ τὸ εἶδος τῆς ἀμαρτίας, καὶ τὸν ἀρεθμόν,
 ποσαὶς ἡμέρας, καὶ καὶ μὴ διγᾶσαι ἀχρηστὰ καὶ ἀπρῶτα λόγια, ὅπως δεῦ καὶ
 μνησι χρεῖα, ἔπε καὶ ὁμολογήσης τὸ ἄλλο πρόσωπον, ὅπως ἐπράξατε ἀνάμα
 τὴν ἀμαρτίαν, ἦγεν, καὶ μὴ εἰπῆς, ἔκλεψα μὲ τὸν δεῖνα ἀνάνδρον, ἢ ἐπορ-
 νύσσα μὲ τὴν δεῖνα γυναῖκα, ἀλλὰ μόνον εἰπέ τὸ ἀμαρτήμα, τὸ δὲ ὄνομα δεῦ
 εἶναι πρέπει καὶ φανερώσης. Γίνωσκε δὲ καὶ τῶτο, ὅτι τὰ σαρκικά ἀμαρτήματα
 γίνονται μὲ τέσσαρες ἡμέρας· μὲ τὸν νῦν, καὶ διάνοιαν, μὲ τὸν λογόν, μὲ τὴν ἀφῶν,
 καὶ μὲ τὸ ἔργον. Εὐὸ ἐν ἡμέρας μὲ τὸ ἔργον, ἀρκεῖ καὶ εἰπῆς, ἐπορνύσσα.
 Εὐὸ ἐγγίξης μὲ τὸ χεῖρ, εἰπέ ποσαὶς φορὰς. Εὐὸ μὲ λόγον μόνον ἰσωτύχης,
 εἰπέ πῶς ἐλάλησες λόγια αἰχρᾶ καὶ ἄχρημα, δεῦ καὶ ἀφθελιότης εἰς τὸ κα-
 κόν, ἢ δεῦ μετεωρισμόν, καὶ μὴ κάθεσαι καὶ λέγῃς τί, καὶ τί λόγον εἶπες.
 Εἰ δὲ πάλιν καὶ διάνοιαν ἡμέρας, φθαίει καὶ εἰπῆς, ὅτι εἶχες ῥερωμῶν
 λογισμῶς τῆς πορνείας, ἐκαστίας, ἢ σανικῶς σε. Πέμπτον καὶ τελευταῖον, ὅπως
 ταῖς

ταῖς ἐν ἑσέῳ Πνευματικὸν ἰατρὸν, νὰ εἶναι γραμματισμῶς, ἢ ἔμπερος εἰς τὴν ἀρχὴν, νὰ γνωρίζῃ καλὰ πρὸς πληγὰς, δεῖ νὰ δίδῃ καὶ τὰ ἰατρικὰ καὶ τὰ ψυχολογικὰ ἀρμόδια, καθὼς ἠθέλησεν κάμῃ εἰς τὴν σωματικῶς πληγῶν νὰ γυρέψῃ τὸν σοφώτερον ἰατρὸν. Ὅτι εἰδαμὲν πολλὰς τὴν σήμερον, ὅτε δεῖ νὰ μὴ ἰξοῦρην νὰ ἰατρούσκωιν, ἐδωκότων πολλὰς ἀδυνεῖς, τὸ ὁποῖον ἠμποροῦμεν νὰ εἰπῶμεν καὶ εἰς τὰς Πνευματικὰς. δεῖ, ὅταν εἷας τυφλὸς γίνῃται ὁδηγὸς ἄλλῃ τυφλῷ, εἶναι χρεῖα, καθὼς εἶπεν ὁ Κύριος, νὰ πέσωσιν εἰς τὸν λάκκον ἀμφοτέρω. Ὅταν ἔν ἑσέῳ καλὸν Πνευματικόν, μὴ ὑπάγῃ πλέον εἰς ἄλλον τινα. Εἰ δὲ παραμαρτυροῦσαι τὴν Ἐξομολογήσιν, εἶδεν ἀφελαῖσαι. Λόγῳ χάριν, νὰ Ἐξομολογηθῆς εἰς εἷα τόσαις φοραῖς, ἕπειτα δεῖ εἰς ἑαυτὸν περὶ πάλιν εἰς τὴν αὐτὴν ἀμαρτίαν, ἐνβέβησαι αὐτὸν τὸν Πνευματικόν, καὶ πηγήεις εἰς ἄλλον, δεῖ νὰ λάβῃς ὀλίγῳ αἰχμῶν, ἢ κανόνα ἐλαφρότερον, τότε γίνωσκε, ὅτι ἡ Ἐξομολογήσις αὐτῆ δὲν ἀφελαῖ, ἀλλὰ ἀδιόρθωτος εἶσαι, εἰ δὲ ὑπάγῃς εἰς τὴν πρώτην νὰ τὰ εἰπῇς.

Ἡ Ἐξομολογήσις, πρέπει νὰ ἔχῃ αὐτὰ τὰ δέκα ἰδιώματα, α. νὰ εἶναι ἀπλή καὶ βραχεία, νὰ μὴ λέγῃς ἀκαίρα λόγια, ἰσοείας, καὶ ἀδυσμῖδια, καθὼς κάμνουν τινὲς γνωαῖκες ἀγνωσταις, ἀλλὰ μόνον τὰ χρεῖαζόμενα. β. ταπεινὴ, νὰ γνωρίζῃς, πῶς εἶσαι ἀμαρτωλὸς καὶ ταλαίπωρος, καὶ νὰ μὴ καυχῶσαι, ἀλλὰ νὰ ἔχῃς λόγια ταπεινὰ, καὶ χήματα. γ. ἀληθῆς, χωρὶς ψεύδος, καὶ ὁρῶσιν, μὴτε ὀλιγώτερον νὰ εἰπῇς ὅσα ἔπραξες, μὴτε πλεονάζον, ἀλλὰ μόνον ὅσα γινώσκεις, καὶ ἐλέγχῃ σε ἡ συνείδησις, χωρὶς τινα πρὸφασιν. ἢ γὰρ νὰ μὴ λέγῃς, ὁ δαίμων μὲ ἠρέθισε καὶ ἠμαρτάσα, ἢ ὁ δαίμων ἀνθρώπου ἦτον αἰτία, καθὼς λέγουσιν τινὲς ἀφρονέσται, δεῖ νὰ ἐλαφρύνῃ τὸ βάρος τῆς ἀμαρτίας τῆς, ἢ ὁποῖαις πρὸφασταις εἶναι αἰτία, καὶ σρέψωσιν ἀσυγχώρητοι. Διὰ τὸ ἡ κάμνει χρεῖα (καθὼς λέγει ὁ Δαβὶδ. Εἶπα, ἐξαγορεύσω κατ' ἐμὲ τὴν ἀνομίαν μου τῷ Κυρίῳ) νὰ κατακείνης τὰ λόγῳ σε, πῶς ἦσαν αἰτία καὶ ἡμαρτες, καὶ οὐκ ἄλλος τινὲς. ὅτι καλὰ ἠμπορεῖ ὁ δαίμων, ἢ ἄλλος τις, νὰ σε ἀδελφικῶς εἰς τὸ κακόν, νὰ σε διωκῶσιν δὲν δύνονται, ὅτι εἰς τὸ θελήματ' εἶσαι, καὶ τὸ κάμνῃς, ἢ ὄχι. Ὅσον ἔν Οὐρανοῖς δικαιοῦσαι, ὅτι μόνον εἰς τὰς ἐξομολογητικὰς κείσῃς ἀφελαῖσαι πρὸφασίζόμενος, ἀμὴν εἰδὼ, ὅσον πρὸφασίζεσαι, τόσον μάλιστα κατακείνῃσαι. δ. πρέπει νὰ εἶναι ταχεῖα ἡ Ἐξομολογήσις. ἢ γὰρ, ὡς ἀμαρτήσῃς, νὰ βέχῃς πρὸς τὸν Πνευματικόν, καθὼς κάμνεις εἰς τὴν πληγῶν τῷ σώματι. ε. δελεητικὴ, μὲ ἀτακτὰ καὶ φρόνιμα λόγια, τόσον εἰς τὸν μετανοοῦντα, ὡς καὶ εἰς τὸν Πνευματικόν, νὰ εἶναι γνωστικὸς, νὰ ἐξετάζῃ πιδέξια, καὶ μάλιστα πρὸς γνωαῖκας μὲ ἀδύναμα λόγια. σ. νὰ εἶναι μετ' αἰδῆς, ἢ γὰρ νὰ ἀλαβῆσαι, καὶ νὰ ἐνβέβησαι, ὅτι ἐλύπησες τὸν Θεόν, καὶ ἔβλαψες τὴν ψυχὴν σε καὶ τὸν πλησίον. καὶ καθὼς ὁ τελῶνης δὲν ἐτόλμα νὰ κοιτάξῃ πρὸς Οὐρανόν, νὰ αἰχμῶσῃ, ἵνα φῶσιν τῷ Θεῷ εὐχῆς ἔλεος, ὅτι ἡ ἐνβόπῃ εἶναι εἷα μέρος τῆς μετανοίας. ζ. σῶα καὶ ἀκέραια, καὶ πῆσι, νὰ μὴ κρύβῃς τίποτες, δεῖ νὰ εἰπῇς εἰς ἄλλον Πνευματικόν, καὶ τῷ εἶναι Ἰερουσαλὴμ, ἕξω νὰ ἀσαχήσῃς ὅσα λήθῃς κανὸν ἀμφοτέρω πταίσωμεν, ὅτι τὰ μεγάλα ἀνομήματα δὲν ἀσοχίζονται. ἢ. μυστικὴ. εἰς τὸν πρὸς ἀποκρυφόν, νὰ μὴ πῇ ἀκέραια ἄλλος τινὲς, καὶ ὅς τις ἀδελφικῶς ἢ ἀμαρτάνει βαρῶς. καὶ εἶναι χρεῖας νὰ μὴ τὸ ὁμολογήσῃ ποσῶς, εἰ δὲ ἐκοπταν καὶ τὴν κεφαλὴν

τε. καθώς κ' ὁ Πνευματικὸς δὲν ἠμπορεῖ νὰ φανερώσῃ τὴν ἀμαρτίαν τινὸς, κἀν ὑβρίσῃ αὐτὸν ὁ ἔξομολογηθεὶς, ἢ κἀν μεγάλῳ ζημίῳ τὴν κἀμῃ, ἀλλὰ νὰ πὴν ἔχῃ ἀπόκρυφον. 3. Φριωντική, μὲ δάκρυα, καὶ λύπῳ ἀπὸ καρδίας, νὰ μισῆς τὸ ἀμάρτημα, ἔχωντας εἰς τὸν νῦν σε νὰ μὴ τὸ κἀμῃ πλέον. ὅτι εἰὰ δὲν ἔχῃς γνώμῳ, κ' θέλῃσιν σερεῖν, νὰ μὴ ἀμαρτήσῃς πλέον, κ' νὰ φύγῃς ἀπὸ τὸν τόπον, κ' πῶσωπον, ὅπῃ ἀπέπεσαι, δὲν εἶναι ἀληθινὴ ἢ μετανοιά σε, ἔτε συγχαρημῶς εἶσαι. Λόγῃ χάριν, εἰὰ ἐπόρνεύσῃς μὲ γυναῖκα τῶ οἴκου σε, νὰ τὴν διώξῃς, καθὼς εἶπομῃ ἀνάθευ, ἢ μὲ ἄλλῳ, νὰ μὴ ὑπάγῃς πλέον νὰ τὴν ἀνταμώσῃς. Εἰὰ ἔβλασφήμισῃς εἰς τὸ παιγνίδι, νὰ μὴ παίξῃς πλέον. Εἰὰ ἀποροινώσῃς, ὅτι μέλλῃς νὰ μεθύσῃς εἰς τὸ συμπόσιον, ὅπῃ σὲ ἔχῃσι καλεσμῶν, νὰ μὴ ὑπάγῃς, ὅτι ἢ μέθῃ εἶναι χεδὸν ὡς κ' τὴν πορείαν. Εἰὰ κρατῆς ξείον παῖγμα, νὰ τὸ δώσῃς δωδύς. Ἀν σὲ ἔπτασε τινὰς, νὰ τῶ συγχαρήσῃς ὄξ ὄλῃς σε τῆς καρδίας, κ' ἄλλα ὅμοια. Εἰδὲ κ' δέρισκῃσαι εἰς ὃ ἀπὸ ταῦτα, φαίνεται πῶς δὲν εἶναι ἀληθῆς ἢ μετανοιά σε, κ' δὲν πρέπει ὁ Πνευματικὸς νὰ σὲ συγχαρήσῃ. Δέκατον κ' ὕστερον, πρέπει νὰ εἶσαι ἔτοιμος πῶς πὴν ἰκανοποίησιν, ἢ γῆν νὰ ἔχῃς εἰς τὸν νῦν σε βεβαίως, νὰ κἀμῃ τὸν κανόνα, ὅπῃ σὲ δώσῃ ὁ ἰαφὸς, ἀόκνως, ὅσον ἠμπορέσῃς ταχύτερον. Ἀς προσέχῃ γῆν πᾶς εἴας ἐν ἀσφαλείᾳ εἰς ταύτῳ τὴν ἀναγκάῳ ὑπόθεσιν, νὰ μὴ ζημιώνεται, φαρβῶντας πῶς εἶναι ἔξομολογημῶς, κ' νὰ μὴ εἶναι. ὅτι εἰὰ ἀσοχήσῃς εἴα θανάσιμον ἀόρημα ἀπὸ τὴν ἀμείλειά σε, δὲν εἶσαι τελείως συγχαρημῶς. Διὰ τῶ γραφομῃ ἐδὼ κἀτω τὰς δέκα Ἐντολάς τῶ Κυρίῳ, δείχνωντας σε, ποσάνῃς ἀμαρτανεὶς εἰς πᾶσαν μίαν, δὲν νὰ ἔχῃς τὸν ἔσῶπον τῆς ἔξομολογήσεως δλοκώτερον. Ὅταν ἐν ὑπάγῃς εἰς τὸν Πνευματικὸν, σαράτσῳν ἔμπαρθευ αὐτῶ μὲ ταπεινώσῃν κ' δλοάβειαν, ὄσῳ ἔχῃς πῶς τὴν Εἰκόνα τῶ Δεωτότῳ, αὐτῆς τῶ ὅποῖς εἶναι αὐτὸς ἐδὼ εἰς πὴν γῆν, ὡπερ τοποτηρητῆς αὐτῶ καὶ ὄπῃ ἔσῶπος. ἔπειτα εἰπὲ πῶς αὐτὸν ταῦτα, κλίνωντας εἰς τὴν γῆν τὸ πῶσωπον.

Πρῶτῃ Ἐντολή. Ἀγαπήσῃς Κύριον τὸν Θεόν σε.

Δ Ἐν ἠγάπησα Κύριον τὸν Θεόν με, καθὼς μὲ πῶσά ζει, ὄξ ὄλῃς με τῆς ψυχῆς κ' δυνάμειως, ἔτε καταχέως τῶ δλοχρίσῃσαι εἰς τὰς δλοργεσίας, ὅπῃ μὲ ἔκαμῃ. Ἐπειτα εἰπὲ ὅσα ἀμαρτήματα ἐνθυμᾶσαι, καὶ ἔπαρξῃς κ' τῆς Ἐντολῆς ταύτης. ἢ γῆν, εἰὰ ἔχῃς ἀμφιβολίαν τινὰ εἰς κανὴν ἀπὸ τῶ Ἄρθρου τῆς Πίσεως, τὰ ὅποῖα πῶς εἶχονται εἰς τὸ Πισθῶν εἰς εἴα Θεόν, κ' τὰ ἔξῃς. Εἰὰ ἔκαμῃς μαγείαν, ἢ γοητείαν. ἢ ἔχῃς μόλυβδον, ἢ κάρβυνα εἰς τὴν κεφαλὴν τῶ αἰδουῆς, ἢ ἀποδύεις ζῶα, νὰ μὴ τὰ φάγῃ ὁ λύκος, ἢ ἀνδρόγυνα, νὰ μὴ σμίξῃσιν, ἢ γαβόεις ζάλλῳ, ἢ ἄλλας πῶρξῃς ὁμοίας μετέρχεσαι. Εἰ τις ὄρεγεται νὰ ἰδῇ πόσον βαρῆα κανονίζονται τὰ τοιαῦτα, ἄς ἀναγνώσῃ τὸν Νομοκανόνα τὸ α. Κεφ. τῶ μ'. σοιχείῃ εἰς τὸν Ματθαῖον, κ' τὸν ξ'. Κανόνα τῆς Τρέλλῃς, κ' τὸν π γ'. τῶ Μεγάλῳ Βασιλείῳ, νὰ φαυμάσῃ. Ὅσα γῆν ἐνθυμᾶσαι κ' ἔπαρξῃς, ὅπῃ νὰ ἐγγίζῃν εἰς τὸ σέβας τῶ Θεῶ, ἔξομολογήσῃς τα, κ' μάλῃσα, εἰὰ εἶπες λόγον τινὰς βλάσφημον κατ' αὐτῶ, ἢ τινὸς τῶ Ἁγίῳ. Εἰὰ ἔπαρξῃς εἰς τὰς θλίψεις κ' ἀρρώσῃας σε, κ' δὲν δλοχρίσῃσαι τῶ Κυρίῳ, ὡς ἔπαρθευ. Εἰὰ ἀναθεμάτισῃς τινὰ Χριστιανόν, ἢ παρέδωσῃς τῶ θλοβόλῳ, κ' ἄλλα ὅσα ἐνθυμᾶσαι, κ' ἔπαρξῃς κ' τῆς ἐντολῆς ταύτης.

Β'. Ἐντολή. Οὐ λήψῃ τὸ ὄνομα αὐτῆ ὀπί ματαίω.

Πεὶ δὲ τὴν β'. Ἐντολὴν εἰπεῖ, πόσαις φοραῖς ὤμοσας τὸν Θεόν, ἢ τινὰ ἄγιον, χωρὶς ἀνάγκης μεγάλης, ἀλήθεια, ἢ ψέματα. Ἐὰν ὤμοσας νὰ φυλάξης τῶσμων εὐλογον, καὶ δὲν τὸ ἐφύλαξῃς, ἢ νὰ κάμῃς ζημίαν τινὰ, καὶ τὸ ἐπαράξῃς, διὰ νὰ μὴ ὀπορήσῃς, καὶ ἔβαλες ἄλλον, καὶ ὤμοσας. Ἐὰν δὲν κερδαίνῃς τὰ τέκνα καὶ δούλους, νὰ μὴ ὀνομάζῃς. Γίωσκε δὲ ἀκριβῶς, ὅτι, ἐπίται τάξῃς, ἢ ὁμόσῃς, νὰ κάμῃς τινὰ θεάρετον παρὰ τὴν εἴσοδον, εἴσαι χρεώσῃς νὰ τελέσῃς ταχέως τὸ τῶσμων, διὰ νὰ μὴ ἀσοχήσῃς, καὶ ἔχῃς διπλὸν τὸ ἀμάρτημα, πῶς δὲν ἔκαμες τὸ αγαθόν, καὶ πῶς ὀπορήσῃς. Εἶδὲ καὶ δὲν εἶναι τῆς δυνάμεώς σε τὸ τῶσμων, ἢ δὲν εἶναι εἰς τὴν ἐξουσίαν σου, δὲν σε βιάζει ὁ Νόμος, νὰ τὸ τελέσῃς, μόνον διὰ τὸν ὄρκον κανονίζεσαι. Ἐὰν δὲ περὶ τῆς, ἢ ὁμόσῃς, δὲν εἶναι συγχωρηθῆναι νὰ τὸ κάμῃς, ἀλλὰ διὰ μὴ τὸν ὄρκον νὰ κανονίσῃς βαρύνεται, τὴν δὲ ἀμαρτίαν ἐδαμῶς νὰ τελέσῃς, ὅτι κἀλλιον ἦτον νὰ ὀπορήσῃς καὶ ὁ Ἡρώδης, παρέξ νὰ φονεύσῃ τὸν Πρόδρομον. Ὅταν δὲ σε προσκαλέσῃ εἰς τὸ Κερίμιον μάρτυρα, εἰπεῖ τὴν ἀλήθειαν, καὶ μὴ νὰ θανατώσῃς πολλὰς μετὰ τὴν μαρτυρίαν σου, καὶ μὴ ὁμόσῃς ἐσὺ ψέματα, νὰ κολαδῇς ψυχικά, δὲν νὰ μὴ ὑποθαίῃ ἄλλος σωματικά. Καλὰ καὶ τινὲς ἀγνώστα λέγουσιν, ὅτι νὰ ψευδομαρτυρήσῃ τινὰς, ὅταν πέρνοσι ζωὴν ἀνθρώπων, διὰ νὰ μὴ τὸν θανατώσῃς, δὲν εἶναι ἀμάρτημα, ὅμως αὐτὸ δὲν εἶναι ἀλήθεια, ἀλλὰ ψεῦδος καὶ λῆρος σαφέστατα.

Γ'. Ἐντολή. Μνήθητι ἀγιάζειν τὴν ἡμέραν τῆ Σαββάτου.

Εἰς τὴν Ἐντολὴν ταύτῃ εἴσαι χρεώσῃς νὰ εἰπῇς, πόσας ἑορτάς τῆ χρόνος ἔμεινες χωρὶς Ἐκκλησιαστικῆς Ἀπολαθίας ὑπὸ ἀμέλειαν, καὶ μάλιτα τὴν ἱεράν Λειτουργίαν. Ὅτι ὅλοι οἱ Χριστιανοὶ εἶναι χρεώσῃς, ἄνδρες καὶ γυναῖκες, νὰ πηδύσωσιν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν πᾶσας τὰς ἑορτάς νὰ ἀκούσωσιν Ἐσπερινόν, Ὁρθρον, καὶ Λειτουργίαν, καὶ ὅς τις δὲν ὑπάγῃ, εἰ μόνον αὐτὸς, ἀλλὰ καὶ ὅσοι εἶναι εἰς τὴν ἐξουσίαν τοῦ ἀμαρτάνει βαρύνεται. Διὰ τὸτο ἔκαμαν οἱ Πατέρες τὴν ἀρχίαν, νὰ πηδύσωσιν εἰς τὸν Ναὸν τῆ Κυρίας, νὰ τὸν δοξολογῆναι, ζῆτῶντες τὴν τῆ ἀμαρτιῶν μας συγχώρησιν, καὶ ὄχι νὰ σαπανῆναι τὰς Κυριακάς, καὶ Δεσποτικὰς ἡμέρας εἰς χορὰς καὶ φαγάδας, καὶ ἄλλας δαιμονικάς, ἢ καὶ σωματικάς ἐργασίας. Ὅμως εἶναι τινὲς πόσον ἀπειθήνοι καὶ τετυφλωμένοι ὑπὸ τὸν κοινὸν, οἱ τινὲς βλέποντες, καὶ ἀκούοντες τὸν ἱερέα νὰ λειτουργῇ, δὲν ἐνοιάζονται πῶς, ἔτε μέλει τῆς τίποτος δι' αὐτὸ, ἀλλὰ κάθονται εἰς τὸν οἶκόν τες οἱ ἀνάχωνται, ἢ σὺ κερδοῦσιν ἔξω εἰς τὰς πλατείας, καὶ φλυαροῦσιν. Ἀλλὰ καὶ ἀπέξω τῆς Ἐκκλησίας εἶδα πολλὰς αὐτὴν τὴν ὥραν, ὅτε ελεύτερα ἔσω ὁ ἱερός, καὶ ἐσωτύχωνται αἰχρὰ καὶ ἀκαιρα λόγια, ὡσπερ νὰ ἦσαν ἀλλόθιοι καὶ Ἀγαρίμοι, νὰ μὴ ὀπορῶσιν πῶς τὸ τῆς Εὐχαριστίας μυστήριον, τὲς ὁποῖες ὑβεῖσα παρὰ τὴν ἐξουσίαν τῆς ἀνομίας τῆς. Καὶ ἔτι πρέπει οἱ Πνευματικοὶ καὶ ἱερεῖς νὰ ἐλέγχωσιν τὰς τοιαύτας, νὰ τὰς βαρυνκονίζωσιν, νὰ πηδύσωσιν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν.

κλῆσιαν. Καθὼς εἶχασι σωθήσων εἰς τὴν Φερρὴν, καὶ τὴν Γεράπερον, τὰς
 χόνας, ὅπερ ἕκαμα ἐκεῖ, καὶ ὡς ἤθελαν ἀνάσσει τὸν σημαντήρα, ἐσωζάντο
 ὅλοι, νέοι καὶ γέροντες, ἄνδρες τε καὶ γυναῖκες, καὶ ἐπαίνοσα τὴν προθυμίαν τες.
 καὶ ἔξωχος ὁ φιλομόναχος καὶ φιλόχρητος Ἀφούτης Ἀνδρέας Καραβέλας, καὶ ὅ-
 λοι τῶ οἴκετι, ὅπερ εἰ μόνον τὰς Ἑορτάς, ἀλλὰ καὶ καθ' ἑκάστην ἡμέραν χεδὸν
 σωζάντο εἰς τὴν Ἐκκλησίαν, εἰ μόνον τὸν χειμῶνα, ἀλλὰ καὶ τὸ θερος, ὅπερ
 εἶναι αἱ κύκτες μικραὶ, καὶ πάλιν ἐγείρονται εἰς τὰς Ὀρδρας. Τῆτο γίνεται
 ὑπὸ τῆς Γερίαν τὴν ἐπιμέλειαν, καὶ ὅσοι ἀμελεῖσιν εἰς τῆτο, θέλῃσι δώσῃ ἰστο-
 λογίαν τῶ φοβερῶ Κεϊτῆ δὲ τὰ πορόβατα τες, ἕκατι δὲ ἐπιμελεῖνται νὰ τὰ
 βόσκων εἰς ζωνφόρος νομάς, μόνον γυρῶσιν νὰ φάγων τὸ ὄφιλος, καὶ τὰ πορό-
 βατα ἄς φοφίσωσι. Γινώσκῃ δὲ ἀκριβῶς καὶ τῆτο, ὅτι εἰ μόνον σωματικῶς χρεω-
 σεῖς νὰ σέκης εἰς τὴν Ἀκολοθίαν, ἀλλὰ καὶ ψυχικῶς, ἦγεν μὲ ποσοχλίω καὶ
 δὲ λάβειαν, νὰ μὴ εἶναι ὁ πῶς εἰς βιωτικά πράγματα, ἀλλὰ νὰ μελετῆς
 τῶ Κυρίε τὸ Πάθος, καὶ τὴν Ἀνάστασιν, καὶ τὰ λοιπὰ τῆς Ἐκκλησίας μυσή-
 ρια. ὅτι ἡμπορεῖς νὰ εἶσαι εἰς τὴν Ἐκκλησίαν σωματικῶς, καὶ ψυχικῶς νὰ
 πορνύης καὶ νὺν καὶ διάνοιαν, καὶ πάλιν ἡμπορεῖς νὰ δεικνύσαι εἰς ἑν ὅρος
 σωματικά, καὶ μὲ τὸν νὺν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν. Διὰ τῆτο πρέπει νὰ ἐξομολο-
 γηθῆς, πόσαις φοραῖς ἦσαν εἰς τὴν Ἀκολοθίαν μὲ ποιῆτες ρυπαρὰς λογισ-
 μὰς, καὶ δὲ τὰς ἐδιώξῃς. Ἐὰν ἐποίταξῃς γυναῖκας μὲ γνώμῃ κακῇ. Ἐὰν
 ἕκαμες τινὰ ὑπερησίαν τὴν ἡμέραν τῆς Ἑορτῆς, χωρὶς νὰ ἔχῃς πολλὴν ἀνάγ-
 κην. Τετέσι, νὰ ἐσωζῆσῃς σῖτον, ἢ οἶνον εἰς καιφὸν βροχῆς, δὲ νὰ μὴ τὰ χά-
 σῃς, ἢ νὰ φθιάσῃς γέφυραν, νὰ περῆν ὁ λαὸς, καὶ ἄλλα τοιαῦτα, ὅπερ εἶναι
 ἀνάγκη, δὲ εἶναι ἁμαρτία, ἀλλὰ ἂν εἶναι βολετὸν, ἄς χῆσῃς κρυφίως δὲ τὸ
 σκαῦδαλον τῶ λαῷ. Πᾶσαν ἄλλω ἐργατίαν, ὅπερ δὲ εἶναι ἀνάγκη, εἶναι ἁ-
 μάρτημα νὰ κάμῃς τὴν Ἑορτήν, καὶ μὴ φλυαρῆ πᾶς ἑνάς, λέγων, ὁ μῦλος, ὁ
 φῆρος, τὸ θερος, ὁ βῦγος, καὶ ἄλλα τοιαῦτα δὲ ἔχασιν ἀργίαν. Εἰπέτε με,
 πῶς τὰ ἦυρετε γεγραμμένα, πῶς δὲ ἐρωθεῖατε, ταλαιπώροι, καὶ νὰ αἰχμηθῆτε
 καὶ τὰς μιὰς ἰσδαίης, ὅπερ καὶ ἄσπ' ὄν δὲ λαμβάνων εἰς τὰς χεῖρας τες τὴν
 ἡμέραν τῶ Σαββάτε, ἕτε φαγητὸν κατασκευάζων ποσῶς, δὲ νὰ μὴ παρέβων
 τὴν ψυχροσώτηριον ταύτῃ καὶ Δεσποτικὴν Ἐντολήν.

Δ'. Τίμα τὸν Πατέρα σε, καὶ τὴν Μητέρα σε.

Εἰς ταύτῃ τὴν Ἐντολήν χροικᾶται εἰ μόνον τὰ τέκνα νὰ τιμᾶσι, καὶ νὰ
 ἐπιμελεῖνται τὰς γονεῖς, ἀλλὰ καὶ οἱ γονεῖς τὰ παιδία, οἱ δὲλοι τὰς κυ-
 εῖας αὐτῶ, καὶ οἱ αὐθρόνται τὰς δέλης, οἱ Προεσῶτες τὰς ἰσοπαυτικὰς, καὶ αὐ-
 τοὶ τὰς Προεσῶτας, οἱ ἄνδρες τὰς γυναῖκας, καὶ αὐταὶ τὰς ἄνδρας, οἱ γαμ-
 βροὶ τὰς πενθεράς, καὶ πᾶσα ἄλλη συγγένεια. Καὶ ἐδῶ πρέπει νὰ ἐξεταχθῆ
 πᾶς ἑνάς, πῶς ἐπορεύθη μὲ τὰς δειργέτας καὶ γέροντας. Ἐν πρώτοις ἄς εἰπῆ
 ὁ Υἱός, εἰ μὲν ἐκατεράδῃ, ἢ κατεφρόνησε τὰς γονεῖς τε, ἢ παρήκωσεν, ἢ δὲ τὰς
 βοθηρὰ εἰς ταῖς χεῖρας, ἢ δὲ τὰς κατεδέχεται δὲ τὴν πτωχείαν τες. Ἐὰν
 θέλῃ τὸν θαλάπῃν τες, δὲ νὰ τὰς κληρονομήσῃ, ἢ δι' ἄλλω αἰτίαν τινὰ τὰς
 ἐχθροβέται. Ὁμοίως καὶ αὐτοὶ ἄς εἰπῶσιν, εἰ μὲν ἐπιμελεῖνται τὰ τέκνα τες, νὰ
 τὰ ἐρμυκῶσιν τὰς θείας Ἐντολάς, νὰ τὰ παιδῶσιν, ὅταν δὲ φελατῶσιν
 τὴν δὲθεῖαν ἐδῶν, ἢ ἀφίνων αὐτὰ, καὶ κάμνωσι τὰ θελήματα τες. Τὸ αὐτὸ
 χροικᾶται καὶ δὲ τὰς αὐθρόντας πρὸς τὰς δέλης, καὶ τὰς Προεσῶτας πρὸς τὰς

ὑποτακτικῶς. Ἐὰν τὸς ὀπιμῶνται εἰς τὰ ἀναγκαῖα ψυχῆς τε καὶ σώματος, καὶ τὸς θεραπεύων εἰς τὴν ἀδύνατον, καὶ τὸς συναγαγίζων εἰς τὴν Ἐξομολογήσιν, καὶ ἱεραὴ Κοινωνίαν. Καὶ ὁ ὑποτακτικὸς, εὖ ἐπαρήκουσε τὸν Προεσῶτα, ἢ κατεφρόνησεν, ἢ κατέκρινεν, ἢ ἐγόγγυσεν, ἢ ὕβρισε τὸς γέροντας, ἢ ἀγνωμόνησε τὸς ὀφειλάτας. Οἱ γαμβροὶ, εὖ ὕβρισαν τὸς πενθερῶς τε, ἢ ἐπεθύμησαν αὐτοῖς τὸν θάνατον, διὰ τὰ λάβειν τὸ πᾶρμά τε. Οἱ ἀνὴρ παρὸς τὴν γυναῖκα, εὖ δὲ τὴν ἀφίειν τὰ πηχῶν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τὸς Ἐορτῶς διὰ τὴν ζηλείαν τε, καὶ μὴ τὴν ἰδίαν ἄλλοι, ἢ δὲ κενοδοξίαν, πῶς δὲ εἶναι ἐνδυμνίᾳ καθὼς τῆς ἀρέπει, ἢ δὲ ἄλλο τέλος παρόμοιον, ἢ εὖ τὴν ἔδειξεν ἀδικα, ἢ ὑπὲρ τὸ ἀρέπον, ἢ τὴν βλασφημίαν καὶ ἀναθεματίζει. Ομοίως ἄς εἴπῃ καὶ αὐτῇ, εὖ δὲ τὸ κάμνη ὑπακοὴν εἰς τὰ ἀρετέμματα ἀρετέματα, ἀλλὰ φιλονεικῶ, καὶ τὸ καταράται, καὶ ἕτερα ὅμοια. Ἰστέον δὲ ἀκριβῶς καὶ τῆς, ὅτι, εὖ εἶναι τὸς γυνὴ πολλὰ ὠραία, καὶ σκανδαλίζονται οἱ ὄραντες ὑπὸ τὸ κάλλος τῆς, ἄς κάθεται εἰς τὸν οἶκόν τῆς, καὶ προσδέχεται ὅσων ὠραν λάβωσιν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν, καὶ μόνον ὅταν θέλῃ τὰ κοινωνίῃ, ἄς πηχῶν εἰς τὴν Ἐνοσίαν τῆς, καὶ τὸτο αὐτῇ βολῆ, καὶ μὴ εἶναι ἄδρωποι πολλοὶ δὲ τὸ ἀσκανδάλισον.

Ε'. Μὴ φονδύσης.

Εἰς τὴν Ἐντολὴν ταύτην ζημιᾶται τὸ φονικὸν ψυχικῶς καὶ σωματικῶς, τῆς ἑστῆς, εὖ ἐσυμβέβησεν τὸν πλησίον σε, καὶ φονδύσῃ, ἢ καὶ φονδύσῃ, ἢ ἄλλω ἀμαρτίαν καὶ ἀπάξῃ, ἢ ἐσυμβέβησεν, ἢ τὸ ἐβοήθησεν καὶ τὴν ἑκάμε, λογιζέσθαι φονδύς τὸ ἀδελφὸν σε πνευματικῶς. Περί δὲ τὸ σώματος εἴπε, εὖ ἐφονδύσεν τινὰ, ἢ ἐμελέτησεν τὸν θανάτῳ, καὶ ὁ καιρὸς, ἢ ὁ τόπος, δὲ σὲ ἐβόλεσεν. Ἐὰν ἔχῃς ἐχθρὰν καὶ μνησικαλίαν καὶ ὀπιθυμίαν ἐνδικήσεως, ἢ ὕβρισε, ἢ ἐρράπισες, ἢ ἔδειρες, ἢ δὲ ἐσυγχώρησες τὸ ἐχθρῶν σε, ἢ δὲ ἐζήτησες ἐσὺ ἐκείνῃ συγχώρησιν, ὅπῃ τὸν ἐβλάψῃς, καὶ τὰ πληρώσῃς τὴν ζημίαν, ὅπῃ τὸ ἑκάμε, ἢ αὐτῇ ἔδειρες γυναῖκα, καὶ ἐρρήξῃ τὸ βρέφος, ἢ αὐτῇ ἐφαρῶν αὐτῇ βότανον, διὰ τὰ φονδύσῃ τὸ ἔμβρυον, ἢ δὲ καὶ μὴ ἐγγασφρεύεται. Αὐτὰ ὅλα, καὶ ἄλλα παρόμοια, λογιζονται φονικὰ, καὶ αὐστηρῶς κανονίζονται.

ς'. Μὴ μοιχούσης.

Με' ἔεις ἔοπες ἠμπορεῖς καὶ πέσης εἰς ταύτην τὴν ἀμαρτίαν, καθὼς καὶ παραπῶ ἐξέφαμεν, ἢ γινε μὲ ἔργον, μὲ λόγον, καὶ νῦν καὶ διανοῖαν. Εἴπε ἔν μὲ ποῖον ἔοπον ἠμαρτες. Ἐὰν ἀμίλησες καὶ διώκῃς τὸς λογισμῶς, ἢ ἑκάμες συγκατάθεσιν καὶ τελέσης τὴν ἀμαρτίαν, ἢ εἴπες αἰχρὰ καὶ ἀρεπῶν λόγια, ἢ ἐβλαψῆσες, ἢ ἐχόρδυσες, ἢ ἐπόρδυσες, ἢ ἐγγίξῃς ἢ σὰρξ σε μὲ ἄλλω, καὶ ἐγινε ρεύσις, ἢ μοναχός σε ἐμαλακίᾳ, ἢ ἐνυπνιάδης, καὶ ἄλλω ὅμοια ἠμπορεῖς καὶ ἀπάξῃ τινὰς, τὰ ὅποια δὲ καίφωμεν, δὲ εἶναι ἀρεπῶν καὶ φαίνωνται ἢ αἰχρηργίαις, ὅπῃ βάνει ὁ πονηρὸς εἰς τὸν νῦν ἡμῶν καὶ διανοῖαν. Ἀμὴ ἄς εἴπῃ πᾶς σῶας παρὸς τὸν Πνευματικὸν ὅσα τὸν ἐλέγχει ἢ ἀγία συνέδης. Ἐὰν ἐμίλησε μὲ τινὰ πάθος, καὶ γνώμην κακὴν, ἢ ἐφληψῆσεν ἄλλω.

νῶνται. Νὰ ποτίσης διψῶνται. Νὰ λυθῶσης αιχμάλωτον. Νὰ ἐνδύσης γυμνόν. Νὰ υποδεχθῆς ξένον. Νὰ ὀπισθέψης ἀδελφὴν. Καὶ νὰ ἐπιταφίσῃς νεκρόν. Τὰ δὲ Πνευματικὰ εἰσὶ ταῦτα. Νὰ συμβελάβῃς τὸν χρειάζομενον. Νὰ νεφετίσης τὸν ἀμαρτῆν. Νὰ παρηγορήσης τὸν τεθλιμμένον. Νὰ διορθώσης τὸς ἀμαρτανούς. Νὰ συγχαρήσης τὸς πταίσαντι. Νὰ ὑπομείνης τὴν ὕβριν καὶ ζημίαν, ὅτε σὲ ἔκαμαν, καὶ νὰ προσδέχῃσαι ἅλα πάντας. Αὐτὰ ἅλα, ἅλα νὰ εἶναι διαπλαγχθίας ἔργα, ὁιομάζονται τῆς ἐλεημοσύνης ἡμετήματα, καὶ ἔξομολογήσει ὅσα ἔδοτο ἀμείλιαι σε δὲν ἔκαμες. Ἐπίπειτα (ἅλα νὰ δώσωμεν τέλος τῆς ἔξομολογήσεως) ἀφῶντις εἰπῆς ὅσα ἐνθυμᾶσαι καὶ ἔπραξες, ἅλα νὰ μὴ ἔχῃς τινὰ ἀμφιβολίαν, πῶς ἀσέχησες ἔδοτο λήθειαν κανένα ἀμάρτημα, εἰπέ ταῦτα πρὸς τὸν Πνευματικόν μὴ φόβος καὶ δόλαβειας, κλίνας τὰ γόνατα καὶ τὸν ἀνχένα ἕως ἐδάφους.

Αὐτὰ πάντα τὰ ἀμαρτήματα, καὶ ὅσα ἄλλα γι ὁσκει ὁ Κύριός μας, πῶς ἔπραξα κατ' αὐτὰ ἔργατε καὶ λόγῳ, καὶ νεν καὶ ἄνοιον, καὶ ὅλα ἐκεῖνα, ὅτε δὲν εἶπα ἔδοτο λήθειαν, ἢ ἀγνωσίαν μας, καὶ ὅσα ἠμπορεῖ ὁ ποιητὸς δαίμων νὰ μὲ ἐγκαλέσῃ τὴν ἄραν τῆς Κρίσεως, αὐτὰ πάντα ἔξομολογῶμαι τὴν σήμερον, καὶ ὡς ἀμαρτωλὸς κατακείνομαι, αὐτῷ συγχάρησιν πρὸ Κυρίου μετ' Ἰησοῦ Χριστοῦ, καὶ ἀδελφίσε, Πάτερ, τὸν κανόνα τῶ ἐγκληματῶν μας. Οὕτως ὁ ἔσος τῆς ἔξομολογήσεως εἶναι ἀφῶσσαι ἀφίλιμος ἅλα τινὰ ἔδοτομικρα ἀμαρτήματα, ὅτε ἀπὸν καὶ σαικῶς ἀσχεύεται εἰς τὴν ἔξομολόγησιν. Ἀμὴ πάλιν ἐὰν ἐνθυμηθῆς ὕστερον μὴ τιτὼ ἔξομολόγησιν κανένα ἀμάρτημα, δράμει νὰ τὸ εἰπῆς χωρὶς ἄλλο, ἢ δὲν σὲ χεῖζει ποσῶς ἢ μετανοία. Ὅτι μίαν ἀμαρτίαν μόνον θανάσιμον νὰ μὴ ἔξομολογηθῆς μετὰ τὸ θείλημά σε, ἦγεν νὰ τὴν κρύψῃς, ἐξέπρόμνος ὅτο τὴν αἰχμύλῳ καὶ ἀχνημίαν τῆς πράξεως, κολάζεσαι ἀνελεημόνητα, καθῶς ἔδοτο τὴν κατωγεγραμμῶνα ὑποδείγματα ἠμπορεῖς νὰ γνωρίσης τιτὼ ἀληθείαν ταύτην, τὰ ὅποια ἐμεπέριχα ἔφα ἔδοτο τὴν Βίβλον, ὅτε ὀνομάζεσι, Λειμῶνα τῶ Ἀνθῆαν, εἰς τὸ α. Μῆρος, εἰς φύλ. ρς'. ἦσαν καὶ ἄλλα πολλα, ἀμὴ μόνον αὐτὰ τὰ τέσσαρα ἔγραφα ἅλα νὰ μὴ μακρυῶν πολλα ἔδοτο τὸ προκειμένον. Ὅστις ἐναναγνώσῃ ταῦτα, ἄς βάλῃ πολλὴν ἐπιμέλειαν εἰς τιτὼ ἀγίαν ἔξομολόγησιν, νὰ μὴ τὸ πάθη ὡς τὰς γυναῖκας ἐκεῖνας, ὅτε θέλωμεν γράφει. καὶ δίδωσας τὸν ἀληθῆ Θεὸν μάρτυρα, ὅτι δὲν ἔβαλα τινὰ προδηλῶν ἔδοτο λόγε μας, ἀλλὰ καθῶς εἶναι εἰς αὐτὴν τὴν Βίβλον, ἠτίς ἔστιν ἐκπαλαι τυτωμῆν, ὡσπερ καὶ τὰ ἄλλα θαύματα τῆς ὑπεραγίας Θεοτόκου, ὅτε εἶναι τὸ ὕστερον Μῆρος τῆς Βίβλου ταύτης, μόνον ἀληθινὰ τὰ ἔγραφα μετὰ βραχυλογίαν, καθῶς ἔχω συνήθειαν πάνποτε, ὅσα καὶ αὐτὸ γράφω. Προτέχεται ἐν τοῖς λεγομῆσις ἐπιμελῶς, ἵνα μὴ πάθητε καὶ ὑμεῖς ὁμοίαν κατάκεισιν.

Κ Ε Φ Α Λ Α Ι Ο Ν, Ζ'.

Περὶ τῶ τεσσάρων γυναικῶν, ὅτε ἐκολάθησαν, ἕατι ἄφησαν μίαν ἀμαρτίαν ἀεξομολόγητον.

ΓΥΝΗ τις ἔπραξε μίαν ἀμαρτίαν θανάσιμον, καὶ δὲν ἐτόλμισε ποτέ τῆς νὰ τιτὼ ἔξομολογηθῆ ἔδοτο τὴν αἰχμύλῳ καὶ ἀχνημίαν τῆς πράξεως. Ὅμως ἐκαμνεν ἄλλας ἀρετῆς. ἔδδεν ἐλεημοσύνας, ἐνήσδεν, ἀρετήπνα, προσήχητο, καὶ ἔξομολογᾶτο τὰ ἐπιλοιπα ἀμαρτήματα, καὶ ἐκοινῶνα τὰ θεῖα Μυστήρια, νομίζουσα ὅτι θέλει εἰρεῖ ἔλιος ἀπὸ Θεῶ, νὰ τῆς συγχάρῃσιν τιτὼ ἔδοτομικρον ἀνομίαν ἕατι.

ἔξω πὺς λοιπὰς αὐτῆς ἀγαθοεργίας. Τέλος ἦλθεν εἰς βαρεὴν ἀδύναμιον, καὶ ἔχω-
 μολογήθη τὰ λοιπὰ ἀμαρτήματα, ἀμὴν τὸ μέγα ἐκεῖνο δὲν ἐτόλμισεν ἢ παλαί-
 πωρος, καὶ εἰς τὸν θάνατον, καὶ τὸ ὁμολογήσῃ, μόνον ἔκλειεν ἢ ἀγνωστος, καὶ κοι-
 νωνήσασα τὰ θεῖα Μυστήρια ἐπελόπισε. Μετὰ πολλὰς ἡμέρας, καθὼς ἡμέρας ἤρχετο
 μιᾶς θυγατέρα εἰς τὴν κάμεράν της, ὡσφραίνθη τοσαύτῃ δυσωδίᾳ, ὅπως δὲν
 ἤμπορεῖ νὰ σέκη ὑπὸ τῆν πολλὴν ὀδυμῆν, ὅπως ἦδαίτε. Σποχαζομένη ἐν εἰς εἷα
 καὶ ἄλλο μέρος τῆ οἴκου, νὰ καταλάβῃ πόθεν ἤρχετο τόσος βρῶμος, εἶδεν ἀναθεῖν τὴν
 κρεββάτη μιᾶν σκιαὴν τόσον ἀχνημον καὶ φοβερωτάτῃ, ὅπως δὲν ἐδωκῆθη νὰ σέ-
 κηται ὄρθιος, ἀλλὰ πίπτουσα καὶ γῆς, ἔκραζε τὸν Δεσπότην Χρυσόν, καὶ τὴν Μι-
 τέρα αὐτῆ εἰς βοήθειαν. Τότε ἦλθεν ὑπὸ τῆν σκιαὴ φωνῆ, λέγουσα. Μὴ φοβῆ-
 θύγατερ, ὅτι ἐγὼ εἰμὶ ἡ δούλωσ μήτηρ σε. Ἀπὸ τὸν λόγον αὐτὸν ἔλαβε θάρρος
 ἢ νεανίς, καὶ ἐγερθεῖσα εἶπεν αὐτῇ. Πῶς εἶναι βολιτὸν, ὦ μήτηρ μου, νὰ εἶ-
 σαι τόσον δυσώδης καὶ ἀχνημον, ὅπως ἦσαν ποσῶν ἐνάριτος; Ἡ δὲ ἀπεκρίνατο.
 Εἰδυμᾶσαι, πῶς σε εἶπα μιᾶν φοράν, ὅτι ἔπραξα εἷα θανάσιμον ἀδύναμιον,
 καὶ ποτὲ δὲν τὸ εἶπα τινὸς Πνευματικῆ ἔξω τὴν αἰχμημῆν τῆς πράξεως; Διὰ ταύτῃ
 τὴν ἀμαρτίαν ἐκατακειδῶν εἰς τὴν αἰώνιον κόλασιν, νὰ βασανίζωμαι ἀπελόπι-
 τα, καὶ δὲν με ὠφέλησαν τὰ ἐπιλοιπα καλά, ὅπως ἔκαμα. Λέγει τις ἢ κόρη,
 Ἀμὴν τώρα δύνωμαι ἐγὼ νὰ σε βοηθήσω, νὰ πληρώσω Γερεῖς, νὰ κάμωσι Λει-
 πουργίας, καὶ ἄλλας πολλὰς ἐλεημοσιύας νὰ δώσω εἰς πτωχοὺς καὶ εἰς Μοναχίαια,
 ἴσως νὰ εὖρης συγχώρησιν; Ἡ δὲ εἶπεν. Οὐκ ἔστιν ἐν τῷ ἄδῃ μεταίτια. ὅταν
 εἶχα τὸν καιρὸν, δὲν ἐδιωρθώθην με ὀλίγον κόπον ἢ ἀγνωστος, ἀμὴν τώρα εἶτι καὶ
 ὡς κάμης δὲν ὠφελεῖμαι. ὅτι διδύς ὡς ἐχώρῃσα ἐν τῷ σώματι, με ἀρπάζαν οἱ
 πονηροὶ δαίμονες, καὶ παρέσθον εἰς τὸ Κεῖθῃσι τῷ Χρυσῷ, ὅς τις με ἐκοίταξε με
 φοβερὸν ὄμμα, καὶ ἔποσρέφον τὸ πρόσωπον ἀπ' ἐμῆ, εἶπε ταῦτα με βροντοδῆ
 φωνῆ καὶ φοβερωτάτῃ. Πορεύε ἀπ' ἐμῆ, κατραμῆν, εἰς τὴν ἀπελόπιτον
 γέννηαν. καὶ διδύς ἐρέθην εἰς τὸν βυθὸν τῆς κόλασεως. Λοιπὸν δὲν εἶναι πλέον
 ἔξω λόγος με ἔλεος. μόνον ἔξω νὰ λάβετε ἐτεῖς οἱ ζῶντες ὑπόδειγμα, ἐσυγχώ-
 ρησεν ὁ Κεῖθῃς νὰ σε ἐμφανιδῶ σήμερον, ἔξω νὰ κηρύξῃς εἰς πάντας τὴν βασανόν
 με νὰ φυλάγητε, νὰ μὴν τὸ πάθητε ὡσπερ ἐμῆ. Εἶπέ τῷ ἀδελφῆ σε νὰ
 διορθώσῃ τὴν πολιτείαν της, καὶ ἄφες καὶ σὺ τὰ νηδύς καὶ σολισίας τῷ σώματι.
 μήτε ποτὲ σε ἐξεύσης ἢ ἐμορφίσῃς τὸ πρόσωπον, ὅτι πολλὰς γυναῖκες καὶ ἀνα-
 εἰδυμῆταις ἔξω τὴν αἰτίαν μόνον αὐτῇ ἐκολάσθησαν. Εἰ δὲ καὶ δὲν με ἀπέσῃς, τα-
 χέως ἔρχεσαι νὰ με συνοδύσης εἰς τὸν ζοφερὸν ἐκεῖνον τόπον καὶ ἀχαρον. Ταῦτα
 σοι εἶπον, ἵνα μὴ ἀξήλωθῃ ἡ ὀδυμῆς, ὅταν ἰδῶ καὶ ἐσᾶς ὀδυμῆμῆς μετ' ἐμῆ εἰς
 τὴν γέννηαν. Ταῦτα ἀπέσασα ἡ νεανίς, τὴν ἐρώπησε καὶ ἄλλα ἔξω φωνῆς κα-
 λάσεως, ἢ δὲ ἐκ ἀπεκρίθη αὐτῇ φωνῆ τῶν, λέγουσα. Τόσον μόνον ἐδωκῆθη
 νὰ σε εἰπῶ, καὶ μὴν ἐρωτᾶς ἔξω ἄλλο. Ταῦτα εἰπῶσα, ἤφραίνθη ὡς ἀνεμος,
 καὶ ἔμεινε τόσον δυσωδία, ὅπως δὲν ἐδωκῆτο πλέον τινὰς νὰ εἰσέλθῃ εἰς ἐκεῖνῃ τὴν
 κάμεραν. ἀλλὰ ἔκαμῃ εἰς ἄλλον τόπον ἢ κόρη τὸ κρεββάτι της, καὶ ἐκείτετο ἀδύνα-
 ἡμέρας πολλὰς ὑπὸ τὸν φόβον καὶ ἔξω τὸν τριαύτης ὀρασεως, καὶ προσκαλέσασα τὸν
 Πνευματικὸν αὐτῆς ὀνομαζόμενον Σεραφεῖμ ὑπὸ τὴν Βολανίαν, τῷ εἶπε κατελε-
 πτῶς τὴν ἀναθεῖν ὀρασιν, τὴν ὀποῖαν ἐφανέρωσεν εἰς ὄλλῃ αὐτῇ τῇ Πό-
 λει, καὶ τῇ ἔγραφε καὶ εἰς εἷα Βιβλίον αὐτῆ, ἔξω νὰ τῇ ἀνακηρύσκειν οἱ
 μεταγῆστεροι, νὰ φυλάγεται ἐμμελῶς ἵνα μὴ κινδυνώσῃ.

Εἰς ἄλλο Κάστρον ἦτον τὶς δὺνυσάτι καὶ πλοσία γυνή, ἣτις ἔπραξεν αἰχρότατον ἀνόμημα, καὶ δὲν τὸ εἶπε τινὸς Πνευματικῆ ἁγίᾳ τὴν αἰχμύλῃ τῆς ἀράξιας, νὰ μὴ τὸ μάθῃ καὶ ἄλλος τινάς. Ἐν μιᾷ τῶν ἡμερῶν ἔτυχεν εὐας ἑξῆος Γερομόναχος μὲ τὸν ὑποτακτικόν τε, ὅπῃ ὑπήρχαν νὰ προσκυνώσιν τὸν ἅγιον Τάφον, καὶ βλέψασα αὐτὸς ἡ γυνὴ εἰς μίαν Ἐκκλησίαν, ὅπῃ ἔκαμναν Ἐορτῶν, καὶ ἐλειτέρησεν ὁ Πνευματικὸς, ἔβαλεν εἰς τὸν νῦν τῆς νὰ ἔξομολογηθῇ εἰς αὐτὸν, ἐπειδὴ ἦτον ἑξῆος, καὶ δὲν τὴν ἔξερθεν. Ἀπῆλθον ἔν εἰς εὐα μέρος τῆ Ναῦ, καὶ εἶπεν αὐτῷ τὰς ἀμαρτίας τῆς. Ἀμὴ ὅταν ἐβάλετο νὰ εἰπῇ ἐκεῖνο τὸ μέγα ἀνόμημα, τῆς ἤρχετο τοσαύτη αἰχμύλῃ ἐκ διαβολικῆς συμεργείας, ὅπῃ ἐκοκκίνιζε, καὶ δὲν ἐδιδίετο νὰ τὸ εἰπῇ. Ὁ δὲ σωτήριος τῆ πνευματικῆ ἦτον ἀπλῆς, καὶ εὐαδὲν ἔδιδυτο νὰ τὸ εἰπῇ. Ὁ δὲ σωτήριος τῆ πνευματικῆ ἦτον ἀπλῆς, καὶ εὐαδὲν ἔδιδυτο νὰ τὸ εἰπῇ. Ὁ δὲ σωτήριος τῆ πνευματικῆ ἦτον ἀπλῆς, καὶ εὐαδὲν ἔδιδυτο νὰ τὸ εἰπῇ. Ὁ δὲ σωτήριος τῆ πνευματικῆ ἦτον ἀπλῆς, καὶ εὐαδὲν ἔδιδυτο νὰ τὸ εἰπῇ.

Ε Τ Ε Ρ Ο Ν Ο Μ Ο Ι Ο Ν .

Η ἦτον εἰς Βασιλεὺς εἰς τὴν Ἰταλίαν, ὅστις εἶχε θυγατέρα δ'λαβῆ καὶ ἐνάτρην, ἣτις ἔδιδε πολλὰς ἐλεημοσύνας, καὶ ὅπμαλειτο θαυμασίως τῆς τριότητος. Παρεκάλει δὲ τὸν πατέρα τῆς νὰ τὴν ἀφήσῃ, νὰ γῆ Μοναχὴ, ἀμὴ δὲ τὴν πολλὴν ἀγάπῃ, ὅπῃ τῆς εἶχε, δὲν ἔσπερε νὰ τὴν χωριθῇ, μάλιτα ἔβαλε τὸν Ἀρχιεπίσκοπον τῆς Ρώμης, καὶ τὴν ἐσυμβάλδωσεν, ὅτι πλέον μισθὸν εἶχε νὰ σέκη εἰς τὸν οἶκόν τῆς, νὰ κάμνῃ τοιαύτης ἀγαθοεργίας, παρέξ νὰ γῆ Μοναχὴ, νὰ ἀφελήσῃ μόνον τῆ λόγια τῆς. Ἐμεινε γὰρ ἡ κόρη σωτικῶς τῆς, καὶ νὰ μὴ εὐχὴ δὲ τὴν πατρῶν ὑπακομῇ, καὶ ἐπέρνα κατ'ὸς καὶ παρ'ὸν ἐνάστει. ἀλλ' ὁ δόλιος ὄφις δὲν ὑπόφερε νὰ βλέπῃ τοιαύτης ἀράξιας εἰς μίαν νεανίδα, καὶ τῆς ἔδωσεν εἰς τὴν σάρκα πόλεμον, καὶ ἠγάπησεν εὐαν εὐμορφον νέον, ὅπῃ ὑπηρετῆ τὸν Βασιλεῖα, καὶ τὸσον τὴν ἐπολέμησεν εἰς τῶτον τὸν ἔρωτα, ὅπῃ τὴν ἐνίκησε, καὶ εἶπεσε μὲ τὸν νέον εἰς ἀμαρτίαν. Εἰς ὀλίγον καιρὸν ἐγνώρισεν, ὅτι ἐγγρασθῆναι καὶ

ἢ εἶχε τόσω θλίψιν, ὅτῃ ἤθελε νὰ θανατωθῇ ἀπὸ τὴν ἐντροπιά της, νὰ μὴ
 ἀκωδῆ αὐτὴ ἢ φράξις εἰς τὰς ἀνθρώπους. Ἐπιστάθη γὰρ τὴν ὑπόθεσιν μιᾶς γυ-
 ναικὸς γεαίας, ὅτῃ τὴν ὑπερέτα, ἥτις τῆς ἔδωκε βότανον, καὶ ἐθανάτωθι τὸ ἔμ-
 βρυον, ὅθεν δὴ ἐμαθητεύθη ποσῶς τὸ χροῖον, μόνον ἐλυπᾶτο πολλὰ, καὶ ἐ-
 θλίβετο, καὶ τὰς δὴ αὐτὰς ἀμαρτίας. Ὁ δὲ Βασιλεὺς ἰδὼν αὐτὴν τελευτῶσα
 μὲν ποσῶτον, ἐνόμισεν, ὅτι ἔσθι δὴ τὴν ἀφῆκε νὰ μονάσῃ ἐθλίβετο, καὶ πῆν
 ἠρώτησεν, εἰ δὲ ἐλθὴ νὰ καλογορευθῇ. ἢ δὲ ἀπέσασα τῆτο, ἐχάρη. Ἐβαλεν ἔν
 αὐτὴν εἰς ἐνάρετον Μοναστήριον, εἰς τὸ ὅποιον ἐκελεύθη, καὶ ἐφύλαξεν ὅλας τὰς τά-
 ξεις τῆς μοναδικῆς πολιτείας ἀσφραδύτα. Τόσον, ὅτῃ δὴ τὴν εἰδασί ποτὲ νὰ
 γελάσῃ, νὰ ἀργολογήσῃ, καὶ ὅταν ἤθελεν ἔλθῃ γυναῖκες τῆ παλατίᾳ συζητεῖς
 αὐτῆς, ἢ αἰκίαις Ἀρχόντισσας, ἢ ὁ Βασιλεὺς, νὰ τὴν ὀπισκέψεν τὰς ἐσωτά-
 χενον ὀλίγα καὶ βραχυτάτα λόγια, καὶ ἀποχαιρετῶσα αὐτὰς, εἰσήρχετο εἰς τὸ κελ-
 λῖον της, κλαίσα τὰς ἀνομίας αὐτῆς, τὰς ὁποίας δὴ εἶπε ποτὲ τῆ Πνευματικῆ
 ἢ τελευτῶσα, τῆς ἐλπίαν πορείαν, καὶ τὸν φόνον ὅτῃ ἐτέλεσε, μόνον ἐκλαίει πρὸς
 Κύριον κατιδίαν, αἰτῶσα συγχώρησιν. Τέλος πάντων ἀπέθανεν, ἀφ' ἧ ὁμο-
 λογήθη τὰ λοιπὰ ἀμαρτήματα, καὶ ἐκωώνησε τὰ θεῖα Μυστήρια. Μετὰ δὲ ἡμέ-
 ρας ἑξιάκοντα ἐφάνη εἰς ὀπτασίαν τῆς Ἠγμεθῆς, καὶ λέγει της, ὅτι ἐκολάθηκα.
 Ἡ δὲ ἀπεκρίνατο. πῶς εἶναι βλεπτόν, ὅτῃ ἦσαν ποσῶτον ἐνάρετος, καὶ εἶχε εἰς τὰ
 θεῖα θλίβειαν πολλὴν, καὶ ζῆλον ἔσπερον; Ἡ δὲ ἀπεκρίνατο. Δύα μεγάλα ἀ-
 μαρτήματα ἔπραξα, τὰ ὁποία δὴ ὁμολόγησα τῆ Πνευματικῆ ἢ ἀγνωστος, νομί-
 ζεσα, ὅτι ἐφθασε πῶς τὰ ἐκλαίον ἐνώπιον τῆ Χειρῶ, ὅς τις μὲ ἐκατακρίνει νὰ
 ἐδιωγῶμαι καὶ ταύτην τὴν αἰτίαν αἰώνια, καὶ αἱ λοιπαὶ ἀγαθοεργίαι δὴ μὲ ἀφέ-
 λησαν. Βλέπετε γυναῖκες; φυλάγετε, νὰ μὴ κρύψετε τινὰ ἀμαρτίαν, καὶ κάλ-
 λιον νὰ ἐντραπῆς ἐδῶ ὀλίγον, ἢ εἶσαι καὶ δόξης καὶ ἀρχόντισσα, παρέξ νὰ ἔχης
 ποτὲ αἰχμῶν αἰώνιον, καὶ θάνατον ἀπελεύτητον. ὅτι ἐδῶ μόνον ἐνὸς ἀνθρώπου τὸ
 λέγεις, ὅς τις δὴ τὸ ὁμολογᾷ, εἰ δὴ ἐκοπταν τὴν κεφαλὴν της. ἀμὴν ἐκεῖ πομπὴ
 εἶσαι μὲ αἰχμῶν ἀείκασον, καὶ τὸ μανθάνει ὅλοι οἱ ἀνθρώποι. Μὴ φορασι-
 δῆς, νὰ εἰπῆς, ὅτι, ἐγὼ ἔχω πόθον νὰ ὁμολογήσω τὴν ἀνομίαν μου, ἀμὴν
 φοβῶμαι, καὶ πολλοὶ Πνευματικοὶ καὶ Ἀρχιερεῖς ἠσέβησαν, καὶ ἐφανέρωσαν ἀ-
 μαρτίας πολλῶν, καὶ ἐκατακρίθησαν ὅσοι εἰς αὐτὰς ὁμολογήθησαν. Ἀκω-
 στον, ὦ γυναῖκα. Τὰς περασμένους χρόνους βολετόν νὰ ἔγινον αὐτὸ, ἀμὴν τῶρα ἀπὸ
 ὀλίγον καιρὸν καὶ ἐδῶθεν ἐκαρῆ ὁ Πατριάρχης ἀφορισμὸν μὲ ὄλες τὰς Ἀρχιε-
 ρεῖς, ὅτι εἰδὴ τὴν καὶ ἀρνήθη τὴν Πίσιν τῆς Πνευματικῶν, ἢ Ἀρχιερέων,
 νὰ μὴ πισδύσων εἶτι εἰπῆ. Ὅτι εἰδὴ τὸν Χειρὸν ἀρνήθη τὴν αὐτολήθειαν ὁ
 ἀνόητος, καὶ τὴν ψυχὴν αὐτῆ δὴ ἐλέησε, πῶς νὰ πισδύσων τῆ ποιότη, ὅτῃ ὡς
 ἀπεγνωσμένος, ὅτῃ εἶναι, ἢ μπορεῖ νὰ εἰπῆ, ὅχι μόνον ὅσα ἰξέρει, ἀλλὰ καὶ
 ἔλλα πολλὰ ψέματα, ὅσα τῆ βάλει εἰς τὸν νῦν ὁ δῆβλος, ὅτῃ τὸν ἐκυρίωσε
 καὶ κράτος, καὶ δυνάται νὰ δυσφημήσῃ ὅλας τὰς γυναῖκας, καὶ ἀνδρας, ὅτῃ
 ὁμολογήσῃ, καὶ νὰ τὰς κατακρίνῃ εἰς τὰς ἀνθρώπους, καὶ δι' αὐτὸ δὴ τῆ πι-
 σδύσων. ἀμὴν εἰδὴ καὶ τινὲς τὸν πισδύσων, δὴ εἶναι κάλλιον νὰ τὸ μάθῃ τῶρα
 ὀλίγοι ἀνθρώποι, παρέξ νὰ κολαθῆς, ὡς αἱ ἀνωθεν; Πισδύσον μοι, ὅτι ἐ-
 σεργῆ κατὰ μία ἀπὸ τὰς γυναῖκας, ὅτῃ ἦκυσεν ἀνωθεν νὰ τῆς ἐδίδο διω-
 κῆν ὁ Κεῖνὸς νὰ ἀναστῇ, καὶ νὰ πηγρῆ εἰς ὅλας τὰς Πόλεις, καὶ Κασρὴ Βα-
 σιλικὰ νὰ ὁμολογᾷ παρρησία εἰς πάντας τὴν ἀνομίαν της, μόνον νὰ μὴ τὴν

κολάση αιώνια. Νυν κ' ἀλήθειαν, δὲν ἐδειλία τότε τὸς ἀνθρώπων, ἕτε πο-
σῶς νὰ αἰχμηῆται, ὅτι ὁ μέγας πόνος νικᾷ τὸν μικρότερον.

ΠΑΡΟΜΟΙΟΝ.

Εἰς τὰ Μοναστήριον γυναικῶν ἦτον τὸς Μοναχὴ ἀντιὰ τῆς Ἡγμενῆς, ἡ ὁ-
ποία ἠγάπησεν εὐα νέον, ὅστις ἤρχετο πολλὰ εἰς ἐκεῖνο τὸ Μοναστήριον
ὅτι νὰ βλέπῃ τὴν ἀδελφὴν αὐτῆ. Ἡ δὲ ριθθεῖσα Μοναχὴ τὸν ἐπόθησε τόσο, ὅ-
πῃ ἐγύρωσε ἕσπον καὶ καιρὸν ἐπιδέξιο νὰ ἐνώθησιν αὐτάμα, νὰ ἀμαρτίσῃ
ἐμπαρτέως μετ' αὐτῆ, ἦγεν μὲ τὸ ἔργον, ὅτι κ' νεν κ' διανοίαν πολλὰ εἰς ἐπό-
ρυσον. Εἰς αὐτὸν ἐν τὸν ἀσπρον πόθον ἐτελοῦσεν ἡ ταλαίπωρος, χωρὶς νὰ
κάμῃ τὴν ἐπιθυμίαν της, ὅτι ὁ τόπος δὲν τῆς ἐβόλεσεν. Εἰς τὸν θάνατόν της ἔξω-
μολογήθη τὰ λοιπὰ αὐτῆς ἀμαρτήματα, κ' λαβῆσα τὴν Ἱερὰν Κοινωνίαν, ἐτε-
λοῦσεν, χωρὶς νὰ εἰπῇ τῆ Πνευματικῆ τὴν ἐπιθυμίαν, ὅπῃ εἶχε, νὰ ἀμαρτί-
σῃ, εὐα εἶχεν εὐα καιρὸν ἐπιπείθειον. Ἡ Ἡγμενῆ, ὅπῃ τὴν ἠγάπα πολλὰ ἔξω
τὴν συγγένειαν, ἀφ' ἑ ἔκαμε τὰ μνημόσυνά της, ἐδέετο τῆ Κυρία, νὰ τῆς φανε-
ρῶσῃ εἰς τί τόπον ἐβόλεται. Οὕτω προσέκομψεν μὲ νηστείας κ' δάκρυα, μὲ ἡ-
μέρας πολλὰς, τὴν εἶδεν εἰς τὸ ὄραμά της, κ' ἦτον ζοφάδης κ' ἀχημος, κ' λέγει
τῆς Ἡγμενῆς. Γίνωσκε, μητὲρ με, ὅτι ἐκολάθηκα. Ἡ δὲ ἐθαύμασε, λέ-
γουσα. Πῶς εἶναι βολετόν; ἐσὺ ἦσεν παρθένος. ἠλθετε δὲ μὲρὴ εἰς τὸ Μο-
ναστήριον. ἐφύλαξες τὰς τάξεις πάσας τῆς μοναδικῆς πολιτείας, ἀμὴ ἔστι
ἐκολάθη; Ἡ δὲ εἶπε τὴν ἀνώθεν αἰτίαν. Λέγει της ἡ Ἡγμενῆ. Δὲν τὸ πρ-
εῖω, ὅ ἐλεῆμων Θεὸς ἔξω μίαν ἐπιθυμίαν μόνον τῆς σαρκὸς, ὅπῃ δὲν τὴν ἐτέλεσεν,
νὰ σὲ κολάση αἰώνια. Ἡ δὲ ἀπεκρίνατο. Μη θαυμάζουσαι, κ' δικαίως ἐκατα-
κρίθω, ὅτι οἱ ὀφθαλμοὶ τῆ Ὑψίστης δὲν ἐσφῆρσον νὰ βλέψωσι τινὰ ρῦπον
κ' μολυσμὸν παράξιος, ἢ γνώμης, ὅπῃ νὰ μὴ ξεπλυθῇ κ' νὰ λουκανθῇ μετ' αὐ-
τῆν Ἐξομολόγησιν. ἐγὼ ἦν, εὐα κ' τὴν ἀμαρτίαν ἐμπαρτέως δὲν ἐπαρ-
ξα, ἀλλὰ μὲ τὴν γνώμην πολλὰ εἰς ἐπόρυσον, κ' εὐα βεβασκα τόπον κ' καιρὸν
ἐπιπείθειον, ἔκαμνα κ' τὸ ἔργον. γίνωσκε ἔν, ὅτι πολλοὶ, ἔ μόνον κοσμικοὶ,
ἀλλὰ κ' Μοναχοὶ κολάζονται, ἔστι δὲν ἐπιμελοῦνται τὴν ἐξαγορῆσιν, καὶ
νεθέπσον τὰς ἀδελφὰς τῆς Μοναστείας σε, νὰ ἐξομολογῶνται ἐπιμελῶς, εὐα
ποθῶσι τὴν σωτηρίαν της. Ταῦτα ἰδῶσα ἡ Ἡγμενῆ, ἀδύρετο τῆς ἀντιὰς τὴν
ἀπώλειαν. Μὴ ἀπιστήσῃ τὸς εἰς ἐπὶ, ἀγαπῆτο, ἐπειδὴ εἶδαμην (τὸ ἐνα-
τίον) κ' ἐσώθησαν πολλοὶ, ὅπῃ εἶχασιν μόνον τὴν γνώμην νὰ παράξῃ τὸ ἐ-
παρτέον, ἀμὴ δὲν ἐσώθησαν, καθὼς εἰς τὸ Κεφ. ζ'. φαίνεται, κ' ἐσώθη ἐκεῖ-
νος ὁ ληστής, κ' ἄλλα ὅμοια ἐσώθησαν φαίνονται εἰς τὰς Βίβλους τῆς Ἐκκλη-
σίας, κ' ἐσώθησαν τινὲς μετ' αὐτῆν καλῶν γνώμην, χωρὶς νὰ τελέσῃ τὸ ἐ-
παρτέον. Δοιοῦν, καθὼς βραβεῖται τὴν καλῶν γνώμην ὁ πλοσιόδωρος, ἐπο-
πάλιν κολάζει τὴν πονηρὰν κ' ἀκόλασον. Εἶχα πολλὰς μαρτυρίας νὰ ἀναφέρω
εἰς βεβαίωσιν τῆς ἐσώσεως ταύτης, ἀμὴ μόνον αὐτὴ ἢ μία ἢ ἀφ' ἐσώσεως τῆς
ἀληθεῖας ἐκεῖνε κ' θεῖς σώματος, ὅπῃ δὲν ἐσφαλε ποτὲ, ἄς ἀναπληρωθῇ δὲ
ὄλαις τῆς ἐπιγείων Διδασκάλων, οἱ ὅποιοι ὡς ἀνθρώποι ἠμποροῦσι πολλὰ εἰς
σφῆλξιν. Ὁ ἐμβλέψας γυναικὶ πρὸς τὸ ἐπιθυμῆσαι αὐτὴν, ἠδὲ ἐμοὶ χολάζει
αὐτὴν ἐν τῇ καρδίᾳ αὐτῆ. Ἡμπορεῖ τὸς νὰ ἐναντιωθῇ ποσῶς εἰς αὐτὴν τα
Εὐαγ

Εὐαγγελικὰ λόγια; Μὴ ἄλλοιτο. Ἐς προσέχη γένε παῶς σῆας, καὶ μὴ ἀμελεῖ
 τῶ σωτηρίαν αὐτῆ, ὅτι ἔρχεται καιρὸς νὰ κλαίη ἀνόνητα, καὶ νὰ μὴ δειῖσκη
 τινὰ βοήθειαν. Ἐς κλαύσαμην ἐν τῶρα ὀλίγον, ἵνα ἐκεῖ ὄφρα δώμην αἰώ-
 μα ἐν Χειρῶ Ἰησοῦ τῶ Κυρίῳ ἡμῶν. Ω, ἡ δόξα.

Κ Ε Φ Α Λ Α Ι Ο Ν, Η'.

Περὶ Ἰκανοποιήσεως, ἡγνυ Νησείας, Ἐλεημοσιώης, καὶ
 τῶ Προσδύχης.

Τὸ γ' καὶ πεδύταϊον μέρος τῆς Μετανοίας λέγεται Ἰκανοποίησις, τὸ ὁποῖον
 εἶναι ὁ κόπος καὶ ὁ κανὼν τῆς ἀμαρτίας, ὅς τις ἔχει ἔξω ἀρετῆς σιωπεργά-
 τας καὶ βοηθῆς, ἡγνυ Νησείας, Ἐλεημοσιώης, Προσδύχης. Αἱ τινες ἀρεταί,
 μετὰ τὸ νὰ εἶναι βαριταί εἰς τὴν σάρκα καὶ κοπιασικῆ, δύνονται πολλαῖ εἰς ἰκανο-
 ποιήσιν καὶ κανὼνα τῆς ἀμαρτίας, ὅπῃ ἐπαράσμη, δίδοντες αὐτῆς τῆς σαρκὸς
 ἡδονῶν καὶ δόξασιν. Καὶ ἕκατὶ τὰ μεγαλιτέρα ἀμμοτήματα εἶναι αὐτὰ τὰ ἔξω,
 Ἰπερηφανία, Φιλαργυεία, καὶ Πορνεία, εἰς τὴν ὁποῖαν χροικᾶται καὶ ἡ Γαστριμαρ-
 γία, καὶ ὁποῖα, ὡς ἔξω μεγάλοι γίγαντες, μᾶς πολεμᾶσι διωκεῖως, ἕκα τῶτο
 εἰς τὴν ἰκανοποιήσιν κατ' αὐτῶ μᾶς βοηθῶσιν αὐτὰ τὰ τεῖα. Ἡ νησεία καὶ τῆς
 σαρκὸς, ἡ ἐλεημοσιώη καὶ τῆς Φιλαργυείας, καὶ ἡ προσδύχῆ καὶ τῆς Ἰπερηφα-
 νίας. ὁ δὲ προσδύχόμενος ἴσεται ὡσπερ κατὰδικος ἐνώπιον τῶ Κυρίου, μετὰ πολ-
 λῆς ταπεινώσεως. Ἐτι δὲ μετὰ ταῖς ἀρεταῖς αὐταῖς προσφέρει ὁ ἀνδραπος μίαν
 θυσιάν τελείαν αὐτῆ τε, καὶ τῶ παραγμάτων αὐτῆ. Μετὰ τὴν ἐλεημοσιώην προσφέρει
 τὸ παραγμά τε, μετὰ τὴν νησείαν θυσιάζει τὴν σάρκα τε, καὶ μετὰ τὴν προσδύχην προσφέ-
 ρει τὴν ψυχὴν τῶ Κυρίῳ. Ἡ χρεία γένε καὶ τὸ ὄφελος τῆς ἰκανοποιήσεως ταύτης γνω-
 εῖται μετὰ τὴν διαφορῶν, ὅπῃ βαυόμεν, τῶ μυστηρίῳ τῶ θεῖο Βαπτίσματος, καὶ τῶ
 τῆς μετανοίας. ὅτι τὸ Βάπτισμα, ὅπῃ εἶναι ἡ θύρα πάντων τῶ μυστηρίων, λογί-
 ζεται μία ἡγήσις τῆς ψυχῆς, ἡτις νεωσὶ εἰσέρχεται εἰς τὴν Χριστιανικὴν πολι-
 τείαν, τῆς ὁποῖας ἦτον ἀλλότριος. Λοιπὸν, καθὼς εὐα βρέφος ἀφίνει τὸ εἶναι ὄλον
 κεινο, ὅπῃ εἶχε ὑπόπερον, καὶ λαμβάνει ἄλλο καινὸν, μετὰ τὴν δύναμιν καὶ χάριν τῶ
 ἁγίου Βαπτίσματος, ἔτω καὶ ἡ ψυχὴ, ὅπῃ ἀναρχηταί εἰς τὴν πνευματικὴν ζωὴν
 ἕκα τῶ Βαπτίσματος τῶ δακρύων τῆς μετανοίας, ἀφίνει τὸ πρῶτον εἶναι τῆς ἀμαρ-
 τίας, ὅπῃ ἦτον ὑποκειμένη εἰς ἐγκλημα καὶ εἰς κόλασιν, καὶ λαμβάνει εὐα νέον εἶναι
 πνευματικῆς πολιτείας καὶ χάριτος, εἰς τὸ ὁποῖον δὲ μὴ εἶτι ποταπὸν παραγμά τῆς
 ποτείας ἕκα γαῖης. Ἀλλήθεια τὸ τῆς μετανοίας μυστήριον εἶναι ὡσπερ καθάρι-
 σις καὶ θεραπεία τῆς ψυχῆς, καὶ καμῖαν φορῶν θεραπείαν τελείαν, καὶ ὑγιαίνει τὸν
 ἄρρωστον, καὶ πολλαῖς πάλιν ἀφίνει τινὰ λείψανα τῆς ποτείας ἀδυνατίας, ἡγνυ
 καὶ τὴν σωφισβίῳ τῆς καρδίας, ἡ ὁποῖα ὅταν εἶναι τελεία, καθὼς ὑπέπει, λυξ ὡ-
 ρει τὴν ἀνδραπον δὲ τὴν ἀμαρτίαν καὶ κόλασιν. Ἀμὴ ἕκατὶ ἀπανίας τυχεῖται τοι-
 αὐτῆ σωφισβίῳ, χρεαζόμεδον πολλαῖ τὴν ἰκανοποιήσιν τῶ ἀνώθεν ἔξω ἀρετῶν,
 ἕκα θεραπείαν τῆς ἀμαρτίας παντέλειον. Ἐτι δὲ, καθὼς τὸ ἱερὸν Βάπτισμα
 ὑπέπει ἐν ἑαυτῶ πάσας πῆς δωρεῆς τῶ ἁγίου Πνεύματος ἡνωμῆρας μετὰ τὴν χά-
 ριν ἐκείνην, δὲ τὸν ὁποῖον ὄλα ταῦτα τὰ ἀγαθὰ προέρχονται, ἔτω καὶ ἡ θερμο-
 τάτη καὶ ἀληθῆς μετανοία ὑπέπει ὁμοίως ὄλας αὐτῆς τῆς θησαυρῆς καὶ δωρημάτων,
 καὶ

ἢ ἐξόχως εἶνα νέου φωτός, καὶ ἐπιγνωσιν τῆς πνευματικῶν καὶ θεῶν παραγμάτων, εἰς
 τὰ ὅποια ἀείσκητο τυφλὸς ὁ ἀνθρώπος κρότερον, ὡσπερ γὰρ ἦπεν εἰς τὸ σκότος καὶ
 σκιαὴ τῆς θανάτου, καὶ φέρνειμας μίαν καινὴν ἀγάπην πρὸς τὸν Θεόν, ἥτις ἐστὶ
 τύπος τῆς ἀληθῆς μετανοίας καὶ πασῶν τῶν ἀρετῶν, καὶ αἰτία θαυμασῶν ἐνεργειῶν
 εἰς τὴν ψυχὴν μας. Καθὼς εἶναι τῆς ἐπιστροφῆς ἡ χάρις ἀφόροις, εἰς ἄλλον
 βραχύτερας, ὡσπερ εἰς τὸν Παῦλον, καὶ εἰς ἄλλον μικρότερας, ἕως εἶναι καὶ ἐνερ-
 γειαί, καὶ τὰ ἔσω κινήματα, ὅπερ ἐργάζει αὐτὴ ἡ ἀρετὴ, ἡ ὅποια αἰτία μίαν μετα-
 νοίαν καὶ θλίψιν εἰς τὴν ψυχὴν, καὶ τὴν ᾠδονοίαν, ὅπερ ἔκαμε τὸ Θεὸς, καὶ ἐπι-
 θυμᾶν νὰ παθῇ ἀφόρα κολασθεῖα μάλλον, ἢ νὰ ᾠδονοίῃ τὸν πᾶντο
 τῶν. καὶ ἕπος ἔχει ᾠδονοίαν φόβον τῆς θεῆας μεγαλειότητος, βλέπων, ὅτι ἡ
 ᾠδονοίαν ἐκίνησεν εἰς ᾠδονοίαν τὸν παντοδύναμον, καὶ αἰχμηδύμνος νὰ παρῆ
 σιαδὴ ἐμφορῶν αὐτῆς, ἔχει πολὺν πόθον νὰ ἱκανοποιήσῃ καὶ τὰς ἀμαρτίας τῆς
 παρὰ Κυρίῳ, μὲ κανόνα περιπέμνον, νὰ τὸν ἱλαρῶν καὶ τὴν ᾠδονοίαν, ὅπερ ἔκαμε,
 καὶ νὰ ἐκδικαιωθῇ καὶ τῆς σαρκὸς αὐτῆς, ἥτις ἦτον αἰτία τῆς ἀμαρτίας. Διὰ τὸτο γέν
 κρέπει ἡ ψυχὴ, ὅπερ ἐκαταφρόνησεν τὸν Κτίσω καὶ τὴν ἡδονὴν τῆς κτίσματος, νὰ
 θεραπεύσῃ μὲ πόνον ἐκείσιν τὴν θεληματικὴν ἡδονὴν, καὶ μὲ θεληματικὴν θλί-
 ψιν τὴν ἐκείσιν ἀπόλαυσιν, καὶ τῆς ὁποίας ὑπερήθη τῆς θεῆς φωτός. Καὶ ἐπειδὴ
 ἡ παιδείσις καθαρῶν τὸ πταίσισμον, δίκαιον εἶναι νὰ ὑποδεχθῇ τὴν τιμωρίαν
 ὅστις ἐτόλμησεν νὰ τελήσῃ τὴν ἀμαρτίαν. Ἐπειδὴ ἔν ὁ ἀνθρώπος ἀμαρτάνων
 ἐκαταφρόνησεν τὸ ἄκρον ἀγαθόν, καὶ ἀντάλαξεν αὐτὸ καὶ εἶνα κτίσμα ἐδαμινόν,
 καὶ ἀκαταφρόνητον, τὸ ὅποῖον εἶναι μεγάλη ὕβρις τῆς ὑπεριότητος καὶ ὑπερτίμης
 μεγαλειότητος, κρέπει εἶναι νὰ ταπεινωθῇ, καὶ νὰ καταφρονεθῇ ἐκείσιν ἕως ἐδά-
 φος, ὅς τις ἐξύβρισε τὸν πᾶντο Δεωτότῳ. Μὲ τὸν ἕπονον ἐπὶ τὸν ἐν κοπιῶσιν ὅσοι
 τὰς ὡοίξε τὰς ὀφθαλμῶν ὁ Θεὸς μὲ τὸτο τὸ Οὐραίνον φῶς, καὶ ἱκανοποιῶσι τὴν
 ἀμαρτίαν, καὶ νὰ ἀξιοθῶν συγχαρήσεως. Ἐπεὶ ἔν μὲ τρία πράγματα ἀμαρτάνων
 νομῶν εἰς τὸν Θεόν ᾠδονοίαν, μὲ τὸ πρᾶγμα, μὲ τὸ σῶμα, καὶ μὲ τὴν ψυχὴν
 εἶναι χρεῖα νὰ κάμωμεν μετ' αὐτὰ τὴν ἱκανοποιήσιν καὶ θυσίαν πρὸς τὸν Δεωτό-
 τῳ, ἥτις γίνεται μὲ τὰς ἀνωθεν γ'. ἀρετῶν. Μὲ τὴν ἐλεημοσιῶν θυσιῶν
 μὲν τὸ πρᾶγμα, μὲ τὴν νησίαν τὸ σῶμα, καὶ μὲ τὴν προσοχὴν τὸ πνεῦμα.
 Ἐτὶ δὲ πᾶσαι αἱ ἀμαρτίαι γίνονται ἢ κατὰ Θεῶν, ἢ κατὰ ἡμῶν, ἢ κατὰ τὴν πλησίον
 καὶ εἰς ταῦτα τὰ γ'. ἀμαρτήματα ἱκανοποιῶσι, καὶ πληρῶνσιν αὐτὰ αἱ γ'. ἀρε-
 τῶν. Ἡ νησία δι' ἡμᾶς, ἡ ἐλεημοσιῶν καὶ τὸν πλησίον, καὶ ἡ προσοχὴ καὶ τὸν
 Θεόν. Ὅς τις ἔν ἐπιθυμᾶν νὰ ἱλαρῶν τὸν Θεόν πρὸς τὴν λόγῳ τῆς, κρέπει νὰ
 ἐπιμελῆται ταύτας τὰς ἀρετῶν, καὶ κρέπει ἄς ἀρχίξῃ ἀπὸ τὴν ἀμῶν νησίαν
 ἡ ὅποια, καθὼς εἶπαμεν, μὲ τὸν πόνον τῆς τιμωρίας πληρῶν καὶ τὴν ἡδονὴν
 τῆς ἀμαρτίας, παιδεύσα τὴν σάρκα, ἥτις ἦτον αἰτία τῆς ᾠδονοίαν. Διὰ
 τὸτο ἐγκρατέμεθον τῆς φθειρομένων βρωμάτων, ἵνα λάβωμεν ἀφῆσιν τῆς ἀπὸ
 γορδόμεθον σφαλμάτων, καὶ μὲ μίαν βραχυτάτῳ νησίαν νὰ φύγωμεν παντοτινὴν
 τιμωρίαν καὶ νησίαν αἰώνιον, ὅτι καὶ τὴν ἀμαρτίαν κληρονομήμεν τὸν ἀχαρὸν ἄδω,
 ὅπερ ἐκ' ἐστὶ ᾠδονοίαν, ἀλλὰ λιμὸς καὶ δάκρυα παντοτε. Μακαρία λοιπὸν ἡ νη-
 σία, καὶ τῆς ὁποίας λυθόμεθον τὴν λιμὸν καὶ τῆς κολάσεως. Ἡ νησία ἐκπλεῖν
 τὰ ἀμαρτήματα, καὶ ἀλύεται κρότερα αἰσθήματα, καὶ μᾶς ἀντιόπτει ἀπὸ τὰ μέ-
 λοντα. Ἡ νησία εἶναι ἰχυρὸν ἀποπύργιον τῆς Θεῆς, παλάτιον τῆς Χειρῆς, καὶ τῆς
 χροῦ τῆς Παναγίας Πνεύματος, φλάμπηρον τῆς Πίστεως, σημείον τῆς ἀγάπης, καὶ
 τῆς

τῆς σωφροσύνης σφέωμα. Ἡ νηστεία λαμφρύνει τὴν ψυχὴν, ὑψώνει τὰς αἰδήσεις, δελαγωγεῖ τὴν σάρκα πρὸ πνεύματι, κάμνει τὴν καρδίαν σωπτετεμμηβίην καὶ ταπεινὴν, θαλβει τὰ σφέωρα τῆς ὀπιθυμίας, κατασφρύνει τὴν καυσὶν τῆς πορνείας, καὶ ἔλαπτει τὸ φῶς τῆς σωφροσύνης. Ἡ νηστεία εἶναι τῆς ὀπιθυμιῶν χαλιῶς, καὶ τῆς παθῶν λοιπὸν κρωσις, ἀδελφὴ τῆς πτωχείας, τέκνον τῆς μετανοίας, μέγαυρα τῆς φιλαυτίας, φύλαξ τῆς ἡμῶν σωπτείας, καὶ μισίβρια ἰχυρὰ πρὸς τὸν Θεὸν, ἵνα λάβωμεν ὑπ' αὐτῆς δωρεάς τε καὶ χάριτας. Δι' αὐτῆς οἱ Νινυβίται τὸν Θεὸν ἔξιλέωσαν. δι' αὐτῆς οἱ Ἰσραηλιταὶ δρέικασιν εἰς τὰς Φλίβεις βοήθειαν. μετὰ τὴν νηστείαν οἱ βεῖς Παιδες ἐκυεῖδωσαν τῷ πυρὸς. δι' αὐτῆς ὁ Ἡλίας ἔμπυρος ἀρραμπλάτης γνωεῖζεται. δι' αὐτῆς ὁ Μωϋσῆς ἐκ Θεοῦ τὸν Νόμον ἐδέξατο. καὶ τί νὰ λέγω τὰ Θεωρά; Διὰ τῆς νηστείας ὁ Δαυιδὸς Χρυσὸς φροντομοῖαδην καὶ τὸ κήρυγμα τῆς Εὐαγγελίης, καὶ νὰ μᾶς δώσῃ ὑπόδειγμα, πόσον εἶναι ἡ νηστεία ἀφελίμος. Ὅστις ἐν ὀπιποθεῖ νὰ θεραπεύσῃ τὸν Κύριον, νὰ κάμνη καὶ τῆς ἐχθρῶν τε ἐκδίκησιν, καὶ νὰ λοιπολαύσῃ ὅλα τὰ ἀνωθεν ἀξιώματα, ἄς καδοπλιδῆ μετὰ εὐαῖον κῖσος τῆς αὐτοῦ τε, ἢ καὶ νὰ μισήσῃ τὴν σάρκα, νὰ τὴν παιδύβῃ μετὰ νηστείας, ἀρτυκτικῆς, καὶ προσοδυχῆς, καὶ μετὰ ὅσας σπληραγωγίας διωκτῆς Θεωρατέρον. ὅτι μετὰ τὸν ἔσπον τῶν κῖνον ἱκανοποιεῖ τὸν Θεὸν, ἀλλὰ καὶ καὶ κράτος κατὰ τὸν ἰχυρῶτερόν τε ἐχθρὸν, καὶ γίνεται ἡ ψυχὴ σωτὴ τῷ σώματι Ναὸς τῷ Ἁγίῳ Πνεύματι. Τῆτο ἔλον, ὅπερ εἶπαρῃ, ἄς ᾄβῃ μετὰ τὴν ὀπιποσαν ἄγκεισιν, ἢ καὶ ἔσον διώεσαι νὰ κάμνη, χωεῖς νὰ θωαπώσῃς τὸν αὐθραπον, ὅτι πολλοὶ ἐπεχέεισαν ἐγκράτειαν Θεωρατέραν τῆς διωαμείας τῆς, καὶ ἀδοήσαν τῶσον, ὅπερ ὑερα τὴν ἀφῆκαν ὀλοτελα, καὶ νὰ ὀπτεκπέσοι τὴν ὑγείαν τῆς. Διὰ τῆτο ἄς κάμνη καὶ τὸ θωατόν τε πᾶς ἑνάς, ὅτι ἄλλος ἢμπορεῖ νὰ νηστέσῃ ἡμέρας, γ' αὐτὸ βλάβης, καὶ ἄλλος δει κάμνει μίαν ἡμέραν. Μείζων ἐν πασῶν τῆς ἀρετῆς ἢ διακείσις.

Συμῖδωσον δὲ τὴν νηστείαν μετὰ τὰ ἔργα τῆς ἐλεημοσύνης, καὶ νὰ εἶναι ἀφελιμωτέρα καὶ θωαρέσος, ὅτι τῶσον εἶναι ἡ νηστεία χωεῖς ἀγάπῃ καὶ ἔλιος, ὡσπερ τὸν λύχρον χωεῖς ἑλαίης. Δὸς ἐν ἐλεημοσύνῃ, καὶ νὰ ἐπακῖσῃ τὴν προσοδυχῆσιν σὲ ὁ Κύριος, νὰ συχαρήσῃ τῆς ἀμαρτίας σε, νὰ σὲ λυθῶσῃ τῆς μελλόντων κακῶν, καὶ νὰ σὲ χαεῖσῃ ἀγαθὰ τὰ υἰώνια. Ἡ νηστεία καταμαραῖνει τὰ πάθη τῆς σαρκὸς, καὶ ἀφανίζει τὰς αἰτίας τῆς ἀμαρτίας, ἀμὴ δὲν δίδει τὴν τελείαν ὑγείαν χωεῖς τὴν ἀλεφίλῃ τῆς ἐλεημοσύνης, χωεῖς τὸν ποταμὸν τῆς ὀσπταλγῆς, καὶ τὴν ὀπιπορῆ τῆς ὀποιίας. Ἡ νηστεία θεραπεύει τὰς πληγὰς τῆς ἀμαρτίας, ἀμὴ δὲ ἀλβῆει τὰ εἴγματα τῆς δίχως τὸ λάδι τῆς συμπαθείας. Ὁ Ἐκκλησιαστικὸς λέγει. ὅτι, καδοῦς τὸ ὕδωρ σβείει τὸ πῦρ, ἔτως ἡ ἐλεημοσύνη ἀφανίζει τὴν ἀμαρτίαν. Λέγει δὲ ὁ Μέγας Ἀμβρόσιος. Μεγάλη ὄντως τῆς ἐλεημοσύνης ἢ θωάμης. ὅτι μετὰ τὴν πηγὴν τῆς ἀγάπης αὐτῆς σβείει τὴν λαύραν τῆς ἐγκλημάτων, εἰς ἔσπον ὅπερ εὐαῖον εἶναι καὶ θωραμῆος ὁ Δικαστῆς καὶ τῆς ἀμαρτήσαντος, καὶ θέλει νὰ τὸν παιδύβῃ, μετὰ τὴν θωάμην τῆς ἐλεημοσύνης τῆς συχαρῆ. Δὲν ἦσαν ἄλλον ἔσπον ὁ Προφήτης Δαυιδὸς νὰ λυθῶσῃ τὸν Ναβεχοδονόσωρ ἀπὸ τῆς ἀπειλῆς τῆς Κυεῖς, παρὲς τὴν ὀσπταλγῆσιν, καὶ λέγει τῆς. Λάβε τὴν βελῆν μῆ, ὦ Βασιλεῦ, καὶ ἀλβῆσον μετὰ τὴν ἐλεημοσύνην τὰς ἀμαρτίας σε, καὶ τὰς πορνείας σε μετὰ τὰ ἔργα τῆς ὀποιίας πρὸς τῆς πτωχῆς. Ταῦτα εἶπον ὁ Ἁγιος, γνωεῖζωντας πόσον θωάμην ἔχει ἡ ἐλεημοσύνη γὰ ἀμῆσῃ τὸν

Πανοικτίρμονα. Ἐπειδὴ ἐν ποσῶτον δύναιται ἡ ἀρετὴ αὐτῆ, ὅς τις θέλει νὰ ἔρῃ ἔλεος παρὰ τῷ Θεῷ, ἄς ἐνδύθῃ αὐτὸ τὸ ἱμάτιον, ἀπλαγχνίζόμενος πρὸς πτωχὸς, πρὸς χήρας, καὶ ὀρφανὸς μετὰ τὸ παρῶμα, ὅπῃ τὸ ἔδωκεν ὁ Θεός. Εἰ δὲ καὶ εἶναι πτωχὸς, μετὰ τὴν συμβεβηλὸν καὶ μεσιτέδμα, καὶ ὅταν ἄλλο δὲν δύναιται, καὶ ἄς πρὸς συμπονοῖσιν μετὰ τὴν καρδίαν τε, καὶ τόσον μισθὸν ἔχει. Ἐπειδὴ (καὶ τὸν Διάλογον Γρηγορίου) δὲν δίδει ὀλιγώτερον ὅς τις συμπονοῖ τὸν πτωχὸν ἐκ καρδίας, ἢ τὸ ἐκείνον, ὅπῃ τὸ βοηθᾷ μετὰ τὸ παρῶμα, ὅτι ὁ μὲν δίδει χεῖματι, ὁ δὲ τὴν ψυχὴν αὐτῆ. Ὁ Μέγας Ἀύγουστίνος λέγει, ὅτι μεγαλιώτερον ἐλεημοσύνη δὲν εἶναι, ὡσπερ νὰ συγχωρήσῃς ἐξ ὅλης καρδίας τῷ πταισάντι. Ἐπεὶ ἐν δὲν ἡμπορεῖς νὰ ζήσης μίαν ἄραν ἀμαρτίας, συγχώρησον τῷ ἀδελφῷ σου, ἕαν ποθῆς νὰ συγχωρήῃ ὁ Κύριος τὰ ἑδικά σου πταισίματα. Τὸ αὐτὸ λέγει ὁ Καισαρείος. Ὅς τις δὲν ἔχει νὰ λυθῶσιν αἰχμάλωτον, ἢ νὰ ἐνδύσῃ γυμνὸν, ἄς βιάζεται νὰ μὴ ἔχη μῖσος εἰς τὴν καρδίαν καὶ τῷ πλησίον, καὶ νὰ μὴ δαπνάσῃ κακὸν ἀντὶ κακοῦ τοῖς ἐχθροῖς τε, ἀλλὰ μάλιστα νὰ τὸς ἀγαπᾷ, καὶ νὰ προσβῆται δι' αὐτὸς, καὶ ἕως ἄς ἔχη μεγάλην ἐλπίδα εἰς τὴν ἀπλαγχνίαν, καὶ ὑπόχσῃ τῷ Δεσπότημας, λέγων αὐτῷ. Δός μοι, Κύριε, ὅτι ἔδωσα. Συγχώρησόν μοι, ὡς καὶ ἐγὼ ἐσυγχώρησα. Δὲν γράφομεν ὡδὲ περὶ ἐπιπέτερον Θεῷ ἐλεημοσύνης, ὅρατι παρεμπρός θέλομεν εἰπεῖ ξηχωρεῖσά ἑα τὴν ἀρετὴν ταύτην, ἥτις εἶναι θεῖα ὡφέλιμος εἰς τὴν σωτηρίαν ἡμῶν, καὶ δὲν πρέπει νὰ τὴν περάσωμεν μετὰ βραχυλογίαν.

Τὸ γ' μέρος τῆς ἱκανοποιήσεως εἶναι ἡ ἱερὰ Προσβῆ, ἡ ὁποία ὅταν γῆνη καὶ πίστεως καὶ πολλῆς ταπεινώσεως, εἶτι ζητήσωμεν δι' αὐτῆς τῷ Κυρίῳ, ἀμαρτιβόλως λαμβάνομεν, καθὼς μᾶς ἔταξεν εἰς πολλὰς τόπας τῷ ἀγίῳ Εὐαγγελίῳ. Ἀμὴ ἀλήθεια νὰ ζητήσωμεν ὅλογα πράγματα, καὶ πρὸς ὡφέλιαν τῆς ψυχῆς μας. εἶτι πᾶσα προσβῆ, ὅπῃ νὰ γῆνη μετὰ τὸς περιπεμπῆς ἑόπης, καὶ σωμακόλυθα, ὅπῃ εἰς ἐπὶτο κάμνεσι χεῖρα, κατὰδυνάται, καὶ παρήρησιάζεται ἐνώπιον τῷ Θεῷ, καὶ ὑπακῆς τῆς ἡμετέρας αἰπίσεως. Εἰ δὲ καὶ ἀργήσῃ καμίν φουρὰ νὰ μᾶς ὑπακῆσῃ, καὶ νὰ μᾶς δώσῃ τὴν χάριν, ὅπῃ ζητήσωμεν, τίποτὸ κάμνει ὁ σθεῶτατος διεργέτης, ἑα νὰ εἰμεδεν ἀνευρηνοὶ καὶ ὀπμημελέτατοι ὕστερα, ἀφ' ἡμᾶς τὴν δώσῃ, νὰ τὴν φυλάγωμεν ἀκριβᾶ, καὶ νὰ μὴ τὴν χάσωμεν. Ἡ προσβῆ ἀφανίζει τὸς ἀμαρτίας τῷ προσβῆ, καθὼς ἐφαίνῃ εἰς τὸν τελάνην. Αὐτὴ ἐκφοβεῖ, καὶ σκορπίζει τὸς δαίμονας, ὀείζει τὰ σοιχεῖα, τὸν Οὐρανὸν, καὶ τὸν Ἡλίον καθὼς ἐφαίνῃ εἰς θεοφόρος καιρὸς καὶ τόπας. Διὰ προσβῆς ἔχισεν ὁ Μωϋσῆς τὸν ἱερὸν θάλασσαν, καὶ ἐπέρασεν οἱ Ἰσραηλιταὶ πάντες, καὶ οἱ ἐχθροὶ τῆς ἐπνίγησαν. Ὁσαύτως καὶ ὁ Ἰησοῦς τῷ Ναυῆ προσβῆχόμενος, ἐπέρασεν τὸν Ἰορδάνην, ἐπρόσαξε τὸν Ἡλίον, καὶ ἐσαμάτισεν ἔξῃ ἄρας ἅπα τὸν δρόμον τε. Τὸ ὁμοιον ἔκαμνεν ὁ Ἀββα Πατερμάδιος, καὶ ἄλλοι τινές. Ὁ Ἡλίας ἐπρόσαξε τὸς Οὐρανὸς, καὶ δὲν ἐβρέξαν, μετὰ Μωϋσῆ. καὶ τότε πάλιν ἔκαμε προσβῆ, καὶ ἦλθε βροχὴ ἀλαεῖθμος. ἀλλὰ ἑα νὰ μὴ διηγῆμαι εἰς ἀκαθ' εἰς, ἢ προσβῆ δύναιται νὰ δώσῃ ἅπα τὸν ἄδην ψυχὰς ἀνθρώπων, καὶ νὰ ζωίσῃ τὰ σώματα, νὰ ξεειζώσῃ ὄρη καὶ δούρη ἅπα τὴν γῆρα, νὰ τὰ φυτέσῃ εἰς τὴν ὑγραύ φῶσιν τῷ ὕδατος, καθὼς εἶδαμεν, καὶ ἐκάμασι τινές ἐνάρετοι ἀνθρώποι. καὶ ἀπλῶς πᾶσα ὅσα θελήσει νὰ κάμῃ εἰς πᾶσι, σημεῖα καὶ τέρατα, μόνον νὰ κάμῃ μετὰ ἀλαβείας καὶ πίστεως προσβῆ, νὰ μὴ ἑκκελεθῆς τὴν καρδίαν αὐτῆ, ὑπακῆτατος

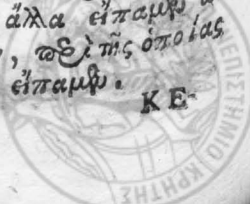
ὁ Δεσπότης, καθὼς εἶπεν εἰς τὸ Γερὸν Εὐαγγέλιον. Ταύτῳ τῷ προσδύτῳ ἐγκωμιάζει καὶ πολλὰ ὁ μέγας Βασιλεὺς, καὶ λέγει ταῦτα περὶ αὐτοῦ.

Προσδύχῃ ἐστὶ σωσθία καὶ εὐωσὶς ἀνθρώπου, καὶ Θεῶν, Κόσμου σύστασις, Θεῶν καταλλαγὴ, δαιμόνων μήτηρ, ἀμαρτημάτων ἰλασμός, περασμάτων γέφυρα, πολέμου θραύσις, Ἀγγέλων ἔργον, πηγὴ ἀρετῶν, χαρισμάτων πρῶτος, νόσος φωτισμός, προκοπὴ ἀβάτου, ἔσθῃ ψυχῆς, ἀπογνώσεως πέλυξ, ἐλπίδος ὑπόδειξις, λύσεως λύσις, πλάτος Μοναχῶν, θυμὸς μετῶσις, ἴσοσφρον προκοπῆς, καὶ ἵνα σωπῶν εἰπῶ, Προσδύχῃ ἐστὶ τῷ ὄντως δυχομόνῳ δικαστήριον, καὶ κριτήριον, καὶ βήμα Χριστοῦ, πρὸ τοῦ μέλλοντος Βήματος. ἦγεν, ἡ Προσδύχῃ εἶναι εἰς ἐκεῖνον, ὅπῃ προσδύχεται, ὡς εἶνα δικαστήριον προσηπτεῖται ὑπὸ τῷ φοβερῷ Κελῶν τῆς ἐκείνου Χριστοῦ παρουσίας, καὶ κατακρίνεται ὑπὸ λόγου ἐδῶ ὁ ἀμαρτωλὸς, ὅτι ἐκείνῳ ἐκεῖ ἀνθρώπου. Καλότυχος ἔν ὅστις κλαίει πικρῶς ἐκείνῳ Κριτήριον Θεῶν προσδύχόμενος, ὅτι αὐτὸς δὴ κρινεται τότε εἰς τὸ φοβερὸν ἐκεῖνο Κριτήριον. Διὸ, ἀγαπητέ, ἀρχόμενος τῆς προσδύχῆς, ἀφῆς τῆς φροντίδας καὶ κινήσεως πάσας τῆς σώματος, κατέλιπε τῷ γνῶν, καὶ τῷ θάλασσαν, καὶ βῆθη τὸν Αἰθέρα, καὶ τῆς ἀστέρας τῆς Οὐρανοῦ, καὶ περὶ βλεψὴ τῆς στρατίας τῆς Ἀστωμάτων δυνάμεων, τὰ πολυόμματα Χερυβίμ, καὶ τὰ ἑξαπτέρυγα Σεραφίμ, καὶ ὑπὲρ πάντων τῶν κτίσιν ἀνανδύσας τῇ διανοίᾳ, καὶ ἐπέκεινα πάντων τὸν ναὺν ἀνυψώσας, ἐνόησον τῷ ὑπόρρητον, καὶ παντὸς ἐπέκεινα νῦν, Θεῶν φύσιν ἐνδρυμένῳ, ἀρεπτον, ἀλλοίωτον, ἀπλῶν, ἀσύνθετον, ἐν τελῶν ὑποστάσεων ἀδιάρετον. Φῶς ἀσρόσιτον, δυνάμιν ἀφρασον, κάλλος ἀμήχανον, σφοδρῶς μετὰ τῆς περὶ ἀρετῆς ψυχῆς καταπτώμων, λόγω δὲ δηλωθῆναι πρὸς ἀξίαν ἀδύνατον. Εἶνε Πατὴρ καὶ Υἱὸς καὶ Ἅγιον Πνεῦμα. Εἰς τὰς τρεῖς Θεοὺς. Τρεῖς ἅγια, σὺν ἑνὶ Θεῷ, ὁμοῦσια, αἰδέα. Μία Θεότης, μία Κυριότης, καὶ Ἀγιότης, πάντα θελήσασα, δημιουργήσασα, καὶ ἀγιάσασα. Μία Θεότης καὶ Δυνάμις. Εἰς Βασιλέα τῆς βασιλεύοντων, καὶ Κύριον τῆς κυριεύοντων.

Τῶν τὸν Βασιλέα ἐνόησον, ὁ ἀμαρτωλὸς, προσδύχόμενος, ἵνα καταλάβῃς αὐτῷ τῷ μεγαλειότητι, καὶ πόσον ἀρτεῖ νὰ τὸν ἀγαπᾷς, καὶ νὰ δὴ λαβῆσαι τῆς τῆς ἐνομοῦ, ὅτι αὐτὸς εἶναι Θεὸς παντέλειος, ἀραῖος πάντων ὑπὲρ τῆς τῆς ἀνθρώπων, πανάγαθος, πολυδύσπλαγχνος, φοβερός τε καὶ δίκαιος. Ἐστὶ δὲ Πατὴρ φιλόσοφος, ἀεργέτης πλεσιοπάροχος, λυβωπῆς καὶ σωπῆρ πολυέλεος. καὶ ὁπόταν τὸν εὐχαριστῆς μετὰ αὐτὰ τὰ ὅπῃ εἶπεν, θέλεις γνωρίσει, μετὰ ποταπῶν καρδίῳ ἀρτεῖ νὰ λαβῆσαι, καὶ νὰ σέβῃσαι τοῦτον Δεσπότην, ἦγεν ὡς Θεὸν νὰ τὸν προσκυνῆς, ὡς ὑπερόδοξον νὰ τὸν ὑμῆς, ὡς ἀραῖον καὶ πανάγαθον νὰ τὸν ἀγαπᾷς, ὡς δίκαιον καὶ φοβερὸν νὰ τὸν φοβῆς, ὡς Βασιλέα παγκόσμιον νὰ ὑποάσασαι εἰς τὸ δέλημά τε, ὡς ἀεργέτην νὰ τὸν δὴ χαριστῆς, καὶ ὡς Θεὸν νὰ τὸν δοξάζῃς, ὡς δημιουργὸν καὶ ποιητὴν νὰ τὸν προσφῆς τε λόγω, καὶ ὅσα ἐξασιάσεις, ἐπειδὴ ὅλα εἶναι ἐδικαῖα χαρισμάτων, καὶ ὡς σωπῆρ καὶ λυβωπῆν νὰ τὸν ζητᾷς εἰς τῷ προσδύτῳ σου βοήθειαν. Αὐτὰς καὶ ἑτέρας ὁμοίας πράξεις ἀρετῆς χρῆσαι τὸ λογικὸν κτίσμα πρὸς τὸν δημιουργὸν καὶ Κτίστην αὐτῶν. Ὅτι, καθὼς ἐκεῖνος εἶναι τὰ πάντα ἐν παύσει, ὅπου θέλει νὰ δὴ λαβῆται, καὶ νὰ τιμᾶται ὑπὸ πάντων μετὰ ὅλας τὰς αἰδήσεις καὶ κινήματα, τὸ ὅποῖον καλὰ καὶ γίνεται εἰς ὅλας τὰς πράξεις, ὅπῃ τελῶνται εἰς ὅσον αὐτῶν, ὅμως εἰς τῷ προσδύτῳ πληρῆται ὁμαρτωλότερα, ὅταν σὺν ἀκαλοῦσιν αἱ πράξεις τῶν τῆς ἀρετῆς, ἦγεν Πίστεως, ἐλπίδος, ἀγάπης, ταπεινώσεως,

σως, κ' άλλων ομοίων. Αλλά δε να μη νομίσης, πώς απέχει ο Κύριος μακριά
ἀπὸ λόγου σου, γίνωσκε, ὅτι ὡς αἰτία τῆς ὕπνου κ' Θεὸς ἀπεξήραπτος εἶναι πα-
ρῶν εἰς χάθε τιπαι, κ' μάλισα ὅταν προσδύχῃσαι, σέκεται κ' ἀλήθειαν ἔμφοροθε-
σε, ἀνέει τὴν λόγια, σοχάζεται τὴν δὲ λάβειά σου, κ' ὀρέγεται σε τὰ δάκρυα.

Βλέπων ἔν' αὐτὸν μὲ τρεῖς νοεῖρες ἀφθαλμῆς σε, ἔχε μίαν βαθυπέτλω δὲ λάβειαν
ἐκ καρδίας, κατανοῶν αὐτὴ τὴν μεγαλειότητα, κ' σε τὴν ἀναξιοτητα, καθὼς ὁ-
λεθρὸ ὁ δίκαιος Αβραάμ. Ἐ'τι λαλήσω πρὸς τὸν Δεσπότημ κ'. Ἐγὼ δὲ εἶ-
μαι γῆ κ' σποδός, κ' σοχάσε ἐμμελῶς τὴν πτωτοδύαμον σοφίαν, τὴν φιλά-
γαθον γνώμην, κ' τὰ λοιπὰ ἀξιώματα τὰ τε ὑπερτίμη κ' ὑπερουδῶν Δεσπότη,
τὰ ὅποια εἶναι ποσῶτον θαυμάσια, ὅτῃ ὑπερβαίνουσι πάντα νῦν, κ' πᾶσαν ἁ-
νοίαν, ἔ μόνον ἀνθρώπων, ἀλλὰ κ' αὐτῶ τῶ Οὐραίων Δυναμειῶν. Οὗτος ὁ λο-
γισμὸς ἀρκεῖ νὰ σὲ κάμη, νὰ ταπεινωθῆς ἕως τὴν χεῖν τῆς γῆς, ὡς σκῶλης
ἀναξιώτατος, ὅτῃ εἶσαι, νὰ σέκης μ' φόβου κ' ἔομοι πολλῆ ἐνώπιον τῆ Κυρίας σου,
κ' ὅσον δοθῆ ἀχολομηθῆ ἡ καρδιά σου εἰς τοῖσιν φόβου, τόσο ὀλιγώτερον θέλει
γυεῖζει ὁ νῦς σου εἰς βιωτικῆς λογισμῆς. ὅτι ὁ χαλινὸς τῆ φόβου δευ ἀφίνει τὴν
καρδίαν νὰ ἀποπολύη εἰς ἄλλους ἁλολογισμῆς, ἐνώπιον τοσαύτης μεγαλειότη-
τος. Διατί ἔαν, ὅταν ὑπάγῃς νὰ σωπύχῃς μὲ τὴν Βασιλείαν ὀπῆγειον, ἔσασαι μὲ
τόσο φόβου κ' ἔομοι, ὅτῃ εἶναι ἀνθρωπος, ὡς κ' τὸ λόγου σου, πόσον ὀρέπει νὰ
σέκεσαι ἐν ἔομοι, ὅταν σωλομηθῆς δε προσδύχῃς μὲ τὸν Βασιλέα τῶ Ἀγγέλου κ'
κ' πάσης τῆς Κτίσεως; Σπῆδι ἐν προσδύχῃ, ὡ ἀμαρτωλῆ, ποσῶτον ταπεινῶς κ' ἡ
ελευθῶς, καθὼς ὁ κατάδικος ἔσεται ἔμφοροθεν τῆ δικασῆ, δε σὰ σβύτης τὸν θυ-
μὸν τῆ δικαίῆ Κεῖτῆ μὲ τὸ ἔξωθεν εἶδος, κ' μὲ τὸ ἔσωθεν ἡθὸς, ἵνα λάβῃς τελείαν
τῶ ἀμαρτιῶν σου συγχώρησιν. Προσδύχῃς δε, ἀρξαι ἀπὸ Θεολογίας κ' αἰών
θεοφροσῶν, κ' ὅταν μ' ταπεινοφροσῶν δὲ ἁλολογηθῆς, τότε αἰτῆσαι μὴ ἔσοφῶν,
ἡ ὑγείαν σώματος, μὴ ἄλλο τί τῶ ὀπῆγειαν, ἀλλὰ τὴν Βασιλείαν τῶ Οὐραίων,
τὰ δὲ ἄλλα, ὅσα εἶναι ἀναγκαῖα τῆ σώματος, σὲ τὰ δίδει κ' χωεῖς νὰ τὰ ζητή-
σης, καθὼς μᾶς ἔπαξε λέγωντας. Ζητεῖτε πρῶτον τὴν Βασιλείαν τῆ Θεῶ κ' τὴν
δικαιοσύνην αὐτῆ, κ' ταῦτα πάντα προσεθήσεται ὑμῖν. Ἐὰν ἔν' θέλῃς νὰ κα-
τοδύωθῆ ἡ προσδύχῃ σου ἀπὸ θυμῆμα, κ' νὰ ὑπάγῃ εἰς τὰ ὄπαι τῆ Βασιλείας
Κεῖτῆ, βάλεις τὰς δύο πτέρυγας, ὅτῃ εἴπαμῃ, ἡσέταν, κ' ἔλεος, δε νὰ πο-
τάξῃ μετ' αὐτὰς δὲ κολώτερα. ὅτι ἡ ἡσεία λεπτιῶει τὸν νῦν, κ' κενφίζει τὸ βάρος
τῆ σώματος, κ' δυναμώνει τὴν προσδύχῃ, κ' ἡ προσδύχῃ τὴν ἡσείαν, κ' τὴν
σωφροσῶν τῆς καρδίας, ὅτι ὅσον προσδύχῃσαι, τόσο ἔρχεται κ' ἡ τῶ δακρυῶν
καταλύξῃς, κ' ἀγωνίξῃ ὅσον δύνεσαι τὰ μὴ τελειώσης τὴν προσδύχῃ ποσῶ
χωεῖς δάκρυα, κ' πόνον καρδίας, κ' τότε σὲ ἔρχεται μία γλυκυτάτη ἀδελφῆ
πνέματος, ὅσον συχαζεις τὴν προσδύχῃ κ' τὰ δάκρυα, ὅτῃ ἀσοχῆς τῆ
φῶ τῆ σώματος, κ' τὸν Δαβίδ. Ἐπελαθόμεν τῆ φαγεῖν τὸν ἄρτον κ', τοῖς δε
κροσί κ' τὴν σρωμνῆ μὲ βρέξω. Ὅταν δὲ προσδύχῃσαι, ἔξῆρεχῃ ἡσυχίαν, εἰ
θέλῃς νὰ ἔρχεται ἡ κατανύξῃς, ἡγαν, ὡς εἶσαι μοναχός, εἰς καιρὸν, κ' τόπον
ὅτῃ νὰ μὴ ἀκῆς παραχῆ, ἔτε σωτυχίας ἀνθρώπων, δε νὰ ἔχῃς ὁ λον τὸν
νῦν σου εἰς τὸν Θεὸν, κ' τὸ πο γίνεται τὴν νύκτα, ὅτῃ εἶναι σωπῆ κ' ἡσυχία
εἰς ἅπαντα. Καὶ ὅταν κάμῃς ἱκανῶ προσδύχῃ, κ' ὅσα ἄλλα εἴπαμῃ
γῶθεν, ὑπαγε μ' φόβου κ' πίσεως εἰς τὴν Γεραὴ Κοινωνίαν, πῶ τῆς ὁποίας
χαρῶμῃ εἶδῶ κάτα, ὅτι θῶανσιν ὅσα θελῆ ἱκανοποιήσεως εἴπαμῃ. Κ Ε

Κ Ε Φ Α Λ Α Ι Ο Ν , Θ'.

Περὶ ποροποιμασίας τῆς Ἀχαΐης καὶ Γεραῶν Κοινωνίας.

Ὅταν ὁ Θεόπτης Μαυσοῦς ἐκατέβη ἀπὸ τὸ Σίγειον ὄρος, δὴ ἐδιδύοντο οἱ Ἑβραῖοι νὰ τὸν βλέπουν εἰς τὸ πρόσωπον, ἀπὸ τὴν πολλὴν λάμψιν, ὅπως εἶχε, καὶ ἀκτινοβόλα ὡς ἄλλος Ἡΐλιος, καὶ ἔπειτα ἐσκέπασε τὸ πρόσωπον αὐτῶν μετὰ μανδύλιον, ἔπειτα νὰ διώκεται πᾶς φῶς νὰ τὴν σωτύχη. Οὕτως ἔκαμε καὶ ὁ Ἑβραῖος Μαυσοῦς ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός, ὅστις, ἀφ' ἑμᾶς εὐγαλεῖ ἀπὸ τὴν δεινὴν τῆς Αἰγύπτου αἰχμαλωσίαν, ἐσκέπασε τὴν αὐτῶν ὑπέρλαμψον εἰσὶν μετὰ συμβεβηκότα, καὶ εἶδη ταῦτα, τὰ Ἄρτα καὶ τὸ Ὄϊον, ἔπειτα νὰ μὴ μᾶς ἐκφοβῆ ἢ ἀπειροσ λάμψις καὶ δόξα ὑπερέταίης τῆς Θεῆας μεγαλειότητος. Ὡς ἀπείρου δωρεῶν, καὶ ἀνεκλαλήτης δειργείας. Ὡς ἀνεξαντλήτης πηγῆς, καὶ ἀφράστου ἀγαλλιάσεως. Πρεπόντως καυχᾶσαι Μήτηρ Σιών, καὶ δεξάζουσαι εἰς τοιαύτην δωρεάν, ἥτις ἐρανόθεν σοι ἔρχεται, ποσῶτον ἀξίαν, καὶ ὑπερδαύμασον, ὅπως εἶναι ὁ σολισμὸς καὶ ἡ ἀραιότης σε. Δίκαιον εἶναι νὰ οἱ κοδομῆς Ναὺς πλεσιοπαρόχης, νὰ κτίσης σκηνὰς φεφίμης, καὶ θαυμασὰ καὶ εὐμορφα Βήματα, νὰ χρυσάνης θεῖσυλας, νὰ ὑψώνης πολυτίμης Τραπεζας, νὰ ἐνδύνης τοίχους μετὰ βελύδα καὶ χρυσοῦφαντα, νὰ ἐξάπτῃς ποσαύτην φωτοχυσίαν, καὶ πάσαν ἄλλω ἐποημασίαν δωρεπενάτην νὰ κάμνης, εἰς τιμὴν καὶ δόξαν τῆς ἀγίας τέτης καὶ προσωπῆς Μυσηρίου. ὅτι ὅσον πλεσιον σολισμὸν καὶ αὐτὴν κάμνης, ἄξιον ἐστὶν καλὰ καὶ ὅσον δυνάσαι νὰ τελήσης, ὀλίγον εἶναι καὶ ἡδὲ τίποτε πρὸς ἐκεῖνο, ὅπως τὴν ἄξιαν καὶ μεγαλίαν τῆς τῆς Ἄρτα, ἔπειτα ἔχει τὴν τιμὴν ἀφ' αὐτῆς, καὶ δίδου τὴν τοῖς ἄλλοις μᾶλλον, ἢ νὰ λαμβανῆ παρ' αὐτῆς καὶ τίποτε, καὶ ἔπειτα μῆτε οἱ ἔρεῖς, αἱ Τραπεζαί, καὶ Κιβώτια τιμῶνται, καὶ ἀγιάζονται. Καὶ τὴν θαυμασὴν, ἔπειτα δὴ τὸ Μυσήριον τὸ ποσῶτον φεφίμης ἐν αὐτῷ ἐκεῖνον, ὅπως ἐκτισον ὅλον τὸν Κόσμον, καὶ εἶναι πέλαγος ἀπειρον πάσης τελειότητος καὶ τὸν Δαβίδ. Μέγας Κύριος, καὶ αἰνετὸς σφόδρα, καὶ τῆς μεγαλωσύνης αὐτῶν ἐν ἐσὶ πέρασ. Ἐπειτα ἐν καὶ τέλος δὴ ἔχει τὴν Θεὸν ἢ μεγαλιότης, δὴ εἶναι βολετὸν νὰ τὴν ἀυξήσωμεν τελειότητα, ὅτι εἰς τὴν ἀξίαν τῆς τῆς Ἄρτα ἰλιγγιά πᾶσιν, καὶ τὸ ὄμμα σκοτίζεται, καὶ ὅσον μᾶς ἔδωκεν ὁ Πανάγαθος μετὰ τοιαύτην μεγάλῃν καὶ θαυμασιωπάτην δειργείαν, ὅπως μὴ δυνάμην νὰ κάμωμεν τὴν ἄξιαν διχαρισίαν, μὴ μῆτε πρὸς αὐτὸν ἀχάρισαι. Τὸ ἄξιον ἦν ἀδελφοί νὰ διηγηθῶ τὰς μεγάλας δωρεὰς καὶ ἐνεργείας τῆς τῆς Ἄρτα καὶ θαυμασῆς Μυσηρίου. ἀμὴν τὸ εἶναι ὕλης ἀπείρου καὶ ἀνεξαντλήτης θαλάσσης ὑπόθεσις, καὶ ἡ ποσότης τῆς Βίβλου δὴ τὴν χωρεῖ. Ὅθεν νὰ γράψω μόνον ἔπειτα τὴν ποροποιμασίαν, ὅπως χωρεῖ νὰ κάμῃ ὅς τις μέλλει νὰ λάβῃ αὐτὸν τὸν Οὐράνιον Ἄρτον. Καὶ τὸ εἶναι ἀναγκαῖοτάτον, διὰ τὴν ἔχει τοιαύτην χάριν αὐτὸ τὸ Μυσήριον, ὅπως καὶ τὴν ποροποιμασίαν τῆς κοινωνίας, θέλει εἶσαι καὶ ὁ ἀγιασμός, καὶ ἡ χάρις, ὅπως λαμβανῆ παρ' αὐτῶν ὁ μετέχων. ὅτι, καὶ τὸν Φιλόσοφον, ὅλας ἢ αἰτίας ἐργάζουσι καὶ τὴν ποιότητα καὶ ἔπειτα εἶναι, ὅπως εὐρωσιν εἰς τὰ ὑποκείμενα. Καὶ ἔπειτα ἄπειτα τὸ πῦρ εἰς τὸ ξηρὸν ἔξωλον φεφίμης, ἔπειτα εἰς τὸ χλωρὸν. Ἄξιον ὁ Χριστός, ὅπως δειρκεται

εἰς τὸ τὸ Μυσήριον, ἢ εἶναι αἰτία πασῶν τῶν χαρίτων, φανερόν εἶναι, ὅτι καὶ
 τὴν προετοιμασίαν καὶ διόρθωσιν ἐκείνη, ὅπως τὸ λαμβάνει, κοινοῦν εἰς αὐτὸν καὶ
 ἐργάζει τὴν χάριν τε. καὶ καθὼς δίδει μεγάλῳ βοήθειαν ἐκείνων, ὅπως τὸν λαμ-
 βάνουσιν ἄξια, ἔτι πάλιν δίδει πικρότατον θάνατον εἰς τὰς ἀναξίως μετέχοντας.
 Διὰ τὴν καὶ τὸν Δαμασκηνὸν Ἰωάννην, ὅλας τὰς ἐνεργείας, ὅπως ἐργάζει ὁ ὀπί-
 ρητος ἄρτος σαρκικός εἰς τὸν ἄνθρωπον, αὐτὰς καὶ θελοστέρας μάλιστα αἰτία καὶ
 ἐργάζει εἰς τὴν ψυχὴν καὶ ἔτις ὁ Ἐπεράσιος. Λοιπὸν, καθὼς ἡ σωματικὴ ἔσο-
 φη σπείρει, δυναμώνει, καὶ αὐξάνει τὰ σώματα, ὅπως δὲ ἔχον ἀδύναμιαν, καὶ
 ὅταν εἶναι ἄρρωστα, καὶ γεμάτα κακὰς χυμὰς, τὰς δίδει ζῆμῖαν μεγάλῳ, καὶ
 δι' αὐτὸ προσάξεν οἱ ἰατροὶ, νὰ ἐγκρατεύωνται τὸν καιρὸν ἐκείνον οἱ ἄρρωστοι, καὶ
 νὰ μὴ φάωσι τίποτε, τὸ αὐτὸ κάμνει καὶ ἡ ἔσοφη αὐτὴ Ἐνθέος. Εἰς τὰς ἐνα-
 ρέτας καὶ ὀλαβεῖς, ὅπως προετοιμάζονται καθὼς ἀρετὴ καὶ μετανοίας καὶ ἐξο-
 μολογήσεως, γίνεται ζωὴ ἀληθινὴ καὶ αἰώνιος. Εἰς δὲ τὰς ἀμαρτωλὰς καὶ ἀνὸλα-
 βεῖς, ὅπως δὲ ἔχον καθαράν τὴν συνείδησιν, ἔτι ἔκαμαν τὴν ἀρετέσσαν με-
 τανοίαν καὶ ἐξομολόγησιν, καὶ ὅσα ἄλλα ἐφείλεσι, γίνεται ζῆμῖαν μεγάλῳ ἀπό-
 ξενος, καὶ θανάτος εἰς τὴν ψυχὴν τε, καὶ κόλασις, καθὼς ἔπαθεν ὁ προδοτὴς
 Ἰάσας, καὶ ἔπει. Πῦρ γὰρ ὑπάρχει τὰς ἀναξίως φλέγον. Ἀνάξιοι δὲ λογίζονται
 ὅσοι δὲ ἔκαθαρεύοντες μὲν τὴν ἀγίαν Ἐξομολόγησιν, ἢ δὲ ἐπλήρωσαν τὸν
 κανόνα, ὅπως τὰς ἔδωκεν ὁ πνευματικός. Ἀξίως δὲ πάλιν λέγομεν ὅσοι κάμ-
 νουσι τὴν κάποιαν προετοιμασίαν τε καὶ διόρθωσιν. Ἐν πρώτοις γίνωσκε, ὅτι καὶ
 τὴν ἐτοιμασίαν ταύτην δὲ φθαίνει ὀπμιέλεια τὴν ἀνθρωπίνην, ἔτι Ἀγγελικὴ,
 εἰὰ δὲ βοήθειαν ἢ χάριν τὴν παντοδύναμην Θεοῦ. Δι' αὐτὸ ἀρετὴν νὰ τὸν ὀπμι-
 λεθῆς μὴ θερμὸν πόθεν καὶ ταπεινότητος, νὰ σὲ ὀδηγήσῃ, νὰ σὲ βοήθῃ, καὶ νὰ κα-
 θαρίσῃ τὸν οἶκον, ὅπως ἔρχεται νὰ κονέψῃ. Βλέπομεν ὅτι ὅταν ἐξέλθῃ ἀπὸ
 τὴν Πόλιν τὴν Βασιλεῦς καὶ ἀναγκαίαν ὑπόθεσιν, πορδὸρμος καὶ τὴν ὀδὸν,
 καὶ νὰ μείνῃ εἰς κανεὶα χαλεόν, δὲν καρπερὴ νὰ τὴν ἐτοιμάσῃ τὴν οἰκίαν οἱ
 χαλεκοὶ (ὅτι ἐκείνοι δὲ εἶναι ἄξιοι, ἔτι ἔχουσι τὰ πρὸς τὴν χεῖραν) ἀλλὰ σέλλει
 τὰς δέλεις αὐτὸς, καὶ τὴν ἀρετέσσαν ἐτοιμασίαν καὶ τὸ Βασιλικὸν πρόσωπον. Ἄς δει-
 θῆμεν ἔν καὶ ἡμεῖς, ἰκετεύοντες τὸν κοινὸν Δεσπότην, ἵκετὶ καὶ τὴν ὀπμι-
 αὐτὴν καταδέχεται νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὸν ῥεμπωμῆρον μᾶς οἶκον, νὰ μᾶς κάμῃ τὴν
 χάριν, νὰ σείλῃ τὰ τὰγματα τῶν Οὐρανίων Δυνάμεων, νὰ προσέξῃ ἐπίσιν τὸν
 οἶκον, ὅπως ἔχει νὰ εἰσέλθῃ ὁ Βασιλεῦς αὐτὸς ὁ Οὐράσιος. Μετὰ ταῦτα ἀρετὴν
 νὰ ἔχωμεν καθαράν συνείδησιν ἀπὸ πάσαν ἀμαρτίαν θανάσιμον, καὶ τὸν Προ-
 φητῶν. Νίφομαι ἐν ἀθώοις τὰς χεῖράς μου, ὅπως λογιᾶται νὰ πλυμὴ τὰ ἔργα
 τῆς ἀμαρτίας, ἔπειτα νὰ πλησιάσῃ εἰς τὸ Θουσιασῆριον. Διὰ τὴν τοιαύτην αἰ-
 τῶν μᾶς ἀποκρίνεται φοβερὰ ὁ Ἀπόστολος, λέγων. Ὅς ἂν ἐθίῃ τὸν Ἄρτον τῶτον,
 καὶ πίνῃ τὸ Ποτήριον τῶ Κυρίου ἀναξίως, σῶχος ἔσαι, καὶ τὰ ἔξῃς, ὅσα εἰς τὸ, ἀ-
 κεφ. τῆς πρὸς Κορινθ. Ἐπιστολῆς γέγραπται, μὲ τὰ ὅποια λόγια μᾶς φανερώνας,
 ὅτι ὅσοι κοινωήσῃν μὲ ἀμαρτίαν, εἶναι ὅμοιοι τῶν Ἰουδαίων, ὅπως ἐσαύρασαν,
 τὸν Χριστόν, ἔπειδὴ καὶ τὸ Σώματος καὶ Αἵματος τῶ Σωτῆρος ἀμφότεροι ἡμαρ-
 τῶν. Ἐτὶ δὲ, ὅταν ἐνωθεσὶ δύνα ἐναντία, τί μέλλει νὰ γῆν εἰς αὐτὰ, πᾶρξ
 νὰ φθαρῇ, καὶ νὰ ἀπολεθῇ τὸ ἀχαμνότερον μέρος; Διὰ τὸ ὅταν εἶναι ὅμοια εἰς τὴν
 φύσιν, ἐν ἀκολία ἐνώονται, καὶ γίνονται εἷα, ὡσπερ εἷα σίδηρον μὲ τὸ ἄλ-
 λο, ἀμὴ τὸ πῦρ μὲ τὸ ὕδωρ δὲν ἡμποροῦσι νὰ σμίξῃσι, χαλεὶς νὰ φθεῖρῃ εἷα τὸ
 ἄλλο.

σαθλία. τὸ πρῶτον ἀμαρτία τῆς μοιχείας ἦτον ὀλίγον τίποτε, σιμὰ εἰς ἑπὶ τὸ ὅτι ἐκεῖ μόνον μίαν Ἐντολήν τῆ Νόμου ἔδοξεν πᾶσι δέκα παράβησις, ἀμὴν ἐδῶ καταφρονῆς, καὶ συσαυράνεως μὴ τὰς Ἰουδαίους αὐτὸν τὸν Θεὸν ἴδω ἀπαύτων, ὅτῃ δὲ εἶναι μεγαλιότης τῆς ἀσέβειας. Κάλιον ἔν νὰ ἀπέχης μετ' ὀλιβαθείας, ἕως νὰ κοινωνήσης μετ' τῷ βαβυλῶν τῷ Πνευματικῷ, παρέξ νὰ λάβῃς ἀφορισμὸν ἀπὸ ἐπιλογίας. Καὶ ἐὰν δὲ εὖρης ἀφοφασιν νὰ εἴπῃς τῷ ἀνδρὸς σε, κάλιον νὰ σὲ φρονίσῃ (ἐὰν εἶναι τόσο σκληρὸς καὶ ἀπαύθρωνος) παρέξ νὰ κοινωνήσης ἀνάξια. Ὅτι ἐδῶ μὴ λαμβάνεις ἀφοφασίαν θάνατον, ἐκεῖ δὲ λυβῆσαι τῆς ὀλιβαθείας καὶ ἀτελοδοπῆς κολάσεως. Αἰδὰ τὶ νὰ ἐπῶ δὲ τὰς ἀνὸλιβαθείς Ἰερεῖς, ὅτῃς πολμῶσιν οἱ ἀνιδέστατοι, καὶ ἡπλαθῶσι μετ' τὰ μεμολυσματικὰς χεῖρα τὸν ἀμολιωτὸν, καὶ ὕψισον Βασιλεῖα τῆς δόξης, ὃν οἱ ἅγιοι Ἄγγελοι ἀποφθαλιμῶσαι ἐ δύνανται, ἀλλὰ μὴ δέξῃς καὶ φέβῃς παρείσανται; Ὡς τῆς ἀνιχνωτίας σε; Πᾶς δὲν φοβᾶθε, παλαίπρωοι, μὴ πῆσῃ κεραυνὸς ἐκ τῶ Οὐρανῶν νὰ σᾶς κατακαύσῃ; Διαπὶ πημῶτε ἀνάξιοι ὄντες, καὶ τελῆτε τοιαύτῳ φρικωδιστικῷ θυτίαν; Δια νὰ μὴ σᾶς καταφρονήσῃ ὁ Κόσμος, πῶς ἀφήκετε τῷ Γερωσιῶν, καὶ ἱερεργᾶτε; Κάλιον νὰ καταφρονήσῃ ἐδῶ, ἀνδρωπε, εἰς ὀλίγον καιρὸν, παρέξ νὰ συναυλιζομαι μίανια μετ' τὰς δαίμονας, νὰ ἔχῃς πᾶς ὀλιβαθείας ἐκείνας, ὅτῃς δὲ ἰλουμὴν, καὶ εἶναι ἐδῶ ἔμπαροθεν. Ἄλλη ἀμαρτία χειρότερη ἔδοξεν ταύτῳ δὲ εἶναι, νὰ γίνεταί ἐκὼν καὶ θεληματικῶς καταφρονήτης τῆς θείας μεγαλειότητος. Ὅτι ὅσα καὶ ἂν ἐπαρῆς, μοιχείας, φόνης, καὶ ἄλλα ὅμοια, δειστικὸς ἔλαον καὶ συχαρήσιν ἐξ μετανοίας, ἐπεὶ ἔγνων ἔδοξεν σκανδαλὸν τῆς σαρκὸς, καὶ συναυλιζομαι τῷ δαίμονος, ἀμὴν νὰ ἱερεργᾶς, αἰόντε, τίς σὲ βιάζει, καὶ ἀναγκάζει σε; Πποχὸς εἶσαι, καὶ δὲν ἔχεις τὰ πρὸς τῷ χεῖν; Κάμε ἄλλο ἐργὸχειρον νὰ πορβῆσαι, ἢ ζήπτον ἐλεημοσιῶν. Εἶναι καὶ ἄλλοι ἀναξίτητοι εἰς τὸν κόσμον, ὅτῃς ἐκαίαν παραίτησιν τῆς ἱερεργίας, καὶ τινὰς δὲν τὰς καταφρονᾶ, ἀλλὰ μᾶλλον τὰς ἔχουσιν εἰς πολλὴν ὀλιβαθείαν ὑπὲρ τῆς ἀνὸλιβαθείας λειτουργῶντες. Ὅταν κάμη τίς ἄποχλὴ τῆς ἱερεργίας, ὀλιβὸς ὅτῃς τῷ τύχη συμφορὰ, καὶ ἀμαρτήσῃ ὡς ἀνδρωπε, δὲν ὑστρεῖται τῆς ἀξίας, καὶ τῆς θείας χάριτος, ἀλλὰ ἔχει μὴ τῷ Γερωσιῶν, βαθεῖ Ἐπιφραχίλιον, τελῆ Ἀγισμὸν, Εὐχέλαιοι, ἐξομολογᾶ, καὶ τὰ λοιπὰ ὅλα τῆς Γερωσιῶν μετέρχεται. καὶ μεταλαμβάνει ὡσάντις θελεῖ τὰ θεῖα Μυστήρια, μόνον δὲ τῆς ἱερεργίας ἀπέχεται. Δια τῆτο ἐ μόνον οἱ ἀμαρτήσαντες, ἀλλὰ καὶ πολλοὶ ἑνάρετοι, θελιαντες τὸ πῶ τῆς Θεότητος, ἀφήκασιν τῷ ἱερεργίαν ἐξ ὀλιβαθείαν. καὶ ἐὰν αὐτοὶ ἀξιοὶ ὄντες δὲν ἐδυσίαζαν, πᾶς πολμῶς ἐσὺ ἀκάθαρτος ὢν, καὶ παρρησιάζομαι ὄντων πῶν τσαύτης μεγαλειότητος; Πῆδυσόν μοι, ὅτι πολλοὶ ἀνάξιοι ἐθαυατώθησαν τῷ ὄρῳ, ὅτῃς ἐλεπεργῶσαν. κατὰς ἔχεις νὰ τὰ πάθῃς καὶ σὺ, ἐὰν δὲν ἀπέχῃς, ἀνιχνωπε, καὶ ἀνάγνωσον ἐδῶ παρεμπρὸς τὸ,

Κ Ε Φ Α Λ Α Ι Ο Ν, Γ.

ΝΑ φοβηθῆς, μὴ ἔλθῃ καὶ εἰς ἐσὲ ὅμοιος ἡ θεία ἐκδίκησις. Ἀμὴν καὶ ὡδε, μέγῃς ἀπαίδετος, ἐκεῖ σὲ ἐκδέχεται φοβερωτέρα κολάσις, ἐὰν δὲν ὀλιβῆσῃς, νὰ θρῶνῆσῃς τῷ ἀνομίῳ σου. Τὸ β'. ὅτῃς χρειάζεται ὡς τις θελεῖ νὰ κοινωνήσῃ ἀξίας, εἶναι μὴ ὀλιβαθεία ἔμπαροθεν. Καὶ ἐὰν ἐρωτήσῃς

τί λογάζαι, ἢ ποταπὴ εἶναι αὐτὴ ἡ δόξα; Δὲν ἰξόρω γὰρ σὲ τὴν ἐρμηνεύσασα
 ἀλλω ἄλλως, μόνον σὲ λέγω, ὅτι εἶναι εἷα νερόν διὰ τὸ ἄφορον αὐτῆ καὶ μυρω-
 δικὰ σωθεῖσθαι, ἢ δὲ ἀλλάζει θουμάσια. Διὰ τὴν ἡ δόξα εἶναι πνευματι-
 κῆ ἐνέργεια, σωθεῖσθαι διὰ ἄλλας αἰτίας, καὶ ἐπιθυμίας πνευματικῆς καὶ ἀ-
 γίας, διὰ τὰς ὁποίας πρέπει νὰ εἶναι σολισμὸν πᾶσα ψυχὴ, ὅταν ὑπάγῃ εἰς
 ταύτην τὴν ἱερῶν Τράπεζαν. Ὁ Θεὸς παντοδύναμι, μὲ πόσω σωξίβιόν κα-
 ταύξιν, μὲ πόσον φόβον καὶ φόμον, μὲ πόσας πηγὰς δακρύων, μὲ ποταπὴν δό-
 λάθειαν καὶ ταπεινώσιν, μὲ πόσω σωφροσύνῃ σώματος καὶ καθαρότητι πνεύμα-
 τος, πρέπει νὰ ἱερουργῆται τὸ φρικτὸν ἔκτο καὶ θεῖον Μυστήριον, ὅπως ἐν ἀληθείᾳ
 ἡ ἀγία σου Σὰρξ ἐδίεται, καὶ πίνεται τὸ τίμιον Αἷμά σου, ὅπως τὰ Οὐράνια καὶ τὰ
 ἐπιγεια σμίγονται, καὶ τὰ θεῖα κοινωνῶσι μὲ τὰ ἀνθρώπινα, ὅπως οἱ Ἅγιοι Ἄγ-
 γελοι ἀδελφεύσῃ, καὶ ἡ χάρις σου εἶναι ὁ ἱερὸς, καὶ ἡ προσφερομένη θυσία, μὲ
 φόβον ἀρρήτων καὶ θαυμάσιον; Τίς νὰ ἐξηγήσῃ καὶ τὸ πρέπειν τὰς τῶν Ἄρτων
 ἀξιοσύνην, εἰὰ δὲ τὸν δυναμώσῃ ἡ δόξα σου; Περὶ ταύτης τῆς δόξας
 νὰ ἰξόρωτε, ἀδελφοί, ὅτι πρέπει νὰ ὑπάγωμεν διὰ τὸ εὐ μέρος μὲ πολλὴν
 ταπεινώσιν καὶ δόξασιν. β'. μὲ ἀγάπης καὶ πίστεως. καὶ γ'. μὲ ἐπιθυμίαν τῆς
 τῶν Ἄρτων, καὶ πόθον ἀνείκασον. Αὐτὰ τὰ τέλη χρειάζεσθαι, διὰ νὰ ἐξυπνήσῃ
 τὸν φόβον καὶ τὴν δόξασιν. Καὶ πρῶτον ἄρον τὰς ὀφθαλμοὺς σου, καὶ ἴδε, συλλογι-
 ζόμενος τὸ ἄπειρον μέγεθος καὶ τὴν ποσότητα τῶν Δεσποτικῶν. Ἐπεὶ καὶ ἀληθείαν εἰς
 αὐτὸ τὸ εἶδος τῶν Ἄρτων καὶ τῶν Οἴνων ἀνέσκειται ἐκαστῶς, καὶ εἶναι κυρίας, καὶ ἀληθῶς
 ἡ θεῖα ἐκείνη μεγαλειότης, ὅπως ἐκαμῶ ὅλον τὸν Κόσμον, ἐμφορῶν τῶν ὁποίων
 ἔμελλε οἱ Οὐρανοὶ, καὶ ὅλα τὰ κτίσματα, διὰ τὸν ὁποῖον λαμβάνει τὴν λάμψιν
 ὁ ἥλιος καὶ πάντα τὰ ἄστρα, καὶ οἱ ἅγιοι Ἄγγελοι ἴσανται ἐξ ὁμοιοῦ, ὑμνῶντες
 αὐτὸν, καὶ δοξολογῶντες ἀκατατάτως. Ἄς καταλάβῃ πᾶς εἷας λοιπὸν, πόσον
 πρέπει νὰ ἔμελλε, ὅταν ὑπάγῃ νὰ κοινωνήσῃ. Διὰ τῆς καὶ ὁ Παῦλος ἐβόα, λέ-
 γων. Ἄς ἐξετάξῃ πρῶτον τὴν σωείδησίν τε πᾶς εἷας, καὶ ἔπειτα ἀσφάγη τῶν
 τῶν Ἄρτων, καὶ ἄς πῖνῃ τὸ Ποτήριον, ὅτι, ὅστις ἐδίει, καὶ πίνειτο ἀνείκως, ἔω-
 γει τὴν κείσιν διὰ τὴν ψυχλήν τε, διὰ τὴν δὲ τιμῆν, καθὼς πρέπει, τὸ Σῶμα
 τῶν Κυρίων ἡμῶν. Ἐὰν οἱ Ἑβραῖοι εἶχον ποσὴν δόξασιν εἰς τὴν Κιβωτὸν
 τῆς Διαθήκης, ὅπως ἦτον μόνον σκιά καὶ τύπος, πόσω πρέπει νὰ ἔχῃς ἐσὺ Χρι-
 στιανῆ, διὰ νὰ λάβῃς αὐτὸν τὸν Θεὸν ἀξίως εἰς τὴν καρδίαν σου; Ἐὰν κοιτάξῃς τὸ
 εἶναι τῆς φύσεώς σου, καὶ τὰ ἀναξίμωτά σου ἐγκλήματα, τίλεις ταπεινωθῆναι νὰ
 εἶπῃς ποιαῦτα μὲ δακρύων. Πῶς νὰ πολμήσῃ ὁ ἀναξίμωτος σκώληξ νὰ ἐσδοχ-
 θῶ χωρὶς φόβου καὶ φόμου τοῖστον Δεσποτικῶν, ὅπως ἐπέλεσα κατ' αὐτὴν πόσας ἀμαρ-
 τίας καὶ ἀνομήματα; Πῶς νὰ εἰσέλθῃ ὁ Ὑψίστος εἰς τὴν καρδίαν μου, ἢ τις ἐχίμη
 ποσάκις οἰκηθῆτον δρακόντων, καὶ βασιλείσκων ἀιχρότατον ἀπὸ ἡμῶν; Μὲ πῶτον
 τὸν λογισμὸν ταπεινώσων, ὅσον ἢμπορεῖς, τὴν καρδίαν σου, καὶ ὑπάγε ὡς ὁ ἄσω-
 τος Υἱὸς εἰς τὸν οἶκον τῶν δαυλάγγων Πατρῶν, καὶ μὲ δακρύων βόησον πρὸς αὐ-
 τὸν. Ἡμῶν εἰς τὸν Οὐρανὸν, καὶ ἐνώπιόν σου, καὶ ἐκ εἰμὶ ἀξίος κληθῆναι
 τῶν Υἱῶν σου. ποίησον με ὡς εἷα τῶν μιδιῶν σου. Κλαῦσον, ὡς ὁ Τελώνης, καὶ βόη-
 στον. Ὁ Θεὸς ἰλάσθητί μοι τὰς ἀμαρτωλῶν. Ὑπάγε εἰς τὴν Τράπεζαν ταύτην μὲ
 πόσω αἰδῶ καὶ ταπεινώσιν, ὅσω ἢ θελῶν ἔχη μία γωνίαν πρὸς τὸν ἀνδρατῆ, ὅπως
 νὰ ἐσδοχῶσιν τὴν τιμὴν αὐτῆ, καὶ αὐτὸς νὰ τῆς ἐσυγχώρησῃ, νὰ τὴν ἐδέχθῃ
 πάλιν εἰς τὴν οἰκίαν σου. ἡ ὁποία θαρρῶ δὲν ἢ θελεῖ πολμήσῃ πλέον νὰ τὸν ἰδῇ
 εἰς

εἰς τὸ πρόσωπον, ἐνθυμηθῆναι ὅτι τὸ εὐα μέρος τῆς ἀδικίας καὶ ἀτιμίας, ὅπως
 τὸ ἔκαμε, καὶ ὅτι τὸ ἄλλο τῆς καλοσύνης ἐκείνης καὶ ἀγαθότητος, ὅπως τὴν ἐδέχθη
 μὴ τὴν ἀμαρτίαν, ὡς πρότερον, καὶ ἐσυγχώρησέ της τὸ πταίσισμον. Ἐπειδὴ
 ὁμοίαν ἀσπλαγχνίαν καὶ ἀφιλοτιμίαν δεικνύσιν ὁ Οὐράνιος Νυμφίος εἰς ἐπὶ τὸ
 τὸ θεῖον Μυστήριον, ὑποδεχόμενος εἰς τὴν οἰκίαν αὐτῆς Τράπεζαν τὴν ψυ-
 χῶν ἐκείνων, ὅπως ἔχει τῆς ἀμαρτίας τὸν ἐγκατέλιπε, καὶ ἔγνω μοιχαλῶς ἐπελε-
 σα τὸ ἄβυσσος τὸ δέλημα, εἶτα ὅπως ἐπέφει προς τὸν Θεόν, καὶ δὸν τὴν συγχαινε-
 ται, ἔτε οὐκ εἰδίζει αὐτῆς τὴν αἰτίαν, ἀλλὰ μάλιστα τὴν ἀφελανθῶν εἰς τὰς
 ἀγκάλας. Ἡ ἀγάπη δὲ καὶ ὁ πόθος θέλει ἐξάφη, συλλογιζόμενος ὅτι τὸ
 ἔπερον μέρος, καὶ σοχαζόμενος τὴν ἄπειρον ἀσπλαγχνίαν, ἣν ἔχει προς τὰς
 ἀμαρτωλῶς ὁ Θεὸς, ὅτι αὐτὴ τὸν ἔκαμε κατέβη ὅτι τὰς Οὐρανὸς εἰς τὴν
 γῆν, καὶ ἐνεδύθη τὴν σάρκα μας, καὶ ἐθανάτωθη εἰς τὸν Σταυρὸν ἕνεκα λόγου μας.
 Καὶ ἔμνον παύσαι, ἀλλὰ ἔχει νὰ μὴν ὑπερθεμελίω αὐτῆς, καὶ ἵνα μείνη μετ' ἡμῶν
 πάντοτε, καὶ τὸν σωτήριον αὐτῆς θάνατον, ἵπομασεν ὡς αὐτῆς ἐπὶ τὸ θεῖον
 Μυστήριον, εἰς τὸ ὅποιον ἀφελανθῶν αὐτὸς ὁ Σωτὴρ καὶ Θεὸς μας. καὶ
 μᾶς τὸ ἀφῆκε, ἔχει νὰ δεικνύσιν, ὅσοι χρειάζονται θεραπείας, πᾶσαν ἄραν τὴν
 θύραν ἀνοικτὴν, καὶ τὸ ἐργαστήριον, νὰ ἔρχωσι εἰς τὴν ἰαφείαν, νὰ θεραπεύων-
 ται. Ὅτι καθὼς ἡ ἀγάπη ἦτον αἰτία, καὶ κατέβη εἰς τὴν γῆν, καὶ παρε-
 δόθη εἰς χεῖρας ἀμαρτωλῶν, ἔπειτα πάλιν ἡ ἀγάπη τὸν κάμνει, καὶ ἔρχεται εἰς
 τὸν Κόσμον μετ' ἑσέων ἐπὶ τὸν τῆς Μυστηρίων, καὶ δίδεται εἰς τὰς αὐτὰς χεῖρας,
 καὶ γίνεται σπειρισμὸς τῆς δικαίας, τῆς δὲ ἀμαρτωλῶν ἰλασμός καὶ συγχώρη-
 σις. Οὗτος ὁ ἄρτος εἶναι ἔσφι τῆς ὑγιαιόντων, καὶ θεραπείας τῆς ἀδενῶν,
 ζωῆ τῆς ζώντων, καὶ τῆς νεκρῶν ἢ ἀνάστασις. Οὗτος ταπεινὸς τῆς σαρκὸς τὸν ἄτακ-
 τον πόλεμον, καὶ δυναμώνει τῆς ψυχῆς τὴν ἀσέβειαν. Καθαίρει τὰς ἀμαρτίας,
 αὐξάνει τὰς ἀρετὰς, ζωοποιεῖ τὸν ἄνθρωπον, δίδει τὴν ἰσομοιῶν, θερμαίνει,
 ἔσφι, ἀνακαινίζει, ἀφουλάττει, καὶ δυναμώνει τὸν. Κάμνει τὸν ἄρτον, εἰς τὸν
 κόπον ἰσομοιῶν, εἰς τὰ πνευματικὰ ἀλαβίσερον, καὶ ἀπλῶς εἰπεῖν, ἔπος ὁ
 κέρως καὶ πωσέβασος ἄρτος εἶναι εὐα πανδοχεῖον Βασιλικὸν, καὶ τὸ τίμιον Αἷμα
 αὐτῆς ἔχει τὴν κοινὴν ἰαφείαν πάντων τῆς ἀδενῶν καὶ ἀπεγνωσμένων. Διὰ τὴν γὰρ
 ἄνθρωπε, ὑπερεῖσαι ἔχει ἀμέλειαν ποιούσης μεγίστης δωρεᾶς, Δράμα μετ' ἀφῆ-
 κασιν καὶ ἀλάβειαν εἰς τὴν ἱερὰν αὐτῆς Τράπεζαν, ὅτι ἐὰν ἀδενῆς, ἐδὼ λαμ-
 βάνεις τὴν ποθεμελίω ὑγείαν. Ἐὰν εἶσαι πωχὸς, πλετίζεσαι. Πενασμένος,
 ἐμπίπλασαι παντὸς ἀγαθῆς. Γεγυμνασμένος, ἐνδύεσαι. Κεκοπιακῶς, ἰαπαυ-
 σαι. καὶ ἀπλῶς εἶτι ἀγαθὸν ἔχεις χεῖραν, ἐδὼ τὸ δεικνύεις εἰς ἐπὶ τὸ Μαῖνα τὸ
 Οὐράνιον καὶ λίαν γλυκύτατον. Τὸ γὰρ εἶναι ὁ πόθος καὶ ὁ ὄρεξις προς τὸν τὸν ἄρτον,
 ἢ ὅποια ἀξίαι, ἐὰν γνωρίζης τὰς δωρεᾶς καὶ ἐνεργείας, ἃς ἐργάζει εἰς τὰς ψυ-
 χὰς, ὅπως τὸν δεχθῶσι μετ' ἡμῶν τὴν ὀφειλομένην ἀλάβειαν. Καὶ ἔχει νὰ τὸ καταλάβῃς
 καὶ καὶ αἰτία πάντων τῆς καλῶν ἡμῶν καὶ τῆς εὐφροσύνης, ἔχει εἰσελθῆναι ὁ Θεὸς ἄλλον
 Αἷμα τὸ πρότερον δάπτερον, ἢ γὰρ τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστὸν τὸν Τρόνον αὐτῆς,
 ἐπὶ εἶναι αἰτία εἰς ἡμᾶς παντὸς ἀγαθῆς, ἔπειτα πάλιν αὐτῆς ἐκείνης τὴν καρπὸν τῆς
 δόξης τῆς ἀφελανθῶν, ὅπως ἦτον πάντων τῆς καλῶν ἡμῶν ἢ αἰτία, μᾶς ἐδὼκε
 τὸν τὸν ἅγιον ἄρτον, ὅστις εἶναι ἡ πηγὴ παντὸς ἀγαθῆς. Ὁ Θεὸς, καθὼς ἐδὼκε
 παρὰ τὴν ὄψαν ὅλας ἢ πληγὰς, ὅπως ἔγιναν ὅτι τὴν ἀφελανθῶν τὴν ἰαφείαν
 μετ'

πέλαγος τῆς Θεότητος, δὲ μεταβέβηκε ἐσὺ τὸν Θεὸν εἰς τὴν φύσιν σου, ἕατί
 δὲ εἶναι τίποτας εἰς τσαύτῳ μεγαλειότητα, ἀλλὰ γίνεσθαι ἐσὺ Θεὸς ἕα με-
 τοχῆς ἢ ἀγιάζουσαι θεῖα χάριτι. Καὶ ἐὰν ἔτις ἔχει, ἕατί νὰ μὴ ἔρχουσαι
 κατ' ἐκαστῷ εἰς ταύτῳ τὴν θαυμασίαν Τράπεζαν; Τὸν καιρὸν τῆς Ἀποστόλων
 εἶχασιν συνήθειαν οἱ δὲ λαβεῖς, ἢ ἐποιωνῶσαν κατ' ἡμέραν, οἱ δὲ ἀμελέτεροι
 μίαν φοράν τὴν ἑβδομάδα, καὶ τὴν σήμερον οἱ θελωσότεροι κοινωνῶσι μίαν,
 ἢ δύο φοράς τὴν χρόνον. Οἴμοι, οἴμοι, πᾶς εἰσὶν οἱ ἀληθεῖς ἐκεῖνοι ἢ ὅπως
 δελοὶ Χριστοῦ, ὅπως ἕα μίση τῆς ἀγίας Δωρεᾶς ἐτελεύσαν σημεῖα ἢ τέρατα, ἢ
 ἡμεῖς οἱ ἄφρονες ἐξ ἀμελείας δὲ θέλουμε νὰ ποροκόψωμεν εἰς τὸ κρείττον, ἀλ-
 λά πολυῶμεν ἢ λέγομεν, ὅτι δὲ εἶναι πλέον τοῦτος καιρὸς, ἢ δὲ πρέπει νὰ
 συχναζώμεν ποσῶν τὴν ἱερὰν Κοινωνίαν; Ὡς τῆς αἰτίας. Δὲ θέλει τάχα ὁ
 Κύριος νὰ σωθῆμεν ἢ ἡμεῖς, κατὰ τὴν ἐκείνοι; Μάλιστα τώρα εἶναι καιρὸς
 τῆς βραβείων ἢ τῆς στεφανίων. Νῦν καιρὸς ἀποσώσεως, νῦν ἡμέρα σωτηρίας.
 Τώρα, ὅπως ἐξεκλίναμεν εἰς τὸ πονηρὸν, θέλει νὰ δείξῃ ἢ εἰς ἡμᾶς ὁ Κύριος τὰ
 θαυμάσιά τε, νὰ μᾶς κάμῃ Ἀγίους εἰς τὴν δόξαν αὐτῆ, μόνον νὰ ἐτοιμασθῆμεν
 ἢ ἡμεῖς, νὰ ὑποδεχθῆμεν τὴν Δωρεάν, ἵποτασώμενοι τῆ Σατανᾷ ἢ τῷ Κόσ-
 μῳ, κατὰ τὴν ἐπάρατον εἰς τὸ ἅγιον Βάπτισμα. Οὕτως ἐκαμῶν ἐκεῖνοι οἱ παῖ-
 τοι τῆς Πίσεως, ὅπως ἐδίδαν τὰ παράματά τε τῶν Ἀποστόλων, ἢ κατ' ἡμέραν
 ἐμεταλάμβανον, ὅθεν θερμαίνετο εἰς αὐτὰς ἡ Πίσις, ἢ ἠύξανεν ἡ ἀγάπη τό-
 στον, ὅπως δὲ ἐφοβῶντο τὸν θάνατον, ἀλλὰ ἐδίδοντο ὀλοφύχως εἰς τὸ Μαρ-
 τυρίον. ἢ τὸ το καθολικῶς ἐκινῶτο διὰ τὴν χάριν ἢ δύναμιν τῆς τῆς Ἄρτης τῆς
 ζωῆς, ὅπως κατ' ἐκαστῷ ἐλάμβανον. Ὅσοι λέγουσιν, ὅτι φθαίνει νὰ κοινωνῶ-
 μεν μόνον μίαν φοράν τὸν χρόνον, ἕατί εἶναι ὁ Κόσμος γεμάτος ἀμαρτίας, ἢ
 δὲ εἰμῶδες ἀξιοὶ νὰ κοινωνῆμεν πολλάκις, δὲν ἰξόρην τί φλυαροῦσι. Διὰ τὴν
 ὅς τις εἶναι ἀνάξιος νὰ κοινωνῆ κατὰ Μῆνα, ἕτε κατὰ χρόνον δὲν εἶναι ἀξίος.
 Ὅτι ἐὰν αἱ ἀμαρτίαι τῆ Μηνὸς σὲ ἐμποδίζου νὰ κοινωνῆς, φανερὸν εἶναι, ὅτι
 τὸ ἐνδὸς χρόνος σὲ κάμνεν ἀναξιώτερον, ἕατί ὅσον περᾶση καιρὸς θελωσότερος, τό-
 στον ἀμαρτάνεις χειρότερα. Ὁ Χρυσόσομος λέγει, ὅτι ὁ καιρὸς τῆς Κοινωνίας,
 δὲ εἶναι ἡ ἡμέρα τῆς Ἐορτῆς, ἀλλὰ ἡ καθαρότης τῆς σιωεθῆσεως, ἢ ὅς τις κοι-
 νωνῆσει ἢ κατ' ἐκαστῷ ἡμέραν μὲ τὴν πρέπεισαν προετοιμασίαν, ἕχει μισθόν.
 Εἴτις δὲ πάλιν κοινωνῆ κατὰ χρόνον μὲ βερυπωμῆτι σιωεθῆσιν, κατακρίνε-
 ται. Ὁ ἄρρωστος χρειάζεται θεραπείας μᾶλλον, ἢ τὸν ὑγιαίνοντα, ἢ ἂς δράμῃ
 εἰς τὸν Πνευματικὸν ἰατρὸν νὰ θεραπευθῆ, ἕπειτα ἂς ἔλθῃ εἰς τὴν Πνευμα-
 τικὴν Τράπεζαν, νὰ κοινωνῆ τὸ Δεσποτικὸν Σώματος, ὅπως εἶναι ἡ καθολικὴ τῆς
 ἀμαρτιῶν ἰατρεία. Μόνον ἀληθινὰ νὰ προετοιμάζεται πρότερον, κατὰ τὴν ἐρε-
 τῆμεν ἀνάσθην. Ὅταν δὲ βέβηκε νὰ λάβῃ τὸν Βασιλέα τῆς δόξης, ὡς ἀφρα-
 πε, μὴ ὑπάγῃς ἀπερισκέπτως, ἀλλὰ φυλάγῃς ὀλίγας ἡμέρας προπότερα εἰς
 ὅλας τὰς αἰδήσεις ἢ ἐργασίας σου, νὰ μὴ ἀμαρτήσης, ἐὰν εἶναι βολετὸν, ἕτε
 εἰς μικρότατον ἔγκλημα, νὰ μὴ θεωρῆς ματαιότητα, ἕτε νὰ ἀκῆς ἀπειρα λό-
 για, ἕξ ὅπως δὲ νὰ φυλάγῃς καθαρῶς ἢ ἀρρύπτων τὴν θύραν, διὰ τὴν ὅποιαν
 ἕχει νὰ περᾶση ὁ Βασιλεὺς, ἢ γὰρ τὸ σῶμα, νὰ προσέχῃς μὲ πᾶσαν σου ἐπιμέ-
 λειαν, νὰ μὴ λαλῆς ἀιχρολογίας, μετρωσιμῶς, ἢ ἄλλα τοιαῦτα, ἢ θελωσ-
 τερον νὰ φυλάγῃς τὴν καρδίαν διὰ τὴν ἀιχρῆς ἢ βερυπωμῆτος λογισμῶς, ὅτι αὐτὴ
 εἶναι ἡ κλίτη, εἰς τὴν ὅποιαν ἕχει νὰ ἀναπαυθῆ ὁ Δεσπότης αὐτός. ἢ δὲ εἶναι
 πρᾶ-

ὄφρα λαμβάνεσαι. Ἰδὲ σήμερον προσέρχομαι μὴ φόβῳ καὶ φόβῳ εἰς ταῦτα τῆν
 φεικτικῶν καὶ ἱερῶν Τράπεζαν, νὰ κοιτανῆσω τὸ Θεὸν σε Σώματος. Ἀλλὰ δειλιῶ
 καὶ φοβῶμαι, μήπως ἐρχόμενος ἀνέτοιμος καὶ ἀδιόρθωτος παροξύνω, καὶ ὠδύνη
 νῆσω πρὸς ἀγανάκτησιν τοῖσιν Δεαστότῳ παντοδύναμον, ὃν ἔβρισον αἰνοεραὶ
 πᾶσαι Δυνάμεις, καὶ πάντα τὰ κτίσματα, καὶ ἡμῶν ὑπόδικος βαρυτέρας κα-
 λάσειως. Πῶς νὰ τολμήσῃ εὐὰς ἑδαμνὸς σκυῶλης, εὐὰ ἀγγεῖον ἀνάθαρτον,
 καὶ σκυῶς καταφρονήσιως, εὐὰς ἐργάτης τῆς ἀνομίας, εὐὰ τέκνον τῆς δευθόλου
 ταῖς πράξεσι, κληρονόμος τῆς ἀδύ, τῆς δεῖων ἐντολῶν καταφρονητής, καὶ ἀπλῶς
 εἰπεῖν, εὐὰ κτίσμα ἀναξιώτατον, ἀμέτοχον παντὸς ἀγαθοῦ, καὶ δοχείον ἀπά-
 ρτης ἀκαθαρσίας, νὰ ὑποδεχῆ τὸν παντοδύναμον Θεὸν τῆς ἀπάντων; Πῶς νὰ
 εὐαδῆ μὲ τὸν ταπεινὸν ὁ ὑπερήφανος; ὁ ἐργίλος μὲ τὸν ἀρσάτονον; φετκοτισ-
 μὸς μὲ τὸ λαμπαρότατον φῶς; καὶ ὁ ρυπαρὸς καὶ πεφορτισμένος ταῖς ἀμαρτίαις
 μὲ τὸν πανάγιον καὶ ἀμόλυτον; Οἱ Ἄγγελοι φεῖταισι, καὶ πάντα τὰ σοιχεῖα σὲ
 ἔβρισον. Οἱ ἀγιώτερος πάντων ἀνθρώπων δεῦν ἐτόλμα νὰ χειραπτήσῃ τὴν κο-
 ρυφίωσιν τῶν ἀχραντῶν, καὶ ἀμολόγα, ὅτι δεῦν ἦτον ἄξιός νὰ λύσῃ τὸν ἑαυτῶν
 τῶ σὲ ὑποδήματος. Οἱ κορυφαῖος τῆς Ἀποστόλων σε ἐλεῆθη. Ἐξελθε ἀπ' ἐμῶν,
 ὅτι ἀμαρτολόγος εἰμὶ, Κύριε. Οἱ πεισὸς καὶ ἀλαβῆς Ἐκατονταρχος ἀμολόγα, ὅτι
 δεῦν ἦτον ἄξιός, νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὴν οἰκίαν σου, καὶ γὰρ πῶς νὰ τολμήσῃ πεφορ-
 τισμὸς ταῖς ἀμαρτίαις νὰ σὲ δεχθῶ εἰς τὴν οἰκίαν μου. Ἐὰν τὸς ἀρτίους ἐκείνης τῆς
 Προθέσεως, ὅτι ἦτον μόνον σκυῶ τῆς τῆς Ἄρτι καὶ ἀπροεπίνοια, δεῦν ἔβραγετι-
 νὰς, πᾶρξ νὰ ἦτον καθαρὸς καὶ ἀμίαντος, πῶς ἐγὼ νὰ τολμήσῃ νὰ σὲ κοιτανῆ-
 σω ὁ ἑναγῆς καὶ παμβέβηλος; Ἐὰν ἦτον μέγαλον ἀνόμημα, νὰ ἐγγίξῃ τὴν
 Κιβωτὸν τῆς Διαθήκης, ἧτις ἦτον τύπος τῆς τῆς Ἄρτι, δεῦν ἦτον ὅποιον αἰτίαν ἐ-
 παιδίδεθῃ ὁ Ἰερὸς Ὄζων μὲ αἰφνίδιον θάνατον, πῶς νὰ μὴ φοβηθῶ ἐγὼ ὁ ἀνά-
 ξιος, μεταλαμβάνων σὲ τὸν Θεὸν τῆς ἀπάντων, μὴ πᾶσα βαρυτέραν κόλασιν.
 Οἱ Βαυθσαμίται μόνον δεῦν τὴν ἐκοίταξαν ἀδιπλασίως, τὰς ἐδάμεις τῶν δευθόλων
 ἐκείνῳ ἀδύνην, καὶ ἀπόθναν χιλιάδες πενήκοντα. Ὡς ἐκπλήξεως διήγη-
 μα νὰ φομαῖν πᾶσα καρδία. Ἐκείνοι οἱ ἀθλιοὶ δεῦν ἐκαταφρόνησαν τὴν Κιβω-
 τὸν, ἔτε ἐβίβαν, ἀλλὰ μάλλον μὴ χαρᾶς τῶν ἐδέχθησαν, καὶ μόνον πῶς τὴν ἐσο-
 χάζοντο μὲ ἀναιδέαν, ἀπόθναν τόσοι ἄνθρωποι. Ὡς τῆς θάνατος. Πῶς κη-
 ρθῆ ποτὲ, νὰ δώσης, ὡς ἐλεῆμων καὶ πολυδύσπλαγχνος, τῶν κόλασιν, δεῦν τῶν
 τὸν ὀλίγον πταίσμον; Ὡς πανάγαθε Κύριε, πόσον εἶναι ἀξιώτερον τῆς Κιβωτῆς
 αὐτὸ τὸ Μυστήριον. Πῶς νὰ μὴ δειλιάσω λοιπὸν, ὑποδεχόμενος τὸν Θεὸν ποσάτης
 μεγαλειότητος; Φεῖται γὰρ ὁ ἀθλιός, καὶ δεῖσθαι, σοχαζόμενος τὸ ὕψος τῆς
 Βασιλείας, καὶ τὸ πλῆθος τῆς ἐγκλημάτων μου, ὅτι πάντα τὰ σαρκικά μου ἐδά-
 πάντα εἰς δεῦν ἀνομήματα. ποτὲ δεῦν ἐγκρατόθνηκα ἀπὸ τὰ σαρκικά μου δε-
 λήματα, ἔτε καμῖων τῆς ἐντολῶν σε ἐφύλαξα. Πᾶσάν μου αἰδήσιν, καὶ παν μέ-
 λος ἐμίαννα, ἐφθεῖρα, καχρῆσασα, ἐργασῆριον τῆς δευθόλου ἡρόμης. Τὰ φιλο-
 δραπα ἀπλάγχννα σε παρεπίκρανα ἔργοις τε καὶ λόγοις, καὶ νῦν καὶ διαύσιον.
 δεῦν εἶμαι ἄξιός νὰ εἰσέρχωμαι εἰς τὸν Ναόν σου, νὰ βλέπω τὴν ἁγίαν Εἰκόνα
 σου. Ἀνάξιός εἰμὶ τῆς τῆς Χριστιανῶν ἐπικλήσεως. Ἀναξίως πατῶ τὴν ὄψιν τῆς
 γῆς σου. Ἀναξίως ὀρῶ τὸ φῶς τῆς Ἡλίου σου. Ἀναξίως τὸν αἶρα σε ἀπαγγέλω. Φο-
 βῶμαι νὰ εἰσέλθω εἰς τὸν νομφῶνά σου, ἵνα μὴ δεθῶ χεῖρας καὶ πόδας, καὶ με-
 βάλλωσιν οἱ Ἄγγελοι εἰς τὸ σκότος τὸ ὑψώτερον, μὴ ἔχοντα γὰρ μου ὄσυμα. Πῶς
 νὰ

νὰ πολυψῶ, Δέσποτα τῆς Ἀγγέλων, νὰ σὲ ὑποδεχθῶ εἰς τὸ μεμολυσμῆθόν μου
 σῶμα, ὅπῃ ἐγὶνὴ ἀπύλαιον λησῶν, ὄφθως καὶ βασιλίσκων κατοικητήριον; Πῶς
 νὰ εἰσέλθῃς εἰς τὴν ψυχὴν μου, ὅπῃ ἐγὶνὴ μοιχαλὶς τῆς δαιμόνων; Πῶς νὰ εἰ-
 σέλθῃς εἰς τὴν καρδίαν μου, ἥτις ὄβρι δοχεῖον πάσης ραδιουργίας, ἀναθαρσίας
 καὶ ἀειχρότητας; Πῶς νὰ περάσῃς, ἀμόλυπτε, διὰ τὴν ῥευσταμύθια μου χεῖλη
 καὶ βέβηλα; Δὲν εἶναι μέρος εἰς τὴν ψυχὴν μου ἀρρύπατον, διὸ ἀιχμύομαι νὰ
 παρρησιασθῶ ὁ ἀνάξιος. Πλὴν δὲ, εἰ μὴ καὶ τὸ πέλαιος τῆς ἀσωλαγωγίας
 καὶ τρομάσῃ με, ἀλλὰ ἡ ἀβυσσὸς τῆς ἐλπίσεως μου δίδει ἐλπίδα νὰ παρρησιασθῶ,
 σε μὲ θαρρύνει. Ἡ ἀφατος ἀγαθότης σε μὲ δίδει ἐλπίδα νὰ παρρησιασθῶ,
 ἐνθυμῆθῃς ἐκεῖνα τὰ ἡδύκετα καὶ γλυκύτερα ἀμβροσίας καὶ νέκταρος λόγια,
 ὅπῃ εἶπες ὅταν ἦσαν ἐδῶ εἰς τὸν Κόσμον σαματικῶς. Καὶ πάλιν. Οὐ χεῖραν
 οἱ κοπιῶντες καὶ πεφορτισμένοι, καὶ γὰρ ἀναπαύσω ὑμᾶς. Καὶ πάλιν. Οὐκ ἤλθον καλέσαι δι-
 ἔχουσιν οἱ ὑγιαίνοντες ἰατρῶν, ἀλλ' οἱ κακῶς ἔχοντες. Οὐκ ἤλθον καλέσαι δι-
 κάους, ἀλλὰ ἀμαρτωλῶς εἰς μετανοίαν. Ἐπεὶ ἐν, ἀσωλαγωγίᾳ, δὲν ἤλθες νὰ
 καλέσῃς δικαίους, ἀλλὰ ἀμαρτωλῶς, καὶ νὰ ἀναπαύσῃς τὰς πολυκοπιασμένους καὶ
 βαρυφορτωμένους, δέξαι καμὲ τὸν ἀνάξιον, πενήτην με φεικόμενον; τετυφλω-
 μέθῃ με φώτισον, νεκρωμένον ζῶσον, πενόμενον πλέτισον, λιμώττοντα σί-
 τισον, δεδιφασμένον με πότισον, καὶ ἀδενῆ με θερμάρισον. Μὴ με βδελύξῃς τὰς
 μάλωπας, Κύριε, ὅτι, ὅσον εἶμαι πεπληγωμένος, καὶ τετραυματισμένος τὰς
 ἀμαρτίαις, ποσῶτον δέλει θαυμασθῆναι, καὶ δοξασθῆναι ἐν ἐμοὶ ἡ χάρις σου,
 ὅτι δὲν ἐσυχάθη ποῖσταν μεμολυσμῆθόν καὶ βέβηλον, ἀλλὰ ὑπερεξέπιδεσθε
 ὅτι ἡ ἀνομία ἐπλήθυνεν. ἡμαρτον ὑπὲρ τὴν πύρινον, ὑπὲρ τὸν ἀσπὸν ἀ-
 σῶπως ἐβίωσα, καὶ ὑπὲρ τὸν Τελόνιον ἠόμισα. Ἀλλὰ καθὼς δὲν ἐκαταφρό-
 νησες ἐκείνων τὰ δάκρυα, ἔτι ἐσυχάθης τὰς ἀνομίας τας, ὡς οἰκτιρῶν καὶ πο-
 λυέλεος, ἔτι δέξαι καμὲ τὸν ἀνάξιον, καὶ συγχώρησον οὐδὲ ὅτι σὲ ἔπται-
 σεν φεικτότερον, καὶ οὐδύρεται ὀλιγώτερον. Ἐγὼ δὲ ἔχω ποσαῦτα δάκρυα νὰ
 ἐκπλῶ τὰς σεβασμίους καὶ ἱερὰς πόδας σου, ἀλλὰ τὸ ἄχραντον καὶ πολύτιμον
 Αἷμα, ὅπῃ ἔχουσες εἰς τὸν Σταυρὸν δι' ἀγάπην μας, φθάσει νὰ ξεπλῶνῃ ὅλα
 τὰ Κόσμου τὰ ἀμαρτήματα. Δωρεῖν σῶσόν με τὸν κατακέλευον. Μὴ μὲ γῆν αὐ-
 ξήσεις τῆς ἀμαρτίας ἐπέτη με ἡ αὐθάδεια. ὅτι ἔτι ὡς καταφρονῶν σοι προσέρ-
 χομαι, ἀλλ' ἵνα μὴ ἐκ τῆς ὑσερήσεως τῆς νοσητῆς λύκῃς θηριόλουτος γῆμαι.
 Ναί, γλυκύτατε Κύριε Ἰησοῦ, δέομαι τῆς σῆς ἀγαθότητος, γρηθῆτω μοι αὐτὴ
 ἡ ἀγία Μετάληψις, τῆς αἰωνίου σου Βασιλείας ἀρραβὼν καὶ ἐφόδιον καὶ ἀξίω-
 σόν με οὐδεῦσαι ἐν τῷ δε τῷ βίῳ, καὶ τὴν γεννίαν καὶ τεθλιμμένον ὄδον, ὅπως
 καὶ τῆς προσκαίρου κακοπαθείας ἐπιτύχω τῆς αἰωνίου Μακαριότητος, τῆς αὐ-
 τῆς καὶ δοξάζειν σε σὺ τῷ ἀνάρχῳ σου Πατρὶ, καὶ τῷ Παναγίῳ Πνεύματι,
 εἰς τὰς αἰῶνας. Ἀμήν.

Κ Ε Φ Α Λ Α Ι Ο Ν, ΙΒ'.

Ἐτέρα Προσόχη μὲ τὴν Ἀχραντὸν Κοινωνίαν.

Εὐλόγει ἡ ψυχὴ μου τὸν Κύριον, καὶ πάντα τὰ ἐντὸς μου τὸ ὄνομα τὸ ἅγιον
 αὐτοῦ. Εὐλόγει τὸν Κύριον, ὡς ψυχὴ μου, καὶ μὴ ὀπιλανθάνῃ πάσας τὰς
 ἀγα-

ἀπαποδόσεις αὐτῆ. Τὸν δι' ἰλατόντα πάσας τὰ ἀνομίαις σε, τὸν ἰάμενον πάσας
 τὰς νόσους σε. Τὸν λυβόμενον ἐκ φθορᾶς τὴν ζωὴν σε, τὸν σφηνῶντά σε ἐν ἑλέει
 καὶ οἰκτιρμοῖς. Τὸν ἐμπιπλῶντα ἐν ἀγαθοῖς τὴν ὀψυδίαν σε. Μὴ ἀμνημονῆσαι
 ἢ ψυχὴν μὲ ἀχάριστε, τὰς ἀναξιδμήτους δαρκίας, ὅπως ἔλαβες ὡδὴν τὴν δημιουργοῦ
 καὶ Σωτῆρός σε, ἀλλὰ καθ' ὡραν ὑμολόγησάς, καὶ δοξάζεις, προσκυῖνάς, καὶ ἰσχυρίζεσαι
 πιστὸν διεργέτην πλεσιπάρουχον, καὶ πᾶς πολλὰς ὁποίας, ὅπως σὺ ἕκαυτε
 καὶ μάλις τὴν σημερινῶν, καὶ καταδέχθῃ ἐκεῖνη ἢ ἄκρα μεγαλειότης, ἢ αἰδώς
 εὐσία, ὁ ἀναρχος καὶ ὁμοῦσιος τῷ Πατρὶ καὶ τῷ Πνεύματι Ἱδὸς καὶ Λόγος τῆ Θεοῦ,
 ὁ ἀκατάληπτος, ὁ ἀνέκφρατος, ὁ ἀόρατος, καὶ τοῖς πᾶσιν ἀχώρητος, καὶ ἔλθῃ
 σήμερον, καὶ σὲ ὀπισκέψῃ μετὰ πᾶσαν τὴν Οὐρανίαν/Δυναμίαν. Ὡς ἀφράσας
 νοχῆς. Ὡς ταπεινώσεως ἀρήτης, καὶ ἀνεκκαλίτης συγκαταβάσεως. Ἐκεῖνος, ὅπως
 δεῦν χωρῶσιν οἱ Οὐρανοὶ, καὶ ὅλος ὁ Κόσμος, ἠθέλησε καὶ τὴν πολλὴν αὐτῆ
 διάσπλαχνίαν καὶ ἀγαθότητα, καὶ ἐνώθη θουμασίως μετὰ μίαν ψυχὴν ἀμαρτω-
 λὸν καὶ παμβέβηλον, καὶ καὶ τὴν καθάρσει παντὸς μολυσμῆ, καὶ τὴν ἀγίασιν,
 καὶ καὶ τὴν θεώσιν καὶ μετοχής τε καὶ χάριτος. Ὡς πολυέλεος Κύριε, ποῖαν δι-
 χαρισίαν καὶ ἀπαπόδοσιν καὶ σὺ κάμω, ὅπως ἦλθες σήμερον καὶ μετὰ ὀφθαλμοῦ,
 καὶ καὶ τὴν τιμῆς ποσῶν μετὰ τὴν θουμασίαν παρσίαν σε; Ἐὰν εἶχα τόσας γλώσσ-
 σας, ὅσα ἄστροι εἶναι εἰς τὸν Οὐρανὸν, πάλιν δεῦν ἠθέλα διημερῆ καὶ σὲ ἰσχυρίζε-
 σω περιπόντως εἰς τὴν διεργεσίαν αὐτῶν τὴν θουμασίαν. Ἐὰν ἡ μήτηρ τῆ Βαπτί-
 σης καὶ Προδρόμος σε, ὅταν εἶδε τὴν Πανάγον σε Μητέρα, εἰσερχομένην εἰς τὸν οἶ-
 κον αὐτῆς, ἐθαύμασε πῶς ἕκαταδέχθῃ ἡ Δέσποινα καὶ τὴν ὀπισκέψῃ, καὶ ἀγα-
 λομένη ἐβόησε. Πόθεν μοι τῆτο, ἵνα ἡ μήτηρ τῆ Κυρίας μετὰ ἔλθῃ πρὸς με; πόσον
 πρέπει καὶ θαυμάσω ἐγὼ ὡς μᾶλλον ὁ ἀναξιώτατος σκώληξ, λέγονταί σε, σὺ
 αὐτῆ. Πόθεν μοι τῆτο; Πῶς ἠξιώθηκα τόσων ἀγαθῶν; ἵνα ἔλθῃ πρὸς με, καὶ
 καὶ ἡ μήτηρ τῆ Κυρίας με, ἀλλ' αὐτὸς ὁ Βασιλεὺς τῆς Ἀγγέλων, καὶ εἰσέλθῃ ἐντός
 με, καὶ με ὀφθαλμοῦ, καὶ καὶ με τιμῆς ποσῶν; Ὡς ταπεινώσεως ἀφρατος. Να καταδέχ-
 θῆς ὁ ὑπερύμνητος καὶ ὑπερέδοξος καὶ ἔλθῃς εἰς ἐμὲ τὸν ἀμαρτωλότερον πάντων
 ἀφράτων, ὅπως σὺ ἔπταισα τὸσάκις, ὡς βαίνων τὰς ἐντολάς σε, καὶ ἀνομί-
 νος ἐχθρῶν καταγάργιον. Πόθεν μοι τῆτο, Κύριε; Σὺ ὁ δεσπότης ἀπάσης τῆς
 Κτίσεως, ὁ ἔχων θρόνον Οὐρανὸν, καὶ τὴν γλῶσσαν ὑποπόδιον, ἐν ὕμνῳ ἡ Ἰσχυρὸς,
 δοξάζεις ἡ Σεβλίη, ὁ καθήμενος ἐπάνω τῆς Κεραβίμ, καὶ συγκατέβης εἰς τὸσάκις
 ταπεινώσιν; Εὐχαριστῶ σοί, Κύριε με, καὶ προσκυῖνάς, καὶ δοξάζω σε ὁ ἀνάξιος,
 ὅτι εἰ μόνον με ὀπισκέψῃς σήμερον, ἀλλὰ καὶ ἐμεταμόρφωσες, καὶ ὡσπερ εἰς τὸ
 γαστῆρ τὴν ψυχὴν μετὰ θουμασίαν, καὶ ὡς ἔδοξεν ἐνώσιν, τὴν ὁποῖαν ἐπα-
 ρμοίασες εἰς τὸ ἱερὸν Εὐαγγέλιον μετὰ ἐκείνῳ τὴν θεῖαν ἐνώσιν, ὅπως ἔχεις
 μετὰ τὸν Πατέρα. Ὅτι καθὼς ὁ Πατὴρ ἐν σοί, καὶ σὺ ἐν αὐτῷ, ἔτω καὶ πᾶς ὁ θάλας
 σε τὴν Σάρκα, καὶ πίνων σε τὸ Αἷμα, μῦρε ἐν σοί, καὶ σὺ ἐν αὐτῷ. Ἐθαύμα-
 ζεν ὁ Προφητῆς Δαβὶδ εἰς τὴν πολλὴν ἐνώσιν, ὅπως ἔχεις καὶ τὸν ἄνθρωπον, καὶ
 ἔλεγε. Τί εἶναι ὁ ἄνθρωπος, Κύριε, καὶ τῆ ἐνδυμάσαι, καὶ ὀπισκέπτεις τον; Καὶ τῆ
 ρα πῶσον εἶναι ἐπὶ τὸ θαύμασιότερον, εἰ μόνον καὶ τῆ ἐνδυμάσαι, ἀλλὰ καὶ καὶ ἄλλος
 ἄνθρωπος δι' αὐτὸν, καὶ ἔπαθαι, καὶ καὶ τῆ δοθῆς εἰς βρώσιν καὶ πόσιν, καὶ καὶ ἐνώ-
 σιν μετὰ ἐκείνῳ θαύμασιώτατα; Ἐξεπλήττετο ὁ Βασιλεὺς Σολομὼν, πῶς ἐνώ-
 σιν εἰς τὸν Ναὸν ἐκεῖνον, ὅπως εἰς τόσους χρόνους καὶ μετὰ τὸν ἐξοδὸν ἀποδομῆ-
 σε, καὶ ἐκθαμβώμενος ἔλεγε. Εἶναι βολετὸν, καὶ συγκατέβης εἰς τὴν γλῶσσαν ὁ ἀνά-

ὁ ἀόρατος; Ἐὰν οἱ Οὐρανοὶ τῆς Οὐρανῶν δεῦρ' σέ χαρῶσι, πόσω μᾶλλον ὁ οἶκος
 τῆτος, ἐπεὶ ἐγὼ ἀποδόμισσα; Πόσον ἔν εἶναι θαυμασιώτερον, νὰ θελήσης αὐτὸς
 ὁ Κύριος μὲ ἐκλεκτότερον ἔργον, νὰ οἰκήσης εἰς μίαν ἀμαρτωλὸν ψυχὴν, ὅπως
 καὶ νῦν μίαν ἡμέραν δεῦρ' ἐκοιτάσῃ νὰ σέ ἐπιμάσῃ τὴν οἰκίαν; Ἐθαύμαζε πᾶ-
 σα ἡ λογικὴ φύσις ὁρατῆς καὶ ἰοσμῆς, βλέπεσα σέ τὸν Θεὸν ἠρόμῃρον ἀνθρώπων,
 πῶς ἔσερξες νὰ κατέβης ἀπὸ τὸν Οὐρανὸν εἰς τὴν γῆν, νὰ σαματίσης Ἐ. Μῆ-
 ρας εἰς τὴν ἀφθόρον μήτρῳ τῆς Ἀειπαρθένου Μαρίας. Καὶ ἦτον δίκαιον νὰ θαυ-
 μάσῃ, ἐπεὶδὴ τὸ εἶναι τὸ ἐκλεκτότερον ἔργον, καὶ ἡ ἀξιώτερι παρῆς, ὅπως
 ἔκαμες. Ἀλλὰ ἐκεῖνη ἡ πανάρχαιος Μῆτρα ἦτον χαριτωμένη, λαμπροτέρα τῆς
 ἡλιακῶν λαμπιδόνων, καθαρωτέρα πάντων τῆς ἀρχαίων Δυνάμεων, καὶ πεπο-
 κιλμένη ἀπὸ ἀρετῶν θελοσώτερον ἀπὸ τὸν Οὐρανὸν, καὶ ὅλον τὸν Κόσμον, καὶ
 ἔπος ἡξιώθη νὰ σέ ἄρη δοχεῖον καὶ οἰκητήριον. Πόσον ἔν ἀρέπει πῶρα νὰ θαυ-
 μάσῃ πᾶσα ἡ Κτίσις, πῶς ἡθέλησας αὐτὸς ὁ Κύριος νὰ οἰκήσης εἰς τὴν ῥε-
 πωμένην ψυχὴν μου καὶ δυσωδεσάτην; Αἰνεσάτωσά σε οἱ Οὐρανοὶ, Κύριε. Εὐ-
 λογησάτωσά σε οἱ Ἄγγελοι εἰς τοιαύτην ἐργασίαν καὶ μέγα ἔλεος. Ποία ἐ-
 ρεσία βρανήτηρι; ποία μεγαλήτερι χάρις, καὶ φιλεῖρον θερμότερον, ἡμπορεῖ πο-
 τε νὰ ἰδρεθῇ, ἄσπερ ἐπίτω; Ὡς αἰτία πάσης ἀφροσύνης καὶ ἀπολαύσεως. Πη-
 γὴ χαρίτων. Παθῶν ἀποπέκρωσις. Γαβριὸν σωτηριώδεσάτον. Ἄρτε ζωῆς. Πῦρ
 τῆς ἀγάπης. Ἀνέσις πνεύματος. Ψυχῶν σωτηρία. Βασιλικὴ Τράπεζα. Ἀγ-
 γέλων ἔοφῃ, καὶ γλυκύτης πάσης τῆς Οὐρανῆς Μακαριότητος. Ποίαν ἀμοιβὴν
 νὰ ἀνταποδώσω εἰς τοιαύτην χάριν, ὅπως μὲ ἔκαμες, Δέσποτα, καὶ πῶς ἔχω
 πόσω ἀγάπῳ εἰς τὸ ἀπλάγχθος, ὅπως μὲ ἔδειξες; Σὺ ὁ Βασιλεὺς τῆς αἰώνων
 ἡγάπησες ποῦτον ἐμὲ τὸν ταλαίπωρον καὶ ἀνάξιον, καὶ ἐγὼ νὰ μὴν ἀγαπῶ, καὶ
 νὰ ποθῶ ἐσέ τὸν ὕψιστον τῆς ψυχῆς μου Νομοῖον, τὸν πλεσιώτατον; Ἀγαπή-
 σω σε, Κύριε, ἡ ἰχθὺς μου, ἡ ἡδύτης, ἡ ἔοφῃ μου, καὶ ἡ ἀπλάουσις. Πύρρσον,
 Δέσποτα, εἰς τὸν πόδον σε τὴν καρδίαν μου, νὰ μεταξάτῃ τοιοῦτο ἔοπως, ὡσπερ
 τὸν σίδηρον εἰς τὴν κάμινον, νὰ μὴν ὀρέγῃμαι ἄλλο τίποτε εἰς τὸν Κόσμον,
 εἰμὴ σέ τὸ τῆς ψυχῆς μου ἀφετὸν τὸ ἀκρότατον. Ὡς πῦρ θεῖον. Ὡς γλυκεῖα
 πληγὴ. Ὡς φυλακὴ παμπόθουτος. Διατί νὰ μὴ δεθῶ μὲ τοιαύτην ἄλυσον;
 Διατί νὰ μὴ πληρωθῶ μὲ τοιοῦτον βέλος, καὶ νὰ καίωμαι εἰς τὸν θεῖον αὐτὸν
 καὶ σωτήριο ἐρωτα; νὰ πικωνται τὰ ἐντόδιά μου ὡσεὶ κηρὸς εἰς τὸ πῦρ, καὶ ὡς χιῶν
 εἰς τὸν Ἡλίον; Τί νὰ ἐπιθυμήσης, ψυχὴ μου, καὶ νὰ μὴ τὸ εὖρης εἰς τῶτον τὸν
 Ἄρτον; Ποῖον ἀγαθὸν νὰ ποθήσης, καὶ νὰ μὴ τὸ ἀπολαύσης ἀφθόνως εἰς τὸ
 το Οὐρανοῖν Μαῖνα; Διατί πλανᾶσαι, ἄφρων, ζητῶσα ψεύδη καὶ μάταια παρᾶ-
 ματα; Ἐὰν ποθῆς ἀγάπῳ, ἡδονῳ καὶ ἀπλάουσι, ἐδῶ εἰσὶν αἱ ἐπιμότεραι
 καὶ ἡδύτεραι, ὅπως νὰ δέξικωνται εἰς ὅλον τὸν Κόσμον. Ἐὰν θέλῃς πλεῖτον,
 δόξαν, τιμὴν, καὶ ἔπρα ὅμοια, ἐδῶ εἶναι ὁ Οὐρανοῖος θησαυρὸς, ἡ πεγκόσμιος
 τιμὴ, καὶ τὸ τέλος πάντων τῆς ἀγαθῶν, ὅπως πλετίζει τὰ Οὐρανια πάντα καὶ τὰ
 ἐπίγεια. Ἐὰν ἀξίαν ὀρέγῃσαι, νὰ σέ τιμῶν, καὶ νὰ σέ δὶλαβένται, ἐδῶ ἀξιώ-
 νεσαι τὴν μεγαλήτερον τιμὴν, ὅπως ἡμπορεῖς νὰ ἐπιθυμήσης, ἐπεὶδὴ εἶσεσαι
 μὲ τὸν Θεόν, καὶ σέ προσκυνῶσι πάντες οἱ Ἄγγελοι, παρῆσάμῃροι τῶ Δεσπότης
 καὶ Βασιλέως τῆς, καθὼς κάμνεσιν οἱ δορυφόροι καὶ ὑπηρεταὶ τῶ ἐπίγειο βασι-
 λέως, ἀπολαθῶντες αὐτῷ, ὅπως ὑπάγει, καὶ τὸν φυλάγῃσι. καὶ ἀπλῶς εἰπεῖν,
 εἶτε ἀγαθὸν ὀρεκτότερον ἡμπορεῖς νὰ ποθήσης, τὸ δέξικεις ἀναμφιβόλως
 εἰς

εἰς τὸν τὸν Θεὸν Ἄρτον . Διατὶ γὰρ νὰ ζημιώσῃσαι ἕξ ἀμελείας ποσαύτῳ
 πλημονῶν, καὶ γλυκύτητα, καὶ τοῖστον ἀτίμητον θησαυρὸν, ὅς τις ἀναργύρος
 καὶ χεῖρς χρυσίε δαφιλῶς σοι χαρίζεται ; Μὴν εἶσαι πλέον πεπωρωμένη καὶ
 ἀγνωστος, μὴ ξεξέχῃς ἄλλας ἰδονὰς τῆς σαρκὸς, ἐπεὶ μετέχεις τοιαύτης πνεύ-
 ματικῆς ἰδονῆς, καὶ Οὐρανίᾳ δόξασίης καὶ ἀπολαύσειας . Μὴν ἐνοιάζῃσαι
 πλέον τῷ Κόσμῳ τῷ ματαιότητι, μίτε φροντίσης ῥύσῃ καὶ μάταια, διω-
 μῆν νὰ ἀπολαύσῃς εἰς αὐτὸ τὸ Μυστήριον τὰ ἀληθινὰ καὶ Οὐρανία . Ἐπεὶ
 ἐν μὲ ἠξίωσας, Κύριε, ποσαύτῳ σε φεικωδέστατος Γραπείης, ἐδέχθῃς με εἰς
 τὰς ἀγίας ἀγκάλας σε, ἠψφραῖς με μὲ ποσαύτῳ ἀπόλαυσι, ἔκαμῃς με ὑπο-
 χρεῶν μὲ ἀναειδημίτες ἀεργείας, καὶ ἐδεσῆς με μὲ ἀγάπης ἰχυρῶν ἄλυσον,
 ἀπὸ πῶρα καὶ ἔμφορδον ἀπαρῆμαι ἕξ ταύτῳ σε τῷ ἀγάπῳ τὰς φιλίας τῆ
 Κόσμου καὶ πᾶσαν ἀπόλαυσι . Δὲν εἶναι πλέον Κόσμος ἔτε σαρκικαῖς ἰδο-
 ναῖς ἕξ λόγῃς . Ἀποσῆποσαν ἀπ' ἐμῶ αὐτὰ τὰ ψεῦδη καὶ ἀπατηλὰ οὐείρα-
 τα, ὅτι τῶ μοῖρον εἶναι τὸ ὄντως ἀγαθόν, τὸ ἀληθὲς καὶ ἀκρότατον . Ὅς τις
 φάγη τὸν Οὐρανίον Ἄρτον, δὲν εἶναι ἀρέπον νὰ φάγη πλέον τῆ ἀλόγων τὴν
 βρωσιν . Εἴτις ἐδέχθῃ τὸν Θεὸν εἰς τὸν οἶκόν τε, δὲν εἶναι δίκαιον νὰ ὑπο-
 δέχθῃ ἄλλο κτίσμα ἀνάξιον . Εἰὼ ἡ ψυχὴ μου ἠνώθη μὲ τῷ Ἐπερανίῳ Βασι-
 λείᾳ ἕξ μέσῃ πτε τῷ Ἄρτι, πῶς νὰ ταπεινωθῇ πλέον εἰς τῷ ματαίῳ
 πλαιῖν τῆ παλαιῶν παρῆσεων ; Πῶς νὰ ανοίξω τῷ θύρῳ τῆς καρδίᾳς μου τι-
 νὸς αἰχρῶ λογισμῶ ; Πῶς νὰ ἀφήσω, νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὴν ψυχῶν μου παρῆμα
 ἐναγῆς καὶ ἀκάθαρτον, ὅπῃ καθηγιαθῇ μὲ τῷ Θεῷ χάσει τῆς παρῆσι-
 ας ; Πῶς νὰ συντύχη αἰχρᾶ καὶ μάταια ἢ γλῶσσα ἐκεῖνη, ἀπὸ τῶν ὁποῖαν
 ἐπίρασις ὁ ἀμόλυτος ;

Κύριε μου γλυκύτατε, ἐπεὶ με ποσῆτον ἐτίμησας μὲ τῷ παρῆσαν ὀπίσκειναι,
 δέομαι τῆς σῆς ἀγαθότητος, ἀλόγησόν με, καὶ δός μοι δυνάμιν νὰ τελειώσω
 τὸν δρόμον τῆς παρῆσιᾳς μου εἰς πολιτείαν ἐνάρετον, νὰ μὴ πταίσω πλέον τῆς
 Βασιλείας σε . Ναί, παντοδύναμε, καὶ πλοσιόδαρε ἀεργέτα, κάμῃς με τῷ χάσει
 ταύτῳ, καθὼς εἶχες σωθῆσαι, ὅπῃ καὶ αὐ ὑπῆγες σωματικῶς, πάντοτε νὰ
 φοροδέτης χάσει εἰς χάσει, καὶ ἀλογίῳν εἰς ἀλογίῳν καὶ ἀγιότητις . Κατῆλθε ἕξ
 Οὐρανοῦ εἰς τὸν Κόσμον, ὅς τις ἦτον ἐσκοτισμῆρος ἀπὸ τὴν εἰδωλολαβείαν,
 καὶ τὸν ἐφάτισες, καὶ τὸν ἐλύθῃσας ἀπὸ τῷ ἀσέβειαν . Εἰσῆλθε εἰς τὴν Παρῆ-
 ρικὴν μήξαν τῆς παναμάμας σου Μηρὸς, καὶ τίς δυνάται νὰ δηγηθῇ τῷ πο-
 σαύτῳ τιμὴν καὶ δόξαν, ὅπῃ τῆς ἐδῶσας, καὶ ἐδέσῃς τῷ ποικτοῦ ὅπως, ὅπῃ
 ὄλος ὁ Κόσμος ὀπίγειος καὶ Οὐρανίος τῷ προσκυνῶσι καὶ σέβονται, εἰς σωτηρίαν
 παγκόσμιον ; Εἰσῆλθε εἰς τὴν οἰκίαν Ματθαίου, καὶ ἀπὸ τελῶν τὸν ἔκαμῃς
 Εὐαγγελιστὴν καὶ Ἀπόστολον . Ἀπῆλθε εἰς τὸν οἶκον Ζαχαρίου, καὶ δίδῃς μετῆ-
 πη Θεῷ ἀλλοίωσιν . Εἰσῆλθε εἰς τῷ οἰκίαν Σίμανος Πέτρος, καὶ ἐθεράπευσας
 τὴν πενθερᾶν αὐτῆ . Ὑπῆγες πολλάκις εἰς τὸν οἶκον Μαρίας καὶ Μάρθας, καὶ τὰς
 ἠξίωσις πλέον πνευματικὸν, καὶ πολλὰς δωρεὰς τε καὶ χάριτας . Ἀπῆλθε εἰς τὸν
 Σταυρὸν, καὶ τὸσον τὸν ἠυλόγησας καὶ ἠγίασας, ὅπῃ ἦτον αἰχρῶν καὶ καταδίκη λησῶν
 τὸ πορότερον, καὶ πῶρα τὸν προσκυνῶσι οἱ Βασιλεῖς, καὶ τὸν σέβονται . Εἰσῆλθε
 εἰς τὸν τάφον νεκρὸς τῷ σώματι, καὶ ἐτίμησῃς τὸν ποσῆτον, ὅπῃ συνάγονται ἀπὸ
 ὄλον τὸν Κόσμον Ἀρχιερεῖς καὶ Ἡγεμόνες, καὶ προσκυνῶσι τὸν . Κατῆλθε εἰς τὸν
 ἄδω, καὶ ἔσωσας τὰς Προπάτορας μὲ τῷ Θεῷ παρῆσιᾳς σε, καὶ ἔκαμῃς τὸν ἄδω
 ἄδω

ἄλλον Παράδεισον. Ἐπεὶ δὲ πάλιν ἐκαπεδέχθης, ἔχε τὴν πολλὴν ἐσπλαγχνίαν σε, νὰ εἰσέλθης σήμερον εἰς τὴν ταπεινὴν οἰκίαν τῆς ἀμαρτωλῆς μετὰ τῆς ψυχῆς, ἀλόγησον αὐτῶν, Κύριε, καὶ δός μοι δυνάμειν καὶ βοήθειαν νὰ ἐκνωμασθῶ εἰς τοιαύτῃν ἐργασίᾳ, ἡρόδιός σε ἄξιον οἰκητήριον, καὶ νὰ μὴ τελῶσαι πλέον ἀμαρτίαν θανάσιμον πάσας τὰς ἡμέρας τῆς ζωῆς μου, ἔχε νὰ ὀρέγῃσαι πάντοτε, καὶ νὰ μὴ ἀναχωρήσῃς ἀπ' ἐμοῦ, ἀλλὰ νὰ μὲ φυλάγῃ ἢ χάρις σε ἕως τῶν ὠραν τῆς ἐξόδου μου ἀπὸ τῆς ἐνέδρας τῆς δαίμονος. Ἀποπέρασόν με τῆς σώματι, καὶ ζώωσόν με τῆς Πνύματι. Κάμε με νὰ μὴ ζῶ πλέον εἰς ἐμὲ, ἀλλ' ἀνακαίτισόν με, καὶ δι' ἀγάπης εἰς σὲ μεταμόρφωσον. Ἐπαρέ με τὸ φῶς τῆς σωματικῶν ὀφθαλμῶν. Ἐτέρησόν με χειρῶν καὶ ποδῶν, ἔχε νὰ μὴ δυνώμαι νὰ κάμω τινὰ ὑπερσίαν σωματικῶν, ἕτε νὰ βλέπω κοσμικαῖς καὶ ψυχοβλαβεῖς ματαιότητες, ἀλλὰ μόνον νὰ ζῶ σοὶ, καὶ σὺ ἐν ἐμοί. Σὲ μόνον νὰ ποθῶς, νὰ ὀρέγῃμαι, τὰ δὲ σαρκικὰ θελήματα νὰ μισῶ ἕξ ὅλης καρδίας μου. Ἡ χάρις σε νὰ εἶναι ἡ χαρά μου, ἡ εὐφροσύνη καὶ ἀγαλλίασις, ἡ νόμιμος εὐφροσύνη καὶ εὐφροσύνη τῆς ψυχῆς μου, μὲ τῶν ὁποίων μόνον νὰ ἐρέσεται, τὰ δὲ σωματικὰ βράματα νὰ βδελύσσεται. Ἀξίωσόν με, παντοδύναμε Δέσποτα, νὰ λυθῶ τὰς παύδας τῆς φιληδονίας ὁ ἄδελφος, ἔχε νὰ περάσω ζωὴν ἡσυχον καὶ ἀπάραχον. Οὐκ ἔστι ἡδὴ διωκτὴν λυθῶ τῶν αἰνῶν ἀπὸ τῆς σῆς βοηθείας καὶ χάριτος. Ὅτι πάντα δόσεις ἀγαθῆ, καὶ πᾶν δῶρημα τέλειον, ἀναθεύεσθαι. Δέομαι μὲ δακρυῶν τῆς σῆς ἀγαθότητος, ἐσπλαγχνε καὶ πολυέλεε, Κύριε, ἵνα ἐπιτύχω αὐτῆς τῆς αἰτήσεως ἔχε περισβειῶν τῆς παναμώμου καὶ ὑπερκενδρῆς Μητρὸς σε, καὶ πάντων τῶν ἀπ' αἰώνος σοὶ διαρεσησάντων, ὅπως μὲ τῶν παροικίαν μου ταύτῃν ἀξιώσῃς ἐκτυπῶν τὸν σε μεταχεῖν ἐν τῇ ἀνωτέρῳ ἡμέρᾳ τῆς Βασιλείας σου, καὶ δοξάζειν σε διὰ παντός τὸν οἶον ἐν Τριᾷ Θεῶν, εἰς τὰς ἀτελεύτητες αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμὲν.

Κ Ε Φ Α Λ Α Ι Ο Ν, ΙΓ'.

Περὶ τῆς ἀναξίως πολυσησάντων ἱεραρχῆσαι, τινὰ θαυμάσια, καὶ κείνης τῆς Παντοδύναμης Θεῆς.

Φαίνεται εἰς τὸ Λαυσαϊκόν, ἦγεν εἰς τῶν ζωῶν τῶν Ὁσίων Πατέρων, ὅτι εἰς Ἱερὸς ἦτον εἰς ὄλιαν τὴν κεφαλῶν πληγαμῆρος παλαιά, χωρὶς νὰ βαρῆσαι ποδῆς, ἀλλὰ ἀπὸ Θεῆς ὡδὴ ἀχάρησιν ἐσάπυσεν ἢ μόνον ἡ σὰρξ, ἀλλὰ καὶ τὰ κόκκαλα, καὶ εὐχῆσαι τὴν δυσωδία καὶ ὕλη βραμερὰ, ὅπερ ἦτον ἐλευσὸν θάνατον, ἕτε τινὰς ἐδύετο νὰ σαματῆσαι πλησίον τε. Ἰδὼν ἐν, ὅτι ἰατρὸς δὲν εἶσπετο νὰ τὸν θεραπεύσῃ, ἀπῆλθεν εἰς τῶν σκίτῳ, νὰ εὐρη τινὰ ἐνάρτεον νὰ τὸν βοηθήσῃ: καὶ ἐκεῖ τὸ ἐπάσι τινὲς, ὅτι ὁ Ἀββᾶ Μακάριος ὁ Ἀλεξανδρῆς ἐδεδράπευσεν ἀδελφεὶς ἑξ ὀφθαλμοῦ, καὶ μαλιστα μίαν γυναῖκα, ὅπερ εἶχεν ἀδύνην ἀνὰ τὸν ὄφθαλμον, καὶ ἔβλεπεν ἀπὸ ὄλλων τῶν τῶν σάρκα οἱ σκῶλπες, τῶν ὁποίων ἰδὼν Ὁσῖος ἐσπλαγχνίσθη, καὶ προσελθόμενος ἐπέτα νυχθήμερα τῶν ἰατρῶν. Ταῦτα ἀκούσας ὁ Ἱερὸς, ὑπῆλθεν εἰς τὸ κελίον αὐτῆς, δόμενος νὰ τὸν θεραπεύσῃ. Ὁ δὲ Ἅγιος ὡς προορατικὸς ἐγνώρισε τὴν αἰτίαν, καὶ δὲν τὸ ἀπειρήθη κἀν λόγον ἐσπλαγχνικόν, ἀλλὰ τὸν ἀφῆκε, καὶ ἐκεῖτετο ἔξωθεν τῆς κελίας ἡμέρας τρεῖς. Οἱ γὰρ μαθηταὶ αὐτῆς ἐλυπήθησαν τὸν ἀδελφῆν, καὶ παρεκάλεσαν τὸν Ἀββᾶν,

εντὼ καὶ ἀνάχωντον. Ταῦτα ἀκέσας ὁ Γερόδς ἐφοβήθη, μαρτυρήσας ἐν καρ-
 διάς, ἔξαμολογήθη τὰς ἀμαρτίας τε, ἔκαμ κανόνα, ὡς ἔφαρτε, καὶ δεῦ ἐ-
 τόλμησε πλέον νὰ δῆχειριδῆ εἰς τὰ ἅγια, ἔτε εἰς τὰ ὑπότερα ἀμαρτήματα
 ἔπεσον, ἀλλὰ ἐτελείωσε μὲ πολιτείας θεάρετον.

Πλησίον τῆς Μιφροπόλως Κωνστανταντίας τῆς Κύπρου εἶναι εἷα χωρίον Τρα-
 χιάδες καλέμνον, εἰς τὸ ὁποῖον δέκα χρόνος πρὸ τῆς ἀλάσεως τῆς αὐτῆς Νήσου
 ἦτον τὶς Πρεσβύτερος, ὅς τις ὑπὸ τῷ δεβάλῳ ἐμπαυχθεῖς, ἔμαθον εἰς ἄκρον πῆν
 τῆ φαρμάκων καὶ μάγων ἐπιστήμῳ, καὶ εἰς πόλιν ἀδείαν καὶ κατεφρόνησιν ἤλθεν ὁ
 τεσσαθέλιος, ὅπῃ ἔβραζε καὶ ἔπινον εἰς τὰ ἅγια Σαδὴν μὲ τὰς πόρναις γυναικίς.
 ὄθεν ἡ θεία δίκη δεῦ ὑπέμενε τοσαύτῳ ἀνάχωντίῳ, ἀλλὰ ἐφανέρωσεν αυ-
 τὸν εἰς τὸν Ἄρχοντα, ὁ ὁποῖος τὸν ἐκατέκρινεν εἰς θάνατον. Ἦν δὲ τότε Ἀρ-
 χιεπίσκοπος τῆς Νήσου ὁ ἀξιωματιμόνυτος Ἀρκάδιος. Ὄταν ἔν ἤφραυ τὸν μι-
 ρρὸν ἱερέα καὶ πάστολμον εἰς τὸ μέσον τῷ Θεῷ, καὶ ἦτον σωληγυρὸν ἄπειρον πλῆ-
 θος, νὰ ἰδοῖ τὸ ἀσεβεῖς τῷ ἀπάλειαν, ἐλάλησε πρὸς αὐτὸν τοιαῦτα ὁ σύμ-
 βολος τῷ Ἀρχοντος, ὅς τις ἦτον φρόνιμος θεότατος καὶ λογιώτατος. Εἶπέ, ὦ μι-
 ρρὲ, καὶ πάσης ἀσεβείας πεπληρωμῆς, εἰὼ καὶ τῷ ἡμετέρῳ βήματος ὡς φθαρτῆ
 κατεφρόνησας, καὶ τῷ μέλλοντος φελετῆ Δικαστικῆς δεῦ ἐφρόντισες, ἀλλὰ καὶ
 εἰς τὸ ἱερόν ἐκείνο Βῆμα τῆς θείας μεγαλειότητος πῶς ἐτόλμας, καὶ ἐπλησία-
 ζες, ἀσωπιδεῖ; Πῶς ἔκαμες τὴν ἀνάχωντον ἐκείνῳ θυσίῳ; Μὲ ποταπῷ καρ-
 διάν μεμολυσμῆν ἐλάβανες τὸν ἀμόλιτον; Μὲ ποῖα χεῖλη Ἰσδαϊκά τὸν
 ἠπάσσοσαν; Μὲ ποῖα ἀκάθαρτα χεῖρα τὸν ἐψυλάφας, τεσσαθέλι; Μὲ ποῖα
 ὄμματα τὸν ἐκοίταζες; Πῶς δεῦ ἔβριμες, νὰ δευλιάζης, μήπως καὶ ἀνοίξη ἡ
 γῆ νὰ σὲ καταπίη, ἢ νὰ πέσῃ κεραυνὸς Οὐρανόθεν, νὰ θύης πνεύκαυτος,
 ἐπειδὴ λαβὸν ἄντας καὶ προσκυλῶν τὸν δεβόλον, ὡς χεῖρας βορβοροκύλιος
 ἐματελάμβανες τὸν λαὸν τῷ Θεῷ Μυστήρια; Τότε ὁ μιρρὸς ἀπεκρίνατο. Μὰ
 τὸν Θεόν, ὅπῃ μέλλει νὰ μὲ κολάσῃ δεῦ τῷ χειρῶν σασ τῷ ὄραν ταύτῳ, καὶ
 πολλῶ μαλλον εἰς τὸ πῦρ τῆς κολάσεως ἀτελεύτητα, δεῦ ψυδομαι, ἀλλὰ ὑπὸ
 τῷ ὄραν, ὅπῃ ἔγνα γόνος καὶ φαρμάκος, δεῦ ἐλετήργων ἐγὼ, ἀλλὰ, ὅταν
 εἰσέβαινα εἰς τὸ ἅγιον Βῆμα, ἐκατέβαινε θεῖος Ἄγγελος, καὶ μὲ ἔδενεν εἰς τὸν
 κίονα ὀπισθάγκωνα, καὶ αὐτὸς ἐτέλει τῷ Λεπτεργίῳ, καὶ εἰφ ἔ ἡθελε τελειώσῃ
 ὄλλω τῷ Ἀκολυθίῳ, νὰ κοιωνήσῃ τὸν λαόν, τότε μὲ ἔλυε, καὶ ἐξήρχεμιν.
 Ταῦτα ἀκέσας ὁλος ὁ ὄχλος, ἐδόξασαν τὸν Κύριον, λέγοντες. Μέγας ὁ Θεὸς
 τῷ Κελεσιανῶν, Μεγάλη ἡ πίσις τῷ ὀρθοδόξων. Ταῦτα τῷ λαῷ βοήσαντος,
 ὁ ἀδύνομος πρεσβύτερος καταδικαθεῖς ὑπὸ τῷ ἰδίῳ σώματος ὅπῃ πῦρ,
 πνεὶ καπκαυθῆ ὁ ἄδλιος.

Εἰς τῷ Φραγκίῳ ἦτον ἄλλος Γερόδς ἀνάχωντος, καὶ ἱερευρῶν μίαν Ἐορτιῶν,
 ὅπῃ ἦτον σωμαδροισμῆδος πολὺς λαός, τῷ ὄραν ὅπῃ ἡθελε νὰ κοιωνήσῃ,
 ἔπεσε πῦρ Οὐρανόθεν, καὶ κατέκαυσε τὰς χεῖρας αὐτῆ εἰς τὰς ἀγκώνας, ὄθεν
 ἔμεινον ἐλεεινὸν θέαμα. Καὶ ἄλλα πολλὰ ἀθαδείγματα εἶχα νὰ γράψω, δεῦ
 νὰ φοβηθῶσιν οἱ ἀνάχωντος ἱερευρῶντες, ἀμὴ δεῦ βραχύτητα τὰ ἀφίνα, καὶ
 γράψω μόνον ἄλλο εἷα πολλὰ φοβεράτατον.

Εἰς τῷ Σαξωνίῳ ἦτον τὶς νέος Οὐῶπος τὸ ὄνομα, ὅς τις εἶχε πόθον νὰ μα-
 θῇ γράμματα, καὶ δεῦ ἐδιδάτετο, ὅτι ἦτον εἰς τὸν νῦν θεότατος βραδύς καὶ ποσῶς
 δεῦ ἐκατελάμβανεν. Ἀπειλθῶν ἔν εἰς τὴν Ἐκκλησίῳ, ἐδέετο τῷ Κορίῳ, καὶ

τῆς Λειπαρθοῦς Μιθῆς αὐτῆ, νὰ τὸν φωτίσῃ νὰ μάθῃ. Οὕτως ἔκαμε πολλὰ κίς δ' ἰχθύες, καὶ μίαν νύκτα εἶδεν εἰς τὸ ὄραμά τ' ἐπὶ Παναγίᾳ, καὶ λέγει π. Ἰδὲ δίδωσι τὸ χάρισμα τῆς σοφίας, ἀμὴ φυλάγῃς καὶ σὺ, νὰ μὴ γῆρας πρὸς τὴν διεργασίαν ἀχάριστος, καὶ λάβῃς τιμωρίαν ψυχῆς καὶ σώματος. Ἐγερθεὶς δ' αὖτὸν τὸν ὕπνον ὁ νεανίας, ἀρέδῃ τὸσον σοφὸς διδάσκαλος, ὅπῃ ὅλοι ἐθαύμαζον εἰς τὰς θαλέξεις αὐτῆ, καὶ προβλήματα, καὶ ἐγνώρισαν, ὅτι δεῖ ἦτον εἰς ἀνθρώπων ἢ μάθησις, ἀλλὰ Οὐρανόθεν, καὶ δὴ λαβάντο, καὶ ἐτιμῶσάν τον. Εἰς ολίγον καιρὸν ἐτελεύτησεν ὁ Μιθροπολίτης, καὶ ἐψήφισαν αὐτὸν Ἀρχιερεῖα τῆς Πόλεως. Ὅστις ἀφ' ἑ ἐλάβε τὴν ἀξίαν, δὲν ἐπολιτίετο ἐνάρετα, ὡς τὸ πρότερον, ἀλλὰ ἀσχήσας τὴν μεγίστην δωρεάν, ὅπῃ ἐλάβε πᾶσα. Ὅτι ὁ ἀχάριστος, δὲν ἐφύλαγε τὴν τάξιν καὶ Κανόνα τῆς Εκκλησίας, ἀλλὰ ἔκαμε πάντα τῆς σαρκὸς καὶ θελήματα, καὶ τὸ χειρότερον ἐτόλμα ὁ ἀσωμείδης καὶ εὐειτέρη, καὶ ἐχειροτόνα, πόρος ἂν καὶ ἀκάθαρτος. Ὅθεν ἡ θεία δίκη δὲν ἰσχύει ποσαύτῃ ἀναχωτήσῃ, ἀλλὰ τὸν ἐπαίδουσε φοβερῶς διὰ ἑτέρων πᾶσαις μα, νὰ ἱεραξῆν οἱ ὅμοιοι τέτι, νὰ μὴ ὑπολήσῃ νὰ ἂν χειροτῆν εἰς τὰ Ἄγια. Καὶ ἀξέσατε τὸ τέλος τῆ.

Εἰς τὴν αὐτὴν Χώραν ἦτον τὶς Γερῶς ἐνάρετος, Πέτρος ὀνόματι, ὅστις ἔμεινε μίαν νύκτα εἰς τὸν Ναὸν τῆς Ἁγίας Μαυρείας, ὅπῃ ἦτον ἡ Μιθροπόλις, καὶ ἀρξάντα προσδ' ἰχθύος, δεχτὶ ἐμιλέτα νὰ λειτουργήσῃ αὐτεῖον. Ἰσάμνος ἐνεῖς τὴν προσοχῆν, ἦλθε βίαιος ἀνεμος τὸ μεσονύκτιον, καὶ ἐσβυσεν ὅλας τὰς κωνίδιλας τῆς Εκκλησίας. Ἐπειτα ἦλθασιν τινὲς νεοὶ λελαμπευμένοι μὲ πολλὴν φωτοχυσίαν, καὶ ἔθεσαν ἐπάνω εἰς τὴν ἁγίαν Τράπεζαν ἕνα θρόνον ὑπέρλαμπαρον περὶ ἑξῆς καὶ ἐνδοξον. Ὁ δὲ Γερῶς ἐμφοβὸς χρομῆτος, ἔσεκεν εἰς μίαν γωνίαν τῆς Ναῶς νὰ ἰδῇ τὸ ὀποθισομῆρον. Τότες ἦλθεν ὁ Βασιλεὺς τῆς δόξης, ἐνδεδυμένος σολὴν Πατριαρχικῆν, καὶ Βασιλικὸν δ' ἐδέμα, καὶ καθήσας εἰς τὸν θρόνον, ἐνόσε τοῖς Ἀγγέλοις, καὶ ἦσαν τὸν ἀνωθεν Μιθροπολίτην δεδεμῆρον χεῖρας καὶ πόδας, ὡς περ κατέδικον. Τότε ἔρχεται πλησίον εἰς τὸν Κεῖτλὸν ὁ Ἅγιος τῆς Μονῆς, ἦγεν ὁ Μάρτυς Μαυρείος μὲ τὰς συνάθλας αὐτῆ, καὶ προσκνησάντες, εἶπεν αὐτῷ. Δέομαί σε Κεῖτλὸν δικαιοσύνη νὰ παιδείσῃς αὐτὸν τὸν ἀσεβῆ καὶ πᾶσαν ὁμῶν, ὅς τις ἐκ ἐπιπομῆν, ἀλλὰ λύκος ἄρπαγος, καὶ ἐδαπάνησε τὴν ἐσοδίαν τῆ οἴκου εἰς τὰ σαρκικά τε θελήματα. Ταῦτα λέγων ὁ Ἅγιος, ἐξῆτε καιρὸν ὁ κατέδικος νὰ μετανοήσῃ. Ὁ δὲ Κύριος ἀπεκρίνατο. Τώρα, ὅπῃ ἐφθασε τὸ τέλος σου, ζῆτεῖς καιρὸν διορθώσεως; τί ἔκαμες πρότερον; Τότες ἡ πανάμωμος Δέσποινα εἶπεν αὐτῷ. Δέομαί σε, δικαιοσύνη Γιέμα, μὴ ἐλεήσῃς αὐτὸν τὸν ἀγνώμονα, ἀλλὰ παιδείσον αὐτὸν κατ' ἀξίαν τῆς παράξων. Ὁ Δεσπότης ἐν ἐκείλῃσε τοῖς Ἀγγέλοις νὰ κείξῃσι τὴν κεφαλὴν τῆ, καὶ ἔπος ἐλάβε πέρασ ἢ ὅπτα σία, καὶ ἔμεινε σκότος εἰς τὸν Ναὸν ὡς τὸ πρότερον. Ὁ δὲ Γερῶς δ' αὖτὸν τὸν φάσον ἐμεινεν ἡμίχρος, καὶ ἐκείπετο. Ἀφ' ἑ ἐξημέρωσε, τὸν ἀρήκασιν ἀκόμη καὶ γῆς, καὶ δὲν ἐδύετο νὰ ἐγερθῇ, μόνον τὰς εἶπε τὰ ὄραθεύτα. Οἱ δὲ ἀπελθόντες εἰς τὴν σρωμνὴν τῆς Ἀρχιερείας, τὸν ἦσαν εἰς ἀποκεφαλίσμῆρον καὶ ἀλήθειαν, καὶ πάντες ἐβόμαξαν. Βλέπετε, πανεράτατοι Ἀρχιερεῖς; Τοιαῦτα κείσις καὶ φοβερῶτερα ἐκδέχεται τὰς ἀιαξίως ἱερουργήσας, καὶ μακαρία ἡ ἄρα, νὰ ἦτον μόνον ὁ τῆ σώματος θάνατος, καὶ ολίγη ζημία ἦτον, ἀλλὰ αὐτὴ ἡ πρόσκαιρος παιδείσις εἶναι ἄρραβὼν τῆς ἀπελευθέρωσιν κολάσεως. Καὶ μὴ νομίσῃτε, ὅτι δεχτὶ δὲν γίνον-

νονται τώρα τοιαῦτα κρίσεις τῆ Θεῶ, ἢ κολάσεις τῆς σαρκός, νὰ φύγατε ἢ τὸν
 τῆς ψυχῆς ἀθάνατον θάνατον. ὄχι ἢ ἀλήθειαν, ἀλλὰ μάλιστα νὰ παιδευθῆτε
 χειρότερα εἰς τὸ μέλλον Κερίθειον, ἕνεκεν αὐτοῦ, ἢ βλέπετε τοιαῦτα θαυμά-
 σια, καὶ δὲν τὰ πιστεύετε. ἀλλὰ αγαπάτε τὴν δόξαν τῆς ἀνθρώπων μάλλον, ἢ
 τῆ Θεῶ, ἢ φιλεῖτε τὸν χρυσὸν ὑπὲρ τὸν Χρυσόν, τὸν ὁποῖον, ὡς ὁ Γέδας, προ-
 δίδετε δι' ἀργύρια. Ὀλίγη ἀμαρτία σὰς φαίνεται αὐτῇ, νὰ χειροτονᾶτε τὰς ἀ-
 ναξίους ἕνεκεν τῶν κρημάτων, ἢ ἕνεκεν φόβου τῆς Ἀρχόντων, ἢ ἄλλω τινὰ παρόμοιον
 πρόφασιν; Μεγαλύτερον ἀνόμημα εἶναι ὑπὲρ ὅλα ἡ σιμωνία, καθὼς λέγουσι
 πομπῶς οἱ διδάσκαλοι. Πῶς ἐν τολμᾶτε ἢ πελεῖτε τὴν δωρεὰν τῆς Ἁγίας Πνευ-
 ματος; Μὴ ποροφασίζετε, λέγοντες, ὅτι οἱ κρατῆντες θέλωσιν ἅπαρα, ἢ ἐὰν
 δὲν ὀρθόλογον τὸ χρέος, πῶς νὰ ποροφασίωμεν; Αὐτὴ ἡ ποροφασίς, γίνωσκε,
 δὲν σὲ θέλει ἀφελῆσαι εἰς ἐκείνην τὴν φοβερὰν ἡμέραν τῆς ἐξέτασεως, ὅτι τινὰς
 δὲν σὲ ἰδιωκῆσαι τὰ ὄφης Ἀρχιερέως, ἀλλὰ ἐσὺ τὸ ἐγύρωσας ἕνεκεν τῆς κροδοξίαν
 σα ἢ φιλαργυρίαν. Καὶ ἐὰν δὲν ἦτον αὐτὴ ἡ σιωπηρία εἰς τὰς Πνευματικὰς,
 ἐφήφισαν ὅταν ἀναγύρωσας, ὁποῖον ἦθελε φωτίσει ὁ Κύριος. Ἀμὴν ἕνεκεν νὰ λάβης
 ἐσὺ τὴν δόξαν, τὸ ἀέβαστος πόσα ἀργύρια, ἢ εἰσὶ οἱ ὅταν πύσης εἰς τὰς χεῖρας
 τὰ τὰ κρυπτά τῆς καρδίας γινώσκοντες, ὅτι φοβερὸν τὸ ἐμπροσθεῖν εἰς χεῖρα;
 Θεῶ ζῶντες. Ἠθέλα νὰ λέγω ἢ ἄλλα, ὅσα ἀμύροσιν εἰς τὴν ἐπιδοξίαν τῆς
 τῆς, ἀλλ' ἵνα μὴ κατακυριώσῃ τοιαῦτη Ἀξίαν ὑπερτάτῃ σιωπῶ, μάλιστα ἢ
 αὐτὸ τὸ ὄλιγον, ὅπως εἶπα, ὁ Κύριος τὸ γινώσκει, ἦτον ἕνεκεν τὸν πολλὴν πόθον,
 ὅπως ἔχω, νὰ ἀφελῆσαι τὰς ἀδελφούς μου, ὄχι ἕνεκεν ἄλλο τέλος, ἢ πᾶς εἰς ἃς
 ἐρδνήσῃ τὴν πολιτείαν αὐτῆ, νὰ διορθωθῆ τὴν τώρα, ὅπως χεῖρον τὰ δάκρυα,
 ἵνα μὴ ὀδύρεται τότε ἀνόνητα ὅπως ἐκ ἐστὶ μετάνοια. Ὅσοι λέγω γινώσχετε εἰς
 τὰ λόγους σας κανὼν ἀμαρτία, ὅπως νὰ κωλύη τὴν Ἱεραργίαν, κάμπετε παραι-
 τισιν. ἢ μὴ ἐνφραπῆτε ἀνθρώπους, ἕτε φοβηθῆτε πνεύαν, ἢ κάλλιον νὰ κα-
 ταφρονῆθῃτε ἐδῶ, ὑπερέμφοι τῆς σωματικῶν ἀπολαύσεων ἐπιτοῦν τὸν ὄλιγον και-
 ρὸν τῆς βραχυτάτης ζωῆς σας; πᾶρξ νὰ ἔχετε πόσα ὀδυμὰς, ὅσας θέλωμεν
 χεῖρα ἐδῶ παρεμφοροῦν. Ὅσοι δὲ πάλιν δὲν σὰς ἐλέγχει τὸ σιωπῶ εἰς
 ἕνα κλημα καθαιρέσεως, ἔχετε τὴν ἀξίαν, ἀμὴ φυλάξτε ἀρχαιότερα ἕνεκεν τῆς
 σιμωνίαν, καὶ τὰ ἅπαρα ἐκεῖνα, ὅπως ἐλαμβάνετε εἰς τὰς Χειροτονίας, κάλλιον
 νὰ τὰ ζητᾶτε (ἐὰν εἴτε ἐνδεῖς) ἐλεημοσυλίῃ ἕνεκεν τῆς Χειροτονίας, οἱ τινες βλέ-
 ποντες τὴν κλημῶν σας γινώσκοντες, θέλων ἔχει διλάθειαν εἰς τὰ λόγους σας, νὰ σὰς
 βοηθῆσαι ἕνεκεν ὅτιον. Τὰ ἄλλα, ὅσα πρέπει νὰ κάμπετε, δὲν κάδομαι νὰ τὰ
 διηγῶμαι, ὅτι κατὰ τὰ ἐξόβρετα. μόνον ἐπιτοῦν σὰς ἐνδυμίζω, ὅτι ὅσοι ἐρείσκουσι
 εἰς ἀξίαν ἢ βαθμὸν ὑψηλόν, πρέπει νὰ ἦτε ἐναρπώτεροι ἕνεκεν τῆς ἀλλης, νὰ λάμ-
 πετε ὡς φασῆρες, ὅπως βλέποντες τὰς ἀγαθοεργίας σας οἱ μικρότεροι, νὰ ἀ-
 φελῶνται, καὶ νὰ δοξάζων τὸν Κύριον, καθὼς ἐκεῖνος σὰς ἐπαγγέλλει, λέ-
 γων. Οὕτως λαμβάνω τὸ φῶς ὑμῶν ἐμφοροῦν τῆς ἀνθρώπων, ὅπως ἴδωσιν
 οἱ ἀνθρώποι τὰ κατὰ ὑμῶν ἔργα, ἢ δοξάσωσι τὸν Πατέρα ὑμῶν τὸν ἐν Οὐ-
 ρανοῖς. Λέγει δὲ ἢ ὁ Θεῶς Χρυσόμομος εἰς τὸν πῶς Ἱερασιμῶν λόγον. Οὐ-
 ρανὸν τὸν Ἱερασιμῶν γέλαν, ἢ ἀργολογῆν, ἢ λαλεῖν τὸ σιμῶλον, εἰμὴ πρὸς ὡ-
 ρὴν φέλωμα δὲ τῆς ἀνονήτων, ἵνα μὴ ἕνεκεν τῆς ἀργολογίας τὸ Πνεῦμα λυπῆται τὸ
 ἅγιον. Ἱερασιμῶν πελεῖται ὅπως τῆς γῆς, τὰς δὲ ἔργων ταγματῶν ἐπι-
 χει. Οὐ γὰρ Ἄγγελος, ἐκ Ἀρχαγγελοῦ, ἀλλ' αὐτὸς ὁ Παράκλητος παύτως

διατάξασθε. Χρὴ μὴ ἐν τὸν Ἱερέα, ὡς περ Ἀγγέλον εἶναι καθαρὸν, ἐπι-
 ἐν σαρκὶ τὴν τῆς Ἀσωμάτων ἁκαθαρσίαν μετέρχεται. Ὡς τὸ πνεύματος. Βα-
 βαί τις τὸ Θεὸς φιλανθρωπίας καὶ ταπεινότητος. Ὁ μὲν τὸ Παθεὸς αὐτὸ καθά-
 μνος καὶ τὴν ἄραν ἐκείνῃ ταῖς βροτείαις χερσὶ κατέχεται, καὶ δίδωσιν αὐ-
 τὸν τοῖς βυλομοῖς ἀξίας ἀεπιτύχασθαι. Οἱ Ἱερεῖς τὴν γὰρ οἰκάντες,
 ἐν Οὐρανῶς δικαίᾳ ἐπεφάπταται, καὶ ἑξοσίαν ἔλαβον τὸ δεσμεῖν τε καὶ λύειν,
 ὡς ἄτε Ἀγγέλοις, ἄτε Ἀρχαγγέλοις ἔδωκεν ὁ Θεός. Καὶ ἄπειρ οἱ Ἱερεῖς ἐπι-
 γῆς ἐργάζονται, ἁββαίνει τὸς Οὐρανῶς, καὶ ὁ Θεὸς ταῦτα κυροῖ, καὶ τὴν τῆς
 ἄλλων αὐτὴ γνώμῃ ὁ Δεσπότης βεβαίῳ. Ἐν γὰρ φησὶν ἀφήτε τὰς ἁμαρτίας,
 ἀφίστανται αὐτοῖς, ὧν δὲ κρατῆτε, κενράτληται. Χρὴ τοίνυν τὸν Ἱερέα πάν-
 τοτε εἶναι ἐν εἰρήνῃ πολλῇ καὶ εὐφροσύνῃ, ἐν εὐφροσύνῃ ἀδελείᾳ, ἐν εὐφρο-
 σῆτι καὶ μαροθυμίᾳ, ἐν ἀγάπῃ πολλῇ. Ἐλεῆμονα πρὸς τὸς διουμῶς, καὶ
 μὴ ἀποσπρέφειναι τὸν αἰτύντα, μὴ δίδοναι ἐπι τόκῳ, ἢ βλασφημεῖν, ἢ ἰδί-
 δεῖναι τὸ σκυῖον, ἢ ὑβρίζειν ποτὲ τινὰ, ἄτε τὸν καταλαλόντα ἀκίειν, ἀλ-
 λά ἀποσπρέφειναι, ἄτε μεθύσκουσαι οἶνον, καὶ ἀπατῆσαι χορτασίᾳ καὶ
 λίας, μὴ καλλωπίζουσαι ἐν ἱματισμοῖς καὶ ὑποδήμασιν, ἀλλὰ ταῖς ἀρε-
 ταῖς, καὶ φρονεῖν ἕξιν ἑτέρῳ τινός, ἢ μνησικακεῖν τὸν ὑβρίζοντα, ἀλλὰ
 εἰς ὅλης καρδίας ἀφίσταται αὐτῶν, καὶ συγχωρεῖν πρὸς ἀφέλειαν αὐτῶν, καὶ
 τῆς ὁράωντων.

Ταῦτα πάντα οφείλει ὁ Ἱερεὺς προσέχειν καὶ φυλάττειν μὴ ἀκλιβεῖας, καὶ
 ἰα μὴ παρρησίας καὶ ἐν καθαρῷ σκευάσει καὶ ἑτέρῳ διδασκῆ. Εἰ δὲ καὶ ἀ-
 μέλειαν, ἢ ραθυμίαν ἢ προσέχει τὸς λεγομῶς, καὶ ἢ φυλάττει ἀσφαλῶς
 ταῦτα πρὸς ἀφέλειαν τῆς ἀκαθαρσίας καὶ ὑπὲρ αὐτῶν διδασκομῶν, συμφέρει αὐτῶν
 μύλος ἀνικὸς κρεμασθῆναι ἐπὶ τὸν ἑσπῆλον αὐτῶν, καὶ ριφθῆναι εἰς τὴν θάλασ-
 σαν, ἢ παραίτησθαι τὴν τοιαύτην ἁκαθαρσίαν. Ἐως ἄρα εἶναι λόγια τὸ Χρυ-
 σορρήμονος, τὰ ὅποια ἐγραφε ἄνω ἐκκλησιαστικῶς. καθὼς ἦτον, καὶ ἄλλοτερον
 πίστεωσιν, καὶ πᾶς εὐας τὰ χρονία, ἐπειδὴ δεῖ εἶναι πολλὰ δεῖναι, ἄτε δυσληπτα-
 Εἰ δὲ ἐν ὁρῆσει νὰ εἶναι ὁ Ἱερεὺς ποσῆτον ἐνάρετος, πολλῶν μᾶλλον ὁ Ἀρχιερεὺς
 ὅσον εἶναι εἰς τὴν ἀξίαν ὑψηλότερος. Γνωρίσατε ἂν, ἀγιώτατοι Μύσαι τῆς Πα-
 ναγίας καὶ ὑπερσῆς Τελαδός, τὴν μεγίστην ἀξίαν, ὅπως ἐλάβετε, καὶ καθὼς ἐπὶ
 μὴ ἴτε ὑπὲρ τῶν ἀσωμάτων Ἀγγέλων, καὶ ἔχετε ποσῆτον ἑξοσίαν ἐπὶ τῆς γῆς
 ἄνω ἄς εἶναι ὁ βίος ὑμῶν καὶ ἡ πολιτεία Ἰσαγγέλος, καὶ μὴ κάμνετε τινὰς ἀπα-
 ξίας, ὅπως καὶ οἱ κοσμικοὶ ἐνφρονεῖνται, νὰ σᾶς βλέπῃσι. Πρέπειον εἶναι οἱ Ἱερεῖς
 νὰ ἁγαθῶν, νὰ χορεύῃσι, νὰ παιζῶσι τὰ χαρτίνα, ἀπαλέττω, καὶ ἄλλα τοιαῦτα
 παίγνια ἀκαθάρτα; Ὡς τῆς αἰσίας, καὶ ἀφροσύνης σας. Διατί καταφρονεῖτε, ὅταν
 πάροι, τὴν ὑπεράγγελον Ἀξίαν, ὅπως ἐλάβετε; Τί νὰ κάμνῃ οἱ κοσμικοὶ, ὅταν
 βλέπῃσιν ὑμᾶς τοιαῦτα ποιεῖντας; Τί ἁχθῶρα εἶναι ἀπὸ ἐκείνης ἕως ἴσως; Κλαί-
 σατε, ἀδελφοί, τώρα ὅπως ἔχετε καιρὸν πολυτίμητον, καὶ μὴ τὸν διακωλύετε καὶ
 καὶ μάταια. Ἐπιμελεῖσθε τὴν ψυχικὴν σωτηρίαν, καὶ ὀχιτικὴν σωματικὴν ἰδρυά-
 ρειαν. Ἀπέχεστε ἀπὸ ὅλα τὰ ἀνάσθον, ὅπως λέγει ὁ Θεὸς Χρυσόστομος, καὶ εὐ-
 χως ἀπὸ τὴν κραιπάλλῃ καὶ μέθῃ καθὲν καιρὸν, ἀμὴ ἄλλοτερον ἀφ' ἑσῶρας, καὶ
 ὅταν θέλησιν νὰ λειτουργήσῃ, ὡς Ἱερεῦ. Τάχα ὀλίγη ἁμαρτία σᾶ φαίνεται, καὶ
 φάγῃ καλά ἀφ' ἑσῶρας, νὰ μεθύσῃ, καὶ αὐτεῖον νὰ ἐκρηγῆσῃ, καὶ πάλιν νὰ
 κάμῃ τὸ ὅμοιον; Κεῖνέτο μοναχός σας. ὅτι εἰς ἀναφέρω ἄλλας τὰς μαρτυρίας τῆς
 διδα-

πος, φαίνεται Ἄγγελος Κυεῖς, καὶ λέγειτε. Ὅς τις ἠθέλε καταφρονήσῃ τὸν ἕνὸν τῆ Βασιλείας, νὰ τὸν ῥίψῃ εἰς σκοτεινὴν φυλακὴν, καὶ εἰς βόρβορον ἀκαθάρτον, πόσπτιμωσία τῆ ἔσπερον; Οἱ δὲ ἀπεκρίνατο, λέγαν. Οἱ τοῖστος ἦτον ἄξιος νὰ τὸν ξεχίσσῃ εἰς μέρη χίλια. Οἱ δὲ Ἄγγελος εἶπεν αὐτῶ. Ἀμὴ ὅς τις καταφρονήσῃ τὸν Υἱὸν τῆ Θεοῦ τὸν Ἐπεκραίον Βασιλεῖα, νὰ τὸν δεχθῆ εἰς τὸ ἀκαθάρτον σῶμα τῆ, χωρὶς νὰ εἶναι ἐτοιμασμένος διὰ τῆς μετανοίας καὶ Ἐξομολογήσεως, καὶ ὑσερον πάλιν, ἀφ' ἑ τὸν λάβῃ, νὰ πέσῃ εἰς τὸν μολυσμον τῆς σαρκὸς, ποῖα παίδουσις τῆ ὑπέπει; Οἱ δὲ εἶπον αὐτῶ, νὰ τὸν καύσῃσι ζωντανόν, καὶ νὰ τὸν κηδεματίζῃ ὡς αἰρετικὸν ἀσεβέστατον. Αἰεγειτὶ ὁ Ἄγγελος. Τοιαυτῶν ἀγοριῶν ἐπαράσῃσι οἱ ἀσεβεῖς αὐτοὶ καὶ ἀκίχρωτοι, οἱ τίνες ἐκοιμάνησαν τῶν ἁγίων Λαμπρῶν ἀναξίως, ἔπειτα πάλιν ἐχόρδωσαν, ἐμύδωσαν, καὶ ἐπόρδωσαν, δι' αὐτὸ ἐθυμώθη ὁ Παντοδύναμος, καὶ σῶς ἔσειλε καὶ τῶν τῶν παίδουσι. Ταῦτα ἀκῆσας ὁ ἐνάρετος ἐκείνος ἀνὴρ, εἶπε τοῖς ἄλλοις τῶν ὄρασι, καὶ ἐτέλεσαν πάντες οἱ Γερεῖς τῶν Δείαν Μυσαγαγίαν, καὶ ὑμνήσαν τὸν Θεόν, καὶ ἄπος ἔπαυσεν ἡ καταγῆ, καὶ οἱ δράκοντες κηρανίδησαν.

Ἐπὲρος τῆς ἀπῆλθεν ἀποκαθήσει, ἀνάξιος ὢν, ἦγεν, ἐπόρδωσεν ὁ ἀσυνήτος, ἔπειτα δεῦ ἐγκρατέειν, ἀλλὰ ἐπῆγε διὰ ἀνδραπαρέσειων, καὶ ἐμεταλαβε μετὰ τῆς ἄλλης Χριστιανῆς. Ἀλλ' αὐτὸς ὡς ἐδέχθη τὸν Μαργαρίτῶν εἰς τὸ παμμίανον σῶμα τῆ, ἐχίδη ὁ λαμδός, καὶ τὸ μὴ ἅγιον Σῶμα τῆ Δεσποτῆ ἐξείδωδν, ἐπέταξεν εἰς τὸ Γερόν Ποπέλιον, ὁ δὲ ἀσεβῆς ἐκείνος ἔπεισεν εἰς τῶν γλῶ, καὶ ἐξέβουξεν.

Γνωθῆ τις ἦτον εἰς μὴ τὸ φανδόμενον διλαβῆς, ἐν νησεικῆς καὶ ἀποσδραχῆς γολλάξουσα, ἀμὴ ἔσωδεν πολλὰ ὑπερήφανος, νομίζουσα ὅτι ἦτον καλὴ καὶ ἁγία. Ἦτον δὲ καὶ θελίτα μνησίκαιος τῶσπον ὅπε ὅταν ἠθέλε σκυνδαλιδῆ μετὰ ἄλλῶν τινῶν, δεῦ τῆς ἐσυγχώρα, ἔπε ποσῶς ἐδιδύετο νὰ τῶν εἰδῆ πλέον, ἀλλὰ ἐμύσεν ἀδελφλακτος. Εἰς τέλος ἠδούησε, καὶ ἀποσκαλέσασα τὸν Πνευματικόν, ἐξομολογήθη, ἀμὴ ὄχι πληρέστατα καὶ τελείως, ὡς ἔσπερον, ἀλλὰ ἀνοφελῶς τε καὶ ἀγνωσα μετὰ ῥεσπαμδῶν συνειδήσει, κατὰ τῶν τῶν κάμνσι πολλάνης ἡ μαρῆς γυναικῆς ἀνεπιμέλητα, ὅπε ἀφίνοι τὰ μεγάλα ἐγκλήματα, καὶ λέγουσι τὰ μετὰ κρότερα, καὶ ἀρετῆα, ἀμὴ τὰ ἔσαν κρύπτουσι διὰ τῶν ἀγνωσιῶν, ἡ πονηριῶν αὐτῶν, διὰ νὰ μὴ αἰχμηθῶσι, διὰ καὶ ἀθλίως κολάζονται. κατὰ τῶν εἰας δαμονίκομνος ἀμολόγησεν, ὅταν ἐξώριζε τῆς Πνευματικῆς τὸ δαιμόνιον, νὰ δὲ γῆ ἄπο τὸν πάχοντα, καὶ ἐρωπείετον νὰ τῆ εἶπῃ, τίνες ἐκολάζοντο εἰς τὸν ἀειδμόν θελωπῆραι, οἱ ἀνδρες, ἡ αἱ γυναικῆς, καὶ ὁ δαίμων εἶπεν. ἔτι αἱ γυναικῆς. Οἱ δὲ Πνευματικὸς ἀπεκρίνατο, λέγαν. Δεῦ σε πισθῶ, ὅτι αἱ γυναικῆς δεῖ κάμνσι τινὰ παραματεῖαν, ἡ συναλλάγματα, ἔπε πλεῖσιν, ἡ ἀγοράξουσι, καὶ ἄλλα τοιαῦτα, ὅπε οἱ ἀνδρες μετέρχονται, ἀπαίητες εἰας τὸν ἄλλον, καὶ ἀδικῶντες. Λέγειτε ὁ δαίμων. διὰ τέσσερα ἀμαρτήματα, ὅπε κάμνεν αἱ γυναικῆς, κολάζονται θελωπῆραις. Πρῶτον, διὰ τὸ σολίζονται, καὶ ἀμορφίζονται τῶν σάρκα τῆς μετὰ χρώματα, νὰ δεῖχουσι ἀραιότερα ἄπο τῶν φυσικῶν ἀποπέπειν, ὅπε ὁ Πλάσης τῆς ἔδωκε. β. διὰ τῆς μαυτείας αὐτῶν καὶ ἀδελφῆματα, ὅπε γηδῶν, καὶ κάρβουνα, βαῖουσι κλήδουα καὶ κλήμας, νὰ ἰδῶσι τὸν ῥιζμόντες, δεῦ δαυέξουσι τῆς ἀρχιμυρίας, ἔπε εἰαν δίδουσι μετὰ ἡμέρας, καὶ τῶν πισθῶσιν ὀρεῖαν φωνῆς, καὶ ἄλλας ὁμοίας μαυτείας ποῖουσι. εἶπον, διὰ τῶν

σέβαν ἢ καταλαλιᾶν, ὅπως λέγουσι, ἔ μόνον εἰς τὸν οἶκον, ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν Ἐκ-
 κλησίαν, καὶ δεῦν προσέχεν πῶς λεγομένης. τέταρτον δὲ καὶ χειρότερον πάντων,
 ἕστ' ἵδεν ὁμοιοῦνται καλῶς, καὶ τὰ εἰπῶσι εἰς τὸν Πνευματικόν, ἀλλὰ λέ-
 γουσι ὀλίγα τινα ἕστ' ἵδεν τύπον μόνον πῶς ὁμοιοῦνται, καὶ ἔτω κοινω-
 σαι ἀναξίως κολάζονται, ἢ γὰρ αἱ ἄφρονες γυναῖκες. Οὕτως ἦτον καὶ ἡ ἀνωθεν,
 ἀλλὰ ἴδεν καὶ τὸ τέλος της, καὶ διορθώθητε, ἵνα μὴ ὑπαγῆτε ὡς ἐκείνη εἰς τὴν
 ἀπάλειαν. Ἀφ' ἧς τὴν ὁμοιοῦνται ὁ Γερᾶς, ἤφερε τὰ Ἄγια καὶ τὴν κοινω-
 νίᾳ, καὶ αὐτὴ ἔσφραξεν εἰς τὸν τοῖχον τὸ πρόσωπον, καὶ δεῦν ἰδύετο καὶ νὰ ἴδῃ τὸν
 Μαρμαρίτῳ, ἀλλὰ μάλιστα καὶ θεῖαν συγχώρησιν, ἕστ' ἵδεν γινώσκουσιν οἱ πα-
 ρεστῶτες τὴν δικαίαν αὐτῆς κατάκεισιν, καὶ αἰώνιον κόλασιν, ἐβίβησε πάντα με-
 γαλοφάνως. Καθὼς ἐγὼ ἕστ' ἵδεν ὑπερηφάνῳ μὲν δεῦν ἐσυγχώρησιν τὴν πταίον-
 τῶς μοι, ἔτω ἕστ' ἵδεν ἕκαμνα μετ' αὐτῆς, ἀλλὰ ἔσφραξεν τὸν νότον αὐτοῖς,
 ἔτω καὶ πῶρα ἔσφραξεν ὁ Κύριος τὸ πρόσωπον αὐτῆς ἀπ' ἐμῶ, καὶ δεῦν θέλει νὰ τὸν
 δεχθῆ ἡ ἀναξία ψυχῆς, ἔτω ποτὲ μὲν θέλω τὸν ἴδῃ εἰς τὴν Βασιλείαν της, ἀλλὰ
 νὰ καίωμαι εἰς τὴν αἰώνιον κόλασιν. Ταῦτα εἰπῶσα, ἀδλίως ἔξελύξεν. Ἐ-
 πίσκοπός τις ἐνάρετος καὶ γραμματισμῶς ἕκαμν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν διδασκῶν
 τὴν πρῶτην περὶ τῆς ἁγίας Τεσσαρακοσῆς καὶ Νηστείας, καὶ ἄλλων τὸν
 λαὸν εἰς αὐτῶ τὴν Ἀγγελικῶν ἀρετῶν νὰ νηστῶσιν ἅπαντες, πλείστοι καὶ
 πείντες ἴσια, καθὼς οἱ Ἄγιοι Πατέρες ἐνομοθέτησαν. Οἱ γὰρ ὀλαβεῖς Χει-
 ριστοὶ ἐφύλαξαν τὴν νηστείαν ἀκριβῶς, ὡς ἔσφραξε. Τινὲς δὲ ἀναίχωντοι γα-
 σεῖμαργοι, ἂν ὁ Θεὸς ἡ κοιλία, ἐκαταλάλησαν τὸν Ἀρχιερέα, πῶς δεῦν ἴξδεν
 τὴν ἐλάλησεν, ἀμὴν ὁ Θεὸς δεῦν ἔξπαίξει ποτὲ τὴν βίβησιν ὁ ἀνδραπος, καὶ ἕλλα
 τοιαῦτα, τὰ ὅποια ἀνήγγειλε τινὰς εἰς τὸν Ἐπίσκοπον. Οἱ δὲ ἐκαρτέροι νὰ τὴν
 ἐλέγξῃ μὲν βόπον καὶ εἰς καιρὸν ἐπιπέσειον. Λοιπὸν τὴν ἁγίαν Εἰβδομάδα, ὅταν
 ἦτον ἅπας ὁ λαὸς εἰς τὴν Ἐκκλησίαν, ἕκαμν πάλιν διδασκῶν καὶ τῆς γασε-
 μάργων, ἔσφραξεν, ὅτι ὅσοι δεῦν ἐφύλαξαν ἀκριβῶς τὴν ἀκριβῶν νη-
 στείαν, ἦτον ὅμοιοι τῷ Ἀδὰμ καὶ τῆς Εὐᾶς. Καθὼς ἐν αὐτοῖς ὁμοιοῦνται ἔσφρα-
 ξεν τὸν Παράδεισον ἕστ' ἵδεν ἀδελφῶν αὐτῆς, ἔτω προσάξω καὶ ἐγὼ (εἶπεν ὁ ἀγιώ-
 ταιος Ἐπίσκοπος) νὰ εἶναι ὑσερημῶν τῆς θεῖας καὶ Γερᾶς Κοινωνίας τῆς Δεασοτικῆς
 Σώματος ὅσοι δεῦν ἐφύλαξαν τὴν ἀκριβῶν νηστείαν, καὶ νὰ μὴ μεταλάβουσιν
 ἕως τὴν ἁγίαν Πεντηκοστῶν. Οὕτως εἰπῶν, ἐκέλευσε τοῖς Γερῶσι, καὶ μὴ πολ-
 μήσῃ τινὰς νὰ κοινωῆσιν κανὼν ἀπὸ τῆς ἀνωθεν, καὶ ἔσφραξεν ἐποίησαν. Εἰς δὲ
 ἀπ' ἐκείνης αὐθάδης καὶ ὑπερήφανος, καταφρονήσας τὸν νόμιμον ὅρον τῆς Ἐπισκό-
 πες, ἐνεδύθη γυναικείαν σολῶν ὁ ἀσωῆτος, καὶ ἕκαστῳ μὲν τῶν γυναικῶν, ἕστ' ἵδεν
 μὴ τὸν γινώσκουσιν, καὶ κοινωῆσιν. Ὁ δεῦν ἰδύς ὅπως ἰδέχθη ὁ παύτολμος τὸ
 Ἄγιον Σῶμα τῆς Κυρίας εἰς τὸ ἀκάθαρτον σῶμα της, αὐτὸς ὁ Ἄρτος τῆς ζωῆς, καὶ
 σατωριωδέσματος, ὁ τοῖς πιστοῖς παρέχων ὑγείαν καὶ πᾶσαν ἀδελφίαν, ἐγίνθη
 εἰς αὐτὸν τὸν παλαίπαρον αἰτία παντὸς πόνου καὶ σφοδρότατης ὀδύνης, καὶ ἀνεκδι-
 γήτε κολάσεως. Ἐπίστω γὰρ εἰς τὴν γῆν ὁ ἀδλίος μὲν φανῆς μεγάλας, ὅπως
 τῆς φαίνεται ὅτι ἕκαμν βιαιῶς τὰ μέλη της. εὐχρῶν ἀπὸ τὸ σῶμα της αἷμα ἀμε-
 τρον, τῶσον ὅπως πᾶς εἶναι ἐνόμισεν, ὅτι τὸ ξίφος τῆς δικαιοσύνης ἐχώρισεν τὸ
 ὑπόδειγμα. Ἡρώτησαν δὲ αὐτὸν τὴν αἰτίαν τοιαύτης αἰφνιδίως κολάσεως, ἀμὴν
 δεῦν ἰδύετο νὰ σωτύχη ποσῶς, μόνον ἐγδύθη τὰ γυναικεία ῥῆχα, καὶ τὸν ἐγνώ-
 ρισαν ἅπαντες, καὶ ἰθαύμασαν. Οἱ δὲ ἕκαμν ἐλευθῶς ζῆτωντας μὲν χήματα τῶν

τῆς πεπραγμένων συγχαρήσιον. Ἐλθὼν ἔν ὁ Ἐπίσκοπος, καὶ ἀπλαγχινθεὶς ἐπ' αὐτὸν, τῷ ἀγγέλωσιν Εὐχὴν συγχαρήσεως, καὶ τότε ἐδωκίθη καὶ ἐλάλησεν ἠμολογήσας τῷ ἁμαρτίαν αὐτῷ μὲ πόνον καρδίας, καὶ ρόλῳ δακρύων θαυμάσιον. Κανονίσας ἔν αὐτὸν ὁ Ἀρχιερεὺς, τὸν ἐθεράπευσε τῆς οὐδυνῆς. Ὁ δὲ δι' ἡμετέρας τῷ διεργῆτη Θεῷ, ἐδιώρθωσε τῷ πολιτείαν αὐτῷ ἐμμελῶς, καὶ ἐτελείωσε τὸν βίον ἐνάριτα. Ἀρχεσι ποσαῦτα πᾶσι τῆς ἀναξίως κοινωνησάντων, καὶ ἄς εἰπέμην ἕτερα δὴ τῶς ἐναρέτης, ὅπῃ ἐκοινωνήσαν ὀλαβῶς, καθὼς πρέπει, ἵνα νὰ γνωρίσετε πόσον ἀγάπῃ ὁ Κύριος ἐκείνης, ὅπῃ πισῶς καὶ συχνὰ κοινωνῶσι τὴν Ἁγίαν αὐτῆ καὶ πανάμωμον Σάρκα.

Κ Ε Φ Α Λ Α Ι Ο Ν, Ι Ε'.

Περὶ τῆς ἐναρέτων γνωαϊκῶν τῆς ἀξίως κοινωνησάντων.

Η Τον τίς γνωὴ ἐναρέτος πολλὰ καὶ ἀγιοπάτη, ἥτις ἐκοινωνᾷ πᾶσαν Κυριακῶν καὶ μὲ πολλῶν ὀλαβῆταιν καὶ ἀγαθίᾳσιν πνεύματος. Καὶ (τὸ θαυμασιώτερον καὶ ἐκπλήξεως ἀξίον) ἔδοτ' αὐτῷ χάριν τῆς ἀγίας αὐτῆς Μεταλήψεως ἐφυλάγεται ὑγιῆς ὄλων τῷ ἑβδομάδα, χαρὴς ποσῶς νὰ δοκιμάσῃ ἑοφίῳ ἐπιγειον, εἰ μὴ μόνον τῷ ἀγίαν Ἀναφορᾶν. Ὁ δὲ Ἐνοεῖτης αὐτῆς ἀνέφερε ταῦτῳ τῷ θαυματουργίαν τῷ Ἐπισκόπῳ, ὅς τις τῷ εἶπε νὰ τῆς δώσῃ νὰ φάγῃ ἄρτον ἁπλῶν, καὶ μὴ εἶναι ἠγιασμένος ἵνα νὰ ἴδῃσιν ἐὰν ἔδοτ' αὐτῷ χάριν καὶ δυνάμιν τῆς ἤρχετο τοιαῦτ' βουθήσει, ἢ ἐκ φαντασίας καὶ πλαῆς τῷ δαίμονος. Ἡ γὰρ γνωὴ ἔφαγε τὸν ἄρτον, νομίζουσα ὅτι ἦτον Σῶμα Κυριακόν, ὡς ταις ἄλλαις φοραῖς, καὶ ἀπελθῶσα εἰς τῷ οἰκίαν τῆς, ἐπέπεισε πόσον, ὅπῃ δὲν ἐδωκίτο νὰ ὑποφέρῃ. ὅθεν ἔδραμῃ εἰς τὸν Πνευματικὸν κλαῖστα, καὶ εἶπέ τῃ, ὅτι ἵνα τῆς ἁμαρτίας αὐτῆς τῷ ὑσέρησεν ὁ Θεὸς τῆς προτέρας χαρίτος, καὶ δὲν ἐδωκίτο πλέον νὰ κάμῃ μίαν ὄραν ἡσῆς. Ταῦτα μαθὼν ὁ Ἐπίσκοπος, τῷ ἐκοινῶσεν τὸν ἅγιον Ἄρτον, καὶ δίδυς ἢ πᾶσα ἠφανίσθη, καὶ πᾶσα ἀνάγκη καὶ χρεία τῷ σώματος. Ὁ δὲν ἐγνωκίθη σαφῆσαι, ὅτι ἔδοτ' αὐτῷ χάριν τῷ ἱερῷ Ἄρτι ἐφυλάγεται ὄλων τῷ ἑβδομάδα ἄσπιτος καὶ πλέον δὲν τῷ ἐμπόδισεν ὁ Ἀρχιερεὺς ἔδοτ' αὐτῷ τῷ δείμνι Μεταλήψιν.

Ἄλλη τίς κόρη ὀλαβῆς καὶ ἐναρέτος εἶχε συνήθειαν νὰ κοινωνᾷ πᾶσας τῆς ἑορτῆς τῷ Ἐνιαυτῷ. καὶ μίαν ἡμέραν δὲν ἠθέλησε νὰ κοινωνᾷ πᾶσας τῆς τοιαύτης, λέγων αὐτῇ. Δὲν εἶναι πρέπον αἰ γνωαϊκῆς νὰ κοινωνᾷσιν ποσῶτον συχνὰ καὶ λοιπὸν ἔχε ὑπομονὴν ἕως τὴν δ'. ἑορτῶν. Ἡ δὲ ὀλαβῆς κόρη ἔλαβε πόσον ποσῶν καὶ θλίψιν εἰς τῷ καρδίαν ἀνείκασον. Ἐμεινον ἔν εἰς τῷ Ἐκκλησίαν τῷ ἱερῷ Λειτουργίαν, ἀφ' ἧ ἀνέχρησαν ἅπαντες, καὶ προσήχητο μὲ πολλῶν ὀλαβῆταιν κλαῖστα, ὅτι ὑσέρηθη τῷ ἡμέραν ἐκείνῳ ποσαῦτῆς δαρεῆς τε καὶ χαρίτος. Οὕτω προσδουλομένη, βλέπει ἔσαν ἐνδεδουμηκίον σοφῶν Πατριάρχων, ὅς τις εἶχε κύκλω αὐτῷ πολλῆς ἱερείας τε καὶ Διακόνους μὲ σοφῆς αἰτίας καὶ πολυτά. Ὁ γὰρ Ἀρχιερεὺς ἰδὼν τῷ κέρλῳ δακρυρροῦσσαν, τῷ ἠρώτησε τῷ αἰτίαν τῆς θλίψεως, καὶ εἶπεν αὐτῷ τῷ ὑποθέσειν. Ὁ δὲ εἰσελθὼν εἰς τὸ ἅγιον Βῆμα, ἀνοῖξε τὸ ἱερὸν Ἀρτοποιεῖον, ὅπῃ ἦσαν ἑῖς ἅγιον Ἄρτον, καὶ λαβὼν τὸν σῶμα, τῷ ἐκοινῶσεν, λέγωντας. Λάβε τὴν Σάρκα μου εἰς ἀνάβωτα τῆς αἰωνίου ζωῆς. Ταῦτα εἰπὼν, ἀνῆλθεν εἰς Οὐρανὸς μὲ πᾶσων τῆς φαινομένων Δου-

νω τιαύτῳ μεγαλειότητα ἄποσον, μὲ συγκρίσεις καὶ ὑποδείγματα λίαν μικροπρεπῆ, καὶ ἀνάξια πρὸς τοσαύτῳ μεγαλοπρέπειαν; Ἄς ἔχω συγχώρησιν, ὦ Ἀκρατά, ὅτι αὐτὸ τὸ ὀλίγον, ὅπως εἶπα, καὶ τὸ κάτω γεγραμμένα τῆς Μυστικῆς Θεωρίας, δεῖ τὰ ἔγραφα δεῖ τὰς πιστὰς, ὅτι ἡμεῖς ἰξόδρομῳ βέβαια πῶς πιστόμῳ ἱρῶος τῷ ἀλήθειαν, ἀλλὰ ἐὰν τύχῃ τις αἰρετικός καὶ φιλομεικῆσῃ τὸτο, νὰ ἰξόδρῃ πᾶς τις νὰ τὴν ὑποκρίνεται.

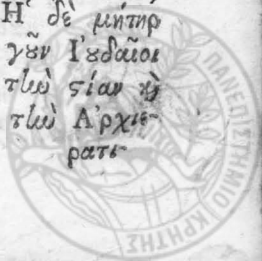
Κ Ε Φ Α Λ Α Ι Ο Ν, 15.

Μερικὰ Θεωρία τῆς Δεσποτικῆς Σώματος.

Α Ναγιώσκειται εἰς τὸ Λαυσαϊκόν, ὅτι εἷας γέροντας Ἀσκητῆς, ὀνάρετος μὲν εἰς τῷ πολιτικῶν, ἀμὴν εἰς τὴν παρῆν ἀπλῆς καὶ ἀνεπίστατος, δεῖ ὅπως δεῖ πῶς νὰ εἶναι κυρίως καὶ ἀληθῶς ὁ Ἄρτος, ὅπως μεταλαμβάνομεν, Θεὸς φυσικὰ, ἀλλὰ τύπος μόνον, καὶ ὄχι ἀλήθεια. Τὰτο ἀκίαντες δύο γέροντες, γινώσκοντες τῷ μεγάλῳ ἀρετῶν τῆς Ἀσκητῆς ἐκείνου, ἐνόησαν, ὅτι δεῖ τὴν οἰκονομῆσαι ἐσωτύχου ἔπος, καὶ ἀπελθόντες εἰς τὸ κελλῖον αὐτῶν, ἀφ' ἑτὸν ἐχαίρεισιν, εἶπον αὐτῶν. Πάτερ, ἠκούσαμεν δεῖ εἶναι Ἀββαῶν, ὅτι δεῖ πιστὸν εἶναι ὁ Ἄγιος Ἄρτος Σῶμα Χριστοῦ, ἀλλ' ἀντίτυπον. Οἱ δὲ ἀπεκρίνατο. Ἐγὼ τὸν εἶπα τῶν τῶν λόγον. Οἱ δὲ εἶπον αὐτῶν. Μὴ εἶπῃς πλέον τιαύτῳ βλασφημίαν, ὅτι ὅλοι οἱ Χριστιανοὶ πιστεύουσιν πῶς ὁ Ἄρτος μετατρέπεται εἰς Σάρκα Θεοῦ, καὶ ὁ Οἶνος εἰς Αἷμα. Διατὸ καθὼς ἐν ἀρχῇ ὁ Θεὸς λαβὼν χεὶρ ἀπὸ τὴν γῆν, ἐποίησε τὸν ἀνθρώπον κατ' εἰκόνα αὐτοῦ καὶ ὁμοίωσιν, ἔπος καὶ ὁ ἱερός, ὅς τις εἶναι ὁμοίωσιν τῆς Χριστοῦ, λέγει αὐτῶν αὐτῶν τὰ λόγια ταῦτα. Τὰτο ἔστι τὸ Σῶμα μου. Καὶ ἔπειτα πάντες πιστόμεν, ὅτι εἶναι ἀναμφιβόλως Σῶμα Χριστοῦ. Λέγει τὸ γέρον Ἐὰν δεῖ τὸ ἰδῶ αἰδητῶς, δεῖ τὸ πιστὸν. Οἱ δὲ εἶπον αὐτῶν. Ἄς ἰκετεύσωμεν τὸν Θεὸν, προσδύχομεν μὲ ἡσέων καὶ δάκρυα ταύτῳ τὴν ἑβδομάδα, νὰ μᾶς ἐποκαλύψῃ τὴν ἀλήθειαν. Οἱ γέρον μὲν χαρὰς ἔσπεξε, καὶ ἀχόμῳ εἶπε. Κύριε, γινώσκεις, ὅτι δεῖ τὸ λέγα δεῖ ποιεῖν, ἀλλὰ δεῖ ἀσφάλειά μου, νὰ βεβαιωθῶ τὴν ἀλήθειαν, καὶ σερίωσόν μου τὸν δόλον σε. Ὁμοίως καὶ οἱ ἕτεροι δύο ἀπελθόντες εἰς τὰ κελλῖα τῶν, εἶδον ταῦτα. Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ, φανέρωσον τὸ μυστήριον τῶν αὐτῶν γέροντι, ἵνα μὴ ὑπολέσῃ τὰς κόπῃς τῶν. Οἱ δὲ Κύριος ἐπήκουσε τῶν δόλων αὐτῶν. Τῷ Κυριακῶ ὑπήγαγον εἰς τὴν Λεπτεργίαν οἱ ἄλλοι μόνον, καὶ ὅταν ἤθελον ὁ ἱερός νὰ ἑμελίση τὸν Ἄγιον Ἄρτον, εἶδον καὶ ἐγένη ὁ Ἄρτος, βρέφος μικρὸν ζωντανόν, καὶ κατελθὼν Ἄγγελος Οὐρανόθεν, ἐμελίση τὸ βρέφος, καὶ ἔβαλε τὸ Ἄρμα εἰς τὸ Ποτήριον. Μετὰ τὴν Λεπτεργίαν ἐκοινώνησαν οἱ δύο Ἄρτον καὶ Οἶνον. Οἱ δὲ γέρον πλησιάσας, καὶ λαβὼν τὴν μερίδα, βλέπει (ὡς τῆς Θεωρίας) καὶ ἦτον Σάρκα ὡμῆ, καὶ ἔσπεξε Αἷμα. Ὁ Θεὸς ἐβόησε μὲ φόβῳ. Πιστεύω, Κύριε μου, ὅτι ὁ Ἄγιος Ἄρτος, ὅπως μεταλαμβάνομεν, εἶναι τὸ ἀχραντὸν Σῶμα Θεοῦ, καὶ τὸ Ποτήριον τὸ τίμιον Αἷμα Θεοῦ. Τότες ἐγένη πάλιν ἡ Σάρκα Ἄρτος, καὶ ἐκοινώνησεν. Οἱ δὲ δύο εἶπον αὐτῶν. Ἰξόδρωντας ὁ Θεὸς, ὅτι ἡ ἀνθρώπινη φύσις δεῖ ἠμπορεῖ νὰ φάγῃ Σάρκα ὡμῆ, ἠτοίμασεν ἔπος αὐτὸ τὸ μυστήριον εἰς εἶδος Ἄρτου καὶ Οἶνου, δεῖ νὰ τὸν λαμβανῆ πᾶς εἷας μὲν πόθε πολλῆ. Εὐχαριστήσασθε ἐν τῷ δευτέρῳ Θεῷ, ἀπῆλθον εἰς τὰ κελλῖα τῶν ἀγαλλιώμενοι.

Ἦσαν τὶς Βασιλεὺς ὀλαβῆς πολλὰ καὶ ἐνάρετος, ὅστις εἶχε σιωπήθειαν νὰ ἀκῆ κατ' ἡμέραν τὴν Ἱερὰν Λειτουργίαν, καὶ νὰ κοιωνᾷ πᾶσαν Ἑορτὴν τὰ θεῖα Μυστήρια μετὰ πολλῶν ταπεινῶν, καὶ ὀλαβῶν. Διὰ τὴν καθαρὰν ἔν αὐτῷ καὶ θεάρετον πολιτείαν, τῷ ἔδειξεν ὁ ἐλεῦμων Θεὸς μίαν ὀπτασίαν θαυμάσιον ἄξι τῆς θείας Μυσταγωγίας, ἧν κύλαβετο τοσῶτον ὁ ἀξίεπαυτος, καὶ ἀπέσπε, νὰ λάβῃ πολλὴν ὀφροσύνην καὶ ἀγαθίαν. Οὗτος ὁ Βασιλεὺς εἶχε πληρωθῆς ἑῖς Ἱερεῖς, νὰ λειτουργῶσι καὶ ἑσδοχῶν εἰς τὸν Ναὸν, ὅπῃ εἶχε κτισμῶν πλησίον τῆ παλατίᾳ αὐτῆ. καὶ μίαν ἡμέραν ἀπῆλθεν ὁ εἰς Ἱερὸς, καὶ ἠτοιμάθη νὰ λειτουργῆσιν καὶ τὸ σῶντες, νομίζοντας, ὅτι θελεῖ ἔλθῃ καὶ ὁ Βασιλεὺς καθὼς εἶχε σιωπήθειαν πάντοτε. Ἀλλὰ ὁ Θεὸς τῷ ἔδειξε μίαν ὀπτασίαν θαυμάσιον δι' ἐκείνου. ὄφεν δὲ ὑπῆγε σωματικῶς εἰς τὴν Ἐκκλησίαν. Ἐβλεπε γὰρ εἰς τὸ ὄραμα τῆ, ὅτι ἐσέκετο εἰς τὴν Λειτουργίαν, καὶ ἀφ' ἧ ἔκαμαν τὴν μεγάλην Εἰσοδον, βλέπει καὶ ἦτον μία κολῶνα ὀρθίος ἀπὸ τὴν ἀγίαν Τράπεζαν ἕως ἀφῶν τῶν Οὐρανῶν, φωτεινὴ καὶ ὑπέρολαμφος. Πλησίον δὲ αὐτῆς ἐσέκετο εἷα βρέφος μικρὸν εἰς τὴν ἡλικίαν, ποσῶν ἑκλαμφοῦν καὶ ὑπέρολων, ὅπῃ ὑπερέβαινον εἰς τὴν λάμψιν τὸν Ἡλίον. Τὸν δὲ Ἱερεῖα ἔβλεπε μεταμορφωθῆν εἰς εἶδος κρυφάλλου. Ἐπειτα ἀφ' ἧ ἦλθεν εἰς τὸ Κοινωνικὸν ἐποίησαν ἑσασμὸν ἀλλήλους, ἦγεν ἐφίλησε τὸ βρέφος τὸν Ἱερεῖα, καὶ αὐτὸς ἐκείνο. Ἐπειτα τῷ ἐφάνη πῶς ἔβωγε τὸ θεῖον βρέφος τὸν Ἱερεῖα, καὶ πάλιν ἔβωγε σῶος ὁ Ἱερὸς καὶ ἀκέραιος. Θαμβῆμος εἰς ταῦτα ὁ Βασιλεὺς, ἐβόησε πρὸς αὐτὸν, καὶ εἶπε. Τί σέκεσαι, καὶ δὲ μεταλαμβάνεις τὸ ἅγιον Σῶμα τῶ Χριστοῦ; Ὁ δὲ Ἱερὸς ἀπεκρίνατο. Πρῶτον ἀρέπει νὰ με λάβῃ αὐτὸ τὸ θεῖον βρέφος, νὰ με μεταβῆ ἡμῶν ἑαυτῶ, καθὼς βλέπεις, καὶ τότε νὰ κοιωνῆσω καὶ ἐγὼ τὸ τίμιον αὐτῶ καὶ ἅγιον Σῶμα. Λέγεις ὁ Βασιλεὺς. Ποῖον εἶναι αὐτὸ τὸ βρέφος; Ὁ δὲ εἶπεν. Οὗτος ἔστιν ὁ Βασιλεὺς τῶ Βασιλεῶντων, καὶ Δεσπότης τῶ ἀρχαίων Δουλομένων, καὶ ἀπάσης τῆς Κτίσεως. Ταῦτα ἀκούσας ὁ Βασιλεὺς, ἐπίσεν εἰς τὴν γῆν δόμῶν καὶ δακρύων ὁ ὀπῆγειος τῶ Οὐρανῆ Βασιλείας νὰ τὸν ὀλογήσῃ, καὶ νὰ συγχωρήσῃ τὰς ἀμαρτίας τῆ. Τὸ δὲ θεῖον βρέφος ἐκοίταξε τὸν Βασιλεῖα μετὰ ἰλαρὸν πρόσωπον, καὶ ὀλογήσας αὐτὸν μετὰ τὴν Ἱεραν αὐτῶ δεξιὰν, εἶπεν. Εὐλογηθῆς νὰ εἶσαι ἄξι τῶ Πατρὸς με, παρ' ἐμῶ, καὶ τῶ Ἀγίου Πνεύματος. Ταῦτα εἰπὼν ὁ Δεσπότης, ἠγέρθη ὁ Βασιλεὺς, καὶ εἶδεν αὐτὸν, καὶ ἀπῆλθεν εἰς τὸς Οὐρανὸς μετὰ τὸν Ἱερεῖα, καὶ ὄσας ἐμνημόνησε τὴν ἡμέραν ἐκείνην, καὶ παρέσπεν αὐτῶ ἐνώπιον τῶ δὲσπλάχνης Πατρὸς. Ταῦτα εἶδὼν ὁ Βασιλεὺς ἐξύπνησε, καὶ ἔλαβε πολλὴν ὀφροσύνην, πῶς τὸν ἠξίωσεν ὁ πανάγαθος νὰ ἰδῇ τοῖσπον μυστήριον, τὸ ὀποῖον δὲ τὸ ἐφανέρωσε τινὸς, ἕως τὴν ἄραν τῶ θανάτου, ὅπῃ τὸ εἶπεν εἰς ἡμετέραν νεθεσίαν καὶ ἀγαθίαν.

Μεταλαμβάνοντας τὸν λαὸν ὁ Ρώμιος Ἀρχιεπίσκοπος Βονιφάτιος ὑπῆλθον εἷα παιδίον σὺς Ἰσδαίε, καὶ ἐκοιωνῆσε, καὶ ὀδύς ὅπῃ ἔλαβε τὸν Μαργαρίτην, καὶ ἐβόησε ταῦτα. Βονιφάτιε, βάπτισόν με καὶ τὸν Κύριον, ὅτι τὸ Ἰωάννην, ὅπῃ ἔφαγα, καίγει καὶ πολλὰ, καὶ φλογίζει με, καὶ βαπτίζας αὐτὸ, ἔκαμαν σύχρυσιν οἱ Ἐβραῖοι. Ὁ δὲ πατήρ τῶ νεοφάτισε ἔβαλε τὸν εἰς εἷα μονόσπιτον, ὅπῃ εἶχε γεμάτο ξύλα, καὶ ἐρρίψετο, νὰ τὸ κατακαύσῃ ἡ φλόξ. Ἡ δὲ μήτηρ αὐτῶ ὀπῆκαλέθη τὴν Ἰπεραγίαν Θεοτόκον, νὰ τῶ βοηθήσῃ. Οἱ γὰρ Ἰσδαῖοι ἐθυμώθησαν, ἀκούσαντες τῆς Παναγίας τὸ ὄνομα, καὶ ἐρρίψαν εἰς τὴν σίαν καὶ τὴν γυναῖκα. Μαθὼν δὲ ταῦτα ὁ Βονιφάτιος, ἔδραμη δὲ τῶ μετὰ τὴν Ἀρχιεπίσκοπον

ρατικῶν σολιῶν, καὶ εἰσελθὼν εἰς τὴν εἰσὴν, εὐχαλε τὴν γυναῖκα μὲ τὸ παρ-
δίον σώας καὶ ἀβλαβεῖς, χωρὶς ποσῶς νὰ καὶ μία τείχη ὑπὸ τὴν κεφαλῆν
της, ἢ ὑπὸ τὰ ῥεχάτης τίποτες.

Γράφει ὁ Καισάριος, ὅτι οὗτος αἰρετικὸς ἔκανε διαφορὰς μαντείας μὲ τέχνην
δαιμονικῶν, καὶ διέσπερε τὸν λαὸν, κἀμνοντάς θαιματουργίας πολλὰς καὶ φα-
τασίας, ἔλα νὰ πλατὰ πρὸς Χριστιανὰς, νὰ τὰς φέρῃ εἰς τὴν μιανὰ γνώμην αὐ-
τῆ. Καὶ ἔλα νὰ σεραῖωσῃ τὴν γνώμην τῶν, ἑσαμάτα, καὶ τὸν ἔβανον εἰς τὴν εἰσὴν
ἄραν πολλῶν. Τότες ἐπικαλεσθεὶς τὸν δαίμονα εἰς βοήθειαν, ἔσβυον ἢ φλόξ,
καὶ αὐτὸς ἔρριπον ἀβλαβῆς. Τὸτο μαθὼν ὁ Ἀρχιερεὺς τῆς Πόλεως, ἔλαβε τὸ Ἀ-
γιον Σῶμα τῶ Χριστοῦ εἰς τὸ Ἀρτοφάειον, καὶ ἀπελθὼν πλησίον εἰς τὴν εἰσὴν,
προσάξει νὰ δέσσει τὸν μάγον ἐκείνον μὲ ἄλυτον, νὰ τὸν ῥίψωσιν ἔσωθεν, ἵνα
ἰδῇ καὶ αὐτὸς τὸ θαιμασίον. Οὗ δὲ μάντις ἔσπερε, καὶ τὸν ἔδεσαν, καὶ τὸν ἔρριψαν ἔσω,
τομίζων ὅτι θέλει θαιματουργῆσαι ὡς πρότερον. ἀλλὰ ἐφάθη ὁ δαίμων, ὅτι
ἀδύς ὅπῃ τὸν ἔρριψαν, ἀρχίζει νὰ καταφλέγεται, ὅθεν ἐβόησε μεγαλοφώνως,
καὶ εἶπε. Βοήθησόν μοι, ὦ δαίμον, νὰ μὴ με ἀφανίσῃ ἢ φλόξ. Οὗ δὲ ἔλαβολο
ἀπεκρίνατο, λέγων. Πολλὰκι σε ἐβοήθησα πρότερον, ἀμὴ τώρα πλέον δεῖ ἡμ-
πορῶν, ἔλατὶ σέκεται αὐτὸς ὁ ἰχυρότερός με. ἔγω γεν καταφλέχθη ὁ ἄθλιος.

Ὁ αὐτὸς Καισάριος γράφει, ὅτι εἰς τὸν καιρὸν τῶ ἑκαμναι τινὲς αἰρετικοὶ, ὡς ὁ
αἰῶθεν, μὲ ἔλαβολικῶν τέχνην ἔλαβον πράγματα, καὶ ἐξόχως ἐπεπατήσαν
ἐπάνω εἰς τὰ ὕδατα οὗτος ποταμοῦ, καὶ δεῖ ἐβελῶσαν, καὶ μὲ τὰς μαντείας τῶ ἔσυρ-
ναν εἰς τὴν αἰρεσίν τῶ πολλὰς ιδιότηας. Ταῦτα βλέπων εἰς ζηλωτῆς Γερμῶν, ἔλα-
βε τὸ ἱερὸν Ἀρτοφάειον, καὶ ἀπελθὼν εἰς τὸν ποταμὸν, εἶπε ταῦτα. Ἐξορκίζω σας,
δαίμονες, μὲ τὴν δυνάμιν ἐστῆς, ὅπῃ κρατῶ εἰς τὰς χεῖράς με, νὰ μὴ βοηθᾶτε
αὐτοῖς τῶ αἰρετικοῖς, ἔλα νὰ μὴ κολάζεται ὁ λαός. Ταῦτα εἶπε, καὶ ἰδὼν, ὅτι δεῖ
ἔγνε τίποτας θαιματουργία, ἀλλὰ μάλιστα τὸν ἐπεσχελῶσαν οἱ αἰρετικοὶ, χω-
ρῶντες ἐπάνω εἰς τὰ ὕδατα, καὶ οἱ πιστοὶ ἐσέκοτον ἐξέλιπον, ἔρριψε τὸ Ἀρτο-
φάειον εἰς τὸν ποταμὸν, καὶ ἀδύς ὡς ἐγγίξεν εἰς τὸ ἔδαρ, διελύθη πᾶσα ἡ ἀπίπ-
τῶ δαίμονος, καὶ ἐβέλησαν ὅλοι οἱ πλαῖοι ὡς μόλυβδος. Οἱ ἅγιοι Ἀγγελοὶ ἔλα-
βον ἀοράτως τὸ Ἀρτοφάειον, καὶ τὸ ἔβαλαν εἰς τὴν ἱερὰν Τράπεζαν. Βλέπων ὁ
Γερμῶν τῶ αἰρετικῶν τὴν ἀπώλειαν ἐχάρη, ἀμὴ ἔλα τὸν ἅγιον Ἄρτον εἶχε λύπην
πολλῶν, ἔλατὶ δεῖ τὸν ἔβλεπε. Τὴν νύκτα ὅλην ἔκαμν ἀρχυπνίαν, προσδύχθη
μῆρος τῶ Θεοῦ, νὰ τὸν ὀδηγήσῃ ἢ χάρις τῶ νὰ τὸν εὕρῃ. καὶ τὸ πρωὶ τὸν εἶδεν εἰς τὴν
ἀγίαν Τράπεζαν, καὶ ἐχάρη, διηγήθη τῶς πιστοῖς τὸ θαιμασίον. Ἐτῆ δὲ
γράφει ὁ αἰῶθεν, καὶ ἔτεροι πλείοι, ὅτι μία γυνὴ βλέπασα τὰ μελίσσια τῶ
πῶς δεῖ ἐπρόκοπταν, ἀλλὰ ἐφοβῶσαν, ἐπήρῃ τὴν ἀγίαν Κοινωνίαν, καὶ
μὴ ἄχρατον Αἷμα ἐκατόπιε, τὴν δὲ θείαν Σάρκα ἐκράτησεν εἰς τὸ σῶμα τῶ καὶ
τὴν ἔβαλεν εἰς εἷα γηφῆλιον, ὅπῃ εἶχε μελίσσια, καὶ εἰς ὀλίγας ἡμέρας ὑπῆρ-
νὰ ἰδῇ εἰὼ αὐξήσαν, καὶ βλέπει εἰς ἐκεῖνο τὸ ἄγγεον μέσα, καὶ εἶχασιν ἢ μὲ-
λίσσιας καμαμῆρον μὲ τὸ κεῖ εἷα Ναὸν ὑπερθαύμασον μὲ τέχνην ὡραίων καὶ ἡλθε
μορφον, ὅπῃ ἦτον θαιμασίον θείαμα. Τότε τὸ ἀγγελε τῶ Ἀρχιερεῶς, καὶ ἡλθε
καὶ λαμπάδων καὶ θυμιάματος καὶ πάντων τῶ κληρικῶν, καὶ βλέπασιν τὸν Ναὸν
ἐκεῖνον, εἰς τὸ μέσον τῶ ὁποῖος ἦτον μία Τράπεζα, καὶ αἰῶθεν ταῦτες εἷα Ποπ-
ελον, εἰς τὸ ὅποιον ἦτον ὁ Ἄρτος. Ἐλαβεν ἔν ὁ Ἀρχιερεὺς τὸν Ναὸν ἐκεῖ-
νον, καθὼς δεικνυτο, καὶ τὸν ἐφύλαξεν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν, καὶ πολλοὶ ἔλαβον
965

νες επίδωσαν εἰς τὸν Χριστὸν, ἐκπλητῶμενοι εἰς τοῖσιν ὠραϊότατον τελειώμα-
γμα τῆς ἀλόγων ζώων, ὅτι ἦτον μὲ πάλιν τέχνῳ ἐκείνῳ ὁ κερκύος Ναός
σωθεύμενος μὲ τόσα ἀθάνατα καὶ κίονα, ὅπε δὲ ἔξιδραν νὰ τὸν κάμην οἱ
καλλίτεροι κτίσαι, μὲ ποσαύτῳ σὺνδρασει καὶ ὁφείπειαν.

Γερύς τις ὑπῆγε νὰ κοιωνήσῃ εἶναι ἀδελφῆ, καὶ ἰδῶσα μία πόρνη τὸν Γερέα
νὰ παρῆν μὲ ποσαύτῳ δολάβειαν ἀσκειπῆς, ὅπε ἦτον καιρὸς βροχερός, ἐκαπα-
νύχθη τῇ καρδίᾳ, καὶ δραμῶσα μὲ δακρύων καὶ ἀνυπόδητος ὡς ὄρεθη, ἔπε-
σε κατὰ γῆς εἰς τὴν λάσπην, βωῶσα ταῦτα. Δέσποτα Κυεῖε Γερέε Χριστέ,
ὁ ὄντος ἐλεήμων Θεός, ἐπὶ ἐβληθῆς ἐκ τῆς Αἰεπαρθεύσε Μαρίας, καὶ ἔπαθες
ἔχει τὴν σωτηρίαν ἡμῶν, σώσον καὶ ἐμὴν τὴν ἀμαρτωλὸν καὶ παμβέβηλον, καὶ μὴ
μνηστῆς πανοικτίρμων τὰς ἀσωτίας μου, ἀλλὰ συγχάρησον μοι ἔχει πρεσβειῶν
τῆς ἀσπύρας τεκνοσύνης σου. Ταῦτα λέγῶσα μὲ δακρύων θερυῶν, ἐξῆλθε φωνὴ
ἔδοτο τὸ Ἱερόν ἐκεῖνο ποτίειον, καὶ εἶπέ της. Αφίωνταί σοι αἱ ἀμαρτίαι. Ὁ Θεὸς
ἡ παράλυ πόρνη καὶ ἀσωτος λαβῶσα πληροφορίαν τῆς σωτηρίας αὐτῆς, ἐμίσησε
τὴν ἀμαρτίαν, ἔκαμε μεγάλον ἀγάνα, καὶ ἐσώθη θεία χάριτι.

Εἶχα καὶ ἄλλα ὅμοια θαύματα νὰ γράψω περὶ τῆς ἀπειρα καὶ θαυμα-
σιώτατα. ἀμὴ ἀρκῶσι ποσαῦτα εἰς τὰς ἀπροαπῆς, καὶ ὅς τις αὐτὰ τὰ ὀλίγα δὲ
πιστώσει ἀναμφιβόλως, ὁ τοῖςτος, ἐὰν ἰδῆ καὶ νεκρὸς ἀναστάντας, δὲ ἀφίει
τὴν μοχθηρίαν τῆς.

Κ Ε Φ Α Λ Λ Ι Ο Ν , Ι Ζ'.

Ὅτι εἰδείς ἔχων ὧδε σαρκὸς ἀνάπαυσιν, κληρονομήσει Βασιλείαν
Οὐραίνων, ἀλλὰ ἔχει πάλιν τὸ σῶματός, καὶ τῆς σωτηρίας
Πάθους τῆ Κυεῖε μιμήσεως.

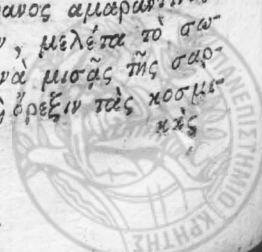
Ὅτι εἰδείς δυνάται δυσὶ Κυεῖοις δευδύειν, ἢ ἢ τὸν εἶνα μισήσει, καὶ τὸν ἕτε-
ρον ἀγαπήσει, ἢ εὐδὸς ἀνδρίζεται, καὶ τῆς ἕτερος καταφρονήσει, λέγει εἰς
τὸν Μιαταῖον ὁ Κυεῖος. Τετέσι, δὲ εἶναι δυνατὸν, νὰ δευδύει δὴ ἀνδρίζεται, ὅπε
νὰ ἔχεν ἔξιδραν ἀνάμεισόν της. ὅτι ἐὰν κάμης ἐκεῖνο ὅπε ὁ εἶνας ὀρέγεται, ὁ
ἄλλος πολλὰ τὸ πικραίνεται. Δὲ εἶναι βολετὸν νὰ κάμης τὰ θελήματα τῆς πανα-
γάθε Θεῶ, καὶ τῆς πονηρῆς ἔξιδρα, ὅτι ὅσα τὸν εἶνα πικραίνουσι, χαροποιῶσι τὸν
ἄλλον, καὶ τὸν ὁφραίνουσιν. Αδύνατον εἶναι νὰ ἐρέγεται τῆ Κόσμου τῆς τὰ παρά-
ματα, καὶ νὰ ἄπολαύσης καὶ τὸν Παράδεισον. Ἡ θελε πᾶς εἶνας νὰ ἀξιώθῃ τῆς
γλυκυτάτης τῆς Σωτῆρος εὐώσεως, ἀμὴ ὀλίγοι θέλωσι νὰ κοπιῶσιν, καὶ νὰ κα-
ταφρονήσιν αὐτὰ τὰ ὀπίγεια ἀγαθὰ, τὰ εὐδαμνὰ, καὶ ἀνάξια. Ἐπιθυμοῦσι νὰ
ἄπολαύσιν τὴν ἔσωθεν ψυχικὴν ἀθάνατην, καὶ νὰ ἔχουσι καὶ τῆς σαρκὸς τὰ θε-
λήματα, ἀλλὰ τῆτο εἶναι ἀδύνατον, καθὼς δὲ εἶναι βολετὸν νὰ βλέπῃς τὸν Οὐ-
ρανὸν μὲ τὸ εἶνα ὀμμάτι, καὶ μὲ τὸ ἄλλο τὴν γῆν. Ὀρέγονται πολλοὶ νὰ πετάξου-
σιν ἔδοτο τὰς ἡδονὰς τῆς προσκαιρῆς ζωῆς εἰς τὰς ἄπολαύσεις τῆς Παραδείσου.
Ἐπιποθῶσι νὰ συναρμυνηθῶν μὲ τῆς Ἁγίων, ἀμὴ νὰ πολιτεύωνται, ὡσπερ
ἐκεῖνο δὲ θέλωσι. Προσκαλεῖται ἡ χάρις τῆς Σωτῆρος Χριστοῦ, ἀμὴ ὁ ἔρας καὶ
ἡ ἐπιθυμία τῆς Κόσμου ψυχαίνει καὶ ἐμποδίζει της. Αδύνατον εἶναι, φιλόσοφος,
νὰ χαρῆς ἔττα τὰ πρόσκαιρα ἀγαθὰ καὶ νὰ ἄπολαύσης ἐκεῖνα τῆς Οὐραίνης Μακα-

ειόπιτος, να ὀφραίνης τὴν κοιλίαν ἢ τὴν ψυχὴν, να παύσης διὰ τὰς σωματικὰς ἡδονὰς εἰς τὴν τῆς Δικαίων ἀπόλαυσιν, ἢ να φωνῆς ἢ εἰς δύο τὰς αἰῶνας εὐδοξος. Ἀλλ' εἰὰ θείης να μιμηθῆς τὸν Χριστὸν, ἢ να τὸν ἀκολοθήσῃς ποροθύμως, κάμνει χρεία να ἀπαρηθῆς τῆς σαρκὸς τὰ θελήματα, καὶ να μισήσῃς, ἢ να ξεριζώσῃς τὴν ἀγάπην τῆς Κόσμου παντελῶς διὰ τὴν καρδίαν σε, ἢ τότε να δουλήσῃς να ἐμφυτεύσῃς τὸν θεῖον ἔρωτα. Διατὶ, ὅταν θείῃς τινὰς να ἀπειρή τίποτας εἰς τὴν γῆν, κάμνει χρεία να καθάρσῃ καλά τὸ χωράφιον, να ἀγάλλῃ ὅλα τὰ ἄγρια χορτάκια, δε να καρπήσῃ τὰ ἡμέρα, καθὼς εἶπομεν εἰς τὸ πρῶτον κεφ. Εὐγάλε λοιπὸν, ἢ ἀνάπαυσε πρῶτον τὴν Κόσμον τὴν ἀγάπην, ἢ προσάθειαν διὰ λόγους, καὶ μίσσησέ τον ὀλοτέλα, εἰὰ θείης να ἔλθῃ εἰς τὴν ψυχὴν ὁ θεῖος ἔρως, ὅτι ἀλλέως δὲν γίνεται, ἔτι δὴνασαι ποτέ να ἀπολαύσῃς τὸν Δεσποτικὸν Χριστὸν, εἰὰ δὲν μισήσῃς τὴν Κόσμον τὰς ἡδονὰς, να τὰς συχαθῆς ὡς πικρὰς ἢ βραχθαίλας, ἢ τότες εἶναι καθαρὰ ἢ ἔτοιμος ἢ ψυχῆ σε να ὑποδεχθῇ τὴν θεῖαν ἀγάπην. Εἰὰ εἰ ποθῆς να χαίρισαι αἰωνίως εἰς τὴν Παράδεισον, μίσσησον ὡδὲ πᾶσαν κοσμικὴν ἀπόλαυσιν, ἢ σαρρικὴν ἡδονάθειαν. Μὴ ζητήσῃς τὸν Κύριον εἰς τὰ θεμβόλια τῆς Κόσμου ἢ θεμβάβαιαις, ὅτι δὲν τὸν θείσκεις, ἀλλὰ εἰς τὰς ἀκαθάρτας ἢ βάβας, καθὼς τὸν ἦυρον ὁ Μωϋσῆς, ἦγαν εἰς τὴν σελὴν ἢ τὴν ἐπιμύθην ζαλιῦ. Οἱ δὲ φιλόκοσμοι τὸν ζητῶσιν εἰς τὰς χαρὰς ἢ ἀπολαύσεις, δε τῆτο δὲν ἀξιώνονται να τὸν εἴρωσιν. Ἐὼς εἰ ἦτον ὁ Μωϋσῆς εἰς τὴν Ἀγυπτὸν, δὲν τῆ εἶφαν ὁ Κύριος. Οὔτε σὺ ἀξιώνεσαι ποτέ σε να τὸν εἴδῃς, ἔως ὅπῃ θείσκεισαι εἰς τὸ σκοτὸς τῆς Κόσμου. Ἄφισ τὸ παλάτιον τῆς Φαραῶν, μίσσησον τὴν τιμὴν, ὅπῃ ἔχεις, ἢ πᾶσαν σωματικὴν ἡδονὴν, ἵνα λάβῃς τιμὴν ἀμάρωντον διὰ τὸν Θεὸν, ἢ πνευματικὴν ἀγάπην. Ἐγκρατέα διὰ τὰ φαρτὰ ἢ ἀνοφέλδου βρώματα, τῆς ὀποίων ἢ γεῦσις δὲν εἶναι, εἰμὴ μόνον ὅστω ὄρων τὰ καπαπίεις. Εἰὰ θείης να ἀξιωθῆς να φάγῃς τὸ γλυκύτατον Μαῖνα ἢ Ἰσοφίλῃ τὴν Οὐράνιον, μίσσησον ἐκ καρδίας τὰ ὑπὸ τῆς Οὐρανῶν παράγματα, ὅπῃ σε δίδου ἡδονὴν, εἰὰ θείης να ὑψώσῃς τὸν νῦν σε ὑπεράνω τῆς Οὐρανῶν, να ἀπολαύσῃς ἀρρητὸν ἀγαλλίαν. Ὁ σόμαχός σε, ταλαίπαρε, εἶναι γεμάτος βλαβερὰς χυμὰς, δε τῆτο δὲν σε νοσιμίζει τὸ γλυκὺ φαγι τὸ Οὐράνιον. Πάντοτε εἶναι ἔτοιμος ὁ πανάγαθος να κοιναῖ τὰ χαρισματα τῆς ἀφθονα, καὶ πλεσιοπάροχα καθ' ἑνὸς, ὅπῃ να προσφέρῃ καθαρὰ καὶ ἰσκαυρον τὴν καρδίαν τε διὰ ὅλα τὰ Κόσμον τὰ παράγματα. καὶ εἰὰ δὲν ἔχῃς τὴν ἀγάπην αὐτὴν τὴν Οὐράνιον, ἢ ἀφορμὴ, ἢ τὸ αἴτιον εἶναι ἰσκά, ὅπῃ δὲν τῆ δίδεις ἀδειον τὸ ἀγγεῖον, να τὸ γεμάσῃ τὸ θεῖον μύρον, τῆ τῆσιν, εἰὰ ὁ Κύριος δὲν σε δίδῃ τὴν χάριν ἐκείνην, ὅπῃ ἔδωκε τοῖς φίλοις αὐτοῦ ἐδικὸν σε εἶναι τὸ πταίσιμον, δετὶ δὲν ἔτοιμάζεις τὴν θείαν σε, καθὰς ἐκαμνω πῆς καιρὰς ἐκείνας οἱ Ἄγιοι, Ἀπίστολοι, Μάρτυρες, ἢ Ὅσιοι, οἵτινες ἐμμηθισαν τὸν Χριστὸν γυμνοὶ ἢ ξεχισμῆροι τὰς σάρκας, μασιγώμφοι ὑπὸ τῆς θείων, τὰ πνευ καὶ ὀμφοι, με σπάραις ἢ ξίφῃ καπατεμὸμφοι, ἢ δεφῆροις θανάτοις ἀγαθιδόμφοι. Οἱ Ἀσκηταὶ δὲ πάλιν, ἀνδρες τε ἢ γυναικῆς, ἐπέρασαν μετ' αὐτῶν κακοπάθειαν τὴν σελὴν ἢ τὴν ἐπιμύθην ὁδὸν τὴν σωπίειον. Ἀμὴ τὴν σήμερον ὀλίγοι εἶναι, ὅπῃ να μισήσῃς τελείως τὰ λόγους, ἢ πολλοὶ, ὅπῃ ἠθέλαν να δελῆσι δύο αὐθετῆ, τῆς Θεῶν, ἢ τῆς Κόσμου. ἀλλὰ τῆτο εἶναι ἀδύνατον. Ἐτι πῶς να ὑπάγῃς ἑσὺ, ἔπῃ εἶσαι πλεον ἢ τιμὰς φορτωμῆς, ἢ δε

δεις τῇ σαρκὶ ποσαύτῳ ἀπολαύσῃ, ἐκεῖ ὅπῃ δέξονται ὅσοι ἦσαν γεγυμνω-
 μένοι πάσης κοσμικῆς φιλίας, καὶ ἐβασανίσθησαν τοῦτον ἕκαστον ἅπλῶς τὸν Κύριον. Ἄφες
 τῷ ματαίῳ ἐλπίδα ταύτῳ, καὶ μὴ σὲ φαίνεται βαρὺ νὰ μισήσῃς ἢ μόνον τὸν
 Κόσμον, ἀλλὰ καὶ φίλος καὶ συγγενεὶς, καὶ ἡγαπημένος ἕκαστον τὸν Κύριον, καθὼς
 ἐκεῖνος ἐπαγγέλλεται εἰς τὸ Γερόν Εὐαγγέλιον, λέγων. Ὅστις δὲν ἀπαρνηθῆ
 πατέρα, μητέρα, καὶ ἀδελφούς, τέκνα, γυναικὰ, καὶ τὰ λόγους δι' ἀγάπῳς μα,
 δὲν ἔμπορεῖ νὰ εἶναι μαθητής μου. Εὰν ἔν ποθῆς νὰ ἀπολαύσῃς τοῖστον ἀγα-
 θόν, μὴ ἀνδρόσης, ἔτε ποσῶς δειλιάσης, νὰ ἀπαρνηθῆς ὅλα τὰ πρόσκαιρα
 πράγματα. Καὶ εὰν αἰδῶνεται πόνον καὶ θλίψιν, ἔχει ὑπομονὴν, καὶ μάχε πῶ-
 ποτε μὲ τῷ σάρκασε. Ὅτι ἡ παρῶσα ζωὴ εἶναι μία πάλιν, καὶ καθημερινός
 πόλεμος, ἀναμεταξὺ ψυχῆς τε, καὶ σώματος, καθὼς λέγει ὁ Προφήτης. Ἰδὲ
 παλαισάς ἔθε τις ἡμέρας μα. Ὁ Ἀπόστολος Παῦλος βῶει εἰς εἷνα μόνον ἀν-
 θρωπον δύο ἀνθρώπους, καὶ τόσον ἰσχυρῶς ἀπάμα, ὅπῃ δὲν εἶναι βολετόν νὰ
 σέκη ὁ εἷνας χωρὶς τῆ ἄλλῃ, καὶ ποσῶν ἁφῶρας καὶ ἀντιδίκας, ὅπῃ τῆ εἷνας ἢ
 ζωὴ εἶναι τῆ ἄλλῃ ὁ θάνατος, ποσῶν δὲ ἰσχυρῶς ἀλλήλοισ καὶ φυλακισμένους
 ἀπάμα, ὅπῃ εἰσὶ δύο, καὶ εἷνας λογίζεται, καὶ λέγεται εἷς, καὶ δύο λαμβάνονται,
 καὶ ἀναμέσον ἐτέπων τῆ δύο περὶ ἑλῆ ἢ πάλιν τῆς ζωῆς ἡμῶν καὶ ἐναντιότης. Διὰ
 τῆτο τις ἔδωκεν ὁ Δημιουργὸς ἐπανομιῶν ἕκαστον, ὀνομάζοντας τὸν εἷνα πνεῦμα,
 καὶ τὸν ἄλλον σάρκα. Καὶ ὁ Μέγας Παῦλος λέγει τὸν εἷνα ἔσω ἀνθρώπον, καὶ
 τὸν ἄλλον ἔξω ἀνθρώπον, ὅστις γράφον πρὸς Γαλάτας, λέγει ἔπος. Πνεύματι
 δουλοῦσθε, καὶ ἐπιθυμίαν σαρκὸς ἐμὴ τελέσητε, ἢ ἢδὲ σὰρξ ἐπιθυμεῖ καὶ τῆ
 πνεύματος, τὸ δὲ πνεῦμα καὶ τῆς σαρκὸς. Ἡ γὰρ, πορῶν καὶ καθὼς ὀρέγεται ἢ
 ψυχὴ, καὶ μὴ κάμνεται τῆς σαρκὸς τὰ θελήματα, ἕκαστον νὰ μὴ δουλοῦσθε ψυχι-
 κά, ὅτι ὅσα ὀρέγεται ἢ σὰρξ, ἢ ψυχὴ τὰ συχναίνεται, καὶ εἰτι ἐπιθυμῆ ἢ ψυχὴ,
 ἢ σάρκα ἐχθρῶνεται. Ὡ τῆ δουλοῦσθε ἁμαρτωλῶν. Ποταπός εἶναι ἔτος ὁ πό-
 λεμος; Εἰς τῷ μάχῳ δέξεται ἢ ἀγάπη, καὶ εἰς τὴν εἰρήνῳ ὁ πόλεμος, εἰς
 τὸν θάνατον ἢ ζωὴ, καὶ εἰς τὴν ζωὴν ὁ θάνατος, εἰς τὴν ἐλδοθεῖαν ἢ αἰχμαλω-
 σία, καὶ εἰς τὴν αἰχμαλωσίαν ἢ λύτῳσις. Ἡ δυνάμις τῆ ἀγαθῆ καὶ ἐναρέτης
 ἀνθρώπου φαίνεται εἰς τὸ νὰ νικῆ τῆ λόγους, νὰ ὑποτάσῃ τὰ πάθη, καὶ νὰ χα-
 λινῶν τῆς ἐπιθυμίας αὐτῆ. Πρέπει καὶ ἀλήθειαν νὰ ἐπαινεῖται, καὶ νὰ ἐγκω-
 μιᾶζεται δουλοῦσθε ἁλῶ ἐκεῖνον, ὅπῃ νικήσει Βασιλείαν. Εἰς τὸν γ' Φαλ-
 μὸν λέγει ὁ Δαβίδ. Κύριε σὺ ἐπάταξας πάντας τῆ ἐχθραίνοντας μοι μα-
 ταίως. Τῆτον τὸν Φαλμὸν ἐγράψον, ὅταν ἐφόρῃ ἀπὸ τὸν Υἱόν τε τὸν Ἀβεσα-
 λαῖμ, ὅστις τὸν ἐδίωξον ἀπὸ τὴν Ἱερουσαλήμ, καὶ ἐπῆρέ τε τὸ Βασιλείον. Διὰ
 τῆτο χαίρεται, καὶ φάλλει τὴν νίκῳ, πῶς ἐκέρδησε φούγωντας τῆς ἐχθρῆς τε.
 Πράγμα, ὅπῃ φαίνεται ἐναντίον τῆς τάξῳς, νὰ φάλλῃ ὡς νικητῆς, καὶ νὰ ἀγάλλ-
 λεται, ὅς τῆς ἐφόρῃ νικητῆς καὶ ζημιώμενος. Ἀκῶσατε τῷ τῆ λόγους ἀκεί-
 βειαν. Ὁ Δαβίδ δὲ χαιεῖσθ τὸν Θεὸν ἕκαστον ἅπλῶς πλεόν μεγαλήτερον καὶ θαυμασιώτερον
 νίκῳ, πῆτεςιν, ὅτι νίκησε τὰ πάθη καὶ ὀρέξεις αὐτῆ, ὅταν εἰς τὸν δωγμὸν ἐκεί-
 νον τῆ ἔρριπτον ὁ Σεμεὶς τῆς περῶας, καὶ ἐβλασφήμει αὐτόν. Καὶ δὲν ἀφῆκεν,
 ὁ ἀγιώτατος Βασιλεὺς καὶ πρῶτος νὰ φανόσῃν οἱ στρατιῶται αὐτῆ τὸν ὑβείζον-
 τα, ἀλλὰ εἶπον αὐτοῖς. Ἀφῆτέ τον νὰ μὲ βλασφημῆ, ὅτι θελήμα Θεοῦ εἶναι
 ἕκαστον τῆς ἀμαρτίας μα. Τῆτο ἔκαμῳ ὁ Προφήτης, ὅτι ὡς Κύριος τῆ ἑαυτῆ τε ἐνί-
 κησε τῆ λόγους, ἕκαστον νὰ φύγῃ ἀπὸ τὸν Κόσμον ὁ ἀνθρώπος δὲν λογίζεται

νικηφόρος, ἀλλὰ νικῆς ὑπερβαύματος. Καὶ φεύγοντας δὲ τὸν ἑαυτὸν τε, καταπατεῖ τὰς ἐπιθυμίας τε, ἐναντιόμυθος ἢ κοκῶν κινήσεων, καὶ εἰρωδῶν τὸν ἔξω ἀνδραγον, καὶ ὑποτάσσει αὐτὸν, ὅπως βασιλεύσῃ ὁ ἔσω, τὸ ἐπίσιον εἶναι μία εὐδοξος καὶ λαμπροτέρα νίκη, παρέξ νὰ νικήσῃ τὰ Βασιλεία, καὶ τὰς Ἐπαρχίας ὅλας τὰς Κόσμου. Ταύτῳ ἐν τῷ πολυέρασον νικῶν καὶ πολυέπεινον ἔλαβεν ὁ Παμμακάριστος Δαβὶδ. Καὶ εἶπε νὰ καταλάβῃς, πῶς αὐτὴ ἡ νίκη λαμβάνεται μὲ τῷ θεῶν δυνάμει καὶ βοήθειᾳ, εἶπε τὰ τοῦ Θεοῦ. Ἐγὼ ἐπλήρωσα τὰς ἐχθρὰς μου, ἀλλὰ ἐπάταξα. Φύγε γὰρ καὶ σὺ ἀπὸ τὸν ἑαυτὸν σε, νὰ νικήσῃς τὰ λόγους. Ἄφες τὸν Κόσμον, νὰ τὸν νικήσῃς. Δὲν εἶναι γὰρ νίκη βραχύτερη, ὡς περὶ νὰ νικήσῃς τῆς σαρκὸς τὰ θελήματα, καὶ νὰ ὑπομῆθῃς τὰς ὑβρεῖς. καὶ μὴ σε φαίνεται βαρὺ, ὅτι σε σιωπῶντος, καὶ καρτερικῶς ὑπομῆγοντος, πολεμᾷ ὁ Κύριος εἰς ὄνομά σε. Καὶ ἐὰν νικήσῃς, γίνωσκε, ὅτι ἀπὸ τὸν Θεὸν σε ἤλθεν ἡ δυνάμις καὶ βοήθεια. Εἰ δὲ καὶ νικήσῃς, εἶναι τὸ πταίσμιον ἐδικὸν σε, ὅτι ὁ Θεὸς εἶναι πιστός, καὶ δὲν μᾶς ἀφίνει νὰ πειραχθῶμεν ὑπερότερον, ἀφ' ὅσον ἠμπορεῖμεν νὰ ὑπομείνωμεν.

Συμψέθειαν ἔχουσιν οἱ κειτὰ τὰ πολέμους, νὰ ἰσομοιράζωσι τὰ ὄπλα ἰκείνων τῶν δυνάμει εἰσερχονται εἰς τὸ σάδιον, νὰ πολεμηθῶν ἀπ' αὐτά. καὶ δίδωσι κατ' εὐδοξίαν ἴσια, εἶπε νὰ μὴ ἔχη ὁ εὐδὸς ἀπὸ τὸν ἄλλον ποσῶς ὑπερότερον. Οὕτως καὶ ὁ δικαιοκρίτης Θεὸς, εἰσερχόμενοι ἡμεῖς εἰς τὸ Θείον τὰ Κόσμου τὰς νὰ πολεμηθῶμεν τὸν ἐχθρὸν μας, ἀμοιράζει τὰ ὄπλα, καὶ δὲν τὸν ἀφίνει νὰ μᾶς πολεμήσῃ μὲ ὑπερότερον πειρασμὸν καὶ δυνάμει, ὡς ὅσον ἠμπορεῖμεν νὰ ὑπομείνωμεν. Τώρα γὰρ ἐὰν εἰσέλθωσι δὲ ἀδελφοὶ νὰ πολεμήσῃ, ἀμφοτέρω ὁμοιοὶ εἰς τὰ ὄπλα καὶ δυνάμει, καὶ ὁ εἶς νὰ ἔχη συνηγὸν καὶ σὺν ἄλλον νὰ τὰ βοηθῆ, καὶ ὁ ἕτερος νὰ μὴ ἔχη, τίς ἀπὸ τὰς δυνάμει νὰ νικήσῃ τὸν πόλεμον; Ἀναμφιβόλως ἐκεῖνος, ὅστις ἔχει ἀντιλήπτωρα. Πρόσεχε ἀκριβῶς. Οἱ πρακτικῶτα, ὅπως πολεμῶσι κατ' ἄραν, καὶ μάχονται, εἶναι ἡ ψυχὴ μὲ τῷ σάρκα σε, ὡς ἐχθροὶ θανάσιμοι, ὅπως εἶναι, καὶ σίκει εἰς ἐσθία, ὅποιον βοηθήσεις ἀπὸ τὰς δυνάμει, νὰ νικήσῃ τὸν πόλεμον. Ἐὰν δίδῃς ἀπατάλλω τῇ σαρκὶ μὲ κρατὶ πάλιν καὶ μέθω καὶ ἡδοναῖς, νικᾷται ἡ ψυχὴ ἡ ταλαίπωρος. Εἰ δὲ καὶ βοηθήσῃς αὐτῇ μὲ νηστείας προσοχίας, καὶ ἄλλα τὰυτά, μὴ νικήσῃ. Τὸ ἐρέπον εἶναι λοιπὸν νὰ βοηθῆς τῷ ψυχῷ ὑπερότερον, ἕατι εἰς ταύτῳ τῷ πάλιν, ἐὰν νικήσῃ ἡ ψυχὴ, νικᾷσιν ἀπ' αὐτῆς ἡ ψυχὴ σου τῷ σώματι, καὶ κληρονομήσῃ Βασιλείαν τῷ Οὐρανῶν, νὰ χαίρωνται μὲ τῆς Δεσπότης Χειρὸς εἰς παντοτινῶν ἀγαθίαςιν. ἀλλ' ἐὰν νικήσῃ τὸ σῶμα, θέλει τιμωρεῖται μὲ τῷ ψυχῷ αἰώνως εἰς τὴν ἀπελθῆτον κόλασιν. Ἐὰν ἐν ἀγαπᾷς τὴν σάρκα σε, δὲν ἠμπορεῖς νὰ τῆς κάμῃς καλὸν ὑπερότερον, ὡς περὶ νὰ τῷ ὑποτάξῃς τὸ πνεῦμα. Ἀλλ' ὅταν τῷ κολακείας καὶ φεραπείας τῷ, τότε ἐπ' ἀληθείας τῷ μισᾷς, καὶ ἐχθροῦσαι. Ἐννύσον ἐν πόσον εἶναι εὐδοξότερα καὶ ἀφελιμώτερα ἡ νίκη τῆς ψυχῆς ἀπὸ τῷ τῷ σώματος, καὶ βοήθα τῆς ψυχῆς ὅσον δυνάσαι, καὶ κάμῃς δέλλω τῷ σάρκα, νὰ τῆς δειλῆ, ὅτι ὁ πόλεμος εἶναι βραχύτιμος, καὶ ὀλίγος, ἡ νίκη εὐδοξος, τὸ βραβεῖον πλεσιοπάρωχον, καὶ ὁ σέφανος ἀμαρτανίας. Καὶ ἐὰν αἰδανῶσαι εἰς τῷ πάλιν ταύτῳ θλίψιν καὶ βασίμων, μελέτα τὸ σωπίσιον Πάθος τῆς Κυρίας ἡμῶν, ὅτι ἡ τέτα ἐνθύμισις σε κάμνει νὰ μισᾷς τῆς σαρκὸς τὰ θελήματα, καὶ νὰ καταφρονᾷς μὲ ὄλλω σε τῷ καρδίαν καὶ ὀρεξίν τὰς κοσμοκαίς.

κὰς ἡδονὰς . ὅτι μόνον αὐτὸ τὸ ὑπόδειγμα τῆς τῆ Δεσπότης Χειρῶν πολιτείας εἶναι ἀρκετὸν νὰ κατακλιθῆ ἐκείνης , ὅπῃ ὀνομαζόνται Χριστιανοί . Διατὶ θελοῦσθε γνῶσιν καὶ σοφίαν δίδωσθε εἰς τὸ εἶναι ἰδιώτης ἀγράμματος , νὰ νικήσῃ τὴν ματαιότητα τῆ αἰῶνος τῆς , καὶ νὰ καταβάλῃ τὰς δούλους τῆς , καὶ εἶναι σοφὸν διδάσκαλον . Διὰ τὸ εἶμεθον χρεώσοι νὰ μιμηθῶμεν τὴν ζωὴν καὶ τὸ Πάθος τῆ Χειρῶν μας , ἐπειδὴ εἶναι ματαιότης καὶ ἀγνωσία μας , νὰ σοχαζώμεθον χωρὶς αἶνον καὶ δόξαν Θεῶ ἀλλὰ ἁεφορα τῆ Κόσμου ψυχοβλαβὴ καὶ ἀκαίρα πράγματα . Μεγάλῃ μας αἰσχύνῃ εἶναι , νὰ ἔχωμε ἡμεῖς ἡδονὰς καὶ ἀπάυσεις , βλέποντες τὸν Δεσπότην καὶ Βασιλέα μας εἰς θλίψιν καὶ βάσανον ἀπειρον , καθὼς εἶναι ἀρκετὸν εἰς εἴνα στρατιώτῃ , νὰ θιγῆ τὸν Δεσπότην αὐτὸ νὰ λαμβάνῃ θάνατον εἰς τὸν πόλεμον , καὶ νὰ μὴ δράμῃ νὰ χύσῃ τὸ αἷμα τῆ , καὶ νὰ χάσῃ τὴν ζωὴν δι ἀγάπῃ τῆ . Ὡς τῆς ἀνοίας καὶ ὀκνηχύσης σε Χριστιανέ , ἢ μάλλον εἰπεῖν τῆς ἀχαριστίας σε . Εἰὰ ποθῆς τιμῆν , πῶς δὲν κινᾶσαι , βλέπων τὸν Δεσπότην καὶ Βασιλέα σε νὰ θανατώνεται ὑπὸ τῆς ἐχθρῶν , νὰ τῆ βοηθήσῃς ; Σημεῖον , ὅτι δὲν εἶσαι στρατιώτης αὐτῆ , ἐπεὶ δὲν μιμᾶσαι τὴν πράξιν τῆ . Εἰὰ καυχᾶσαι , ὅτι εἶσαι Χριστιανός , ἔσπετε μάλλον νὰ φοβηθῆς , καὶ νὰ ἐνθάπῃς , αἰδανόμενος ἕσωσε τὴν ἀγάπῃ τῆ σαρκῶν ἀπολαύσεων . Ὅλοι λεγόμεθον Χριστιανοί , ἀλλὰ ὀλίγοι μιμᾶμεθον τὸν Δεσπότην μας . Εἶμεθον ὅμοιοι εἰς τὸ ὄνομα , ἀλλὰ εἰς τὰς πράξεις ἀνόμοιοι . Ἡ πενιχρὰ φάτιν , εἰς τὴν ὁποίαν ἐρρήθη ὁ Κύριος , καὶ τὰ πτωχὰ καὶ ὀπετῆ ἀτάργα , ἀπερ ἐνδύθη ἢ ἀπερος καὶ θεία μεγαλειότης , μᾶς ἐρμήνεύσει νὰ μιμᾶμεν τὰς τιμὰς καὶ πλῆτον τὸν ἀπόκαυρον , καὶ ἀπλῶς , εἰὰ ἐρρήθῃς ὅλλω τὴν πολιτείαν αὐτῆ τῆ Χειρῶν καὶ Θεῶ τῆ ἀπαιτῶν , θέλεις εἶπε , ὅτι μᾶς ἐδίδαξε νὰ καταφρονῶμεν πάντοτε τὸν μάταιον Κόσμον , καὶ εἰς τὴν ζωὴν μας , καὶ εἰς τὸν θάνατον . Ὅτι πῶσω πτωχεῖαν εἶχον εἰς τὸν Σταυρὸν ὁ Βασιλεὺς τῆ Βασιλοῦντων , ὅπῃ εἰὰ ἠθέλε κατέβῃ εἰς τὴν γῆν , καθὼς τῆ ἔλεγον οἱ Φαρισαῖοι ἐμπαίζοντες , δὲν εἶχε κανεὶν ῥάσον ἑξισμῶν νὰ σκεπαθῆ , ὅτι οἱ δῆμοι ἐρούρασαν αὐτῆ τὰ ἱμάτια . Λοιπὸν , εἰὰ εἶσαι Χριστιανός , καὶ πισθεῖς εἰς τὸ ἱερὸν Εὐαγγέλιον , ὅπῃ ποσῶτον ἐπαινεῖ τὴν πτωχεῖαν , ἕατι γυρθεῖς τιμῆν καὶ πλῆτον εἰς ταύτῃ τὴν παροιμίαν σε ; Ὁ Δεσπότης γυμνός εἰς τὸν Σταυρὸν , καὶ πτωχότατος , καὶ ἐσὺ καλά ἐνδεδυμένος μὲ ἱμάτια πολυτίμητα ; Ὁ Δεσπότης πενησμένος , καὶ διψασμένος , καὶ σὺ νὰ ἔχῃς τὸσα φαγία εἰς τὴν ἔσπεζαν ; Ὁ Χειρὸς θανατωμένος εἰς τὸν Σταυρὸν , ἕα νὰ ἔξαλείψῃ τὴν ἀμαρτίαν , καὶ σὺ νὰ δεισκέσαι εἰς αὐτὴν καθ' ἡμέραν ἀμεταιρότητος ; Ἐκείνος πολεμᾷ μετ' τὸν Κόσμον , τὴν σάρκα , καὶ τὸν διάβολον , ἕα νὰ τῆς θανατώσῃ , καὶ σὺ νὰ τῆς ἔχῃς φίλῃς , νὰ τῆς δούλῃς , νὰ καίῃς ὅλα τῆς τὰ θελήματα ; Οὐπω μιμᾶσαι τὸν Χειρὸν , ἀφρονέσατε , καὶ νομίζεις νὰ κληρονομήσῃς Οὐρανῶν Βασιλείαν ; νὰ ὑπάγῃς μετ' ἀπολαύσεις σαρκῶς , ὅπῃ ἀπῆλθον ἀλλοι μὲ τὸσας θλίψεις καὶ βάσανα ; Πλανᾶσαι , παλαίτωρε . ὅτι δὲν λογίζεσαι ἔπω τῆ Χειρῶν μιμητής , ἀλλὰ τῆ πλεσιῖς ἐκείνης , μὲ τὴν ὁποῖον ἔχεις νὰ ὑπάγῃς εἰς εἴνα τόπον , νὰ βασανίζεσαι . Διὰ τὴν ἡμετέραν ἀγάπῃν ὁ Μέγας Θεὸς πλεσιώτατος ἂν , ἐγίνεν ἐκείνης πτωχός καὶ καταφρονεμένος , καὶ ἡμεῖς οἱ πτωχοὶ τὴν φύσιν , οἱ ἀνάξιοι , καὶ καταφρονεμένοι , νὰ γυρθῶμεν τῆ Κόσμου πλῆτον καὶ ἀξίότητα ; Διχῶσθε τι γυν , Χριστιανέ , καὶ ἐνθάπῃ , βλέποντας τὸν Δεσπότην καταφρονεμένον , καὶ ἐμ-

παύσει μόνον, καὶ τὰ λόγους εἰς πολλὴν τιμὴν καὶ δόξαν ὑψέμενον. Ταπεινώσει
 τὰ μιμηθῆς τὸν Δεσπότην. Μίσησον τὸν Κόσμον καὶ ἰδιότητας τῆς σαρκὸς, καὶ πό-
 θησον ἀτιμίαν καὶ καταφρόνησιν, ἵνα σωδοξασθῆς μετὰ τὸν Χριστὸν εἰς τὴν Βασι-
 λείαν τοῦ Θεοῦ. Ἐὰν ἔλθῃσιν πόθος πλάτος, ἢ ὄρεξις ἐπιθυμιῶν, σοχάσῃ τὸν Σωτῆ-
 ρά σου ὅλον πεπληγημένον ὑπὸ τὰ ἀνύχια ἕως τὴν ἀρχαίαν κορυφὴν. Καὶ ἔαν
 μὴ προσοχῆς μελέτησιν τῆς τῶ Πάθους, θέλει μισήσῃ πᾶσαν σωματικὴν ὑπό-
 λαυσιν. Ἡ ἐνδύμησις τῶ θανάτου τῶ Σωτῆρος Χριστοῦ εἶναι μία νόμιμος ἰαχρεία
 καὶ τὰ καταφρονήσῃς τὴν κοσμικὴν ματαιότητα, ταῖς χαραῖς ὄλαις, τῆς μπεω-
 ρισμῶν, δι' ἀπελίας, καὶ ἄλλα ὅμοια. Ἐὰν εἶχῃς μίαν ἀκανθάν εἰς τὴν κεφα-
 λὴν σου καθηλωμένην ὑπὸ τὸν σέφανον τῶ Χριστοῦ, ἀραγε εἰχαίροσαν τὰ γέλας, ἢ
 ἐθλίβεσεν; Θαρρῶ τὰ ἔσικες τὴν ἐπιθυμίαν καὶ πολλὰ ἥσυχος, καὶ τὰ ἐβέχαν
 διωκεῖς ὑπὸ τῆς ὀφθαλμῶν σου τὰ δάκρυα. Ἀμὴ καὶ ποῖαν αἰτίαν, ἐπειδὴ εἶ-
 ναι ὁ Διασότης Χριστὸς κεφαλὴ, καὶ σὺ μέλος τοῦ, μπεωρίζῃς καὶ γέλας, καὶ γὰρ
 ζωὴν καὶ πολιτείαν ἀμείμνον; καὶ βλέπων καθ' ὄραν ἐνώπιόν σου αὐτὸν τὸν Σω-
 τῆρά σου τοιοῦτ' ὅπως πεπληγημένον, καὶ θανατομένον καὶ λόγους σου, δεῦν τὸν
 συμπονεῖ ἢ καρδία σου, τὰ κλαύσῃς μικρὸν, ἀλλὰ μάλλον ποθεῖς χαρὰς καὶ ὑπό-
 λαυσαι; Διατί καυχᾶσαι εἰς τὴν λύβωσιν, ὅπως αἱ ἀλύσεις καὶ ἡ ὑπακοὴ τῶ
 Χριστοῦ σὲ ἐχάρισε; Διατί μεγαλαυχῆς καὶ δοξάζῃς εἰς τὴν σὴν σωτηρίαν, ἢ
 ὅποια εἶναι τῶ Δεσποτικῶ Πάθους ἐνέργεια; Διατί τὰ εἶσαι ἀχάριστος εἰς τὰς
 δωρεάς, ὅπως σὲ ἠξίωσε καὶ τῆς αὐτῆς ζωοποιῆς, καὶ σωτῆρις νεκρώσεως; Μίση-
 σον, ἄφρων, τὰ σαρκικά σου θελήματα, καὶ πόθησον τὴν πενίαν, καθὼς δεῦν
 ὑπόκεισιν εἰς τὴν γλῶσσο ὁ Κύριος τίποτας, ἵνα καὶ σὺ καταφρονήσῃς τὰ πρόσκαιρα.
 Ἡ ὕλαθις μελέτη τῶ Δεσποτικῶ Πάθους μᾶς κάμνει τὰ ἀπαρηθῆμεν πᾶσαν
 ὑπόλαυσιν. Ὁ Παῦλος γράφει πρὸς Φιλιππησίους, τὰ φρονέσιν τὸ πάθος τῶ Χρι-
 στοῦ, τῆς τῆς τὰ φυτῶσιν εἰς τὴν καρδίαν σου τὴν ἐνδύμησιν τῆς τῶ φρικτῶ
 Πάθους, καὶ τὰ τὸ ἰσοείσωμεν τοιοῦτ' ὅπως, ὅπως τὰ μὴ ξετυπαθῆ πτωχῶς.
 Διὰ τῶτο χρεώσῃς τὰ ἔχεις μίαν αἰδητικὴν ἐννοιαν, καὶ λύπην εἰς τὴν ψυχὴν
 καὶ αὐτῆ τῶ Πάθους ἀεὶ πάντοτε, τὰ συμπονεῖς, τὰ ἐθλίβεσαι, καὶ τὰ συσαυ-
 ρῆσαι αὐτῶ τῶ Σωτῆρι σου, ὅπως καὶ σωδοξασθῆς αὐτῶ ἐν τῇ ἡμέρᾳ τῆς ἀναστά-
 σεως. Εἰδὲ καὶ ἔχεις ἀνεστῆ καὶ πῶσιν ἀσωματικῶν, μὴ ἐλπίζῃς εἰς τὴν ἀλ-
 λῶ ζωὴν ἀνάπαυσιν, καὶ τὸν Μέγαν Ἀθανάσιον, ὅστις λέγει ταῦτα. Ὁ ἔ-
 χων ἀνάπαυσιν ἐν τῶ Κόσμῳ τῆτω, τὴν αἰώνιον μὴ ἐλπίζῃς τὸ εἶρεν. Ἡ ἦν
 Βασιλεία τῶ Οὐρανῶν ἐκ ἔστι τῶ ἀναπαυομένων ἐνθάδε, ἀλλὰ τῶ ἐν ἐθλίψει
 πολλῇ καὶ στενοχωρίᾳ διεκδόντων τὸν βίον. Κρεῖσσον ἦν θανάτου ὑπὲρ τῶ Θεοῦ,
 ἢ τῶ ζωὴ καὶ ὀκνησίας καὶ αἰχμαλωσίας. Ὁ δὲ Νύσσης Γρηγόριος λέγει ἔπω. Οἱ ἐν ἀνέ-
 σαι ζωῆς καὶ ἔφυγῃ, ὑποκεινόμενοι δὲ τὸν Χριστιανισμόν, ὅπερ ἔστιν ἐναντίον τῶ
 Σταυρῶ, ἔπι εἰσὶν οἱ ἐχθροὶ τῶ Σταυροῦ. Ὁ ἦν Σταυρὸς ψυχῆς ἐστὶ ἀθάνατος
 ὁμῆς θανάτου, μὴδὲν ἀνεστῆ ἐπιζητήσῃς. Λέγει δὲ ταῦτα καὶ ὁ ἅγιος Επιφά-
 νιος. Οὐ τὸ πνεῦμα τῶ Θεοῦ κατοικεῖ ἐν τοῖς ἐν ἀναπαύσει καὶ ἔργῳ, ἀλλὰ τὰ καὶ
 βόλα. καθὼς τις τῶ ἀγαπῶντων Θεοῦ, εἶπεν. Ὁμοσα, ὅτι καθ' ἐκείνην ἡμέ-
 ραν ὑπόθνησκω. Ἐν τῆτω ἀφορίζονται οἱ ἦοι τῶ Θεοῦ ἐκ τῶ λοιπῶν, ἵνα αὐτοὶ
 μὴ ἐν ἐθλίψειν, ὁ δὲ Κόσμος ἐν ἔφυγῃ καὶ ἀναπαύσει λαμπαρῶνται. Οὐκ
 ἠνδύθησεν ἦν ὁ Θεὸς ἵνα ἀναπαυθῶσιν οἱ ἀγαπητοὶ αὐτοῦ, ἕως ἔ εἰσὶν ἐν τῶ
 σώματι, ἀλλὰ μάλλον ἠθέλησεν, εἶναι αὐτῶ ἐν ἐθλίψει καὶ μόχθοις, ἐν πτω-

„ χείρα, ἡ δὲ πλεία, ἐν χείρα καὶ ἀρρώστια, ἐξεδυνάσει, κολαφισμοῖς, καὶ τὰ ἐξῆς. Ἐγίνωσκε δὲ ὁ Κύριος, ὅτι ἐκ ἐστὶ δυνατὸν ἐν ἀναπαύσει τὸ σῶματός ὄντας, ἐμμεῖναι ἐν τῇ ἀγάπῃ αὐτῆ, καὶ ἔξ τῆτο ἐκάλυψεν ἡμᾶς ἐξ αὐτῆς τῆς ἡδονῆς τε καὶ ἀναπαύσεως. Στοχάζεται καὶ ὁ φιλόκοσμος πολλαῖς τὸ σωτήριο Πάθος, ἀμὴν ἕατι δὲ τὸ χροικᾶ εἰς τὴν καρδίαν αὐτῆ, ἕτε τὸν πόνον αἰδανᾶται, νὰ κλαύσῃ θερμῶς, ἔξ τῆτο ἀκολουθεῖ εἰς τὰ σαρκικά τε φεληήματα. Δύο αἰτίας εἶναι, ὅπῃ κίμνησι, καὶ δὲ ἀκείται εἰς τὴν τῆτο. ἦ γυν, ὅταν εἶναι ἀπὸ λόγου τε τὸ πρᾶγμα τόσον μικρὸν, ὅπῃ δὲ δυνάται νὰ τὸ χροικῆσῃ τινάς. ὡσαὺ νὰ εἰπέμην ἐν πρᾶγματι, νὰ πίσῃ εἰς αὐτὸν τὸ δρόδρον εἰς τὴν γλῶ, δὲ ἀκείται. ἀμὴν εἰς ἐξελίξωθῆ ὅλον τὸ δρόδρον, νὰ σωθῆσθῆ, τὸ χροικῆσιν ὅλοι, ἐ μόνον ἀνθρώποι, ἀλλὰ καὶ τὰ ἄλογα ζῶα. Ἡ πάλιν, ὅταν ἡ αἰδῆσις ἐστὶ νευκρωμένη, ἢ εἰς τὸν ὕπνον βεβυθισμένη, ὅπῃ αὐ εἶναι καὶ μέγα πρᾶγμα δὲν ἡμπορεῖ νὰ τὸ χροικῆσῃ, πρᾶξ νὰ τὴν ζωώσητι νὰς, νὰ τὴν κάμῃ νὰ τὸ ἀκείσῃ. Ἐὰν ἂν, ἀνθρώποι, δὲν αἰδανᾶσαι τὸ Χεῖς τὸ Πάθος, τὸ ὁποῖον εἶναι τὸ μεγαλύτερον καὶ ἀκείβωτερον ἔργον, ὅπῃ ἔκαμην ὁ Θεὸς εἰς τὸν Κόσμον, καὶ ἔδειξεν εἰς αὐτὸ ὄλλω τε τὴν σοφίαν καὶ ἀγαθότητα, φανερόν εἶναι, πᾶς εἶσαι τῆς λίθων ἀκείβωτερος, οἱ τινες τὸν καιρὸν ἐκείνον ἐχάρισαν. Ἀς εἶναι γυν πάντοτε ἡ μνήμη καὶ μελέτη τῆτος τῆ σωτηρίας Πάθους εἰς τὴν καρδίαν σε, καὶ ἀντιμάχῃ, καὶ πολέμα τὴν σάρκα σε, ἐπειδὴ ὁ καιρὸς ἕτος εἶναι τῆς καθήμερῆς πάλης σαρκὸς καὶ πνέματος. Καὶ μὴ ὀκνέσῃς, ἕτε ἀκείβωσῃς ποσῶς, ὅτι ὁ κόπος σε εἶναι ὀλίγος πολλα καὶ μικρότατος, ἀμὴν ἡ πληρωμὴ καὶ τὸ βραβεῖον, ὅπῃ λαμβανῆς, ἀκείβωσον, καὶ ἀνακείβωσῃς ὁ μισθός, δὲν ἀποδώσει σοι ἐν τῇ ἡμέρῃ τῆς Κεῖσεως ὁ πλοσιόδωρος Βασιλεὺς τῆς ἀπάντων Χεῖς ὁ Θεός. Ὡς, πρέπει πᾶσα δόξα εἰς τὸς αἰῶνας τῆς αἰῶνων. Ἀμὴν.

Κ Ε Φ Α Λ Α Ι Ο Ν, Η΄.

Ὅτι πρέπει νὰ καταφρονέμην τὸν πρόσκαιρον πλᾶτον, καὶ νὰ θησαυρίζωμην εἰς τὸν Οὐρανὸν ἕξ τῆς πενήτων.

» Ὅσον δυνάται γίνεται πᾶσι τοῖς ἐαυτῆ ὑπάρχεσιν, ἐ δυνάται με εἶναι μαθητῆς, εἶπεν ὁ Κύριος εἰς τὸ κατὰ Λευκαῖν Εὐαγγέλιον, ἐν Κεφ. ιδ΄. Ἡ γυν ὅστις δὲν ἀφῆσῃ ὅσα πρᾶγματα καὶ αὐ ἔχη, δὲν ἡμπορεῖ νὰ εἶναι μαθητῆς με. Τῆτο δὲν δύνονται νὰ ἀκείσῃ οἱ φυλάργυροι πλέσιον, ἕατι ἔφραξαν τὸ ἀπὸ τῆς με τὸ μέταλλον, ὅπῃ κτυπᾶ εἰς αὐτὰ πρᾶξότερον, πρᾶξ τὸ Δεσποτικὰ λόγια, καὶ ἀπὸ τὸν ἦχον τῆτον δὲν ἀκείται ὁ Δεσπότης Χεῖς, καθὼς καὶ ὁ μωλονῶς δὲν ἀκεί τὰ λόγια, ὅπῃ τὸ λέγωσιν, ἀπὸ τὴν παραχλῶ τῆς ὕδατων, καὶ τὰ μύλα τὸν ἦχον. ἕξ τῆτο κάμνει χείρα νὰ σαματήσῃ τὸ νερόν, νὰ τ ἀκείσῃ. Σήκωσε λέγω τὴν προσάθειαν τῆ προσκαίρε πλᾶτος, σαματήσῃ τὴν φιλαργυρίαν σε, καὶ ενοχάσειον τὰς κοσμικάς σε ὀπθυμίας, εἰς δέλης νὰ ἀκείσῃ τὸν Κύριον, ὅπῃ σε κρᾶζει. Εὐγαλε παντελῶς τὴν ἀγάπῃ σε ἀπὸ τὸν μάταιον πλᾶτον τῆ Κόσμου, ὅστις καθάπερ ὕδατα ἕχοντα κατὰ χροικῶ ἐγκρημνίζεται ἀπὸ πρᾶξ εἰς τέσσα με πολλῶ ταχύτητα, εἰς ποθῆς νὰ ἐνωτιθῆς τῆ Χεῖς τῆ σωτηρία λόγια, ἕτινα εἶπε πρὸς ἐκείνον τὸν πλέσιον, ὅπῃ γραφεῖ ὁ Λευκαῖς εἰς τὸ κατὰ Λευκαῖν Εὐαγγέλιον. Πᾶντα ὅσα ἔχεις πώλησον, καὶ δᾶδος πτωχοῖς, καὶ ἕξεις θησαυρόν ἐν οὐρανῷ. Ἡ γυν ὅστις δὲν ἀφῆσῃ ὅσα πρᾶγματα καὶ αὐ ἔχη, δὲν ἡμπορεῖ νὰ εἶναι μαθητῆς με. Τῆτο δὲν δύνονται νὰ ἀκείσῃ οἱ φυλάργυροι πλέσιον, ἕατι ἔφραξαν τὸ ἀπὸ τῆς με τὸ μέταλλον, ὅπῃ κτυπᾶ εἰς αὐτὰ πρᾶξότερον, πρᾶξ τὸ Δεσποτικὰ λόγια, καὶ ἀπὸ τὸν ἦχον τῆτον δὲν ἀκείται ὁ Δεσπότης Χεῖς, καθὼς καὶ ὁ μωλονῶς δὲν ἀκεί τὰ λόγια, ὅπῃ τὸ λέγωσιν, ἀπὸ τὴν παραχλῶ τῆς ὕδατων, καὶ τὰ μύλα τὸν ἦχον. ἕξ τῆτο κάμνει χείρα νὰ σαματήσῃ τὸ νερόν, νὰ τ ἀκείσῃ. Σήκωσε λέγω τὴν προσάθειαν τῆ προσκαίρε πλᾶτος, σαματήσῃ τὴν φιλαργυρίαν σε, καὶ ενοχάσειον τὰς κοσμικάς σε ὀπθυμίας, εἰς δέλης νὰ ἀκείσῃ τὸν Κύριον, ὅπῃ σε κρᾶζει. Εὐγαλε παντελῶς τὴν ἀγάπῃ σε ἀπὸ τὸν μάταιον πλᾶτον τῆ Κόσμου, ὅστις καθάπερ ὕδατα ἕχοντα κατὰ χροικῶ ἐγκρημνίζεται ἀπὸ πρᾶξ εἰς τέσσα με πολλῶ ταχύτητα, εἰς ποθῆς νὰ ἐνωτιθῆς τῆ Χεῖς τῆ σωτηρία λόγια, ἕτινα εἶπε πρὸς ἐκείνον τὸν πλέσιον, ὅπῃ γραφεῖ ὁ Λευκαῖς εἰς τὸ κατὰ Λευκαῖν Εὐαγγέλιον. Πᾶντα ὅσα ἔχεις πώλησον, καὶ δᾶδος πτωχοῖς, καὶ ἕξεις θησαυρόν ἐν οὐρανῷ.

Οὐρανῶ. Ἀλλ' αὐτὸς ὡς φιλάργυρος δὲν ὑπήκουσε τῷ Κυρίῳ, ἀλλὰ ἔσπευε πε-
 εἶλυτος, προτιμήσας τὸν πλεῖτον ὑπὲρ τῆν Βασιλείαν τῆς Οὐρανῶν. Διὰ τὸ
 εἶπεν ὁ Κύριος, πῶς εἶναι πολλὰ δύσκολον νὰ σωθῇ ὁ πλείσιος. καὶ τὸ εἶπεν,
 ὅχι πῶς νὰ μὴ ἦμπορῇ ἐκ φύσεως νὰ σωθῇ, οἷδαμεν γὰρ πλείσις πολλὰς καὶ Βα-
 σιλείας καὶ ἡγίαςαν, ὡς ὁ Ἀβραάμ, ὁ Γιάβ, ὁ Δαβὶδ, ὁ μέγας Κωνσταντῖνος, ὁ
 Θεοδόσιος, καὶ ἄλλοι πολλοί. ὅτι ὁ πλεῖτος δὲν εἶναι κακός, ὅταν τὸν χρᾶσαι κα-
 λῶς. ἀλλὰ τὸ εἶπε διὰ τῆν δυσκολότητα, ὅπως δέλεσται εἰς τὸν πλεῖτον. Ὅσον γὰρ
 αὐξάνει τὰ χήματα, τοσῶτον καὶ ὁ πόθος τῆ ἀφρονος φιλαργυρίας γίνεται ἀχόρητος
 γος, καὶ εἶναι δύσκολον νὰ τὰ μισήσῃ. Ὡς τῆς ἀγνωσίας σου, φιλάργυρε, πῶς αἰχ-
 μαλωτίζει ὁ δαίμονας τὴν καρδίαν σου εἰς τῆν ἀγάπην τῆς φθειρομένην πραγμάτων,
 καὶ τὰ ὀρέγεται ἑλαστότερον ἢ τὰ Οὐρανία αγαθά, ὅπως κληρονομήσῃ ὅσοι
 καταφρονήσῃ τὰ πρόσκαιρα, ὡς διπλὴ καὶ ἀνάξια, τὰ ὅποια ἐσὺ ὀρέγεται διὰ τὴν
 δὲν γινώσκεις τῆν τέτων ἀτέλειαν. Εὐρίνησον, ἀθακαλῶσε, αὐτὸν τὸν πλεῖτον,
 ὅπως ποθεῖς λιθαστιμίαν, μαργαρίτας, χρυσίον, ἀργύριον, τζόχαις, μεταξὺ
 τὰ χρυσούφαντα, διὰ ποια ταπεινὰ καὶ ἀνάξια πράγματα γίνονται, νὰ τὰ συχα-
 ρῆς. Τί ἄλλο εἶναι ὁ χρυσοὸς καὶ ὁ ἀργυροὸς, εἰ μὴ μόνον λάσπη καὶ ὕλη τῆς γῆς; Τί
 εἶναι ὁ σάφπειρος, ἄδαμας, ἀνδραξ, ὑάκινθος, σμάραγδος, καὶ ἄλλα τοιαῦτα
 λιθάρα, εἰ μὴ μόνον ἀφρός αὐτῆς τῆς γῆς; Τί εἶναι τὰ βελῆδα, οἱ ναμοχάδες,
 καὶ ἄλλα μεταξὺ τὰ ἱμάτια, παρέξ μόνον κόπρα σκαλῆκαν; Τί εἶναι ἡ τζό-
 χαις ἢ πολυτίμηταις, παρέξ μάλι τῆς προβάτων; Τί εἶναι ἡ γέλαις, ὅπως τῆ
 μὴνι ποσῶν οἱ Ἀρχόντες, εἰ μὴ μόνον δέρματα τῆς ἀλόγων ζώων; Τί ἄλλο
 εἶναι τὰ ζωγραφιστὰ καὶ χρυσωμένα παλάτια, οἱ ὑψηλότατοι πύργοι, τὰ ἰσχυ-
 ρα καὶ ἀξίωμα κτήρια, ἢ μεγάλας Χώραις, τὰ ὄχλα καὶ καὶ φελοπόντα
 Κασρῆ, ἢ μόνον πέτραις καὶ χώμα ἀφίψισον; Καὶ ἀπλῶς, ὅσα καὶ αὐτὸ ἔχῃ
 εἶτος ὁ Κόσμος εἶναι γῆ καταπατημένη καὶ ἀχρηστος. Εἰτάσῃ ἔν ποταπὰ ἀ-
 γάγια πράγματα ποθεῖς, νὰ καταλάβῃς τῆν ἀγνωσίαν σου, ἐνδυμῆδος τὸ
 ρητὸν τῆς Ἡσαΐε, Πᾶσα σὰρξ χόρτος, καὶ πᾶσα δόξα ἀνθρώπων, ὡς ἀφῆδες χόρ-
 τος. Ἐὰν ἔν ὁ ἀνθρώπος, ὅπως εἶναι τὸ ἀξιώτερον πρᾶγμα τῆς Κόσμου, καὶ ὅλη τῆ
 ἢ δόξα εἶναι ὡσανὺ εἶνα χορταίε ταπεινὸν, εἰς τὴν νὰ παρομοιάσωμεν τὰ ὅπλο
 πα πράγματα, ὅπως εἶναι ἀνάξια τὰ τε καὶ ταπεινότερα; Αἰχμῶδιτι γὰρ
 φιλόδοξοι, καὶ ἐνθάδε, ἐπειδὴ ὁ Θεὸς σε ἔπλασε διὰ νὰ ποθῆς αὐτὸν, νὰ τὸ
 δουλαύσης, καὶ σὺ ἐταπεινώθῃς ποσῶν, ἀνοίτε, καὶ ὀρέγεται ταπεινὰ καὶ ἀνά-
 ξια κτίσματα. Γνώρισον, ἀνθρώπε, τὸ ἐκλεκτὸν εἶναι, καὶ τῆν ἐργάσειαν, ὅπως
 σε ἔδωκεν ὁ πλάσας σε κατ' εἰκόνα αὐτῆ καὶ ὁμοίωσιν, καὶ πόθησον τὰ ἐκλεκτὰ καὶ
 ἀβήμητὰ πράγματα, ἢ γὰρ τὰ πνευματικὰ καὶ Οὐρανία, καὶ μίσησον αὐτὰ τὰ ἀβή-
 λιδα καὶ ἀνάξια, ἀργυροὸν, χρυσοὸν καὶ λιθάρα. Ἐπειδὴ μὴτε ὁ Σολομῶν (κα-
 θὰς εἶπεν ὁ Κύριος) μὴ ὅλων τῶν δόξαν καὶ τὰ χρυσούφанта φορέματα καὶ μαρ-
 γαρίτας, ὅπως εἶχεν ἐπάνω τε, δὲν ἦτον πόσον ἀμωρφα σολισμῆδος, ὡσανὺ τὸν
 κελὸν τῆ ἀρεῆς. Καὶ τίς φιλόδοξος νὰ πισθῇ, ὅτι ὁ χόρτος εἶναι πλεονε-
 κτός τῆ χρυσίῃ καὶ ἀραιότερος; Ἄκουσον, ἀνθρώπε καὶ μὴ σε φωνῇ φθασί-
 νον. Εἰς, ὅπως ἀγαπᾷ εἶνα πρᾶγμα, αὐτὸ εἶναι καὶ ἀχρημῶν, τὸ φαίνεται ἀμωρ-
 φον διὰ τῆν ἀγάπην, ὅπως τὸ ἔχει. Οὕτω καὶ ἡμεῖς, διὰ τὴν ἀγαπῆμεν ὡς φθ-
 λάργυρα, τὰ σπρασσίνα καὶ χρυσούφанта, μᾶς φαίνονται αὐτὰ ἀραιότερα διὰ τὰ
 κελία τῆ ἀρεῆς. Ἀμὴν ἐὰν σοχαδῶμεν καλὰ μὲ τὸ ὄμμα τῆς ἀληθείας, καὶ
 λουξί

τον, ἅτε ἔχουσιν εἰς Οὐρανὸς καμίαν ὑπόστασιν. Ἀμὴ ἐσὺ, Χρῆσιανὲ, ὅτῃ ἔχεσθαι
 εἰς τὴν αἰὼν Ἱερουσαλὴμ θησαυρὸν ἀνεξάντλητον, ἕατι νὰ ποθῆς αὐτὰ τὰ ὀπι-
 ραία; Ἄς τὰ ζητήσῃ ὅσοι πτωχόβλαστὸν μὲν θανάτου, ἐκείνοι, ὅτῃ δὲν ἔχουσιν ἀρ-
 τον εἰς τὴν γλῶττις ἐπαγγελίας, ἃς ὑπάγειν νὰ πάρῃσι σίτον ἀπὸ τῆς Αἴγυπτου.
 Ἀμὴ ἐσὺ, ὅτῃ σὲ ἠτοιμάσῃ ἡ φρικτὴ καὶ θαυμάσιος βράβεζα εἰς τὴν Οὐρανίον
 Βασιλείαν, νὰ ὑφραίνῃσαι αἰωνίως ἀπὸ τὸν ποταμὸν τῆς γλυκύτητος καὶ πυγῆ
 τῆς ἀνάσσειν, ἕα ποίαν αἰτίαν νὰ χορταίης ἐδῶ σκόρδα καὶ κρομμύδα, ὡσπερ
 πὺς ἀχαρίστους Ἐβραῖους, νὰ χάσῃς ἐκεῖνα τὰ Οὐρανία ἀγαθὰ, ἅπερ ἠτοίμα-
 σεν ὁ Θεὸς τοῖς ἀγαπῶσιν αὐτόν; Καθὰς ἐκείνους, ὅτῃ ἔχουσι καλοσημῶν εἰς
 Βασιλικὸν καὶ πλεσιότατον φιλόνειμα, καὶ αὐτὸς γεμίζει τὴν κοιλίαν τε βελανίαν
 κεράτια, καὶ ἔπερα καταφρονεμένα φαγητὰ, καὶ χαίει τὴν ὄρεξιν, καὶ δὲν ἠμπορεῖ
 πλέον νὰ φάγῃ τῆς ἀβλαβῆς βράβεζης τὰ ἀραιὰ ἐδέσματα, τοῖσπερ ὅπως συμ-
 βάλῃει καὶ πολλῶν, ὅτῃ εἶναι προσκαλοσημῶν εἰς τὴν θαυμάσιον καὶ πλεσιο-
 πάροχον βράβεζαν τῆς Οὐρανίον, καὶ αὐτοὶ χορταίνουσιν ὡσπερ πὺς χοίρας πί-
 τυρα καὶ κεράτια, ἕα τῶτε δὲν πὺς νοσιμίζεν τὰ ἐκλεκτὰ ἀγαθὰ τὰ Οὐρανία. καὶ
 πὺς φαίνεται ἡ ἀμαρτία γλυκυτέρα τῆς ἀρετῆς. Ἀλλ' εὐαί τες, ὅτι ἡ ψυδοσημῶν
 αὐτὴ καὶ προσωρινὴ γλυκύτης θέλει μεταβῆναι εἰς πικρὰν χολῆν, καὶ ἀτελεύτη-
 τον κόλασιν. Εὐαὶ ἐνερίδες ὅλον τὸν Κόσμον, ἀαῦθραπε, δὲν θέλεις διωθῆναι
 νὰ ἐξαλείψῃς μὲ τὸν πλετόν σου ὅλον τὴν ἄραν τῆς Κείσεως εἰς ἀβλαβὴ
 ἀμαρτήματα, καὶ τὴν Παρανομίαν. Οὐκ ὠφελήσασαι θησαυροὶ ἀνόμου, δικαιοσύ-
 νη δὲ ρύεται ἐκ θανάτου. Ὅτι οἱ πλεῖστοι ἐπιπόρῃσαν καὶ ἐπέινασαν, οἱ δὲ ἐκεί-
 νητες τὸν Κύριον, ἐκ ἐλαττωθῆσαν παντὸς ἀγαθοῦ. Πολλὴ διαφορὰ εἶναι ἀπὸ
 τὸν πνευματικὸν πλετόν ἕως ἐῖτον τὸν πρῶσκαιρον, ὅτι αὐτὸς μᾶς προσεῖνε τὸν
 Παράδεισον, καὶ εἰς τὴν κόλασιν. Αὐξάνει ὁ πνευματικὸς, ὅταν μεταδίδεται
 τοῖς ἀλλοῖς κοινοικῶς, ὁ δὲ πρῶσκαιρος ἀλιθῆναι διδόμενος, καὶ φυλαττόμενος
 ἐδῶ ἀφελῶ, ἀλλὰ ἀπατᾶ καὶ πλανᾶ μᾶς, ὅτι δὲν βασᾶ πολλὸν καιρὸν, ἅτε τὰς
 ἐπιθυμίας τῆς ψυχῆς μᾶς χορταίνει. Ἀμὴ ὁ πλεῖτος, ὅτῃ μᾶς ἐμπιπλᾶ πάσης
 ἀρετῆς, εἶναι ἀληθὴς καὶ ἀφελίμος. Γινέτωσιν ἐν τὸν Κύριον νὰ καθάρῃσιν τὸν
 νῦν σου, νὰ γνωρίσης σαφέστατα τὴν ἀναξιοτήτητα τῶν ἀγαθῶν, ὅτῃ ὀρέγῃσαι, νὰ
 τὰ μισήσης τελείως, καὶ νὰ ποθήσης τὰ Ἐπεραία, καθὼς αὐτὸς εἶπεν εἰς τὸ
 ἱερόν Ευαγγέλιον. Μὴ θησαυρίζετε ὑμῖν θησαυροὺς ἐπὶ τῆς γῆς, ὅτῃ σὴς καὶ
 βρῶσις ἀφανίζει, καὶ τὰ ἐξῆς. Ἡ ἔργον, μὴ θησαυρίζετε εἰς τὴν γλῶττις θησαυροὺς
 ὅτῃ ἡ σκερὰ, καὶ ὁ σάδρακας χαλῶσι, φθείρει ἡ βορῆδα καὶ οἱ κλέπται πὺς πέρ-
 νουσιν. ἀλλὰ θησαυρίζεται εἰς τὸν Οὐρανὸν, ὅτῃ δὲν φθείρονται, ἅτε οἱ κλέ-
 πται ἠμπορῶν νὰ τὰς πάρῃσιν. Ἀφρονέστατος καὶ ἀνόητος εἶναι ὅστις ἔχῃ νὰ πε-
 ράσῃ ἀπὸ εἰνα δάσος, εἰς τὸ ὁποῖον εἰσὶ λησᾶι καὶ φονεῖς κερυμμηῖοι ὅτῃ ἐγδυῖνται
 πὺς ὀδοιπόρους, καὶ θανατώνουσι, καὶ αὐτὸς φορτωθῆν χρυσίον πολὺ, καὶ ἀργύριον, δι-
 νάμενος νὰ τὰ σείλῃ μὲ ἄλλον ῥόπον ὀκλον καὶ ἀκίνδυσιν εἰς τὸν οἰκόν τε. Ὁ
 θάνατος εἶναι εἰνα πέραμα, εἰς τὸ ὁποῖον ἔχῃ νὰ ἐγδυθῆσιν οἱ πλεῖστοι ἀπὸ
 ὀλα τες τὰ ὑπάρχοντα, ἕα τῶτε εἶναι μωροὶ καὶ ἀσώβητοι νὰ θησαυρίζουσιν ἐδῶ
 εἰς τὴν γλῶττις, καὶ νὰ μὴ σείλῃσαι τὰ χημάτα τες μὲ πὺς πτωχῆς εἰς τὸν Οὐρανὸν,
 ὅτῃ εἶναι τόπος ἀκίνδυνος, οἶκος ἀληθῆς, καὶ πατερίδα μᾶς, ἕα τὴν ὁποῖαν ἐπλε-
 θημῶν. Ἐξω ἀπὸ τὸν νῦν τες εἶναι καὶ ἀφρονέστατοι ὅσοι σνοχωρῶνται, καὶ ἀντι-
 βλῶνται μὲ πολλῶν τες ταλαιπωρίαν, ἕα νὰ ἀφήσῃν ἐδῶ θησαυροὺς, τὸν ἀπᾶν
 καὶ

ἔχει τὰς πλεονείας. ἤγουν, ἐδίδασκε νὰ κάμῃ πλεονείας ἢ τὰς πτωχεύας, ἀλλὰ δὲν
 κητέλιθε, ἔχει νὰ τὰς ἐλεῖσιν οἱ πλεονεῖαι, ἢ μὲ τὸν μισθὸν ἢ ἀγάπην νὰ τί-
 χῃσι συγχαρησέως. Δότε ἐν τὸν πλεονεῖαι τὰς πτωχεύας, νὰ μὴ τὰς τὸν
 χρεωσῆτε, ὅτι αὐτὸς εἶναι αἰτία τῆς ἀπωλείας σας. Εἰ μόνον εἶνα θανάσιμον
 ἀσθένεια κολάζει τὸν ἄνθρωπον, πῶς νὰ σωθῇ ὁ πλεονεῖαι περιφορτισμένος τῶν
 ἀμαρτημάτων; Πᾶ κατὸ πᾶν ἢ ὑπερηφανία, ἢ φιλαργυρία, παρέξ εἰς τὰς πλε-
 ονείας, εἰς ἀγάπην ἢ δυνάμει; Αὐτοὶ εἰσιν οἱ κλεπταί, οἱ ἀρπάζοντες τὴν βρο-
 φὴν τῆς πτωχῶν, ἢ τὸν κόπον τῶν, ὅπῃ τὰς θλίβειν, ἢ τὰς βαρύνει, ἢ
 πίνουσι ὡσπερ ἀβδέλλαι τὸ αἷμά τῶν. Οἱ Κύριοι τὰς ἐδίδασκε τὸ φράγμα, διὰ
 νὰ βοηθῶσι τῶν πτωχῶν, καὶ αὐτοὶ ἐνδιδόνται φορέματα πλεονείαι, καὶ καθ' ἐνά-
 στω χορταίνουσι βρώματα, καὶ ποτὰ ὕδατα, καὶ οἱ πτωχοὶ ἀποθαίνουσι εἰς τὰς
 φόβους τῆς Πόλεως ἀπὸ τὴν πείναν ἢ γυμνότητα. Αὐτοὶ κάμνουσι τοιαῦτα φιλάν-
 θρωπα, ὅπῃ ἐξοδιάζουσι χιλιάδες ἀσπρα, νὰ γόσωσι ἄλλας ὁμοίους τῶν, καὶ τὰς
 πτωχεύας ἀπορρίπτουσι ἢ διακύνουσι ἀπὸ τῆς θύρας τῆς οἰκίας τῶν, χωρὶς νὰ τὰς δώ-
 σουν ἐλεημοσύνην διὰ τὸν Κύριον, ἢ εἰ μὴ δώσωσι ἢ τίποτα καμίαν φορὰν, δὲν
 τὸ δίδου ἐκ καρδίας μὲ γνώμην φιλάνθρωπον, ἀλλὰ μὲ κοροδοξίαν, νὰ τὰς
 ἐπαινεῖσιν οἱ ἄνθρωποι. Εἰ μὴ ἀπέλθωσιν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν, δὲν εἰσῶσι
 μὲ ἀλάθειαν, ἀλλὰ δηγνῶνται διὰ φράγματα μάταια, πῶς νὰ πλεονεῖαι, ἢ
 νὰ τελέσωσι τὰ σαρκίως τε φιλάνθρωπα. Οἱ νῆς ἢ οἱ ὀφθαλμοὶ τῶν δὲν εἶναι εἰς τὰ
 ἑρὰ τῶν Ἀκολοθίας λόγια, ἀλλὰ πρὸς τὸν γυναικίτιν, νὰ βλέπωσι τὰς εὐ-
 μορφας κρασιῶν, νὰ ἀπτολαμβάνουσι τὰ κάλῃς. ἢ ἔντες σωματικῶς ἐν τῇ
 Ἐκκλησίᾳ πορεύουσι καὶ νῆν καὶ διανοίαν. Ὡς τῆς ἀνοίας καὶ ἀφροσύνης σας,
 πλεονεῖαι. Πόσον θέλετε κλαίει ἀνόνητα εἰς ἐκεῖνο τὸ πῦρ τῆς κολάσεως. Ὡς πῶς
 θανατώνετε πρὸ καιρῶν τὰς ψυχὰς σας ἢ σώματα. Πόθεν δηγνῶνται αἱ ἀδελφεαὶ
 εἰς τὴν νεότητα, ἢ οἱ θάνατοι, παρέξ ἀπὸ τὴν κρατῆρα ἢ μέθω ἢ τὴν σικ-
 σίαν τῆς γυναικῶν; Διὰ νὰ δώσετε τῆς σαρκὸς ὀλίγην ἀπόλαυσιν, ἢ τις εἰς μίαν
 βροφὴν ἀφανίζεται, σέργετε νὰ ἔχετε ὀδυμῶν ἢ τιμωρίαν αἰώνιον; Κάμπετε τῶ-
 ρα ὅλα σας τὰ φιλάνθρωπα, διαπανήσατε τῶν τὸν ὀλίγον καιρὸν εἰς μετεωρισμοὺς,
 χορὰς, ἢ φαγῶδα, εἰς παιγνίδα, ἢ πολέμους, ἢ ἕτερα ὅμοια, σὺνάξετε πλε-
 ονείαι τὰ παιδία σας ἢ τὰ ἔγγονα, αὐξήσατέ τῶν τὴν φήμην καὶ τὴν δυνά-
 μειαν, διὰ νὰ δυναθῶσιν αὐτὰ νὰ κάμωσι ὅσα κακὰ ἀφήκετε ἐσεῖς ἀτελείωτα,
 ἔπειτα νὰ ἔχετε αὐτὰ μετ' αὐτῶν τὴν βάσανον ἀτελείωτων. Συγχαρησάτε
 μοι, ἄρχοντες, εἰ μὴ ὀλίγον παρηλθὼν τὸν ὅρον τῆς ἀκαρίσεως, ὅτι ἐχὶ διὰ πά-
 ρος ταῦτα λελάληκα, ἀλλὰ θεῶν ζήλω κινέμενος. ἢ ὅσοι ἔχουσι γνώσιν ἐξέ-
 φρω, δὲν σκανδαλίζονται, ἀλλὰ μάστιγα, γινώσκοντες τὴν τῆς λεχθέντων ἀλή-
 θειαν, θέλωσι μὲ ἀχαρισήσει, ἢ νὰ ὀφθαλμοκτενῶσι τὴν σωτηρίαν τῶν. Ἀλλ' ὅτι
 τὸ προκείμενον ἐπανέλθωμεν. Ἐπεὶ ἐν ὁ πλεονεῖαι αὐτὸς δὲν σὲ δίδει τινὰ ἀφέ-
 λειαν, τί τὸν σινάζεις; Ἀφροσύνη μεγάλη εἶναι νὰ σινάζεις φράγματα, ὅπῃ
 φυλακτόμην φθείρονται, ἢ μεταδιδόμενα πολυπλασιάζονται. Εἰ μὴ σκορπίσης
 ἐπὶ γῆς τὸ σπῆλαιον, αὐξάνει, ἢ λαμβάνει δέκα εἰς τὸ εἶνα ἢ πενήντα, αὐτὸ
 αὐτὸ φυλάγει, σπῆλαιον, ἢ χυθῆκε. Οὕτω ἢ αὐτὰ τὰ πρόσκαιρα φράγμα-
 τα, εἰ μὴ τὸ δώσης εἰς τὰς πτωχεύας, σὲ δίδουσι φερόντων ἔξορον, ὅχι δέκα ὡσπερ
 τὸν σῆτον ἢ εἴκοσι, ἀλλὰ ἑκατὸν ἢ ἀμέτρητα, καθὼς ὁ Δεσπότης μας ἔπειθε. Εἰ
 μὴ ἢ φυλάξῃς τὰ κλειδομύθια εἰς τὸ σιντικί σου, φθείρονται. καθὼς οἱ Ἐβραῖοι,
 ὅσον

ἄσον Μαίνα ἐφύλαγαν διὰ τὴν αὔριον ἐσκυλίαιζε, καὶ ἐσάπιζεν, ἔγωγε καὶ πᾶν
 τα ὅσα φυλάξεις ἐδῶ, τόσα χάρις, καὶ ὄφελος δὲν σε δίδωσι. Θαυμάσιος ἔσται
 καὶ ἐναντίος τῆς τῆς Κόσμου τάξεως, καὶ θησαυρῆς σκορπίζαν, καὶ καὶ πλαταίνης
 θαυμάσιος. Ἐπεὶ ἡ σωτηρία ἢ πολλῶν εἶναι, ἄταν θάλασσιν καὶ θησαυρῶν
 θαυμάσιος, καὶ ἠμαρτωλῶν, καὶ καὶ φιλάττοι με κόπον, καὶ ἔχθραν πολλῶν. Ἐπεὶ
 ἀρπάζουσι τὰ ἀλλόθια, καὶ ἀδικεῖσι πολλὰς, οἱ τινες μισῶσιν αὐτὰς ὡς ἀπολαύ-
 χους τε καὶ ἀσελῆμονας, καὶ σὺ φυλάττεις εἰς Οὐρανὸς θησαυρὸν ἀσύλητον, σκορ-
 πίζαν εἰς τὰς πτωχὰς τὸν βίον, καὶ ἔχεις φέλος καλὸς τὸς ἐσὸς σε διεργηθῆναι,
 καὶ σε τὴν χρεία, καὶ χύσαν τὸ αἷμα τὸς ἔχθρας. Μὴ φοβηθῆς, καὶ πτωχὸς ἔσται
 ποτὲ ἀπὸ ἐλεημοσιῶν, μάστιγα, ὅσον δίδεις, πόσον σε τὰ πολυπλασιάζει ὁ Κύ-
 ριος, καθὼς φαίνεται εἰς ἁφῶρος Βίβλος τῆς Ἐκκλησίας μας, ἔξαιρέτως δὲ εἰς
 τὸν βίον τῆς ἀπλαγχτικῆς Γαλιλαίας τῆς Ἐλεημονας, ὅτι δὲν ἐδίδε δὲνα φλαεῖαν
 ἢ εἰποσι, ἀλλὰ λίβρας χρυσίαι, καὶ ὅσον αὐτὸς ἐδίδε, ποτὸν τὸ ἐσελκεν ὁ Θεὸς
 θαυμάσιος. καὶ μίαν φορὰν, ὅπως ἐπαροσδίχεται, τὸ ἡμέτερον οὐκ ἔλεγε. Τὰ
 ἡμεῖς θέλει φανῆ, πολυέλεει Δέσποτα, τίς καὶ βαρεθῆ πρότερον, ἢ χάρις σε καὶ
 μὴ ἐξέλεος τὸς θησαυρῶν, ἢ ἐγὼ καὶ τὸς θαυμάσιος τοῖς πέντεσι. Τὰτο εἶπε,
 ἔπειτα τὸ ἐσελκεν ἀπὸ τῆς Ἀφρικῆς δὲνα κέραμια μέλι, χάρις ἐλεημοσιῶν,
 καὶ διὰ τῆς καλῆς τῆς φροσύνης ἐμετασκύλασεν ὁ Παντοδύναμος τὸ μέλι, καὶ
 ἐγὼ χρυσίον ἀδόλον. Βλέπεις πῶς ἀπαμοίβει ὁ Θεὸς τὸς ἐλεημονας, καὶ
 μόνον εἰς τὸν μέλλοντα, ἀλλὰ καὶ εἰς τὸν παρόντα αἰῶνα, δὲν ἐδίδε δὲνα φλαεῖαν
 μία, ὅπως λέγει. Ὅστις ἐλεει πτωχὸν, δὲν θέλει εἶδει ποτὲ πένταν, ἀλλὰ ὅς τις
 τὸν καταφρονᾷ, θέλει λιμᾶζει. Καὶ ὁ Δαβὶδ. Ὅλλω τῆς ἡμέραν ἐλεει καὶ δανεί-
 ζει ὁ δίκαιος, καὶ τὸ ἀπέρμα αὐτὸ εἰς ἄλογίαν. Δίδε λοιπὸν ἐλεημοσιῶν,
 καὶ πληθύνῃ πάντα τὰ ἔργα σου, ὡς καὶ τῆς χήρας ἐπένης, ὅπως ἐφιλοξένησε τὴν
 Ἡλίαν, καὶ δὲν δικάρισαν ποτὲ τὰ ἀγγεῖα τῆς ἀπὸ ἀλευεῖ, καὶ ἔλεον, ὡς ἐξέ-
 κεν ὁ καρπὸς εἰς ὅλον τὸν Κάτμον. Καὶ μὴ εἰπῆς, ὅτι ἐγὼ ἦτον ὁ Ἡλίας, ἢ ἐγὼ
 ἄγιος ἄγιος, ἐδίδε τὸ, ἀλλὰ τῆς σημειῶν πτωχῶν δὲν δίδεις, ἔπειτα δὲν εἶπαι
 ἐνάρετοι. Τὰτο εἶναι πλάττει τὸ δαίμονος, ὅτι ἐγὼ τὸ Χρῆσθ δὲν δίδεις, πῶς ἐδὲ
 δες τινὸς τῆς Ἁγίων; Εἶτι δάσης πτωχοῖς, τὸ Χρῆσθ τὸ δίδεις, ὡς ἀναθῶν
 ὅς τις ἀνατέλλει τὸν Ἡλίον, καὶ βρέχει εἰς ὅλας ἴσσια ποιηράς τε, καὶ ἀγαθῶν, καὶ
 διεργητῆ δίκαιος, καὶ ἀδίκος. καὶ μὴ θέλης ἐσὺ καὶ φανῆς θαυμάσιος ἀπὸ τῆς
 Θεόν, καὶ ἐξέπαξῃς, ἢ καλὸς εἶναι ὁ πτωχὸς, ἢ κακός. Διὰ τὸ ὅποιος δὲν ἐλεει
 τὸν πένταν, καὶ τὸν Πέτρον, Παῦλον, καὶ Ἰωάννην ποσῶν διαπλαγχτικῶν ἐπα-
 Μὴ ὑποβάλλῃς ἐν ποτὲ εὐκερον τὸν πτωχὸν, καὶ τὸ εἰπῆς σύρε εἰς τὸ καλόν,
 Κύριος καὶ σε πέμψῃ, καθὼς τινὲς λέγουσιν. Ἀλλὰ βοῦθισον αὐτῶ ὅσον δὲ
 νεσαι, καὶ ἐὰν ἔχῃς πολὺ, δὲς τὸ ὀλίγον, ὅτι δὲν κοιτάζει ὁ Κύριος τὴν τὸ δάρε
 ποσάπτει, ἀλλὰ τὴν τὸ παρέχοντος ἰλαρότητα. ὁ Θεὸς καὶ τὴν χήραν, ὅπως ἐβάλε τὰ
 δύο λεπτὰ, ἐπαίνεσε μάλλον, ἢ τὸς πλατῆς, ὅπως ἐβανω μεγάλα χεῖρματα,
 Διὰ τὸ πλέον μισθὸν ἔχει οὐκ ἔστι πτωχός, ὅπως δὲν ἐξοσιάζει ἄλλο δὲνα ἄσπρα, καὶ
 δῶση τὰ δύο ἐλεημοσιῶν, ἄλλο εἰς πλάττει καὶ δῶση δύο χιλιάδας. Σπεί-
 λετε ἐν, πλέσοι, τὸς θησαυρῶν εἰς τὴν ἀληθῆ Πατρίδα σας, καὶ τὸς ἔχῃ
 τε αἰώνως, ἐὰν εἴσε γνωστοὶ καὶ φρόνιμοι ἔμποροι. ὅτι ὅποιος φυλάγει θησαυ-
 ρὸν εἰς τῆς ἔσται, ὅπως ἔχει καὶ σαματῆση ὀλίγας ἡμέρας, καὶ δὲν τὸν σείλει
 ἐκεῖ, ὅπως μέλλει καὶ σέκη ὅλλω τὸ τῆς ζωῆς, εἶναι ἄφρων καὶ ἀγνοῦς.

Ὅσοι θεῖλυν νὰ σείλωσι χρήματα ἀπὸ μίαν χώραν εἰς ἄλλω, φοβέμενοι τὴν
 φόβον τὸν κίνδυνον, πηλύνει, καὶ τὰ δίδουσι ἀδελφικαὶ εἰς τὴν Αὐθεντι-
 κὴν κάμεραν, καὶ τὰς κάμνουσιν οἱ ὑπερέται τῆ Βασιλείας γεάμματα, ὅτι ἔλαβον
 πῶσας χιλιάδας δεκάτα, καὶ μετ' ἐκείνα τὰ γεάμματα ὑπάγαν, καὶ τὰ πέρνουσιν
 ἀπὸ τὸ ἄλλο Κάστρον, πληρώνοντες πῶσα εἰς τὰ ἑκατὸν ἔξ πὴν καλοσωμίω, ὅπερ τὰς
 ἔκαμν, ὅτι εἰς τὸν δρόμον τὰς τὰ ἔπερναν οἱ λησταί, καὶ τὰς ἐφουδῶσι. Κάμε καὶ
 σὺ, Χριστιανέ μου, τὸ ὅμοιον. Εἰὰ ἔχης πλεῖστον πολὺν, ἢ ὀλίγον, καὶ γυρδύεις
 καλὸν καὶ σιγῆρον πέραμα νὰ τὸν σείλης εἰς τὴν ἀληθῆ Πατριδα σου τὴν Οὐ-
 ρανίον, νὰ μὴ κωδωνόσῃ, καὶ χάσῃς τον, δὲς τον τοῖς πτωχοῖς, ὅπερ εἶναι οἱ
 δῶλοι τῆ Ἐπερανίε Βασιλείας Χρυσῆ, καὶ αὐτοὶ σὺ κάμνουσιν ἰδιόχειρα γεάμμα-
 τα, καὶ λαμβάνεις ἀπὸ τὸν Δεσπότην, ὅχι ἀφ' ὅσον ἔδωσες ὀλιγώτερον, καθῶς
 κάμνεις ἐδῶ εἰς τὰ πόροσκαира Βασιλεία, ἀλλὰ μὲ πολλὴν ἀφέλειαν καὶ διάφορον
 ἀναείθμητον, ὡς ἀνῶθεν εἶρηται, καὶ διὰ τὴν φθαρτὴν πλεῖστε τὰς ἀξιάνοσαι τὰ
 Ἐπερανίε, νὰ ἐφραίνουσαι πάντοτε ἀγαθόμηνος μετ' πάντων τῶν Ἀγγίων ἐν Χρ-
 ῆσῳ Ἰησοῦ τῷ Κυρίῳ ἡμῶν. Ὡς, ἀρέπει πῶσα δόξα, τιμὴ, καὶ προσκυμήσις,
 σὺ τῷ ἀρχαίῳ αὐτῷ Πατρὶ, καὶ τῷ παναγίῳ, καὶ ἀγαθῷ, καὶ ζωοποιῷ αὐτῷ
 Πνεύματι, νῦν, καὶ ἀεὶ, καὶ εἰς τὰς αἰῶνας τῶν αἰῶνων. Ἀμήν.

Κ Ε Φ Α Λ Λ Ι Ο Ν Ι Θ'.

Πορὶ τῶν τεσσάρων ἐχάτων. Καὶ πρῶτον ἐξὲ μνήμης θανάτου.

Γῆ εἶ, καὶ εἰς γλῶσφῳ ἀπελόσῃ, εἶπεν ὁ Θεὸς τῷ Ἀδάμ, ἕκτι παρέβη τὸ θεῖον
 αὐτῷ καὶ σατήριον πόροσκαίμα. Διὰ τῆς ἀμαρτίας λοιπὸν εἰσῆλθεν εἰς τὸν
 Κόσμον ὁ θάνατος, εἰς τὸν ὅποιον εἰμεδου ἐσθκέρμηνοι πάντες οἱ τῆς Βύας ἀπό-
 γονοι, καὶ ἀρέπει πάντοτε νὰ εἰμεδου ἐπιμοι, ὅτι δεῦ ἐξ ἄρρομῳ τὴν ἡμέραν, ἐδῶ
 τὴν ἄραν τῆς τελούτῃς μας. Ὅστις μελετᾷ τὸν θάνατον καθ' ἐκάστω, δεῦ πολμᾷ
 ποσῶς νὰ πταίσῃ εἰς τὸν Θεόν, φοβέμενος τὴν παιδύσιν, ἐπερ ἀκολοῦθᾷ μετ' τὴν
 ἐφουδῶσιν. Ὁ Σολομῶν μᾶς δίδει μίαν βελίω εἰς τὸν Ἐκκλησιαστικὸν, ψυχω-
 φελὴ καὶ θαυμάσιον, λέγων. Μνήμητι τῶν ἐχάτων σου, καὶ ἐχ ἀμαρτήσεως, ἡ γεν-
 ἐνθυμῆ τὰ ὑσενά σου, νὰ μὴ ἀμαρτήσεως ποσῶς. Τὰ ἐχάτα εἶναι αὐτὰ τὰ δ'
 ὁ θάνατος, ἢ β'. τῆ Χρυσῆ παρσία, ἢ δόξα τῆ Παραδείσεως, καὶ ἡ τιμωρία τῆς
 ἀτελεύτητῃς κολάσεως. Ὅστις ἐνθυμᾶται ταῦτα διωκῶς, νὰ τὰ μελετᾷ καὶ
 νῦν καὶ διαύσιον, θέλει πολιτῶτῃ καλῶ καὶ ἐνάριτα, ὅτι αὐτὰ μᾶς κάμνουν καὶ
 μισέρμη τὴν ἀμαρτίαν, καὶ ὀπμελέμεθα τὴν ἀρετὴν καὶ δούαμιν. Δι' αὐτὸ καὶ
 ἐγὼ τὰ γεάφω ἐδῶ εἰς τὸ τέλος τῆς Βίβλε, ἕξ νὰ τὰ ἐνθυμᾶσαι καλλίτερα, καὶ
 ἀκροατᾷ, νὰ φοβάσαι πὴν τῆς ψυχῆς ἀτελεύτητον παιδύσιν. Ἄς εἰπῆμεν ἐν
 πρῶτον διὰ τὸν θάνατον, ἐπειτα δέλομῳ γεάφει ἐμμελῶς καὶ διὰ τὰ ὀπλοίπα.
 Σαυήθειαν εἶχασιν τὸν παλαιὸν καιρὸν οἱ Αἰγύπτιοι, ὅταν ἔκαμνουν φιλίαν τι-
 νὰ, ἐφερναν εἰς τὸ μέσον τῆς ἑαπέξης σὺα γλυπτὸν ξύλον ἰσορρομῶν ποιστο-
 ῶσιν ὅπερ σὺ ἐφάινετο πῶς ἦτον αὐτὸς ὁ θάνατος, καὶ τὸν ἐθεταν ἐμφορδου,
 διὰ νὰ τὸν βλέπων οἱ καλοσμηνοὶ ὄλοι, νὰ γόωνται διπύκτως καὶ μέξια. Ἐκείνος
 δὲ, ὅπερ τὸν ἐβάσα, τὰς ἔλεγε. Τῶτον βλέποντες, καλοσμηνοὶ, ἐδίεπε, καὶ
 ἐσπλαύσατε τῆς ἑαπέξης, σοχαζόμενοι καὶ τὸ τέλος σας. Ὡς σοφῶτατοι Αἰγύ-
 πτιοι,

πτιοι, ποταπή τέχνη κ' μέθοδος ἦτον αὐτῇ, ὅπῃ ἤυρετε, δεῖ νὰ φυλάγετε ἐγκράτειαν, κ' νὰ φύγετε τὰς ἀπαξίας, ὅπῃ εἰς τὰ φιλόματα γίνονται; Ἐπ' ἀληθείας δὲν ἤμπορῶσαν νὰ εὑρεσιν ἄλλο μέσον τέτοιω φελεμώτερον, εἰς αἰχμῶν καὶ κατὰκεισιν ἡμῶν ἰδὲ Χριστιανῶν, ὅπῃ ἀμεινῶν, καὶ δὲ ἐνδυμῶν μεθ' ἑαυτὰς, ἀλλὰ κάμνουν τόσας ἀσπερείας εἰς τὴν ἑαπέζαν.

Ἐντι δὲ εἰς τὸ Βυζάντιον, ὅταν ἦτον Χριστιανισμῶν, τὴν ἡμέραν ὅπῃ ἠδέλασι σε σεφανώσῃ τὸν Βασιλέα, τῷ ἤφεραν τέσσαρας λίθους δευτέρους τὰ χρώματι, καὶ τῷ ἔλεγον νὰ δελεῖξῃ, ἄπο ποῖον λίθου ἠδέλε νὰ κτίσῃ τὸν τάφον τῆς Οὐσίας καὶ εἰς τὴν Ρώμῃ ἔχον συνήθειαν, ὅταν ψηφίσῃσι νέον Πάπαν, φέρουσιν ἐμπροσθεν αὐτῷ κομμάτι σαππὶ καὶ τὸ κάμνῃσι, λέγοντες. Οὕτως ἡ δόξα τῷ Κόσμῳ παρέρχεται. Ὁ ἐλέμῳν Γεωργίου ἐφόρῳσεν, ἀφ' ἔργῳ Πατριάρχῃ Αλεξανδρείας, νὰ κτίσῃ τὸν τάφον τῷ, καὶ νὰ μὴ τὸν σκεπάζουσιν, ἀλλὰ νὰ πηλῆν εἰς τὸ δέλος πᾶσαν Ἐορτῶν, ὅταν ἐφύρει τὴν Ἀρχιερατικῶν σολῶν, καὶ εἶχε τὸσῳ δόξαν, νὰ τῷ λέγῃ. Δέσποτα, ὤρισαι νὰ τελειώσῃ τὸν τάφον σε, ὅτι δὲν ἰξόβρεις τῆς ἡμέραν τῆς σῆς τελειώσεως. Τῷτο ἐγένετο, δεῖ νὰ μὴ ὑπερηφανώθῃσι τὸσῶτον οἱ μεγάλοι ἄνθρωποι δεῖ τὴν φρόσκαρον δόξαν, ἀλλὰ ἐνδυμῶν τῷ θανάτῳ νὰ πεπεινῶνται. Ἡ ὄντως φιλοσοφία δεῖ μελέτη θανάτου, καὶ τὸν μέγαν Βασιλεῖον. Ἐνδυμῶν πάντοτε, ἄνθρωπε, ὅτι ὡς θνητὸς ὅπῃ εἶσαι ἔχεις νὰ ἄποθῶνῃς μίαν ἡμέραν, ἐπεὶ ἐδεῖς δύναται νὰ φύγῃ αὐτὸ τὸ ποπίεον, ὡς εἶναι Βασιλεὺς, Πατριάρχῃς, καὶ πᾶς ἄλλος ἐπίσημος ἄνθρωπος. Ἐρχεται ὥρα (καὶ δὲν ἰξόβρεις πότε) εἰς τὴν ὁποῖαν, ἐσὺ, ὅπῃ ἀναγιώσκεις σήμερον ταύτῳ τὴν Βίβλον, ὕμῃς εἰς ὅλα τὰ μέλη ἐσὺ, ὅπῃ ἀναγιώσκεις σήμερον ταύτῳ τὴν Βίβλον, ὕμῃς εἰς ὅλα τὰ μέλη καὶ αἰδῶσες, νὰ δρέθῃς εἰς εἷα κρεββάτι, ἀναμῶν τὴν φεβερῶν πληγῶν τῷ καὶ αἰδῶσες, νὰ δρέθῃς εἰς εἷα κρεββάτι, ἀναμῶν τὴν φεβερῶν πληγῶν τῷ θανάτῳ. Τότε συνάζονται αὐτοὶ οἱ δευλογισμοὶ νὰ σε φλίβῃσι, ὅτι πᾶς ἀφίνας τὸν πλεῖτον καὶ τὰ ὑπάρχοντά σε παντέρημα, τὰ ὁποῖα ἐσωάζεις μὲ τὸσον κόπον καὶ μόχθον, δεῖ νὰ τὰ ἀπολαύσῃσι ἄλλοι, καὶ ἐσὺ νὰ δώσης ἀπολογίαν τῷ δικαίῳ Κριτῇ δεῖ πᾶς ἀδικίας, ὅπῃ ἔκαμες, ἕως νὰ τὰ δόκῃς. Τότε ἀναχωρεῖς ἀπ' ἐδῶ, καὶ τινὰς ἄπο τῆς φίλης καὶ ἡγαπημῆς σε δὲν ἤμπορεῖ νὰ σε δώσῃ τινὰ βοήθειαν, ἀλλὰ γίνεται ὁ φημῶν εἰς δευλογισμῶν. Οἱ κληρονομοὶ λαμβάνῃσι τὸ παρῶν, τὴν σάρκα οἱ σκάλῃς, καὶ τὴν ψυχὴν σε οἱ δαίμονες, οἱ ὁποῖοι νὰ σε δίδῃσι τὸσας πολέμους τὴν ὥραν ἐκείνῳ τῷ θανάτῳ, ὅπῃ νὰ ἀσαστῆς σφοδρῶς, ὀδυρόμῳ ἀκαίρῳ τὴν αἰχρῶν πολιτείαν σε, καὶ νὰ λέγῃς ταῦτα μὴ δακρῶν. Οὐαί μοι τῷ ἀθλίῳ, πᾶς ἠνάλωσα κακῶν τὸν καιρὸν, ὅπῃ ὁ Κύριος μὲ ἔδωκε δεῖ νὰ δεῖν ἐνάρετα, καὶ ἐγὼ τὸν ἐδῶ πάντα εἰς μετῶρισμῶν, εἰς πορνείας, καὶ ἄλλας αἰχρῶν ψυχοβλαβεῖς, καὶ τῶρα φόβῳ πολλῷ καὶ ἔρω σινέχομαι; πᾶς νὰ φερασθῶ τῷ δικαίῳ Κριτῇ; τίνος νὰ ζητήσω βοήθειαν; Αὐτῷ καὶ ἄλλα ὅμοια φέλεις ἔχει εἰς τὸν νῦν σε, ἀμαρτωλῶν, νὰ ἀναθεματίζῃς τῆς σαρκὸς τὴν ἰδονὴν καὶ ἀπολαύσῃ, ὅπῃ σε ἔκαμε νὰ εἰσέλθῃς εἰς τὸσον κίνδυνον, καὶ νὰ ὀδύρεσαι ἀναφελῶν, ὅτι δὲν εἶσθῃς τότε εἰς τὸσῶτον ἀνάγκῃ τινὰ βοήθειαν. Καιρὸς δὲν εἶναι πλέον ζωῆς, ἔτε μετανοία συγχαρεῖται, νὰ σρέψῃς ὀπίσω εἶναι ἀδύατον, καὶ νὰ περάσῃς χωρὶς ἐξέτασιν ἀνῆμπορετον. Διὰ τῷτο ἄς εἶσαι πᾶρα ἔτοιμος, καὶ νὰ πᾶς ἄπο ἑτέρων φεραδείγματα. Ἐκείνος ὁ μέγας βασιλεὺς τῆς Βαβυλωνίας καὶ πᾶσης Ἀσίας, ὁ Σαλατίνος; λέγω, ὁ πᾶς διωκτὸς καὶ ἀνδραγαθῶν,

ὀφθαλμοὶ κλεισμένοι, ἢ γλῶσσα σιγάτα, δεδεμένοι αἱ χεῖρες, οἱ πόδες
 ἀκίνητοι, καὶ ἀπλῶς, ἅπαντα ἢ διμορφία τῆς σώματος νὰ καταφρονήσιν.
 ἢ δωάρις νὰ ἀφανισθῇ, καὶ ἢ τιμὴ νὰ μεταβῆ εἰς ἀτιμίαν καὶ καταφρόνησιν.
 Μέγας ὁ κλαυθμὸς καὶ ὀδυρμὸς τότε ὅταν τὸ κάλλος μαραινέται ὡς αὐτὸς, ὡς
 ἀτιμίς, καὶ ἑωδιὴ δρόσος, καὶ πᾶσα δόξα ὡσεὶ σκιὰ ἀνύπαρκτος, καὶ ὡς ἐνύπ-
 νιον ἀκαιροφαντασὸν ἀφανίζεται. Πᾶ τότε ὁ χρυσὸς καὶ ὁ ἀργυρὸς; ἢ τῆς οἰκτιρῆ-
 σης πλυμυρία καὶ ὁ θέρυβος; ἢ ὁ πλεῖτος, ἢ ὁ σιωδός ἢ ἡ δόξα, ἢ τῆς
 τῆς συγγῆν καὶ φίλων διατάται ποσῶς βοηθῆσαι τῆς ἀδελφείας ψυχῆς, ἀλλὰ δια-
 κρῦει ἀσύντητα, καὶ ἐχθρὸς ἔρχεται ὁ ἐλεῶν αὐτῷ. Πρὸς τὰς Ἀγγέλους τὰ ὄμματα
 ῥέπεισα, ἀφαντα καθικετόβει. Πρὸς τὰς ἀνθρώπους τὰς χεῖρας ἐκτείνεσα,
 ἐκ ἔχει τὸν βοηθῆντα, ἀλλ' ἀπέρχεται εἰς ἑδὸν, ὡς ἐδέποτε διώδουσε, καὶ
 ἀπαρτίζεται εἰς δίκαιον καὶ φοβερόν Κριτῶν εἶδα προσωποληψία ἐκ ἔσιν, ἀλλ'
 ἐν ἀξιώματι ἴσω πλάσιος καὶ πένης, Βασιλεὺς καὶ κρατιώτης παρίστανται. Ἐὰν
 αὐτὰ ἐσοχάζωντο οἱ Βασιλεῖς καὶ δωάσαι, οἱ ἀρχαῖοι καὶ πλάσιοι, οἱ Ἡγεμό-
 νες καὶ ἄρχοντες, ἐταπεινώοντο, νὰ μὴ ἀδικῶσιν, ἔτε νὰ καταφρονῆται τὰς
 πεινήτας. Ἄκουσον, ἀρχαῖοι ἄρχων (ὅπως μεγαλαυχεῖς ποῦτον, καὶ ὑπεραίρε-
 σαι, καὶ ἄρχεις μὲ ἀναιχαιωτίῳ εἰς ὑπόταξιν καὶ ὑδὸν ἰσχυρίαν τῆς σαρκὸς, ὡσεὶ
 νὰ ἦσεν ἀθάνατος) τί λέγει Ἡσαΐας ὁ μεγαλόφρονος. Πᾶσα σὰρξ χόρτος,
 καὶ πᾶσα δόξα ἀνθρώπου, ὡς ἄθος χόρτου. Καὶ ἄντως κατὰ τὴν ἀνατέλειαν τῆς
 Ἡλίας, ὁ χόρτος ξηραίνεται, καὶ ἡ ἀραιότης αὐτῆς ἀφανίζεται, ἔπειτα καὶ ὁ ἀνθρώ-
 πος, ἐπὶ αὐτῆς εἰς τὸ ἄθος τῆς ἀτυχίας καὶ πλέτε αὐτῆς, ὡς ἐν ῥοπῇ ὀφθαλμοῦ
 ἀπόλλυται, κλαύσατε ἐν, πλέσιοι, ὁλοθύζοντες ἐπὶ τῆς ταλαιπωρίας ὑμῶν,
 κατὰ τὴν σὰρξ λέγει ὁ Ἀπόστολος Γάβριος, ὅτι ὁ πλεῖτός σας ἐσάπησε, καὶ τὰ ἰμά-
 τιά σας ἐγέναν σπιτόβρωτα, καὶ τὰ ἐξῆς. Γράφει ὁ Προφήτης Δανιὴλ καὶ τὸν Βαλ-
 τῆσιν τὸν Βασιλεῖα τῆς Βαβυλωνίας, ὅτι ἔκαμε φίλον τῆς μεγαλειᾶν. καὶ ἐ-
 δίων, καὶ πίνων μὲ τὰς παλακίδας, ἐμάθουσε, καὶ τὴν νύκτα καὶ παίδουσιν τῆς
 ἀνομιᾶς τῆς πᾶν ἐφόνουσαν. Εἰς τὰς πράξεις τῆς Ἀποστόλων φαίνεται, ὅτι ἰσάμε-
 νος ὁ Ἡράδης ἐνδεδουμένος πορφύραν βασιλικῶν ἀπορῶζετο τὰς ἐπαίνας καὶ ἐγκά-
 μια γέμοντα βλασφημίας, ὅπως ἐλεῶν ὁ μαρὸς λαός. ὅθεν αὐτῷ τῷ ὄραν
 τὸν ἐπλήρωσεν Ἀγγελοῦ Κουεῖς, καὶ ἠκούσθησαν σκαλικόβρωτος, ἀπαρτίζετο ἐξ
 ψυχῆ. Καὶ ἐ μόνον ἐπι, ἀλλὰ καὶ ἄλλοι πολλοὶ ὁμοίως ἠρπάγησαν εἰς μίαν ἐπι-
 μίαν, καὶ δὴ τὰς ἀφελήσε ποσῶς ἢ δωάρις, ἢ ἡ δόξα, καὶ ὁ πλεῖτος αὐτῆς, ἔτε ἢ
 σοφία καὶ μάθησις, νὰ φύγῃν ἀπὸ τὸν θάνατον, ἀλλὰ μάλλον δεισκονταὶ καὶ τῆς
 δόξαν καὶ ἀτυχίαν τῆς εἰς δειμυτέρων καὶ πανώδων κόλασιν. Τί ἐγέναν οἱ φιλό-
 κσομοὶ ἐκεῖνοι, ὅπως ἐνδουμάδε, καὶ ἔφαγον μετ' ἐσῶς, καὶ ἐπιαν, φαγητὰ καὶ ποτὰ
 ἀραιότατα, ἐξοδίζοντες τὸν καιρὸν ματαίως καὶ ἀφρόνως, εἰς κραιπάλων, καὶ μέ-
 θων, εἰς μετeweισμὸς, γέλοια, μύθων, χορῶν, καὶ ἔφαγον, καὶ εἰς ἄλλα μά-
 ταια πράγματα; Πᾶ εἶναι τώρα οἱ συγγῆεις, καὶ φίλοι σας, οἱ ἀδελφοὶ, οἱ γο-
 νεῖς, καὶ τὰ τέκνα σας; Τί ἐγέναν, καὶ ποσῶς δὴ φαίνονται; Ὅλοι ἐφελπτι-
 σον τὸν ἀγιάγερτον δρόμον, εἰσῆλθον εἰς τὸν ἄχαρον ἄδων, καὶ παντελῶς ἠφανί-
 σθησαν. Δὴ εἰμὲν εἰς τὸν τάφον τῆς ἀλλοτῆς, μόνον σκαλῆκας, βρώμων, ἐκπλη-
 κα καὶ ξηρὰ κόκαλα. Ἐδόθη ἢ σὰρξ αὐτῆς εἰς τροφὴν τῆς σκαλῆκων, καὶ ἢ ψυχή
 τῆς νὰ βασανίζεται πάντοτε. Διὰ βραχείων ὑπόταξιν, καὶ μικρῶν ὑδουμένων,
 καὶ ἀρχῆσα γέλοια, καὶ καὶ ἀπαρτίζοντων ὑπόταξιν, ἐκληρονομήσαν τῆς
 τιμῆς

τιμωρίαν αιώνιον, ἢ ἐπὶ τῆς κοσμικῆς σωτηρίας, ὅτῃ εἶχασιν ἐδά, σωαυ-
λίζονται πῶρα μὲ τῶν φοβερῶν ἢ ἀχημοπατίας δαίμονας. Τί τῶν ἀφέλθωσαν ἐν
αὐτοῖς πρότεροι ἀπολαύσεις, ὁ πλεονεξία, ἢ δόξα. οἱ δὲλοι, ὁ κόσμος τῶν ἰμα-
τίων, καὶ ἡ λοιπὴ ἄτυχία ἢ πρόσκαιρος; Ἐπεὶ ἐν πάντα ταῦτα, ὡς ἀσρα-
πὴ ἀφανίζονται, καὶ ὡς κἀπνὸς διαλύονται, καὶ δευ ἀφελῶσι ποσῶς μὴ θανά-
τον, ἐνδυμῶ κατ' ἐκαστῶ τῶν ὡραν ἐκένω τῶν φοβερῶν. καὶ τάξε, πῶς ἀ-
ποθαίνετε σήμερον, καὶ τὰ ἀφίρεις ὅλα παντέρημα.

Πολλοὶ δὲ εἰσπνούνται εἰς εἷνα χωράφιον, καὶ βόσκονται ὄρνιθες καὶ πετεινὰ
θεσποτισμῶν ὡδὲ κἀκεῖσε, γυρδόντας μύγαις, ἀκείδας, καὶ κἀνωπας. Καὶ
ἐκεί, ὅτῃ γυρίζον ἀμείμνω, γίνεται ἐξαιφνης ὁ ἀρπαγος λύκος, καὶ ἀρπάζει
εἷνα ἀπὸ τῆν μέσῳ, καὶ ξεχίζει, καὶ βῶγειτο. Τὰ ἐπιλοπτα φέγγον μὴ φόβω
πολλῶ, καὶ κρύπτονται, ἀμὴ εἰς ὀλίγῳ ὡραν ἀσοχῶσι ὡς ἀγνωσα καὶ μωρὰ
τὸν φόβον, ὅτῃ ἐπῆρασι, καὶ διαφῶσι πάλιν, καὶ βόσκονται. Σὴ εἶφει ὁ λύκος,
καὶ ἀρπάζει ἄλλο, καὶ βῶγειτο, αὐτὰ δὲ πάλιν κρύβονται ὡς τὸ πρότερον. Ὅμως
εἰς ὀλίγῳ ὡραν ἀσοχῶσι τὸν κίνδυνον, καὶ ἀφελῶσι βῶγειτο. Ὡς ἀνθρωποι
καὶ μείμνω, ἕως ἕ τὰ βῶγει εἷνα κατ' εἷνα, καὶ ἐξαλείφεται. Ὡς ἀνθρωποι
εἰς ὀλίγῳ ἀπολαύσειν τῶν ἡδονῶν τῶν Κόσμου καὶ σαρκικῶν ἀπολαύσεων, ἐξέχοντες
μύγαις καὶ ἀρπαγῶν παίγνια τῶν αἰῶνος τῶν, ἀφελῶσι βῶγειτο. Ἀλλ' εἰσπνούνται
εἰς τὸν κίνδυνον, ὅτῃ ἐρχεται ἐξαιφνης ὁ ἀρπαγος θάνατος, καὶ λαμβάνει τὸν φίλον ἀπὸ τὸ
μέσον σας, τὸν γυρδόντον, τὸν συγγῆν, τὸν ἡγαπημῶν σας, καὶ τότε μῆτε πάντες
ἀφελῶσι μὲ φόβον καὶ βῶμον, λέγοντες. Κύριε ἐλέησον, ἀπέθανον ἐκείνος, ὁ ἰχυ-
ρος, ὁ ἐντιμος, ὁ πλέσιος, καὶ ὁ σοφώτατος ἀνθρώπος, ἐκείνη ἡ κἀραία κόρη καὶ πᾶγ-
ρος. Ὡς πῶς ἡφανίσθη ἀμορφία ποσῶν, πῶς ἐχάθη τοιαύτη δύναμις, πῶς
ἐσβυσεν ἡ πᾶμφωτος λαμπὰς τῆς νεότητος; Οἱμοι, εἰὰ ἡδελα ἀποθανῆν ἐγὼ,
ὅτῃ ἐφραξα πόσας ἀμαρτίας, κακὸν τὸ ἐπάθονα, καὶ ποία κόλασις μὲ ἐδέχετο;
Αὐτὰ καὶ ἄλλα παρόμοια λέγοντες, μελετᾶτε νὰ ἐπιστρέψετε εἰς μετάνοιαν, ἀ-
μὴ εἰς ὀλίγας ἡμέρας ἀσοχᾶτε τὸν κίνδυνον, ἀμνημονεῖτε τῶν τεθνηκότων φίλων
σας, καὶ δίδεθε πάλιν ὡς ἀγνωσα πετεινὰ εἰς τὰς κοσμικὰς ἀπολαύσεις, καὶ
ἕπως ἐρχεται ὁμοίως ὁ θάνατος, καὶ λαμβάνει ἄλλον συγγῆν καὶ φίλον σας, καὶ
πάλιν ἄλλον ἐπαύειον, ἕως ὅτῃ σᾶς πέρνει ὅλας, καὶ ἀποθνήσκετε ἀδιόρθωτοι.
Ὡς ἀφρονες, καὶ ἀναιδιπότεροι τῶν ἀλόγων ζῶων. Δεὴ εἶναι ἀφελῶσι, νὰ πλα-
σῶνται τὰ ἀπνηρότα πετεινὰ, ἐπεὶ εἶναι ἀλογα ζῶα, καὶ δεὴ ἐξέδρασι, τὸ συμ-
πῆρον, ἕτε γυρίζον τὸν κίνδυνον, ἀμὴ εἰς ἐσᾶσι, Χριστιανοὶ, εἶναι ἐκπληξῶς
ὅτῃ εἶτε μὲ δύο φῶτα ἐσολισμῶν, τῶν λογικῶν, καὶ τῆς Πίστεως, καὶ ἀφελῶσι τὸ
καλὸν ἀπὸ τὸ κακόν, καὶ βλέποντες πόσας κατ' ἐκαστῶ νὰ ἀποθνήσκεσι, δεὴ
ἐπιστρέψετε εἰς μετάνοιαν, ἕτε μελετᾶτε τὸν θάνατον!

Γράφει ὁ Ἅγιος Ἰωάννης τῆς Κλίμακος εἰς ἕβδομον βαθμὸν τῆς αὐτῆς Βί-
βλου, ὅτι εἰς Μοναχὸς Ἡσύχιος ὀνομαζόμενος χωρηβίτης ἔκειον ἀμειλῶς εἰς τὴν
πολιτείαν, ἕπειτα ἀσθένει βαρέως, καὶ ἀνεχώρησεν ἀληθῶς ἡ ψυχὴ τε ἀπὸ τὸ
σῶμα, καὶ ἀφ' ἕ ἐπῆρασε μία ὥρα, ἀέση, καὶ μᾶς ἐφῶκαλέσει νὰ ἀγῶμῳ
ἕξω ἀπὸ τὸ κελλίον τε. Ἐπειτα κτίσας τὴν θύραν μὲ λίθους καὶ ἀσβεσον, ἐμε-
τεν ἕσω δάδικα χρόνης κτισμῶς, χωρὶς ποτὲ νὰ σωτύχη λόγον τινὰ, ἕτε νὰ

φάγη ἄλλο τίποτε, εἰμὴ μόνον ὀλίγον ἄρτον καὶ ὕδωρ, ἔχων δάκρυα ἀναίθρηκτα, ἐδυμῆμος τὰ φοβερά, καὶ ὄξαισια παράγματα, καὶ εἶδεν εἰς ἐκείνην τὴν ἕκασιν. Ἀφ' ἧ ἐγνωσάμεν, ὅτι ἐπλησίαζεν εἰς τὸ τέλος, ἐχαλάσαμεν τὸν ποῖχον, καὶ εἰσελθόντες, ἐαθαλάσαμεν αὐτὸν, γὰρ μᾶς κατὰ τίποτος λόγον ψυχοφελὴ πρὸς νεκροῖαν, ἀμὴ δὲν ἠθέλησε νὰ σωτύχη, καὶ ὅτι, μόνον ταῦτα. Ὁς τις μελετᾷ τὸν θάνατον, καὶ τὴν ὑπολογίαν, ὅπως μέλει νὰ δώῃ εἰς τὸ φοβερὸν τῆς Κυρίας Κεῖθελον, δὲν θέλει διωθῆναι νὰ ἀμαρτίσῃ, πώποτε. Ταῦτα εἰπὼν, ἐκοιμήθη ὁ θρισμακάριστος, καὶ ἅπαντες ἐθαυμάσαμεν εἰς αὐτὸν, ὅς τις ἦτον κρύτερον τὸσον ἀμελῆς, καὶ εἰς μίαν ὥραν νὰ μεταβατῆ εἰς πικρὴν τὴν θάνατον καὶ θείαν ἀλλοίωσιν. Ἔως ὅδε εἰσὶ λόγια τῶ ἀπόστολου Παύλου, καὶ δὲν ἔμπορεῖ νὰ ἀναμφισβήτη τινὰς εἰς τὸ, ὅτι ἡ μαρτυρία εἶναι ἀξίωσις ὅς τις πικρὴ Ἀγία, ὅς τις ἦτον παρὼν, καὶ εἶδεν ὀφθαλμοφανῶς τὴν ὑπόθεσιν. Μάλιστα πρέπει νὰ φοβηθῆμεν πολλὰ, συλλογιζόμενοι τὴν μετάνοιαν, ὅπως ἔπος ὁ Ὁσίος ἔκαμε καὶ τὴν φεικτὴν ὀπτασίαν ἐκείνων καὶ ἕκασιν, καὶ νὰ παχίσωμεν νὰ τὸν μιμηθῆμεν τὸ κατὰ δούμιον.

Εἰπέτε μὲς τὴν ἀλήθειαν εἰς ταῦτα τὴν ἐρώτησιν. Ἐὰν ἠθέλει προσάξῃ ὁ Βασιλεὺς νὰ σᾶς θανατώσῃ ἅπαντας, ἀμὴ ὄχι μίαν ἡμέραν ὅλης, ἀλλὰ νὰ σᾶς ἔχῃ φυλακωμένους, καὶ νὰ ἀγάζῃ σήμερον δέκα, αὐρεῖον εἴκοσι, τὴν ἄλλαν θάκοντα, νὰ τῆς θανατώσῃ, χάρις ποσῶς νὰ ἐξέρηται εἰς τὴν ἡμέραν τῆς τελείης αὐτῆς, μόνον νὰ ἀπαντησῇ κατ' ὥραν τὸν θάνατον, μετὰ πικρὴν καρδίαν καὶ μελέτην ἐσέκατε εἰς αὐτὴν τὴν φυλακὴν ἐσεῖς ὅλοι οἱ κατὰ δούμιον; Πῶς νὰ ἐδαπανᾶτε τὰς ὀλίγας ἡμέρας καὶ ὥρας σας; Ἀράγε εἰς παίγνια, μεταπεισμούς, φιλονεικίας, καὶ μάχας, καὶ ἄλλα ὅμοια; Οὐχί. Ἀλλὰ νὰ σέκετε ἡσυχάζοντες, μετὰ θλίψιν πολλὴν καὶ καθήθειαν, συλλογιζόμενοι τὸν μέλλοντα ἀπαραίτητον κίνδυνον. Εἰ δὲ καὶ ἠθέλητε σοχαδῆ τινὰς ἀπὸ λόγου σας νὰ παίξω, νὰ μάχωνται, νὰ φιλονεικῶσι, καὶ νὰ ἀρρολογῶσιν ἀμέριμνα, δὲν τῆς ἐκατακτενετὲ ὡς μαρὶς καὶ ἀγνώστες, ὅτι πῶς δὲν ἐφρόντιζαν καὶ τὴν ψυχὴν τῆς, νὰ ζῆτε σὺν τῷ Θεῷ συγχωρήσῃ, ἀμὴ ἐρλυαρέσῃ μετὰ τὴν ἔξοχον; Ὁ Χριστιανὸς μὲς εἰς ποσαὺτὴν ὑπόθεσιν ἀπεισκόμειται ἅπαντες ἡμεῖς τῷ Ἀδάμ οἱ ὑποκόνοι, καὶ τὴν ἐκείνην ἀνάστασιν, καὶ τὴν ἀποίαν κατεκείδημεν ὑπὸ τῆς Οὐρανίας Βασιλείας εἰς θάνατον. Ἡ δ' αὖ ἡμέρα φάγη ἀπ' αὐτῆς, θανάτου ὑποθαυμάσει. Καὶ μετὰ εἰς τὸν θάνατον ὅλοι σήμερον, ἢ αὐρεῖον, καὶ ἡμεῖς οἱ τυφλοὶ καὶ ἀνοήτοι δὲν μετάνοιμεν τὰς ἀμαρτίας μας, νὰ μᾶς συγχωρήσῃ, ἀλλὰ δαπανῶμεν τὰς ἡμέρας, καὶ ὥρας εἰς μεταπεισμούς καὶ παίγνια, ὡς περὶ νὰ μὴ ἦτον τῆς θανάτου ὑπόθεσις καταπαύω μας, ἀλλὰ νὰ εἰμὲν ἀθάνατοι πάντοτε. Ὁ τῆς ἀγνοίας μας. Τὴν ὑπόθεσιν τῆς θανάτου βασιλεῦς, νὰ μᾶς ὑποκεφαλίσωσιν ἀνοήτων, καὶ ἡμεῖς ζητήσωμεν σαρκικὰς ὑπολαύσεις καὶ κοσμικὴν ματαιότητα; Ἄνοιξετε τὰς νοπέτες ὀφθαλμούς σας, ἀμαρτωλοὶ, συγχωρήσατε τοῖς μισοῖσιν ὑμᾶς, πενήθησατε νῦν, καὶ θρηνώσατε, ἕως ὅπως κηρύξει τὸ δάκρυον, ζητηθήσατε, καὶ προσέχεθε, καὶ μελετᾶτε τὸν θάνατον, ὅτι δὲν ἐξέρητε τὴν ἡμέραν, ἕως τὴν ὥραν, ὅταν ἔρχεται ὁ Νυμφίος. Ἀγρυπνήσατε, καὶ νὰ εἰσελάτε εἰς τὰς γάμους μὲν τῶ φρονίμων παρθένων, ἵνα μὴ μόνοντες ἔξω μὲν τῶ μαρῶν, ἀδύναται ἀκαίρα τὴν ζημίαν σας, καὶ πενήθητε ἀπαρηγόρητα.

Κ Ε Φ Α Λ Α Ι Ο Ν , Κ'.

Περὶ τῆς β'. ἢ Κυρίως ἐλπίσεως, καὶ τῆς κοινῆς τῆς αἰθράτων ἐξαναστάσεως.

Πολὺν φόβον καὶ φόβον ἀείκασον ἔχει εἰς τὸν τὸν Κόσμον εἰς ἀποφασισ-
μῶς εἰς θάνατον, ὅταν τὸν δὴ γάλακιν ἀπὸ τῆς φυλακῆς οἱ δῆμοι, καὶ τὸν
ὑπάγων εἰς τὸ Κελσίον, καὶ τὴν ἀναγνώσει τὴν πικροτάτην ἀπόφασιν, καὶ εἰς τὴν
σαύτῃ ὀλιγοθυμίαν καὶ μικροφυλίαν ἔρχεται ἀπὸ τὸν φόβον τῆς τιμωρίας, ὅπως
χλωμαίνει ἡ ὄψις τε, ἡ γλώττα καὶ ἡ λάρυξ ξηραίνεται, τὸ αἷμα χαίεται ἀπὸ
παύσεως, καὶ τινὲς ἀπὸ τὴν ἀμέτρον ἀλιγοθυμίαν, ὅπως λαμβάνουσιν, ἀρῆσει χεῖδον
ἢ φυχήτες, ἀπὸ τῆς νὰ τῆς θανάτωσιν τὸ ξίφος. Ἀλλὰ τί ἔχει νὰ κάμῃ ὅλον ἐπεὶ
συγκεινώντας τὸ μὲ τὸν φόβον ἐκείνον, καὶ σύγχυσιν, ὅπως θέλωσι λάβῃ οἱ παλαι-
πρωὶ ἀμαρτωλοὶ τὴν ἄραν ἐκείνῃ τὴν φοβερὰν τῆς δευτέρας τῆς Δεασοῦ ἐλπίσεως;
ὅταν τῆς κράξουσιν οἱ ἅγιοι Ἄγγελοι νὰ δώσῃ ἀπολογία φρικτῶ τῆ ἀδικα-
τω Κεῖτῃ, καὶ ὅλας τὰς πράξεις καὶ λόγια, καὶ θαλογισμῶς τῆς καρδίας τῆς; Τί
νὰ ῥῆσιν τότε; πῶς νὰ κρυπῶσι; πῶς νὰ βοηθηθῶσιν οἱ τάλανες; Εκκεῖ δάκρυα
δὲν χεῖσιν τίποτας, ἢ μετάνοια ἐκεῖν ὠφέλιμα, αἱ προσέχαι δὲν ἀκούονται.
Ἀφ' ἧς ἡ τελειοτάτη ἄρα τῆς ζωῆς τελειώση, δὲν δίδεται πλέον καιρὸς πρὸς με-
τάνοιαν. Πλεῖτος, δυναστεία, καὶ ἄλλα τῆς Κόσμου ὅμοια δὲν ὠφελεσι ποσῶς,
καὶ τῶ Παροιμίαν. Οὐκ ὠφελήσει ὁ πλεῖτος ἐν ἡμέρᾳ θυμῆ. Δικαιοσύνη
δὲ ῥύεται ἐκ θανάτου. Λέγει δὲ καὶ ὁ Εὐαγγελιστὴς Ματθαῖος ταῦτα περὶ τῆς τῆ
Κυρίως ἐλπίσεως. Ὡς περὶ ἡ ἀσραπὴ ἐξέρχεται ἀπὸ Ἀνατολῶν, καὶ φαίνεται εἰς
Δυσμῶν, ἔπως ἔσαι καὶ ἡ παρουσία τῆς Υἱοῦ τῆς αἰθράτων. Εὐθείας δὲ καὶ τῶ
θλίψιν τῆς ἡμερῶν ἐκείνων ὁ ἥλιος σιοτιθῆσεται, καὶ ἡ Σελῶν, οἱ ἀστέρες
πεσῶνται ἀπὸ τῆς Οὐρανοῦ, καὶ τὰ ἔξῃς. Λοιπὸν εἰς ἔχωμην τῶρα τοῖσιν φόβον,
ὅταν ἀσράπτῃ καὶ βροντᾷ δυνατὰ, δειλιώντες, μὴ ἔλθῃ κεραυνὸς νὰ μᾶς θά-
νατώσῃ, καθὼς τὸ ἔπαυον πολλὰς τινὲς, ποταπὸς φόβος, καὶ ποῖος φόβος
θέλει καταλάβῃ τὸν Κόσμον ὅλον τὴν φοβερὰν ἐκείνῃ ἡμέρᾳ, ὅπως ἔχει νὰ ἔσο-
μάξῃ ἡ γῆ, νὰ μωγγισῇ ἡ θάλασσα, νὰ ἐξάψῃ ὁ ἀὴρ, νὰ κατέβῃ πῦρ, νὰ
κατακαύσῃ παῖται τὸν Κόσμον; Ἐπειτα νὰ ἔλθῃ καὶ δόξης πολλῆς καὶ δυναμείας
ὁ Βασιλεὺς τῆς Βασιλοῦντων καὶ πασῶν τῶν Οὐρανίων Δυναμείων, ἐχὶ καθὼς
ἦλθε ἑσπότερον ὀτελής, καὶ καταφρονεμῶς ὑπὸ πολλῶν, ἀλλὰ μεγαλοφρονεῖ καὶ
ἐσδοξος, καὶ ὑπὸ πάντων προσκινεμῶς ὑπὸ πολλῶν, ἀλλὰ μεγαλοφρονεῖ καὶ
Χεῖρὸς ταπεινὰ καὶ ἀπόκρυφα, χαλεκὸς τινὸς δόξης, κεκρυμμένος ἐννεία μίλλας εἰς
τὴν Παρθενικῶν Μήτρῳ, ἀμὴ τότε νὰ ἔλθῃ καὶ δόξης πολλῆς ἐμφανῶς, καθὴ-
μῶς ὅτι νεφέλης φωτεινῆς. Τότε ἐβλήθη εἰς πενιχρὸν ἀσῆλαιον, ἀνεκλήθη εἰς
τὴν φάτιν τῆς ἀλόγων, καὶ ἐνεδύθη πτωχὰ καὶ ὀτελή ἀπάργανα, ἀμὴ εἰς τὴν δευτέ-
ραν, νὰ εἶναι ἐσδοξος, καὶ ὑπὸ πάντων Θεὸς τῆς μεγαλειότητος γνωρίζομῶς. Εἰς τὴν
πρώτῃ ἦλθε καὶ σαρκὸς παθητῆς ὡς βροτὸς, καὶ εἰς τὴν β'. καὶ ἀπαθείας ἐστίας
Θεοφρονεῖς. Τὸ πρῶτον Σωτὴρ πανάγαθος, καὶ τὸ δευτερον Κεῖτῆς φοβερῶτα-
τος. Τότες ἦλθε καὶ τῆς ἀμαρτωλῆς, ἀμὴ τῶρα ἔρχεται καὶ τῆς ἀμαρτωλῶν.
Τότε καὶ νὰ πάθῃ μὲ τῆς ἐκλεκτῆς, καὶ τῶρα καὶ νὰ βατιλῶσῃ, καὶ νὰ σωδοξασθῇ
μετ' αὐτῆς. Εἰς τὴν πρῶτῃ ἔλθουσιν αὐτὴ δὲ ἐπρόλαβαν σημεῖα καὶ τέρατα, νὰ

μαρτυρῆσι τῷ παρσῆσι αὐτῶ, ἀμὴν εἰς τῷ δούτερον θέλω φαίνεσθαι τὸ σαση-
 μεία εἰς τὸν Ἡ'λιον, εἰς τῷ Σελήνῳ, καὶ πάντα τὰ κτίσματα, ὅπως ἐὰν τὸν
 ἐγνωρίσωσιν ὅλοι, ὅτι ἔρχεται Κεῖτης τῆς ἀπάντων, ἔξ' ἡνὰ δὲ δώσῃ σῖος ἐκά-
 στῇ καὶ τὰ ἔργα τῆ. Ὁ σοφὸς Γεράνυμος λέγει εἰς τὰ Βιβλία τῆ, πῶς ἤυρκεν
 εἰς τὰς Χρονογραφίας τῆς Εἰβραίων, ὅτι ἔχεν ἐὰν ἀπολάβῃ τῷ ἔλθῃ τῆ Χει-
 ρῆς δώδεκα σημεῖα, ἦγεν τῷ ἀ. ἡμέραν, ἐὰν ὑψώθῃ τὸ σῆτον ἢ θάλασσα, ὅπως
 ἐὰν ὑπερέβῃ δεκαπέντε πήχαις ὅλα τὰ ὄρη, ὅχινα τὰ σκεπάσῃ, ἀλλὰ ἐὰν ἐ-
 κεται εἰς τὸν τόπον τῆς, ὡς ἐὰν ἐὰν ἦτον τειχὸς ἑξήκοντος. Τῷ β'. ἐὰν κατέβῃ
 τὸσον βαθύτα, ὅπως χεδὸν ἐὰν μὴ φαίνεται. Τῷ γ'. ἐὰν φαίνονται ἐπάνω εἰς τῷ
 θάλασσαν τὰ μεγάλα κῆπῃ καὶ θηροφόρα, ἐὰν φωνάζῃ τὸσον διαπῆ καὶ μεγά-
 λα, ἐὰν ἀκείται ἢ φωνή τῆς ἕως τὸν Οὐρανόν. Τῷ δ'. ἐὰν κατακαυθῇ ἢ θάλασ-
 σα, καὶ πάντα τὰ ὕδατα. Τῷ ε'. ἐὰν ἰδρῶσεν αἷμα ὅλα τὰ δένδρα τῆς γῆς καὶ χορταίεα.
 Τῷ σ'. ἐὰν γῆ σῆας σεισμὸς οἰκευμῆκος εἰς ὅλον τὸν Κόσμον τὸ σῆτον μέγας καὶ φοβε-
 ρὸς, ὅσον ἐὰν μὴ διώεται ἀνθρώπος, ἔπε ζῶων, ἐὰν σαματίσῃ τῆς πόδας αὐτῆ, ἀλ-
 λά ἐὰν πέσῃ ὅλαις ἢ οἰκοδομαῖς, καὶ τὰ κτίεα, καὶ ὅλα τὰ βενα, καὶ πᾶς τόπος ὑψι-
 λῶς, ἐὰν γῆ μία πεδία ὅλος ὁ Κόσμος. Τῷ ζ'. ἐὰν κτυπῶσιν οἱ λίθοι καὶ πέτρας
 ἀλλήλων τῆς, ἐὰν συνξίβωνται. Τῷ η'. ἐὰν ἀνοίξῃ τὰ μνήματα ἀπὸ Ἀνατολῶν ἢ
 ἀπὸ Δυσμῶν, ἐὰν εἶγεν τὰ κόκκαλα τῆς ἀπεθαμμένων, ἐὰν σέκωνται ἀνω-
 θεν τῆς γῆς. Τῷ θ'. ἐὰν πέσῃ τὰ ἄσρη ἀπὸ τὸν Οὐρανόν, καὶ τὰ κῆπῃ ὅλα ἐὰν
 σωμαζῶνται εἰς τὰ πεδία, ἐὰν φωνάζῃσιν ἰχυρῶς χωρεῖς ἐὰν βόσκωνται. Τῷ
 ι'. ἐὰν ἀποθάνῃ ὅλοι οἱ ἀνθρώποι, ἔξ' ἡνὰ ἀναστῆσιν μετὰ τῆς ἀλλῆς μεθ' αὐτοῖον.
 Τῷ ια'. ἐὰν καταφλεχθῇ ὁ Οὐρανός, ὁ ἀήρ, καὶ ὅλον τὸ πρόσωπον τῆς γῆς ὑπὸ
 πυρὸς σφοδρότατος. Τῷ ιβ'. ἐὰν γῆ εἶος Οὐρανός, καὶ γῆ καινὴ, καὶ τότε ἐὰν
 ἔλθῃ ὁ φοβερὸς Κεῖτης ἐμφανῶς, καὶ πῦρ ἐὰν προπορεύεται αὐτῆ, καθὼς λέγει
 ὁ Δαβὶδ. Ὁ Θεὸς ἐμφανῶς ἦξει, καὶ ἐὰν ἀσπασιπῆσεται. Πῦρ ἐνώπιον αὐτῆ καὶ
 ὁ δὲ μέγας Βασιλεὺς λέγει, ὅτι ἀφ' ἑ καθαρίσῃ τὸν Κόσμον ὁ Κύριος ἔξ' ἡνὰ πυ-
 ρὸς (τὸ ὅποιον πῦρ θέλει ἀνέβῃ ὑπεράνω τῆς ὀρέων δεκαπέντε πήχαις, καθὼς καὶ
 τὸ ὕδωρ τῆ κατακλυσμῆ) τότε θέλει ἔξ' ἡνὰ χωρεῖσιν τῷ θέρμῳ ἀπὸ τὸ φῶς, τῷ
 μὴ καύσιν ἐὰν σείλῃ εἰς τῆς ἀμαρτωλῶς ἔξ' ἡνὰ σφοδρότερον τῆς κόλασιν, τὸ δὲ φῶς
 ἐὰν δώσῃ τοῖς δικαίοις, ἔξ' ἡνὰ ἔχεν ὑπεροπότερον ἀφροσύνη καὶ ἀγαθίαςιν.
 Τότε γὰρ καθίσει ὁ Κεῖτης ἐπὶ θρόνον δόξης αὐτῆ, καὶ σωμαχθήσονται ἐμφο-
 θεν αὐτῆ πάντα τὰ ἔθνη, καὶ τὰ ἔξῃς. Διὰ τέσσαρας αἰτίας εἶναι χεῖρα ἐὰν γῆ
 ἢ οἰκευμῆκος Κεῖταις. πρῶτον μὴ, ἵνα φανερωθῇ ἐν αὐτῇ ἢ δικαιοσύνη τῆ Θεῆ,
 ἔπος εἰς τῷ πληρωμῆ τῆς ἀγαθῶν, ὡς εἰς τῷ τιμωρίαν τῆς φαύλων κατὰ
 ἔξῃς, καὶ τὸν λόγον τῆς Φαλμωδῆ. Γινώσκεται Κύριος κείματα ποιῶν. Καὶ τῷ
 ἢ Ἀποκάλυψιν. Πάντα τὰ ἔθνη ἦξοσι, καὶ προσκυνήσασιν ἐνώπιόν σου, ὅτι
 ἢ τὰ δικαιώματα σου ἐφανερώθησαν. Δούτερον, ὁρῆται μετὰ δικαιοσύνην ἐὰν ἐπα-
 νεθῆσιν τὰ καλὰ ἔργα ἐνώπιον πάντων Ἀγγέλων τῆ καὶ ἀνθρώπων, καὶ τὰ
 πονηρὰ ἐὰν κατακλιθῆσιν, καθὼς ὁ Παῦλος μᾶς ἔδειξεν ἐὰν μὴ κείνωμεν τινα
 ἀπὸ καιρῆ, ἀλλὰ ἐὰν καρτερῶμεν τῆς Δεσποτῆ τῷ ἔλθῃ, ὅπως φαίνεται τὰ ἀπὸ
 κρυφα, καὶ τότε θέλει κείνη ὑπ' αὐτῆ πᾶς σῆας. γ'. ἢ κείται τῆς ἀνθρώπων
 σφάλλει πολλα εἰς τῷ ζωῷ ταύτῳ, ἔξ' ἡνὰ κείνει τὰ ἔξῃς ἀπὸ φαίνονται,
 ἀμὴν δὲ ἔξ' ἡνὰ ἔξῃς, ἀλλὰ νομίζονται ἀρνες οἱ λύκοι, καὶ θηρία τὰ ἀπὸ
 βα

τίας, ὅτῃ ἐπαράξασιν ὄλων τῶν ζώων, δημοσιάζει καὶ φανερωθῆσι, καὶ
 ταῖς αἰτίαις ὅλος ὁ Κόσμος, καὶ κατακλιθεὶς ἐνώπιον πάντων τῶν Ἀγγέλων καὶ
 ἀνθρώπων. Τότε καὶ βοῶσι καθ' ἡμῶν τῶν ἀμαρτωλῶν οἱ βεῖς ἐπι κατήγοροι.
 Πρῶτος, ὁ δαίμων, ὅστις θέλει καὶ δείξει ἐγγεγραμμένας πάσας τὰς ἀμαρτίας,
 ὅτῃ ἐπαράξασιν, πᾶς, καὶ πότες, καὶ ποῖον ἔσται, καὶ βοᾷ πρὸς Κύριον, λέγων.
 Δικαιοῦτε Κριτὰ, ὅτις ὁ ἀμαρτωλὸς δὲν ἐφύλαξε τὰς ἐντολάς σου, ἀλλὰ μάλλον
 ἐτέλει διωκτικῶς τὰ σαρκικά τε θελήματα, λοιπὸν ὑποφασίσαι τον καὶ τὰς ἀμαρ-
 τίας σου. Ὁ β' κατήγορος εἶναι ἡ καρμὴν εἰς τὰς Βίβλους, καὶ ἰδοὺ ὁ Κύριος
 καὶ ἡμῶν, αἱ ὁποῖαι καὶ εἶναι γεγραμμένας εἰς τὴν Βίβλον. Καὶ εἶδον
 καὶ ἡμῶν τῶν κριτῶν, καθὼς λέγει ὁ Γαλιθαῖος εἰς τὴν Ἀποκάλυψιν. Καὶ εἶδον
 τὴν νεκρὸν μικρὸν καὶ μεγάλων ἐσώπων ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ, καὶ Βίβλους ἰσχυρῶς
 ἠσαν, καὶ ἐκείνοι οἱ νεκροὶ ἐπ' αὐτῶν γεγραμμένων ἐν τῶν Βίβλοις, καὶ τὰ ἔργα
 αὐτῶν. Τέλος κατήγορος ἡμῶν εἶναι ὅλος ὁ Κόσμος καθὼς λέγει ὁ Χρυσό-
 σομος. Τῶν ἡμερῶν ἐκείνων δὲν θέλωμεν δυνάμειν ἀποφασισθῆναι τὸν Κρι-
 τῶν, μετὰ τὸ καὶ εἶναι καθ' ἡμῶν ὁ Οὐρανὸς, ἡ γῆ, τὸ ὕδωρ, ὁ ἥλιος,
 τὰ ἀστῆρα, καὶ πᾶς ὁ Κόσμος. Ἐτι δὲ καὶ ὁ φύλαξ τῆς ψυχῆς Ἀγγελος τὸ καθ' ἑαυ-
 τῶν γινώσκων τὰ ἔργα καὶ λόγια ἅπαντα, θέλει μαρτυρῆσαι τότε τῶν ἀληθειῶν.
 Φαίνεται εἰς τὸ Λαυσαικόν, ὅτι οἱ Ἀδελφοὶ παρεκάλεσαν τὸν Ἀββᾶ Ἀμμὸν,
 καὶ τὴν εἰρηλίον λόγον ψυχωφελῆ, καὶ ἀπεκρίνατο, λέγων. Ὅστις θέλει καὶ λυθῆναι
 ἀπὸ τῶν παγίδων τῶν ἁβέλων, ἵνα μὴ πέσῃ εἰς τὴν φοβερὰν ἄβυσσον τῆς κολά-
 σεως, ἃς ἔχει τὸν νεκρὸν καὶ τὴν καρδίαν τὴν πάντοτε εἰς ἐκείνῃ τῶν φοβερῶν ὑποφασ-
 σιν, ἡ ἐκφωνήσει ὁ δίκαιος Κριτὴς καὶ τῶν ἀμαρτωλῶν, καὶ ἃς γίνεται μετὰ τὸν
 φόβον καὶ θλίψιν, ὅσων ἔχουσιν εἰς τὴν φυλακὴν οἱ κλέπτει καὶ λησὶ ἐκδεχά-
 μνοι καθ' ὅραν τῶν θανάτων ὑποφασσιν. οἱ τινὲς ἰξόροντες, ὅτι δὲ δύνον-
 ται καὶ λυθῶσθαι ἀπὸ τῶν κινδύνων, κλαίουσιν ὀδυρόμενοι διωκτικῶς, καὶ ἐρω-
 τῶσι καὶ τὸν Κριτῶν, πότε ἔρχεται καὶ τὴν ὑποφασίσαι τὸν θάνατον. Οὕτω πρὸς
 περὶ τὴν κάμνην ὁ Μοναχὸς, καὶ πᾶς ἄλλος πιστὸς Χριστιανός, καὶ λέγει καθ' ὅραν μετὰ
 τῆς καρδίας καὶ σαρκῶν θερμῶν. Οἱμοι, οἱμοι τῶν ἀδελφῶν, πῶς καὶ πῶς
 εἶναι τῶν φοβερῶν ἐκείνων ἡμερῶν εἰς τὸ ἀδικῆσαι Κριτῶν, καὶ δάσω ὑποφασίσαι
 καὶ τῶν ἀμαρτιῶν καὶ φαύλων πολιτείαν μετὰ τὸν αἰώνιον. Ναι, ἀδελφοὶ μετὰ τῶν
 ἀμαρτιῶν, ὅτι ὅστις ἐκ ἔχει τὸν φόβον εἰς τὴν καρδίαν τε, ἐν δικαίᾳ πίπτει εἰς τὴν
 ἀμέλειαν, καὶ ἄλλα ἄλλα ἀμαρτήματα. Ἀλλὰ ἃς ἔλθωμεν εἰς τὴν μακαρίαν ἐκεί-
 νην φωνὴν καὶ παμπόθητον, ὅτῃ θέλει εἰπεῖ ὁ Δεσπότης πρὸς τὴν φίλῃν τε τότε
 ἀφ' ἑποίησιν ὁ Βασιλεὺς τῶν ἔξέτασιν, καὶ χαρῆσιν τῶν δικαίων ἀπὸ τῶν ἀμαρ-
 τῶν, καὶ τὴν εἴση εἰς τὸ δεξιὸν μέρος, ἐρεῖ αὐτοῖς ταῦτα μετὰ ἀγαλλιάσεων
 προσώπων. Δεῦτε οἱ ὀλοκλήροι τῶν Πατρῶν μετὰ, κληρονομήσατε τὴν ἡτοιμασμένην
 ὑμῖν Βασιλείαν ἀπὸ καταβολῆς Κόσμου, καὶ τῶν ἐξῆς. Ἐλθετε, ἐκλεκτοὶ μετὰ δέλοι,
 καὶ καταλάβετε τὴν τῶν κριτῶν τῶν κόπτεσας πολυπλάσιον, ἐλάτε καὶ λαβετε
 Βασιλείαν ἀτελείητον, χαρὰν ἀνεκλάητον, καὶ δόξαν ἀμάρωντον. Εἰς τὴν προ-
 τέρην μετὰ ἔλθουσιν ἐξ ἡρόμεν ἄνθρωπος παθῆτος, καὶ ὑπέμενα καὶ τὴν ἀγάπῃν σας
 ἐμπαιγμὸς καὶ μάστιγας καὶ ἐπονείδισον θάνατον, καὶ σὰς ἔδωκα εἰς τὸ φῶς τῶν
 Σάρκα μετὰ, καὶ ἐπὶ σας πολλὰς θεραπείας σας ἔκαμα, καὶ πᾶρα πάλιν ἤλθον καὶ
 σας δεῶτα, καὶ καὶ σας δάσω τὴν δόξαν μετὰ. Ἡ Βασιλεία μετὰ εἶναι ἐδικαίωσας.
 καὶ Θεοῦ μετὰ Μακαρίων σας. οἱ Ἀγγελοὶ συμπολιτῆσαι σας. ἡ Μήτηρ μετὰ
 σας.

σας, ὁ Πατήρ μου ὑμέτερος, καὶ ἐγὼ Ἀδελφός σας. Δεὴ ἴμπορᾷ νὰ σᾶς δώσω
 ὀφειλόμενον χάρισμα, ὅτι δεὴ δέξομαι ἀξιώτερον τίποτες. Δεῦτε οἱ ὀλογι-
 μῆροι τῷ Πατρί μου. Ἐλάτε ἐσεῖς ἐπὶ ἐκαταφρονήθητε, καὶ ἐδιώχθητε ἀπὸ τὸν
 Κόσμον διὰ τὸ ὄνομά μου, καὶ ἀπαρνήθητε πατέρα, μητέρα, καὶ ἀδελφούς, νὰ σᾶς
 τιμῶσιν ἀπὸ ἐμοῦ, καὶ νὰ σᾶς δοξάσω, ἐπεὶ ὑπακούσατε τῷ προστάγματί μου, καὶ
 ἐμισήσατε τὸν Κόσμον, τὴν σάρκα σας, ἐδείξατε πρὸς τὰς πτωχὰς ἀπλάγχυνα
 οἰκτιρῶν δι' ἀγάπην μου. Γινώσκετε, ὅτι ἐμὴν ἐκάμειτε τὴν καλοσύνην ἐκεί-
 νην, καὶ τὸ ὡς χροοφιλέτης σᾶς ἀπαμείβω πλοσιοπάροχα σήμερον μὲ δόξαν
 ἀμάρταν, καὶ ἀφροσύνην αἰώνιον. Ὡς ἀπάμειψις ἀπειρος εἰς τὸσὺν ὀλίγην
 ἀεργεσίαν. Ὡς ἀεργεσία ἀεικασος εἰς τὸσὺν βραχύτατον χάρισμα. Ὡς ἀτί-
 μητος δωρεὰ εἰς μικρὰν ἀγαθοεργίαν. Ὡς Θεὸς μου πανάγαθε, καὶ τὴν ἀπάμειψις
 εἶναι αὐτῆ, νὰ δώσῃς τοιαύτην Βασιλείαν καὶ Μκκαριότητα ἀνικλάλητον διὰ ὀλί-
 γον ἄρτον, καὶ οἶνον, καὶ ποταπὸν ἰμάτιον; Ὡς καλοτύχοι δίκαιοι, ἐπὶ κληρονο-
 μίαν τοιαύτην ἀπολαύσιν διὰ ὀλίγον καλόν, ὅπῃ ἐπαράξτε. Ἀφ' ἑὺ δὲ χαλεπήσῃ
 τὴν ἐναρέτην ὁ Βασιλεὺς, σρέφει μετ' ὀργῆς καὶ θυμῆ ἀεικασῶν τὸ πρόσωπον πρὸς
 τὰς παλαιπώρας ἀμαρτωλούς, λέγων πρὸς αὐτὰς τὰ τοιαῦτα. Ὡς ἀνομοὶ καὶ ἀσε-
 βῆσαι, ἦλθεν ὁ καιρὸς νὰ ἀπολαύσῃτε κατ' ἀξίαν τῶν ἔργων σας. Ὡς ἀχά-
 ριστοι, ὅπῃ ἐκαταφρονάτε τὸν νόμον μου, τὰς ἐντολάς μου δεὴ ἐφιφάτε ποσῶς, ἐ-
 καταπατεῖτε τὰς δόξας μου, νομίζοντες, ὅτι δεὴ θέλετε δώσειν ἀπολογία τῶν ἔρ-
 γων σας. Ἀλλ' αἰσῶσας. τώρα νὰ καταλάβετε τὴν μεγάλην ζημίαν σας. Ὡς
 κλήματα τῶ ἀμπελῶνός μου ἀκέρρα. Ἐγὼ δεὴ ἔλεξα ποτὲ νὰ σᾶς ποτίσω μὲ
 τὴν δρόσον τῆς χάριτός μου, καὶ μὲ τὸ ὕδωρ τῆς σοφίας μου, νὰ σᾶς φωτίσω μὲ τὸν
 Ἡλιον τῆς Πίστεως, καὶ νὰ σᾶς φέρω μὲ τὴν βρῶσιν τῆς Μυστηρίων μου, τὰς Ἀγ-
 γέλλας μου ἑδῶτα καὶ φύλακας σας, καὶ ἄλλας χάριτας καὶ ἀεργεσίας σᾶς ἐκάμα,
 καὶ ἐσεῖς ἀγνώμονες, ἐμοὶ ἀπαπειδάκατε ποιητὰ ἀπὸ ἀγαθῶν. Ἀπὸ σαφυλῶν
 ὄφρων καὶ καρπὸν ἀγαθοεργίας, ἐφρονήσατε ἀκαθάρτας καὶ βιβλίας. Ἐγὼ ἔγνων
 ἀνθρώπος δι' ἀγάπην σας, καὶ ποτὴ ἐκοπίασα καὶ νὰ σᾶς λυβῶσω ἀπὸ τῆς
 ἀποπειρῆς ἀμαρτίας. Παρεδόθην εἰς χεῖρας ἀνόμων, ἐμαστιγώθην, ἐρρα-
 πιδόθην, ἐσέφθην ἀκαθάρτας, καὶ ἀπέθανον εἰς τὸν Σταυρὸν μὲ ἀιχμῶν ποτὴν
 καὶ λόγους σας, νὰ σᾶς λυβῶσω τῆς αἰωνίης ἀιχμαλωσίας, καὶ νὰ σᾶς κάμω κλη-
 ρονόμους τῆς Βασιλείας μου. καὶ ἐσεῖς ἀχάριστοι εἰς τοσαύτας ἀεργεσίας τί ἐκάμ-
 νετε διὰ λόγους σας; Πόσῶν ἐλεημοσύνην ἐδώσατε; πόσον ἐκοποαθήσατε μὲ νη-
 ρεῖας, ἀρετηνῶν, καὶ ἄλλα τοιαῦτα, ὅπῃ ἐχρῆσθε νὰ παράξτε; Ποτὴν ἀχα-
 ρισίαν ἐδείξατε πρὸς τὸ Πάθος μου, τὰ Μυστήριά μου κατεφρονήσατε, καὶ ὅλα σας
 τὰ δειλήματα ἐτελέσατε, πλεονεξίας, πορνείας, φονικὰ, καὶ ἄλλα ὅμοια ἀνομι-
 κὰ ἐβλασφημάτε τὸ ὄνομά μου ἀναιχμῶτα. Λοιπὸν, ἐπειδὴ ποικτοβῶπως ἐπολι-
 τίσθητε, καὶ τὰς ἐντολάς μου δεὴ ἐφυλάξτε, τώρα δεὴ ἔχετε μέρος μετ' ἐμοῦ, ἐπὶ
 ποσῶς εἰς τὴν Βασιλείαν μου. Ἀλλὰ πῶς νὰ διηγηθῶ, ἀδελφοί μου, τὴν φοβερὰν
 ἐκείνην ἀπόφασιν, ὅπῃ θέλει ἐφανήσῃ κατ' αὐτῆ, ἀφ' ἑ τὴν ἐλέγξῃ ὁ Κύριος;
 Τρέμει ἡ χεὶρ μου κατ' ἀλήθειαν. οἱ ὀφθαλμοί μου σαλατῆσαι δάκρυα, καὶ δεὴ δὲ
 νομοὶ νὰ τὴν γράψω. ἡ γλῶσσα γίνεται ἀλαλος, καὶ τὸ αἶμα ψυχρὸν. ὁ λάρυγξ μου
 βράχυναι, καὶ δεὴ ἴμπορᾷ νὰ σωτύχω. Ἐκστῆ Οὐρανὸς, ἡ γῆ βόμαζον,
 φείξον θάλασσα, καὶ σαλαθῆτε τὰ σοιχεῖα πάντα τῆς Κτίσεως. Ὡς ἴδοι. Ὡς

φησὶ καὶ χορταίεμα, ἀνάσατε τὴν καὶ τῆς ἀμαρτωλῶν φοβεράν ὑπόφασιν, καὶ συμ-
 πονήσατε πάτες, καὶ ἐκ τῆς φύλλων σαλλαίετε δάκρυα. Ὡ καὶ νὰ ἦτον δυνατὸν τῶν
 ἄραν ταύτων νὰ ἠκώδηκεν ἡ φωνὴ μὲ εἰς ὅλα τὰ Κόσμη τὰ πέρατα, νὰ τῶν
 ἐνωτίδησαν ἅπαντες, πλῆσιοι καὶ πρῶντες, ἀνδρες τε καὶ γυναῖκες, νὰ ἐρεοικῆ-
 σασι πῆν φρικτῶν ἐκείνων ὑπόφασιν, ὅπῃ δάσει ὁ δικαιοτάτος ἐκεῖνος Κεῖς
 καὶ τῆς ἀμαρτωλῶν, λέγωντας. Πορβέδε ἀπ' ἐμῆ οἱ κατραμῆφοι εἰς τὸ πῦρ τὸ
 αἰώνιον, τὸ ἠτομασμήμον τῆς διαβόλου, καὶ τοῖς Ἀγγέλοις αὐτῆ. Ὡ ἀφθελῆ-
 τς συμφορᾶς. Ὡ ζημίας ἀνεκδιγῆς. Κλαύσατε πάντες οἱ ἀπροσται, καὶ θρηνη-
 σατε, ὅτι φρικτῆ καὶ ἀμετάθετος ἡ ὑπόφασιν, ἡ θλίψις αἰώνιος, καὶ ἡ ὀδύνη
 ἀπαρηγέρητος. Οὗτος ὁ λόγος θέλει νὰ εἶναι ποσαύτης δυνάμεως, ὅπῃ νὰ αἰσι-
 ξῆ ἡ καὶ τῆ παρὸδῶς νὰ καταπῆν εἰς τὴν ἄβυσσον ὅσας ἔπαυον τῶν κεδάραν καὶ
 τὰ κύμβαλα, καὶ χαίροντες μὲ τῶν μουσικῶν καὶ γλυκύτητες τῆς ὀργάνων, ἐδα-
 πανῶσαν εἰς μᾶτῶν καὶ ἀκαίρας τὰς ἡμέρας τες. Ταύτων τῶν πῶσιν γράφει ὁ
 Ἰωάννης εἰς τὴν Ἀποκάλυψιν, λέγων. Ἐπεσε Βαβυλῶν ἡ μεγάλη, καὶ ἐρῆγο
 κατοικηθῆσον δαιμόνων, καὶ φυλακῆ παντὸς πνύματος ἀκαθάρα. Καὶ μὲ ταύ-
 τα λέγει πάλιν. Εἶδον εἷα Ἀγγελοῦ ἰχυρὸν, καὶ ἐσήκωσεν ὑψηλὰ εἷα λίθον
 μεγάλου ὡς μύλον, καὶ τὴν ἔρριψεν εἰς τὴν θάλασσαν, λέγων. Μὲ τῶν τερα-
 χῶν ταύτων θέλει βυθιδῆν ἐκεῖνη ἡ μεγάλη χάρα τῆς Βαβυλωνίας, καὶ ποτὲ
 νὰ μὴ σηκωθῆ ἕκτὸ τὸν βυθόν. Οὕτως ἐν θέλει πῆσαι οἱ ἀμαρτωλοὶ εἰς ἐκεῖ-
 νον πῆν θρῆνώδῃ βυθὸν καὶ ζοφωδέσων τῆς ἀπελόητης κολάσεως. Ὡ ἀπροσται,
 ποταπῶν θλίψιν καὶ πικελῶν νομίζετε θέλεισι λάβηοι τέλανες, ὅταν ἀπ' ἀλλήλων
 χωρίζωνται; ὁ φίλος ἕκτὸ τὸν φίλον, ὁ πατὴρ ἕκτὸ τὰ φίλτατα τέκνα, ὁ ἀνὴρ
 εἰς κολασιν ἀπελόητον; Τότε νὰ καταράται εἷας τὰ ἀλλοτς, ὁ μὲν νὰ λέγῃ πρὸς
 τὰ παιδία τς. Κατραμῆσον νὰ ἦσαι τέκνον, καὶ σὺ ὦ θύγατερ, ὅτι διὰ τὴν ἀμε-
 τῶν ἀγάπῶν, ὅπῃ σὰς εἶχα, διὰ νὰ σὰς ὑπανδρῶμεν τῶν ἐντολῶν τῆς Κυεῖς,
 πλῆσια, ἐμίσησα τῶν ψυχῶν μὲ, καὶ δὲ ἐνθυμῶμεν τῶν ἐντολῶν τῆς Κυεῖς,
 ἀλλὰ ἤρπαξα τὰ ἀλλοτς, καὶ ἀδίκωσα, διὰ νὰ σὰς πλετίσω, καὶ τῶρα κολάζο-
 μαί διὰ λόγους σας. Καὶ αὐτὰ πάλιν νὰ λέγῃ πρὸς αὐτῆς. Ἀνάθεμά σας γο-
 κῆς μας ἀσεβεῖς καὶ ἀθέλομοι, ὅπῃ δὲν μᾶς ἐδιδάξετε τὰς ἐντολὰς τῆς Κυεῖς, ὅπῃ
 πρὸς σωτηρίαν μας ὠδηγήσατε. Ποῖαν ὠφέλειαν μᾶς ἐκάμτε μὲ τὸν πλετόν σας,
 αὐτὸς ἦτον αἰτία τῆς ἀπώλειας μας, ἕκτὸ δὲν τὸν σκοπήσατε μὲ δικαιοσύνην,
 ἀλλὰ μὲ ἀρπαγῶν, καὶ πλεονεξίαν. καὶ πάλιν ἡμεῖς διὰ νὰ ἔχωμεν πολλαὶ χη-
 ματα, ἐκάμνομεν τὰ σαρκικά μας θελήματα. ἀμὴν εἰὰν ἡμαρτων πτωχότεροι,
 δὲν ἠθέλαμεν ἀμαρτῶν ποσῶν ἀναίχωντα. Ἀνάθεμά σας γὰν, ἀφρονέσατο
 ἔτι διὰ νὰ μᾶς πλετίσετε, καὶ νὰ μᾶς δάσετε πρὸς καιραν γῆν, καὶ φθερα-
 μῶν ὑπόλασιν, μᾶς ὑσερήσατε τῆς αἰωνίης Μακαριότητος, καὶ ἐχρωεῖδημεν καὶ
 ἡμεῖς, καὶ ἐσεῖς ἕκτὸ τὸν Θεόν, καὶ κατεκρίδημεν εἰς πῦρ ἀπελόητον. Αὐτὰ καὶ
 ἀλλὰ ὅμοια θέλει λέγει εἷας συγγῆς πρὸς τὸν ἕτερον ἀνωφέλωτα, ὅπῃ τότε
 δὲν χήζει ποσῶς ἡ μετανοῖα. Ἠκῆσατε, κοσμικοὶ ἀχρῆσατο, πόσῶν ὠφέ-
 λων λαμβανέτε νὰ κάμνετε τὰ τέκνα σας πλῆσια, καὶ πόσῶν κολάσεως τῆς
 γίνεσθε αἰτιοί; Ἀμὴν ἕκτὸ ἔχετε πόσῶν δίψων εἰς τὴν κατραμῆσον φιλαρ-
 γυεῖαν; Τί τὰ θέλετε τὰ χήματα, καὶ τὰ συναίξετε εἰς ἀπάθειά σας; ἕκτὸ
 δὲν τὰ δίδετε τοῖς πτωχοῖς, νὰ σὰς τὰ χρεωσῆ ὁ Θεοπότης τότε, εἰς ἐκεῖνο τὸ
 παρ

παιδῆμον Θεάξον, νὰ σὰς ἐλιγνήσῃ ἐνώπιον πάντων, νὰ σὰς κάμῃ συζητηρο-
 νόμος τῆς Βασιλείας τε, ἀμὴ προτιμᾶτε αἰσιώεσσι νὰ κολαδιῆτε, δεῖ νὰ ἀφήσετε
 τὰ τέκνα σας πλέσια; Εἶται τινὲς ποῦτον αἰόνητοι, καὶ ὑπὸ δαιμόνων ὄψε-
 ρόμβοι, ὅπῃ ἐνωτιῶνται εἰς τὰ αἰῶδες, λέγοντες. Τίς ἐξέρει αὐ εἶναι ἀλή-
 θεια, πῶς ἔχομεν νὰ ἀνάσῃ ἄλλο πάλιν μὲ τὴν ποῦτον χρόνον ἐξόδον, ὅπῃ
 ἔτε καὶ κομμάτι κόκκαλον ἔμεινεν, ἀλλὰ πάντες ἐγίνημεν εἴληπ καὶ χάμα ἀφί-
 φισον; Ὡ τῆς βλασφημίας. Ὅστις ἀρνεῖται τῆς ψυχῆς τὴν ἀθανασίαν, νὰ
 λέγῃ ὅτι δεῦ εἶναι ἀνάστασις νεκρῶν, εἶναι καθολικὸς Ἀθεός. ὅτι πόσον εἶναι
 νὰ εἴπῃ ταῦτα, ὡσπερ νὰ ἔλεγο, ἐκ ἐστὶ Θεός. Τῆτο εἶναι νὰ ἀνοίξῃ τινὰς τὴν
 θύραν εἰς πᾶσαν ἀσέλγειαν, καὶ νὰ κάμῃ ἕσα κακὰ τῷ ὑποβάλλῃ ὁ δαίμονας.
 Ὅτι εἰὰ δεῦ ἦτον ἄλλη ζωὴ μὲ θάνατον, ἔκαρνε χρεῖα τὰ φθγγαμῆν ἔώρα τὰς
 ἀρετὰς, καὶ νὰ τελέμεν ὅλα τὰ σαρκικά μας θελήματα, νὰ δῶγαμῆν μίαν ἀσέμνον
 ζωὴν καὶ χοιράδῃ, καὶ νὰ φθγγαμῆν ὅλον ἐκεῖνο, ὅπῃ μισᾶ ἡ φύσις μας, νὰ πο-
 λιτωμέμεθον ὡς ἄλογα ζῶα αἰόνητα. Ἐτὶ δὲ εἰς τῶτον τὸν Κόσμον βλέπομεν
 καὶ γίνονται πολλαὶ ἀδικίαι. Οἱ πλέσιοι καταφρονεῖσι τὰς πτωχὰς, καὶ τὰς
 πνίγῃσι μὲ ἀφιλείαις καὶ ἀβανταῖς δῆφοραις. οἱ τύρανοι φονεῖν πολλὰς ἀδι-
 κως, καὶ παιδῶνται οἱ ἀσέμνοι. οἱ δυναστεῖς καὶ πῶρομοι λαμβάνουσι τὰς
 ἡγεμονείας. οἱ ἀρναςοὶ καὶ ἀνάξιοι ἔχουσι τὰς τιμὰς καὶ ἀξίας, οἱ δὲ σιωπεῖ
 καὶ γραμματισμοὶ εἰσὶ καταφρονεῖμεν, καὶ ἄτμοι. οἱ σοφοὶ ἡγεμονδῶνται
 ὅπῃ τὰς ἀσέμνας, καὶ τὰς φρονίμους ἐρίζουσι οἱ ἄφρονες. οἱ πονηροὶ καὶ ὑποκριταὶ
 ἀπὸ τὰς ἀσέμνας, καὶ οἱ ἀγαθοὶ καὶ ἐνάρετοι ἐπερίζονται. τὸ ψεύδος ἐπαινεῖται, καὶ ἡ
 ἀλήθεια καταπατεῖται. καὶ ἀπλῶς ὁ ἔχων ψυχὴν ἐκ ἔχει ζωὴν. Εἰὰ ἐν ἐκ
 ἔστιν ἀνάστασις τῶν νεκρῶν, καὶ ἀπαμοιβὴ τῶν πράξεων, εἶναι ἀνάγκη νὰ εἴπωμεν,
 ὅτι ὁ Θεός δεῦ κυβερνᾷ τὸν Κόσμον καλὰ. ἐπειδὴ γίνονται πόσαι ἀπαιτίαι,
 καὶ δίδει αἰτίαν, καὶ πολυῶσιν οἱ ἄτυχοι νὰ κάμῃ πᾶσαν αἰομίαν, μὲ τὸ νὰ
 μὴ τὰς παιδῶν βαρύτητα. Καὶ τῆτο μόνον νὰ τὸ βάλῃ εἰς τὸν νῦντε τινὰς εἶ-
 ναι μεγάλη ἀσέβεια. Ἀλλ' ἡμεῖς οἱ πιστοὶ λέγομεν, ὅτι τὸ κακὸν ὅπῃ δεῦ παι-
 δῶναι ὁ Κίριος εἰς τὴν ζωὴν ταύτῃ, τὸ παιδῶναι εἰς τὴν ἄλλῃ βαρείας. καὶ τῆτο
 εἶναι σημεῖον ἀληθὲς καὶ μαρτυρεῖ ἀψευδέσῃ, ὅτι πῶς εἶναι ἄλλο Κεῖρηιον,
 εἰς τὸ ὅποιον μέλλει νὰ ἔξεταχθῶσιν ἔλαις αἱ πράξεις μας. Ὁ Χρυσόσομος λέ-
 γει εἰς τὴν δ'. Ομιλίαν θεῖ ἡ Προνοίας ταῦτα, δεῖ νὰ ὑποδείξῃ ὅτι εἶναι καὶ
 ἄλλη ζωὴ μὲ θάνατον. Ἐνας κεῖρηις λέγεται δίκαιος ὅταν διώμενος παιδῶναι
 τὰς κακὰς, καὶ τὰς ἀγαθὰς βραβῶναι. καὶ ἐπειδὴ ὁ Θεός εἶναι ὑπέρπετος παντὸς
 τῷ Κόσμῳ Κεῖρηις, ἀνάγκη νὰ κάμῃ τὸ ὅμοιον, ἀλλῶς, δεῦ ἦθελεν εἶναι Θεός,
 ἔτε δίκαιος, ὅτι ἡ δικαιοσύνη εἶναι ποῦτον ἐνάμνη μὲ τὴν Θεοῦτητα, ὅπῃ ὅς τις
 ἀρνηθῇ τὴν δικαιοσύνην εἰς αὐτὸν, ἀρνεῖται καὶ τὴν Θεοῦτητα. Τώρα βλέπομεν
 πολλὰς ἐναρέτους καὶ ἀγίους ἀνθρώπους, οἱ τινες εἰ μόνον δεῦ βραβῶνται δεῖ τὰς
 ἀγαθοεργίας αὐτῶν, ἀλλὰ μᾶλλον ἔχουσι θλίψεις, διαγμῆς, καὶ δῆφορα βᾶσα-
 να, καὶ πάλιν ἄλλες μοχθηρὰς, ὅπῃ δεῦ ἔχουσι θλίψιν, κατὰ τὰς ὑπέπει,
 ἀλλὰ ὑπόλαυσιν. Εἰὰ ἐν δεῦ εἶναι ἄλλη ζωὴ, ἀδικος εἶναι ὁ Θεός. ἀμὴ βαλῶν-
 τας τὴν ἀνάστασιν τῶν νεκρῶν, φυλάγεται ἡ δικαιοσύνη καὶ τὰ κείμενα τῷ Θεῷ. ὅτι
 ὅσοι κλαῖουσιν ἐδῶ δι' ἀγάπῃν, εἰς τὴν ἄλλῃ ζωὴν ἀγάθονται. καὶ πάλιν
 οἱ ἁμαρτωλοὶ, ὅπῃ ἔχον ἐδῶ χαρὰν, καὶ ὑπόλαυσιν, θλίβονται ἐκεῖ ἀπὸ
 ἀδικίας, καὶ τὴν ὑποβολὴν τῶν πλεσίων, καὶ τῶν Λαζάρου. Μνήμητι τέκνον, ὅτι
 ἀπ'

ἀπέλαβες τὰ ἀγαθά σου ἐν τῇ ζωῇ σου, καὶ τὰ ἐξῆς. Λέγει δὲ καὶ εἰς τὴν Σοφίαν ὁ Σολομών. ὅτι εἰς τὴν κόλασιν θέλων λέγει οἱ ἀσεβεῖς ἕξι τὰς σιωπηρὰς ταῦτα. Ἰ' δε, πῶς ἐκείνοι, ὅπερ ἐκαταφρονῶμεν ἡμεῖς εἰς τὴν ἄλλω ζωῇ, εἰσὶ τώρα σωματιθμημένοι μὲ τὰς ὑβρὲς τῶ Θεοῦ, καὶ ὁ διτυχησμός κληρὸς αὐτῶν εἶναι ἀναμέσον τῆς Ἀγίας. Οὐ μόνον δὲ εἰς τὰς ἡμετέρας Βίβλους, ἀλλὰ καὶ εἰς μεγάλας τῆς Ἐκκλησίας φαίνεται αὐτὴ ἡ ἀλήθεια. Ἐπεὶ ἦσαν τινὲς φιλόσοφοι, καὶ ἐκατάλαβαν ὑπὸ τῷ πολλῷ τῆς γνώσεως τῆς ψυχῆς τῷ ἀθανάσιον, καὶ ἄφησαν θεοὶ τῆς γεγραμμένα μερικὰ λόγια, ὑπὸ τὰ ὁποῖα νὰ ἀναφέρω δύο μαρτυρίας εἰς πίσωσιν τῆς ἄλλων, καὶ τῆς ἀληθείας βεβαίωσιν. Οἱ Πλάτων ἐκεῖνος ὁ σοφώτατος (τὸν ὁποῖον ἔχει νὰ σιωπήσῃ θεοὶ ὀσεβεῖσθε, ἀνόμασαν θεῖον) γράφει εἰς τὴν Γοργίαν ταῦτα. „ Ἐχάτον κακόν, καὶ πολλὰ ζημιῶδες εἶναι νὰ ὑπάγῃ ἡ ψυχή με εἰς τῷ ἄλλω ζωῇ πεφορτισμένη τῆς ἀμαρτίας. Ἐπὶ δὲ εἰς τὸν θεῖον λόγον φαίδωνα λέγει ταῦτα. Ἐὰν ὑπόδρανε καὶ ἡ ψυχή με τὸ σῶμα, εἴχασο πολλῷ ἀφέλειαν οἱ ἄνομοι, ὅτι ἔζησαν κατὰ τὴν ἡρεσὴν εἰς τὴν ζωῇ ταύτῃ, καὶ δεῦ ἠθέλων δόσῃ ὑπολογίαν ἕξι τὰς πράξεις τῆς. Ἀμὴν ἐπειδὴ ἡ ψυχή εἶναι ἀθάνατος, δεῦ ἠμποροῦσι νὰ φύγῃ τῷ τιμωρίαν τῆς ἔργων τῆς. Ἐπειταὶ δὲ πάλιν ἡ Σιβύλλαις, οἱ χρησμοὶ τῆς ὁποῖων εἶναι εἰς τὸν Κόσμον τὸσον θεοὶ φημι, ἀμίλησαν θεοὶ τῆς ὡσπερ ἡ Ἐρυθραία, ἥτις εἶπε ταῦτα θεοὶ τῆς τιμωρίων τῆς κόλασιν. Τὸ αἰώνιον πῦρ θέλει καίει τὰς ἀμαρτίων τῆς. καὶ ἡ Δελφική, καὶ ἄλλαις, τῆς ὁποῖων ἀφίνω τὰς ῥήσεις ἕξι νὰ μὴ μακρύνω τὸν λόγον, καὶ ἔρχομαι εἰς τὰς ἐδικὰς μας, οἱ τινὲς καὶ μόνον με τῷ θέλῃσιν τῆς νοῦς, ἀλλὰ με τὰ ἔργα, καὶ με τὸ αἷμα τῆς ὁμολόγησαν ἐμφανέσθε τῷ κοινῷ ἀνάσσειν. Οἱ ἅγιοι Μάρτυρες λέγω, ὅπερ ὑπέμειναν διάφορα κόλασηλα, οἱ ὅσοι Ἀσκηταί, οἱ τινὲς ἐκακοπάθησαν τὸσον, βαδίζοντες τῷ τεθλιμμένῳ ὁδῶν τῆς θλίψεων, καὶ ἐφύλαξαν ποσαύτῃ ἐγκράτειαν, ἵνα λάβωσι τῷ ἀμοιβῆναι τῆς καμάτων. Ἀπὸ τῶτον γὰρ φαίνεται ἀφ' ἑαυτῶν, ὅτι εἰς δεῦ ἦτον ἄλλω ζωῇ, δεῦ ἐκαταφρονῶσαν αὐτῷ τῷ πρόσκαιρον, νὰ φανῶσι ποσαύτῃ σκληροὶ καὶ ἀσπλαγχοὶ πρὸς τῷ σάρκα τῆς. Τόσοι διδάσκαλοι καὶ ρηματοποιοὶ σοφώτατοι ἄνθρωποι πάσης ῥηματολογίας, ὑπὸ καθε μέρους τῆς Κόσμου, με τὰ τῶτων συγγράμματα ἐμαρτύρησαν αὐτῷ τῷ ἀλήθειαν. οἱ ὁποῖοι ἕξι εἶχαν νῦν ὑψηλὸν καὶ πολλῷ σοφίαν, κάμνουν καὶ τὰς ἀπλεστέρας καὶ μὲν ἀμφιβάλλουσι. Τόσοι Βασιλεῖς Ἀυτοκράτορες, ὁ μέγας Κωνσταντῖνος, ὁ Θεοδοσίος, καὶ οἱ τῶτων διάδοχοι, ὅπερ ἐκυβέρνησαν ὅλον τὸν Κόσμον, καὶ εἴχασιν τὸσον ἔξουσιαν καὶ δυνάμειν, ἔξέτασαν ἐμμελῶς ἵνα μάθωσιν εἰς ἡτὸν ἄλλω ζωῇ, καὶ ὡσπερ ὁμολόγησαν λόγοις καὶ ἔργοις με τὴν ἐνάρετον αὐτῶν πολιτείαν, καὶ ἐβεβαίωσαν ὅτι εἶναι, καὶ δεῦ ἄφησαν ἀμφιβολίαν ποσῶς. Ἀλλὰ ἕξι νὰ διηγῶμαι με μαρτυρίας ἀνθρώπων αὐτῇ τὴν ἀλήθειαν, καὶ ὁ Κύριος εἰς πολλὰς τόπας τῆς Ἱερῆς Εὐαγγελίης ἐφ' ἑαυτῶν γέειρε, λέγων; Μακάριοι οἱ πτωχοὶ, ὅτι ὑμεῖσθε Χαίρετε, ἡ Βασιλεία τοῦ Θεοῦ ἐστὶν ὑμῶν. Μακάριοι οἱ κλαίοντες καὶ ὄνυχον, ὅτι γελᾶσθε. Χαίρετε, ὅτι ὁ μισθὸς ὑμῶν πολὺς ἐστὶν ἐν τοῖς Οὐρανοῖς. καὶ εἰς ἄλλας τόπας ὁμοίως. Ἐὰν ἐν δεῦ ἦτον ἄλλω μαρτυρία, καὶ ὑπόδειξις, μόνον αὐτῇ τῆς Διασώσεως, φθάνει νὰ μὴ ἀμφιβάλλωμεν. Ὅτι τὸση ἀναγκαστικὰ καὶ ἀσέβεια εἶναι νὰ εἰπῆς πῶς δεῦ εἶναι νεκρῶν ἀνάσσειν, ὡσπερ νὰ εἴπῃς, ὅτι οἱ Πατριάρχαι, καὶ Προφῆται δεῦ ἐξέδραν τὴν ἐλάλησαν, οἱ Ἀπόστολοι, καὶ Διδάσκαλοι τῆς Ἐκκλησίας μας ἔσφαλλαν.

λαν. ὅτι ὅσοι ἐμίσησαν τὸ Κόσμον τὰς ἡδονάς, καὶ ἐκακοπάθησαν, ἐλπίζοντες
 τὸ βραβεῖον εἰς τὴν ἀλλυζωῶν, ἐπλανήθησαν. καὶ πῶς οἱ Μάρτυρες ἐλωλάθη-
 σαν νὰ κατορθωθῶσιν ἀγνοῶσα, ἐπειδὴ μὴ θάνατον δεῦν λαμβάνουσι καμμίαν
 ἀμοιβὴν, ἔτε χάρισμα εἰς τοσαῦτα ἡρώικα καὶ ἐνδοξότατα ἐπαθλα, καὶ ἀπλῶς
 εἶπεν, ὡσάν νὰ ἔλεγες, ὅτι ἡ διδασχὴ καὶ ὁ νόμος τῆ Χρῆστῆ εἶναι φυσικός. Δια-
 τί ἐὰν δεῦν ἦτον τῶ ἔργων καὶ πράξεων ἀπαπόδοσις, ἡ δέλαμν εἶσαι ἡμεῖς οἱ Χρι-
 στιανοὶ, ἀφρονέστεροι ἀπὸ ὅλα τὰ Ἐθνη, ἐπεὶ ἐξέχουμν σπουτέρην ζωὴν, καὶ παμμόχ-
 θηρον. Λοιπὸν μὴ πλανᾶτε, ἐπειδὴ εἶναι ἀνάστασις νεκρῶν. μὴ ἔχετε ἀμέ-
 ρημα, ἀλλὰ διορθώσατε τὴν ψυχὴν σας, ἀμαρτωλοὶ, καὶ μὴ καθύβριτε εἰς
 τὴν ἀμέλειαν, ἀνοίξατε τὰς νοτιὰς ὀφθαλμοὺς, καὶ ὤτα σας, νὰ ἀκούετε τὴν σω-
 τὴν ἀμέλειαν, ὡς σὰς δίδει ὁ Προφήτης Ἰερμίας, λέγων. Δότε τῶ Κυρίῳ
 » πειρώδη βελῶν, ὅπε σὰς δίδει ὁ Προφήτης Ἰερμίας, λέγων. Δότε τῶ Κυρίῳ
 » Θεῷ ἡμῶν δόξαν ἀπὸ τῆ συσκευῆσαι, καὶ ἀπὸ τῆ προσκύβου πόδας ὑμῶν ἐπ' ὄρη
 » σκοτεινὰ, καὶ ἀναμνηστε εἰς φῶς, καὶ ἐκεῖ σιμὰ θανάτου. Καὶ ὁ Διαπότης κάλιον
 » ἀπὸ ὅλας μᾶς νεθετᾶ εἰς τὸ κ.α. Κεφ. τῆ Ἀσκᾶ, λέγων. Προσέχετε ἐαυ-
 » τῶν, μήποτε βαρυνθῶσιν ὑμῶν αἱ καρδίαι ἐν κρατάδι, καὶ μέθυ, καὶ με-
 » εἰμαίς βιωτικαῖς, καὶ αἰφνίδιος ἐφ' ὑμᾶς ἔπιτῆ ἡ ἡμέρα ἐκείνη. ἦγεν, φυ-
 » λάξατε ἀνδραποὶ, μὴ δοθῆτε εἰς πολυποσίαν καὶ μέθυ, καὶ μερίμας, καὶ φρο-
 » τίδας τῆ Κόσμου, καὶ ἔλθη ἡ ἡμέρα εἰς ἐσᾶς ἡ ἡμέρα ἐκείνη. Φοβιθῆτε γεν τὴν
 » ἔλδου τῆ μεγάλης Θεῶ καὶ Παυβασιλείας τῶ ὅλων, μὲ τὸσον φόβον, ὅσον ἔχετε
 » εἰς τὴν παρουσίαν τοῦ ἔπιγειν κελτῆ, ὅπε νὰ ἦθελε νὰ ἐξετάσῃ τὰς πράξεις
 » σας. Ὡ τῆς ἀνοίας. Ἐὰν ἦρχετο ὁ Βασιλεὺς ἐδῶ εἰς τὴν Χώραν σας, ἢ νὰ σεί-
 » λη ἄλλον Ἐπίτροπον, νὰ ἐξετάσῃ ἐξ πταισίμων ἄποστασίας, πῶς ἐτυμβάθη-
 » τε μὲ ἄλλον Αὐθεντίου, νὰ ἀποδώσετε τὴν Πόλιν εἰς χεῖράς τε, καὶ ὅσους ἔρη-
 » ῖτε ἡμῶν εἰς τὸ λόγετες ἐγκλημα; Κεῖνέτο μοναχοί σας, χωρὶς ἐγὼ νὰ σὰς
 » τῶ εἶπα. Ὡ πόσα ἔδιδαν, ἐξ νὰ φύγην τὸν θυμὸν τῆ ἔπιγειν κελτῆ. Ἐτ ἀληθείας
 » ἐχάριζαν θησαυροὺς, ἐξωδίαζον τὸ χρυσοῦντες ὅλον, καὶ τὸ ἀργύριον, ἐπελᾶ-
 » σον ἀμπελωνάσ τε, καὶ χωράφια, καὶ πᾶσαν ἀλλυζωῶν ἔργων νὰ πάθον,
 » μόνον νὰ φύγην τὸν θάνατον. Ὡ ἀμαρτωλοὶ, εἰς μεγαλήτερον συμφορᾶν δεῖσο-
 » μεθαί, καὶ δεῦν τὸ γινώσκεις, δι' αὐτὸ δεῦν ἐπιμελᾶσαι τὴν σωτηρίαν σας. Ὁ Βα-
 » σιλεὺς τῶ Βασιλεὺς δὸντῶν μέλει νὰ ἔλθη μίαν ἡμέραν ἐξ Οὐρανῶ μὲ ὅλας τὰς
 » Ἀγγέλους, νὰ συγκαλέσῃ ὅλα τὰ σοιχεῖα καὶ κτίσματα καὶ σῆ, νὰ σὲ ἀφανίσῃ
 » δικαίως, ἐκατὶ ἐπαρῶσας τὴν νοτιὴν πόλιν αὐτῆ τοῖς ἐχθροῖς τε, ἦγεν τὴν
 » ψυχὴν σας, πελῶν τῆ δευτέρας τὸ δέλημα, καὶ σὺ δεῦν φροντίζεις νὰ ἐπιτρέψῃς
 » ταλαίπωρε εἰς μετάνοιαν; Τὸν ἐπιγειν κελτῆν δεῖλιξς τοσᾶτον, καὶ τὸν Ἐπερά-
 » νιον δεῦν φοβᾶσαι. Διὰ νὰ γλυτώσῃς ἀπὸ τῶτον (ὅστις δεῦν διέταται νὰ σὲ κά-
 » νῃ κακὸν ὄφελότερον, εἰμὴ μόνον νὰ σὲ πᾶρῃ ζωὴν τὴν πρόσκαιρον) ἐσπῆρες
 » νὰ ὑπομείνης πᾶσαν θλίψιν καὶ βάσανον, καὶ ἐχάριξες ὅλον τὸ παραμάσε, καὶ
 » ἐξ νὰ λυβῶθῃς ἀπὸ τὸν θυμὸν σῶμα καὶ ψυχὴν ἀπολέσαι, δεῦν δεῖλιξς νὰ
 » δώσης ἐλεημοσύνην τὰ ἡμῶν; Ὡ ἀγνοσίας καὶ ματαιότητος. Διὰ νὰ φύγῃς
 » τὸν τῆ σώματος θάνατον, ὅπε πάλιν πελῶντῆς αὐτεῖον, ἐκαμῆς τὸσον, καὶ ἐξ
 » νὰ λυβῶσῃς τὸ σῶμα, καὶ τὴν ψυχὴν ἀπᾶμα ἀπὸ τὸν αἰώνιον καὶ ἀτελεύτη-
 » του θάνατον, δεῦν βαίεις, ἀφρον, ποταπὴν ἐπιμελῆσαι; Φθάουσι πεῖτα καὶ
 » νὰ ἐπὶ κινήσῃ τὸν ἀμελή καὶ σκηρὸν ἀπὸς μετάνοιαν. Καὶ ἄς εἰπῆμε ὁ-

λίγα τινὰ θεῶν τῆς δόξης τῆ Παραδείσου, ἧς γὰ κατελάβη πᾶς εὐας πῶσαν ἀγαθῶν ὑπερείται ἧς τῶ ἀκηδίας αὐτῆ καὶ ἀμίλειαν.

Ὡ, δάειον Λέοντος τῆ σοφῆ εἰς τῶ β'. τῆ Κυρίας Παρθένου,
καὶ Ἀλφάβητον.

Αρα τίς γῆθεν κείρας, ἐν συστροφῇ με ζεφύρου,
Ακαριαίως ἔποισει, πρὸς τῶ κλαυθμῶνος κοιλιάδα.
Γ' ὅπως με τὰς μέσας, ἰδὼν κολάσεις θρῆνῆσαι;
Βαβαὶ βαβαὶ πῶς βρυχήσῃ, γαῖα διχῆ ῥηγνυμένη.
Νῆσει τῆς ὑπερθεσ βίας, φεικᾶδεις ἄπογυμνῶσα.
Χάρως τῆς νῦν κελυθμῆεις. Φαῦ μοι τῆς θεῆας ἐκείνης.
Γλαφυροπόρνοδοι τάφοι, σκόπης μεσοίτε καὶ γρόφου.
Μυχὸς ἀπύθμαντος ἄλλος, καὶ ἀψοινύχιος χάσμη.
Ἐν ἄποκρύφους θρῆνται, πᾶσι λυγρῶς τῆς βίαισι.
Δεινῶς ἐκείσε κοπιᾶζων, ὁ ἀρῆιος αἰμοπότης,
Βρῦχε λαίμα σάινει κέρπον, καὶ κεχλωῶς αἰαμῆει,
Καταπιεῖν πικρὸς σκάληξ, τῆς κατ' ἐμὲ πλημμελῶντας.
Δακρῶν ὄμβρος μοι δίδε, δὴλάτε Θεῶ Λόγε,
Πεῖν κατακρύψει με τάφος, ἔσθον γυμνὸν διαπραγίας.
Πεῖν οἱ πικροὶ φορολόγοι, ζήπασσέ με τῆς ἀράξεις.
Ἐκεῖ βρυγμὸς τῆς ὀδόντων, ὀλολυγμὸς τε καὶ θρῆνῶς.
Τάρταρος ἀμοιρος θέρμης, ἀνήλιος καὶ σκιάδης.
Ἐκεῖ πολύς τε πείθος, καὶ ὄχετοί τῆς δακρῶν.
Ζυγὸς καὶ πλάσιγξ τὰ ἔργα, σαθμίζεσθαι δοιμάζων.
Ανακρυφίζων βαρυῶν καὶ τὰ ἰσθλά, τὰ δὲ φαῦλα.
Ἄπερ ἐγὼ ἐπεσφράχην, ἐκ ποιηρῶς σιωπῆας.
Ἡ καταγιγίς ἐχθροῖς με, καὶ παραχῆ τῆς πνυθμῶτων.
Τὸ αὐχμηρὸν τῆς θυμῆας, καὶ συνοχῆ τῆς κτισμῶτων,
Κτύποι βροντῆς ἐπαλλήλων, ἀσεροπᾶντε τὸ δέος.
Θάμβος ἰδεῖν ὑπὲρ πάντα, καὶ ἔσθμος ἀπαπολήσαι,
Τὸν ποταμὸν τῆ παμφάγε, πυρὸς ὀμῆτε καὶ λίμνω.
Παμφάξασαν καὶ βειμῶσαν, ἐνδίκως με πυρπολήσαι.
Θεοκύντορ Μαεῖα, τῆς γηλῶν δουλῆεια,
Χρειαῶν προσασία, ἀμαρτωλῶν ἐλπίς μόνη,
Καὶ κοσμικῆ θυμῆια, ρῦσαι πυρὸς ἀπειλῆς με.
Ἰδὲ ψυχὴ παναθλία, βλεφάροις τῆς διαοσίας,
Ἰσόρησά σοι τὰς θλίψεις, καὶ τὰ κοινὰς πρὸ τῆς δίκης.
Νῆφε θερμῶς ποτιῶσα, τῆς πείρας τῶτων ρυθλιῶσαι.
Κεῖνίς σοι πόρρωθεν ἦξει, θρονέμῆρος ἐν νεφέλαις.
Τῶ κτίσιν ἀνατινάσων, νεπτέρων ἐκ τῆς θεμέθλων.
Κομαίνων καὶ τὸν αἶρα, παναλκесаῖθι δυνάμει.
Αἰλάτα λιμνίσει τὰ ὄρη, καὶ ἀφανίσει τὰς νάπας.
Καὶ ἐν πνεὶ ἀκαμάτω, ἐκπεφρωθήσεται χέρσος.

Ἀπὸ προσώπου Κυρία, κείναι τὴν γλῶσσοφρονίαν.
 Μαρμαρυγαὶ τῆς φασήρων, σβεδήσονται ὡδουτίνα.
 Καὶ τῆς ἀσέραν τὰ πλήθη, οἷά περ φύλλα πεσῶνται.
 Σὺ δὲ βροτὲ πῶς ὑποίσεις, τὴν ἐλόδωσιν τῆς Δεσπότης;
 Μέδων ὕψιθρον φείσαι, ὡς ἀδάμακτος φύσει,
 Ταῖς πῆς Μηθόσσε προσβείαις, τῆς Νοεράν στρατομάτων.
 Πάντων ὅμῃ τῆς Ἀγίων, τῆς πλάσματος τῆς χειράν σε.
 Ναμάτων θαλάσσα σπᾶν, ὑφ' ἕξει δειματεμένη.
 Καὶ ποταμοὶ κονιδῶσι, πηγάζοντες ἀενάως.
 Σὸ δὲ ψυχὴ τί ποιήσεις, τέτων φεικτῶς τελευτήτων;
 Ζῶν ἰδέσθαι τὰ πάντα, τὸ φεμέχον σοιχείον,
 Πυρκαϊᾶς ἀφανεία, διδόμῃρον ὕλης δίκω.
 Καὶ εἰλιστόμῃρον αὐθις, ὡς κώδικα μεμβρανῶδη.
 Οἶμοι πῶς ταῦτα μελαίνα, ἐν τῇ ψυχῇ ἔλαμβανέεις.
 Ἀλλ' ὑπὲρ φάμμον θαλάσσης ἀμνημονεῖς ἀμαρτώσα;
 Ἀθήλων ἔθρον τὸ τέμμα, ἥδη λοιπόν σοι προσφάσει.
 Πῶς λιγυρῶς ὑπαδέσθης, πῆς σάλπιγγος ὑπνεύχης;
 Τῶν κενεῶνων ἡδὲ γαία, νέκυας ἀνασφρήσει.
 Καὶ θαλάσσα πῆς σφετέρας, τῇ φοβερά ἔπιπέξει.
 Πεποιθισί μοι Παρθόνε, ἦν πῆς δίκης ἐν ἄρα.
 Σκέπη, φρερός, διεργέτις, καὶ ἰλασμός, καὶ συλλήπτωρ.
 Ἐξ ἔργων μὴ κεκτιμῶν ἐλπίδα θείας συγγνώμης.
 Ραγήσεται τὰ μνημεῖα, νεκάδων καπεριμῶν.
 Τῇ τῆς Κετῆ ὑπανήσει, Ἀγγέλε ἀπερχόντος ἅμα
 Πάντε ριπῇ ὡδασῆσαι, πεσάραν ἐκ τῆς ἀνέμων.
 Σώες ψυχὴ μὴ ταῦτα φεικτοὶ πῶς τίθονται θρόνοι.
 Καὶ ἀναπτύσσονται Βίβλοι, παρειαμῶν ἐν φόβῳ,
 Ἀπείρων καὶ ἀναείδμων, Ἀγγέλων τε καὶ ἀνδράπων.
 Τότε λοιπὸν αἱ κολάσεις, δεχθήσονται ἄς προέφω,
 Ἀπολαμβαίνειν ἐτοίμως, πῆς ὑπόδωξ διφῶσαι.
 Ὡν τελευταῖος καὶ πρῶτος, μόνος, ἐγὼ ὁ παντλήμων.
 Ὑπαγορεύσει πρᾶως, ὁ Δικαστὴς τοῖς ἀξίοις.
 Καὶ ἀναξίως ὡσαύτως, τῆς Βήματος ἀπελάσει.
 Οὐς μὴ πρὸς δόξαν ἐφέλικον, ἔς δὲ πρὸς ἀληθινὸν πείθος.
 Ὑπὸ πολλῆς διαλλαχχίας, καμπτόμῃρος Θεῶν Λόγε,
 Μὴ φοβεροῖς ὑπηρεταῖς, καὶ ἀμειλίχοις Ἀγγέλοις,
 Ἀθέμιτα τὸν ἐκ βρέφους, σοὶ πταίοντα ὡδεδώσης.
 Φιλανθρωπίας πῆς ὄντως, ἐκπέσασιν ἀλαζόνες.
 Κεῖται σοφοὶ καὶ διώξαι, καὶ Βασιλεῖς ὑπερόπται.
 Ἀζόγων καὶ Ἰερέων, οἶμοι πληθὺς καὶ μιγάδων.
 Χωρῆζομεῖων συγγόνων, γονέων φίλων καὶ τέκνων.
 Τίς ἔνοον ἐκ οἰμῶξει; τίς δὲ βασάσει τὸν πόνον;
 Οὐκ ὄφονται ἡδὲ ἀλήθης, εἰς πῆς ἀπείρας αἰῶνας.
 Ψυχὴ λογίζε πῶς ἄρδω, βληθήσονται εἰς κολάσεις,

Ἐλπίμφοι ὑποπόμως, ὑπὸ πυρφόρων Ἀγγέλων.
 Καὶ σοφάξον ἀπὸ τῆς πείρας, ἐν βέβαις τῆς διανοίας.
 Ὡς θησαυρὸς τῆς ἀβύσσου, ἢ Οὐρανὸς καταράτιας,
 Ἀνάξιας κατακλύζων, ὥσπερ τὴν γῆν ἐπὶ Νῶε,
 Οὕτω ἢ νῦν κατακλύσαις, τὸν βόρβορον τῆς παθῶν με.
 Ὡς Δέσποτα τῆς αἰῶνων, Πάτερ Υἱὲ, ἢ τὸ Πνεῦμα.
 Ἡ Ἐισυπόστατος μία, ἢ ἀδιαίρετος Φύσις.
 Δόξοι καιρὸν μετανοίας ἀπὸ λύσιν ἀμπλακημάτων.
 Ὡς Δέσποτα Θεοπέη, απεύσον βοήθει μοι τάχος.
 Ἡ ὧ ἀκμὴ τῆς ἀξίτης, ὡς ἄκαρπον ὄρραδει με.
 Ὁ δὲ λιμνήτωρ τὴν καῦσιν, ὡς ἄχυρον ἀπειλεῖ με.

Κ Ε Φ Α Λ Λ Ι Ο Ν, ΚΑ΄.

Περὶ τῆς ἀφράστου Δόξης τῆς Παραδείσου, ἢ τῆς τῆς Δικαίων
 Μακαριότητος.

Οφθαλμὸς ἐκ εἶδε, ἢ ἐξ ἐκ ἤκουσε, καὶ ἐπὶ καρδίαν ἀνθρώπου ἐκ ἀνέβη
 ἢ ὑπὸ μωσῶν ὁ Θεὸς τοῖς ἀγαπῶσιν αὐτὸν, λέγει ὁ Μακαρίος Παῦλος εἰς
 τὴν πρὸς Κορινθίους Α'. Ἐπιστολῶν, κεφ. β'. Καὶ ἐν αὐτῷ ὁ θαυμασίος, ὅτι
 ἤρπαιγε ἕως τρίτου Οὐρανοῦ, ἢ ἤκουσεν ἄρρητα ῥήματα, δὲ ἐδιδῆθη τὰ δι-
 γνητῆ ἰκανῶς ὡς τῆς ἐνδόξης ἐκείνης Μακαριότητος, πῶς νὰ τομήσω ἐγὼ ὁ ἀ-
 νάξιος, νὰ ἀπαπλώσω τοσούτον ἄπειρον πέλαγος ἀκινδυνίας, ὅτι εἶμαι ἀμαρ-
 τωλὸς ἢ ἀρεάματος; Τί λέγω; Ἐὰν ἠθέλασιν ἐνώδη ἀνάμα ὅλαις ἢ γλώσ-
 σαις τῆς ἀνθρώπων, πάντα τὰ ἄσρη τῆς Οὐρανοῦ, ἢ ὅλα τὰ φύλλα τῆς δένδρων,
 νὰ ἠθέλασιν μεταξὺ εἰς ὅλας γλώσσαις, ἢ σοφώτερας τῆς ἐγγλωττωμένων
 ῥητῶν, πάλιν δὲ ἐδιδῶντο νὰ διγνηθῆν πρὸς αὐτάρκειαν τὰ ἀκατάληπτα
 ἢ ἀνεκλάλητα ἀγαθὰ ἐκεῖνα, ὅτι ὀφθαλμὸς δὲ εἶδε, καὶ ἀφ' οὗ τὰ ἤκου-
 σεν, ἔτε ὁ νῦν νὰ καταλάβῃ δύναται. Πλὴν δεῖ νὰ λάβωμεν τινὰ αἰδοῦσιν αὐ-
 τῆς ἢ ὡς μικρὰ ὄνομα, ἢ ἐξῆθησαν τινὲς ἐνάρετοι, ἢ εἶδασιν μὲ ὀπτασίαις
 ἢ ὄρασαις, δι' ἐκείνων, μέρος τι ἀπ' ἐκείνου τὴν ἀνέφραστον ἠδονὴν ἢ κάλλος
 ἀμύχανον, ἢ μᾶς τὸ ἄφησαν ῥαφικῶς, δεῖ νὰ εἶδωσιν τὴν καρδίαν ἡμῶν πρὸς
 ἐκεῖνον τὸν σωτήριον ἔρατα. Γράφει εἰς τὸν ἀξιολογὸν αὐτὸς ὁ Καισάριος, ὅτι εἰς
 εὐὰ Κοινόβιον ἦν εἰς ἀλαβῆς Μοναχὸς ἢ ἐνάρετος, ὅστις ἔκαμε, λ'. ῥόνος
 ὑπήκουσεν πᾶσι, ἢ πρὸς θυμὸς ἐπιμελητῆς πᾶσῶν τῶν ἐπιτολῶν τῆς Κεῖς. Εἰς δὲ
 τὸ τέλος τῆς ζωῆς αὐτὸς εἶδεν ἕκαστον, ἢ γεν, ἀπῆλθεν ἢ ψυχὴν εἰς τὸν Παρά-
 δεσον, ἢ εἶδεν ἐκεῖνῳ τὴν θείαν Μακαριότητα, ἢ ἀφ' οὗ ἐστρέφον εἰς τὸν ἑαυτοῦ
 τε, ἐφάνησεν τὸν Ἠγέμερον, ἢ τὸς Ἀδελφοὺς, λέγων ταῦτα πρὸς αὐτὸς μὲ ἰλα-
 ρὸν ἢ χαρῆμερον πρόσωπον. Ὡς γλυκυτάτη ἢ πάμφωτος ἢ προλαβῆσα νῦν δε-
 λόγους, πόσον ἦν ἐνδόξος ἢ χαρμόσυτος δεῖ τὸς θαυμαστὸς ἔμνης, ὅτι
 ἤκουσα εἰς τὸν Παράδεισον, ἢ ἐφάλασιν οἱ Ἐπερανοὶ χοροὶ τῆς Ἀγγέλων ἢ
 μακαρίων ἀνδρῶν, ὅτι ἔμνησι τὸν Θεὸν μὲ πόσω γλυκυτάτῳ μελωδίᾳ, ἢ
 ἤχον ἀκατάπαυστον, σοχαζόμενοι ἐκεῖνῳ τὴν ἄρρητον δόξαν ἢ κάλλος ἀμύχα-
 νον τῆς ὁμοσιῆς ἢ ἀδιαίρετης Τριάδος. Ὡς πόσω συμφωνίᾳ ἔχον οἱ ἔμνησι καὶ

πόθεν ἦτον; Οὐ δὲ εἰδαύμασε πῶς δὲν τὸν ἐγνώριζε, καὶ λέγει αὐτῷ. Ἐγώ εἰμι ὁ Βηματάρης ὁ δεινός. δὲν μὲ ἰξόριεις; Οὐ πορτάρης εἰδάρρῖδου, ὅτι ἦτον ἔξω ἀπὸ τῆς φρενίας, καὶ εἶπεν αὐτῷ. Ὑπάγε εἰς τὸν δρόμον σου, καὶ ἡμεῖς ἔχομεν Βηματάρην, ἀμὴ ἰσενά δὲν σὲ εἶδα ἀλλῶ φορῶν, ἕτε ποτὲ εἰσῆλθες εἰς τὸ Μονασῆιον. Οὐ δὲ εἰλαβὴς Μοναχὸς εἰσῆλθας, εἶπεν αὐτῷ πάσας τὰς τάξεις τῆ Κοποβίε, καὶ τῶν Ἀδελφῶν τὰ ὀνόματα. καὶ ἀπελθόντες εἰς τὸν Ἡγέμενον, ἐσωμάχθησαν πάντες, καὶ τινὰ δὲν ἐγνώρισεν ἀπ' ἐκείνης, ὅπῃ ἰξόριεν, ἔδεν εἶπε πρὸς αὐτὸς μετ' ἐκπληξέως. Ἀπορῶ, καὶ εἰσῆλθαι, Ἀδελφοί, πῶς ἔγινε τοιαύτη ἐναλλαγή δὲ μίαν ὥραν, ὅπῃ ἔλειπα ἀπὸ λόγους, καὶ ἀλλάξῃ ἢ μορφήσας, καὶ μὴ γνωρίζω τινὰ, ἕτε εἰσῆλθον εἰς Μάρτυς καὶ ὁ Κύριος, θάρρῶ καὶ μὴ ἐπέρασε μία ὥρα, ὅπῃ εἰσῆλθον ἀπὸ τὸ Μονασῆιον, ἀπ' ἑ ἀνεγνώσασθαι τῶν Ἀπολεθῶν τῶ Ὀρθρῶ, καὶ ἦτον ὁ δεινός Ἡγέμενος, οἱ γέροντες ὁ δεινός, καὶ οἱ λοιποὶ πάντες. Οὐ δὲ Προεσῶς ἐρῶν ἠγάσας τῶν Βίβλων, ὅπῃ εἶχασιν γεγραμμένα τὰ ὀνόματα πάντων τῶν Ἀδελφῶν, ἐγνώρισεν ὅτι ἦσαν, τ' ἡρόιοι.

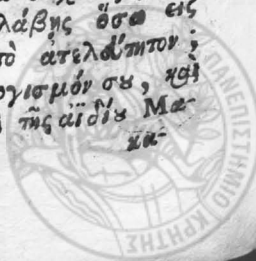
Τότε τὸν εἰπάσε τί ἀνδρῶπος ἦτον, καὶ ποίας ἀρετὰς ἐκατόρρωσε; δὲ καὶ γνωρίσει πῶς ἠξιώθη ἀπὸ Θεοῦ τοιαύτης χάριτος. Οὐ δὲ ἀπεκρινάτο, λέγων. Δὲν ἰξόρω τινὰ ἀρετῶν εἰς τὸ λόγους, μόνον πάντοτε εἶχον ὑπακοὴν πρὸς τὸς Προεσῶτας, καὶ εἰς ὅλας τὰς Ἀδελφὰς τελείαν ἀγάπην, μήτε τινὰ ἐσκανδάλισα. Ἐξαιρέτως δὲ ἔχω τὴν Πανάμωμον Δέσποιναν εἰς πόθον πολὺν καὶ εἰλαβίαν, καὶ κατ' ἐκείνην ἀναγινώσκω τὰς Οἰκείας. Ἐπειτα τὸς εἶπε καταλεπτός, ὡς ἀνῶθεν, τῶν ὑπόθεσιν τῶ ἀπῶ. Οἱ δὲ ἀκῶσαντες, ἐκατάλαβαν τῶν ἐνοίων, καὶ κλαύσαντες ἀπὸ τῶν χαρῶν, ἠατάσαντο αὐτὸν ἅπαντες, καὶ τὸν ἐκοίταζαν ὡς Ουραῖον πλάσμα, καὶ ὄχι ὄπιγειον, ὅτι τὰ λόγια τῶν ἐφαίνοντο καὶ ἀλήθειαν δεῖν, καὶ ὄχι ἀνδράπινα. Τότε τὸ λέγει ὁ Προεσῶς. Δὲν δόξαν τῶ παντοδουλιμαθῶ Θεῷ, ὅπῃ σὲ ἠξίωσε τοιαύτης θαυμασίας ἐκστάσεως, ὅπῃ δὲν τὴν εἶδε τοιαύτη ἔσπεως ἄλλος τινὰς εἰς τὸν τὸν ὑπόθεσιν καὶ μάταιον Κόσμον, καὶ ἐκατάλαβες ἐμπαράτως μέρος τι ἐκείνης τῆς Οὐρανίης μελωδίας, καὶ ἀνεκφράστῃ ἀγαλλιάσεως. Καὶ γίνωσκε, ὅτι θιακόσως χρόνος ἦσαν εἰς ταύτην τῶν ἐκστάσιν, καὶ ἐφαίνεσθαι μία ὥρα. Τοσαύτην χαρὰν καὶ ἀφροσύνην ἔχον καὶ αἰδανῶνται οἱ Ἄγιοι εἰς τὸν Παράδεισον ἀπ' ἐκείνην τὴν μακαρίαν ὑπόθεσιν τῆς Παναγίας καὶ ζωαρχικῆς Τελέδος, ὅπῃ καὶ τὸς φαίνεται χίλιοι χρόνοι ὡσπερ μία ἡμέρα, καὶ τὸ ἀνῶθεν ρήτον τῶ Δαβὶδ, ὅπῃ εἶχες πόθον καὶ μάθης τὴν ἐνοίαν. Ταῦτα ἀκῶσας ὁ Ὄσιος, ἐκατάλαβε τὴν ἀλήθειαν, καὶ δόξαζον τὸν Κύριον, ἐκλαυσεν ἀγαλλιώμενος, καὶ ἐζήτησε καὶ κοιωνῆσθαι τὴν ἀγίαν Σάρκα καὶ Αἷμα τῆς Σωτῆρος ἡμῶν. Καὶ μετὰ λαβῶν τῶν ὀρχαίων τῶ Θεῷ Μυστηρίων μετ' πολλῆς εἰλαβείας, εἶπε ταῦτα. Νῦν ὑπολύεις τὸν δῆλόν σου, Δέσποτα, καὶ τὰ ἐξῆς, καὶ τότε παρῶντες παρέδανε τὴν ἀγίαν αὐτῆ ψυχὴν εἰς χεῖρας Θεῷ. Ἄκῶσον δὲ, ὡ ἀκροατῶν, καὶ μίαν μελέτην, ὅπῃ ἔγραψεν ὁ σοφώτατος Αὐγουστίνος ἀπὸ αὐτῆ τῆς Μακαριότητος. Ὁ ζῶν ἀπεκλήθη ἡπίμασθαι ἀπὸ Θεοῦ δὲ τὸς φίλους αὐτῶ. Ζῶν μακαρία. Ζῶν ἀπέραντος. Ζῶν, ὅπῃ δὲν ἰξόριει φθορῶν, ἢ ἀλλοίωσιν. Ζῶν ἀλυπος καὶ ἀδυνάτος. Εἶπεν δὲν εἶναι ἐχθρὸς καὶ βλάβη ποσῶς, ἕτε εἰλίφης καὶ δόση λύπην τινὰ. Ἡ ἀγάπη εἶναι κλειά, καὶ φόβος ἐδείξ. Ἡ ἡμέρα αἰώνιος, καὶ νύκτα δὲν εἶναι ὀλόπελα. Ἡ νόμιμος ἔσπεως τῆς ψυχῆς εἶναι, καὶ βλέπη τὸν Θεὸν ὑπόθεσιν πρὸς ἀπῶ.

πρόσωπον. Ω Ζωὴ πανπόδητος, διπλευράτη, ἢ πανδρόσουμος. Χαίρομαι νὰ
 μελετῶ τὴν λαμπρότητα σε. Αγάλλεται ἡ ψυχὴ μου νὰ σέ σοχαζέται. Ορέγεται
 σε, ἢ ὅπωςθεὶ ἡ καρδίαν μου. Καὶ ὅσον μάλλον σέ ποροοῶ, ἢ σοχαζομαι, τόσο
 ὡδωότερον με πληγώνει ὁ ἔρωτας τῆς ἐπιθυμίας μου. Εὐφραίνομαι νὰ σέ ἐννοῶ,
 ἢ νὰ σὲ ἐπιθυμῆμαι ἀγάλλομαι. Ω Ζωὴ ἀπέραντος, ἢ ἢ ἀλήθειαν μακαριωτά-
 τη ἢ πάγκalos. Βασιλεία, ὅπως δὲ ἔχεις τέλος ποτὲ, ἔπε θάνατον. Οἱ καιροὶ
 δὲ ἀλλάσασιν, ἔπε ποσῶς ἔχουσιν. Ἡ ἡμέρα ποτὲ δὲ βραδιάζει, ἔπε γι-
 νόσκει τὸ ὡδῶπαν ἀλλοίωσιν. Αὐτὴ χαίρειται ὁ ἔσοπαιοφόρος στρατιώτης, ὅπο-
 λαμβάνων Χορὸς τῆς Ἀγγέλων, ἢ σέφεται ἀμαράντινον σέφανον δόξης, ἄδων-
 τας, ἢ φάλλωντας τῆς Κυρίας. Καλότυχος ἢ ὄντως μακάριος ὅς τις ἀξιώθῃ νὰ
 βλέπῃ τὴν δόξαν σου ἢ λαμπρότητα, τὰ τεῖχη ἢ τὰς θύρας τῆς Κάστρου σε, τὰς
 φόρους σε, τὰ παλάτια, τὰς θουναίους πολίτας, ἢ τὸν Παντοδύναμον ἢ ὑπερέν-
 δοξον Βασιλέα σου. Οἱ λίθοι τῆς τεύχων εἶναι ἀτίμητοι, αἱ θύραι με μαργα-
 ριτεία ἔλλαμτρα, ἢ τὰ παλάτια πάγκρυσσα, με ψηφὶ σολισμῶν ἢ σάπφει-
 ρων. Ὁραία παύη ἢ ὑσέρμαλλος εἶσαι Μήτηρ ἡμῶν Ἱερουσαλήμ εἰς τὰς εὐφρο-
 σιών σου. Πράγμα παθητὸν, ἢ φθαρτὸν δὲ ἔχεις ὅπο τῆτα τὰ πρόσκαιρα.
 Τὸ φῶς, ὅπε διωκτικῶς σέ φωτίζει, δὲ εἶναι ὅπο λαμπάδας, ἢ ἄσρη, ἢ Σελ-
 λῶν, ἢ Ἡλιον αἰδητὸν, ἀλλὰ τὸ ὄντως Φῶς ἐκ φωτός, ἢ Θεὸς ἐκ Θεῶν σὲ
 δίδει τὴν ἔλλαμψιν. Ω Χριστιανέ, ποταπὴν ἀγαθίαν σου θέλεις ὅπολαύσει
 ἐκεῖ, εἰὰν ζήσης ἄδε με φόβον Θεῶν εἰς ταύτην τὴν παροικίαν σου, καὶ μὴ ταύτη
 ἀπέλθῃς ὅπο τὸν θάνατον εἰς ἀθανασίαν, ἐκ τῆς φθορᾶς εἰς τὴν ἀφθαρσίαν, ἢ
 ὅπο μίαν σιοτεινὴν φυλακὴν εἰς εἶνα πολύφωτον ἢ λελαμψυσμῶν Παράδει-
 σον, ὅπε οἱ Χοροὶ τῆς Ἀγγέλων με γλυκυτάτην μελωδίαν εὐφραίνονται, ὅπο-
 λαμβάνοντας ἀδελφικῶς ὁ εἶνας τὴν δόξαν ἢ τιμὴν τῆς ἑτέρας. Ἐκεῖ ἔορτάζεται
 μία πανήγυρις χαρισίμων ἢ ἔορτὴ πανδρόσουμος, με ἦχον ἀπαυσον, ἢ με-
 λωδίαν ἠδυστάτην ἢ ἔμμεσον. Ἐκεῖ ἀγάλλεται τὸ τέγμα τῆς Προφητῶν. Ὁ εὐ-
 δόξος Χορὸς τῆς Ἀποστόλων. Ὁ ἀήττητος στρατὸς τῆς Μαρτύρων. Ἡ δὲ λαβὴς σου
 εἰς τῆς Ὁσίων, ἢ Ὁμολογητῶν. Ἐκεῖ τὰ πρόβατα ἢ οἱ ἄρνες. ὅπε ἐγλύτωσαν
 ὅπο τὰς παγίδας ἢ δίκτυα τῆς παρέσης ζωῆς, ἀγάλλονται εὐφραίνόμενοι εἰς τὴν
 χαρὰν ἢ ὅπολαυσιν ὅμοιοι, ἀμὴ εἰς τὸν βαθμὸν τῆς ἀξίας ἔχουσι. ὅτι φθό-
 νος, ζηλία, ἢ ἔρις, ἢ φιλονεικία ἐκεῖ δὲ χαρεῖ, ἀλλὰ βασιλεύει ἡ ἀγάπη με
 τελειότητα. Ὅτι ὁ Θεὸς εἶναι εἰς ὅλας τὸ παν, ὃν ἀκαταπαύτως σοχαζέονται,
 καὶ εἰς τὸν ἔρωτα τῆτα καὶ πόσον ἀμύζουσι πάντοτε. Αγαπῶντες ὑμεῖσι, καὶ
 ὑμεῖντες αὐτὸν ἀγαπῶσι. Καὶ πᾶσά τις ἐργασία ἢ ἔπαινος εἶναι ἀκόπως ἢ
 δίχως κέρασιν. Τὴν τιμὴν τῆς εὐδὸς χαίρονται, καὶ ὅπολαμβάνουσιν ἅπαντες,
 ὡσπερ νὰ ἦτον ἐδική τις, ὅτι τῆτο τὸ ἔχει ἡ ἀγάπη ἐκ φύσεως. Καθὼς καὶ εἰς
 τῆτον τὸν Κόσμον ποδακίς τὸ εἶδαμῶ, ἢ ὅταν εἰς ἀγαπᾶ τὸν συγγῆντε με
 τὴν ψυχὴν ἢ καρδίαν τε, ἢ ἢ καρίαν γυναικα με σαρκικὸν ἔρωτα, ἔχει τὸ-
 σὴν δῶαμιν ἢ ἀγάπῃ, ὅπως χαίρειται, καὶ ὅπολαμβάνει τὸ καλὸν τῆς ἡγαπι-
 μῶς τε, ὡσπερ νὰ ἦτον ἐδικόν τε, καὶ ὡδωότερον. Εἰὰν ἐν ἔχῃ ἡ σαρκικὴ
 ἀγάπη ποσάτην δῶαμιν, ποταπὴν νομίζεις νὰ ἔχῃ ὁ πνευματικὸς ἢ διωκὸς
 ἔρωτας; Ω καλότυχοι ἢ μακάριοι, ὅσοι ἀξιώθουσι νὰ ἀπέσιν ἐκεῖνα τὰ με-
 λωδικὰ ἄσματα τῆς Ἐπερανίας μουσικῆς. ὅπε ἔχῃ ὁ ἀκαταπαυστος ἦχος, καὶ
 νὰ συμφάλλουσι με τὴν Οὐρανίον ἐκεῖνῶν χορείαν.

Βασιλείας ἢ Θεῷ τῷ ἀπαύτων, γὰρ τὸν ἰδῶσιν εἰς τὴν δόξαν αὐτῆς, καθὼς αὐ-
 τὸς εἶπε πρὸς τὸν Πατέρα αὐτῆς. Πάτερ, αὐτὸ εἶναι τὸ θέλημα μου, γὰρ σὺνδρε-
 θῆσι μετ' ἐμὲ ἐκεῖνοι, ὅπως μὴ ἕδωκας, ἵνα ἰδῶσιν τὴν λαμπρότητα, ὅπως εἶχα
 μαζί σου, ἀπὸ τῆς τῆς Κόσμου κτίσεως. Ὁ Μοναχὲ, ἐὰν τσαύτῳ ἀφροσύνη
 αἰδανῶσαι ἰδῶ εἰς τὸν Κόσμον, ὅταν ἀποκρίσῃς τὴν καπάνυξιν, ἢ ἔρχεται σε
 ἀπὸ τὸ πένθος τοιαύτῳ ἀδελφίσις, ὅπως ἀγάλλεται ἡ ψυχὴ σου, ἢ χαίρεται, πῶ-
 τῶν ἔχει τὸ πένθος, ἀλλὰ πάντοτε ἡ ἀφροσύνη ἢ ἀγαλλίασις; Ἐξέλεθε ἀπὸ
 τὴν φυλακὴν ἐν τῆ σῶματι, ἢ σοχάσατο τὸ βραβεῖον, ἢ τὴν πληρωμὴν, ἢ
 ἀπολαμβανῆς ἐκεῖ δὲ τὸν ὀλίγον καιρὸν εἴτερον, ὅπως κοπιᾷσῃς ἀδελφίμῳ εἰς
 τὴν ἀρετῶν. Πόσῳ τιμῶν θέλεις λάβει, ὅταν ἡ ἱερὰ Παρθένος ἢ Θεοτόκος,
 ἢ αὐτὸς ὁ Κύριος ἢ κυριεύσῃ σε, μετὰ τῆς Ἁγίας ἀπαντας ἔλθῃ πρὸς ὑπάκουσίν σου
 γὰρ σὺ εἶπῃ ἐκεῖνα τὰ λόγια τῆς Ἁσματος. „ Ἐγείραι σπασδαίως, ἢ ἀπολέθει μοι,
 „ ἀραιότητα μεθεξερᾷ. Παρήλθῃ ὁ χειμῶν, ἢ τὰ αὐτῆ ἐφύνησαν. Πόσῳ χα-
 ρὰν θέλει λάβει ἡ ψυχὴ σου, ὅταν τὴν ὑπάγουσιν οἱ ἅγιοι Ἄγγελοι εἰς τὸν θεῖον
 θρόνον, γὰρ κηρύττῃσι τὰ καλά σου ἔργα, τῆς σαυρῆς, ἢ θλίψεως, ἢ ἀπολέθει μοι,
 εἰον ἔπαδες; τῆς προσδοχῆς, τῆς νηστείας, ἐλεημοσιῶνας, ἢ τῆς λοιπῆς ἀγαθοε-
 γίας σου; Τότε γὰρ γνωρίζῃς τῆς ἀρετῆς τὸ ἀξίωμα. Ἐκεῖ ὁ καλὸς τιμᾶται, ἢ τὸν
 κόπον τε. Ἐκεῖ φάλλεται τὸ ἄσμα ἐκεῖνο τῆς Δαβίδ. Εἰμὴ ὅτι Κύριος ἐβοήθη-
 σέ μοι, ἀδελφίμῳ παρήκισε τῆς ἀρετῆς ἢ ψυχὴ μου. Ἐκεῖ εἰσέρχονται οἱ ἀίτητοι
 στρατιῶται, αἱ ἀνδραγαθίαι γυναῖκες, ὅπως ἐνίκησαν τὸν Κόσμον, ἢ τὸν Κόσμον, με-
 κείων χαυμότητα, ἢ δοξάζονται μετὰ διττὸν φόβου τῆς σαρκὸς ἢ τῆς Κόσμου, με-
 ἀμαρτανίως σεφάνης ἢ ἀδελφίματα πάγχυσα. Ἐκεῖ πολλοὶ νέοι ἢ βρέφη μικρὰ,
 ὅπως ἐνίκησαν τὸ βυφερόν τῆς χρόνων τῆς ἀρετῶν καὶ ἀδελφίμων, λαμβανῶσι τὸ
 βραβεῖον τῆς παρθενικῆς αὐτῶν καθαρῆτος. Ἐκεῖ γνωρίζῃσι τῆς φίλης, πῶ-
 τῆρας, ἢ διδασκαλίας τῆς, ἢ ἀγαλλίσι δὲ μοι ἐν ἀγίῳ φιλήματι, ἀπολαμβανῶσι
 τὸν καρπὸν τῆς ἀρετῶν ἡδύσα, καλὰ ἢ ἄλλον καιρὸν γὰρ τῆς ἐφάνωντο πικρῶν γε-
 μάταις ἢ ῥίζαις πον. Γλυκὺς εἶναι ὁ δροτερός ἀέρας εἰς τὴν μεσημεριανὴν καύσιν.
 Ἠδύτατον τὸ ὕδωρ εἰς τὸν διψασμῶν ὁδοιπόρον. Γλυκὸς ὁ ὕπνος ἢ ἡ ἀνάπαυσις
 τῆς κοπιᾷσαντος δέλε, ἀλλὰ τῶν ἀπαύτων γλυκύτερα ἢ ἀγάπη τῆς Ἁγίων καὶ
 εἰρήνη μετὰ τὸν πόλεμον, μετὰ τὸν κίνδυνον ἢ ἀσφάλεια, ἢ μετὰ τῆς θλίψεως ἢ κό-
 πους τῆς περασμῶν, ἢ τελεία ἀνάπαυσις ἢ αἰώνιος. Τότε τελειῶνται οἱ πόλεμοι,
 ἢ δὲ ἔχει χρεῖαν πλέοντινὰς γὰρ εἶναι ἀρμαρτωλῶν, καθὼς ἢ οἱ Ἰσραηλιταί,
 ἢ ἔπῃραν τὴν χρεῖαν τῆς ἐπαγγελίας, ἀπέθεσαν τὰ ὄπλα, ἢ ἀσόχηταν ὄλας
 τῆς φόβους τῆς πολέμου καὶ σύγχυσις, ἢ πᾶς εἷας ὑπὸ τὴν σκιά τῆς δούδρων
 ἢ χαίρετο τῆς γλυκείας καρπῆς τῆς εἰρήνης ἢ ἀναπαύσεως. Ἐκεῖ, ὅσοι ἔσπειραν
 ἰδῶ δάκρυα, γὰρ θερίζῃ αἰώνιον ἀγαλλίασιν. Ἐκεῖ ὁ Γεώργιος, ὁ Δημήτριος,
 καὶ οἱ λοιποὶ Ἄθληται, γὰρ λάμπουσιν ὡς ἀστέρες πολύφωτοι, ἀγαλλίσι μοι, ὅτι
 ἢ πόνον ὀλίγον ἢ ἀποκαίρον λαμβανῶσι τσαύτῳ ἀπαμοιβῶν ἀπολαύσεως.
 Ἐκεῖ ὁ Γωάσαφ, Ἀντώνιος, Εὐθύμιος, ἢ πάντες οἱ Ὅσιοι, γὰρ χαίρωνται ἀπὸ
 λαμβανῶντες τὴν πληρωμὴν τῆς κόπους τῆς πολυπλάσιον, ἢ ἀπλῶς οἱ Ἄγιοι πᾶν-
 τες, Προφῆται, ἢ Γερομάρτυρες, ἢ ἐξόχως οἱ θεῖοι Ἀπόστολοι, ἔχοντες πρῶτα
 σῆτῳ ἢ ταξίαρχον τὸν μέγαν Βαπτιστῶν καὶ Πρόδρομον, γὰρ ἀγάλλωνται, σκίρ-
 πάντες ἐν ἄσματι, ἢ γὰρ δοξάζῃσι τὸν Θεόν, πῶς τῆς ἐδωμάσεως, ἢ κατεφρά-
 νησας

νησαν τὸν μάταιον Κόσμον, καὶ καὶ κρίζονται καλότυχοι καὶ εὐδαίμονες, ὅτι ἐνί-
 κησαν τὴν σάρκα, καὶ τὴν ὑπόστασιν τελείως πρὸ πνεύματι, καὶ ἀπέλαβον θε-
 γήϊνα καὶ πορόσκαιρα πράγματα, ὅπερ κατεφρόνησαν, παντοτινὰ καὶ Οὐράνια, θε-
 κόπον ὀλίγον, ἀνάπαυσιν ἀμείβον, θε-
 αὶ αἰχμύλι καὶ ἀτιμίαν μικράν, τιμὴν καὶ
 δόξαν ἀμάρωντων, θε-
 Ἐλίφιν πορόσκαιρον, χαρὰν ἀνεκλάλητον, καὶ ἀπλῶς εἰ-
 πῆν, θε-
 ρίοντα καὶ φθαρτὰ, ὅπερ θελούμεται ὡσεὶ καπνός, καὶ μαραινόνται
 ὡς τὰ κελὶνα τὰ αἶμα, δόλοισιν ἀφθαρτον καὶ ἀεὶ θεμιλύσαν. Ταῦτα συλλογιζό-
 μθοι οἱ ἄγιοι, καὶ δὲφραίνονται, βλέποντες τῆς Παναγίας Τεταδος τὴν αἰεὶ θε-
 μύσαν εὐκλειαν. Ὡ γλυκυτάτη δόξα. Ὡ ἐκλεκτὴ συνωδία. Μακάριοι οἱ σὲ
 ἔπολαύσαντες, καὶ ἔισαθλοὶ ὅσοι ὑπεριθῆσαι τῆς σῆς ὠραιότητος. Ὡ ἄνθρωπε,
 εὐὰ εἰς αὐτὰ τὰ φθαρτὰ καὶ πορόσκαιρα πράγματα ἔδωκεν ὁ πανάγαθος τοιαύτην
 διὰ τὴν εὐφροσύνην, ποταπὴν νομίζεις καὶ ἔχουσι τὰ ἀφθαρτὰ καὶ αἰώνια; Εὐὰ ὑψώσης
 πρὸς Οὐρανὸν τὰ ὄμματα, βλέπεις τὸν κάμψων Ἡλίου, τὴν τῆς Σελήνης καὶ τῆς
 ἐξέραν λαμπαρότητα. Εἰς τὴν γλῶσσο φέρεις ὠραία καὶ θαυμασὰ ποιήματα, ὅρη, βα-
 νὰ, κοιλάδας, φάραγγας, δεύδρα καὶ ζῶα θεφόρα, ποικιλόχρα αἰθῆ καὶ κελ-
 να ὠραία, πηγὰς καὶ λίμνας, ποταμὸς, καὶ τὴν θάλασσαν. Βλέπεις ἀργύριον, χρυ-
 σίον, λίθος τιμίος, μαργαρίτας, καὶ ἕτερα ὅμοια. Δοιοῦν εὐὰ εἰς ταύτην τὴν κοι-
 λάδα τῆς δακρύων, καὶ Ἐλίφιν, καὶ εἰς τὴν ἔξορίαν καὶ παροίαν μᾶς ἔδωκεν ὁ πανά-
 γαθος τοιαῦτα ὠραιότατα πράγματα, ποταπὰ νομίζεις καὶ εἶναι εἰς τὸν Παράδει-
 σον; Ὡ πλοσιθῶρε Δέσποτα, εὐὰ εἰς τὰς σωματικὰς αἰδήσεις, εἰς ταύτην τὴν
 φυλακὴν τῆς Κόσμου, μᾶς ἐχέεις τοιαύτην δόλοισιν, πόσα ἀγαθὰ μᾶς θε-
 λεις δώσει εἰς τὴν ἀληθῆ καὶ μακαρίαν Πατρίδα μας; Εὐὰ τοῖς ἀμαρτωλοῖς, ὅπερ
 εἶναι ἐχθροὶ σε, δίδεις τὸν χαρὰν εἰς τὴν ζωὴν ταύτην, ποταπὴν εὐφροσύνην
 καὶ ἀξιοθῆν εἰς τὸν μέλλοντα αἰῶνα οὐ φίλοισι; Γίνωσκε δὲ ἀκροατὰ, ὅτι τὴν δό-
 λαν Παρυσίαν μέλλει νὰ ἀνακαινίσῃ ὁ Κόσμος, ὡς ἀνωθεν εἰρηται, καὶ γῆν πολ-
 τέραν Παρυσίαν μέλλει νὰ καθαρῶσιν ὑπὸ πᾶ-
 σα ἑρασιότερος καὶ λαμπαρότερος ὑπὸ πᾶ-
 σα φθορᾷ, καὶ εἶναι τὸ πῦρ λαμπαρότερον, ἀμὴν καὶ μὴ καὶ, ὅτι ἡ καὶ σὶς τῆ ὄλη
 ὑδαρ καὶ λαμπαρῶσιν, καὶ λάμπη ὡσπερ καθρέπτει καὶ κρύσταλλον, καὶ καὶ μὴ
 ἔχη πλέον ψυχρότητα. Ὡσαύτως καὶ ἡ γῆ καὶ λεπτιώσιν, καὶ γῆν καθαρὰ πα-
 ρὸς ῥύπε καὶ ὕλης βλαπτικῆς. ὅτι ὅλα τὰ βλαβερά, ὅπερ δίδειν Ἐλίφιν, καὶ ἀ-
 φθέρων, ἦσαν ἡ θέρμη τῆ πυρὸς, τὸ ψυχρὸν τῆ ὑδατος, τὸ σκότος τῆ αἰέρος, ἡ
 καὶ σὶς τῆ θέρμης, ἡ φθορὰ τῆ αἰέρος, καὶ πᾶσα ἀκαθαρσία, καὶ βράμα τῆ
 Κόσμου τέτε, καὶ σωμαχθῆ εἰς τὴν ἄβυσσον τῆς κολάσεως, θε-
 ὀδωὴν τῆς ἀθλίαν ἀμαρτωλῶν. Καὶ ἔπο μῆνοι τὰ σοιχεῖα κκαθαρμῆα,
 καὶ εἶναι ἡ γῆ ὄλη ἀβλαβος, καὶ ὠραία ὡς ἄλλος Παράδεισος. Ὡσαύτως εἰ-
 Οὐρανοὶ καὶ ὁ Ἡλίου, ἡ Σελήνη, καὶ τὰ ἄσθη καὶ δίδειν λάμπειν θαυμασίον
 καὶ θεμιτότερον ἐπιταπλάσιως, καθὼς λέγει ὁ Ἡσαΐας. ὅτι θελεῖ εἶναι τὸ
 φῶς τῆς Σελήνης, ὡς τὸ Ἡλιακόν, καὶ τὸ φῶς τῆς Ἡλίου ἐπὶ τῆς ἐπιταπλάσιως,
 ὡσπερ τὸ φῶς τῆς ἐπὶ τὰ ἡμερῶν. Ἐτὶ δὲ καὶ παύσαν τὴν κίνησιν αὐτῆς, ὅτι
 πειθὴ ὁ Ἡλίου, ἡ Σελήνη, καὶ οἱ Πλανήταις κινῶνται τῶρα θε-
 τῆ ἀνθρώπου, ἦσαν θε-
 τῆ φθορᾷ, καὶ τότε παύσει ταῦτα μὴ τῶ
 κοινῶ ἀνάσασιν, ἀσμφιβόλως πισυότερον, καὶ παύσαν ὅλα τότε τὸν δρόμον
 τῆς, καὶ εἰσὴν ὁ Ἡλίου εἰς τὴν Ἀνατολῆν, ἡ Σελήνη εἰς τὴν Δύσιν, καὶ

τὰ λοιπὰ εἰς τὸς τόπους τας, καθὼς ἐξ ἀρχῆς ἐκτίθησαν, ἕτε νὰ ἀλλοιωθῶσι οἱ καιροὶ, ἕτε χειμῶν, ἢ θέρους νὰ εἶναι, ἕτε νύξ, ἄλλα πάντοτε μία αἰδιότης χρόνων αἰώνιος, μὴ ἀπείρου διάρκειας καὶ ἀνεκρίτου ἀγαθιάσεως. Καὶ ταῦτα πάντα γίνονται θεῶν προσάγματι, ἃ ὡς ὑπερότερων δόξαν καὶ δόξαλαυσιν τῆς Δικαίων, ἵνα λάβωσι τὴν ἀμοιβὴν τῆς ἔργων τας πολυπλάσιον. Πόσω χαρὰ ἔν τῇ ἀγαθιάσειν θέλεις ἔχει τότε, ἀπροατὰ, νὰ δόξαλαύῃς τοσαύτην Μακαριότητα; Ἄν σὲ ἀρέσῃ ὁ τόπος, μὴ βαρεθῆς τὸν ἔσπον, ἀλλὰ βιάζε-
 τεθλιμμένῳ ἔδδον, ἵνα σωδοξαδῆς μὴ τῆς Ἁγίων. Συγκακοπάθησον τώρα, καὶ μάρανον τῆς σαρκὸς τὰ κινήματα, μὲ σκληραγωγίαν καὶ ἀσκησιν, καὶ πότε νὰ χαίρεισαι πάντοτε. Δὲν πρέπει νὰ σὲ φαίνεται ἐδδῶς κόπος σκληρὸς, ἕτε μακρὺς ὁ καιρὸς, ὅτῃ εἶναι μέσον καὶ ὄργανον νὰ δόξαλαύῃς τῷ αἰώνιον ἀγαθιάσειν. Ὁ μέγας Λύγκσιος λέγει, ὅτι εἶμαι τοσαύτη ἡ ὡραιότης τῆ αἰδίου φωτὸς, ἢ ἡδύτης τῆς ἀκρίτου Σοφίας, καὶ ἡ δόξαλαυσιν τῆς Οὐραίου Μακαριότη-
 τος, ὅτῃ αὐ δὲν ἦτον βολετὸν νὰ σαματῶσιν ἐκεῖ, εἰμὴ μόνον μίαν ἡμέραν, ἔπρεπε ἃ τῷ ἡμέραν ἐκεῖνῳ νὰ καταφρονήτωμῃ ὅλα τὰ ἔτη τῆς προσ-
 καιρὸς ζωῆς, καὶ πᾶσαν σωματικῶν δόξαλαυσιν. Οὗτος ὁ σοφώτατος διδάσκαλος θέλωντας νὰ ἰσορῆσῃ εἰς Βιβλίον τῆς αὐτῆς τῆς Μακαριότητος, ὅσον ὡς ὑπε-
 σότερον ἔγραψεν ὡς τῆς θεῆς καὶ ἀκατάληπτης μυσηρίου τῆς ὁμοσιῆς καὶ ἀδια-
 ρέτης Τεταδῶς, τίσον ὁ νῦν αὐτῆ ἐβουθίζετο, καὶ δὲν ἔξῃρε πῶς νὰ τελειώσῃ τῷ εἰδοξῶν ταύτην δόξαλαυσιν. Ὁ δὲν ἔδειξεν αὐτῷ ὅπτασιῶν ὁ Κόσμος, ἃ νὰ τῆ φανερῶσῃ, ὅτι τὸ μυσηριον τῆς Παναγίας Τεταδῶς εἶναι παντελῶς ἀκα-
 τάληπτον, καὶ δὲν φθαίει ἀιδρώπῃ γλώσσα νὰ διηγηθῇ τὰ ἀρρήτητα ἀγαθὰ ἐ-
 κείνα, ἃ ἠπόμασεν ὁ Θεὸς τοῖς ἀγαπῶσιν αὐτὸν. Ἰσάμμος μίαν ἡμέραν εἰς τὸν αἰγιαλὸν, σοχαζόμενος καὶ μελετῶν αὐτῷ τῷ Οὐραϊῶν δόξαν, εἶδεν εἰς
 βρέφος ὡραῖον, καὶ εἶχε καμωμῶν εἰς τῷ ἄμμον εἰς λάκκον μικρὸν, καὶ ἐ-
 ἀνάδαξε νὰ διγαῖν με εἰς εἰς μικρὸν ἀγγεῖον τῷ θάλασσαν, νὰ τῷ χυῖν εἰς τὸν λάκκον ἐκεῖνον. Ἀφ' ἃ γὰρ εἶδε, πῶς ἐπειράζετο τὸ βρέφος ἄραν ποτῶν
 εἰς τοικύτῃ ἐγχειρῶσιν, τὸ ἠρώτησε τί ἐβάλετο νὰ κάμῃ; Λέγειτε. Τῷ θά-
 λασσαν ἐκεῖνῳ ὄλλῳ θέλω νὰ βάλλω εἰς τῶτον τὸν λάκκον. Καὶ ὁ Ὁσίος.
 Εἰς μάτῃ κοπιᾶς τέκνον, ἃ τῆ, πῶς εἶναι βολετὸν νὰ βάλλῃς εἰς τῶτον ἄ-
 πειρὸν πέλαγος εἰς εἰς λάκκον μικρότατον; Τότε τῆ λέγει τὸ Οὐραϊῶν βρέ-
 φος. Εὐκολώτερον εἶναι νὰ ὡς κλείσω ἐγὼ εἰς τῶτον τὸν λάκκον ὅλον τὸ πέ-
 λαγος, πᾶρξ νὰ διωθῆς εἰς νὰ τελειώσῃς ἐκεῖνο, ὅτῃ ἀρχισιν, καὶ νὰ δι-
 γηθῆς με τῷ ὀλίγῳ σε γνώσιν ποιαῦτα ἀνέφρατα καὶ ἀκατάληπτα πράγμα-
 τα. Ὁ δὲ ἀπέσας ἐθαύμασε, καὶ λέγειτε, ποια; Τὸ δὲ βρέφος ἀπεκρίνατο
 λέγων. Εἰς πάχῃς με τὸν νῦν σε νὰ ἐρῶνῆσῃς, καὶ νὰ καταλάβῃς τὸ βα-
 θύτατον καὶ ἀκατανόητον τῆς ἀδιαρῆτης Τεταδῶς μυσηριον, καὶ τῶτο εἶναι ἀδιώ-
 τῶν, νὰ χεῖρῃς ἱκανῶς ὡς τῆς θεῆς μεγαλειότητος. Τάχα δύνασαι νὰ πε-
 εισφύγῃς ὅλον τὸν Κόσμον εἰς χεῖράς σε; ἢ νὰ κάμῃς τὸν ἔρανὸν αἰκίτητον;
 Ἐκεῖνα, ὅτῃ δὲν εἶδε ποτὲ ὀφθαλμὸς, διώεται ὁ ἐδικός σε νὰ σοχαθῇ, καὶ
 νὰ ἀπέσῃ τὸ ἔς σε ὅσα δὲν ἔκωσεν ἄλλῃ τινός; καὶ νὰ καταλάβῃς ὅσα εἰς
 καρδίαν ἀιδρώπῃ δὲν ἀνέβησαν; Ποῖεν τέλος νὰ ἀρεθῇ εἰς τὸ ἀτελῆπτον;
 Με ποῖον μέτρον νὰ μετρήθῃ τὸ ἀμέτρητον; Ἀνάπαυσον τὸν λογισμὸν σε, καὶ
 φθαίει ὅσον σὲ ἐφώτισε τὸ πανάγιον Πνεῦμα καὶ ἔγραψεν ὡς τῆς αἰδίου Μα-
 καριότητος.

παποδόσεως. Μὴ οὐκείσεως, ἀλλὰ βιάζε καὶ ὑπολαύσεως τοιαύτῃ Μακαριότη-
 τα. Δι' ἀγάπῃ καύτης μίσσησον ὅλα τὰ σαρκικά καὶ ὀπίθια. Ἡ μερίδα σου εἴ-
 ραι εἰς τὴν χώραν τῆς ζώντων. Ἐκεῖ ὄντι ὁ θρασυρὸς καὶ ὁ πλεῖτός σου. Ἐκεῖ σὲ
 ἐκδέχεται ὁ Δεσπότης, καὶ σὲ τιμῆσθαι μετ' ὀφθαλμοῦν δόξαν, ὅσον φανῆ θέρμο-
 τέρα πρὸς αὐτὰ ἢ ἀγάπῃ σου. Ἐργεῖται γὰρ ἐν τῷ ὕπνῳ τῆς ἀμελείας, καὶ ὀπίθια ἁ-
 ρσον τὸν Κόσμον, καὶ σὲ ὀδηγήσῃ, καὶ σὲ φωτίσῃ, καὶ καὶ σὲ δώσῃ τὴν δυνάμιν καὶ
 ὀδδῶσθαι τὴν πηδλιμνήσῃ ὁδόν, ὅτι ἄλλος ἔσθαι δυνάμιν ὑψωφελέστερος, ὡσπερ
 ἔσθαι, ἢ γὰρ ποδῆσθαι τὰς θλίψεις, ὅπῃ βασανίζῃ τὴν σάρκα, καὶ χαίρεισαι ὅταν
 σὲ καταφρονῇ, καὶ ὑβρίζῃ, καὶ ἀπλῶς, καὶ ξερίζωσθαι ὑπὸ σὲ πᾶσαν φιλα-
 τῖαν, ὅτι αὐτὴ εἶναι ὁ ἴος καὶ τὸ φάρμακον, ὅπῃ θανατῶναι τὴν ψυχὴν, καὶ σὲ κάμνει
 καταφρονῆσθαι τῆς θείας Μεγαλειότητος. Αὐτῷ ξερίζωσον, καὶ φανῆσθαι τελείως ἐκ
 τῆς καρδίας σου, ὡς αἰτίαν τῆς ἀπωλείας σου, καὶ πόθησον ὀλοφύχως τὸν ἡμετέρον
 καὶ Σωτήρα σου, ὑπὲρ πάντα τὰ Κόσμου τὰ πράγματα. Καὶ ὀφθαλμοῦν ὀπίθια εἰς
 τὴν ἐνάρετον πολιτείαν, διὰ τὴν ὑπολαύσεως ἐκεῖνο τὸ ἀκρότατον ἀγαθόν, καὶ βλέ-
 πῃ τὴν τῆς Ἀγίας Λαμπαρότητα, τὴν δυνάμιν τῆς Πατρὸς, τὴν σοφίαν τῆς Υἱοῦ, καὶ
 τὴν τῆς Παναγίας Πνεύματος ἀγαθότητα, καὶ ὑπολαμβῶσθαι πᾶσιν ἀφροσύνην εἰς
 ἀγάπῃ, μία ἐργασία, ὁ αἰώνιος ὕμνος καὶ ἀκατάπαυτος Ἀγγελῶν τε καὶ ὀφθαλ-
 μῶν, μία μονίμος ἀγαθίασις, μία φιλία καὶ ἔσθαι. Ὑπᾶγε τῶρα, φρονό-
 λιπτε καὶ μωρὴ φιλόσοφῃ, κτίζε ἀικοδομας καὶ παλάτια. γύρθε τιμὰς καὶ ἀξίας.
 ὀπίθιασον πλεῖστον, ὀφθαλμῶν καὶ χαράφια. ἔσθαι ἡ γαμονείας. ὀφθαλμῶν πο-
 λῆς πολλὰς καὶ Βασίλειαν. Μὲ ὅλα ταῦτα, δὲ εἶσαι ποτὲ τισὶν μίγας καὶ ὀφ-
 τιμος, ὡς ὁ μικρότερος ἔσθαι τῶ Θεῷ, ὅστις λαμβάνει ὅσον ὁ Κόσμος ὅλος καὶ
 δώσῃ δὲν δυνάμει, καὶ κληρονομῶ ἐκεῖνο, ὅπῃ ποτὲ δὲν παύεται, ἀλλ' αἰετὴ καὶ
 πάντοτε ἡμετέροις ἀσθῶσθαι. Εἰσὺ μὲ τὸν πλεῖστον καὶ δόξαν σου πηχῆσαι εἰς κόλα-
 σιν ἀπελῶσθαι, καὶ ἐκεῖνος εἰς τὸν κῆλον τῆς Ἀβραάμ, καὶ ἔχῃ ἀφροσύνην ἀνέ-
 δῆσθαι. Μὴ ἀμελήσῃσθαι ἐν, ἀδελφοί, εἰς ταῦτα τὴν ἀναγκαίαν ὑπόθεσιν.
 Μὴ οὐκείσεως, ἀλλὰ ὡς ἀγωνιστῶν ἀνδρείως, ἵνα τὸν μισθὸν ὑπολαύσεως.
 Ἰδὲ ὀφθαλμοῦν τὸ βραβεῖον, καὶ ὁ ἀμαρτανῶν σέφανος. Δὲ εἶναι ἀχρῆν καὶ ὀφθαλ-
 πῃ μας, καὶ ἔχῃσθαι οἱ στρατιῶται τὰ ὀπίθια Βασιλείας πόθον ὀφθαλμοῦν εἰς τὸ
 μικρὸν δῶρον ἐκεῖνο, ὅπῃ βαθεῖ εἰς τὸ σάδιον, τὸ ἐποίησθαι χήζῃ ἐκατὸν φλοεῖα,
 ἢ ὀφθαλμοῦν, καὶ τὸ λαμβάνει μόνον ὄσας, ὅποιος νίκησθαι τὸν πόλεμον, καὶ οἱ λοιποὶ
 μῆσοι μετ' ἐκείνου καὶ ἀχρῆν ἀπέσθαι; Πολλὰς δὲ ὀφθαλμοῦν καὶ τῆς ζωῆς τῆς, καὶ
 πάλιν δὲ ἀμελήσθαι, ἀλλὰ πολεμῶσθαι ἀνδρείως, ἐλπίζοντας πᾶς ὄσας καὶ λάβῃ τὴν
 ῥέσθαι ἐκεῖνον τιμῶν, καὶ τὸ βραχυτάτον χάρισμα, καὶ ἡμεῖς οἱ ῥάθυμοι καὶ ἀσὺ-
 νετοι, ὅπῃ ἱξέρῃσθαι βέβαια, πᾶς ὅλοι λαμβανόμεν τοῦτον βραβεῖον Βασιλικῶν
 τατων, καὶ δῶρον ἀτίμητον ὀφθαλμοῦν Κεῖσθαι τῶ Θεῷ, ἀμελήσθαι, καὶ δὲ δέλομῃ καὶ ἀγα-
 νῃσθαι ὀφθαλμοῦν, καὶ κοπιᾶσθαι; Ἄς εἴτε βέβαια, ὅτι οἱ ὀφθαλμοῦν καὶ ἀμνησθαι
 τοιαύτης δόξης ἐκ ὀφθαλμοῦν, ἀλλὰ οἱ ἀγωνιστῶν καὶ ἀσθῶσθαι, οἱ τὸν Κόσμον κα-
 ταφρονῆσθαι, καὶ τὰς τῆς σαρκὸς ἰδονὰς βδελυξάμενοι. Ὅσοι ὀφθαλμοῦν καὶ ὀφθαλ-
 μῶν τοιαύτον ἀγαθόν ἀκταῖσθαι, ποδῶσθαι εἰς τῶτον τὸν Κόσμον θλίψεις καὶ
 φόρος καὶ κολασθῆσαι, ὡς ὁ ἴσθαι Ἀγγελῶν, ὡς τῆς ἔλεγε κατ' ἐαυτὸν ταῦτα. Ὄφθαλμοῦν
 εἶσαι, ὀφθαλμοῦν καὶ πᾶσα θλίψεις καὶ βασανῶ, καὶ ὀφθαλμοῦν τὸν Σωτήρα
 Κεῖσθαι εἰς τὴν δόξαν σου, καὶ καὶ σαναξῶσθαι μετ' ἐκείνου τῆς Ἀγίας αὐτῆ. Ἐρέσθαι εἶσαι, καὶ
 ὀφθαλμοῦν

δοκιμάσω ἐδῶ πᾶσαν κόλασιν, ἧς νὰ ᾔρω τοιαύτης δόξης καὶ ἀγαθιάσεως μέτοχος. Ὅλα τὰ λυπηρὰ τῆ βίης μὲ φαίνονται ἡδοναῖς καὶ ἔσπολαυσαις, μόνον νὰ ἀπαυθῶ εἰς ἐκείνῳ τῷ Βασιλείῳ αἰώνια. Μὲ τὴν ἐλπίδα ταύτην ὑπέμεινον ὁ Οὐρέφιος, ὁ Γιάσφ, καὶ πᾶντες οἱ Ἀσκηταὶ τῆς νηστείας, τῆς ἀρεπτησίας, καὶ πᾶσας τὰς τῆς ἐρήμης κληραγωγίας, πισθόντες, ὅτι εἶχασιν νὰ ἔσπολαύσων ἐκείνῳ τῷ ἀπελθόντι Βασιλείῳ, καὶ ἀφροσύλῳ τῷ ἀνεκλάλητον. Αὐτὴ ἡ ἐλπίς ἦτον ἡ ἀγκυρα, ὅτῃ ἔκαμψεν ὅλος τῆς δόξης τῆ Θεοῦ νὰ σέκοσι σερροὶ καὶ ἀσάδουτοι εἰς τὸς κλύδωνας, ὅτῃ ἔπαθον εἰς ταύτην τῆ βίης τῷ νοητῷ καὶ κυμαινομένῳ θάλασσαν. Καὶ ἐπειδὴ τινὰς δὲν ἐδοξάθη αὐτῷ πόνων καὶ θλίψεων, ἕατὶ νὰ μὴ ἔσπολινωμην καὶ ἡμεῖς, νὰ κακοπαθήσωμεν, ἔχοντες τὸ θάρρος, καὶ τῷ ἐλπίδα μας εἰς τὸν παντοδύναμον Βασίλειά, νὰ μᾶς δώσῃ βοήθειαν; Ναι, πολυδάπλαγγχε Δέσποτα, Θεέ Πατέρ Παντοκράτωρ, ἐδῶ μᾶς παιδίσει, ἐδῶ μᾶς κόλασον, καὶ βασάνισον πρόσκαιρα. Στείλέ μας συμφοράς, ἀδουείας, λιμῆς, διωγμῆς, πικρίας, κινδύνους, καὶ ἕατὶ φέρῃς θλίψεις καὶ μάστιγας. Ἄς μᾶς πειράξων οἱ ἐχθροὶ, καὶ ἄς μᾶς θλίβωσιν. Ἄς ἐπαθῶσιν ὅλα τὰ κτίσματα καθ' ἡμῶν, νὰ μᾶς πολεμῶσι, νὰ μᾶς διαύκωσιν. Ἄς ᾔρωμεν παίγνια τῷ ἀνθρώπων, καὶ ἄς μᾶς καταφροέσῃ ὁλος ὁ Κόσμος. Ἄς ὀλιγοσέῃ εἰς ὀδυῖν ἡ ζωὴ μας, καὶ εἰς στεναγμῶς οἱ χεῖροί μας, καὶ ἀπλῶς, ἄς μᾶς θεμικλάσων εἰς τῶν τὸν Κόσμον πᾶσαι δυσυχίαι καὶ βάσανοι. Μόνον νὰ μᾶς ἀξιώσης τῆς Βασιλείας σου, νὰ ὑμολογῶμεν καὶ νὰ δοξάζωμεν σὲ τὸν προυάρχον Πατέρα, καὶ τὸν συναράχον Υἱόν, καὶ τὸ ὁμοῦσιον Πνεῦμα, Τριάδα ἀχώρισον. Ὅτι σοὶ ἀρέπει πᾶσα δόξα, τιμὴ καὶ προσκυνώσις εἰς τὸς αἰῶνας τῷ αἰῶνων. Ἀμὴν.

Κ Ε Φ Α Λ Α Ι Ο Ν, ΚΒ'.

Περὶ τῶ ἀρρήτων τιμαριῶν τῆς ἀπελθούσης Κολάσεως.

ΕΓὼ Μωσέως καὶ τῷ Προφῆτῷ ἐκ ἀκῆσιν, ἐδὲ εἰώ τις ἐκ νεαρῶν αἰαση, πειθῆσονται, λέγει ὁ Κύριος εἰς τὸ, 15'. Κεφ. τῆ Ληκὰ ἐν τῷ ᾠδαβόλῳ τῆ πλεστίε καὶ τῆ Λαζάρου, ὅπε ὑπάρχων εἰς πολλῷ ὀδυῖν β. σαυζόμμος ὁ παρῶν ἐκλαμπος καὶ ἀξίφιος, ὁ εμπειλισμῶς παντὸς ἀγαθῆ εἰς τῶν τὸν Κόσμον, ἐζήτα μὴ ἀνῆλθε νερὸν εἰς τὴν γένναν, φλογίζομμος ἐπὶ ἀμῆτῃς δίφης καὶ ἐκκαυόμμος, καὶ δὲν ἐπέτυχε τῆ αἰτήματος, ἀλλὰ ἦκασον ἀπὸ τὸν φιλόξνον Ἀβραάμ ὁ μιὰ ἀδελφός καὶ ἀπὸ λαγγχος ταῦτα. Ἐνθυμῶσε, τένον, ὅτι ἀπέλαβες τὰ ἀγαθὰ σὺ ἐν τῇ ζωῆ σου. Ὁ δὲ πτωχὸς Λάζαρος εἶχε θλίψεις, πῆναν καὶ δίφαν, καὶ τῶρα ἀγάλλεται, καὶ ᾠδα κλεῖται, ἔσπολαβὼν τῷ τῷ πόνων ἀπάμειψιν. Καὶ σὺ πάλιν, ὅτῃ εἶχεσ τῶ πᾶσαν σωματικῷ ᾠδα κλησιν, νὰ ὀδυῖσαι πᾶσα αἰῶνια. Ἀφ' ἔργον εἶδον ὁ ἄδελφός, ὅτι δὲν εὔρισκε ποσῶς ἔλεος ἧς λόγους, ἐνθυμῶσιν τῷ ἀδελφῶν αὐτῆ, καὶ παρεκάλεσε τὸν Ἀβραάμ, νὰ σείλῃ τὸν Λάζαρον, ἢ ἄλλον νεκρὸν εἰς τὸν οἶκόν τῆ νὰ τῆς ἀνεγγείλῃ τὴν βάσανον, ὅτῃ εἶχον ἐκεῖνος, καὶ νὰ φοβηθῶν, νὰ μετανοήσων, ἵνα κη καὶ αὐτοὶ κολαθῶσιν. Ὁ δὲ εἶπεν ἀμὴν. Ἐχρῶσι τὰς Βίβλους τῷ Προφῆτῷ, καὶ ἄς ἐκῆσιν τὰ λόγια τῆς, νὰ διορθῶσιν τῷ πολιτεῖν τῆς. Πλεονηθεταὶ ὁ πλάσης Θεός τῷ ἀδελφῶν σου, ὅτῃ τῆς ἐποίησε, καὶ μὴ σε μέλη ἧς λόγους. Ἐχρῶσι διδασκαλῆς καὶ κήρυκας, καὶ ἄς ἀξίωσιν, καὶ μὴ σε μέλη ἧς λόγους. Ἐχρῶσι Γραφῆς, ἀλλὰ δὲν ὀπίσθον, αἰεθῶν. Ὁ δὲ πλάσιος εἶπε, καὶ αὐτὸς ἦκασ τῆς Γραφῆς, ἀλλὰ δὲν ὀπίσθον, αἰμὴ

ἀμὴ ἐνόμιζε, πῶς εἶναι μύθοι καὶ ψόματα, ἅτε τὸτο εἶπον. Οὐχὶ πατερ, δὲ πρὸς
 τὰς Γραφῶν τόσον, ὅσον εἰαν τις ἐκ νεκρῶν ἀναστῆ. Λέγει τε ὁ Ἀβραάμ. Εἰ
 τὰς Γραφῶν ἀπίστῃσι, μήτε, εἰ ἀναστῆ καὶ νεκρὸς, πισδύσασιν. Οὕτως εἶναι ἡ
 ἀλήθεια, ἀδελφοί. Ὅτι εἰαν τῶν Γραφῶν δὲ πισδύσασιν, ἅτε τὰς ἐράλλησαν, καὶ
 ἐξέτασαν τόσοι σοφώτατοι διδάσκαλοι καὶ ἅγιοι ἄνδρες, καὶ ἐσερξάν αυτοὺς ὡς ἀδελφ
 οὖς, καὶ μηδεὶα δόλον ἢ λάθος ἐν ταύταις ἐρήκασιν, πῶς νὰ ἠθέλασιν πισδύσῃ
 τῶν ἀναστάντων νεκρῶν, ἅτε πολλοὶ ἀνέστησαν καὶ φαντασίαν ἐκ θεβλικῆς συμερ
 γείας, καὶ ἀπέσρεψαν πρὸς ἀπλῆς ἐρῆς τῆς ἀλήθειας, ὅδε, καὶ τὰς ἐρήψαν εἰς ἀπώλειαν.
 Μάλιστα τότε ἠθέλε σοφιδῆ ὁ θεβλικός, καθὼς λέγει ὁ Βυλαγείας Θεοφύλακτος,
 βλέπωντας πρὸς ἀνθρώπους, πῶς πισδύσασιν τοὺς νεκροὺς, νὰ ἀσείρη δόγματα τῆς κα
 κίας τε, ὅσα ἠθέλεσιν εἰς τὴν ἀνοήτως θελῆ τὸ ἀδὲ, νὰ γίνωνται πολλὰς σύχχουσαι
 καθ' ἑκάστῳ, καθὼς τὸν καιρὸν τῶν εἰκονομάχων, καὶ τῶν λοιπῶν αἰρετικῶν, ἔπν
 εἶχεν ἡ Ἐκκλησία τοῦτον πόλεμον. Ἀμὴ τώρα δὲν ἠμπορεῖ ὁ ἄποστόμῃς, ἰὰ πλά
 τίσῃ τινὰ, ἐπειδὴ ἰρδνήσασιν τὰς Γραφῶν ἀκείβως, καὶ ἐμμελῶς οἱ φωστῆρες τῆς
 Οἰκουμενῆς, καὶ λάμπωσιν εἰς τὸ φῶς τῆς Ἡλίου, ὅθεν φαίνεται δι' αὐτῶν ὁ κλέπτης καὶ
 γινωρίζεται. Δοιοὶν αὐτὰς ἅς πισδύσασιν ἀδελφοί, καὶ μὴ ζῆμεν νεκρῶν ἀνάστα
 σιν. Ταῦτα δὲ ἐγραφα ἐδὼ εἰς τὴν ἀρχὴν ἐπέτω τὸ λόγῳ, ἅτε νὰ μὴ τολμήσῃ τις
 ἀγνώστος νὰ εἰπῆ, πῶς εἶναι τὰ ἐνθάδε ἐγγεγραμμένα ψόματα, καθὼς τινὲς ἀνοή
 τῃ λέγουσιν, ὅτι ὁ Θεὸς εἶναι φιλανθρώπος, καὶ δὲν κολάζει τινὰ Κεϊσιανὸν, ἀλλὰ
 τὰς ἀπίστῃς. Καὶ τίς ἠλθευ δὲ τὸν ἄδιον νὰ μᾶς εἰπῆ, εἰαν εἶναι ἀλήθεια ὅσα
 λέγουσιν αἱ Γραφαὶ θελῆ τὸ Παραδείσῳ, καὶ τῆς κολάσεως; καὶ ἀλλὰ ὅμοια φλυασι
 αματα, τὰ ὅποια ὅσοι τὰ λέγουσιν, εἶναι ἀπίστοι μάλλον, ἢ Κεϊσιανοὶ καὶ Ὀρθόδο
 ξοὶ, οἱ τινὲς, ὅταν πρὸς ῥίψωσιν οἱ δαίμονες εἰς ἐκεῖνα τὰ παύδυνα κολασήματα, καὶ
 τότε τὸ θέλασιν πισδύσει οἱ ἄδελφοί. Ἀρετὸν ἦτον ὅσον ἐγράψαμεν εἰς τὰ ἀναγε
 γραμμένα γ'. Κεφ. καὶ μάλιστα τὸ θελῆ τῆς δόξης, τῆς Παραδείσῳ, νὰ σὲ φλυασι
 σῃ, ὡς ἀμαρτωλὲ, πρὸς μετάνοιαν, καὶ ἰκανοποίησιν τῶν σῶν ἐκκλησιῶν, καὶ νὰ
 μὴ ὑπερβῆς τοιαύτης Μακαριότητος. Ἀλλὰ πόσον εἶναι, νὰ προδέτης εἰς τὴν
 μεγάλῳ ζῆμῳ, καὶ τὸ βάρος τῆς τιμωρίας, καὶ τὴν δειμύτητα τῆς κολάσεως, ὅτε
 εἶναι ἠτοίμασμήν τοὺς ἀμαρτάνουσι; Δὲν ἠμπορεῖς ἐν νὰ παρηγορηθῆς εἰς τὸ
 το, λέγωντας ὅτι εἰαν εἶμαι κακὸς, ὅλη μὲν ἡ ζῆμῳ εἶναι, νὰ μὴ ὀπολαύσω τὸν
 Θεὸν, μὰ δὲν λαμβάνω ἕτερον παίδδυσιν. Οὐκ ἔστι τὸτο, ἐκ ἐσιν. Ἀλλὰ εἶναι
 χρεία, ἢ εἰς τὸν Παραδείσον νὰ εἶσαι εἰς τὴν σωδοίαν τῶν Ἀγγέλων, νὰ δόξῃ
 ζῆς σὺν αὐτοῖς τὸν Κύριον πάντοτε, ἢ μὲ τῶν δαίμονας νὰ ὀδύνασαι εἰς τὴν κέλα
 σιν ἀπελότητα. Καὶ ὅσον εἶναι ὁ κληρὸς τῶν δικαίων καλόντυχος, τόσον πάλιν ἡ
 τῶν κολασμῶν κατῆσασιν ἐλεεινὴ καὶ παλαιπῶρος. Ὅτι ἡ ἄπο αὐτοῖς τῶν Ἀγγέλων
 εἶναι εἷα οἰκουμένην ἀγαθὸν καὶ παντέλειον, εἰς τὸ ὅποῖον θελῆχονται ὅλα τὰ
 καλά, ὅτε ἠμπορεῖ νὰ καταλάβῃ ὁ ἀνθρώπινος νῆς. Καὶ πάλιν ἡ παίδδυσιν τῶν
 κολασμῶν εἶναι εἷα κακὸν πανόδυλον, καὶ παλαιπῶρος ὁ κληρὸς, χαλεπω
 τέρα ασυγκρίτως, καὶ δειμύτερα δὲ ὅλα τὰ πρόσκαιρα κολασήματα. Γίνωσκε
 γὰρ, ὅτι αἱ ἀσθενείαι καὶ πόνοι τῆς παρῆσῃς ζωῆς εἶναι κατὰ μερικὰ, δὲ
 αὐτὸ δὲν βασανίζεν κοινῶς ὅλα τὰ μέλη καὶ αἰδήσεις ἡμῶν, ἀλλὰ μόνον με
 ρικῶς, τῆς ἐσιν. Ἐνὰ κακὸν εἶναι τῶν ὀμμάτων, ἀλλοτῶν ὀτίων, ἀλλοτῶν καρ
 δίας, τὰ σῶμα καὶ τῶν ἄλλων μελῶν. Κακῶς δὲ τὰ ταῦτα δὲν εἶναι κοινὸν, νὰ
 θλίβῃ ὅλα τὰ μέλη τῆς σώματος, ἀλλὰ μερικὸν εἰς εἷα μέρος. ὅμως βλέπομεν καὶ
 μία.

μία μόνον ἄπο πύρας τὰς ἀδυνασίας ἢ ἰσχυρῶν, ἢ τῆς ὀπίσθου, ἢ τῆς ὀφθαλμῶν, πολλῶν ὀδυνῶν ἢ θλίψιν τῶ πάχοντι. Γάρα ἐν πῶς βλέπεις εἷα πῶς δαυ-
 τον νὰ ἔχη εἰς ὅλα τὰ μέλη μεγάλῃ ἀδυνασίᾳ, ἢ νὰ μὴ εἶναι κανὸν μέρος,
 ὅπως νὰ μὴ ἔχη τὴν ὀδυνῶν ἢ τιμωρίαν τε, ἀλλὰ εἰς εἷα καιρὸν νὰ πάχῃ δειμυτά-
 ως πόνοις εἰς τὰ ἐπιτόδια, εἰς τὴν κεφαλῆν, εἰς τὰ ὄπλα, ἢ ὄμματα, ἢ ἀπλῶς,
 εἰς πάντα τὰ μέλη τῆ σάρματος, ἢ ἔτω νὰ κείτῃται εἰς τὸ κρεβάτι θλίβῃ μῆκος
 ἢ βασιλικὸς μῆκος. Πόσον τιμωρίαν νομίζεις νὰ κείτῃται ὁ ποιητής; Τί
 παράγμα ἢμπορεῖ νὰ εἶναι πλῆρον ταλαίπωρον ἢ δακρύων ἄξιον; Ἐπ' ἀληθείας
 ἔ μόνον ἀνθρώπον ὁμόφυχόν σε, ἀλλὰ ἢ εἷα ζῶον νὰ ἐβλεπες νὰ κείτῃται εἰς τὸν
 δρόμον ἔπως ὀδυμῶ μῆκος ἐλυπάτο ἢ ψυχὴν σε νὰ τὸ ποιῆσῃ. Τιστὸς ὅπως, καὶ
 ἑκατονταπλασίως χειρότερα ἔχον νὰ τιμωρῆνται εἰς τὴν κόλασιν οἱ ἁμαρτωλοί,
 εἰς ὅλας τὰς αἰδησεις ἢ μέλητες, μὲ τὰ ὅποια ἐπταίσασι τὸ Θεῖον. ἢ ἔτω πᾶν
 μέλος ἢ αἰδησις, καθὼς ἐδῶ ἀπῆλause τὴν ἡδονὴν τῆς ἁμαρτίας, ἔπως ἐκεῖ
 νὰ αἰδανῆται τὸν πόνον ἢ τιμωρίαν τε, ἢ ὅσοι ἔπαρξαν πῶς ἄλλοτε ἁμαρτήμα-
 τα, γὰ ἔχουσι ἄσφοδρος κολάσεις εἰς ἐκείνον τὸν ἄχαρον τόπον, ὅπως θέλει εἰς αἰπά-
 σα ὀδυμῶν, λύπη, ἢ στεναγμός. καύσις πυρὸς λαυροτάτη, πάγος ψυχρότατον,
 καπνὸς φλογώδης, ὄψεις τῆς δαιμόνων ζοφάδεις ἢ φασβιάται, βρυγμὸς ὀδόντων,
 δίψα ἀκατάπαυστος, βρῶμα ἢ δυσωδία ἀνείκαστος, σκάλις ἀκοίμητος, ἢ πᾶσα
 ἀκαθαρσία ἢ βάσανος. Πλέον δὲ πάντων τῶν ρηθῶντων κολάσεων θέλει εἶναι ἢ
 ἐσέρησις τῆ Θεῖ, ὅτι τῶτο ἔχει νὰ τῆς θλίβῃ πῶς ἄλλοτε, καθὼς ἐδῶ κατὰ θέλο-
 μῶν εἶπει εἰς τὴν τάξιν τε, ἢ νὰ γράψω μὴ παύτων πῶς τῆς ελαφροτέρων κολά-
 σεων. Εὐείσκομῶ εἰς τὰς Γραφὰς, ὅτι οἱ ἁμαρτωλοὶ θέλῃν ἔχει ἐν εἷα τιμωρίας.
 Πρῶτον τὴν καύσιν τῆς πυρὸς, καθὼς γράφει ὁ ἱερός Ματθαῖος, ὡς ἐκ σώματος τῆ
 Κυρίας, εἰς τὸ Πορὸν εἰς ἀπ' ἐμῶν οἱ καταραζόμενοι εἰς τὸ πῦρ τὸ αἰώνιον. Μὴ νομίζης
 νὰ εἶναι τὸ πῦρ ἐκεῖνο ἰσχυρὸν τῶτο, ὅπως ἐδῶ εἰς τὸν Κόσμον ὑπηρετῆ μεθεῖναι, ἀλλὰ
 πῶς ἔστιν καυσικώτερον, ὅσον εἶναι τῶτο τὸ πῦρ σφοδρότερον ἄπο τὸ ζωγραφισμέ-
 νον. Οὕτω λέγει ὁ Αὐγυστίνος, ὅτι ὅσον καίει πῶς ἄλλοτε αὐτὴ ἢ σία, ὅπως
 ἀπτομῶν ἐδῶ, ἄπο μίαν σίαν ἰσορρομῶν εἰς τὸν ποιχόν, ὅσον πῶς ἄλλοτε πάλιν
 ἄπο ταύτην τὸ πῦρ τῆς κολάσεως, τὸ ὅποῖον ἀσφῆρει ἄπο τῶτο εἰς εἷα παράγματα.
 Α'. Εἶναι σκοτεινὸν χωρὶς φῶς, μόνον τὴν καύσιν ἔχει. Β'. Δὲν ἀπτεῖ ἄπο ὕλλων
 τινῶν, ἢ γὰρ ξύλα, ἀλλὰ αὐλῶς καίει, ἢ θλίβει σφοδρότερον. Γ'. εἶναι ἄσβεστον,
 ὅπως ποτὲ δὲν σβύβει, ἔτε μαραινῆται. Βάλε γὰρ εἰς τὸν νῦν σε, ὅτι βλέπεις μίαν
 μεγάλῃν κάμνον, νὰ σπινθηρολογῆ ὡς τὴν Βαβυλωνίαν, ἢ εἰς τὸ μέσον τῆς πυ-
 ρὸς νὰ κείτῃται εἷα δειμυτῶς χεῖρας ἢ πόδας μὲ ἄλυσαις, νὰ φλογίζῃται, ἀμῶν
 νὰ μὴ ἢμπορῇ νὰ λυθῆται, ἔτε νὰ κατακαῖ, καθὼς παθαίνῃ ἐδῶ οἱ καταρά-
 κοι, ἀλλὰ πῶς νὰ καίεται εἰς τὴν λαύραν πῶς ἄλλοτε πυρὸς, χωρὶς ἐλπίδα τινῶν
 νὰ ἀγῆ ποτὲ ἄπο ταύτην τὴν ἄσβεστον φλόγα, ἔτε νὰ ξεχειλήσῃ τῶτοτε. Οἱ μοι
 οἱ μοι, πόσας φωνὰς νὰ εὐχαζῆ, ἢ πόσα δάκρυα νὰ ἔχωσιν ὁ ποιητής; πόσας δεή-
 σεως ἢ προσδύχας ἐκαμῆ πρὸς τὸν Θεόν, νὰ λυθῶν τῶν τοιαύτης κολάσεως; ἐπλή-
 ρωνσ ὅλοι τε τὸν πλετον, ἢ τὰ ὑπάρχοντα. πᾶσαν ἄλλῃν βάσανον ἐσέρησ νὰ
 ἔσπμῆν, ἐχάτῃ πτωχείαν, σκοτεινὴν φυλακὴν, κίπργον ὄλλῃν τε τὴν ζωὴν,
 ἀιχμαλωσίαν εἰς τῆς ἀπίστους, πείναν, δίψαν, γομῶσται, ἢ πᾶσαν ἄλλῃν στενο-
 χασίαν, μόνον νὰ λυθῶν ἄπο τῆς ἄσβεστον κάμνον. Ὡς ἁμαρτωλῆ, ἐσὺ εἶσαι
 ἢ καταδικασμῶς εἰς τῶν ταύτην ὀδυμῶν καὶ δάσιν, ἐὰν δὲν ἔπρῆς πρὸς με-
 τῶν

ὁ σκώληξ θνήσκει ὑπὸ τὸ σαπτημὸν ξύλον, ἔπειτα βῶγει, καὶ ἀφανίζεται αὐτὸ τὸ ξύλον, ὅπως τὸν ἐξήγησεν, ἔπειτα καὶ ὁ ἄρχηγος καὶ σαπτημὸς ταῖς ἀσμίαις ἀμα πολλὸς ὑπὸ τὸν πόνον θνήσκει τὸν σκώληκα τῆς σιωπῆς, ὅς τις ἐδίδει ἀκαταπαύτως καὶ ἀκοιμήτως τὴν καρδίαν αὐτῆ, ὡς λέγει ὁ Διάλογος Γρηγόριος, εἰς τὰ Ἡθικά. Ὅτι τὴν τῶρα φαίνεται τῆ ἀμαρτωλῆ ἡδονικῆ τῆς σαρκὸς ἢ δόπολαυσις, ἀλλή τότε ἢ γλυκύτης θέλει μεταβῆναι εἰς σκώληκος, καὶ βῶγῃ αὐτῆ τὰ ἐντόδια, καὶ τὸ ρητὸν ἢ τῆ Ἡσάϊς. Ὁ σκώληξ αὐτῆ εὐτελοῦται, καὶ τὸ πῦρ αὐτῆ εὐβεβηθήσεται. Ἡ Ἡσάϊς εἶναι τὰ δεσμὰ καὶ σκοπὸς τὸ ἐξώτερον, ὅτι τὸ πῦρ ἐκεῖνο δὲν δίδει φῶς, μόνον καίει καὶ θλίβει ἀνείκασα. Περὶ τῆς λέγει ὁ Κύριος εἰς τὸν Ματθαῖον ἔχει ἐκεῖνον, ἔπειτα δὲν ἦτον ἐνδεδημῆτος ἐν δύμα γάμῃ. Δῆσαντες αὐτῆ πόδας καὶ χεῖρας, ἄρατε αὐτὸν, καὶ ἐβάβατε εἰς τὸ σκοπὸς τὸ ἐξώτερον. Ὁ ἀλύτων δεσμών. Ὁ ἀσπιδόκλητος φυλακῆς, καὶ ζοφῶδες καθείρξεως. Ἡ οὐδόνη παιδίσκῃς εἶναι ἢ ὅτι γνῶσις καὶ λύπη αἰώνιος, ὅπως ἔχον οἱ παλαίπωροι κολασμῶσι χεῖρας ἐλπίδα τι καὶ τὰ εὐγῆσι πῶποτε ἀπ' ἐκεῖνον τὸν πανάδωμον τόπον, καὶ τὰ τὸν τῆς θλίβῃ μάλῃ λον, ἢ ὅσα ἐγράψαμεν ἕως ἄσθ. Ὅτι ἐξέρροντες, πῶς δὲν ἔχει τέλος ἢ κόλασις θέλει φωνάζει ἀκαταπαύτως, καὶ ἀναθεματίζειν, καὶ βλασφημῆσαι τὸν Οὐρανόν, τὴν γῆν, καὶ ὅλα τὰ κτίσματα, καὶ αὐτὸν τὸν Κεῖν, ὅπως τῆς ἀποφάσισεν εἰς τοσαύτας θλίψεις, καὶ τὰ βῶγῃ τῆς σαρκὸς αὐτῆ ὡς λυσσάρις σκύλας, καὶ προσκαλεῖται τὸν Θάνατον, καὶ τὰ μὴ ἐπακούσονται, ὅτι ἐκεῖ ἀρχίζει κατ' ἐκαστὴν ἄραν ὁ Θάνατος, ἀλλή τέλος δὲν ἔχει. Περὶ τῆς γράφει ταῦτα ὁ Ἀβυσσίνος. Ὁ Θάνατος, πόσον εἶσαι πόρα ποθητὸς καὶ γλυκύτατος εἰς ἐκείνους, ὅπως ἦσαν ἐδὲν μιστὸς καὶ πικρότατος. Τότε σὲ ἐφοβῆντο, καὶ ἐφυγον, καὶ τῶρα σὲ ἐπιθυμῶν, καὶ ζητῶσι. Ὁ ἀτελευτήτων δακρύων καὶ θλίψεων. Ὅλα τὰ Βασιλεία τῆς Κόσμου ἐδὲν δὲν οἱ παλαίπωροι, ἐὰν ἦτον βολετὸν καὶ ἀπόθαναι, ἀλλ' ἐκ ἔσιν ἔπος. ὅτι ὁ Θάνατος αὐτῆ εἶναι ἀθάνατος, τὸ πέρασ ἀπέραντον, τὸ πῦρ ἀσβεστον, ὁ θρήνος ἀκατάπαυστος, τὰ δάκρυα ἀναφέλυτα, ἢ ὀδύνη ἀσφραγισμένης, καὶ ἢ κόλασις ἀτελοῦτος. Ἄλλο ἐκεῖ δὲν ἀκείται, μόνον φωνῆ καὶ κραυγῆ ὀδύων καὶ θλίψεων. Οὐαὶ, εὐαὶ, οἴμοι, οἴμοι, καὶ ἄλλα ὅμοια. Ἄλλο δὲν εἶναι, ἀλλή ὄφεις καὶ σκώληκες καὶ ἀνελεῖμονες δαίμονες, καὶ καταδύνειν κατ' ἄραν οἱ ἄθλιοι, καὶ τῆς λας ποτὲ καὶ μὴ ἴδωσιν. Ἄλλὰ ἔχει τὰ καταλάβῃς, ἀκροατὰ, τὴν αἰδιότητα ταύτῃ, ἄκροσον, καὶ μὴ ὀκνῶσης καὶ ἀγνώθῃς πολλὰς τῆς τὸ Κεφ. ὅτι, ὅς τις δὲν μετανοήσῃ τῆς ἀμαρτίας τῆς ἑαυτοῦ τὸν φόβον τοιαύτης κολάσεως, ἢ σαλὸς εἶναι καὶ δαιμονισμῶς, ἢ ἀπίστος, τῆς ἂν ἐκ ἔσιν ἡμῖν ὁ λόγος.

Ἐὰν ἦτον ποδὲς εὐας βενδὸς ἄμμος, καὶ ἐγγίξῃ ἢ κορυφῆ τῆς εὐας τὸν Οὐρανόν, καὶ τὰ λαμβανῆς κατ' ἡμέραν εὐα αὐγῆ ὑπὸ ταύτῃ τὴν ἄμμον τὴν ἀπειρον καὶ μετρητὸν, ἐτελείωνεν εὐα καιρὸν. Ἀλλή ἢ κόλασις δὲν ἔχει τέλος. Ἄκροσον καὶ ἄλλῃ φρικωδέστεραν σύγκρισιν, μήπως καὶ καταυχθῆ ἢ σκληρὰ καὶ ἀδαμαντίνῃ σὺ καρδία, καὶ ἐπιτρέψῃς πρὸς μανίαν, ἵνα λυθῶθῃς τοιαύτης κολάσεως. Ἐὰν ἦθελον εἰπῆ εὐας Ἄγγελος πρὸς τῆς κολασμῶσι ταῦτα τὰ λόγια, ἐλάμβαναν πολλὰ ἀγαλλίασιν, ἢ γιν Χεῖρετε κατακειμῶσι, καὶ μὴ ὀδύρεθε, ὅτι ἐπρόσθεσεν ὁ ἐλεῆμων Θεός, καὶ καταβαίνα ὑπὸ τῆς Οὐρανοῦ κατὰ χρόνον μίαν ἡμέραν, καὶ ὀφθαλμὸν μίαν ῥαγίδα νερὸν ὑπὸ τὸ φοιχεῖον τῆς ὕδατος, καὶ ὅταν ἐξωτλήσῃ ὅλην τὴν θάλασσαν, τῆς πηγῆς, τῆς ποταμῆς, καὶ τῆς φρέατι, τότε καὶ λάβῃ τέλος ἢ τιμωρία σας, καὶ λυθῶθῃτε ὑπὸ τῆς κολάσις. Ἐπ' ἀληθείας πολλὰς καὶ

χαρὰ ἠθέλασι λάβη ἀκούοντες, ὅτι ἔμελλε νὰ ἰδῶσι τὸ τέλος σ'α καιρὸν, καὶ ἄς
 ἠθέλων περάσῃ καὶ τόσοι χρόνοι, ὅσαις φανίδες ὕδωρ εἰς τὸν Κόσμον ὄλον θείσκον-
 ται. Ἀμὴν δεῖ εἶναι βολετὸν νὰ ἀκούσῃ ποτὲ τις τοῖστον λόγον οἱ πάλαντες. Ἀλλὰ
 καθὼς ἡ δόξα τῶ Παραδείσου δεῖ ἔχει τέλος ποσῶς, ἔτι καὶ τῶν ἡ κόλασις, ὅπε
 θέλων ἔχει χειρότερον τὴν παιδύσειν, ὅση ἦτον ἐδῶ ἢ ἀπὸ λαυσις, ἢ γιν εἰς τὰ
 μέλη, ὅπε ἡμαρτον, νὰ ἐδυνῶνται σφοδρότερον. Οἱ λαίμαργοι ἀπὸ πείναν καὶ
 δίψαν. Οἱ πόρνοι καὶ ἀσελγεῖς νὰ φλογίζωνται εἰς δυσώδη τόπον. Οἱ ὑπερήφα-
 νοι νὰ ἔχῃσι πολλὴν ἀτιμίαν καὶ καταφρόνησιν. Οἱ φιλάργυροι πενίαν ἐχατῶν,
 καὶ ἀπλῶς, δεῖ εἶναι κανεὶν πταισίμων, νὰ μὴ ἔχη πὴν οἰκειάν παιδύσειν, ἀλλὰ
 νὰ εἶναι μιᾶς ὥρας τιμωρία ἐκεῖ χειρότερη, ὡδὲ ἑκατὸν χρόνος εἰς τῶν τὸν
 Κόσμον. Τότε, ὡς ἀπεγνωσμένος, νὰ λέγῃ πᾶς σ'ας ταῦτα τὰ λόγια. Ἀπόλοιτο
 ἢ ἡμέρα, ἐν ἣ ἐθνήθην, καὶ ἡ κ' ἐκεῖνη, ἢ εἶπον, ἰδὲ ἄρσεν. Διατί ἐν
 ἢ κοιλία ἐκ ἐπελῶπισα; Ἐκ γαστρὸς δὲ ἐξήλθον, καὶ ἐκ οὐδύς ἀπαλόμην; Ἰ'νο
 ἢ τί μασές ἐθήλασα; Αὐτὰ καὶ ἄλλα ὅμοια, ὅπε εἶναι εἰς τὸ γ'. Κεφ. τῶ Γ' ὡβ, νὰ
 ἢ βοῶσιν. Ἐ'τι δὲ καὶ τὰ τῆς Σοφίας λεγοντες. Ὡ' ἄφρονες ἡμεῖς, ἐπλανήθημεν
 ἢ ἀπὸ ὁδῶ ἀληθείας. Τὸ τῆς δικαιοσύνης φῶς ἐκ' ἔλαμψεν ἐν ἡμῖν. Ἀνομίας
 ἢ ἐπλήθημεν βίβης καὶ ἀπαλείας, καὶ διαδόσαμεν ἐρήμους ἀβάτας, τῶ δὲ ὁδὸν
 ἢ Κυρίου ἐκ ἐγνωμεν. Τί ὠφέλησεν ἡμᾶς ἡ ὑπερηφανία, καὶ τί ὄπλετος μ' ἄλλα-
 ἢ ζοῖας ἡμῖν συμβέβληται; Παρῆλθον ἐκεῖνα ὅλα, ὡσεὶ σκιά, καὶ ὡς ἀγγελία
 ἢ ὡδὲ φέρεσα. Ὡς ναῦς διερχομένη κυμαινόμενον ὕδωρ, ἢς θαβάσης, καὶ ἐστὶν
 ἢ ἴσχος ὄρειν. Ὅμοια λόγια θέλων λέγει εἰς τὴν κόλασιν οἱ ἁμαρτωλοὶ, μετα-
 νοῶντες ἀνόντες, ὅτι ἐκλείθη ἡ θύρα τῆς μετανοίας, καὶ ἐπίρασεν ἡ πανήγυρις. Ὡ'
 πάλαντες γλῶσσαι, ὅπε ἄλλο δεῖ συνυχεύετε, εἰμὴ βλασφημίας. Τεσσαθλια
 ὡτε, ὅπε ἄλλο δεῖ ἀνέετε, εἰμὴ θρηῶν καὶ δάκρυα. Ὡ' κακοτύχοι ὀφθαλμοί,
 οἱ τινες ἄλλο δεῖ βλέπετε, πᾶρξ ὄφεις καὶ δαίμονας. Ὡ' πικραμένα σώματα, ὅτι
 ἄλλω δρόσον δεῖ ἔχετε, εἰμὴ πῦρ ἀτελῶπιτον. Ὡ' πόσον ὀλίγη καὶ βραχέα ἀπὸ-
 λαυσις ἐπλῆξε ποιαύτῳ σείραυ τιμωριῶν καὶ κολάσεων. Ὡ' φρενὸληπτοι, ποῖαν
 ὠφέλειαν σᾶς δίδασιν ὅλαις ἐκεῖναις ἢ ἡδοναῖς ὅπε εἴχετε, θεισκόμενοι τῶρα εἰς
 πείθος ἀφ' ἑαυμῶν; Ταῦτα ἀναγινώσκοντες ἀδελφοὶ μὴ νομίσητε νὰ ἐγρά-
 ψαμεν χειρότερον ἀπὸ τῶ ἀλήθειαν, μάλιστα μῆτε ἀπὸ τῶ χίλια σ'α. Ἐγὰρ
 τὴν ὁδὴν εἶναι εἰς ἐκεῖνον τὸν ἄχαρον τόπον, ὅπε τὸ σῶμα νὰ διαγᾶται, καὶ ἡ χεῖρ
 νὰ τὰ γράφῃ κεράζεται. Καὶ ὅσοι τὰ εἶδασιν αἰδητιᾶς, ἐμίσησαν τὸσον πὴν σάρ-
 κατος, ὅπε πᾶς σ'ας ἐκαταλάμβανε ποταπὰ νὰ εἶναι ἐκεῖνα τὰ κολασήρια,
 ἐπειδὴ εἶδασιν ἐδῶ τὰ σώματος τὸσιω παιδύσειν, καὶ νὰ φύγῃ ἐκεῖνῳ πὴν ἄρη-
 τον. Νὰ εἰπῶμεν ἐν καὶ ἡμεῖς σ'α ὑπόδειγμα ἀληθῆς αἰσῶτον, καθὼς τὰ ἦραμεν εἰς
 ἐξιοπίσα Βιβλία, καὶ νὰ φοβηθῇ πᾶς σ'ας τὴν μέλλουσαν τιμωρίαν, νὰ ὑπομεί-
 νῃ πρόσκαιρον παιδύσειν, καθὼς ἔκαμεν ὁ κάπυ γεγραμμένος νεκρόγερτος. Δια-
 γᾶται ὁ Ἄγιος Κύριλλος ὁ Ἀλεξανδρείας εἰς μίαν Ἐπιστολῶν, ὅπε γράφει πρὸς
 τὸν Ἱερὸν Ἀγνεστῖνον, καὶ λέγει, ὅτι βίβης ἀνθρώποι ἀνέστησαν ἐκ νεκρῶν, οἱς κεί-
 μασιν ὁ Θεὸς οἶδον, ὅ τὰ πάντα πρὸς τὸ ἡμῶν συμφέρον οἰκονομῶν. Ἐ'ναν ἀπὸ
 τῶ ὁποῖος ἐπῆγα καὶ ἦυρηκα, ὅστις ἐθρεύει ἀπαρηγόρητα, καὶ ἐρωτῆσ αὐτὸν, δεῖ
 με ἀπεκρίνατο τίποτας, μόνον ἔκλαιε. Τέλος παύτων ἀφ' ἑ ἐβαρέθη τῶ αὐ-
 θάδειά μου, καὶ τὸν ἄρπισα εἰς τὸν Θεὸν, νὰ εἰπῇ λόγον τινὰ εἰς ὠφέλειαν τῶ
 παρῆλαμῶν, με ἀπεκρίθη ἄπως. Εἰὰ ἰξόδρες πᾶς τιμωρίας τῶ ἄδῃ, δεῖ
 ἢ δε

ἡθελες δωρηθῆναι ἐν κρατήσῃ τὸ πρῶτος ἐδὲ ποσῶς. Ἀλλὰ ποταπὰ κολασήλια
 θαρρείς νὰ εἶναι ἡτοιμασμένα τοῖς ἀμαρτανέσι; Λέγω τε. Νομίζω νὰ εἶναι μὲ-
 γαλύτερα ἅπὸ ὅλα ταῦτα τὰ πρόσκαιρα. Οἱ δὲ σανάξας βαρέως, εἶπον. Ἐὰν
 ὅλας τὰς θλίψεις καὶ τιμωρίας, ξεχισμὸς καὶ μαρτύρια, ὅπως ἡμπορεῖ νὰ πάθῃ
 τις εἰς τῶτον τὸν Κόσμον, παρομοιάσῃς, καὶ νὰ τὰ συγκρίνῃς μὲ τὸ μικρότερον
 καὶ ὀλιγώτερον τῆς κολάσεως, θέλῃς σε φανιδῆναι ἐπὶ τὰς ἡδοναῖς καὶ ᾄδαιμύδια.
 Πίσυθόν μοι, ὅτι δεῦν εἶναι τινὰς, ὅπως νὰ ἡθελε δοκιμάσῃ ἐκείνων τῶν κολά-
 σεων τὴν δειμύτητα, νὰ μὴ ἔχη κάλλιον νὰ παιδιδέεται χωρὶς αἰσιν ἐδῶ, ἕως
 τὸ τέλος τῆς Κόσμου, μὲ ὅλας τὰς θλίψεις καὶ βάσανα, ὅπως ἐπάθασιν ὅλοι οἱ
 ἄνθρωποι ἅπὸ Ἀδάμ ἕως σήμερον, ᾄδῃ νὰ κάμῃ μόνον μίαν ἡμέραν εἰκὴ εἰς
 τὴν κολάσιν. Ἡ αἰτία λοιπὸν τῶν δακρύων μὲ εἶναι ἐστὶν, ὅτι ἐπταίσα τὰ
 θεῶ, ὅς τις ὑπάρχει ποσῶτον δίκαιος, ὅπως μὴ τὴν δαίμονος ἡμπορεῖ ποσῶς νὰ
 κάμῃ ᾄδαιμικρὰν ἰαδικοκεισίαν. Μὴ θαυμάζῃς γὰρ τὸ πῶς κλαίω, ἀλλὰ
 μάλλον φεῖτε καὶ θαύμαζε, ὅτι ἰξόβροντες οἱ ἄνθρωποι, πῶς τὰς ἐνδέχονται
 τοιαῦτα κολάσεις, ἐδὲν ᾄδῃ τὰς φροντίσεις, ἕτε μωμενῶσι νὰ ὀξαλείψω
 τὰς ἀμαρτίας τας. Γίνωσκε δὲ καὶ τὸτο, ὅτι τὴν ὄραν, ὅπως ἐχώριζεν ἡ ψυ-
 χὴ ἐκ τῆς ἀθλίμης σώματος, ἐπῆρα τὸσῶν ὀδυμῶν καὶ πόνον, ὅπως εἶναι ἀ-
 δειάτων νὰ τὸ καταλάβῃ τινὰς, ἢ νὰ τὸ πισύσῃ, ἐὰν δεῦν τὸ δοκιμάσῃ ἐμ-
 πρᾶκτως. Ἐῶς ὅδε εἶναι λόγια τὰ ἀνάσθων Ἀγίω.

Ὡ μακάριοι ὅσοι ἀπέσπιν τοιαῦτα ψυχωφελῆ διηγήματα, καὶ ὀδύρονται ἡμέραν
 καὶ νύκτα, πέρα ὅπως χηῖσιν τὰ δάκρυα. Ναί, ἀγαπῆτοι ἀδελφοί μου, λάβετε
 γνῶσιν ἅπὸ ἀλλοθῶν κινδύνων καὶ ὑποδείγματα. Νὰ ἦτον βολετὸν νὰ ἀκροαθῆ-
 τε τὸν ἀπᾄδαιμικτον θρήνον, τὸ ἀκαπίπαυτον δάκρυον, καὶ τὰς σωθεῖς ὁδομῶς
 τῶν πελαπωρῶν ἐκείνων, ὅπως ἦσαν ἐδῶ εἰς τὸν Κόσμον μεγάλοι, καὶ τὴν ὄραν
 σκόνται εἰς τὸν ἄχαρον ἄδην, ἀπεκδεχόμενοι τὰς ρηθείσας κολάσεις. Ὅτι ἐὰν
 τὰς ἡκέτε ἀιδητῶς πὸσῶν θλίψιν ἔχουσι, πῶς δεῦν ἐδελύσασιν τὰ θεῶ, νὰ
 λυθῶσιν τῆς κολάσεως, δεῦν εἰχετε ποσῶτον ἀμέλειαν. Ἐπ' ἀληθείας, ἐὰν ἐδῶ
 ναντο νὰ μᾶς σωτῶσιν οἱ ἰχυροὶ καὶ ἀήττητοι πολεμάρχαι ἐκείνοι οἱ παλαῖοι,
 ὁ Ἡρακλῆς λέγω, ὁ Ἐκτωρ, ὁ Ἀχιλλεύς, ὁ Ἀλέξανδρος, οἱ Καίσαρες, καὶ ἄλλοι
 οἱ Βασιλεῖς ἀνδραγαθῶν καὶ πλέσσιοι, ἡθέλασιν ἐπῆρ αὐτὰ τὰ λόγια. Ὡ ζῶν-
 τες, νὰ ἦτον βολετὸν νὰ ἐσρέσασιν εἰς τὸν Κόσμον σας, ὅτι δεῦν ἡθέλαμην φρο-
 τίσειν πλέον ἢ τὰ Χάρας, καὶ Κᾶσρη, ἕτε Βασιλεία, ἢ ἕτε τιμὴν καὶ δόξαν καὶ
 πλεον πρόσκαιρον, ἀλλὰ ἡ πτωχεία καὶ ἡ ἐχάτη πενία νὰ εἶναι βασιλεία μᾶς,
 τὰ δάση, ἡ ἔρημος, καὶ οἱ τόποι ἄβατοι αἰκατοκίαι μᾶς, καὶ ἡ φοβὴ μᾶς νεροῦ
 καὶ χορτάσια. Πλέον δεῦν μᾶς ἐβλέπετε νὰ βανώμην ὄπλα κεραισώμια, νὰ θα-
 νατῆμην ἀνδράπης, καθῶς ἐνίμην, ἀλλὰ νὰ φορῶμην ῥάσα τεῖχνα, νὰ θα-
 πολεμῶμην τὰς δαίμονας, ὅχι ἐνδεδυμῶν πορφύραν, καὶ βύσσον, ἢ χρυσοσφαι-
 τε, ἀλλὰ ἰμάτιον ἄρησον. Οὐχὶ μὲ ξίφος, καὶ δόρυ, καὶ τόξον εἰς τὴν πλοῦριαν
 ἀλλὰ μόνον μίαν ράβδον εἰς τὴν χεῖρά μᾶς, ἢ νὰ σπείζωμην τὰ ἀχαμνισώμια
 μέλι μᾶς, νὰ δυνώμην νὰ ὀδύωμην. Ὅχι πλέον μὲ σόλον καὶ φασάτα ᾄδαι-
 κυκλέμην, ἀλλὰ εἰς ὄρη καὶ ἄρηια δάση ᾄδαιμῶν. Δεῦν μᾶς ἐβλέπετε πλέον
 εἰς πολυτελεῖς καὶ πλεστίας ἔραπέζας, εἰς μετεωρισμὸς καὶ παιγνίδια, ἕτε κατὰ
 νὰ γελάσωμην, ἀλλὰ πάντοτε εἰς ἐγκράτειαν, σνοχωρίαν, καὶ ἀπαυσα δάκρυα
 Ὡ πόσον καλότυχοι ἡθέλαμην κρᾶζεσθαι, ἐὰν εἰχαμην τὸν πολυτίμητον κειρὸν
 ὅπως

ὅπῃ εἰσεῖς ἔχετε οἱ ζῶντες, καὶ ἠμπορεῖτε νὰ κάμετε ἔργα θεάρεστα, ὅτι μίαν ὥ-
ραν δὲν ἐξωδύζαμεν ἄκαιρα, ἀλλὰ πάσας τὰς ἡμέρας καὶ νύκτας εἰς δόξασιν τῆ
Κυρίου καὶ τῆς ψυχῆς μας ἀφέλειαν. Αὐτὰ καὶ ἕτερα ὅμοια λέγουσιν οἱ πάλανες, ὁδυ-
ρόμενοι ματαίως καὶ ἀνωφελῶς, ὅτι. Οὐκ ἔστι ἐν τῇ ἄδῃ μετάνοια. Ἐσὺ ἔχεις
τὸν πολυτίμητον καιρὸν, ἀκροατὰ, εἰς τὰς χεῖρας, καὶ χαίρεις τον, δεῖ νὰ μὴ θέ-
λῃς νὰ κοπιᾷσῃς ὀλίγων τίποτες, ὅσον κληρονομᾷς τὰς αἰῶν εἰρημίας κολά-
σεις, καὶ ὑπερείσαι καὶ τῆς Θεῆας ὁράσεως, ἥτις βῆτιν ἡ ἐννάτη καὶ ἐχάτη τιμωρία
τῆς κολασμῶν, ἦγεν, ζημιῶσαι ὅλας τὰς ἀπολαύσεις, ὅπῃ ἐπαμῆρ εἰς τὸ πρό-
τερον κεφ. δεῖ τὸτο δὲν γράφομεν ἐδῶ περὶ ὅτι. Μόνον τὸτο γίνωσκε, ὅτι ὅ-
σας θλίψεις καὶ ζημίας ἰσοείσαμεν ἀνωθεν πῶς ἔχεν οἱ κολασμῶν, ὡς ἔλα-
σοτέραν ὁδὴν νὰ αἰδαίνωνται δεῖ ταύτῃ τῷ ἐχάτῃ ζημίαν, ὡς ὅλας τὰς
αἰῶν γεγραμμένας. ἦγεν, πῶς ὑπερῆθσαν ἐκείνης τῆς ποθειντάτης Θεῆας ὁ-
ράσεως, καὶ ἐζημιώθσαν τὸ ἀκρότατον ἐφετὸν καὶ ὑπέριπτον, ὅτι ἔσεργον οἱ ἀμαρ-
τωλοὶ νὰ βλέπῃσι τὸν Θεόν, καὶ νὰ ἔχεν ὅλας τὰς θλίψεις τῆς κολάσεως, ὡς
νὰ μὴ αἰδαίνωνται θλίψιν τινὰ, καὶ τὸν Θεόν νὰ μὴ βλέπῃσι. Ὅτι τὸτο εἶναι
τὸ τέλος τῆς ψυχῆς, νὰ ἀπολαύσῃ τὸν Κτίστω αὐτῆς, καὶ εἰς τὸ λαμβάνει μεγα-
λήπερην ἡδονὴν οἱ ἄγιοι, ὡς εἰς τὰ ἄλλα ἀγαθὰ, ὅπῃ ἔχεν εἰς τὸν Παρά-
δεισον. καὶ πάλιν ὅσοι ὑπερῆθσαν τῆς τῆς ἐφετῆς, αἰδαίνωνται ὡς ἔλασοτέραν θλί-
ψιν δεῖ τὸτο, ὡς ὅλας τὰς κολάσεις, ὅπῃ νὰ ἔχῃσιν. Ἀλλὰ θέλει ἐρωτή-
σει τινὰς, νὰ εἰπῇ. Ἐπειδὴ ὁ Θεὸς εἶναι πολυδύσασταλχος, δεῖ νὰ δίδῃ δεῖ
πρόσκαιρον ἡδονὴν τιμωρίαν αἰώνιον; ἦγεν εἷας ἀμαρτάνει δύο χρόνος τυχόν,
ἢ δέκα, ἢ ὡς ἔλασοτέρον, δεῖ νὰ φλογίζεται αἰώνια δεῖ πόσον ὀλίγων χρόνων
ἀπολαύσῃ; Ἄκυσον τὴν ἀπόκρισιν. Φαίνεται εἰς τὰ κειρίματα τῆς δικαιοσύνης,
ὅτι δεῖ ὀλίγων πταίσμων δίδει πολλὴν τιμωρίαν. ἦγεν, φονδὲι τινὰς, ἢ δυνα-
σθεῖ κέρων, ἢ κλέπτει, ἢ ἄλλο ὅμοιον φράττει, τὰ ὅποια ἐγκλήματα γίνον-
ται εἰς ὀλίγω ὥραν ὅμως ἡ Αὐθεντία δὲν τιμωρᾷ τὸν πταίστω μόνον τόσον
καιρὸν, ὅσον ἔκαμνε τὸ κακὸν, ἀλλὰ ἐξορίζει τον, ἢ βάνει τον εἰς τὴν φυλακὴν
ὀλίγω τὴν ζωὴν, ἢ εἰς τὸ κάπεργον. Εἰ δὲ πάλιν καὶ θανατώσῃ τον δεῖ τὸ ἄχρημον
τῆς ἐγκλήματος, γίνωσκε, ὅτι δὲν τῆ δίδει ὁ νόμος δεῖ κόλασιν τῆ πταίσματος
ἐκείνον τὸν ὀλίγον πόνον, ὅπῃ λαμβάνει, ὅταν τὸν θανατώνῃσιν, ἀμὴ ἢ πταίστω-
σίς τῆς λογίζεται, ὅτι τὸν χωρίζει αἰώνια ἀπὸ τῆς σιωδῆς τῆς ἀνθρώπων ὡς
ἀνάξιον τῆς ζωῆς. Καὶ καθὼς εἰς τὸτον τὸν Κόσμον δὲν ἠμπορεῖ τινὰς νόμος νὰ
ἀνασῆσῃ τὸν καταδικασμῶν μὴ τὸν θάνατον εἰς τὴν ζωὴν, ἔτω καὶ ὁ κολασμέ-
νος δὲν εἶναι βολετὸν μὲ κωσὶα νόμον νὰ λυθῶθῃ ἀπὸ τὸν ἄδην, νὰ ὑπάγῃ
εἰς τὸν Παράδεισον. Ἐῖτι δὲ, καθὼς ὅσοι ἀποθάνῃ ἀμετανόητοι, δὲν λογα-
ταί πῶς ἀφῆκαν τὴν ἀμαρτίαν, δεῖ εἰς τὴν ἡθέλασιν εἶσαι ἀκόμη εἰς τὴν
ζωὴν, δὲν ἐπίσπεφαν πρὸς μετάνοιαν, ἀλλὰ ἐκάμνασι τὰ θελήματά τῆς, ὅ-
σας χρόνος ἡθέλαν ζῆσῃ, δεῖ τὸτο δικαίως κολάζονται ἀπελόπτα, καθὼς καὶ
ἡ γνώμη τῆς εἶναι εἰς τὸ κακὸν ἀχόρταγος. Ὡσαύτως καὶ οἱ σαζοφῶροι δὲν ἀπο-
λαμβάνουσι τὴν Οὐράνιον δόξαν τὸσον καιρὸν μόνον, ὅσον ἐργάζοντο εἰς
τὸτον τὸν Κόσμον τὸ ἀγαθόν, ἀλλ' αἰεὶ καὶ πάντοτε, δεῖ τὴν γνώμη τῆς ἦτον κα-
λῆ, καὶ εἶχασιν πόσον καὶ ὄρεξιν, ὅσας χρόνος ἡθέλαν ζῆσῃ, νὰ τῆς δαπανῆ-
σῃ ἐνάρετα καὶ τὰ Θεῖα προσάγματα. Διὸ κριπόντως ἀπολαμβάνουσι, ὅ-
τι καὶ τὸν ὀλίγον τῆς κόπον, ὅπῃ ὑπέμεναν, ἀλλὰ καὶ τὴν πολλὴν ὄρεξιν,

μέ τὸ θ' ἐλπίματε, καὶ ἀπέπεσί μας ἔξ' ἀπὸ τῆς ἀμαρτίας μας, καθὼς εἰς τὸ αὐτὸ μέρος σαφέστερον φαίνεται. Καὶ ἄς διχαρισθῶμεν αὐτῷ, ὅπῃ μᾶς παιδεύει δι' ἀπλόγῃ, ὡς πατὴρ φιλότιμος παροικαίρα, ἵνα λυθῶμεν ἐκείνης τῆς αἰωνίου φλογὸς τῆς ἀτελοῦς πυρὸς τῆς κολάσεως, χάριτι καὶ φιλανθρωπίᾳ τῆς Κυρίας ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ. Ὡς, ἀρέπει πάντα δόξα, τιμὴ καὶ προσκυνοῦντες, εἰς τὰς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

Κ Ε Φ Α Λ Λ Ι Ο Ν, ΚΓ'.

Περὶ Μετανοίας. Ὅτι ἐν ὥρᾳ τῆς θανάτου ἐδὼ ἐφελᾷ.

Μετανοεῖτε, ἤγγικε γὰρ ἡ Βασιλεία τοῦ Οὐρανοῦ, λέγει ὁ Θεὸς Πρόδρομος εἰς τὸ γ'. κεφ. τῶν Ματθαίου. Καὶ ὁ Θεὸς λέγει. Ἡ' δὲ ἡ ἀξίωσις πρὸς τὴν ρίζαν τοῦ δένδρου κείται. πῶς ἐν δένδρῳ μὴ ποιεῖν καρπὸν καλόν, ἐκκόπτεται, καὶ εἰς πῦρ βάλλεται, μετὰ ὅλα ἐκεῖνα, ὅπῃ ἐγράφημεν εἰς τὸ ρηθὲν κεφ. τὰ ὅποια εἶναι ἀξία νὰ κατανοῦν τὴν σκληροτέραν καρδίαν, ἵνα τὴν φέρῃ εἰς μετανοίαν. Εὐρίσκονται τινὲς ἀγνωστοί, ὅπῃ βάνετι καιρὸν εἰς τὸ μέσον καὶ διὰ τῆς, λέγοντες. Ἄς περᾶσθαι κινῆσθαι χρόνος, καὶ τότε νὰ ἐπιστρέψωμεν. Ὡς τῆς αἰωνίου. Τώρα τὸ φαίνεται δύσκολον νὰ ἀφήσῃ τὴν ἀμαρτίαν, καὶ μετὰ καιρὸν εὐρίσκῃ τὴν δύσκολον. Οὗτος εἶναι ὁ καιρὸς ἀπὸ τῆς δόξης καὶ πανουργίας τῆς δαίμονος, ἔξ' ἀπὸ τὴν καιρὸν παρεμπρός, ἕως νὰ ἔλθῃ ὁ θάνατος, καὶ ἀποθανῆς ἀμετανόητος. Εὐνόησον, ἀδελφε, τὴν ἀπάτην τῆς σφραγῆς, καὶ κατέλαβε τὴν ἀλήθειαν. Ἐὰν σήμερον σὺ φαίνεται δύσκολον νὰ μετανοήσῃς, πῶς νὰ διωθῆς τὸν ἐρχόμενον χρόνον, ἀεικόμῃς διωκτικῶς εἰς τὴν ἀμαρτίαν, καὶ ἀφήσῃς, ὅπῃ εἶσαι πλέον σωτηριώδης εἰς τὸ καλόν; ἢ φύσις σε ἀχαριστική, ὁ δαίμων ἔχει διώκῃς ὁμοιωτέραν ἐπαύσῃς, καὶ σὺ πλέον ἀπὸ τὸν Θεὸν μακραιμῆτος; Πῶς εἶναι τότε λοιπὸν δύσκολότερον νὰ κατορθώσῃς τὴν ἀρετὴν, ἀεικόμῃς εἰς ποσάυτας δυσκολίας μετὰ τὴν ἀρετὴν τῆς ἀμαρτίας; Ἐὰν τὴν ἀμαρτίαν, μακραιμῆτος μίαν ἡμέραν ἔξ' ἀπὸ τὸν δρόμον τῆς ἀρετῆς, πῶς νὰ ἐστρέψῃς εἰς αὐτὴν δύσκολότερα, ὅταν ἀεικόμῃς τὸσας ἡμέρας μακραιμῆτος ἀπὸ ταύτης, ὅσας ἀμαρτίας; Ἐτέλεσας; Αὐτὴ ἡ ἀρετὴ εἶναι βέβαια ἀπὸ τὸν πατέρα τῆς ψυχῆς, ὅπῃ δὲν ἔξ' ἀπὸ ποτὲ νὰ εἰπῇ ἀλήθειαν. Καθὼς ἐκεῖνος, ὅπῃ βάνετι εἰς τὸ ξύλον εὐκαρφί, καὶ ὅσον τὸ ξύλον μετὰ τὴν σφύραν, τὸσον τὸ καρφῶν ἐγγρότερα, ἔγω καὶ ἡμεῖς πάσαν φορὰν ὅπῃ ἀμαρτίωμεν, ριζῶμεν ἢ ἀμαρτία εἰς τὴν ψυχὴν μας βαθύτερα, ὡστερ νὰ τῆς ἐδίδαμεν μετὰ τὴν σφύραν, καὶ εἶναι δύσκολον νὰ τὴν ἀνασώσωμεν ἕτερα. Διὰ τὸτο εἶδαμεν τινὰς εἰς τὸ γῆρας τῆς, ὅπῃ ἐδαπανῆσαν τὴν νεότητα εἰς πονηρὰς ἀρετῆς, πῶς ἦτον καὶ τὸ γῆρας ῥερωπῶμεν μετὰ τῆς ἀρετῆς ζωῆς τὴν ἀσέλγειαν. Καλὰ γὰρ καὶ τὸ γῆρας νὰ μὴ ζητᾷ πλέον τὴν ἀμαρτίαν ἐκείνην, καὶ αὐτὴ ἡ φύσις νὰ τὴν ἐμίσησῃ, καὶ ὁμοίως ἀμφότερα νικῶνται ἀπὸ τὴν διώκῃν καὶ τυραννίαν τῆς κακῆς σωτηρίας. εἰς ἕτερον ὅπῃ τοιαῦτα ἐγκλήματα δὲν ἔχον ἄλλον ὅρον νὰ τελειώσῃ, ἔπε ἰαβείαν, εἰμὴ τὸν θάνατον, ὁ ὅποιος μόνον φθαίνει νὰ τῆς ἀρετῆς, καὶ νὰ ἐξελίξῃ τὸ ἐγκλημα. Ἡ ἀφορμὴ εἶναι, ὅτι ἐγράψον ἢ σωτηρία, καὶ ἐγενε φύσις, ἡ τις ἐφύλαξον εἰς τὰ κόκκαλα ὡς τὴν ἐκτικὴν ἀρετῆς, ὅταν ριζώσῃ εἰς τὴν

ξίως τὰ ἐκονήματα, ὅτι ἡ μετάνοιά μου δὲν ἦτον καθῶς ἔπρεπον, ἀλλὰ ὡς ἀνάγκης διὰ τὸν φόβον τῆ θανάτου καὶ τῆς προσδοκωμένης κολάσεως. καὶ ἔταξα μὴ τὰ Πνευματικὰ μου, νὰ κάμω λαοχρῶ τὰ κακὰ, ἐὰν ζήσω, πλὴν ἡ ἁμαρτία, καὶ ἡ κακία μου σωείδωσις, μὴ ἔλεγον, ὅτι, δὲν θέλω δουλεύειν νὰ κάμω ἐγκράτειαν, καὶ ἐκλίνα εἰς τὸν τὸν λογισμὸν καὶ συγκατάθεσιν ἄσπερον. ὅθεν τελειώσας εἰς τὴν γνώμην αὐτῆν, ὅπως εἶχα, τῆστιν, ἐὰν ἦθελα ζήσῃ νὰ σρέψω πάλιν εἰς τὰς σαρκινὰς ἡδονὰς, δι' αὐτὸ δικαίως κατεκείδη εἰς τὰς αἰωνίους κολάσεις. ὅτι ὅς τις ἐξομολογηθῆ χωρὶς νὰ ἔχη σφραγῆν γνώμην νὰ μὴ ἁμαρτήσῃ πλέον εἰς τὸ ἐρχόμενον, εὐδὲν ἀφελῆται. Ταῦτα εἰπὼν, ἐξῆλθε το ἄφαντος. Οἱ δὲ ζῶν ἔμεινον ἐμφοβος, καὶ καταλιπὼν τὸν Κόσμον, ἀπῆλθον εἰς Μοναστήριον, ὅπως ἐτελεύτησε μὲ πολιτείαν διαίτησον. Βλέπεις, ἁμαρτωλέ; Διορθώσῃ, πρὸ τῆ νὰ ἔλθῃ ἡ ὥρα ἐκείνη, ὅταν δὲν ἀφελῆσαι ποσῶς. Ὡς τῆς ἀμελείας τῶ ἀνθρώπων, καὶ πῶς δὲν φροντίζαν τὴν σωτηρίαν αὐτῶν, ἀλλὰ πάντες ἐξέκλιναν εἰς τὸ πονηρὸν;

Ἐρῶνισσον, ὦ ἀκροατὰ, τὴν τῆ Χριστῶ Ἐκκλησίαν, νὰ ἰδῆς εἰς ποίαν κατάστασιν εἶναι εἰς τὰς ὑστερίαις ἡμέραις ταύταις, νὰ θρηνώσῃς. Εἰς ὅλον τὸ τὸ μουσικὸν σῶμα τῆ Χριστῶ δὲν δέσκειται μέρος ὑγιᾶς καὶ ἀσθένειαν. Δὲν εἶναι λέγω σημεῖον ἀσεβείας ποθὲς, ἀλλὰ μάλιστα, ὅπως καὶ ἀ σωτυχιάντι, δὲν ἀκείεις ἄλλο, παρὲξ μόνον δόλους καὶ ψεύματα, ψευδισμῶς, καὶ καταλαλιάς, φλυαρίας καὶ ἀιχρολογίας, ὀρκισ, βλασφημίας, φιλαργυρίας, πορνείας, καὶ ἄλλα ὅμοια. Ὅλον δὲ γῆνα, καὶ προσκαίρα πράγματα σωτυχιάντι, καὶ σπανίως νὰ ἀκείεις λόγον περὶ Θεῶ καὶ Θεῶν πραγμάτων. Μάλιστα δὲ ἀπὸ τῶν, ἀμύνουσι ψεύματα, καὶ βλασφημῶσι τὸ ὄνομά τῆ τὸ ἅγιον, καὶ ἔπως ἐνδυμῶνται τῶ Θεῶ οἱ ἀγνώμονες. Τόσον ὅπως διὰ τὰ σημεῖα, ἐπὶ φαίνονται ἔξωθεν, μὴ βίας ἔμπορεῖ νὰ γνωρίσῃ τινὰς, ἐὰν εἶναι Χριστιανοί, ἢ Ἐβραῖοι, εἰμὴ μόνον ἀπὸ τῆς Σταυρῶς καὶ τῆς ὀρκισ, ὅπως ἀκείεται τῆ Χριστῶ τὸ ὄνομα, ἀμὴ αἱ πράξεις καὶ τὰ ἔργατες ὅλα εἶναι παρ' ὀλίγον Ἐβραϊκά. Πῶς ἔμπορεῶσιν ἔτοι λογιστὸν νὰ σωαεῖθῃ μὲ ἐκείνης, ὅπως λέγει ὁ Ἡσαίας, ὅτι ὅσοι τῆς ἰδῶσι, θέλου τῆς γνωρίζει δίδως πῶς εἶναι τὰ φυτὰ, ἀ ὁ Κύριος κηλόγησον; Ἐὰν ἔν πρέπει νὰ εἶναι ἡ πολιτεία τῆ Χριστιανῶ τοιαύτη, ὅπως νὰ τὸν γνωρίζωσιν ὡς τέκνον Θεῶ οἱ ὀρῶντες, πῶς νὰ εἰπῶν τῆς σημεῖων ἀνθρώπων, Χριστιανῶς, ἢ ἀγνώμονας; Ὡς τῆς ἀμελείας αὐτῶν καὶ ἀμελειρίας, ὅπως ἔχον οἱ ἄφρονες ὡσπερ νὰ ἦσαν ἀθάτατοι. Ὅλαις τῆς ἢ φροντίδες εἶναι μόνον διὰ τὸ μοχθηρὸν καὶ γῆνιον σῶμα εἰς τὸ φαγητὸν καὶ ἐνδύματα, καὶ νὰ αὐξήσῃ τὸν πλεον, νὰ τὸν ἀφήσῃ ὀπίσω τῆς. Ποίαν ἔν ἐλπίδα σωτηρίας ἔμπορεῶσι νὰ ἔχον οἱ ἄφρονες; Τῆτο ὅλον εἶπα, διὰτὶ λέγουσιν τινὲς, ὅτι ὁ Θεὸς εἶναι φιλάνθρωπος, καὶ δὲν ἀφίνει κανεὶα νὰ κολαθῇ, διὰ τὴν ἀσπλαγχτίαν αὐτῆ. Ἐπεὶ ἔν οἱ ἄπιστοι πάντες κολάζονται, καὶ πολλοὶ τῶ Χριστιανῶν, ὅσοι δὲν φυλάττῃν τῆς ἐντολῆς τῆ Κυρίας, δειωτὸν εἶναι νὰ κολαθῆς καὶ σὺ, ὦ ἁμαρτωλέ, ὅπως θάρρῆς νὰ σωθῆς χωρὶς νὰ πράξῃς τὸ ἀγαθόν, μόνον διὰ τὴν ἀσπλαγχτίαν τῆ Θεῶ. Ἀμὴ γίνωσκε πῶς δὲν σὲ θέλει ἀφελῆσαι τοιαύτη ἀπόφασις. Μὲ τὴν ἀσπλαγχτίαν αὐτῆ παρεχάρησε, καὶ ἐξωείδθησαν Οὐρανῶν οἱ Ἄγγελοι, καὶ ἔγιναν δαίμονες. Οἱ Προπάτορες κατεκείδθησαν μὲ τὸ ἄγος μας ὅλον εἰς θάτατον. Μὲ ὅλλω ταύτῃ τὴν ἀσπλαγχτίαν, ἔσειλε τὸν φοβερὸν ἐκείνον κατακλυσμὸν

πανταχῶς, καὶ ἐκάλυψεν ὅλον τὸν Κόσμον, καὶ ἐπίνησται διὰ τὴν ἁμαρτίαν πάντες οἱ ἄνθρωποι, καὶ ὑστερον πάλιν ἐχάλασε τὰ Σόδομα καὶ Γόμορρα, τὴν Περσικὴν, τὴν Βαβυλωνίαν, ἐτέρας Ἐπαρχίας τε, καὶ Βασίλεια. Καὶ ἔμνον ἀλλοτρίως καὶ ἁμαρτωλὸς ἐπαίδευσεν ὁ Θεὸς διὰ τὴν ἁμαρτίαν, ἀλλὰ καὶ τὸν Υἱὸν αὐτοῦ τὸν ἡγαπημένον, χωρὶς ποσῶς ἐδικόν τε πταίσιμον, διὰ νὰ πληρώσῃ τὸ χρέος μας, διὰτὶ εἶναι Κεῖνης δικαιώματος, καὶ δὲν ἀφαιρῶναι τὴν δικαιοσύνην διὰ τὴν ἐλεημοσύνην αὐτῆς· ὅτι εἰὰ ἡθέλει συγχαρήσῃ τῷ ἀνθρώπῳ, χωρὶς νὰ παιδεύσῃ τὴν ἁμαρτίαν, ἦτον ἐλεῆμων, καὶ ὄχι δίκαιος. Εἰὰ ἔν διὰ νὰ μὴ μείνῃ ἡ ἁμαρτία ἀπαίδευτος, ἐτιμωρήθη ὁ ἀβέβητος διὰ ἀλλότερον πταίσιμον, τὴν Φέλουμν πάθει ἡμεῖς οἱ ὑπέβητοι, ὅτῃ ἀφαιρούμεν τὰς Θεῖας ἐπιτολὰς καθ' ἐκαστῶν; Εἰὰ εἰς ἔσπερον, καὶ καρπιμον ἔσλον ἐγένῃ αὐτηρά παιδεύσις, τί νὰ πάθῃ τὸ ἔσρον καὶ ἄκαρπον; Φοβήσα λοιπόν, ὡ ἁμαρτωλέ. καὶ μὴ θάρρης, ὅτι μόνον διὰτὶ ὁμολογεῖς τὸν Χεῖσὸν Θεόν, ἀξιάνεσαι τῆς Βασιλείας αὐτοῦ, ἀλλὰ ὅταν φυλάξῃς τὰς ἐπιτολάς τε, ὡς αὐτὸς εἶπεν. Οὐ πᾶς ὁ λέγων μοι, Κύριε, εἰς τὴν Βασιλείαν με εἰσελεύσεται, ἀλλ' ὁ ποιῶν τὸ θέλημα τῆ Πατρὸς μου. Ὅτι καὶ αὐτὸς ὁ δαίμων ἐρκίζομενος τὸν ὁμολογεῖ Υἱὸν Θεοῦ, ἀλλὰ διὰτὶ δὲν κάμνει τὰς ἐπιτολάς τε, δὲν τὸν ἀφελεῖ ἡ ὁμολογία του. Μετὰ τὸν ὅποιον θέλεις ὑπάγει, ἀνόητε, εἰὰ δὲν ἀφήσῃς ταύτην τὴν ματαίαν ἐλπίδα σου, νὰ κάμῃς ἀρκετὸν κανόνα, καὶ ἰκανῶν μετανοίῳ. Δὲν εἶναι αὐτὴ ἐλπίς, ἀλλ' ἀυθάδεια, ὅτι ἐλπίς λογίζεται νὰ πισθῆς, πῶς ἀπέχωντας ἀπὸ τὸ κακόν, καὶ κάμνωντας ἀρκετῶν μετανοίῳ, θέλει σὲ συγχαρήσῃ ὁ εὐσπλαγχνος ὅσας ἁμαρτίας ἐτέλεσας. ἀμὴ νὰ θάρρης, ὅτι, μετὰ ὅλον ὅτῃ διεύκυνσαι εἰς τὴν ἁμαρτίαν, σάνεσαι διὰ τὴν πολλὴν αὐτῆς ἀσπλαγχνίαν, λανθάσαι, καὶ δὲν εἶναι αὐτὴ ἐλπίς, ἀλλ' ἀυθαδέσθη ἀυθάδεια. Διὰ τῆτο δὲν ἀρέπει νὰ ἀμελήσῃς, ἔτε νὰ βῆνῃς καιρὸν εἰς τὸ μέσον, ἀλλ' ἀυθὺς νὰ σρέψῃς πρὸς τὴν μετανοίῳ. Στοχάσα τὴν παρεσμῆλυν πολιτείαν σου, νὰ ἰδῆς πόσῳ ἀχαριστίαν ἐδείξῃς πρὸς τὸν ποτιτῶν σε. Ἐνθυμήσα, ὅτι Χεῖσιανὸς ὢν, ἀναληνημῆος μετὰ τὸ ὕδωρ τῆς Θεῖας Βαπτίσματος, ἔχεις τὸν Θεὸν ὡς Πατέρα, καὶ ἔβέβησαι Ἄρτον τὸν Εὐαγγελικὸν καὶ Οὐρανίον, ἦγεν τὴν ἱερὰν Κοινωνίαν. Μετὰ ὅσας αὐτὰς τὰς ἀεργεσίας, ἐπολιτεύθῃς ποσῶν ἀυαίχηματα, ὡσπερ νὰ ἦσαν εἰς Ἐθνηκὸς καὶ εἰσάλολάβης, ὅτῃ νὰ μὴν ἐγνώρισε ποτέ τε Θεόν. Ὡ τῆς αἰσίας σου. Ποίας λογῆς ἁμαρτία εἶναι, καὶ νὰ μὴ τὴν ἐπέλεσε; Ποῖον χωράφιον εὐμορφον, εἶδες, καὶ νὰ μὴν ἐχόρτατες τὴν πορνικῶν σε ὄρεξιν μετὰ τὴν ὄρασιν; Πόσας ἀνομίας ἐμπαράτηξ ἐτέλεσας; Τί ἄλλο πῶς ἐμωρότερον ἡθέλες κάμῃ εἰὰ ἦσαν ἀπίστος, νὰ μὴ φοβάσαι τὴν αἰώνιον κόλασιν; Ὅλῳ σε τὴν ζωὴν ἐδαπατήσῃς μετὰ ἀφαιρῶν τῆς Θεῖας παρατάματος, κάμνωντας ὅλα σε τὰ θελήματα, καὶ νομιζωντας τὴν φιλαργυρίαν, τὴν ὑπερηφανίαν, καὶ τὴν πορνείαν, μακαρομῆτητα, τῆ ὅποιων τὰς νόμους ἐφύλαττες, ὡσπερ νὰ ἦτον θεοί σε. τῆ δὲ ἀληθείας καὶ ὄντως Θεοῦ τὰς ἐπιτολὰς δὲν ἐφύλαξας, ὡσπερ νὰ ἦτον ἰσορείας καὶ ἀφαιρῶν τῆς ἀξίας. Ὡ ἀξίε τῆς κολάσεως, τί κάμνει ὁ σκαλίξ τῆς σμειδῆσεως; πᾶ εἶναι τὸ λογικόν, ἢ γῶσις, καὶ ἢ κείσις, ὅτῃ σὲ κάμνει τῆ ἀλόγων παρόμοιον; πῶς δὲν φοβάσαι ποσῶν κινδύων; Ἄν σὲ ἡθέλασε βάλῃ εἰς τὴν ἔσπερον εἰς τὴν φαρμακὸν μέλι, ἐτόλμας ποσῶς νὰ τὸ δοκιμάσῃς; Οἱ Προφῆται πάντες, οἱ Εὐαγγελιστῆς,

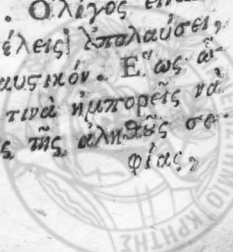
οὐ Κήρυκες, οὐ Διδάσκαλοι, καὶ αὐτὸς ὁ Χριστὸς βοᾷσι, καὶ λέγουσιν, ὅτι ὁ θάνατος εἶναι εἰς τὸ φαγητὸν ἐκεῖνο τῆς ἀμαρτίας, τολμᾷτε, εἰς ἐκεῖναι τῶν βραχυτάτων ἡδονῶν καὶ ὀλίγων νοσημάτων, ὅπως σὺ βαλεῖς ἔμπροσθεν ὁ δὲ βολος. πῶς λοιπὸν λαμβάνεις ἐκείνως τὸν θάνατον, καὶ πίνεις, ἄφρον, τῶν κόλασιν; Τί κάμνει ἢ πίσις; Πῶς δὲ ἀκείεις τὰ θεῖα λόγια, ἕτε ἀιδάνασαι τῶν ζημιῶν σου; Ὡς πόσον σὺ ἦτον κάλλιον νὰ μὴ ἤτελες ἄνηθῆ εἰς τὸν Κόσμον, ἕτε νὰ λάβῃς τὸ Βάπτισμα, ἐδὲ νὰ γνωρίσῃς τῶν Πίσιν, ὅτι ὄλον τῆτο, καὶ μόνον δὲ σὺ βοηθᾷς εἰς τῶν κοινῶν Κρίσιν, ἀλλὰ καὶ ἀποφάτισον ποιήσει τῶν ἀμαρτίαν σου. Ὅτι εἰὰν τὸ φῶς τῆ λογικῆς ἔκαμῃ ἀποφασίσεις τῆς φιλοσόφου, ἔκατῆ γνωσκόντες τὸν Θεὸν εἰς ἕσπον τινὰ, δὲ τὸν ἐδόξαζαν, ἕτε τῆ ἐδελύσαν, καθὼς λέγει ὁ μέγας Παῦλος, πόσους μᾶλλον δεῖται κατακερῆθῆ ὅς τις ἔλαβε τὸ φῶς τῆς πίσιως, καὶ τὸ ὕδωρ τῆς θεῖας Βαπτίσματος, καὶ ἀνοίγει τὸ παμμίλλον σῶμα, καὶ λαμβάνει αὐτὸν τὸν Θεὸν, καὶ ἀκεί τῶν διδασκαλίαν ἀφροσύνης κατ' ἐκείνῳ, εἰὰν δὲ κάμῃ ἀρετῶν περικότερον ἀπ' ἐκείνας; Ὡς ἀφροσύνη τινῶν καὶ ἀναίδεια, οὐ τινες ἔχοντες πίσιν, τῶν ἀδειῶσιν, διεσκομῆροι διηκεῶς εἰς τῶν ἀμαρτίαν. καταφρονῆσι τὰ θεῖα προσάγματα. βυθίζονται εἰς πᾶσαν λογῆς ἀνομίαν, χωρεῖς τινὰ μέρηναν, δίχως κανένα φόβον, ἔσῶγοντες, πίνοντες, γελῶντες, μετακείζομῆροι μὲ τσαυτῶν ἀναίχουτῆαν, ὡσπερ νὰ ἦτον ὄλον ἐκεῖνο ὅπως πισδέσιν ὄνειρον, καὶ πάντα τὰ λόγια τῆς Εὐαγγελιστῶν καὶ διδασκάλων μας ψάματα. Ναὶ ἐπ' ἀληθείας, εἰσι τινες Χριστιανοὶ καὶ τὸ ὄνομα, ὅπως ἀμαρτάνεσι μὲ πᾶτω ἀφοβίαν, ὡσπερ νὰ ἐπίσταν πῶς δὲ εἶναι Θεός, νὰ κολάσῃ τῆς ἀίχρρηγίας τῆς, καὶ δὲ ἀφίνας καμίαν τῆς ὄρεξιν, ἕτε ἀμαρτίαν, ὅπως νὰ τῆς ἐνθυμῆσῃ ὁ δαίμων, νὰ μὴ τῶν πρᾶξεν οὐ δειλαοῖ. Εἰ δὲ καὶ ἐγκρανεῖθῆσι πᾶσμικρὸν, δὲ τὸ κάμνεσι δι' ἀγάπῆν Χριστῶ, ἀλλὰ ἔκατῆ τὸν φόβον τῆς Λύθουτῆας, ἵνα μὴ λάβῃσι τῆς πρᾶξεν τῶν πληρωμῶν καὶ ἀπτάμειψιν. ἀλλὰ ἔκατῆ ἐπιτολῶν Θεῶ, δὲ ἀφίνας καμίαν ἐπιθυμίαν αὐτῶ, νὰ μὴ τῶν θεραπεύσεν, ὅταν ἔρωσι καιρὸν ἐπιπῆδειον, καὶ τόπον ἀρμόδιον εἰς τῶν γνώμῆς τῆς. Ἄφρον τῆς ὀφθαλμῆς σου, ἀμαρτωλῆ, κοίταξε τῶν ἀπειρον μεγαλειότητα τῆς Δεωτῆς τῆς ὄλων, ὃν αἱ Δυνάμεις τῆς Οὐρανῶν δεξάζεσι, καὶ ὑμνεῶσιν ὄλα τὰ κτίσματα. Κατάλαβε, πόση ἀυτάδεια καὶ ἀναίχουτῆαν εἶναι νὰ τολμᾷς, ὡς σκώληξ ἀναξιώτατε, νὰ παροργίζῃς, καὶ νὰ παροξύνῃς τσαυτῆς τοιαύτῆς μεγαλειότητα. Ἐνόησον δὲ τῶν μακροθυμίαν καὶ ἰσομονίαν αὐτῆς τῆς κοινῆς Βασιλείας, ὅς τις καρτερεῖ, καὶ ἀπαντυχεῖ σε τόσον καιρὸν, ὅπως δεισκόσαι εἰς τῶν ἀμαρτίαν, καὶ φοβῆσε, μήπως καὶ βαρεθῆ σε, καὶ πρᾶκῆθῆ εἰς ὀργῶν δικαίαν καὶ θυμὸν καὶ σὺ, νὰ σὺ ἀφανίσῃ ἄπὸ τὸν Κόσμον, ἔκατῆ δὲ ἐρχεσαι εἰς μετάνοιαν. Βάλε εἰς τὸν νῦν σου τὰ κρίματα αὐτῆς τῆς Θεῶ, ὅπως εἶδαμῆ, νὰ φομάξῃς, βλέπων ὅτι μεγάλοι καὶ ἐκάρτοι ἀπᾶσμι κῆροποι ἐκολάθησαν. Ἀναγνωσκόντῃς ἕνα Σολομώντα σοφώτατον, ὅς τις ἀφρόντις ἐσωθέσεν ἐκεῖνῶν τῶν θαυμαστῶν Σοφίαν, καὶ ἔκατῆ χιλιάδας Παρομιίας, καὶ ἄλλα βαθέα μυστήρια, τὸν ἐγκατέλιπον ὁ Θεός, καὶ ἐπροσκύνησε τὰ ἀνάθητα εἶδαλα. Ἐπὶ δὲ τὸν Ἰσραηλιτῶν Ἰεζαῖ, ὅς τις ἦτον ἕνας τῆς ἱβ. Ἀπᾶσμι ὄλων, καὶ ἔκαμε πρῶτον σημεῖα καὶ θαύματα, ὡς τῆς ἄλλης, καὶ ἕτερα τὸν ἐρρίψεν ὁ ποιηρὸς εἰς τοιαύτῶν ἀσέβειαν. Ἐπὶ ἕνα ἄπὸ τῆς πρῶτης ἐπὶ Διακόνου τῆς Ἐκκλησίας μας, ὅπως εἶχασιν Πνεῦμα ἄγιον, καὶ ἔγινεν ἀίρεσιάρχης

ὁ ἄθλιος, ἦγαν ὁ προσήλυτος Νικόλαος. Οἷδαμν ἐκείνον τὸν Γερέα Σαφί-
κιον, ὅστις ὑπέστη ὡδὴ τῆς εἰδωλολαβῶν καὶ τῆς ἀγάπῃς τῆς Χειρῶν ἀφορα
κολασήρια, καὶ εἰς τὸ τέλος ἐπαύα εἰς τῆς ὄραν, ὅπῃ ἐμελλε νὰ τὸν ὑποκε-
φαλίσκῃ, νὰ λάβῃ ὡς ἀθλήτης τῆς Μαρτυρίας τὸν σέφωρον, ἀρνήθη τὸν Χειρῶν,
καὶ ἠσέβησε, καὶ τῆτο ἦτον Θεὸς ἐγκατάλειψις, ἕχατι δὲν ἠθέλον ὁ ἄφρων νὰ
συγκωρήσῃ τῆς Νικηφόρου, μὲ τὸν ὁποῖον ἐσκανδαλίθησαν, καθὼς εἰς τὸ β'.
Κεφ. ἐγραφε. Βλέπομν τὸν Πατριάρχῳ ἐκείνον Σέργιον, ὅστις ἐσωπάξε τῆς
κδ'. Οἴκῃς τῆς Ἀκαθίσια, εἰς ἐγκώμιον τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκῃς, ὅπῃ εἶναι
γλυκύτεροι τῆς ἀμβροσίας καὶ νεκτερος, καὶ ὑσερον ἐκολάθη ὁ ἄθλιος. Καὶ
εἰ μόνον αὐτὸς ὅπῃ εἶπομν, ἀλλὰ καὶ ἐτέρως πολλὰς ὀνομαστὰς καὶ ἀνανύμας,
ἐναρέτως ἀνδράφῃς τὸ πρότερον, καὶ ὑσερον ἐπεσον εἰς ἀμαρτίαν, καὶ ἀπωλέθη-
σαν, τῆς ὁποῖας δὲν γράφω ξεχωριστὰ εἷνα καθ' εἷνα, ἕχατι κάμνει χρεῖα νὰ
χαλάσω τὰ ἰσία, ἦγαν νὰ κατεβάσω τὰ ἀρμύρα, καὶ νὰ ράξω εἰς τὸν λι-
μῆνα τῆς σιωπῆς, καὶ νὰ μὴ κινδυνώσω εἰς ξέραν τιὰ, καὶ σωφροφῆ τὸ
πλοιάριον. Ἀμὴ πᾶς εἷνας ἠμπορεῖ νὰ ἀναγνώσῃ τὰς Βίβλους ἡμῶν, καὶ μά-
λισα τὸ Λαυσαϊκὸν, νὰ ἰδῇ πόσοι Ἀσκηταὶ ἀγιώτατοι, ὅπῃ εἶχασι χρόνας
νὰ φάγωσι βραῦσιν τιὰ, καὶ οἶνον νὰ πῖσιν, εἰμὴ μόνον ἄρτον καὶ ὕδωρ, ἢ
καὶ χορτάεια χωρὶς ἄρτου, καὶ ὑσερον ἐπεσον εἰς πορνείαν, ἢ ἄλλο ἔγκλημα, καὶ
ἐτελεύτησαν εἰς τῆς ἀπόγνωσιν. Καὶ εἰ μόνον ἐκείνον τὸν παλαιὸν καιρὸν, ἀλ-
λὰ καὶ τῆς σήμερον φελεώτερον βλέπομν ἄσρα πολλὰ, καὶ πίπτεισιν ἐκ τῆς
νοτιῆς σερειώματος μὲ ἐλεεινὸν καὶ ταλαίπωρον ὀλιθον, καὶ κυλίονται εἰς τὴν λά-
σπῳ καὶ βέρβωρον τῆς ἀλόγων ζῶων, ἐδίοντες Ἐσφῳ τῆς κτῳων, ὅσοι ἐκά-
δοντο εἰς τῆς Οὐραῖον ἔαπεζαν, καὶ ἔφαγαν ἄρτον Ἀγγέλων. Ὡς τῆς ἐγκα-
ταλείψῃς τῆς Θεῶ. καὶ πόσοι ἀσεβεσι τῆς σήμερον, καὶ ἀρνῆνται τῆς Πίστιν,
εἰ μόνον κοσμικοὶ, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τὸν Ἐκκλησιαστικὸν Κλήρον; τῆς ὁποῖας ὁ
Κύριος ἐγκατέλιπε καὶ τιὰ ἀπόκρυφον ἔγκλημα ἀχαριστίας, ἢ ἄλλο ὅμοιον.
Εἰαν ἔν τῆς ἐναρέτως καὶ δικαίως καταλιμπάνει μὴ τῆς δέλοσιν τῶσαν χρόνων
καὶ ἀμαρτίαν τιὰ, τί ἐπέδεχεται ἐσὺ, Ἐιστάθλι, ὅπῃ ἄλλο δὲν ἔκαμῃς ὄλλω
σε τῆς ζωῆ, εἰμὴ αἰομήματα; Ἐ'ως πότε νὰ καὶ ἔγγῃς εἰς τῆς ἀμέλειαν, καὶ
νὰ μὴ φροντίζῃς τὴν σωτηρίαν σε; Ἐρῶθησον τῆς συνείδησίν σε, καὶ ὄλον ἐκεί-
νο, ἐπῆ κηρύττει ἡ Πίστις, ἦγαν πῶς ἔχεις τὸν ἀλάθητον Κεῖτῳ ἐπαύασε,
ὅστις βλέπει, καὶ γνωσκει ὄλλας τὰς πράξεις σε, τὰ ἔργα, τὰ λόγια, καὶ τὰς
ἐνδυμήσεις τῆς διανοίας. Ἐννόησον, ὅτι δὲν ἀποθαίνει ἡ ψυχὴ ποτε, ἀλλὰ
εἶναι ἀθάνατος, καὶ ὅτι πῶς ἔπος ἡ πληρωμὴ καὶ τὸ βραβεῖον τῆς ἀρετῆς, ὡσπερ
καὶ τῆς ἀμαρτίας ἡ παιδούσις, εἶναι ἀτελεύτητα καὶ αἰώνια, καθὼς ἦκουσες εἰς
τὰ προγεγραμμένα δύο Κεφ. Ἐπει ἔν εἶναι πόσον μεγάλα τὰ χρεῖα μᾶς καὶ τὰς
ἀεργεσίας, ὅπῃ μᾶς ἔκαμῃ ὁ πανάγαθος Κύριος, καὶ ἔχει νὰ μᾶς δώσῃ ἀκό-
μι εἰς τὸν Παράδεισον τσαυτὰ θαυμάσια, ὅπῃ, εἰαν ἐξέσαμν τῶσαν χρόνας,
ὅσα ἄσρα ἔχει ὁ Οὐρανὸς, καὶ νὰ τῆς ἐξωδέξασμν ὄλλας εἰς τῆς αὐτῆς δέλο-
σιν, ὀλιγώτερον ἦτον ἀπὸ τὸ χρεῖος μᾶς. Εἰαν ἔν εἶναι ἡ ἀρετὴ τῶστων μεγα-
λον ἀγαθόν, ὅπῃ ὄλλοι οἱ θησαυροὶ τῆς Κόσμου, καὶ εἶτι δύνεται νὰ ποθήσῃ
ἢ καρδία, δὲν φθαίνει νὰ παρομοιωθῇ μετ' αὐτῷ, καὶ εἰαν τῶστων μεγάλα
πράγματα μᾶς προσκαλεν εἰς τὴν ἀρετὴν, ἕχατι εἶναι ὀλίγοι οἱ φίλοι τῆς;
Ἐαν κηῖται πᾶς εἷνας, καὶ ἔχει εἰς τὸ ὄφελός τε ἐκ φύσεως, ποῖον ὄφελος

μεγαλύτερον, ὡς τὴν ζωὴν τῶν αἰώνιον; Εἰ δὲ ὑπὸ φόβον τιμωρίας, ποῖα δειμυτέρα παιδείας εἰς τὴν ἀτελεύτητον κόλασιν; Εἰ δὲ ἔξ' ἡρώδους καλοσύνης ἢ ἀεργεσιῶν, ποῖα χρεὶν ἠκέδησαν ποτὲ μεγαλύτερα, ὡσπερ ἐκεῖνα, ὅπῃ ὀφείλομεν τὴν πλυσιοδότερον ἢ ἀεργετέον Θεῶν ἢ Σωτῆρός μας; Ἐὰν ὁ φόβος τὴν κίνδυνον μᾶς σωφροῦν, ποῖος μεγαλύτερος ὡσπερ τὴν θανάτου ἢ κίνδυνος; Ἐὰν ποδῆρην τὴν εἰρήνην, τὴν ἐλευθερίαν, ἢ γλυκύτητα ταύτης τῆς ζωῆς, ἢ τὴν πνέματος τὴν εἰρήνην τε ἢ ἀνάπαυσιν, ὅπῃ εἶναι πράγματα ὑπὸ ὅλας ἐπιθυμύμην, φανερὸν εἶναι, ὅτι ὅλα ταῦτα δεικνύονται τελειότερα ἀσυγκρίτως ἢ ἐκλεκτότερα εἰς τὴν ζωὴν ἐκείνην τὴν Ἐπερασίον, ὅπῃ κυβερνᾶται μὲ σοφίαν ἢ σωίτησιν, ὡσπερ εἰς ταύτην τὴν πρόσκαιρον, τὴν ὑποκειμένην εἰς ἀνωμαλίαν ἢ πάθῃ διάφορα.

Ἐὰν δὲ σὺ φθαίης ὅλα ταῦτα, νὰ καταλάβῃς τοιαύτην ἀκρίβειαν, βάλῃς καὶ εἰς τὸν νῦν σε, ὅτι ἔξ' ἡρώδους τὸ ἐπατέβῃ εἰς τὴν γῆν ὑπὸ τῆς Οὐρανόθεν ὁ Θεὸς ἢ ἔργον ἀνθρώπου, ἢ ἐκότησιν ἡρώδους ἔξῃς καὶ ἔξῃς ἔξῃς ἔξῃς εἰς τὸ τὸ ἔργον, ὅπῃ ὅλον τὸν Κόσμον ἐποίησεν εἰς ἔξῃς ἡμέρας, ἢ ἔξ' ἡρώδους νὰ λάβῃς εἰς τὴν ἀθανασίαν ὑπόθῃ ὁ ἀθάνατος. Ὁ τὴν θανάτου, ὁ Θεὸς ἐσαυραῖθι ἔξ' ἡρώδους νὰ θανατώσῃ τὴν ἀμαρτίαν, ἢ ἡμεῖς νὰ τὴν ζωοποιήσῃ εἰς τὴν καρδίαν μας. Ἀλλὰ ἔξ' ἡρώδους νὰ μακρυνῶν τὸν λόγον; Πολλὰς μαρτυρίας εἶχα νὰ λέγω, ἀλλὰ πᾶς ἀφίνα ἔξ' βραχύτητα. Τότε μόνον προσέχετε, ἀνθρώποι, ὅτι ὅσα κοιτάξεν οἱ ὀφθαλμοί μας, ἢ μόνον ὁ Χριστὸς καὶ ἡμεῖς εἰς τὸν Σπυρίον, ἀλλὰ ἢ πάντα τὰ κτίσματα βροῦντα, μᾶς προσκαλεῖσιν εἰς τὸ τὸ ἀγαθόν, δηλοῦντι εἰς τὴν ἀγάπην ἢ ἀλλοῦν τὰ τὰ Κοινὰ Δεσπότη καὶ Βασιλέως μας, τὸσον ὅπῃ, ὅσα κτίσματα δεικνύονται, εἰσὶ διδάσκαλοι, κήρυκες, βιβλοὶ, ἢ φωναὶ, ὅπῃ εἰς τὸ μᾶς κρᾶζουσι. Πᾶς εἶναι δυνατὸν, τοιαύται ὑποχέσεις ἢ πασχίματα, τόσαι ἀπειλαὶ ἢ φοβερισμοὶ, νὰ μὴ δυναθῶν νὰ μᾶς φέρσιν εἰς τὸ ἄκρον ἀγαθόν τῆς ἰσχυρίας μας; Τί ἄλλο φελοῦν ἔφετε νὰ κάμῃ ὁ πατὴρ ἀγαθὸς Κύριος ὑπὸ ὅσα ἔκαμε, ἔξ' ἡρώδους νὰ μᾶς σύρῃ πρὸς τὴν λόγους;

Ἄς ὑποφασίσωμεν τὸ λοιπὸν, ὅτι δὲ εἶναι ἄλλη γνώσις, ἄλλη σοφία, ἢ ἄλλη συμβεβηλὴ εἰς τὸν Κόσμον, ἔξ' ἡρώδους ὑπὸ ταύτην. τίς νὰ ἀφίσωμεν εἰς εἶνα μέρος ὅλα τὰ ἐμπόδα, τὰς ὑπηρεσίας πάσας τῶν Κόσμων, τὰς σαρκικὰς φροντίδας, ἢ ὅλας τὰς μερίμνας τῶν βίβων, νὰ ἀκολουθήσωμεν τὴν νόμιμον ταύτην ἢ ἀληθινὰ τὴν σωτηρίας ὁδόν, ἔξ' ἡρώδους μέσῃ τῆς ὁποίας ὑποκτᾶ ἢ ὑπολαμβανέται πᾶς ὄντας, ὅπῃ τὴν φεραπῆσει, ἀληθινὴν εἰρήνην, καὶ ζωὴν τῶν αἰώνιον. Εἰς τὸ μᾶς προσκαλεῖ ὁ νόμος, ἢ δικαιοσύνη, ἢ Κεῖσις, ἢ ἡ ἀσπλαγχνία τῶν Χειρῶν, ὁ Οὐρανός, ἢ γῆ, ἢ ὅλα τὰ κτίσματα. Εἰς τὸ μᾶς φεραπῆσει τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον μὲ τὸ σῶμα τῶν Ἐκκλησιαστῶν, λέγον ταῦτα. Χίε, ἀκούσον τὴν λόγους μας, ἢ ἔχε ἀκρίβειαν τὴν βελῶν μας. Βάλε μὲν χαρὰς τὴν πόδας σε εἰς τὰ δισμὰ τῆς σοφίας, ἢ εἰς τὰς ἀλύσεις αὐτῆς τὸν ἔραχλον. Ἀναμύθων καρτερικῶς τὴν καρπὸν, ὅπῃ σε δώσει, ὡσπερ ὁ γεωργός, ὅπῃ δαδῆσει ἢ σπέρει. Ἀκολούθη τὰς ὁδὸς αὐτῆς ἔξ' ὅλα σε τῆς δυνάμεως. Ἐπιμαθήσει νὰ τὴν ὑποκτῆσις, ὅτι μὲ τὴν σοφίαν δὴρήσεις ἀνάπαυσιν. Ὁ λόγος εἶναι ὁ κόπος, ἢ πολὺς ἢ γλυκὺς ὁ καρπὸς τῆς γνώσεως, ὅπῃ θέλει ὑπολαύσει, ἢ εἴτι σε ἔδειχνε φηῶν βαρετῶν, θέλει σε εἶναι ὑπολαυστικόν. Ἐως αὐτὸ εἰσὶ τὰ σοφῶν Σολομώντος τὰ λόγια, μὲ τὰ ὁποῖα εἰς ἔξῃς τινὰ ἠμπορεῖς νὰ καταλάβῃς πόσον εἶναι θαυμάσιος ὁ πλῆθος ἢ ἡ ὑπολαυστικὴ τῆς ἀληθείας σοφίας.

φίας, ὅτι εἶναι ἡ ἀρετὴ καὶ ὀπίγνωσις τῷ Θεῷ, ὡδὲ τῆς ὁποίας λαλεῖται.
 Εἰ δὲ καὶ δεῦν εἶναι ἀρκετὸν ὄλον τῆτο νὰ νικήσῃ τὸ σκληρὸν τῆς καρδίας σε,
 ἄρον ἐν πῶ ὕφει τῆς ὀφθαλμίας σε, σύκωσι ἐπαύω τὰ ὄμματα, κοίταξε ἐκεί-
 νου τὸν Δεαστόν καὶ Βασιλέα τῷ Βασιλέων, ὅτι εἶναι κατὰ πλοῦτος εἰς τὸν
 Σταυρὸν δι' ἀγάπης σε, καὶ καρτερεῖσε μὲ ἀνοικτὰς ἀγκάλας νὰ σε δεχθῆ,
 καὶ κλίνει τὴν ἀχρωτον Κορυφῶν, ἵνα νὰ σε δώσῃ, ὅταν ὀπιστρέψῃς, τὸν ἀσπασ-
 μὸν τῆς ἀγάπης, καθὼς ἐκαμῶν εἰς τὸν Ἀσῶτον. Ἀπὸ τὸν Σταυρὸν ἐκείνον σε
 προσκαλεῖται, καὶ κράξισε μὲ τὸσας φωνάς, ὅσας ἔχει πληγὰς, εἰς ἐκεῖνο τὸ
 ἀκίρατον Σῶμα καὶ ἀγιώτατον. Βάλε εἰς τὸν ἔν σε τὰ λόγια, ὅτι λέγει τῇ
 ψυχῇ σε εἰς τὸ Ἄσμα τῷ Ἀσμάτων. Σβέψε πρὸς με, καὶ δέχομαί σε. Ἰδέ-
 ραι πῶς ἐπάρουσαι μὲ ἀλλας ἀγαπητικὰς, ὅσας ἠθέλες, πλὴν ὀπιστρέφον, καὶ
 ἐγὼ νὰ σε συγχωρήσω, ὅτι ἐγὼ εἰμι ὁ Πατὴρ καὶ Θεός σε, ὁ Κτίστης, ὁ Σω-
 τὴρ, ὁ ἀληθὴς φίλος σε, ὁ νόμιμος ὀβεργέτης, ἡ τελεία Μακαριότης, καὶ τὸ
 ὕπερον τέλος σε. Εἰς ἐμὲ ὀρήσεις ἀνάπτουσι, ἀγαλλίασι, εἰρῶνι, σωτηρίαν,
 σοφίαν, ἀλήθειαν, καὶ πάντα τὰ ἀγαθὰ, καὶ τὴν φλέβαν τῷ ζωρῶν ὕδατων,
 ὅτι σβούσι τὴν δίψαν, καὶ ὀδηγῶν τὴν ψυχὴν εἰς ἀναψυχὴν, καὶ ζωὴν τῆ
 αἰώνιον. Ἀυτὰ εἰσὶν αἱ φωναὶ, μὲ τὰς ὁποίαις προσκαλεῖται τὸς ἀμαρτήσαν-
 τας ἡ ὀντως σοφία εἰς ὀπιστροφήν καὶ μετανοίαν. Μετανοήσον ἐν ἔξ ὀλης σε τῆς
 ψυχῆς καὶ καρδίας. Μὴ ὀξομολογήσαι σήμερον, καὶ αἰετον πάλιν νὰ σρέψῃς
 εἰς τὸν ἴδιον ἐμετὸν, ὅτι καὶ τὸν σοφὸν Αὐγεστῖνον, δεῦν ὀφελεί ἡ μετανοία, ὅ-
 τι ρυπώνεται πάλιν μὲ νεώτερα ἀμαρτήματα. μάταιοι οἱ σναγμοὶ, καὶ τὰ
 δάκρυα ἀνώφελότα, ἐὰν δεῦν κάμῃς ὀποχὴν τῆ κακῆ νὰ φύγῃς ἀπὸ τὴν πο-
 τέρων ἀσέλγειαν. Μίσσησον ἐν ἔξ ὀλης τῆς καρδίας τὴν ἀμαρτίαν. Συλογίζε-
 ρεῖ καὶ πάντοτε ὅσα εἰς τὴν παρεῶσαν Βίβλον ἐγράψαμεν εἰς ὀφέλειάν σε, δι-
 λονότι, ὅσα λόγια δύνανται νὰ σε φέρῃν εἰς τὸ μῖσος τῆς ἀμαρτίας, καὶ ὀξαι-
 ρεπώτερα ταῦτα τὰ ψυχοφελέστατα καὶ σωτήρια.

Στονή ἡ πύλη, καὶ τεθλιμμένη ἡ ὀδὸς ἡ ἀπάγωσα εἰς τὴν ζωὴν. Καὶ ἡ
 Βασιλεία τῷ Οὐρανῶν βιάζεται. Διὰ πολλῶν θλίψεων δεῖ ἡμῶς
 εἰσελθεῖν εἰς ζωὴν τὴν αἰώνιον. Οὐκ ἀξία τὰ παθήματα
 τῆ νῦν καιρῆ πρὸς τὴν μέλλουσαν δόξαν.

Ἄτι καὶ ἕτερα ὀμοια γράφον, ἀμαρτωλὲ, εἰς τῆς θύρας, καὶ τοίχους τῆ
 οἴκου σε, ἡ μᾶλλον εἰπεῖν, εἰς τὴν διάνοιαν καὶ καρδίαν σε, νὰ τὰ με-
 λετῆς κατ' ἐκάστῳ. Ἄρον τὸν Σταυρὸν ἐπ' ὀμων, ἀκολούθησον τῷ Θεῷ νὰ σε σαυ-
 ρασθῆντι Θεῷ, ἵνα συνδοξασθῆς αὐτῷ εἰς τὴν Βασιλείαν αὐτῆ τῷ αἰώνιον,
 ὅτι ἡ ἀνέκφρατος ἡδονὴ, τὸ ἀμύχανον κάλλος, ἡ ἀρρήτος ὀφροσώμῃ καὶ ἀνεκ-
 δίγητος ἀγαλλίασις, νὰ δοξάζῃς Πατέρα, Υἱὸν, καὶ Ἄγιον Πνεῦμα, Τριάδα,
 ἀχώρισον, μὲ πάντων τῷ Ἄγιων εἰς τῆς ἀπεραντῆς αἰῶνας τῷ ἀπελδύτην
 αἰῶνων. Ἀμῶν.

ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ ΔΕΥΤΕΡΟΥ ΜΕΡΟΥΣ.

Τ Η Σ Τ Ω Ν
 Α Μ Α Ρ Τ Ω Λ Ω Ν
 Σ Ω Τ Η Ρ Ι Α Σ,
 Μ Ε Ρ Ο Σ Τ Ρ Ι Τ Ο Ν.

Ἐκ τῆς ὑπερφυῶν Θαυμάτων τῆς Ὑπεραγίας Δεσποίνης ἡμῶν Θεοτόκου,
 Κ Α Ι Α Ε Ι Π Α Ρ Θ Ε Ν Ο Υ Μ Α Ρ Ι Α Σ.

Ὀλίγα τινὰ συγγραφόντα ἐκ ἑξοφόρων Διδασκάλων, καὶ μετα-
 γλωττισθέντα παρ' ἡμῶν εἰς κοινὴν ἀφέλειαν.

Ἀγάπιος τοῖς ἐνδοξομύθοις.

ἮΤΑΝ ἀκὴσθ τινὰς κληῖρος καὶ ἀδελφὸς πολυχρόνιος, ὅτι ἀρέθη
 εὐίας ἔμπειρος καὶ μαθηματικὸς ἰατρός, ὅπῃ θεραπείῃ πάσαν
 ἀδελφείαν, ἀφραίνεται, σκιρτᾷ, καὶ ἀγάλλεται, ἐλπίζοντες καὶ
 ἀπολαύσῃ τῷ ποθεινῷ ὑγείαν ταχύτερον. Ὅσοι γὰρ ἔχετε
 ἀδελφείαν τινὰ ψυχῆς ἢ σώματος, χαίρετε, καὶ ἀγαλλιάσθε, σκιρ-
 τήσατε ἀφραϊνόμενοι, καὶ πνευματικῶς ἐράσασατε, ἢ μᾶλλον εἰπεῖν,
 ἄς ἀφρανθῆμεν ὅλοι, καὶ χαρμονικῶς ἄς πανηγυρίσωμεν, ὅτι ἀποκτήσωμεν
 εὐία θαυμάσιον ἰατρὸν, ὅπῃ ἀναργύτως καὶ χωρὶς πληρωμῆς, ἢ μισθῶν τινῶν
 θεραπείῃ πάσαν ἀδελφείαν. Ἀλλὰ τίς εἶναι ἔπος ὁ ἐλεῆμων ποσῶν καὶ παύ-
 σοφος ἰατρός; Ὁ κοινὸς βοηθὸς ἀπάντων ἡμῶν τῆς Χριστιανῶν, καὶ πρὸς Θεὸν
 παρόντων καὶ μεσότητος θεοπροφητείας, ὁ φωτισμὸς τῆς ἐν σκότει, ὁ λιμὴν τῆς χει-
 μαζομῶν, καὶ τῆς ἀιχμαλώτων ἢ λύτρωσις, ἡμῶν τῆς πνευμένων ἀδελφῶν
 σις, καὶ τῆς ἀδελφῶν ἀδελφῶν, ἢ ἐλπίς τῆς ἀπλητισμῶν, καὶ πάντων
 τῆς ἀπεγνωσμένων παντελὴς λύτρωσις. Ἡ Βασιλίσα λέγω τῆς Ἀγγέλων, ἢ
 τιμιώτερα, καὶ Ἀγιώτερα πάσης τῆς Κτίσεως, καὶ Ἀειπάρθενος Θεοτόκος, ὁ
 κοινὸς ἰατρός τῆς ἐν νόσοις καὶ θλίψεσι, καὶ πρὸς τὸν Δεσπότην ἄλλοις ἀδελ-
 κητος, ἢ τίς ἐλύτρωσε καὶ ρύεται καθ' ἐκαστὴν τὸς ἀμαρτωλῶν ἀπὸ τῆς χει-
 ρας

ρας τῶ δαίμονος. Πόσας χαλὰς καὶ πῶδάλυτες ἀνώρθωσε; Πόσας νεκρὰς ἀνέ-
 ψησε; Πόσας φυλακωμῆνας ἐρρύσατο; Πόσας οὐδωμῆνας ἐπὶ νόσων ἀεφώραν
 ἰάφρωσε, καὶ εἰς παντελῆ υἰείαν ἀπεκατέστησεν; Ἐπ' ἀληθείας, ἀγαπητοί, εἰ
 εἶχα πάσας τὰς γλώσσας τῆς Ἀγγέλων καὶ τῆς ἀνθρώπων, πάλιν δὲν ἤθε-
 λα διωθῆναι ἐν δαίμονι τὰς ἀκαθάρτους καὶ πῶδολόγους τερατηργίας, ὅπως
 καθ' ἑκάστην ἐργάζεται αὐτὴ ἡ πλεσιόδοτος ἀεργετίας, εἰς κοινὴν ἀφέλειαν ἀ-
 πάντων ἡμῶν τῆς Χριστιανῶν. Ἀλλὰ τί θαυμασὸν, ἐπειδὴ οἱ δέλοί τις ἐκτε-
 λῶσι παρόμοια θαύματα; Πόσα ἔκαμψεν ὁ μυροβούτης Νικόλαος; ὁ Τεμυ-
 θάντος Σπυρίδων; ὁ Νεοκαισαρείας Γρηγόριος, καὶ ἕτεροι ἀκαθάρτοι; Καὶ εἰ
 αὐτοὶ μὲν τὴν θεῖαν δυνάμιν, καὶ τὴν ταύτης βοήθειαν ἐδωκῆσαν ἐν ἐργά-
 σαν τοιαῦτα, πόσα νομίζετε νὰ ἴκωρη νὰ τελῶσιν ἡ πάντων Δασύζουσα, ὡς
 Θεὸν ἀνῆσασα; ὅπως δὲν εἶναι μεγαλειότερον θαῦμα, καὶ ἑξαισιώτερον τερα-
 τήρημα, ὡς νὰ ἀνῆσῃ μία Παρθένος τὸν τῆς ἀπάντων Θεόν; Ἐπεὶ ἐν
 ποσῶτον ἐχαρῆθη ἐπὶ τὸν Υἱὸν αὐτῆς, δὲν εἶναι πῶδολόγους νὰ ἐργά-
 ται τοιαῦτα θαυματηργίας.

Ὅπως δὲ βέλεται Θεὸς, κικᾶται φύσεως τάξις. Καὶ ὅπως Θεὸς
 ἐνεργεῖ, τὸ ἀδύνατον ἀργεῖ.

Δὶα νὰ καταλάβῃ γέν καὶ νὰ γνωρίσῃ πᾶς εἴας πότμω βοήθειαν δίδωσκει
 ψυχῇ τε καὶ σώματι, ἔχοντας πόδον καὶ δλάθειαν εἰς αὐτὴν τὴν
 Οὐρανίον Ἀνασταν, ἠθέλησα νὰ γράψω μερικὰ θαύματα, ἐπὶ τὰ ἀκαθάρ-
 τητα, ὅπως ἐτέλεσε, καὶ καθ' ἑκάστην ἐργάζεται. Ὅσοι δὲ ἀναγνώσκει τὰ
 τοιαῦτα, εἰ μὴ εἶναι ἀμελεῖς τε καὶ βλάθυμοι, ἄς ἐγερθῶν εἰς μετανοίαν, καὶ
 ἀγάπῃ πρὸς τὴν Ἀειπάρθενον Δεσποιναν, οἱ δὲ ἐνάρετοι καὶ ἀγωνισταὶ εἰς
 πῶδότερον ἀγῶνα, καὶ πρὸς αὐτὴν θερμότεραν δλάθειαν. Δέξαθε ἐν ἐν
 Χριστῶ ἀδελφοί τέτο τὸ δῶρον, ὡς πολυτίμητον, ψυχοφελές τε καὶ σωτηρι-
 οδέσασον. καὶ μὴ ἐναντιωθῆναι τινὰς σοφὸς καὶ γεωμετριολόγος, νὰ εἴπῃ ἕξ
 πῶδῶ θαῦμα, πῶς νὰ μὴ εἶναι ἀληθινόν, ἀλλὰ ἐδικὰ μὲν ὄρεματα. Ὅ-
 ἴως ποῖτος θέλει ἔχει ἀντίδικον τὴν Ὑπεραγίαν, ὡς τῆς ἀληθείας ἀντιμαχό-
 λος. Διατὶ (τὸν Θεὸν τῆς ὅλων σᾶς δίδω μάρτυρα) δὲν ἔγραφα τίποτας
 ἐπὶ τὸν γέν μὲν, ἀλλὰ καθὼς τὰ ἦμαρ τετυπωμῆνα εἰς ἀεφώρας Βίβλους δι-
 δασκάλων Ἰταλῶν τε, καὶ Γραικῶν, ἔγω καὶ ἐγὼ τὰ ἰσόρησα. Εἶναι ποῖτα
 θαύματα, ὅπως δὲν γράψω τὸ ἔπος, μήτε τὸν τόπον, ὅπως ἔγιναν, ἢ καὶ
 ἐπὶ ὄνομα τῶ ἀνθρώπου, καὶ ἐβέλεμην νὰ τὰ γράψω ἀφ' ἑαυτῶ μὲν, ἕξ νὰ λαμ-
 βῶν πᾶς εἴας, βλέπων τὸ ὄνομα, τὸν τόπον, καὶ τὸν καιρὸν, πῶδότεραν
 πῶδωσιν. ἀμὴ ὁ Πνευματικός μὲν Πατὴρ μὲν ἐπόδασε νὰ μὴ ποδῶ τίποτας
 ἐπὶ λόγῳ μὲν, μόνον νὰ τὰ γράψω καθὼς τὰ εἶχασιν οἱ παλαιοὶ γεωμετρι-
 ολόγοι. Μὴ ἀμελήσῃ τινὰς λοιπὸν εἰς τὴν ἀγάπῃ καὶ πῶδον πρὸς τὴν ἀε-
 γέτην ἡμῶν καὶ μεσίτειαν, ἀλλὰ ἄς αὐξάνῃ πρὸς αὐτὴν τὴν δλάθειαν μά-
 λιστα, καὶ ἄς ἀναγνώσκει καθ' ἑκάστην τὰς κδ'. Οἴκας, ἦγεν τὸ, Ἀγγελοσ
 πρῶτος ἡμῶν, καὶ τὰ ἕξῃς, καθὼς ἐδὼ πῶδολόγους τὰ ἔχομην τυπωμῆνα, ὅτι
 ποῖτῳ ἀφέλειαν δίδωσκει δι' αὐτὸ ἡ ψυχὴ τε. Ὅστις δὲ πάλιν εἶναι πῶδ-
 ολόγος ἀμαρτωλὸς, μὴ πῶδῃ εἰς τὴν δπῶδωσιν, ἀλλὰ ἄς ἔχη ὅλων τε τὴν ἐλ-
 πῶδα

πίδα πρὸς τὸ ἄπειρον ἔλεος τῆ πανοικτίρμονος Θεῶ, καὶ τὸ θάρρος τῆ πρὸς
 τῷ Α' εἰπάρθρον, καὶ ἔξομολογῆμος μὲ καταύξει, ἃς φυλάξῃ ἀκείβας
 πὺ κανίνα τῆ Πυθματικῆ, καὶ ἔτις ἃς ἔχη θάρρος, ὅτι δὲ τὸν ἀφίγει ἢ
 Παναγία νὰ κολαθῇ, ἀλλὰ τὸν ἀξιώνει τῆς αἰωνίης Μακαριότητος. Καθὼς ἐδῶ
 μέσα φαίνεται πόσον ἔλεος ἔκαμψι εἰς τινὰς ἀμαρτωλῶς, οἱ ὅποιοι, ἐὰν ἦτον
 καὶ μεγάλη ἢ ἀνομία τῆς, ὅμως, ἔχαι ἐμίσησαν αὐτῷ ἐξ ὅλης καρδίας, καὶ
 ἐκλαυσαν ἰκανὸν καιρὸν, ἠξιώθησαν συγχαρήσεως. Καὶ ἔχαι τῷ ὑποθέσει
 ταύτῃ ἐγραφα τῷ παρῶσαν Βίβλον, ἦγεν, ἔχαι ἐκείνης, ὅπῃ ἐμόλιων τὸ
 κατ' εἰκόνα Θεῶ, καὶ ὁμοίωσιν, ἔχαι νὰ μὴ ἀπελπιθῆσι τελείως τῆς σωτη-
 ρίας αὐτῶ, νομίζοντες ὅτι δὲν δεισικωσιν ἄφεισι. Διὰ τὸ δὲν εἶναι ἀνόμημα,
 ὅπῃ νὰ νικῆ τῷ θείαν δὲσπλαγγνίαν καὶ ἔλεος. Ἀλήθεια, νὰ μὴ γῆρῃ μὲ
 πανουργίαν καὶ πραγματείαν, ἀλλὰ ἐξ ἀπροσεξίας, ἢ βίας, ὑπὸ πολὺ σκαυ-
 δαλον τῆς σαρκός. Λόγος χάριν, ὅταν πρᾶξῃ τινὰς μίαν ἀμαρτίαν, καὶ δὲν
 γνωρίζει αὐτῷ τὴν ἄραν τὸ βῆρος τῆς, ἢ ἔχει πολὺ σκαυδαλον τῆς σαρκός,
 καὶ πορνίωσῃ, ἢ τῆ δώσῃ ἔξοφρα παιδιότημα, καὶ μὴ δυνάμην νὰ ὑπο-
 φέρῃ, ἀρεῖται τῷ Πίσιν, ἢ ἄλλο ὅμοιον ἀνόμημα πρᾶξῃ, ἐπειδὴ αὐτὰ δὲν
 εἶναι ὑπὸ τῷ καλίαν καὶ πονηρίαν τῆς, ἀλλὰ συνεργεῖα τῆς δαίμονος, καὶ βία
 τῆς φύσεως ἔγνων, ὅταν μετανοήσῃ ὁ εἰς ταῦτα πεισῶν, ἀξιώται συγγνώμης,
 ὅτι ὑπερῆκα τὸ φιλαίθραπον τῆς Δεσπότης πᾶσαν ἀσέβειαν. Ἀλήθεια, πρᾶ-
 κει νὰ εἶναι καὶ ὁ πόνος τῆς μετανοίας ἰσόρροπος τῆς ἀμαρτίας, ἦγεν, ὅσον
 ἦτον ἢ πληγὴ τῆς ψυχῆς θανάσιμος, τόσον νὰ εἶναι καὶ τὸ φάρμακον τῆς με-
 τανοίας δειμύτερον, καὶ τῶ δακρύων οἱ κρητοὶ καὶ οἱ ὀχετοὶ ὄφρασότεροι. Ὁ-
 ταν δὲ γῆρῃ ἢ ἀμαρτία χωρὶς πειρασμῶς τινὸς τῶ ἄνωθεν, ἀλλὰ μὲ πραγμα-
 τεῖαν, καθὼς τινὲς ἀσωῦτοι φράττωσι, λέγοντες. Ἀς τελείωμῃ τῶρα τῆς
 σαρκός τὰ θελήματα, καὶ ἴσταν ὑπολαύσωμῃ τὰ τῆ Κόσμου, θέλωμῃ κάμει
 ὑποχλῶ, νὰ διελθῶμῃ ἔχαι τῷ ψυχλῶμας. οἱ τοῖστοι δὲν ἀξιώνονται ὑπὸ
 τὸν Θεὸν νὰ μετανοήσῃ, ἀλλὰ πρὸ καιρῶς τελειώσῃ, ὅταν δὲν τὸ θάρρῃσι,
 ἔχαι ἀμαρτανῶσιν ἐκασίως τῆ καὶ ἐν γνώσει, μὲ πανουργίαν καὶ πραγματεῖαν
 καὶ τῆ Θεῶ. Ταῦτα γράφω ἔχαι τινὰς ἀγαπητάς καὶ χωρὶκῶς, νὰ μὴ πείσῃ-
 σιν εἰς τῷ πλάτῃ ταύτῃ, ἀκούοντες ἐδῶ εἰς τὴν Βίβλον, ὅτι πολλοὶ πόρ-
 νοι, λησαί, καὶ ἀρνῆται τῆ Κυρίε ἐσώθησαν, ἔχαι εἶχασι τῷ Δέσποιναν εἰς
 ἀλάβειαν, νὰ εἰπῶσιν. Ἀς ἀμαρτήσωμῃ καὶ ἡμεῖς, ἔχαι μὲ ὀλίγῃ μετάνοιαν
 διωόμεθον νὰ τύχωμῃ συγχαρήσεως. Μὴ γῆροιο, νὰ βάλῃ τινὰς λογισμὸν
 τοῖστον εἰς τῷ διαύσιαν. ἀλλ' ὅς τις ἀγαγῶσῃ ταῦτα τὰ θαύματα, συλλογι-
 ζόμενος ἐξ αὐτῶ τῷ πρὸς Θεὸν παρῆσίαν τῆς αὐτῆς πανυπεράγῃς Μητῆ-
 ρει μὴ ἔχει ὄφραμικρὰ ἀρετῷ, καὶ πρὸς τὸ Θεῖον ἀλάβειαν, μὴ ἀμελή-
 σῃ, ἀλλ' ἃς ἀυξήσῃ τὸ ἀγαθόν, ὅσον δώεται, καὶ ἃς ἀγαγῶσῃ καθ' ἐκά-
 στῷ πρὸς τὸν Θεὸν καὶ τῷ Α' εἰπάρθρον Εὐχὰς καὶ Κανόνας, δεόμενος νὰ τὸν
 ἀξιώσῃ νὰ τελειώσῃ εἰς τῷ ἀγαθῷ πολιτείαν, ὅπῃ δεισικεῖται, εἰ δὲ καὶ
 εἶναι πάλιν εἰς πολλὰς ἀνομίας βεβουδισμῶς, μὴ δειλιάσῃ τὸ πλῆθος τῶ
 ἀμαρτημάτων αὐτῆς, μηδὲ φοβηθῇ τῷ βραδύτῃ, ὅτι ὁ Δεσπότης, ἃς πανοικ-
 τίρμων καὶ πολυέλεος, πληρῶνει ἐκείνον, ὅπῃ ἐφθασε τῷ ὑπερῷ ἄραν, ἃς αὐ-
 τὸν, ὅπῃ ἐργάτῃον ὑπὸ τῷ πρῶτῃ, καὶ τὸν ὑπερον ἐλεῖ, καὶ τὸν πρῶ-
 τον θερραπείει. Μόνον ἃς δράμῃ πρὸς τῷ κοινῷ ἀπῶπῃ ἡμῶν τῶ ἀμαρτω-
 λων

λων σωτηριων, τω Α'ειπαρθεον Θεομητρα, οτι, ο εχων αυτω σωτηρορον
 η μεσιτω προς τον Δεσποτω, αξιωθησεται συχαρησεως. Πολλα ηδ ιχθει
 δεησις Μηδός προς διμψειαν Δεσποτς. Οσοι δε ανιχνισκοντες αυτω τω
 δελτω, αφελθητε τη τε Θεε σωεργεια η χαριτι, ε'ξαθε υπερ εμε τε ε-
 μαρπωλε, η ικετουσατε τον Δεσποτω, και τω πανυμνητον Μητερα αυτε, να
 μα αξιωσαν να τελειωσω τον δρομον της παροικιας με με καλιω μετανοια, η
 οπως εβπυχα της αιωνις Μακαριότηος, εν Χειρω Ιησε τω Κυριω ημων.
 Ω, περιπει πασα δεξα, τιμη, η προσκυνησις, στω τω αιαρχω αυτε Πατρι,
 η τω Παναγιω η αγαθω, η ζωοποιω αυτε Πνοματι, παντοτε, νω, η αιει,
 ηη εις τος αιωνας τω αιωνων. Αμην.

Κ Α Ν Ω Ν

Χ Α Ι Ρ Ε Τ Η Σ Ι Μ Ο Σ

ΕΙΣ ΤΗΣ ΥΠΕΡΑΓΙΑΝ ΘΕΟΤΟΚΟΝ.

Ποῖημα τῆ Εὐσεβεστάτη Βασιλέως Θεοδώρου τῆ Λάσκαρι.

Ω, δὴ, α'. Η'χος, α'. Σε ἡ Ἰσοπαυῆχος δεξιὰ.

Χαῖρε ἰλασίμιον ψυχῶν, Παρθνομήτωρ χαρὰν ἡ κηύσασα. Χαῖρε ἡ Βασιλίσα. Χαῖρε Ναὲ Χειρῶ. Χαῖρε ἡ παύσεμος. Χαῖρε προσασία, ψυχῶν ὁμῶ καὶ κραταίωμα.

Χαῖρε ὀζωίας ἀπαρχή. Χαῖρε ἀράς ἡ ἀναιρέσις Δέσπονα. Χαῖρε Μητροπάρθου, Ἰπερφυῶς τὸν Θεῶν ἡ ἀρηύσασα. Χαῖρε Δεῖα ῥάβδος. παθῶν πελάγη ἡ ῥύπτισα.

Χαῖρε γαλεχὸς ὁ πῆς ζωῆς. Χαῖρε τῆ Λόγος ἡ Μήτηρ Θεόνυμφε. Χαῖρε εἰσὶς γνάσεων. Χαῖρε Ἀγγέλων δοξασμὸς καὶ καύχημα. Χαῖρε Θεομήτωρ. Χαῖρε λυχνία αὐγάσσα.

Χαῖρε ἡ χωρήσασα Χειρὸν. Χαῖρε πῆς ἀπὸν ἀξαρπώσεως Ἰψωσις. Χαῖρε ἡ αἰκητος. Χαῖρε προσάτις Κόσμος. Χαῖρε ἀρχαίτε. Χαῖρε Βασιλείας Χειρῶ τῆ Θεῶ ἡ οἰκείωσις.

Ω, δὴ, γ'. Ο' μόνος εἰδὼς πῆς τῆ βροτῶν.

Χαῖρε ὄλβος ἀσουλός Πισῶν. Χειρῶ χαῖρε Ἰαδῆμα. Χαῖρε ἀστὴρ Κυρεῖς λαμπρότατε. Πηλίκον ἕψος, χέειν μοι ὄρεζον, τῆ βροτῶν σοι Δέσπονα. Χαῖρε μόνη Ἀνασσα, ἡ πασῶν τῆ Παντάνακτος.

Χαῖρε ῥύμφη πάνταγε Θεῶ. Χαῖρε Θεοχαίριπτε. Δι' ἧς βροτοὶ ἐθεώθημεν. Χαῖρε ἡ βάτος ἀκατάφλεκτος. Χαῖρε τὸ γαλιῶν. Χαῖρε ἡ ἀφάισις πῆς ἀράς. Χαῖρε μόνη πανύμνητε.

Χαῖρε ὁ λιμῶν ὁ σωστικός. Λειμῶν χαῖρε ὁ Βοσμος. Χαῖρε λαμπτήρ ψυχῶν πανάχαντε, Χαῖρε ἀπάτων τὸν Κτίσιω ἡ τέσσα. Χαῖρε ἡ ἀνύμνησε, Προφήτῶ ὁ σύλλογος. Γαβειλὸν δὲ τὸ Χαῖρε προσήγαγε.

Χαῖρε ἡ Βασιλίσα βροτῶ. Ἀγγέλων χαῖρε Δέσπονα. Χαῖρε Ἀρχῶν αὐτῶν ὑπερέχουσα. Ταμείον χαῖρε Χειρῶ πανάμωμε. Χαῖρε πύλη ἀβατε. Χαῖρε πόνε ἐμφυχε. Χαῖρε μόνη ἐλπίς τῆ ψυχῶν ἡμῶν.

Ω, δὴ, δ'. Ο'ρος σε τῆ χέειτι.

Χαῖρε Μητροπάρθου, Ἀγνή Χαῖρε πύρινε. Στύλε φωτὸς Ἡλιακῆ. Χαῖρε ἡ μόνη τῆν πῶσιν μειώσασα. Χαῖρε τιμαλφέςατον. Τῆ Βασιλέως παλάτιον. Χαῖρε

Χαῖρ

Χαῖρε ἡ ὀλόφωτος, Νεφέλι πανάχαυτε. Ναὲ Θεῶ χαῖρε σεμνή. Χαῖρε νυμφῶν ὁ δῖος ἀρεπής. Χαῖρε σέλας ἄδυτον, τῆ νοτιῆ Φωσφόρος, Χαῖρε αἰείφατε, Κόσμος λαμπτήρ. Χαῖρε πάναυτε Δέσποινα.

Χαῖρε ἡ Βασιλίσα. Σκέπη βροτῶν ἀκατάληπτε, Κόσμος μισίβριασεμνή. Χαῖρε ἀσὴρ αἰελαμπής. Χαῖρε ἀλάβαστρον φεικτὸν, τῆ μύρα τῆς χάριτος, τῆ νοτιῆ Φυτῆ τῆ βλασησάντες, ἐκ τῆ Θεῶ ἢ Πατρὸς. Χαῖρε πάναυτε Δέσποινα. Χαῖρε ἡ πολύπτυχος, Χειρῶ Βίβλος Ἀνάσσα. Ἰῶ διεσῶπων σωδρομή. Χαῖρε τὸ ρεῖθρον τῆς ζωῆς. Χαῖρε τὸ ξύλον τῆς ἔφυθῆς, Ἀγγῶν οἰκηπέριον, Τράπεζα. Χαῖρε ἢ εἰμνε καὶ γέφυρα.

Ω, δὴ, ε'. Ο' φωτίσας τῆ ἐλάμψει.

Χαῖρε τότε, ὁ Θεῶ πλὴν Σοφίαν δεξάμενος. Χαῖρε πλᾶξ γεγραφεῖσα τὸν Λόγον, τῶ Πνύματι. Χαῖρε Θεοπάροχον, Δῶρον βροτῶν εἰς σωτηρίαν. Εὐλογημένη πανύμνητε.

Χαῖρε αἴθος, ἡγνισμῶν ἀρδείας τῆ Πνύματος. Χαῖρε ἄστρον πλαυγέτερον πάσης κατάρσεως. Χαῖρε ἀρχέδοχε, Κρατὴρ πιστῶν αἰεζωίας, Μαρία Μητρ Χειρῶ τῆ Θεῶ.

Χαῖρε ὄρος, τὸν ἀερόγανον λίθον ἢ πέξασα. Χαῖρε πύργε Ἰῶ ἐχθρῶν ἀπαντώσα τὸ φρύαγμα. Χαῖρε Φῶς αἰδίου, τῆς υπεράρχε Θεαρχίας, εἰσεδεξάμενη Πανάμωμε,

Τὸν κλύδωνα, Ἰῶ πολλῶν μὲ πταισμάτων κατάνασον. καὶ τὸν σάλον Ἰῶ παθῶν μὲ Ἀγγὴ καταπαύνον. καὶ πρὸς ἀπαθείας μὲ, βαθεῖαν ἰδυον γαλιώλυ, τὸν σὲ γνησιῶς δοξάζοντα.

Ω, δὴ, ε'. Τὸν Προφήτῳ Γαυῶ.

Χαῖρε λόγχε φαεννέ. Χαῖρε φῶς αἰελαμπής. Χαῖρε πλῆτε νοτιῆ. Χαῖρε Μητρ τῆ Θεῶ Πανάμωμε. Χαῖρε ἡ μόνη Θεὸν κηῖσασα.

Χαῖρε βάσις ἀσφαλῆς. Χαῖρε φαῦσις ἀσραπῆς. Χαῖρε νύμφη τῆ Πατρὸς. Χαῖρε Μητρ τῆ Χειρῶ, Πανύμνητε, τῆ Κόσμος σκέπη. ἢ πάντων ἐλπίς.

Χαῖρε κλίμαξ νοτιῆ, ἐκ τῆ γῆς πρὸς Οὐρανὸν, ἢ μετὰ γῆσα Πιστῆς. Χαῖρε εἰσις Δισεβαν. Παντάνασσα. Χαῖρε Ἀγγέλων, τὸ ἐγκαλλώπισμα.

Ἐπὶ σὲ ἔξπαντός, καταφύγω ἀγαθή. Σὲ ἴδῃ μόνῳ ἀσφαλῆ, καὶ βεβαίαν ἐν δεινοῖς, Πανάχαυτε, ὁ σὸς οἰκέτης, ἀγκυραν κέκτημαι.

Ω, δὴ, ζ'. Σὲ νοτιῶ.

Χαῖρε ψυχῶν ὄρμος ὁ γαλιώλιος. Χαῖρε πατὰς χρυσοειδής. Χαῖρε κλίτη Βασιλική. Θρόνε ἀσραπόμορφε. Χαῖρε Μητροπάρθενε. Δι ἧς ἡμῶν ἔξανετελειον. Ο' αἰνετὸς Ἰῶ πατέρων Θεὸς ἢ υπερέυδοξος.

Χαῖρε σαφῆς νοσημάτων ἰασις, Ἰῶ πρὸς ρεχόντων ἐπὶ σοί. Χαῖρε σκέπη πολυκλήης. Χαῖρε Δισυμπάθνητε. Χαῖρε ρῆς ἀσίνας, τὸν ἰλασμὸν πελαγίζεσα, ἢ νοσημάτων κρενὲς ἀποξηραίνεσα.

Χαῖρε ζωῆς ἀπαρχὴ ἢ γέφυρα. Διαβιβάζεσα λαὸς, ἐκ τῆς γῆς πρὸς Οὐρανὸν. Χαῖρε οἰκηπέριον. Ἀχραντον ἀκήρατον. Θεῶ Λόγχε ὡς ἡυδοκῆσις. Χαῖρε Πιστῆς φωσφορεῖσα λυχνία τῶν χαρισμάτων.

Χαῖρε πηγὴ αἰεζωῆς γάματος. Χαῖρε Παράδεισε ἔφυθῆς. Χαῖρε τείχος τὸ Ἰῶ Πιστῶν. χαῖρε Ἀεπαρθενε. Χαῖρε μόνη Δέσποινα. Δι ἧς ἡμῶν ἔξανετελειον. Ο' αἰνετὸς Ἰῶ Πατέρων Θεὸς ἢ υπερέυδοξος.

Ω, δὴ, ἦ. Ἐν καρίνῳ παῖδες Ἰσραὴλ.
Χαῖρε σάμνε πάγκρυσσε Θεόν, ὡς μάννα δεξαμένη. Ὡς ρεῖθρον αἰεζωΐας
 τοῖς λαοῖς. Χαῖρε σεμνή. Χαῖρε πανακήρατε Θεομήτωρ. Χαῖρε ὀρθοδόξων
 λιμῶν ἢ προσασία. Χαῖρε τῆς ψυχῆς με ἐλπίς ἀρραγεσάτη.
 Χαῖρε αὐγος Ἡλίον Χειρὸν, εἰσάξασα τῆς Κόσμῳ. Τὸ κάλλος τῆς Βασιλείας
 τῆς Χειρῆς. Χαῖρε ἀγνή χαρᾶς ἡμῖν παρόξενος. Εὐλογέμεν, πάντα τὰ ἔργα
 τὸν ἀρχονόν σε Τόπον, ἢ σὲ καὶ χεῖρος γεραίρομεν ἀπαύτως.
 Χαῖρε ράβδος ἢ νικοποιός, παύπων τῆς ἀντιπάλων, σωθλάσα τῆ σῆ πρεσ-
 βεία τὰς ἐπάρσεις κραταιώς. Χαῖρε μυελάνυμε Παναγία. Χαῖρε Μοναζόν-
 των κραταίωμα ἢ φύλαξ. Χαῖρε τῆς ψυχῆς με καταφυγὴ ἢ σπέτη.
 Κοίμισόν με δὴ τὰς ἐμπαθεῖς ὀρέξεις, παθῶν τε τῆς ψυχοφθόρων τὰ ἰνδάλ-
 ματα Ἀγνή, εἰς τέλος ἐξάλειψον Θεομήτωρ. Ἰνα δοξάζω αἶψα ἢ εὐλογῶ
 σε. Τὴν μόνῳ αἰτίαν τῆς πάντων σωτηρίας.

Ω, δὴ, ἦ. Τύπον τῆς ἀγνῆς λοχείας σε.
Χαῖρε Θεοτόκε Δέσποινα. Χαῖρε τὸ ὕψος τῆς σοφίας ἢ τέξασα, Σοφίαν
 ἢ λόγον τῆ Πατρὸς ἐνυπόστατον. Χαῖρε πέλαγος γνώσεως ἀπειρον, χαρᾶς
 ἀθάλαττος καταξίωσα τὰς τιμῶντας σε.
 Χαῖρε χελιδῶν ἢ εὐσημος. Πρειαράτε τὴν γαλιλίαν εἰσάξασα. Χαῖρε ἄσπιτε.
 Χαῖρε τὸ αἶθος τῆς φύσεως. Βασιλίδων πασῶν χαίροις Ἀναπα. Ἡ Βασι-
 λέα πάντων τῆς Βασιλείων Κόρη τέξασα.
 Χαῖρε κείνον ὄντως εὐσημον. Ροδανία χαίρων λαοῖς σωπέλιος. Χαῖρε ἀσραπῆ
 τον μαργαρίτῳ εἰσάγασα. Χαῖρε φύσεως ὄλης τὸ ἔξοχον. Πασὰς Ἐπερα-
 νία. Χαῖρε ἐλπίς με ἀκαταίχμιτε.
 Ἄρον τὸ βαρὺ φορτίον με τῆς ἐγκλημάτων Παναγία πανύμνητε. Καὶ τὸν ἐλα-
 φρότατον ζυγὸν καταξίωσον. Τῆ Γιᾶ ἢ Θεῶ σε βασάζειν με, ἢ ξίβον δια-
 βλεῖν, πὴν πρὸς τὴν αἰῶ λήξιν ἄγασαν.

Προδόμοια, ποιηθεῖται ἀπὸ Ἀγαπίου.

Ἡχος, ε. Τῶν Οὐρανίων ταγμάτων.

ΑΜαρταλῶν σὺ ὑπάρχεις καταφυγὴ, ἢ λιμῶν. χειμαζομένων Πόλις, Θεο-
 τόκε Μαρία. Δέξαι ἐν βοᾷ σοι καμῆ τὴν δαχλῶν, ἢ πὴν δέσπον Ἀρχαν-
 τε. ἢ καὶ προσάγαγε τὰ χεῖρα τῆς σῆς Γιᾶ. Ἰνα σώσῃ με τὸν ἄσωτον.
 Ἡ Θεοτόκος.

Θεὲ ἢ Κτίσα τῆς ὅλων, γίε με φίλτατε. συγχώρησιν πταισμάτων, δά-
 ρισαι τῆς σῆς δαλῶ. Ἰνα γῶσι πάντες, ὅτι πρὸς σὲ, παρρησίαν ὡς
 Μήτηρ σε, μεγίστῳ ἔχω Χειρῆ με τῆ δυσωπειν, ὑπὲρ πάντας τὰς Ἀγίους σε.
 Ὁ Χειρός.

ΑΧραντε Μήτηρ Παρθένε, τῆ σῆ δειήσει καμφθεῖς, τὴν ἄφειν πταισμά-
 των, τῶ ἀγνώμονι τέτῳ, δίδωμι, καὶ ἄφεις τῆ ἐνβοᾶν, ἀλλ' εἰπὲ τέτῳ
 παύσασαι, τῶ ἀμαρτανεῖν καὶ ἔλκειν με πρὸς ἐργῶν. Φύσει ᾗ εὐσπλαγ-
 χος πέφυκα.

Ἡ Θεοτόκος πρὸς τὸν Ἀγάπιον.

ΙΔὲ τὴν ἄφειν ἔχεις, τῆς ἐγκλημάτων σε. Ἐμὲ λιταῖς ἢ παρόχες, τὸν ἴσο-
 λοιπον βίον, Θεάρεσον τελέσαι, ὅπως ἔσφης, ὀπολαύσης πὴν εὐκλειαν.
 ἐν Παραδείσῳ σὺ πᾶσι τοῖς ἐκλεκτοῖς, τὴν ἐδέπω λήξιν ἔχασαν.
 Κοι-

Κοντάκιον.

Τῆν ὑπερμάχῳ στρατηγῷ τὰ νικητήρια. Ὡς λυβωθεὶς ἐκ τῆς δεινῶν διχα-
 εἰσήλια. Αναγράφω σοι ὁ δαλός σε Θεοτόκε. ἀλλ' ὡς ἔχουσα τὸ κράτος
 ἀπορρομάχτην. Ἐκ παντοίων με κινδύων ἐλευθέρωσον. Ἴνα κράζω σοι· Χαί-
 ρε Νύμφη ἀνύμφωτε.

Οἱ Οἴκοι.

Αγγελος παρτοσάτης, Οὐρανόθεν ἐπέμφθη, εἰπεῖν τῇ Θεοτόκῃ τὸ, χαῖρε.
 Καὶ σὺ τῇ ἀσωμάτῳ φωνῇ, σωματέμψύον σε Θεωρῶν Κύριε, ἐξίστατο
 καὶ ἴσατο κραυγάζων, πρὸς αὐτὴν ποιαῦτα. Χαῖρε δι' ἧς ἡ χαρὰ ἐκλάμψει.
 χαῖρε δι' ἧς ἡ ἀρὰ ἐκλείψει. χαῖρε τῷ πεσόντος Ἀδὰμ ἡ ἀνάκλησις. χαῖρε τῷ
 δαιμόνῳ τῆς Εὐασ ἡ λύβωσις. χαῖρε ὕψος δυσανάβατον ἀνθρωπίνοις λογισ-
 μοῖς. χαῖρε βάθος δυσθεώρητον ἢ Ἀγγέλων ὀφθαλμοῖς. χαῖρε ὅτι ὑπάρχεις
 Βασιλέως καθεδρά. χαῖρε ὅτι βασιάζεις τὸν βασιάζοντα πάντα. χαῖρε ἀσὴρ
 ἐμφαίνων τὸν Ἥλιον. χαῖρε γαστήρ ἐνθέα σαρκώσεως. χαῖρε δι' ἧς νεκρῶνται
 ἡ Κτίσις. Χαῖρε δι' ἧς βρεφρωγῆται ὁ Κτίσις.

Χαῖρε Νύμφη ἀνύμφωτε.

Βλέπεσα ἡ Ἁγία ἑαυτὴν ἐν ἀγγελίᾳ, φησὶ τῷ Γαβριὴλ θαρσαλέως. Τὸ
 πρῶτόδοξόν σε τῆς φωνῆς, δυσπαράδεικτόν με τῇ ψυχῇ φαίνεται. ἀπόρρ
 ὃ συλλήψεως πὴν κύσιον, πῶς λέγεις κράζων; Ἀλλήλ.

Γνώσιν ἀγνωσον γνώαι, ἡ Παρθένος ζῆτῶσα, ἐβόησε πρὸς τὸν λειτουργῶν-
 τα. Ἐκ λαγόνων ἀγνων γίδον, πῶς ὄσι τεχθῆναι διωπτόν λέξον μοι;
 Πρὸς τὸ ἐκεῖνος ἔφησεν, ἐν φόβῳ πλὴν κραυγάζων ἔτω. χαῖρε βελίς ἀπορ-
 ρήτε μύσις. χαῖρε σιγῆς δεομένων πίσις. χαῖρε τῷ θαυμάτων Χειρῶ τὸ προοί-
 μιον. χαῖρε τῷ δογμάτων αὐτῶ τὸ κεφάλαιον. χαῖρε κλίμαξ ἐπεραῖε, δι' ἧς
 κατέβη ὁ Θεός. χαῖρε γεφυρα μεταγῶσα τῶς ἐκ γῆς πρὸς Οὐρανόν. χαῖρε τὸ
 τῷ Ἀγγέλων πολυθρύλιτον θαῦμα. χαῖρε τὸ τῷ δαιμόνων πολυθρύλιτον
 θαῦμα. χαῖρε τὸ φῶς ἀρρήτως ἠληθῆσα. χαῖρε τὸ πῶς μηδὲν διδάξασα.
 χαῖρε σοφῶν ὑπερβαίνουσα γνώσιν. χαῖρε πισῶν καταυγάζετα φρονίας.

Χαῖρε Νύμφη ἀνύμφωτε.

Δύναμις Ὑψίστη, ἐπεσπίασε τότε, πρὸς σύλληψιν τῇ ἀπειρογάμῳ. καὶ πὴν
 εὐκαρπον ταύτης νηδύ, ὡς ἀχρόν ὑπέδειξεν ἡδύ ἀπατι, τοῖς θεῖοις
 θεῖοις σωτηρίαν, ἐν τῷ φάλλειν ἔπως.

Εχουσα Θεοδόχον, ἡ Παρθένος τὴν μήτρα, ἀνέδραμε πρὸς τὴν Ἐλιναβέτ.
 Τὸ δὲ βρέφος ἐκεῖνης ἀθῦς, ὅπην ἐν τὸν ταύτης ἀπασμόν, ἔχαυρε, καὶ
 ἄλμασιν ὡς ἀσμασιν, ἐβόα πρὸς τὴν Θεοτόκον. χαῖρε βλαστὴ ἀμαράντι κλη-
 μα. χαῖρε καρπὸς ἀειράτης κτῆμα. χαῖρε γεωργὸν γεωργῶσα φιλαῤῥωπον.
 χαῖρε φυεργὸν τῆς ζωῆς ἡμῶν φύσσα. χαῖρε ἄραρα βλαστῶσα ἀφροῖαν οικ-
 τερμῶν. χαῖρε ἔαπειρα βασιάζετα ἀθλιῶν ἰλασμῶν. χαῖρε, ὅτι λειμῶτα τῆς
 θυφῆς ἀναθάλλεις. χαῖρε, ὅτι λιμῶτα τῆς ψυχῶν ἐτοιμάζεις. χαῖρε δευτὸν
 πρεσβεῖας θυμίαμα. χαῖρε παντὸς τῶ Κόσμου ἐξίλασμα. χαῖρε Θεῶ πρὸς
 θνητῶς ἀδοκία. χαῖρε θνητῶ πρὸς Θεὸν παρρησία.

Χαῖρε Νύμφη ἀνύμφωτε.

Ζἄλλω εὐδοθεῖν ἔχων, λογισμῶν ἀμφιβόλων, ὁ σώφρων Γωσήφ ἐπαραχ-
 θη. πρῶτον ἀσπίλον σε γινώσκων, καὶ ἔγκυόν σε Θεωρῶν, ἀμάρτυ. με-
 δῶν δε σε τὴν Σύλληψιν, ἐκ Πνεύματος Ἁγίου, ἔφη. Ἀλλήλ.

ΤΗΣ ΥΠΕΡΑΓΙΑΣ ΘΕΟΤΟΚΟΥ.

292

ΗΚισαν οἱ ποιμένες, τῷ Ἀγγέλων ὑμνούντων, τῷ Ἐνσαρκιον Χριστῷ πα-
 ροῖαν. καὶ δραμόντες ὡς πρὸς ποιμῆα, θεωρεῖσι τόν ὡς ἀμνὸν ἁμῶν
 μον, ἐν ταῖς ἀγνάλαϊς Μασσαίμ, ὡς ἐπὶ Θρόνῳ Χερουβίμ ἀναπαυόμενον. ὡ
 ὑμνούντες εἶπον. χαῖρε ἀμνὲ ἢ ποιμῆλον. χαῖρε αὐτὴ λογικῶν τροβα-
 των. χαῖρε ἀοράτων ἐχθρῶν ἀμυπητόν. χαῖρε Παραδείσῳ θυρῶν ἀνοικτήριον.
 χαῖρε ὅτι πᾶ Οὐραῖα σιναγαγέσται τῇ γῆ. χαῖρε ὅτι τὰ ὀπίγεια συγχορδῆε
 Οὐρανοῖς. χαῖρε τῷ Ἀποστόλων τὸ ἀσίγητον ὄμα. χαῖρε τῷ Ἀθλοφόρῳ τὸ
 ἀνίκητον θάρσος. χαῖρε τερρὸν τῆς Πίσσεως ἔρεισμα. χαῖρε λαμπρὸν τῆς χά-
 ριτος γνάεσμα. χαῖρε δι' ἧς ἐγυμνάθη ὁ ἄδης. χαῖρε δι' ἧς ἐνεδυσθη δά-
 ξαν.
 Χαῖρε Νύμφη ἀνύμφουτε.

Θεοδρόμοι ἀστέρα, θεωρήσαντες μάγοι, τῇ τέττε ἠκολέθησαν αἴγλη. καὶ ὡς
 λύγρον κρατεῖντες αὐτὸν δι' αὐτῆ ἠρῶσαν κραταῖον Ἀνακτα. καὶ φθάσαν-
 τες τὸν ἄφθ-τον, ἐχάρησαν αὐτῷ βοῶντες.
 Ἄλληλ.

Ιδον παῖδες Χαλδαίων ἐν χερσὶ τῆς Παρθένῳ, τὸν πλάσαντα χερεὶ τῆς αὐ-
 θράπης. καὶ Δεσποτίῳ ἰοῦντες αὐτὸν, εἰ καὶ δέλε ἐλαβε μορφῷ, ἐσώθησαν
 τῆς θάροισ θραπέῦσαι, καὶ βοῦσαι τῇ διλογιμῶν. χαῖρε ἀερέας ἀδύτης Μήτηρ.
 χαῖρε αὐτὴ μυστικῆς ἡμέρας. χαῖρε τῆς ἀπάτης τῷ κάμνον σβίσατα. χαῖρε
 τῆς Τελέδος τῆς μύσας φωτίζουσα. χαῖρε τύραννον ἀπαύθρων ἐκβαλεῖσα τῆς
 ἀρχῆς. χαῖρε Κύριον φιλάθρων ὀπδείξασα Χριστόν. χαῖρε ἡ τῆς βαρβαρίας
 λυθέρῳ θρησκείας. χαῖρε ἡ τῆ βορβόρε ῥουμῶν τῷ ἔργων. χαῖρε πυρὸς
 περσικῶν παύσασα. χαῖρε φλογὸς παθῶν ἀπαλλάττουσα. χαῖρε Πιστῶν
 ὀδηγὸς σωφροσύνης. χαῖρε πασῶν ἡμεῶν ἀφροσύνη.
 Χαῖρε Νύμφη ἀνύμφουτε.

Κήρυκες Θεοφόροι, γεγονότες οἱ Μάγοι, ὑπέσπεξαν εἰς τὴν Βαβυλῶνα.
 ἐκτελέσαντες σε τὸν χρισμόν, καὶ κηρύξαντες σε τὸν Χριστόν ἅπασιν. ἀφῆ-
 τες τὸν Ἡρώδην ὡς λιπῶν, μὴ εἰδοτα φέλλειν.
 Ἄλληλ.

Λάμψας ἐν τῇ Αἰγύπτῳ, φωτισμὸν ἀληθείας, ἐδίωξας τῆς φάιδος τὸ σκό-
 πος. πᾶ δὲ εἰδῶλα ταύτης Σωτήρ, μὴ ἐνέγκωτά σε τὴν ἰχὺν πέπρωκη,
 οἱ τῶν δὲ ρυθῶντες, βοῶσι πρὸς τὴν Θεοτόκον. χαῖρε ἀόρτασις τῆς ἀνθρώ-
 των. χαῖρε καπέπρωσις τῆς δαιμόνων. χαῖρε ἡ τὴν πλαιῖν σαφῶς ἀφανίσα-
 σα. χαῖρε τῆς εἰδῶλων τὸν δόλον ἐλέγξασα. χαῖρε θάλασσα ποτιέσασα
 Φαραῶ τὸν νοπὸν. χαῖρε πέτρα ἡ ποτιέσασα τῆς διψῶντας τὴν ζωῆν. χαῖρε
 πύενη εὐλε ὀδηγῶν τῆς ἐν σκοτέι. χαῖρε σπέκη τῆς Κόσμῳ πλατυτέρα νεφέ-
 λης. χαῖρε ἔσφι τῆς Μαῖνα ἡδέεχε. χαῖρε ἔσφης ἀγίας ἔλκονε. χαῖρε ἡ γῆ
 τῆς ἐπαγγελίας. χαῖρε ἐξ ἧς ρεῖ μελι καὶ γάλα.
 Χαῖρε Νύμφη ἀνύμφουτε.

Μελλοτος Συμεῶνος, τῆ παρόντος αἰῶνος, μεδίσαθαι τῆ ἀπατεῶνος, ἐ-
 πεδόθης ὡς βρέφος αὐτῷ, ἀλλ' ἐγνώθης τῷ τῷ καὶ Θεῷ τέλειος. διαπερ-
 ἔξελάγη σε τὴν ἀρήτην σοφίαν, κρέζων.
 Ἄλληλ.

Νεῶν εἰδείξε Κτίσιν, ἐμφανίσας ὁ Κτίσης, ἡμῖν τῆς ὑπ' αὐτῆ ἡμοῦνοις,
 ἐξ ἀσπὸς βλασῆσας γασρὸς, καὶ φυλάξας ταύτῳ, ὡσερ ὡ ἀφθ-
 ρον, ἵνα τὸ θαῦμα βλέποντες, ὑμνήσωμεν αὐτῷ βοῶντες. χαῖρε τὸ αἶδος τῆς
 ἀφθαρσίας. χαῖρε τὸ σέφος τῆς ἐγκρατείας. χαῖρε ἀνασάσεως τύπον ἐκλάμ-
 πτωσα. χαῖρε τῷ Ἀγγέλων τὸν βίον ἐμφάνισα. χαῖρε δρόρον ἀγλαόκαρπον,
 ἐξ

ὧς ἔβρανται πισοί . χαῖρε ξύλον δύσκιόφυλλον , ὑφ' ἧς σκίεπονται πολλοί .
 χαῖρε κυφορεῖσα ὁδηγὸν πλαναμύθοις . χαῖρε ἰστορησῶσα λυξωτῶν ἀιχμαλώ-
 τως . χαῖρε Κλειεῖ δικαίη δυσώπησις . χαῖρε πολλῶν πταιόντων συγχάρησις .
 χαῖρε σολή τῆς γυμνῶν παρήσιος . χαῖρε σορή πάντα πόδον νικῶσα .
 Χαῖρε Νύμφη αὐμόφελτε .

Εἶτον πόκον ἰδόντες , ξενωθῶμην τῷ Κόσμῳ , τὸν νῦν εἰς Οὐρανὸν μεταθεύ-
 πτες . ἔξ τῶτο ᾧ ὁ ὑψιλὸς Θεὸς , ἐπὶ γῆς ἐφάνη ταπεινὸς ἀνθρώπος , βα-
 λόμενος ἐλπίσαι πρὸς τὸ ὑψος , τὸς αὐτῶ βοῶντας . Ἀλλήλ .

Ο Λος κὼ ἐν τοῖς κάτω , καὶ τῆς ἀνω ἐδ' ὅλων ἀπλῶ , ὁ ἀπερείρητος Λό-
 γος . Συγκατάβασις ᾧ Θεϊκῇ , ἡ μεταβασίς δὲ τοπικῇ γέγονε . καὶ τόκος
 ἐκ Παρθένου Θεολήπτε , ἀκένσος ταῦτα . Χαῖρε Θεῖ ἀχωρήτης χάρα . χαῖρε
 σεπτῆ μυσηεῖα δύρα . χαῖρε τῆς ἀπίσαν ἀμφίβολον ἀκρομα . χαῖρε τῆς πισῶν
 κήμα πανάγεισον τῆ ἐπὶ τῆς Σεραφίμ . χαῖρε ἡ τειναντία εἰς ταῦτο ἀγαγῶσα .
 χαῖρε ἡ παρθενίαν καὶ λοχείαν ζῶνῶσα . χαῖρε δι ἧς ἐλύθη ἡδὲ βασις . Χαῖ-
 ρε δι ἧς κωίχθη Παράδεισος . Χαῖρε ἡ κλεις τῆς Κλειεῖ Βασιλείας . Χαῖρε
 ἐλπὶς ἀγαθῶν αἰώνων .

Χαῖρε Νύμφη αὐμόφελτε .

Π Ἀσα φύσις Ἀγγέλων , κατεπλάγη τὸ μέγα , τῆς σῆς ἐνανθρωπήσεως ἔρ-
 γον . Τὸν ἀπόρσιτον ᾧ ὡς Θεὸν , ἐδειῶρει πᾶσι φρεσιτὸν ἀνθρώπων . ἡμῖν
 μὲν συνδέγοντα , ἀκένοντα δὲ ἡδὲ πάντων ἔπος . Ἀλλήλ .

Ρ ἤπρας πολυφθόγγης , ὡς ἰχθύας ἀφάνης , ὀρῶμην ἐπὶ σοὶ Θεοτικῆ . ἔπο-
 ρῆσι ᾧ λέγειν τὸ πῶς , καὶ Παρθένου μύθους , καὶ τεκεῖν ἰχθυσας . ἡμεῖς δὲ
 τὸ μυσηεῖον θαυμάζοντες , πισῶς βοῶμην . Χαῖρε σοφίας Θεῖ δοχείον . χαῖρε
 προνοίας αὐτῆ ταμείον . χαῖρε Φιλοσόφης ἀσόφης δεικνύουσα . χαῖρε τεχνολόγης
 ἀλόγης ἐλέγχουσα , χαῖρε ὅτι ἐμαρῶνθησαν αἱ δεινοὶ συζηπιταί . χαῖρε ὅτι
 ἐμαρῶνθησαν οἱ τῆς μύθων ποιηταί . χαῖρε τῆς Ἀθύναιων τῆς πλοκάς ἐκασῶ-
 σα . χαῖρε τῆς ἀλείων τῆς σαγῶνας πληρῶσα . χαῖρε βυθῆ ἀγνοίας ἐξέλιπ-
 σα . χαῖρε πολλῆς ἐν γνώσει φωτίζουσα . χαῖρε ὀκίας τῆς θελόντων σωθῆναι .
 χαῖρε λιμῶ τῆς τῆ βίαι πλωπῶν .

Χαῖρε Νύμφη αὐμόφελτε .

Σ ῶσαι θέλων τὸν Κόσμον , ὁ τῆς ὅλων κοσμήτωρ , πρὸς τῶτον αὐτεπάγ-
 γελτος ἦλθε . καὶ ποιμῶν ὑπάρχων ὡς Θεός , δι ἡμᾶς ἐφάνη κατ' ἡμᾶς
 ἀνθρώπος . ὁμοίῳ ᾧ τὸ ὅμοιον καλέσας , ὡς Θεὸς ἀκεί . Ἀλλήλ .

Τ εῖχος εἰ τῆς παρθένων , Θεοτικῆ Παρθένου , καὶ πάντων τῆς εἰς σὲ ἀπορε-
 χόντων . Ὁ γὰρ τῷ Οὐρανῷ καὶ τῆς γῆς , κατεσκιάσασε σε ποιητῆς ἀρχαῖτε ,
 οικήσας ἐν τῇ μήτρᾳ σου , καὶ πάντας σοὶ ἀποσφανεῖν διδάξας . χαῖρε ἡ σῆλη τῆς Παρ-
 θενίας . χαῖρε ἡ πύλη τῆς σωτηρίας . χαῖρε ἀρχηγὴ νοητῆς ἀπαλλάσεως . χαῖ-
 ρε χορηγὴ Θεϊκῆς ἀγαθότητος . χαῖρε συ γὰρ ἀνεχόμενος τῆς συληθεύσεως αἰ-
 χρώς . χαῖρε σὺ ᾧ ἐκιδέμενος τῆς συληθεύσεως τὸν νῦν . χαῖρε ἡ τὸν φθορέα
 τῆς φρενῶν καταργῶσα . χαῖρε ἡ τὸν ἀπορέα τῆς ἀγνείας τεκῶσα . χαῖρε πασῶν
 ἀπορεῶν νυμφόσεως . χαῖρε πιστῆς Κυρίῳ ἀρμοζῶσα . Χαῖρε καλὴ κερφόσθη
 παρθένων , χαῖρε ψυχῶν νυμφοσόλε ἀγίων .

Χαῖρε Νύμφη αὐμόφελτε .

Υμνος ἅπας ἠπάται, σιωπεύειν δὲ ἀπόδαν, καὶ πλῆθει τῆς πολλῶν οἰκτιρ-
μῶν σου. Ἰσαεὶθρες δὲ τῆ ψάμμο ἀδᾶς, αἱ προσφέρωντοί σοι, Βασιλεῦ

Ἄγιε, ἔδου τελεῖμα ἄξιον, ὡν δέδωκας ἡμῖν, τοῖς σοὶ βοῶσιν. Ἄ. ἤ. η. λ.

Φωτὸδόχον λαμπάδα, τοῖς ἐν σκότει φανεῖσαν, ὁρῶμεν τὴν ἁγίαν Παρθέ-
νον. τὸ δὲ αὐλον ἄπικσα φῶς, ὁδηγεῖ πρὸς γνώσιν Οὐκίλῃ ἀπαντας. αὐ-
γῆ τὸν νῦν φωτίζεσα κραυγῇ, δὲ τιμωμένη ταῦτα. χαῖρε ἀκτῖς νοπέτῃ Ἡλίου.
χαῖρε βολίς τῆ ἀδύτη φέγγυς. χαῖρε ἀσραπὴ τῆς ψυχᾶς καταλάμπουσα. χαῖ-
ρε ὡς βροντὴ τῆς ἐχθρῆς καταπλήττουσα. χαῖρε ὅτι τὸν πολύφωτον ἀνατέλλεις
φωτισμόν. χαῖρε ὅτι τὸν πολύρρυτον ἀναβλυζεις ποταμόν. χαῖρε τῆς κολυμ-
βήθρος ζωγραφῆσα τὸν τύπον. χαῖρε τῆς ἀμαρτίας ὑποσμύχεσα ῥύπον. χαῖ-
ρε λατὴρ ἐκπλιῶν σωείδισιν. χαῖρε κρατὴρ κερῶν ἀγαλλίασιν. χαῖρε ὁσμὴ
τῆς Χριστοῦ δωδίας. χαῖρε ζωὴ μουσικῆς δὲωχίας.

Χαῖρε Νύμφη ἀνύμφωτε.

Χαῖρε δὲναὶ θελήσας ἐφλημάτων ἀρχαίων, ὁ πάντων χρολύτης ἀνθρώπων.
ἐπεδήμησε δι' ἑαυτῆ, πρὸς τῆς ὑποδήμης τῆς αὐτῆ χάριτος. καὶ χίσας τὸ
χειρόγραφον, ἀκῆει πᾶσι πάντων ἔπος. Ἄ. ἤ. η. λ.

Ψαῖνοντές σε τὸν τόπον, ἀνυμνεῖμα σε πάντες, ὡς ἔμψυχον Ναὸν Θεοτόκε,
ἐν τῇ σῇ δὲ οἰκίῃσας γαστρί, ὁ σωέων πάντα τῇ χειρὶ Κύριος, ἡγία-
σον, ἐδόξασον, ἐδίδαξε βοᾶν σοι ταῦτα. χαῖρε σκηνὴ τῆς Θεῆ καὶ Λόγου. χαῖρε
Ἄγία Ἄγίων μετῶν. χαῖρε Κιβωτὴ χρυσοῦσας τῆς Πνεύματι. χαῖρε δι-
σαυρὴ τῆς ζωῆς ἀδαπάνης. χαῖρε τίμιον θρόνον Βασιλείων ὁμοειδῶν. χαῖρε
καύχημα σεβάσμιον ἱερέων δὲλαβῶν. χαῖρε τῆς Ἐκκλησίας ὁ ἀσάδωτος πύρ-
ρος. χαῖρε τῆς Βασιλείας τὸ ὑπόρθητον τεῖχος. χαῖρε δι' ἧς ἐγείρονται τρά-
παια. χαῖρε δι' ἧς ἐχθροὶ καταπίπτουσι. χαῖρε ζωτὸς τῆ ἐμῆς θεραπείας.
χαῖρε ψυχῆς τῆς ἐμῆς σωτηρίας.

Χαῖρε Νύμφη ἀνύμφωτε.

Ωπανύμνητε Μήτηρ, ἡ πεῖσσα τὸν πάντων Ἁγίων ἀγιώτατον Λόγον, δε-
ξαμένη τὴν ἰου προσφορᾶν, διὰ πάσης ῥύσαι συμφορᾶς ἀπαντας. καὶ
τῆς μελλέουσας λύξωσαι κολάσεως, τῆς σοὶ βοῶντας. Ἄ. ἤ. η. λ.

Θ Α Υ Μ Α, Α'.

Περε τῆς ἐκτυφλωθέντων Ἰουδαίων, καὶ τῆ ἐκκοπέτος τῆς χεῖρας, καὶ μὴ
τὸ πεισεῦσαι Χριστῶ, ἰσο τῆς Θεοτόκες θεραπείας.

Τὸν καιρὸν, ὅπερ ἠθέλησεν ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς νὰ μετακινήσῃ διὰ
τῆς τὸν Κόσμον τὴν πανάχατον Μήτηρα αὐτῆ, εἰς τὴν Οὐράνιον καὶ μα-
καρίαν ζωὴν, νὰ συμβασιδέσῃ μετ' αὐτῆ αἰωνίως, καθὼς τῆς ἔφερετον, ἐφρό-
σαζε νὰ σιωχθῆν οἱ Ἀπόστολοι διὰ ὅλον τὸν Κόσμον, ὅπερ ὀρέσκοντο διε-
σαρμῆσαι, κηρύττοντες τὸν σωτήριον λόγον, καὶ νὰ ὑπάγουσιν εἰς τὸ χαλεπὸν διε-
σημαῖν, ὅπερ ἦτον ἡ Παναγία, νὰ τὴν ἐνταφιάσεν. Τότε λοιπὸν μετ' αὐτῆ
νῦμα καὶ βελήσιν τῆς ἀρπαξῶν σὺβαρα, καὶ ὀρέθησαν ἀπαντες εἰς μίαν στιγμήν
ἐνώπιον τῆς Ἀειπαρθένου. Ἦ τις ἰδεῖσα τίς τις, ἐχάρη καὶ πολλὰ. καὶ εἶπεν αὐ-
τοῖς, ὅτι ὁ καιρὸς ἤγγικε νὰ ὑπάγῃ, νὰ σιωδραίνεται μετ' αὐτῆ τῆς αὐτῆς καὶ Δε-
σποτῆς.

από. Καὶ ἀφ' ἑ ἐλάλησεν ὅσα ἠθέλησε πρὸς νεθεσίαν αὐτῆς, καὶ τὰς ἐπαρηγόρησε, καθὼς εἰς τὴν κοίμησιν αὐτῆς φαίνεται, χηματίσασα τὸ πᾶντιμον αὐτῆς καὶ πάσπετον Σῶμα, διλόγησεν αὐτὰς, καὶ παρέδωκε τὴν παναγίαν θυχήν της εἰς τὰς ἀρχαίτες παλάμας τῶ αἰωνίῳ Θεῷ. Τότε καὶ τὴν ὑπαγγελίαν της οἱ Ἀπόστολοι ἔλαβον τὸ ἀγιώτατον ἐκεῖνο Σκῆνος, καὶ πορδύομφοι με δὲπαξίαν καὶ δὲλάβειαν, ἔφαλλον συμφάνως ὕμνον ἐξόδιον. Ομοίως δὲ καὶ οἱ ἅγιοι Ἄγγελιοι σνωδύοντες τὴν Κυρίαν αὐτῆς καὶ Βασίλισσαν, ὕμνεσαν ἀοράτως, καὶ ἐγκωμιάζαν με γλυκύταταις φωναῖς θαυμασίως, ὅτε εἰς τὸν ἀέρα ἤνεοντο. Ἀλλὰ οἱ φθοεροὶ καὶ ἀσεβεῖς Ἰουδαῖοι, δείχοντες ἀκόμη τὸ μισος ὅτε εἶχασιν πρὸς τὸν Κύριον, καὶ τὴν κακοσυλλεπτες, ἄρμησαν καὶ τὴν κραββάτι, ἔχοντες τὸν νέντες νὰ τὸν ρίψουσιν εἰς τὴν γλῶ, νὰ ατιμάσουσιν τὸ πολύτιμον καὶ θεῖον Σκῆνωμα. Ἀλλὰ παρὰ τοῦ ἐφθασεν ἡ θεία δίκη τὰς τολμητὰς ὡς ἐπλησίασαν, καὶ ἐτυφλώθησαν ὅπαντες. Εἰς δὲ ἀπ' ἐκείνης πλείον αὐθάδης, ἐτόλμησε με ἀναῖχρωτίαν ὁ ἀσωεῖδης, καὶ ἄρπαξε τὸν ἱερὸν κράββατον, βελόμενος νὰ τὸν ρίξῃ ἀπὸ τὰς ἄμεις τῶ Ἀποστόλων. Ἀλλὰ οἱ ἅγιοι Ἄγγελοι δὲν ὑπόφεραν νὰ γένη τοιαύτη ὕβρις εἰς τὸ Βασιλικὸν σκῆνωμα, ἀμὴν ἐπαίδευσαν δικαίως τὴν ἀναχρωτίαν αὐτῆς καὶ αὐθάδειαν, κόπτοντες ἀοράτως τὰς χεῖράς της, αἱ ὅποια ἔμειναν εἰς τὸν κράββατον κρεμασμένας, εἰς φερμαδέσμον καὶ ἐλεεινὸν θέαμα. ὁ δὲ πᾶχων ἐθρῆνείε πικρῶς ὀδυρόμενος. Οἱ γὰρ Πέτρος ὡς μιμητὴς τῶ Διδασκάλε αὐτῆς ἐσπλαγχνίδη, καὶ ἐλυπήθη τέτε τὰ δακρυα, καὶ πλησιάσας εἶπεν αὐτῆς. Πίσδωσον ἐξ ὅλης σε τῆς καρδίας, ὅτι αὐτὴ εἶναι ἀληθῶς Μήτηρ τῶ Υἱῶ τῶ Θεῶ, ὅς τις ἐθρῆνείη ἀπὸ ἀποραῶς ἐξ αὐτῆς τῆς Ἀειπαρθένου, καὶ τότε νὰ γνωρίσης τὴν δὲν ἄμιν της, νὰ λάβης πάλιν τὰς χεῖράς σε. Οἱ δὲ μετὰ δακρύων ἐφάνησε, λέγων. Πίσδω Κυρία με, καὶ ὁμολογῶ, ὅτι ἀληθῶς καὶ ἀφθόρως ἐθρῆνισας τὸν Δεσπότην καὶ Σωτῆρά με Ἰησοῦν Χριστόν, τὸν Υἱὸν τῶ ἀληθινῶ Θεῶ καὶ Πατρός. Τότε ὁ ἱερὸς Πέτρος τὸν ἐπλησίασεν εἰς τὰ κομμάτια χεῖρα, καὶ ἐγγίζωντας αὐτὰ εἰς τὰς τόπες της (ὡ θαυμασίως περατεργῆματος) ἐκόλλησαν ὑπὲρ φύσιν, καθὼς καὶ τὸν ἄλλω θαυμασίως ἐκόπησαν, καὶ πάντες ἐδόξασαν τὸν Θεόν, καὶ τὴν πανάχρωτον Δεσποιναν. Οἱ δὲ ἐπίλοιποι ὅτε ἐτυφλώθησαν, ἀκῆσαντες τὴν θαυματουργίαν ταύτην, ἐὰν ἦσαν καὶ σκληροκαρδιοὶ, ὅμως ἐὰν νὰ λάβουσιν τὸ φῶς της, ἄμολόγησαν μετὰ δακρύων τὴν ἄμαρτίαν της, καὶ ἐπίπεσαν εἰς τὸν Κύριον. Οἱ δὲ Πέτρος εἶπεν αὐτοῖς. Πλησιάσετε καὶ ἐσεῖς, νὰ ἐγγίσετε εἰς τὰς ὀφθαλμῆς σας τὸ ρίχόν της, καὶ ὡς Μήτηρ ἐλέεσ ἀπλαγχνίδεται, νὰ σαῖς ἰαφύση. Οὕτω γὰρ ποιήσαντες, καὶ αὐτοὶ ὁμοίως ἀνέβλεψαν. Καὶ τὴς διηγήσεται τὴν δόξαν, ὅτε ἐδωσαν τῶ Θεῶ καὶ πρὸς τὴν Παρθένον ἀχαρισίαν. Ὅλοι τὴν ἐγκωμιάζαν, ἕως ὅτε ἐφθασαν εἰς τὴν Γεθσημανῆ, καὶ κηδύσαντες τὸ πανάχρωτον σῶμα, ἤνεον ἔρεις ἡμέρας τὰς ὕμεις τῶ Ἀχρῆλων, ἕως ὅτε τὴν ἐπήρασιν εἰς τὰς ἕρανῆς ἀνασταθεῖσαν, καὶ ἐκάθισαν ἐκ δεξιῶν τῶ Υἱῶ αὐτῆς καὶ Σωτῆρός μας. Ἀλλὰ μὴ φανῆ τινὸς ὑπερόχον, πῶς ἐκεῖνο τὸ θεοδόχον σῶμα ἀπέθανε, καὶ τὸ ἔθεσαν εἰς τὸν τάφον, ὅτι ἐὰν ὁ Υἱὸς της ἐκαταδέχθη καὶ ἐτάφη, πῶς καὶ ἡ ἀγία τῆς Μήτηρ νὰ μὴ πάθῃ τὰ ὅμοια; Πρέπον ἦτον ἐν νὰ εἰσέλθῃ καὶ αὐτὴ εἰς τὸν τάφον, καὶ ἀπ' ἐκεῖ νὰ ὑπάγῃ εἰς τὸν Παράδεισον, ἐὰν νὰ πισωθεῖμεν καὶ ἡμεῖς ὅτι ἀπὸ τὸ μῆμα ἐχομεν νὰ ἀναστῆμεν, ὅταν θελήσῃ ἡ Κύριος. Ἀλλὰ ἡμεῖς μετὰ παθαίνομεν εἰς τὸν τάφον λύσιν τῶ σώματος καὶ ἀφθόρως ἐὰν νὰ ξεριζωθῇ ἡ ἄμαρτία, ὅτε εἶναι εἰς τὴν σάρκα μας. Ἀμὴν τὸ ἀγιώτατον σῶμα

μα τῆς Παρθένου, ὡσαύτῃ ἦτον ὑπὸ τῷ σύλληψιν ἡγιασμένον ὑπὸ τῆς Ἁγίας Πνεύματος, δὲ ἔπαθε θρασύτητα εἰς τὸ μῆμα, ἀλλὰ παρούσης ἀνέστη παρὰ τῆς Υἱᾶς αὐτῆς, καὶ βασιλεύει σὺν αὐτῷ αἰωνίως εἰς ἐκείνῳ τῷ ἀνεκλάλητον δόξαν καὶ ἀφραστον ἀγαλλίασιν. Ἡς ἀξιοφείμεθα καὶ ἡμεῖς ταῖς αὐτῆς ἀγίαις προσβεταίς. Ἀμήν.

Θ Α Υ Μ Α, Β'.

Περὶ τῆς γαλακτοδρεφείας νεκρᾶς τὸ βρέφος αὐτῆς, καὶ μὴ ἐνιαύσιον χρόνον ἀνασηφείσης.

Μετὰ τὴν Ἀνάληψιν τῆς Κυρίας ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, χρόνος, ἰ.ε. Ἀφόντις ἐλιθοβολήσαν οἱ μαροὶ Ἰουδαῖοι τὸν Πρωτομάρτυρα Στέφανον, καὶ ἐδίωξαν ὅλους τῆς Ἀποστόλους ὑπὸ τὴν Ἱερουσαλήμ, καὶ ὅσους ἄλλους ἐκέρυττον τὸν Χριστόν, ἦτον σῶας ὑπὸ τῆς, γβ'. Μαθητῆς, Μαξιμίνος ὀνόματι, ὃς τις ἦτον εἰς τῷ σινοδίῳ τῆς Μάρθας καὶ Μαριίας τῆς Μαγδαλινῆς, καθὰς ὁ Ἀπόστολος Πέτρος τῆ ἐπιφάνειᾳ, νὰ μὴ ξεχωρίσῃ ὑπὸ ταύταις. ἐπεὶ ὁ ἀδελφός τῆς ἐφύρῃ εἰς τῷ Κύπρον ὑπὸ τὸν φόβον τῶν Ἰουδαίων, νὰ μὴ τὸν φονεῖσιν, αἰδῶ ἀδελφοὶ αὐτῆς ἔμειναν εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα μετὰ τῷ Παναγίῳ, ἕως τῷ ταύτης Μετάστασιν. ἐπειτα ἐπέλησαν τὰ παράματ' αὐτῆς ὅλα, καὶ ἔδωσαν τὰ χρήματα τοῖς πτωχοῖς, ὑποσολικῶς ἔχουσιν. Οἱ γὰρ Ἰουδαῖοι βλέποντες, ὅτι ἐκέρυττον παρρησία τὸ ὄνομα τῆς Χριστοῦ, τῆς ἔβαλαν εἰς μίαν βάρκα χωρὶς ἄρματα, ἢ κατὰ ποσῶς, καὶ νὰ πηγήσῃ, καὶ ἄψισαν τὸ ξύλον νὰ ὑπάγῃ ὅπως τὸ δῶξῃ ὁ αἴμος. Ἦτον δὲ ἴσῳ εἰς τῷ βάρκα ἡ Μαρία, ἡ Μάρθα, Μαξιμίλιν ἢ δέλιπτος, ὁ ἀνάθευ Μαξιμίνος, καὶ ἄλλος σῶας Καλλιδάνιος ὀνόματι, ὃς τις ἦτον ὁ τυφλός, ἠγνηθεὶς, ὃν ὁ Κύριος ἐθεράπευσεν. Οὕτως οἱ πρῶτε ἐδέοντο τῆς Θεοῦ, νὰ τῆς ὀδηγήσῃς τόπον, ὅπως θέλεις ἢ χάριστε. Ἐν τῷ δὲ αἵματι καὶ ἡ βοήθεια τῆς ὑπὸ τῷ εἰς μίαν χώραν τῆς Γαλιλαίας πολυῶδρωπον, λεγομένην Μαρσίλιαν. Ἐξελθόντες ἔν τῷ πλοίῳ, καὶ δοξάσαντες τὸν Θεόν, ἀπῆλθον εἰς τῷ ἀγορῶν, μήπως καὶ δόσητες τινὰς ἐλεημοσυνῶν νὰ παροῦθῃσιν. Οἱ δὲ ἄνθρωποι τῆς πόλεως, ὡς εἰδωλολάτῃ, δὲ τῆς βασυλαχνίδισαν. Ἦτον δὲ εἰς τῷ πάλῳ αὐτῷ σῶας Ἡγεμῶν ἄπικρος, ὃς τις εἶδεν εἰς τὸ ὄραμα τῆς πνύκτα ἐκείνῳ μίαν γυναικῆ, καὶ λέγειτε. Ἐσὺ κοιμᾶσαι ἀνακαυόμενος εἰς τὸ κρεβάτι μετὰ τῷ ὀμόζυγον, ἀσπλαγχε, ἐμπεπλησμένος παντός ἀγαθῆ, καὶ οἱ δέλοι τῆ ἀληθινῆ Θεοῦ ὑποδαίνων ὑπὸ τῷ πείναν; Ἐγερθεὶς, ὑπάγε εἰς τῷ ἀγορῶν τὸ πρῶτ', ἔπαρε καὶ ἐκείνους τῆς πρῶτε χρόνος, καὶ ἀνάπαυσον αὐτῆς εἰς τὸν οἶκόν σου. Ἡ δὲ καὶ δὲ μὴ ἀκρίσης, θέλει λάβει κακὸν καὶ ἄχρημον θανάτον. Ταῦτα ἰδὼν ὁ Ἡγεμῶν, καὶ ἡ σύμβιος, ἐφοβήθησαν, καὶ τῆς ἐπῆραν εἰς τὸ παλάτιον, ὅπως παρησῆτες αὐτῆς εἰς ὅλα τὰ χρεαζόμενα. Μετὰ δὲ ἡμέρας τινὰς ἀπέθαν τῷ διδασκῶ τῆς Μαρίας, ἧτις ἐκέρυττε τὸν Χριστόν Θεόν ἀληθινόν, διηγεμένη τῆς θαυματουργίας, ὅπως ἐτέλεσεν, εἶπεν αὐτῇ. Ἐὰν ὁ Χριστός, ὅπως κηρύττετε Θεόν παντοδύναμον, μετὰ δόση σῶα παιδί, ὅπως ἔχω πόσον εἰς τῷ, τίωσῃ νὰ ἴδῃ Χριστιανός, καὶ νὰ ἀφανίσω πάντα τὰ εἶδωλα. Ἡ δὲ ἀπεκρίνατο. Οὐχὶ μόνον αὐτὴν τὴν χάριν δίδεται ὁ Διαισθητής Χριστός, ἀλλὰ καὶ εἴτι ἄλλο ζήτημα θέλει. Μό-

Μόνον πείθουσιν εἰς αὐτὸν ἀδιστακτως, καὶ θέλεις γνωρίσει τὴν τέτη δύναμιν. Εἰς ὀλίγας ἡμέρας ἢ σὺ ζυγος αὐτῆ ἐγκυώθη, καὶ διδύς ἐβαπτίσθησαν ὅλοι τῆ παλατίῃ. καὶ τόσῳ δολίβειαν ἔδειξεν ὁ Ἡγεμῶν, καὶ πόθον εἰς τὴν Πίσιν, ὅπως ἠθέλησε νὰ ὑπάγῃ εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα, νὰ προσκυνήσῃ τὰς ἀγίας τόπας. Ἡ δὲ γυνὴ αὐτῆ, ὡς δολαφῆς, τὸν ἐπαρεκάλεσε μὴ δακρύων, νὰ τὴν ἐπάρῃ καὶ αὐτῷ, ὅς τις σαικῶς, καὶ νὰ μὴ τὴν πικραίνῃ, ἔσερξε νὰ ὑπάγῃ μετ' αὐτῆ. Ἀφῆκεν ἔν Ἐπίτροπον αὐτ' αὐτῆ τὴν Μαρίαν, δίδοντας τὰς χαρρικῶς ἔξουσίαν νὰ χαλάσῃ πάντας τὰς βωμὰς τῶν εἰδώλων, νὰ κτίσῃ Ναὸς, καὶ εἴτι ἄλλο θελήσῃ νὰ κάμῃ ἀνεμποδίστως, δίδοντας τὰς κλείδας τῆς Πόλεως καὶ ὅλον τὸν θησαυρὸν εἰς τὰς χεῖράς της. Ἐπειτα εἰσηλθὼν εἰς πλοῖον μὴ τῆς συμβίῃ, καὶ τινῶν ἄλλων, νὰ τὰς ὑπηρετήσιν. Ἀρμύρισαν ἔν τῷ πρώτῳ ἡμέραν, καὶ τότε ἠγέρθη ἐναντίος ἀνεμος, ἐσαμάτισαν πολὺ καιρὸν εἰς εὐα λιμένα, ἕως νὰ φυσήσῃ ἐπιπέθειος ἀνεμος, καὶ τότε πάλιν ἀρμύρισαν. Εἰς τὸν δρομον ἦλθον ὁ καιρὸς τὸς γυναικὸς νὰ ἐλοδωραθῇ, καὶ ἐγέννησε μὲ πολλῶν βόσκειον παιδίον ἀρσενικόν, καὶ τότε διδύς ἐξεφύχισεν. Ὅθεν ὁ ἄρχων ἐλυπήθη καὶ πολλὰ πλῶν δὲν ἐσμίκρυνε ποσῶς ἢ δολάβειά τε, νὰ σκανδαλιθῇ εἰς τὸν Θεόν, νὰ σρέψῃ ὀπίσω. μόνον, ἀφ' ἔ ἐκλαυσεν ἰκανῶς, εἶπε τὰς ναύτας νὰ ὑπάγουσιν εἰς εὐα ἐρημονήσι, ὅπως ἦτον ἐκεῖ πλησίον. καὶ ἔτος εὐγαλαν τὴν ἀπεσταμμένῳ, καὶ τὴν ἔδεσαν εἰς εὐα ἀνήλαιον μὲ τὸ βρέφος, καὶ σκεπάσας αὐτῷ, εἶπε ταῦτα. Ὑπεραγία Θεοτόκε, Μήτηρ τῶν ὀρφανῶν, καὶ τῶν ἀπλητισμῶν βοήθεια, καθὼς ἐγέννησες τὸν Θεὸν μὲ τρόπον θαυμασίον, ἔγω θεληρήρισον καὶ τὸ βρέφος τῆτο, καὶ οἰκονόμησον εἰς αὐτὸ εἴτι βάλῃσαι. Οὕτως εἰπὼν, εἰσηλθὼν εἰς τὸ πλοῖον, καὶ εἰς ὀλίγας ἡμέρας ἐφθασεν εἰς τὰ δεῖρα τῶν Ἱεροσολύμων, καὶ ἐξελεθῶν ἀπῆλθε καὶ εὐα εὐρα εἰς τὴν ἀγίαν Πόλιν, καὶ ἐκεῖ μὲ θέλημα Θεοῦ νύρε τὸν Ἀπόστολον Πέτρον, καὶ τῆ ἀπηγγεῖλε τὰ ἡρώμματα. Ὁ δὲ εἶπεν αὐτῷ, ἐβλήθησιν τέκνον, ὅπως ἐπιπέθουσες εἰς τὸ σωτήριον Κήρυγμα, Πιερὸν δὲ τῆς σῆς ὁμοζύγῃ, καὶ τέκνη σε, μὴ λυπάσαι. ὅτι ὁ Κύριος δυνάται νὰ μεταβρέψῃ τὴν θλίψιν σε εἰς εὐφροσύνην καὶ ἀγαθίασιν. Ἀπελθόντες ἔν ἀμφότεροι, τῆ ἔδειξεν ὅλας τὰς τόπας, ὅπως ἐπεειπάτησεν ὁ Κύριος, καὶ ἔκαμε τὰ θαυμάσια. Τὸν δεῖπρον τὸν μουσικόν, τὸν κῆπον, τὸν Γολγοθᾶ, καὶ τὸ ὄρος τῶν Ἐλαιῶν, ἀπὸ τὸ ὅποῖον ἀνελήθη εἰς Οὐρανὸς. καὶ ἐδίδαξεν αὐτὸν ἰκανῶς ἀπαντα τὰ τῆς θείας Οἰκονομίας καὶ Πίσεως. Καὶ ἀφ' ἔ ἐκαμῆ ἐκεῖ θεληκόπερον ἀπὸ εὐα χρόνον, τὸν ἐπροβόδησεν ὁ Ἀπόστολος, καὶ ἐκλήθητε. ὅς τις νόσει τῆ παντοδυνάμει Θεῷ εἰς ὀλίγας ἡμέρας ἐφθασεν εἰς τὸ ξηρονήσι, ὅπως ἀήκη τὴν πελοτέσαν ἰσὶ τῆ βρέφους. Καὶ ἀπελθὼν εἰς τὸ ἀνήλαιον, εἶδε τὸ βρέφος, καὶ ἐβύζανε τὴν νεκρῶν, ἦτις ἦτον σῶα καὶ ἀκέρεια, καθὼς τὴν ἀφῆκεν. Ὅθεν ἐξέστη, καὶ εἶπε ταῦτα μὴ δακρύων πρὸς Κύριον. Θεὲ παντοδυνάμει, ἢ χάρις σε, ὅπως ἔφερε τὸ βρέφος τῆτο πόσον καιρὸν, πισθῶν ὅτι δυνάσαι νὰ ἀναστήσῃς καὶ τὴν μητέρα αὐτῆ, νὰ ἐπιτρέψῃ ἢ λύπημῃ εἰς διπλῶν χαρῶν καὶ τὴν ἐπὶ ἡμερῶν Πέτρον τῆ Ἀποστόλεως. Ναὶ, πολυδύσπλαχχρη δέσποτα, ἐπάκουσον με τῆ ἀναξίῃ δέξῃ σε καὶ προσβειῶν τῆς Ἀειπαρθένου Μητρός σε, καὶ τῆς δέξῃ σε Μαρίας, ἦτις μὲ ἐφώτισε, καὶ εἰς τὴν σὴν ἐπίγνωσιν καθωδήγησεν. Οὕτως εἶπε μὴ δακρύων καὶ πίσεως, καὶ διδύς (ὡ τῆ θαύματος) ἀνέστη ἢ νεκρῶ ἀσπερ ὅς ὕπνε, καὶ σναξάσσα, εἶπε ταῦτα. Ὡ γλυκυτάτημῃ Δέσποτα, εὐλογημένον τὸ ὄνομά σε, ὅπως μὲ ἔσκαπες, καὶ ἐκυβέρνησες εἰς τὴν

ἦσαν, καὶ ἔφερες τόσας ἡμέρας τὸ πέννον με. Τότες ἀγγέλει τὸ ἀνδρὸς με, λέγασα. Γίνωσκε, ὅτι ὄλες τὰς ἀγίας τόπας, ὅτῃ σὺ ἔδειξον ὁ Ἅγιος Πέτρος, ἐκεῖ ἤμην καὶ ἐγὼ, καὶ τὰς ἐβλεπα ὅτῃ μὲ ὀδήγα ὁ Ἄγγελος τῶ Θεῷ, καὶ ἔπω τὸ εἶπεν ὅλα τὰ ὀνόματα τῶ ἱερῶν τόπων. Οὗ δὲ θαυμάως ἐξεπλήτιστο. Καὶ εἰσελθόντες εἰς τὸ πλοῖον, ἀπῆλθον εἰς τὴν χώραν αὐτῆς, καὶ προσκυνησαίτες τὴν Ἁγίαν Μαρίαν, τῆς εἶπασιν τὰ χροῖμα. Καὶ πάντες τῆς Πόλεως ἐβαπτίσθησαν, ἠδάφισαν ὅλα τὰ εἰδῶλα, ἀκοδόμησαν ἱεράς Ἐκκλησίας, καὶ ἑτέρας ἀγαθοεργίας ἐτέλεσαν εἰς δόξαν Πατρὸς, Υἱοῦ, καὶ Ἁγίου Πνεύματος.

Θ Α Υ Μ Α, Γ'.

Περὶ Ἰωάννη τινὸς ὀπτασία ὠφέλιμος.

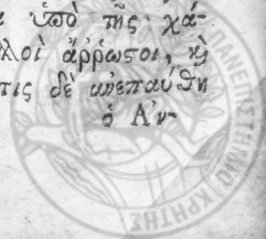
Τῆ καὶ τῶ Νομβερίου φαίνεται εἰς τὸ Συναξάριον, ὅτι, ἐν τοῖς χρόνοις Κωνσταντίνου τῶ Βασιλέως, ἦτον τις ῥάπτῃς Ἰωάννης ὀνόματι, ζῶν ἀσέμνως εἰς ταῖς ἡδοναῖς τῆς σαρκὸς, χωρὶς να συλλογιθῆ τὴν αἰώνιον κόλασιν, ὅτῃ ἐκδέχεται τὰς ἀμαρτάνοντας. Οὗ δὲ ἐλεήμων, καὶ πολυδύσπλαγχνος Θεὸς, ὁ τὰ πάντα πρὸς τὸ συμφέρον οἰκονομῶν, τὸ ἔδειξε μίαν φοβερὰν ὀπτασίαν, διὰ τὴν διορθώσῃ τὴν πολιτείαν τῆς. Ἐφανήθη γὰρ εἰς τὸ ὄνειρον μίαν νύκτα, ὅτι ἐτελείωσεν οὐαῖματιον, καὶ τὸ ὕπνῃ τῶ Βασιλέως, μετὰ τὸν ὁποῖον ἐσυμμιλεῖ, καὶ αὐτὰμα ἐχαίροντο. Ἐπειτα τῶ ἐφανή, πῶς ἐγύμνωσεν ὁ Βασιλεὺς μάχαιραν, καὶ τὸν ἄρπασεν ἀπὸ τῆς κόμης τῆς κεφαλῆς, ἤγειν τὰ μαλλία, τὰ ὅποια εἶχασιν τότε μακρὰ, καὶ τὰ ἔκοπτε, λέγων πρὸς αὐτόν. Ὅταν ἀποκόψῃ τὰς τρίχας σε ἢ μάχαιρα, τότε θέλει τὰ κόψῃ καὶ τὴν κεφαλὴν σου, καὶ ἔπος ἐρχετο. Λοιπὸν ἀπὸ τὸν πολὺν φόβον, ὅτῃ ἐπῆρσεν, ὅταν ἔκοψε τὸν τρίχων τῆς ἢ μάχαιρα, ἐξύπνησεν ὄλος εὐφομος, καὶ ἔλεγε ταῦτα. Ευχαριστῶ σοὶ ὄνειρε, ὅτι τὸν φοβερὸν ἀγῶνα, ὅτῃ εἶδα, ἐτελείωσας εἰς φαντάσμα. Ἐμνεον ἂν ὁ αὐτὸς ἀδιόρθωτος, ἀσοχήσας τὸν φόβον ὁ ἀγνώστος. Λοιπὸν ἦλθέ τῃ ἀδελφεία πολλὰ βαρεία. Τότε πάλιν ὁ ἐλεήμων Θεὸς τὸ ἔδειξεν ὀπτασίαν, ὄχι εἰς τὸ ὄνειρον, ὡς τὸ πρότερον, ἀλλὰ μετὰ ἐκστασιν. καὶ τῶ ἐφανή πῶς τὸν ἐπήγασιν εἰς οὐαῖ τόπον, ὅτῃ εἶχασιν σωτήθειαν να καθίξουσιν οἱ κελταί, ὅταν ἐπαρῶν ἀπόφασιν, να θανατώσῃν τινά. Τότε βλέπει, καὶ ἐκάθετο οὐαῖ Βασιλεὺς φοβερῶτατος, ἐνδὲ θυμῶς Ἀρχιερατικῶν σολλῶ καὶ Βασιλικῶν. Πληστον δὲ αὐτῶ ἐσέκοnton ἐν δεξιῶν καὶ τινὲς Ἱεροποιεῖς ἄνδρες καθ' ἑσθμῶ. ἐν δὲ ἀριστερῶν ἐβλεπεν ἄλλας ἀγείας καὶ ἀχήμες τῶ θείαν, καὶ ὀπίθεν αὐτῶ ἦτον οὐαῖ λαμπρὸς σκοτεινὸς πολλὰ καὶ ὀδυνῶν. Οὕτω γὰρ ἰσάμῶς εἰς πολὺν ἀγῶνα ὁ Ἰωάννης, καὶ εὐφομος, τῶ εἶπεν ὁ Βασιλεὺς. Τάχα ἰξέρεις τίς εἶμαι ἐγὼ, ὡ νεανία; Οὗ δὲ φόβῃ μὴ πολλῶ ἀπεικείνατο, Νομίζω Κύριε, ὅτι σὺ εἶ ὁ Υἱὸς τῶ Θεῷ, ὁ σαρκωθεὶς μετὰ ἡμῶν, καθὼς αἱ Γραφαὶ μας δελαμβάνουσι. Λέγει τῶ ὁ Χειρὸς. καὶ ἐπειδὴ μετὰ ἰξέρεις ἀπὸ τὰς Γραφαῖς, δεχτὶ ἀσόχησες τὴν ἀπειλήν, ὅτῃ σὺ ἐφόβησεν ὁ Βασιλεὺς Κωνσταντίνος; Ἡ δὲ ἰξέρεις τῶτο, ὅτῃ σὺ λέγω; Οὗ δὲ εἶπεν. Ἰξέρω τῶ, Δέασοτα, καὶ ἀκόμι τὸν φόβον ἐκείνον βασιλεύω εἰς τὴν ψυχὴν με. καὶ ὁ Βασιλεὺς. Ἐπειδὴ, καθὼς λέγεις, ἀκόμι τὸν φόβον ἔχεις εἰς τὴν ψυχὴν, πῶς δεῖ μετανοήσῃς πρὸς ἀμαρτίας σου; Ὅμως κάθε μετὰ τὴν ζημίωσιν, ὅτι ἐγὼ ἤμην, καὶ ὁ Βα

Ἐβασιλεύσας Κωνσταντῖνος, ὅπῃ σὲ ἔδειξα τῷ φοβερῷ βασίλει. Ταῦτα εἰπὼν ἔκαμε κῆρυγμα εἰς τὰς πρὸς ἡμᾶς, ἀ τὴν ῥίψαντες τὸν ὀδυνηρὸν ἐκείνον βόθρον. Οἱ δὲ χορῶς ἐβόησαν ταῦτα μεγαλοφώνως. Παναγία Θεοτόκε, βοήθει μοι. Τότες ἀρέσθη ἡ Παναγία ἐκεῖ ἔμπροσθεν, καὶ ἔκαμε δέσπον τὸν Δεσπότην, γὰρ τὸν ἐλεήσῃ. Καθὼς τὸν ἐφάβιζαν ἔν γὰρ τὸν ῥίψαν εἰς τὸν λάκκον ἐκεῖνοι οἱ αὐτοὶ, ἤκουσε τὴν φωνὴν ταύτης. Ἀφείτε τὴν ἔξῃ τὴν δέσπον τῆς Μητρός μου, καὶ ἄς ἔχη καιρὸν γὰρ μετανοήσῃ. Μετὰ ταῦτα ἦλθεν εἰς τὸν ἐαυτὸν τὸ ὀδυνηρὸν, καὶ μετὰ τῷ χάρει τῆς Παναγίας ἀρέσθη ὑγιὲς ἕκ τὴν ἀδελφείαν. Λοιπὸν ἀπελθὼν εἰς εὐαν ἀλαβῆ Μοναχὸν, τὸ ἀγγέλει τὰ ἁγόμενα. Οἱ δὲ εἶπον αὐτῷ. Δὸς δόξαν τῷ Θεῷ, ἀδελφέ, καὶ διαχρίσῃσον τῷ Παναγίαν, ὅπῃ σὲ ἠξίωσε ποιαύτης ὁράσεως. Διόρθωσε τὸν βίον σου συμτομιώτερον, γὰρ μὴ τὸ πάθος καθὼς εὐαν Ἀρχὸν ἡμέραις περασμέναις, Γεώργιος ὀνόματι. ἔξῃ τὸν ὁποῖον εἶδε τις φίλος τε ὁμοίῳ ὀπτασίαν, καὶ τὸν ἔσυρναν γὰρ τὸν βυθίσαν εἰς τὸν ἄβυσσον, καὶ ἐλυθᾶθη καὶ αὐτὸς τὸ κινδύνῳ ἔξῃ πρὸς βλαβῶν ἐκείνων, ὅπῃ δαίνονται πρὸς Κύριον, καὶ τὸ ἔδωσαν διαίαν ἡμέρας εἰκοσι. Ταύτῃ τὴν ὀπτασίαν ἀγγέλει πρὸς τὸν Γεώργιον ὁ ἀλαβῆς ἐκεῖνος αὐτῷ, ὅπῃ τῷ εἶδεν. ἀμὴν αὐτὸς δὲ ἐσυλλογίσθη ποσῶς τὰ λεγόμενα, ἀλλὰ ἔμεινε ἀδιόρθωτος. Λοιπὸν μὲν τὰς εἰκοσι ἡμέρας ἐξέφυζεν ὁ Γεώργιος, καὶ ἀπῆλθεν εἰς ἐκεῖνα τὰ φοβερά κολασθέντα. Φυλάγει λοιπὸν καὶ σὺ, καὶ ἐπιμελήσῃ τὸν βίον σου. Ἐπειδὴ εἶδες, ὅτι δὲ ἦν ἄλλο βοηθὸν, μόνον τὴν Παναγίαν. αὐτὴν πρὸς βλαβῶν δακρύων διωκῶς, γὰρ σὲ ἀξίωσῃ τῆς αἰωνίης Μακαριότητος. Ταύτῃ τὴν σωτήριον συμβεβηκὸς ἀπέσας ὁ Γεώργιος πρὸς τὸν ἀλαβῆς Μοναχῶν, καὶ ἐνδυμῆμος πάντοτε τὸν φόβον τῆς φεικτῆς ἐκείνης ὁράσεως, ἐξαμολογίσθη πάντα τὰ ἀμαρτήματα αὐτῷ, ἔδωκεν ἐλεημοσύνην πολλὴν, ἔκαμε ἠσέας, καὶ ἄλλας ἀρετὰς, καὶ τελειώσας εἰς πολιτείαν θεάρετον, ἀπῆλθεν εἰς ζωὴν τὴν αἰώνιον.

Θ Α Τ Μ Α, Δ'.

Περὶ τῆ ἐν Νεωρίῳ Ναῦ τῆς Θεοτόκου.

Φαίνεται εἰς τῷ ὑπερῷ τῆς Αὐγῆς, ὅτι τὸν καιρὸν τῆς ἀσεβείων Μιχαὴλ καὶ Θεοδώρας ἦτον εἰς τὴν Κωνσταντινέπολιν τὸς Παρσίους, τὸ ὄνομα τῶ Ἀντωνίου, ὅστις εἶχεν εἰς τὸν οἶκόν τε κτισμένον Ναὸν ἁγίων καὶ εὐδοξῶν τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου, ἐν τόπῳ λεγομένῳ Νεωρίῳ. Τὸν ὁποῖον Ναὸν οἱ ἄρχοντες Βασιλεῖς, εἰκονομάχοι ὄντες, ἀπεγύμνωσαν πάσης ἀσπιδείας, καθὼς ἔκαμαν καὶ εἰς τὰς λοιπὰς Ἐκκλησίας, καὶ ἔθαλαν τὰς εἰκόνας ὅλας, καὶ μόνον Σταυρὸς ἐχάραξαν εἰς τὰς τοίχας καὶ ξύλα, καὶ ἐπροσκυμῶσαν. Τότε γὰρ, ὅπῃ ἔλαμψεν ἡ Ὁρθοδοξία, πάλιν ἐσόλισεν αὐτὸν τὸν Ναὸν ὁ Πατριάρχης μετὰ χρυσίον καὶ εἰκονίσματα, καὶ κάτωθεν αὐτῷ ἔκτισε μικρὸν λαβὸν πρὸς σωματικῶν ἀφαιρηθῆναι. Ἐως ἔν ἐξῃ ὁ ἀλαβῆς ἔπος Παρσίους, ἐκυβέρνα τὸν Ναὸν αὐτὸν, ἐξῃ δὲ εἶπε ἔτι ἔκαμνε χρεῖα. καὶ ἔπος αὐτῶν μὴ ἐπέλειτο ἡ δοξολογία τῶ Θεῷ πάντοτε. κάτωθεν δὲ εἰς τὸ λαβὸν ἐγίνοντο θαύματα ὑπὸ τῆς χάριτος τῶ Θεῷ ἔξῃ πρὸς βλαβῶν τῆς Ἀειπαρθένου Μαρίας. καὶ πολλοὶ ἄρρωστοι, καὶ βασανιζόμενοι ὑπὸ ἀσθενείας, ἐθεραπεύθησαν. Ἀφῶντις δὲ ἀπέθανον ὁ ἄν-

ὁ Ἀντώνιος, κατελείφθη ἀνεπιμέλητον τὸ λαβρὸν, ὅτι δὸν εἶχασιν ἔξοδον οἱ
 ὑπίγονοί τε νὰ φέρουσι νερὸν πρὸς αὐτάρκειαν, καὶ ἐπιήρασι τινὲς καὶ πολλὰ ὄπο
 τὰ μάρμαρά τε. Οἱ δὲ Ναῖς ἔμεινον εἰς τινὰ ἀλαβὴν Γερέα, ὅστις τὸν ἐφιμέ
 ρουε μὴ πάσης προθυμίας, ὅτι ἔκαμνε πολλὰ θαυμάσια ἢ Παναγία, καὶ
 εἶχεν ὁ λαὸς εἰς ἐκεῖνον ἀλάβειαν, παρέχοντας τὰ πρὸς τὴν χρείαν τῆ Γε
 ρείας. Μετὰ δὲ καιρὸν, θέλωντας ὁ Βασιλεὺς Ῥωμανὸς νὰ κτίσῃ εἰς τὸ πα
 λάτιον αὐτῆ εἰς οἶκον εὐμορφον, ἐγύρθε μάρμαρα, καὶ τῷ εἶπαι, ὅτι εἰς
 τὸ ἀφθεῖν λαβρὸν ἦσαν ἀραιώτατα, καθὼς τὰ ἀρέγειτο. Δοιοτὸν ἐμελέτα νὰ
 χαλάσῃ τὸ λαβρὸν, νὰ τὰ πάρῃ. Ἀλλὰ ἡ Παναγία Θεοτόκος, ὅπως ἐκατόικα
 εἰς αὐτὸν τὸν Ναὸν, δὸν ἀμέλησεν, ἔτε ἀφῆκε νὰ κατασφύβῃ τὸν οἶκόν της.
 ἀμὴ εἶπαι τὴν νύκτα εἰς ὄπτασίαν πρὸς τὸν Νέσωρα (ὅστις ἦτον κτίστης, καὶ
 τῷ ἔδωκεν ὁ Βασιλεὺς θέλημα νὰ χαλάσῃ τὸ λαβρὸν) καὶ λέγειτε. Φυλάγε
 μὴ πολμήσης νὰ ἀγάλης καὶ εἰς αἰὶν ἰδίον ὄπο τὸν οἶκόν μου τῆ Νεωρείς, εἰδὲ
 μὲγάλῳ ζημίαν λαμβανέης. Ταῦτα ἀνήγγειλεν ὁ Νέσωρ τῷ Βασιλεῖ, ὅστις,
 ὡς ἀλαβῆς καὶ ἐνάτης, εἶπε ταῦτα. Δὸν θέλω νὰ ἔχω δίκῳ καὶ ἐγκαλέσι
 μου μὲ τὴν Ὑπεραγίαν Θεοτόκον, ἀλλὰ μάλις καὶ τὸν οἶκον αὐτῆς νὰ ἀνα
 κινήσῃ εἰς χρειάζεται. Ἐπρόσθεσεν ἔν ἀδύς, καὶ ἐκατασθεάσασιν τὸ λαβρὸν
 ἐν πάλιν θαύματα ἄπειρα ἢ Θεοτόκος, ὡς πρότερον, ὄπο τὰ ὅποια νὰ γρά
 ψαμῶ εἰς εἰς πιασιν ἢ ἄλλων καὶ ἀψυδεδάτων βεβαίωσιν.

Γυνήτις φανερῆς εἶχεν ἀδύειαν δεινῶ. καὶ ἐπρίθη ὄλον τὸ σῶμά της τό
 σον, ὅπως ἐγένεσεν ἔληκ βρωμερα λίαν καὶ δυσωδέστατα, καὶ ἠδαιέτο ὀδυμῶ καὶ
 πάιον ἀείκασον. Δαπανήσασα γὰρ εἰς τὴν ἰατρῆα τὸν βίον αὐτῆς, καὶ μηδὲν ἀφελῆ
 θεῖσα, ἀπέσασα τὰ θαυμάσια, ὅπως ἐτέλει ἡ Θεοτόκος τῆ Νεωρείς, ἀπῆλθεν
 ἐκεῖ, καὶ ἔμεινον ἡμέρας πολλὰς. ἀμὴ δὸν τὴν ἐθεράπευσεν, ὅτι ὁ Κόσμος θέλει
 νὰ ἔχωμῃ ἰσομονῶ πολλῶ. καὶ δὸν μᾶς ὑπακούει ἀδύς, ὅταν τῷ ζήτησιν καὶ τί
 νὰ ἔχωμῃ ἰσομονῶ καὶ καρτεία μας. Ἀφ' ἐ γὰρ εἶδεν, ὅτι δὸν ἠ
 φελήθη, ἀπῆλθεν εἰς τὸν ἐν Βλαχέραις Ναὸν, καὶ πίπτουσα καὶ γῆς εἶδεν
 ταῦτα μὴ δακρύων. Ἐλέησόν με, Μ' ἴπρ Χριστῷ τῷ Θεῷ, ὅτι ἄλλῳ ἐλπίδα δὸν
 ἔχω ἢ παλαίπαρος, μόνον τὴν σὴν βοήθειαν, καὶ πρὸς σὲ μόνῳ κατέφυγον.
 Ταῦτα προσήχητο πολλὰς. καὶ τὴν ἐκατὴν ἡμέραν εἶδεν εἰς τὸ ὄραμα της
 μίαν σμυνοπεριτὴ καὶ εὐτιμον γυναῖκα, καὶ λέγειτε. Τί ἔχεις, ἀγῶναι, καὶ δὸν
 ἠσοχάζεις ποτῶς, ἀλλὰ βοᾷς ἐνοχλῶσα με; Ἡ δὲ ἀπεκρίνατο. Ἰξείρω Δέσποι
 νά με, ὅτι ὄπο τὰς ἀμαρτίας μου περάζομαι. ἀλλὰ ἐπεὶ δὲ δι' ἡμᾶς τὴν ἀμαρτω
 λῆς ἐσαρκώθη ἐκ σὲ ὁ Υἱὸς τῷ Θεῷ, καὶ γέγονεν ἀνθρωπος, δι' αὐτὸ κατέφυγα
 πρὸς σὲ ἢ δυσυχῆς, ἵνα ἐλεήσης καὶ θεράπεύσης με. Λέγει της ἡ Δέσποινα. Ἀπέλ
 θε εἰς τὸν ταπεινὸν μου οἶκον τῆ Νεωρείς, καὶ ἐκεῖ ἀρήσεις πνίγασον. Ὡς ἐξύπνη
 σεν ἔν ἡ ἀδύει ἰσχυρῶς τῷ Θεῷ, ἀπῆλθε πάλιν εἰς τὸν ῥηθῆντα Ναὸν,
 καὶ εἶδεν της Παρθένου, νὰ πληρώσῃ τὴν ἀσπλαγχνίαν, ὅπως τῆς ἔταξεν. Ἀπέ
 κοιμήθη ἔν, καὶ βλέπει ὁμοίως τὴν Δέσποιναν μὲ εἰς ἀλαβὴν ἀδύρα, καὶ λέγει
 της. Σχίσον τὸν ὀμφαλὸν της ἀδύει ταύτης. Ἐκεῖνος δὲ ἔκρησε μὲ τὴν ῥάβδον
 της τὴν κοιλίαν αὐτῆς, καὶ ἔπρος ἐξύπνησεν ἡ γυνὴ, καὶ βλέπει πῶς ἦτον τὸ ὄρα
 μα

μα ἀληθέστατον, καὶ ἔβλεπαν ἐκ τῆς γαστρὸς αὐτῆς τόσα ἔλκη καὶ σαπήματα βρω-
μερά, ὅτε ὅλοι ἐθαύμασαν. Εἰσῆλθεν ἔν εἰς τὸ λεβῆν, καὶ ἐπλύθη, καὶ ἔπος
ἔμεινεν ὅλη ὑγιῆς, δοξάζουσα, καὶ διχαριστῶσα τῷ παντοδύναμον Ἀνασταν.
Ἦς ταῖς ὑπερβείαις ἀξιοδείκνυται τῆς Οὐρανίᾳ Μακαριότητος.

Θ Α Υ Μ Α, Ε.

Περὶ τῷ Τυφλῷ, ὃν ἐφώτισε τὸ ὕδωρ τῆς Ζωοδόχου Πηγῆς.

Φαίνεται εἰς τὸ Πεντηκόστον τῇ ἀ. Παρασκευῇ, ὅτι εἰς τῷ Κωνσταντινέπο-
λιν ἦτον τις στρατιώτης, εὐσπλαγχνος πολλὰ καὶ γενάρητος ἀνθρώπος, Λέων
ἐνόματι, Μακέδονος τὸ ὄνομα. Διὰ τῷ καλοσυμίῳ αὐτοῦ τὸν κτίσαντες ὁ Θεὸς,
καὶ ἔγενε Βασιλεὺς εἰς τὸ ὕψερρον. Ὄταν ἔν ἦτον ἀκόμι στρατιώτης, ἔτυχεν εἰς εὐα-
δάτος πλησίον τῆς Πόλεως, καὶ ἐκεῖ εἶδεν εἷνα τυφλόν, ὃς τις ἦτον ἄπο τὴν ὁδοί-
πορίαν καὶ τῷ καῦσιν πολλὰ διψασμῶς. Τῶτον ἐλυπήθη ὁ Λέων, καὶ τὸν ἔσυρ-
κεν ἄπο τὴν χεῖρα νὰ ὑπάγῃσι παρεμπρός, μήπως καὶ εὕρη ὕδωρ νὰ τὸν ποτίσῃ.
Ἀφ' ἔγενε ἀπὸ τῶν ὀλίγων ἄρτιμα, ἔπισεν ὁ τυφλός, μὴ δυνάμειος πλέον νὰ
περιπατῇ ἄπο τὴν δίψαν. Ὁ δὲ Λέων ἐγύρθηκε ἄρα ἰκανῶς εἰς τὸ δάσος ὕδωρ
καὶ δεῖ εὐερίσκειν. ἔδεν ἐλυπατο καὶ πολλὰ, φοβέμενος μήπως καὶ ἄπο τὴν ὁ
φλός ἄπο τῷ λειποθυμίαν τε. Ἐρδυνώνας ἔν εἰς τὰ ἐνδότερα μέρη, ἤκουσε
φωνῶν λέγεσαν. Μὴ λυπῶσαι, ὦ Λέων, ὅτι αὐτὸς σιμάσε εἶναι τὸ ὕδωρ, καὶ
πότισε τὸν τυφλόν. Ἐπειτα νίψαι τὰς ὀφθαλμῶς τε μετ' αὐτὸ, νὰ γνωρίσῃς τῷ
δυνάμει μου. Σὺ δὲ γίνωσκε, ὅτι μέλει νὰ γῆς Βασιλεὺς, καὶ τότε ἐνθυμῶ
νὰ με κάμῃς ἐδῶ εἷνα Ναὸν, νὰ κατοικῶ εἰς αὐτόν, νὰ ἔρχονται ὅσοι χρεώ-
ζονται τῷ βοήθειάν μου, νὰ δέξονται σωμίαν ψυχῆς τε καὶ σώματος. Ταῦτα
ἀκούσας ὁ Λέων ὄλος εὐχόμενος ἠγαλλιάσατο, ὅτι ἤκουε βῆς δωρεὰς ἄπο μίον,
ὅτε ἐγύρθηκεν. Ἀπελθὼν ἔν παρεμπρός βῆ βήματα ἤκουεν ὕδωρ εἰς εἷνα λάκ-
κον. καὶ πίνωντας ἐχρήσκειν ἔσωσε πολλῶν εὐφροσυμίῳ καὶ δυνάμει. Λαβὼν δὲ
εἷς αὐτὸ ἐπότισε τὸν τυφλόν, καὶ ἐσωμήκεν. Ἐπειτα εὐερίσκει τὰς ὀφθαλμῶς τε,
καὶ τὸ πρόσαγμα τῆς ὑπεραγίας Θεοτόκου, καὶ παρὸς (ὦ τῆς θαυμασίαν σε
δέσποιναν) ἀνέβλεψεν ὁ παρῶν πηρὸς, καὶ ἔλαβε ποσάτω ἀγαλλίασιν, ὅστω
ἠμπορεῖ πᾶς εὐα νὰ καταλάβῃ. Εἰς ὀλίγον καιρὸν ἀνέβη ὁ Λέων εἰς τὴν ἀξίαν τῆς
Βασιλείας, καὶ ἔκτισε Ναὸν εἰς αὐτὸν τὸν τόπον, ὅτε ἤκουε τὸ ἱαματικὸν ὕδωρ
εἰς τὸ ὄνομα τῆς Ἀειπαρθένου Μαρίας, καὶ ἐπανόματε τῷ Ἐκκλησίαν, νὰ λε-
γεται Ζωοδόχος Πηγὴ. Ἐπειδὴ τὸ ὕδωρ ἐκεῖνο ἦτον χάρισμα ἄπο τὴν ὅπως πηγῶν
τῆς ζωῆς, τῷ παντοδύναμον Ἀνασταν. καὶ εἰ μόνον ταύτῃ τὴν θαυματουργίαν ἐπέ-
λεσεν, ἀλλὰ τὸσας καὶ ποιαύτας, ὅτε ὑπερβαίνεν εἰς τὸν αἰεθμὸν τὰ ἄλλα τῆ Οὐ-
ρανῆ. Ἀποσήματα γὰρ, καὶ δυσσεύας, καρκίνων πάθη, αἰμορροίας, πυρετῆς,
λέπρων, λώβων, πυρᾶσεις, ὀμμάτων λωκώματα, καὶ ἄλλα ἄλλο
φορα νοσήματα ἐθεράπευσεν ἡ παντοδύναμος Ἀνασταν καὶ τῆ ζωῆς αὐτὸ ὕδα-
τος, καὶ καθ' ἐκάστῃ θεραπεύει τὰς πασχόντας. καὶ νικρῆς ἀνέστησε, καθὼς πα-
ρακάτω θέλωμεν γράφει σαφέστερον, εἰς δόξαν τῆς εἷς αὐτῆς ἀφράστως τεχνοῦτος
Θεοῦ ἡμῶν. Ὡς, ἀρέπει τιμὴ καὶ προσκυνοῖσις εἰς τὰς αἰῶνας. Ἀμήν.

Περὶ τῆ σοφῆ Βασιλέως Λέοντος .

Τὸν καιρὸν, ὅτῃ ἐβασίλευεν ὁ σοφώτατος Λέων, εἶχε μίαν σύζυγον ἐνά-
 ρητον καὶ πολλὰ καὶ Ἀγίαν, τὸ ὄνομά της Θεοφανώ. ἣτις ἠγάσεν εἰς τὸ ὕψε-
 ρον καὶ τὰς ἀρετάς αὐτῆς, καθὼς εἰς τὸν Συναξαριστῶν φαίνεται τῇ, 15'. τῆ Δεκεμ-
 βεῖς. Πρὸ τῆς ἐπιτέλειαν αὐτῆς ἡ Ἀγία, ἦλθε τῆ Βασιλέως μεγάλη ἀδούεια,
 καὶ ὀδυῖν ἀνιάφοτος, ἣτις λέγεται λιθίασις, ἦν φιάγκο, καὶ θνήσκοντι τινὲς
 πέτραις ἐσωθεν εἰς τὸ ὑπόκυρτον μέλος, καὶ φράσσοντι τὸν πόρον, καὶ δὲν ἠμπορεῖ
 νὰ ἐυγη τὸ ἔρος, καὶ τὴν ὅποιαν αἰτίαν πολλοὶ ἐπέδωκαν. Οὕτω γὰρ ὀδυῖν
 μένος ὁ Κύρ Λέων, ἐσωχάθησαν ὅλοι οἱ ἰατροὶ, ἀμὴ δὲν ἐδύονταν νὰ τὸν
 θεραπεύσεν. Τῷ ἑβδομάτῃ τῆς Τυριῆς τὸν ἐσφιγξαν οἱ πόροι πόσον, ὅτῃ
 τὸν ἀποφάσισαν οἱ ἰατροὶ πῶς ἀποθάνει, καὶ τῆ ἠτοίμαζον τὰ τῆ θανάτῃ ἐφό-
 δα. Τότες ἡ μακαρία Βασίλισσα βλέψασα, ὅτι τινὰς ἰατρὸς ὀπίγειος δὲν ἐδύ-
 νετο νὰ τὸν θεραπεύσῃ, ἐδραμῆν εἰς τὸν Ἑπεραῖον. Εἰσήλθεν εἰς τὸν Βασιλι-
 κὸν θάλαμον, καὶ πίπτουσα ἐνώπιον τῆς Γεραῆς Εἰκόνης τῆς Θεομήτορος, καὶ πῖ-
 στωσ καὶ δακρύων θερμῶν ἐδέετο, νὰ χαρίσῃ τῆ ἀνδρὸς της ὀλίγῳ ζωῇ ἕως
 νὰ ψηφίσῃ Βασίλειαν Κωνσταντῖνον τὸν ἡνὸς νὰ μὴ κινδυνώσῃ τὸ Βασίλειον.
 Προσδύχουμένη γὰρ ἡ Βασίλισσα τῆς Πόλεως, καὶ ἐκτελέσασα τῷ Οὐρανῷ καὶ γῆς
 ἀπάσης διαδόξασαν, ἦκεσε φωνῶν ἀοράτως λέγασαν. Μὴ λυπᾶσαι, Θεοφα-
 νῶ, καὶ σήμερον ἔρχεται τὸ ἰατρικὸν βότανον, νὰ θεραπεύσῃ τὸν ἀνδρα σε.
 Ταῦτα ἀκούσασα ἡ Ἀγία ἐχάρη λίαν. καὶ βρέχασα πρὸς τὸν ἀδούην, βλέπει
 πῶς ἦτον εἰς πῖν ὕψερῳ ἄραν νὰ ξεψυχήσῃ. Καὶ οἱ ἰατροὶ ἔκαμιν συμβέ-
 λιον νὰ τὸν χρίσῃ. Ἡ δὲ εἶπεν αὐτοῖς. Ἄφειτε αὐτὸν, ὅτι ταχέως ἔρχεται ἀλ-
 λος ἰατρὸς νὰ τὸν θεραπεύσῃ. Καὶ καὶ ἄραν πολλῶν, ὅταν ἐνόμιζον ὅτι παρ-
 τελῶς ἐνεκράθη, βλέψουσι καὶ ἔρχεται δρομαίως μία Μοναχὴ, Ἀγάθη ὀνόματι,
 ἣτις ἦτον εἰς τὸν Ναὸν τῆς Ἑπεραγίας Θεοτόκου τῆς Χρυσοπηγῆς, καὶ βασάζε-
 σα εὐα ἀγγεῖον ὕδωρ ἀπ' ἐκεῖνο τὸ ἰαματικὸν, εἶπε ταῦτα πρὸς τῷ Βασι-
 λισσαν. Σήμερον, ὅταν ἠγέρθηκα τὸ πρωῖ, καὶ ἐφιλοκάλεον τὸν Ναὸν τῆς Ἑπε-
 ραγίας, ἦκασα φωνῶν, καὶ λέγει με. Ἀγάθη, ἔπαρε ταχέως ὀλίγον ὕδωρ ἀπὸ
 τῷ Πηγῶν με, νὰ ὑπάγῃς τῆ Βασιλέως, νὰ τὸ πῖν, νὰ θεραπεύσῃ καὶ αὐ-
 τὸς, καὶ νὰ παύσῃ ἡ λύπη τῆς ἡγαπημένης με Θεοφανῶ, ἣτις καὶ δακρύων πρὸς
 με βοᾷ. Ἐδωκεν ἔν ἡ Βασίλις τὸ ὕδωρ τῆ ἀδούης, καὶ παρῶθῃς, (ὡ τῆς
 ταχυτάτης λυβώσεως) ὡς τὸ ἔπιον, ἐδραμῶθῃ τελείως, καὶ τὸσιν δυνάμιν
 ἔλαβεν, ὅτῃ ἠγέρθη τῆς κλίνης ὅλος ὑγιῆς, ὡσπερ ποτὲ νὰ μὴ εἶχεν ἀ-
 δούειαν. Τῷ τὸ θαυμάσιον ἐξέπληξεν ἅπαντας. Ὁ δὲ Βασιλεὺς ἐπρόσασε, καὶ
 ἐτέλεσαν Ἑορτὴν χαρμώσεων εἰς ἐνθύμησιν τοιαύτης διεργεσίας, καὶ διχαρ-
 σίαν τῆς ὑπερυνδόξῃ Δεασοῖνης ἡμῶν, καὶ τῆ ἐξ αὐτῆς ἀφράσεως τεχθροῦτος. Ὡς
 ἡ δόξα εἰς τὸς αἰῶνας. Ἀμὴν.

Θ Α Υ Μ Α , Ζ'.

Περὶ τῆ ἀιασηθείας Θεοταλῆ ὑπὸ τῆ ὕδατος τῆς Ζωοδόχῃ Πηγῆς.

Εἰς τὸ Πεντηκωστῆριον, τῇ Παρασκευῇ τῆς Διακαινησίμου ἀγαγινάσκειται ὁμοίως, ὅτι ἀφ' ἑαυτῶν τῶν πλείστων ἐκίνησεν ἄπο τῆς Θεσσαλονικίᾳ μὲ πολλῶν δολάβειαν νὰ ὑπάγῃ εἰς τὸν ἀῶθεν Ναὸν τῆς Ζωοδόχῃ Πηγῆς νὰ προσκυλήσῃ, ἀκένωτας τὰ ὄξαισια θαύματα, ὅπως ἐτέλει ἡ παντοδύναμος Δέσποινα μὲ τὸ ὕδωρ ἐκεῖνο, ἄπο τὸ ὁποῖον εἶχε πίδαρον νὰ πῖν εἰς ἀγιασμόν τῆς ψυχῆς τε. Λαβὼν ἔν ἱκανῶ ἀργύρῳ εὐχὰ ἔξοδον, καὶ εὐχὰ νὰ δώσῃ εἰς τὸν Ναὸν, εἰσηλθὼν εἰς τὸ πλοῖον, καὶ ἀρμυρίζοντες, τῆ ἦλθε βαρῆ ἀδοξία, ὅθεν γνωρίσας ὅτι ἄποθαίνει, εἶπε τὸν ναύκληρον. Νομίζω, ὅτι δὲν ἤμην ἄξιος νὰ προσκυλήσω τὸν Ναὸν τῆς Ὑπεραγίας, ἔτε νὰ πῖω ἀπ' ἐκεῖνο τὸ ὕδωρ τὸ ἀγιώτατον. καὶ ἐπειδὴ αἱ ἀμαρτίαι μου ἐμπόδισαν νὰ μὴ ὑπάγω ζωντανός, ὀρμίζω σε εἰς τὸ ὄνομα τῆς Δεσποίνης Θεοτόκῃς, νὰ μὴ μὲ ρίψῃς εἰς τὴν θάλασσαν, ἀλλὰ νὰ μὲ βάλῃς εἰς οἶα σεντέκιον, νὰ μὲ ὑπάγῃς εἰς ἐκεῖνον τὸν ἅγιον Ναὸν, νὰ μὲ ἐνταφιάσῃς ἐκεῖ, καὶ ἔτω θέλεις ἔχει μὴ βοήθῃ τὸν Παναγίαν, ἀφίνωσα δὲ καὶ ἄπο τὰ ἄσπρα μου ἑκατὸν χρυσᾶ, καὶ τὰ ἐπιλοιπα νὰ δώσῃς εἰς τὸν Ναὸν ἐκεῖνον, εὐχὰ μνημόσυνον τῆς ψυχῆς μου. Ταῦτα λέγων ὁ ἀδοξὴς, ὤμοσεν αὐτῷ ὁ παραβοκύρης νὰ κάμῃ τὸ θέλημά τε. καὶ ἔτω παρέδωκε τὸ πνεῦμα. Οἱ δὲ ναύκληρος ἐφύλαξε τὸ λείψανον, καὶ μὲ ἔρεις ἡμέρας ἐφθάσαν εἰς τὴν Κωνσταντινέπολιν, καὶ ἀγάζοντες τὸν νεκρὸν, ἐπροσκάλεσαν ἑρεῖς νὰ τὸν ψάλλῃ καὶ τὴν τάξῃ, καὶ νὰ τὸν ἐνταφιάσῃ εἰς τὸν ἀῶθεν Ναὸν τῆς Παρθένου. Καὶ καθὼς τὸν ἔψαλλον, ἐφάνη τῆ Ἐφημερίῃ νὰ ἀνοίξῃ τὸ σεντέκιον εὐχὰ δὲν εβράμει ὡς οἱ ἄλλοι νεκροί. Ἀνοίξαντες ἔν, ἔρριψαν ἐπάνω εἰς τὸ λείψανον τὸν πηλὸν σαυροειδῶς, καὶ τὸ σπύγηδες, λέγων. Τὸν πηλὸν ὁ κεραμοῦς ζωοπλαθήσας ἐνέδικάς μοι, καὶ τὰ ἔξῃς. Τότε λαβὼν εἰς σπύγχοφος τὰ πλοῖα ὀλίγον ὕδωρ τῆς Ζωοδόχῃ Πηγῆς, καὶ πλησιάσας τῷ νεκρῷ, εἶπε ταῦτα. Ὡ πτωχέ, πόσον πόδον εἶχες νὰ πῖς ἄπο τῆτο τὸ ὕδωρ, καὶ δὲν ἐπρόφθασες, ἀλλὰ καὶν τώρα νεκρός ἄποδέξο το. Οὕτως εἰπὼν, ἔχυσε τὸ νερὸν εἰς τὸ λείψανον, καὶ ὄδῳς (ὡ τῆ ὑπερφῶν θαυμασίαν σε ζωοπάροχε Δέσποινα) ἠγέρθη ὁ νεκρός, καὶ ἐλάθισε, δοξάζων τὸν Κύριον, καὶ τὴν μακαρίαν Παρθένον. Πόσω ἐκπλήξην, ἀδελφοί μου, νομίζετε νὰ ἔλαβον οἱ θεοσεβῆτες καὶ μάλισα οἱ ναῦται, ὅπως τὸν εἶδασιν ὅτι ἐξέψυξε, καὶ τότες, ὅπως ἦτον ἡμέραι πένταρες, νὰ ἀιασηθῇ ὡς ὁ τεθαήμερος Λάζαρος; Ἀλλ' αὐτοὶ μὴ θεοσεβῶς ἐθαύμαζον. ὁ δὲ νεκρόγεγρος ἐχαιρέτισεν ἱκανῶς τὴν Ὑπεραγίαν, καὶ δὲν ἀσόχησε τὴν λειτουργίαν, ἀλλ' ὡς ὀγνώμων ἔμεινεν ἕως τέλους εἰς τὸν Ναὸν τῆς, ὑπηρετῶν μὲ πάσης προθυμίας, ἀρμόλιος Μοναχὸς ἐλαβῆς καὶ ἐνάρετος. Ἡρχοντο δὲ ἄπο θαφόρος τόπος, καὶ τὸν ἠρώτων εὐχὰ τὸν ἄδελφον, ἀλλ' αὐτὸς ἔδεν θελῆ τινὸς ἀπεκρίνατο, καθὼς καὶ ὁ Λάζαρος. Ζήτας δὲ θεάρεσον καὶ θαυμασιῶ πολιτείαν χρόνος εἴκοσι μὲ τὴν αὐτὴ ἀναβίωσιν, ἀνεπαύσατο ἐν Κυρίῳ. Ὡ, ἡ δόξα εἰς τὰς αἰῶνας. Ἀμήν.

Περὶ τῆς Ἀγίας Ρώμαν ἡ Μελωδῶς, ὅστις ἐποίησε τὴν ἑξῆς Ἀγίαν
Πάντων Κοστάκια.

Φαίνεται εἰς τὸν Μεταφραστὴν τῆς ἁ. τῆς Οὐκωβείας Μῦθου, ὅτι ἐορτάζομεν
τὸν Ἅγιον Ρώμαν τὸν Μελωδὸν, ὅτι αὐτὸς ὁ Ἅγιος ἦτον ἀπὸ τῆς Ἐδέ-
σσιαν Πόλις, καὶ ἀνεχώρησε πρὸς πατρίδος, καὶ ἀπελθὼν εἰς τὴν Κωνσταντινὴν,
κατάκησεν εἰς Μοναστήριον τῆς Ὑπεραγίας Δεσποίνης ἡμῶν, τὸ ἐν ταῖς Κύρ-
λεζομήναις. Καὶ πολλὰκις ἀπήρχετο ἀπὸ τὸ καλλίοντα εἰς τὸν ἐν Βλαχέρναις
Ναὸν τῆς Ἀειπαρθένου, καὶ ἐκεῖ ἐνυκτέρουσεν εἰς τὴν παννυχίδα, ὅτι ἦτον καὶ
πολλὰ δόξα καὶ ἐνάρετος, ἀρχιεπιτοῦ τῆς Δεσποτικῆς Ἐορτῆς, καὶ προσδύχο-
μήνος ὄλλω τῷ νύκτα. Διὰ τῆτο ἠξιώθη νὰ λάβῃ τὸ ἀξίωμα τῆτο ἀπὸ τῆς
Δεσποίνης. ἦγεν, τῷ ἀρχιεπιτοῦ τῆς Χειρωθῆναις ἐπισκόπος εἰς τὸν αἰῶθεν
Ναὸν τῆς Βλαχέρναις, ἀπικειμήθη ὀλίγον ἀπὸ τὸν κόπον, καὶ τότε βλέπει τὴν
Παναγίαν εἰς ὄπτασίαν, καὶ ἐβάσα εἶνα Τόμον, ἦγεν μίαν βίβλον, καὶ λέ-
γει τῷ. Ἄνοιξε τὸ σῶμα σε, νὰ φαῖς τὸ χάρισμα τῆτο, ὅτι σε δίδω. Ἐφά-
νητε γὰρ πῶς ἠύοξε τὸ σῶμα σε, καὶ ἐκατάπτε τὸν Τόμον ἐκεῖνον. Καὶ τότε
ἀφ' ἧς ἔξημέρας, ἀνέβη εἰς τὸν Ἀμβωνα, καὶ ἀρχίζει μὲ πολλὴν διδάξειαν
τὸ Κοστάκιον τῆς Ἐορτῆς, ἦγεν.

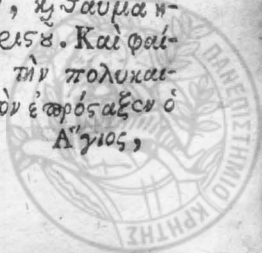
Ἡ Παρθένος σήμερον τὸν ὑπερέσιον τίκτει, καὶ τὰ ἐξῆς. Τὸ ὁποῖον ἐφαλε
μὲ τῆτον μέλος καὶ τσαυτῷ γλυκύτητα, ὅτι ἐγνωρίθη σαφέστατα, πῶς ἦλ-
θεν Οὐρανῶθεν, καὶ ὄχι ἐξ ἀνθρώπων ἢ χάρις, ὅτι τῷ ἐδόθη, καὶ πάντες
ἐθαύμασαν. ὅτι εἰ μόνον τῆτο τὸ Κοστάκιον ἐκαμῆ, ἀλλὰ καὶ τὰ λοιπὰ πάντα
τῆς Ἐορτῆς τῆς Σαπῆρος, τῆς Παναγίας, καὶ τῆς Ἀγίων ὅλων, καὶ ἐσαύθεσον
ὅπερ τὰ χίλια Κοστάκια, τῆτεςιν ὅλε τῷ χρόνῳ, ὅσα φαίλει ἡ Ἐκκλησία μας.
Ταυτῷ δὲ τῷ χάρι ἠξιώθη ὁ θαυμάσιος ὑπὸ τῆς Θεομήτορος, ὅτι τῷ
δίλαβεῖτο καὶ πολλὰ, καὶ ἐσέβετο. Διὸ καὶ παρ' αὐτῆς ἐδοξάθη εἰς τῆτον τὸν
Κόσμον τὸν ἀρόσκαρον, καὶ εἰς τὴν Οὐρανίον καὶ μακαρίαν ζωὴν. Ἡς γέ-
νοιτο πάντας ἡμᾶς ὀπιτυχεῖν, καὶ τὰ ἐξῆς.

Περὶ τῆς Ἀγίας Γρηγορίας Ἀρχιεπισκόπου Νεοκαισαρείας,
τῆς Θαυματρῆς.

Εἰς τῆς ἱ. τῆς Νοεμβείας ἐορτάζει ἡ Ἐκκλησία μας τὸν Ἅγιον Γρηγόριον τὸν
Θαυματρῆν. ὅστις ἦτον Ἀσκητὴς ἐπαῖον εἰς εἶνα ὄρος, καὶ ἐπέρινα ἀγα-
γῶ καὶ πολιτεῖαν θαυμάσιον. Διὰ τῆτο ἐχειροτονήθη Ἀρχιεπίσκοπος μὲ τῆτον ἐξαι-
σιον, ὅτι δὲν ἔγινεν ὡς πρὸς ἄλλους Ἀρχιερεῖς, νὰ τὸν ψήφισαι παρόντα,
ἀλλὰ ἀγαγιζόμενος εἰς τὸ ὄρος, ἐχειροτονήθη ἀπὸν Ἀρχιεπίσκοπος Νεοκαισα-
ρείας. Ὅστις ὁφ' ἧς ἀνέβη εἰς τὸν ὑψηλὸν θρόνον τῆς Ἀρχιερατικῆς, ἐσέβη-
ξε νὰ κάμῃ καὶ ἀρετῶν ἁγιωτότερον. διὸ καὶ ὡς ὁ Θεὸς μεγάλων χαρισμάτων
ἠξιώθη.

ἤξιώθη, καθὼς εἰς τὸν βίον αὐτῆ φαίνονται τὰ ἐπὲρ φύσιν θαυμασία, ὅτῃ ἔκαμψεν. Οὗτος ἔν ὁ Ἅγιος προσδύχραμος εἰς τὸ κελίον τε μίαν νυκτα, καὶ τὸ σὺν-
 ηθες, ἦλθε θεία λάμψις, καὶ ἐφωτίθη ἡ οἰκία ἅπανα φωτιστότερον, ὡς εἶναι
 ἦτον αὐτὸς ὁ Ἥλιος. Τότε βλέπει μίαν Γυναῖκα δ' ἄφρητεςάτω, ὡραίαν τε καὶ
 θαυμάσιον, καὶ πλησίον αὐτῆς οὐα γραιὸν τιμωτάτον καὶ αἰδέσιμον. Ἐθαύμα-
 ζεν ἔν ὁ Γρηγόριος, καὶ ἔκευεν εἰς τὴν διαύοιαν αὐτῆ, ὅτι ἐκεῖνη ἡ σεβασμιωτάτη
 Γυνὴ ἦτον ἡ τῆς Ἀγγέλων Βασίλισσα, ἀμὴ τὸν γραιὸν δὲ ἐδωλίθη νὰ καταλά-
 βῃ ἕως ὅτῃ ἦκεσε τῷ Παναγίαν, καὶ εἶπεν αὐτῷ. Γεωργίη, Μαθητὰ τε ἐμῆ
 γίε καὶ Δεσπότη, καὶ τῆς Θεολογίας ἐπώνυμε, ὡς εἶδος τὸ μυστήριον τῆς ἀληθινῆς
 Πίστεως τῆς ἠγαπημῆς δέλω τῆς τῆς Διδασκαλίας Γρηγορίε, νὰ καταλάβῃ
 τῷ ἀκρίβειαν τῆς Θεολογίας, ὅτῃ νὰ μὴ τὸν νικήσῃ τινὰς αἰρετικὸς πάποτε.
 Ταῦτα ἀκούσας ὁ Ἅγιος, ἐγνώρισεν, ὅτι ἦτον ὁ Εὐαγγελιστὴς Γεωργίος, καὶ ἦλ-
 θασιν μετ' αὐτῷ Παναγίαν νὰ τὸν διδάξῃ τὸν ὀρθόδοξον ὁμολογίαν τῆς Πί-
 στως, ὅτῃ τὸν καιρὸν ἐκεῖνον ἦσαν πολλοὶ αἰρετικοί, καὶ μετὰ τῆς πιθανολογίας τῶν
 ἐπλανῶσαν πολλὰς, καὶ τῆς ἔσπεραν εἰς τὰ δεισραμμένα πῶς δόγματα. Τότες ἔν ἔ-
 γραψεν ὁ μέγας ἔπος καὶ Θαυματουργὸς Γρηγόριος τὴν ὁμολογίαν τῆς ἀληθῆς καὶ ὀρ-
 θόδοξης ἡμῶν Πίστεως, καθὼς τὸν ἐφωτίσεν ἡ Παναγία, καὶ τὸν ἐδίδαξεν ὁ Ἅ-
 γίος, καὶ παρέδωκεν αὐτῷ τῆ ἀγία τῆ Χρυσῆ καὶ Καθολικῆ Ἐκκλησίᾳ, κα-
 θὼς εἰς τὸν βίον αὐτῆ σαφέστερον φαίνεται, τὸν ὁποῖον ἔγραψεν ὁ Ἅγιος Γρηγόριος
 Νύσσης ὁ ἀδελφὸς τῆς Μεγάλῃς Βασιλείᾳ. Οὐ μόνον δὲ ταύτῃ τῷ χάριεν ἡ-
 ξιώθη ὡς τῆς Θεομήτορος ἔπος ὁ πιστὸς καὶ δυνάμων δέλος τῆς, ἀλλὰ καὶ τὴν
 δαύαμιν τῆς Θαυματουργείᾳ, καὶ ἐπέλεσε μετ' αὐτῷ βοήθειαν αὐτῆς τῆς παντοδύ-
 ναμης Δεσπότης ταυῦτα περάσια, ὅτῃ πάντες οἱ ἀκούοντες ταυῦτα θαυμάζουσι.
 καὶ ὅστις βέλεται ἄς ἀναγνώσῃ τὸν βίον αὐτῆ, νὰ λάβῃ ψυχικῶν ἀφορσῶ-
 νων καὶ ἀγαθίας. Τὰ ὅποια ἀφίται, ὅτῃ δὲ εἶναι ἐδική μας ὑπόδειξις.
 Μόνον οὐα νὰ εἰπῶ πρὸς πίσωσιν τῆς ἄλλων, ὅτῃ νὰ γνωρίσετε πρὸσω χάριεν
 δέρισκει ὡς τῆς Θεῷ ὅστις ἐκπληροῖ τὰς ἐπιτάλας αὐτῆ, καὶ δὲ λαβεῖται τῷ πο-
 λυύμνητον καὶ ὑπερνόδοξον Ἄνασσαν.

Εἰς τῷ Νεοκαισάρειαν, ὅτῃ ἦτον Ἀρχιερεὺς ἔπος ὁ Ἅγιος, εἶναι οὐα ποτα-
 μὸς μέγας, καὶ τὸν ὀνομάζουσι Λύκον, ὅστις ἐπλήθυνε τὸν χειμῶνα τόσον,
 ὅτῃ ἔκαμψεν ἀμέτρως ζῆμίας καὶ μόνον εἰς τὰ χαράφια καὶ οἴκας, ὅτῃ ἔχαλα, καὶ ἔ-
 πνιγε ζῶα, ἀλλὰ καὶ ἀνθρώπων πολλὰς ἐθανάτωνεν. Ἀπῆλθον ἔν οἱ ἐγχώριοι
 πρὸς τὸν Μέγαν Γρηγόριον, καὶ τὸν ἐαδανάλευσαν νὰ τῆς βοθήσῃ. Ὁ δὲ Ἅ-
 γίος νεδεπτοσας αὐτὰς νὰ ἔχεν τῷ ἐλπίδατες πρὸς τὸν Θεὸν, ὑπῆγε μετ' αὐ-
 τῆς βασιάζων εἰς τὰς χεῖράς τε μίαν ράβδον, τῷ ὁποῖαν ἐκάρφωσεν εἰς τὸ
 χεῖλος τῆς ποταμῆς, καὶ πρῶτον μὲν ἔκαμψεν προσδύχρῳ μυστῆ, ἔπειτα εἶπε καὶ ταυ-
 τα ἐκφώνως. Ἐν ὀνόματι τῆς Κυεῖς ἡμῶν Ἰησοῦ Χρυσῆ ὡς εἶπα σοι ἐγὼ ὁ
 δέλος τῆς Θεῷ, καὶ τῆς Ἀειπαρθένῃς Μαρίας, νὰ μὴ εὐχῆς πλέον ἀπὸ τὸν τόπον
 σε, ἔπε νὰ περάσῃς τὸν ὄρον τῆς ράβδου με. Ταῦτα εἰπόντος τῆς Ἀγίας (ὡ
 τῆς μεγάλῃς θαυμασίαν σε, Κύριε) ἡ ξηρὰ ράβδος ἐκείνη καὶ πάσης ὑψόστως
 ἄμοιρος ἐρρίζωσε, καὶ ἔγνε δούδρον μέγαν καὶ δὲ θαλὸς ὡραϊότατον, καὶ θαύμα ἡ-
 κολέθει τῷ θαύματι, ὅτῃ νὰ κηρύττεται πάντοτε ἡ δαύαμιν τῆς Χρυσῆ. Καὶ φαί-
 νεται ἕως τῷ σήμερον τὸ δούδρον ἐκεῖνο, καὶ δὲ ἐσάπηνον ἀπὸ τὴν πολυκαι-
 ρίαν, ἔπε ὁ ποταμὸς ἐτόλμησε ποτὴ νὰ περάσῃ τὸν ὄρον, ὅτῃ τὸν ἐπρὸς ἔχεν ὁ
 Ἅγιος,

Ἅγιος, μόνον, ὅταν φθάσῃ εἰς τὸ δένδρον ἐκεῖνο, ἐπιτρέφει εἰς τὰ ὀπίσω τὴν πορείαν, καὶ δὲλαβεῖται τῆς Ἁγίας τῆς ῥάβδου. Οὕτως οἶδε δοξάζειν ὁ Κύριος τὰς αὐτὸν αἰτιδοξάζοντας. Βλέπετε, Χριστιανοί μου, πόσα τέρατα καὶ σημεῖα ἐποίησαν οἱ δὲλαβεῖς δέλοι τῆς Θεοτόκου, ἕνεκεν εἰχασί πῖσιν πρὸς τὸν Θεόν; Ἀλλὰ πῶς πολυῶσι τινὲς φιλόσοφοι, καὶ λέγουσιν ὅτι εἶναι μερικά ἀπὸ τὰ θαυμάσια τῆς Ὑπεραγίας Ἑδέματα; Οἱ ἄνθρωποι δυνάμει καὶ τελῶσι τοιαῦτα μὲ τῆς βοήθειαν τῆς Δεωτότης, καὶ ἡ Μήτηρ αὐτῆς δὲν δυνάμει; Οὗτος ὁ Ἅγιος ἐπρόσθεσεν εἷα λίθον μέγαν ὡς ὄρος, καὶ ἐγίνετο ἀπὸ τὸν τόπον τῆς, καὶ ἀπὸ τῆς ἀλλοχόρου. Τὸ αὐτὸ ἔκομην ὁ Ἀββᾶ Μάρκος τῆς Θράκης. ὁ Παβιάρης Ἀλεξανδρείας Γωακείμ. Ὁ μέγας Ἀβέρκιος Ἀρχιεπίσκοπος τῆς Γεραπολεως ἐπρόσθεσεν τὸν ἕλεβρον, καὶ ἐσήκωσεν ἀπὸ τῆς ῥάβδου εἷα βωμὸν λίθινον, ὡς περὶ βενον, ἦγεν ναὸν τῆς εἰδώλων, καὶ τὸν ὑπῆγεν εἰς τῆς Φρυγίαν περὶ ἀνάκοντα ἡμερῶν δρόμον, μὲ ἐκπλήξεν τῆς ὀράντων καὶ ἕκασιν. Ὁ θαυματουργὸς Σπυριδῶν ἐπρόσθεσεν ὁμοίως εἷα ποταμὸν πλημμυρισμὸν ὡς περὶ χειμῆλιον, καὶ γραφεῖς εἰς τὰ ὀπίσω, ἐπέρασεν ἐ μόνον ὁ Ἅγιος, ἀλλὰ καὶ ὅσοι ἐτύχασιν. Αὐτὰ καὶ ἄλλα ὁμοία φαίνονται εἰς τὰς βίβλας τῆς ἁγίας, ὅπερ ἐγραφε ὁ Μεταφραστὴς Συμεῶν, καὶ εἰς ὀλίγας ἡμέρας, Θεὸς βοηθῆντος, τυπῶνται καὶ αὐτοὶ, καθὼς τὰς ἐμεταγλώττισα, εἰς κοινὴν ὠφέλειαν. Εὐὰ ἔν οἱ Ἅγιοι ἐτέλεσαν τοιαῦτα θαυμάσια, πῶς δὲν ἐδυνήθη ἡ Δεωτοῖνα νὰ κολλήσῃ κεικομμένης χεῖρας; νὰ ἀνάσῃ νεκρὰς, καὶ νὰ τελῶσι ὁμοία τέρατα, ὡς Θεὸς ἀνῆλθῆσεν; Εἰ γὰρ τὰ πῖσιν, καὶ τὰ γράφα, καθὼς τὰ ἦρα γεγραμμένα, ἕνεκεν νὰ κατατύγανται οἱ ἁμαρτωλοὶ νὰ ἐπιτρέψῃ πρὸς μετάνοιαν, ἵνα συγχαρήσῃ τὴν τύχασιν. καὶ εὐὰ ἐσφαλα εἰς τὸ, ὁ Κύριος νὰ μὲ συγχαρήσῃ. Ὅτι ὡς περὶ εἰς τῆς ἀρχῆς τῆς Βίβλας προεῖπα, εἰ γὰρ πῖσιν καθὼς ἐξίξει ἡ Ἀνατολικὴ Ἐκκλησία τῆς Γραικῶν, ὡς Ὁρθόδοξος, καὶ μὴ μὲ κατηγορήσῃ τὴς ἁδικα. ὅτι ἕνεκεν τῆς πολλῆς δὲλαβείαν, ὅπερ ἔχω εἰς τῆς Παναγίαν, ἐσωθεῖσα ταύτῃ τῆς Βίβλου, καὶ ἐλπίζω εἰς τῆς δὲλαβείαν αὐτῆς καὶ χρηστότητα νὰ μὲ βοηθήσῃ, νὰ λυθῶ τῆς αἰώνιας κολάσεως. Ἡς ρυθμίσει πάντες οἱ Χριστιανοὶ ἕνεκεν πρὸς βειῶν αὐτῆς τῆς Ἀειπαρθένου Δεωτοῖνης ἡμῶν Θεοτόκου, καὶ πάντων τῆς Ἁγίας. Ἀμὲν.

Θ Α Τ Μ Α, Γ.

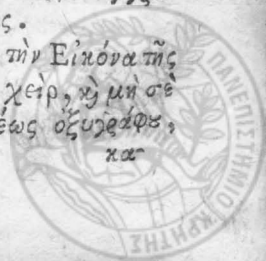
Περὶ τῆς Δαμασκηνῆς Γωάννης, ἕ τινος τῆς κεικομμένης χεῖρας
ἡ Πανάμωμος ἐδερᾶτοσε.

Φαίνεται εἰς τὸν Βίον τῆς Ἁγίας Γωάννης τῆς Δαμασκηνῆς, ὅπερ τὸν ἐγραφε ὁ σοφώτατος Γωάννης Παβιάρης Ἀντιοχείας, ὅτι τὸν καιρὸν Λεόντος τῆς Γωαύρου ἦτον μεγάλη εἰκοτομαχία εἰς Κωνσταντινῆσιν, καὶ πολλὰς ὀρθόδοξας ἐβασανίσαν ὁ μισόχριστος βασιλεὺς μὲ ἕνεκεν κολασίαια. Μαθὼν δὲ ταῦτα ὁ Γωάννης εἰς τῆς Δαμασκὸν, ὅπερ τὸν ἔχεν ὁ Ἀρχηγὸς τῆς Σαρακηνῶν πρωτοσύμβυλον, ἐγραφε καθ' ἐκάστῃ Ἐπιστολᾷ, καὶ ἐστῆκεν εἰς τῆς Κωνσταντίνῃ τοῖς Ὁρθόδοξοις, εἰς ταῖς ὁποῖαις ἀπέδειξε μὲ μαρτυρίας ἀξιοπίστευτας, ὅτι, ὅσοι δὲ προσκυνῶσι τὰς ἱερὰς Εἰκόνας, εἶναι αἱρετικοὶ καὶ ἄθεοι, καὶ τῆς Χριστιανικῆς Βασίλειας

λείας ἀλλόθιοι. Αἰέσας δὲ ταῦτα ὁ βασιλεὺς, ἔκαμε ἔσπον, καὶ τὴν ἔδωκεν
 μίαν ἀπὸ ταῖς Ἐπιστολαῖς τῷ Γεωργίῳ, πῶν ὁποῖαν ἔδειξε τῷ διδασκάλῳ, ἐρω-
 τῶν αὐτὰς, ἐὰν ἔδωκετο τις εἰς αὐτὸν νὰ μιμηθῆ πῶν εἰκόνα τῆς ῥαββίματος. Εὐ-
 ρέθη γὰρ οὗτος εἰς τὴν καλλιγραφίαν ὡς εἰς ἕνα ἔμπειρος, ὅς τις ἔταξε τῷ βασιλεῶς
 νὰ τὰ ῥαββίματα ποιεῖται ὅμοια, ὅπως αὐτὸς ὁ Γεωργίος νὰ μὴ τὰ γνωρίσῃ πῶς εἶ-
 ναι ἀλλόθια. Τῶν ἐπαρτήσεων ὁ πεπονημένος βασιλεὺς, καὶ ἔγραψε πρὸς αὐ-
 τὸν ὡς ἐκ προσώπου τῷ Γεωργίῳ Ἐπιστολῶν, εἰς πῶν ὁποῖαν ἔλεγε ταῦτα.

Βασιλεῦ πολυχρονίμω, πῶν προσήκουσαν προσκύνῃσιν κομίζω τῆς βασιλείας
 „ σε ἐγὼ ὁ δὲ δὲ σὺς Γεωργίος ἀπὸ τῆς Δαμασκῆ. Γίνωσκε δὲ, ὅτι ἡ Πόλις μας εἶ-
 „ ναι τὸν καιρὸν ἐπὶ τὸν ἀχαρισμῶν, ἕνεκα τῆς λείπῃσιν οἱ ὡς ἐπιπρότεροι στρατιῶται τῆς
 „ Ἀγαθῶν εἰς τὸν πόλεμον. Καὶ ἐὰν σείλῃς ὀλίγον εὐλογίαν, ἐν δικολογίᾳ λαμ-
 „ βάνεις νίκην, καὶ σὲ βοηθῶ καὶ ἐγὼ ὅσον δύναμαι εἰς τοιαύτῳ ἐγγείῃσιν,
 „ ὅτι εἰς τὰς χεῖράς μου εἶναι ὅλη ἡ Πόλις. Αὐτὰ καὶ ἕτερα πλείονα ῥαββίματα ὁ δό-
 „ λος βασιλεὺς, ἔκαμε καὶ ἕτερον ῥαββίμα μὲ τὸ χεῖρ τε, πρὸς τὸν Ἀρχιεπίσκοπον τῆς Ἀγα-
 „ θῶν, λέγων ταῦτα. Εὐχρίεσθε καὶ παμφίλτατε Ἀρχιεπίσκοπε τῆς Πόλεως Δαμασκῆ
 „ χαίροις. Δὲν οἶδα μακαριώτερον τίποτα, ὡς αὐτὴν ἀγάπῳ, καὶ νὰ φυλάγῃ τι-
 „ νὰς τῆς σωθῆσας εἰρηνικῆς, εἶναι ἐπαινετὸν καὶ φιλόθεον. Διὰ τῆς δὲ δὲ δὲ δὲ
 „ καὶ χαλάσω πῶν φιλίαν, ὅπως ἔχωμαι μὲ πῶν ἀχθῆσας. Μὲ ὅλον ὅπως καὶ οὗτος
 „ φίλος σε ἀκριβὸς μὲ ὡς ἀκριβῶς καὶ προσκαλεῖ με εἰς τὸτο, καὶ μὲ ἔσειλε ῥαββίμα-
 „ τα πολλὰς, νὰ ἔλθω νὰ σὲ πολιμήσω. Διὰ δὲ τὸ βέβαιον σὲ σείλω μίαν
 „ ἀπὸ ταῖς Ἐπιστολαῖς, ἕνεκα νὰ γνωρίσῃς πῶν ἀληθῆ φιλίαν, ὅπως σὲ ἔχω,
 „ καὶ τὸ δολερὸν, καὶ δύσροπον ἐκείνη, ὅπως τὸ ἔγραψον. Αὐτὰ τὰ δύο ῥαββίματα
 „ ἔσειλεν ὁ θεοπρόνομος καὶ ὀφιογνώμων εἰς τὸν δόλον μὲ οὗτος δόλον πρὸς τὸν βάρ-
 „ βαρον. ὁ ὁποῖος ἰδὼν αὐτὰ ἐδωμάθη, καὶ προσκαλέσας τὸν Γεωργίον τὰ τὰ ἔδειξεν.
 „ ὁ δὲ καταλαβὼν τῷ βασιλεῶς τὸν δόλον, ἐπροφασίζετο, ὅτι ἐ μόνον δὲν τὰ ἔγραψον,
 „ ἀλλ' ἔτε καὶ τὰ ἔβαλε ποτὲ εἰς τὸν νῦν τε. Ὁ δὲ βάρβαρος νικῶν μὲν τὸν τε θυ-
 „ μὸν δὲν ὅπως ἔδωκεν, ἔτε διωξίαν τῷ ἔδωκε νὰ ὑποδείξῃ τὸ ἀληθές, ἀλλὰ προ-
 „ σάξει νὰ κόψῃ τὴν χεῖρα αὐτῆ. Ἐκόπη λοιπὸν ἡ δεξιὰ ἐκείνη, ἡ ἐλέγχουσα
 „ τὰς μισῆστας τὸν Κύριον, καὶ ἀπὸ μέλανος, ὅπως ἐβάφειτο πρότερον, ἐβάπτη μὲ
 „ τὸ ἴδιον αἷμα. Τῶν ὁποῖαν ἐπρέμασαν εἰς τὴν ἀγορὰν, νὰ πῶν βλέπῃσιν ἅπαντες.
 „ Ἀφ' ἧς γὰρ ἐπέρασαν ἡ ἡμέρα, ἔσειλε τὸ βράδυ μεσίτης ὁ Γεωργίος, δέομνος τῷ
 „ Τυράντῳ, νὰ τὴν δώσῃ πῶν χεῖρα, νὰ πῶν ἐνταφιάσῃ, νὰ ἐλαφρῶν ὁ πόνος τε. Ὁ
 „ δὲ ἔσερξε, καὶ πῶν ἔδωκε. Λαβὼν ἔν αὐτῇ ὁ Γεωργίος, καὶ εἰσελθὼν εἰς τὸν οἶκον
 „ αὐτῆ ἐπίσεν εἰς πῶν γλῶσσην ἐμπαροῦσιν τῆς Ἱερᾶς Εἰκόνης τῆς Θεομήτορος,
 „ λέγων ταῦτα μὲν δακρύων καὶ πίστεως. Δέσπονα πάναγνε Μήτηρ, ἡ πῶν Θεὸν με
 „ τεκῆσα. Διὰ τῆς Θεῆς Εἰκόνης ἡ δεξιὰ μου ἐκόπη. Οὐκ ἀγνοεῖς πῶν αἰτίαν,
 „ διὰ τὴν ἐμάγει ὁ Λέων. Πρόφασσον τοῖνυ ὡς τάχος, καὶ ἱασά με τὴν χεῖρα.
 „ Ἡ δεξιὰ τῆς Ὑψίστης, ἡ ἀπὸ σὲ σαρκωθεῖσα, πολλὰς ποιεῖ τὰς δυνάμεις, ἕνεκα τῆς
 „ σῆς μετῆτας. Τῶν δεξιᾶν μου καὶ ταύτῳ νῦν ἱασάτω λιταῖς σε. Ὡς αὐτὸς
 „ ὕμνος ἐς δόξης, καὶ τῆς ἐκ σὲ σαρκωθέντος, ἐν ρυθμικῆς ἀρμονίᾳ, συγγρα-
 „ φητε Θεοτόκε. Καὶ συνεργὸς χηματίσῃ τῆς Ὁρθοδόξου λαβείας.

Ταῦτα λέγων ὁ Γεωργίος μὲν δακρύων ἀπειρημῆθη, καὶ θεωρεῖ πῶν εἰκόνα τῆς
 Ἀειπαρθένου, καὶ λέγει τε μὲ ἱερὸν ὄμμα. Ἰδού γὰρ γεγονέ σε ἡ χεῖρ, καὶ μὴ σὲ
 μέλει πλέον ἕνεκα ταύτῳ, ἀλλὰ ποιήσον αὐτῷ κάλαμον ῥαββίματος ὡς ῥαββίμα,

τὸν ὑποδέχθη πάλιν, προσάξων αὐτὸν τῷ σιωπῷ, ὡς τὸ πρότερον. Εἰς ὀλίγας ἡμέρας, φαίνεται ἡ Παναγία εἰς τὸν ὕπνον τῶ γέροντι, λέγουσα. Διατί ἔφραξες τοιαύτῳ θαυμασίῳ πηγῷ, ὅπῃ προχέει δαφνίδες νάρμα καὶ ὕδωρ αἰσπαύσεως τῶ ψυχῶν, ὅσον νεκταρῶδες καὶ γλυκύτερον ὑπὲρ τὸ ἐκ πέτρας ἐν ἐρήμῳ βλύσαν ξυνοσπερῶς; Ἄφες τῷ βρῦσιν νὰ ποτίσῃ πᾶσαν τῷ Οἰκεμῆνιν νὰ καλύψῃ θαλάσσης αἰρέσεων, καὶ νὰ τὰς μεταξέψῃ πρὸς θαυμασίαν γλυκύτητα. Αὐτὸς ἔχει νὰ θελαδύσῃ τῷ Προφητικῷ Κιθάρῳ τῷ Δαβὶδ καὶ τῷ Φαλπίειον, ἄδων ἄσματα καινὰ τῷ Κυρίῳ, καὶ μελωδήματα, ὑπὲρ τῷ ὄδῳ τῆ Μωσέως, καὶ τῆς Μαρίας τῷ Χοραυλίῳ. Πρὸς σύγκρισιν τῆς μελωδικῆς καὶ θαυμαστῆς αὐτῆς Κιθάρᾳς, θέλωσι λογιθῆ μῦθος ἄχρηστος τῷ Ὀρφείῳ αὐδῶντα μελωδήματα. Οὗτος ἄσεται τῷ πνευματικῷ καὶ κρανίον μελωδικῆς. Οὗτος τὰς Χερεβικὰς ὕμνας μιμήσεται. Οὗτος ἐρδοτομήσει τὰ τῆς Πίσεως δόγματα, καὶ σκλητόσει πάσης αἰρέσεως ἄεσροφῶν καὶ λοξόπτη. Ὄταν ἐξύπνησεν ὁ γέρον, ὅπῃ εἶδε τῷ ὄπτασίῳ ταύτῳ, καὶ ἀπεκαλύφθη τὰ δαύρηται, εἶπε πρὸς τὸν Ἅγιον ταῦτα. Ὡ τέκνον τῆς ὑπακοῆς τῷ Χριστῷ, ἀνοίξον σε τὸ σῶμα, ἐκ ἐν ὄραβολαῖς, ἀλλ' ἐν ἀληθείᾳ, ἐκ ἐν αἰνίγμασιν, ἀλλ' ἐν δόγμασι. Λάλησον λόγους, ὡς ἔγραφε τὸ Πνεῦμα ἐν τῇ καρδίᾳ σε. Ἀνῆλθες εἰς τὸ ὄρος τὸ Σίναιον τῷ ὄπτασιῶν τῷ Θεῷ καὶ ἀποκαλύψων, καὶ ἐπιπένας εἰς αὐτὸν ἕως σφόδρα. Νῦν ἐν ἀείδει εἰς τὸ τῆς Ἐκκλησίας ὄρος, καὶ κήρυξον ἀγγελιζόμενος τῇ Γερασάλῃ. Εἰς ἔχρη ὑψωσον φωνῶν, ὅτι δεδοξασμῆκα μοι ἐλαλήθη θεῷ σὲ ὡδὴ τῆς Θεομήτορος, καὶ συγχώρησόν μοι ὅσα σοι ἔπταισα, ὅτι ἄπο τῷ ἀγνωσίῳ με σὲ ἐμπόδισα. Τότε λοιπὸν ἀρχῶν ποιήσας ὁ Γωάννης τὰ μελίρρυτα ἄσματα, ἐφαίδρυνε τὰς Ἐκκλησίας τούτων, καθὼς πᾶς ὡς ὅπῃ εἶδε τῆς λόγους καὶ τὰ ποιήματα, ἡμπορεῖ νὰ καταλάβῃ. Ὅπως ἐν πολιτολόμῳ ὁ Ἅγιος ἐν ἐναρέτῃ καὶ θαυμασιωπάτῃ ἐξαγωγῇ, καὶ πολλὰ συγγραμματα καταλελοιπῶς καὶ τῷ Εἰκονομάχων, καὶ σωπάζας Κανόνας παύν ὡραίως, καὶ Ἰδιόμελα παναρμόνια, καὶ ἑτέρας Λόγους Πανηγυρικὰς, εἰς αἶνον καὶ ἐγκώμιον τῆς ὑπεραγίας Θεοτόκου, ἀπαύσατο ἐν Κυρίῳ. Ὡ, ἡ δόξα καὶ τὸ κράτος εἰς τὰς αἰῶνας. Ἀμήν.

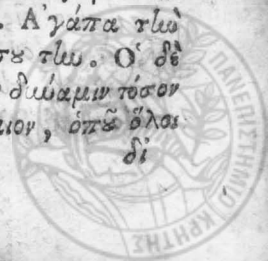
Θ Α Τ Μ Α, ΙΑ΄.

Περὶ τῆς Βασιλείας τῆς Φραγκίας. ἧς τὰς κεκομμῆκας χεῖρας ἰάψδωσεν ἡ παντοδύναμος Δέσποινά.

Η Τον εἰς τῷ Φραγκίῳ τῆς Βασιλέως χηροδύμῳ ἄπο τῷ πρώτῳ γυναικῆ, με τῷ ὄποιῳ ἐκαμῆ εἷνα θηλυκὸν παιδί πολλὰ ὡραιότατον, καὶ τὸ ὀνόμασε Μαρίαν. Ὅς τις ἦλθεν εἰς δεύτερον γάμον, καὶ ἐπῆρε τῷ ὡραιότεραν γυναικῆ, ὅπῃ νὰ δεισικετο εἰς τῆς τύπες τε. Ἡ ὀποία ὅσον ἦτον εὐμορφος εἰς τὸ σῶμα, ὅσον ἦτον εἰς τῷ ψυχῇ ἄχρηστος. καὶ ἐξόχως ἐκυριόετο τούτων ὑπὸ τῷ φθόνῳ, ὅπῃ ποσῶς δὲν ἠθέλε νὰ ἀκῆσῃ πᾶς ἦτον ἀλληποδὲς ὡραιότερῆς. Καὶ βλέπυσα τῷ προγονῷ τῆς, πῶς εἶχε κάλλος θαυμασίον, συνέλαβεν εἰς τῷ καρδίᾳ τῆς τὸν ἄββολον, καὶ ἐγύρδε ἔσπον νὰ θανατώσῃ ἄπο τὸν φθόνον τῆς τῷ ἀδύθυτον κόρῳ, καὶ νὰ μὴ ἄλλῃ ὡραιότερη ἄποταύτῳ. Ὄταν ἐν ὑπῆλθον εἰς ἄλλῃ Χάραν ὁ Βασιλέως καὶ ἀναγκάσαν ὑπόθεσιν, ἦρσεν ἡ πάντολ-

μος καιρόν ἐπιθήσειον νὰ τελέσῃ τὴν φθοραὴν τῆς ἐπιθυμίας. Ἐσώιτυχεν εὖα
 πισὸν δέλον, ὅπῃ εἶχε θάρρος πολὺ μετ' αὐτῆ, καὶ λέγειτε. Μίαν χάριν θε-
 λω νὰ μὲ κάμῃς κρυπτός, νὰ μὴ τὸ μάθῃ τις, καὶ ἐγὼ νὰ σὲ δώσω τόσα
 χαρίσματα, ὅπῃ νὰ θῆς πρῶτος εἰς τὰ Βασίλεια. Ὁ ὅποιος ἐτάξε μεθ' ὅρκου
 νὰ τελέσῃ τὸ προσαγγέλλον. Ἡ δὲ εἶπεν αὐτῷ. Ἡ πρῶτη γυνὴ ὅτι εἶχον ὁ
 Βασιλεὺς ἐκαμῆν αὐτὴν τὴν θυγατέρα ὄχι μετ' αὐτῆ, ἀλλὰ μὲ ἄλλον τινὰ κακό-
 ἔστονον ἀνδραπον, ὃς τὸ ὡς μοιχείας θύνημα κάμνει ἔργα ἄτοπα καὶ αἰχμηῆς πε-
 πληρωμῆα, καὶ ἐὰν ἀκροζήσῃ, ἔχει νὰ ἐνδοκίῃσῃ τὸν οἶκόν μου. Παρακαλῶσε
 γυν, ἐπαρέ τὴν αὐγεῖον, καὶ εἶπέ τῃ πῶς τὴν υπάγεις εἰς ἀμβόλι νὰ σιελαιίσῃ, καὶ
 σὺ θανάποσέ τὴν εἰς ἔρημον τόπον, καὶ κρύψαι τὴν, νὰ μὴν ἀκῆσῃ τινὰς φερίτε.
 Καὶ ὃς σημεῖον ἀφόδῳς μαρτυρίας, κόψαι τὰς χεῖράς τῆς, νὰ μὴ τὰς φέρῃς. Ὁ
 γυν ὑπρέτης ἐτάξε νὰ πληρώσῃ τὸν πόδον τῆς καὶ ἠτοιμάσῃ ἀφ' ἐσπέρας μὲ εὖα
 συγγῆτες καὶ φίλον πισόν. Τὸ μεσόνυκτον ἐξύπνησεν ἡ Βασίλισσα τὴν κόρην, καὶ
 λέγει τῆς. Ὑπάγε, Μαρία μου, μὲ τὰς ἀνδράπες τέτας εἰς τὸν δεῖνα τόπον, ὅπῃ ἐρ-
 χομαι καὶ ἐγὼ εἰς ὀλίγῳ ἄραν, νὰ φερίθῃς βαδῶν. Οὕτω γυν ἐπῆραν τὴν κόρην, καὶ
 ἐπήγασιν εἰς μακρῶν καὶ ἔρημον τόπον, ὃς ἐν ἐκατάλαβε τὸν δόλον, ὅτι ἦτον ἐν φυ-
 σίως φρόνιμη. Ἐσύκασεν ἔν τὰ ὄμματα πρὸς τὸν Οὐρανόν, καὶ μὲ δακρύων προ-
 σήυξατο, λέγῃσα. Δέσπονα Θεοῦ, ἀλλὰ ἐλπίδα καὶ βοήθειαν δὲν ἔχω, παρέξ
 τὴν χάριν σου, καὶ σὺ ἀπαπόδωσον τὰς ἐχθραίνοντας με ἀδίως. Λέγῃσιν αὐτῇ οἱ
 ὑπρέται, Μὴ κλαίῃς, καὶ δὲν φοβάσαι νὰ πάθῃς κακόν. Διὰ λόγους μας. Ἡ δὲ εἶπε.
 Διατί φέδεδε; ἡ μὴ γὰρ με μὲ ἐξηπάσῃ, καὶ παραδώσῃ εἰς τὰς χεῖράς σας
 νὰ με θανατώσῃτε, ἀμὴν ἐλπίζω εἰς τὴν ἐλπίδα τῆς ἀπελπισμένων νὰ πληρώσῃ τὴν
 ἀνομίαν σας. τί θέλετε παρεμπαρῶς; ὁ τόπος εἶναι ἔρημος νὰ κάμῃτε τὸ πρόσαγ-
 μα τῆς κυρίας σας. μὴν ἀδρακαλῶσας μὴ μὲ φονδέσῃτε ἔξαφνα, ἀλλὰ ὁμολο-
 γήσετέ μοι, νὰ παραδώσω καὶ προσδοχῆς τῶ Δεσπότη τὸ πνεῦμά μου. Οἱ δὲ εἶπον
 αὐτῇ. Καλὰ τὸ ἐγνώρισες, ὅπῃ νὰ μὴ μᾶς ἠδελος ἀκολοθήσῃ, ὅτι αὐτὴ μᾶς
 ἐπρόσασε, καὶ ἐτάξαμεν νὰ σὲ θανατώσωμεν. Ἡ δὲ εἶπε. καὶ δὲν φοβάδε τὸν Θεόν
 νὰ μὲ φονδέσῃτε ἀδικα; δὲν ἰξόριστε, ὅτι ἡ χάρις τοῦ δὲν ἀφίνει ὡς δίκαιος Κεῖτῆς
 τοῖα ὑτὼ πρᾶξιν κρυπτῶν, καὶ ἀπαίδετον; ἀλλὰ νὰ τὴν ἐκδικήσῃ καὶ εἰς ἐσῶς, καὶ εἰς
 αὐτὴν αὐσηρότατα, ὅτι μὴτε ἐκείνῳ, μὴτε ἐσῶς ἠδίκησα πώποτε; ἐὰν θέλετε
 νὰ λείψετε ἄπο τὴν τοιαύτῳ ἀδρανομίαν, ἀφήτε με εἰς τὸν ἔρημον τόπον, καὶ εἰ-
 πέτε τῆς πῶς με ἐφονδέσατε. ἐδῶ δὲν εἶναι τινὰς νὰ μὲ φερίποιθῇ, καὶ ἀποθαι-
 νῶ ἄπο τὴν πείναν, καὶ μὴ μιᾶτε τὰς χεῖράς σας εἰς τοιαύτῳ μαιφονίαν. Αὐτὰ καὶ
 ἀλλὰ φερίσῃτε λέγῃσα μὲ δακρύων, τὴν ἐσυμπόνεσαν, καὶ εἶπον αὐτῇ. Ἡμεῖς
 σὲ λυπέμεδον, καὶ σὲ ἀφίνομεν ζωντανῶν. ἀμὴν ἐκεῖνη μᾶς εἶπε νὰ τῆς βασῆμεν
 τὰς χεῖράς σου, νὰ πληροφορηθῇ τὸν θανάτὸν σου, καὶ ἐὰν δὲν κάμωμεν τὸν λόγον τῆς,
 μᾶς θέλει κακοποιήσῃ. ἀμὴν αὐτὴ σὲ ἀφίτωμεν καὶ ζωντανῶν, τὰ θηρία σὲ φάγω-
 σιν. Ἡ δὲ ἀπεκρίνατο. Πικρὸς εἶναι καὶ ὁ σῶς θάνατος, καὶ ὁ ἄλλος, ἀμὴν καὶ ἔχω
 παρηγορίαν πῶς με φάγῃσι θηρία, καὶ ὄχι ἀνδραποι, καὶ εἶσε ἀνδρῶν καὶ ἰσὶ
 ἀληθινῶν Θεῶν καὶ Κεῖτῶν τῶ ἀπάντων, μὴ με φονδέσῃτε. ἐπειδὴ δὲ λέγετε, ὅτι
 τῆς ἐτάξετε τὰς χεῖράς μου, κόψετε τὰς, νὰ τὰς ἰδῇ, νὰ χαρῇ, καὶ ἐμῶν ἀφήτε ἐδῶ
 νὰ ἀποθῶν ἄπο τῆς πόνος. Οἱ δὲ ἔσερξαν, νὰ τὴν ἀφίτωσιν ζῶσαν. Τότες αὐτὴ ἡ
 παλαίπαρος, ὃς νὰ φύγῃ τὸν θάνατον, φέτει τὰς χεῖρας εἰς εὖα κλάδον, καὶ τὰς ἐ-
 κείνην

ποσαν δὲ τὴν φώλησιν μὲ βόπον πιδέξιοι, καὶ τὰς ἐπήγασι τῆς βασιλείας, ἢ ὅποια τὰς ἐδάσε δαρεάς καὶ χαερίσματα ἀναείθμητα. Ἡ δὲ παλαίπαρος κόρη ἐμει-
 πον εἰς ὀδυῦν ἀνείκασον, καὶ δὴ εἶχεν ἄλλω θραπέειαν εἰς τὰς δευμιτάτες πό-
 πης, μόνον τῆς Παναγίας τὸ ὄνομα, τὴν βοήθειαν τῆς ὁποίας ἐπεκαλεῖτο μὴ δα-
 ρύων καὶ πίσεως. Ὄφρον ἔκ ἀπέτυχε τῆς αἰτίας, ἀλλὰ νόσει τὴν παναγάθη
 Θεὸς ἔτυχε βοηθείας τοιαυτοῦτως. Εἰς νέος ἀρχὴς ἐκωλύγα εἰς ἐκεῖνα τὰ μέ-
 ρη ἡὸς ἐνὸς Δακός, καὶ πλάσιος Ἀρχωντις, καὶ ὀδηγία Θεὸς ὑπῆγε πλησίον ἐκεί-
 νη τὴν δάσιν, καὶ ἀκούοντες τὸν ἀσθελεῖτον θρώων, ἐγύρυσαν ἕως ὅταν τὴν ὀρήκασι.
 καὶ θαυμάζοντες τὴν συμφορὰν, καὶ τὸ κάλλος τῆς, ἠρώησαν τὴν ὑποδισιν, καὶ αὐτὴ
 εἰπὼν ἀπεκρίνατο, μόνον ἔκλαιε ζήτησα βοήθειαν. Ὁ δὲ Ἀρχων εἶπε τὰς ὑπηρε-
 τας. Καίρος δὲ εἶναι γὰρ τὴν ἐρωτῶμεν, ἀλλὰ ἐπειδὴ ὁ Κύριος μᾶς ἀδήγησεν ἐδῶ
 ἀπὸ λόγου τῆς, ἐπάρτε τὴν ὀπιδέξια γὰρ τὴν ἀπαγωγὴν εἰς τὴν χώραν. Οὕτω γὰρ
 ποιήσαντες, τὴν ἐπελεποῖδη ὀπμιελῶς μὲ βότανια καὶ ἰατρικὰ φάρμακα, καὶ ἐπαυ-
 σαν οἱ πόνοι τελείως, θαυμάζοντες πάντες τὴν παλατιῆ τὴν σοφίαν, ὅπως εἶχε, καὶ
 αἰραιότητα. καὶ αὐτὴν πολλὰκις ἠρώηεν τίος ἦτον θυγατέρα, καὶ ἔδει ἐκὼσαν
 τὰς χεῖράς τῆς, καὶ αὐτὴ δὴ ἠθέλει γὰρ τὸ ὀμολογήσῃ. Ἀπὸ ταῖς καλαῖς τῆς γὰρ
 παῖδας καὶ ὀδμηκίῳ τῆς ὄφιν καὶ ὀραιότητα τὴν ἠγάπησεν ὅς ὄλις τῆ τῆς καρδίας ὁ
 νέος, καὶ λέγει τὴν Δακός μίαν ἡμέραν. Πάτερ μου, γνωρίζω πῶς μὲ ἀγαπᾶς, καὶ
 ὀφθαλμῶσε γὰρ μὲ κάμης τὴν χεῖρ τούτῳ. Ἡμεῖς εἰμεδεν πλάσιοι, καὶ δὴ
 χρεῖα ὀμειδεν φάρμακα. Ὅταν θέλει ὁ πλάσιος γὰρ ὑπανδρῶθῃ, ἀρίπει γὰρ
 μὴ γυροῖν ἄλλο, μόνον γυναικὰ γὰρ τὴν ἀρέσῃ. Τὰτο θέλω καὶ ἐγὼ γὰρ κάμη εἰς
 ἐμὴν τὸ κράτος σε, γὰρ πάρω τὴν κόρη, ὅπως ἦν εἰς τὴν ἔρημον, καὶ δὴ χρεῖα ὀ-
 μοῖαι δὴ τὴν δέλδισιν τῶν χερῶν τῆς. Ὁ Δεξὸς ἀπεκρίθη. Ἡμεῖς ἠμποροῖμεν γὰρ
 πάρωμεν οὐδὲ Ἀυθεντὸς ὀμοῖα μας θυγατέρα, καὶ σὺ θέλεις γὰρ πάρῃς αὐτῶν,
 ὅπως δὴ εἶναι τόσον πῶς εἶναι ἄχειρος, ὅσον ὅπως δὴ ἰξόδρομῳ εἰάν εἶναι τινὸς
 ἀρροῖνε παιδί, καὶ θέλει εἶσαι αἰχρῶν μας. Ὁ δὲ εἶπε. Πάτερ μου, αὐτὸ δὴ
 ἠμπορεῖ γὰρ εἶναι. ὅτι τὸ κάλλος, ἢ γνάσις, ἢ παιδῶσις, καὶ αἰ τᾶξεις αὐτῆς,
 τὴν μαρτυροῖσιν δὴ τὸ αἶμα Βασιλικόν. Ἀμὴν εἰάν ἦτον καὶ τὴν μικροτέρη ἀνθρώπου παι-
 δί, ἐγὼ τὴν θέλω. καὶ αὐτὴ δὴ τὴν πάρω, ἐπ' ἀληθείας ἄλλω δὴ πέρω, καὶ θέλει
 περάσει ἢ ζωὴ μου μὲ λύπῳ ἀνείκασον. Ἰδῶν ἔν ὁ Δεξὸς τὸν πόθον τῆ νέος, ἐσυγ-
 κατέβη, καὶ ἐκάμην τὰς γάμης μὲ χαρᾶς πλεσιώτατα. Ὁ δὲ Βασιλεὺς ὁ πατήρ
 αὐτῆς ἦτον εἰς θλίψιν ἀσθελεῖτον, μὴν ἰξόδρωτας πᾶ γὰρ εἶναι ἢ θυγατέρα
 τῆς, ἔδει ἢ βασιλίσα τῆ εἶπεν, ὅτι ἔφυγε κρυφῶ μίαν νύκτα, καὶ δὴ ἰξόδρε τι
 ἔγινεν. Ὁ δὲ ἐθρώει ἀπαρηγόρητα, καὶ εἶχεν ὑποψίαν εἰς τὴν βασιλίαν, ἀμὴ
 δὴ ἐφανέρωσε τὴν γνώμην τῆς, ἕως γὰρ μάθῃ τὸ βέβαιον. Ἐστειλον ἀνθρώπους εἰς
 φάρμακον τόπως γὰρ ἐρεύνησεν. Ἐγραφε καὶ φάρμακα γὰρ σωμαχθεῖσιν οἱ ἠγε-
 μόνες καὶ Ἀρχοντες τῆ Πιερίας τῆς, γὰρ κάμωσιν Ἰπποδρόμιον, ἔδει γὰρ λάβῃ ὀλί-
 γων χαρὰν, γὰρ μὴ τὸν θανατῶσῃ ἢ θλίψις. Ἰππῶν ἔν ὁ ὀσεισμός ἔτος καὶ εἰς τὸν τό-
 πον, ὅπως ἦτον ἢ θυγατέρα τῆς. Καὶ θέλων ὁ Δεξὸς γὰρ καβαλιώσῃ, δὴ τὸν ἀφῆκεν
 ὁ ἡὸς αὐτῆς, λέγων. Πάτερ μου, δὴ εἶναι φέρον γὰρ βασιλεύσῃ γέρον ἂν
 ποσαὺτῳ ὀδδοροῖαν, μόνον ἀναπαύε, καὶ ἐγὼ γὰρ ὑπάγω ἀντὶ σε. Ἀγάπα τὴν
 συμβίον μου, ὡς καὶ ἐμὴν, καὶ εἰάν γενήσῃ πρὸν ὀπμιελῶς τῆς. Ὁ δὲ
 Δεξὸς τὸν νυχήθη, καὶ ὀ χαερίσῃ. Καὶ πορῶθῃς, ἔκαμῃ μὲ τὴν θείαν δῶμα μὲν τόσον
 ἀνδρειομῶνας φάρμακον, καὶ ἠρώηκα ἔπαθλα εἰς ἐκεῖνο τὸ Ἰπποδρόμιον, ὅπως ὄλοι
 δι

Ἰὴ αὐτὸν ἐσωτύχων, αὐτὸν δέφμεν καὶ ἐγκαμίαζον. Ἡ δὲ ποιηρὰ βασιλιτσα
 τὸν ἀρέχθη, καὶ προσκαλέσασα τὸν δέλον αὐτῆ, τὸν ἠρώτησε, πόθεν ἦτον ὁ
 Αὐθρότης τε, καὶ εἰσε γυναικα, καὶ ἄλλα ὁμοια. Ὁ δὲ δέλος τῆς εἶπε καταλεπτῶς
 ἅπαντα. Πῶς ἦυρον εἰς οὐα δάσος μίαν χερὲς χεῖρα, καὶ τὴν ἐπῆρε, καὶ τὰ ἐπι-
 λοιπα. Τέλος πάντων τῆς εἶπεν, ὅτι αὐτὴ τὴν ἄραν ἤλθασιν ἀπὸ τὸν Πατέρα τε
 γεάμματα, ὅτι ἡ γυνὴ τε ἐχρήνησε δύο παιδία ἀρσενικά, καὶ νὰ μὴν ἔχη τιὰ
 σῆνοιαν. Τότες ἡ κακὴ καὶ ποιηρὰ στείλαβε πόνον, καὶ ἔτεκεν ἀνομίαν. Εφιλολά-
 ρησε τὸν ἀνδραπον, καὶ τὸν παρικάλεσεν, ὅταν γεάφη ὁ Αὐθρότης τε δόποκειν τῆ
 Δεκός, νὰ φέρη ἐκεῖ τὸν γεαματοκομιστῶ, νὰ τῆ ἀδραγγέλη καὶ αὐτῆ. Ὁ δὲ
 ἔπεισε νὰ τὸ κάμη. Ἀφ' ἧ γεν ἔγραψεν ὁ νέος δόποκειν τὴν παρὶ αὐτῆ, νὰ ἔχη
 τὴν φροντίδα τῆς γυναικός, καὶ ἄλλα τοιαῦτα, σφραγίσας τὸ γεάμμα τὸ ἐσελε
 μὲ τὸν δέλον, ὅς τις μὴ γινώσκων τὴν πανουργίαν, ὑπῆρχε εἰς τὴν βασιλιτσαν.
 Αὐτῆ δὲ τὸν ἐφίλδουσε πλεσιοπάροχα, καὶ λαβῆσα τὸ γεάμμα κρυφά, ἔγραψεν
 ἄλλο, καὶ εὐγαλε τὴν σφραγίδα τῆ Δεκός μὲ τὸν ὅπον ἐπιπέξιον, καὶ τὴν ἔβαλεν
 εἰς τὴν ἐδικλῶ τῆς γεαφῶ, εἰς τὴν ὁποίαν ἔγραφε ταῦτα. Πάτερ μου, γίνωσκε,
 ὅτι αὐτῆ ἡ νύμφη σε εἶναι εὐδὸς κακοποιῶ ἀνδραπε παιδί, καὶ δὲ τὰς ἀτυχίας αὐ-
 τῆς ἐλοφῶν τὰς χεῖράς της, ἀλλὰ καὶ τὰ παιδία αὐτὰ δὲ εἶναι ἐδικά μου. Λοιπὸν
 δεοκαί σε, ὡς ἀναγνώσης τὸ γεάμμα μου, νὰ τὴν θανατώσης μὲ τὰ παιδία της, καὶ
 εἰὰ δὲν ἀκίσω τὸν θανάτὸν της, αὐτῆ δὲν ἔρχομαι. Ταῦτῃ τὴν δολίαν γεαφῶν
 ἔδωκεν ἡ ἐχιδνα τῆ χαρτοφόρα, καὶ τὴν ὑπῆγε τῆ Δεκός. Ὅς τις ἰδὼν τὰ γεαμμάτα,
 διπῶρει λυπερῆτος, μὴ ἐξδραντας τὴν νὰ κάμη. Ὅσπο δαλογοζιούμος ἐσυμ-
 βελόδη μὲ οὐα τῆ δέλον πισὸν πῶς νὰ παρῆ. Ὁ δὲ εἶπεν αὐτῶ. Μὴ κάμης
 ποιῆτον ἀνόμημα νὰ τὴν θανατώσης, ἀλλὰ δός μου τὴν ἐμὲ νὰ τὴν ὑπάγω εἰς
 τὸν τόπον, ὅπου τὴν ἦυραμην, νὰ τὴν ἀφίσω ἐκεῖ, καὶ ὁ Κύριος ἄς τὴν κυβερνήσῃ
 ὡς βέλεται, καὶ ἔγω νὰ ὑπάγω νὰ εἰπῶ τῆ Κυρίῃ μου, πῶς ἐπάμαμην εἰτι μὰς
 ἔγραψεν. Ὁ λόγος ἔως ἤρесе τῆ Δεκός. Λοιπὸν λαβῶν ὁ δέλος τὴν Μαρίαν μὲ
 τὰ τένα, ἀφῆκεν αὐτὴν εἰς τὴν ἔρημον, καὶ ὑπῆγε νὰ εὕρῃ τὸν ἀνδρα της. Αὐτῆ δὲ
 ἡ πτωχὴ καὶ ἄπορος ἔμεινε εἰς ἐκεῖνον τὸν ἄβατον τόπον, μὲ πολλὴν ἀθυμίαν καὶ
 θλίψιν ἀποδραμύθουτον ἐκδεχομένη τὸν θάνατον. Κλαίονσα γὰρ, καὶ ὀδυρομένη
 εἶδεν οὐα μονοπάτι, καὶ λαβῆσα τὰ παιδία εἰς τὰς ἀγκάλας της, ὡς ἐδωῆτο,
 περπατῆται τὸν δρόμον, ἕως ὅπου ἔφθασεν εἰς οὐα σπήλαιον, ὅπου ἀσκητῶν οὐα
 ἐρημίτης, ὅς τις ἰδὼν αὐτὴν ἐνόμισεν ὅτι ἦτον φαίτασμα τῆ ἐχθρῆ. Ὅταν δὲ
 ἤκουσε τὰ πάθη της ἐλυπήθη, καὶ ἀφῆκε αὐτὴν εἰς τὸ σπήλαιον, ὑπῆρχε εἰς ἄλλο
 τόπον. καὶ καθ' ἐκάστῃ ἐμάζωνεν ἀπὸ τὰς ρίζαις καὶ χορτάρια, ὅπου ἔβωγε καὶ
 αὐτὸς, καὶ τῆς ἔφερε, καὶ ἔβρωτο μετ' ἐκεῖνα, ἢ μάλλον εἶπεν μὲ τὴν θείαν δύ-
 ναμιν. καὶ ἐπέρασεν ἡμέρας. Ἐπειτα λαβῶν τὰς ὑπηρετίας, εἶπεν. Ἀς
 θῶν τὰ θρόνα ἐκλαυσε πικρῶς. Ἐπειτα λαβῶν τὰς ὑπηρετίας, εἶπεν. Ἀς
 ἐπάγωμην νὰ γυρῶσάμην τὸν τόπον ἐκεῖνον, καὶ ἐλπίζω εἰς τὴν Πανάχατον Θεο-
 τόπον, τὴν ὁποίαν ἡ πτωχὴ ἐπικαλεῖτο πάντοτε, ὅτι καθὰς τὸ παρῶτον τῆς ἐβοήθη-
 σε, νὰ τὴν ἔχη καὶ τώρα φυλαγμένη. Τὴν νύκτα ἐκεῖνῃ φαίνεται ἡ Παναγία εἰς
 τὸν ὕπνον τῆς Μαρίας, καὶ λέγει της. Αὐτίον ἔρχεται ὁ πισὸς σε ἀνὴρ νὰ σε πά-
 ρῃ, καὶ πλέον βάσανος νὰ μὴ σὲ ἐγγίσῃ ἀπὸ πόρα καὶ ἐμπαροδῆ, καὶ τὴν ἱσαμονῆν
 σε, καὶ δὲ τὴν πίσιν ὅπου μὲ εἶχες, καὶ μὲ ἐκραζες βοῆθὸν εἰς τὰ πάθη σε, νὰ
 παύσῃν αἱ θλίψεις, καὶ αἱ λύπαι σε νὰ σρέψῃν εἰς αγαλλίασιν. Ἡ δὲ ἀπεκρίνατο.

Εὐχαριστῶ, καὶ προσκυνῶσα, Κυρία μου, ὅτε δὸν μὲ ἐγκαταλείπεις. Ἀμὴ πῶς
 νὰ ἰδῶ τελείαν χαρὰν, ἕως νὰ θείσκωμαι χεῖρας χεῖρα; ὅμως δὸν ἀπειπί-
 ζομαι ἢ ἀμαρτωλὸς, ἀλλὰ θάρρῶ εἰς τὸ ἐλεῶσθε νὰ με δώσης καὶ θεωροπέ-
 ραν βοήθειαν. Ταῦτα λέγῃσα ταπεινὰ τῷ χήματι, ἤκουσε τῷ Βασιλισσῶν τῷ
 Ἀγγέλων, καὶ λέγει τῆς. Λάβε τὰς χεῖράς σου, καὶ ἐμὲ Τίε καὶ Θεὸν βοηθεῖα καὶ χά-
 ριτι. οἱ γὰρ ἀγαπῶντές με, καὶ πεποιστοίτες ὅτι τῇ σκέπη μου, ἐκ ἐλαττωθήσονται
 παντὸς ἀγαθῆ. Ταῦτα εἰπῆσα, ἔβλεπε ἢ γυνὴ τετραπαύρμη. Ὁ Θεὸς ἄπο τὴν
 χαρὰν τῆς ἐξύπνησε, καὶ βλέπει (ὡ τῷ μεγίστων θαυμασίων σου Δέσποινα) καὶ
 ἦτον ἢ ὀπτασία ἀληθινή. Τίς δύναται νὰ εἰπῇ τῷ ἀγαλλίασιν ὅτε ἔλαβε,
 καὶ τὰς πρὸς τῷ Παναγίᾳ εὐχαριστίας; Ὁ λῶν τῷ ὀπίλοιπον νύκτα ἐπέρασεν
 εἰς προσόχας καὶ γονυκλισίων, λέγῃσα τὸν Ἀρχαγγελοῦ ἀσπασμόν, καθὼς
 εἶχε πάντα σωθήθειαν νὰ λέγη μετ' ὀλαβείας καὶ κατανυξέως. Ἀφ' ἑξήμερω-
 σεν, ἤκουσεν αἰθράτων σιωμιλίας. καὶ ἐξελθῆσα βλέπει τὸν ἀνδρα τῆς, ὅς τις
 ἰδὼν αὐτῷ ἐκλαυσεν ἄπο τῷ χαρὰν τε. Ἡ δὲ εἶπεν αὐτῷ τὴν θαυματουργίαν
 ἐπιδείξασα τὰς χεῖρας αὐτῆς, τὰς ὁποίας ἰδόντες ἐξέστησαν. καὶ δοξάζαντες τὴν
 εὐεργετίδα, ὑπέσφραν εἰς τῷ Χώρῳ, καὶ προσάζει ὁ Ἄρχων νὰ ἑορτάσῃν
 τῷ Ὑπεραγίᾳ ἡμέρας ὀκτὼ μετὰ πολλῶν ἀγαλλίασιν. Ὅσοι ἤκουσαν τοιαύτης
 τερατουργίας ἐξεπλήττοντο. Μὲτὰ ταῦτα ἐξετάζοντας ὁ Δεξ' εἶπε τὸ δόλιον γράμ-
 μα, ὅτε ἔγραφε νὰ τὴν θανατίσῃν, εἶπεν αὐτῷ ἡ Μαρία. Ἐὼς τώρα ἐκρύπτε-
 μαν, καὶ δὸν ἠθέλα νὰ φανερώσω τίς εἶμαι. ἀμὴ ἐπειδὴ εἶναι θέλημα Θεοῦ, νὰ
 σὰς τὸ εἰπῶ. γινώσκετε ἐν ὅτι εἶμαι θυγατέρα τῆ Βασιλεύσσης, καὶ ὅσα ἐπα-
 θα, μετὰ τῆ ἐκαμῆ ἢ βασιλισσα. ἀλλὰ ἢ Οὐρανίος Ἄνασσα ἢ Μήτηρ τῷ ὀρφανῶν
 (δύλομηδύον τὸ ὄνομά της) με ἐλύθησεν ἄπο ἐλα τὰ λυπηρά. δὸν τὸ ἀμολόγη-
 σα πρότερον, εἶπε νὰ μὴ με ἰδῇ ὁ Πατήρ μου, νὰ ἄποθαίνῃ ἄπο τὴν θλίψιν. ἀμὴ
 πῶρα, ὅτε ἐκαμῆ ποσάυτης ἀσπλαγχτίαν ἢ Μήτηρ τῆς ἐλεημοσύνης, σείτετε
 γράμμα, ἕως νὰ ἐτοιμαθῆμην καὶ ἡμεῖς νὰ ὑπάγωμην. Ταῦτα ἀκούσας ὁ Δεξ',
 ὅτε εἶχε τῷ λύπῳ, πῶς δὸν ἔξορσε τὸν πατέρα τῆς, ἔλαβε πολλὰ ἀγαλλία-
 σιν, καὶ πάντες τῆ Παλατίε. Ἐξόχως δὲ ὁ αὐτῆς ὕψωσε τὰς χεῖρας πρὸς τὸν
 Οὐρανόν, λέγων. Εὐλογητὸς ὁ Θεός, ὅτε με ἠξίωσε νὰ λάβω γυνὴν τὴν κυρίαν
 μου. Τότε τὴν προσκυνήσων ἅπαντες ὡς Βασιλισσῶν, καὶ σείλαντες γράμμα τῷ
 πατρὶ αὐτῆς, ἐκίνησεν καὶ αὐτοὶ τὴν τρίτην ἡμέραν. Φθάσαντες δὲ εἰς τὴν Φραγ-
 κίαν, προὔκλιψεν αὐτῆς ὁ Βασιλεὺς, καὶ δραμῶν, ἔπεσεν ὅτι τὸν ἐράχλον
 αὐτῆς, καὶ κατεφίλει μετὰ δακρύων. Ἡ δὲ κατραμῆθη τὴ γυνὴ ἐκρύφθη, εἶπε νὰ μὴ
 τὴν εὐρῇ ὁ Βασιλεὺς. ἀλλ' αὐτὸς ἐξέτασε, καὶ ἐρόνησεν ἀκριβῶς, ἕως ὅτε τὴν
 πῦρε, καὶ ἄφας μεγάλῳ πυρκαϊᾷ ἐν μέσῳ τῆς Πόλεως, τὴν ἐκατεκασεν ἄπως,
 ὅτε μὴτε κόκκαλον εἴμεινε. Τῇ ἐπαύρειον ἔσεφε τὸν γαμβρόν αὐτῆ Βασιλέα. Καὶ
 ἐλθὼν ὁ Δεξ' εἰς τὴν χαρὰν τῆ γῆ αὐτῆ, καὶ πάντες οἱ συγγενεῖς καὶ φίλοι τε, ἐπέλε-
 σαν ἑορτῶν χαρμόσυτων τῇ Ἀειπαρθένῳ Θεοτόκῳ. Κτίζοντες δὲ καὶ Ναὸν θεωρο-
 μων εἰς τὸ ὄνομά της, ἐορτάζον πάσας τὰς ἑορτὰς αὐτῆς. ἀμὴ εὐχαίρετος τὴν ἡμέ-
 ραν, ὅτε ἐθεράπευσε τὰς χεῖρας τῆς Βασιλεύσσης. Εἰς τὴν ὁποίαν ἑορτὴν ἐκαμῆ
 πολλὰς ἀεργεσίας ποιήτων, καὶ ὀρφανῶν, καὶ ἄλλαις ἀγαθοεργίαις εἰς φοραῖς, ἐν-
 θυμωμένη πάντοτε τὴν μεγίστην εὐεργετίαν, ὅτε τῆς ἐκαμῆ ἢ Πανάχωντος. ἀμὴ
 ἐπάνω εἰς τὰς ἄλλαις ἀρεταῖς ἐποτίμα τὴν ἐλεημοσύνην, καὶ δὸν ἐκπαρέξω ποτὲ
 νὰ κάμνη ψυχικὰ καὶ σωματικὰ τῶς θεομηδίας. μὴτε ἀφίκε καμίαν τῆς δόξης
 δῶση

δῶν ἢ πρὸς τὴν χεῖρα τοῖς πόνησι, ἀλλ' αὐτὴ ἰδιοχείρως τὰ ἔδιδε, λέγουσα. Ἐπειδὴ δὲ εἶναι ἐδικὰ μὲ αὐτὰ τὰ χεῖρα, ἀλλὰ τῆς Οὐρανίας Βασιλείας; ὅτῃ δὲ πολλὴν τῆς δαυλαγχνίαν μὲ τὰ ἐχάρισε, δὲ εἶναι ἄρετον νὰ οὐκ ἔεν ποτὲ εἰς ὁποῖαν τῆ δαυλαγχνίαν ἢ ἐλεημοσύνας πονήτων. μάλιστα ὅτῃ ἢ τὰ ἀγαθὰ αὐτὰ δὲ εἶναι ἐδικὰ μὲ, ἀλλὰ δωρεαῖς τῆ παναγάθῃ Δεσπότη Χειρῶ, ἢ ἄρεται νὰ τὰ δωμοιράζω τοῖς ἀδελφοῖς μὲ ἀφθονοπάροχα. Οὕτω λοιπὸν ἢ διγνώμων Βασίλισσα ἐχάρη καιρὸν πολλὸν εἰς τὸν τὸν Κόσμον τῆ ἐπίγειον Βασιλείαν, ἢ μὲ τέλος ἀπῆλθεν εἰς τῆ Οὐρανίον. ἢς ἴθροτο πάντα ἡμᾶς ἐπιτυχεῖν.

Θ Α Υ Μ Α, ΙΒ΄.

Περὶ τῆς ἐξωρυξάσης τῆς ὀφθαλμοῦ, ἵνα σωφροσύνην ἢ παρθενίαν φυλάξῃ.

Εἰς τὰς ἀρχάς, ὅτῃ ἐδέχθη τὴν Πίσω τῆ Χειρῶ ἢ Βρετανία, ἦσαν εἰς αὐτὴν τὰς θυγατέρας αὐτῶν, ἀλλὰ ἐξωδιάζαν πλεον πολλῶ, ἢ ἐκτιζαν Μοναστήρια, ἢ ἔβαναν αὐτὰς ἐκεῖ, ἢ ἐμόναζαν. Τὸν καιρὸν ἐκείνον ἦτον τῆς Ἀρχων φιλάρετος, ἢ εἶχε μίαν θυγατέρα ἔτων, ἢβ΄. Μαρίαν ὀνόματι, τῆς ὡραίας, ἢ τῆς ἑλάντας, ἢ τὴν κάμη καλοχραίαν, τὴν ἠρώπτε, δὲ νὰ ἰδῆ ἢ αὐτὴ τὴν γνώμην, ἢ λέγει τῆς. Ἐπεθύμην νὰ εἶχα ἢ ἄλλο παιδί νὰ τὸ βάλλω εἰς Μοναστήριον μὲ τὸ ἐμισόν μὲ παῖγμα, νὰ τὸ ἀφιερῶσω τῆ Δεσπότη Χειρῶ, ἢ τὸ ἄλλο νὰ ὑπανδρῶσω. ἀμὴ ἐπειδὴ ἔχω μόνον ἐσσύα, λυτῆμαι, ἢ δὲ ἰξέρω νὰ κάμω δὲ τὰ δύο. ὅμως ἐμὴ φαίνεται κάλλιον τὸ κάλλος αὐτὸ, ὅτῃ σὲ ἔδωσκον ὁ πανάγαθος Κύριος, νὰ τὸ ἀφιερῶσω ἐκείνῃ, πᾶρξ νὰ τὸ φείρῃ τῆς αὐθραπος. ἢ εἰα κάμης ταῦτῃ μὲ τὴν βελῶ, θέλεις τιμηθῆ δὲ τῆς αὐθραπος εἰς τὸν Κόσμον, ἢ εἰς Οὐρανὸς ὡδὲ τῆ Θεῶ. Λέγει τῆ ἢ Κόρη. Φρόνημα τὸ ἔχεις, Πάτερ, ὅτι πορτιμῶ ἢ ἐγὼ νὰ λάβω τὸν Σωτῆρα Νυμφίον μὲ, ὡδὲ τὸν βανήτερον Ἀρχοντα. Τότε τὴν ὀλήθη ὀλοφύχως, καὶ εἰς ὀλίγον καιρὸν τὴν ἔβαλεν εἰς οὐα Παρθενῶνα, ὅτῃ ἦσαν ἢ ἄλλαις Κολοχαῖς, ἢ δαπανήσας πάντα τὸν βίον τῆ, ἀποδόμισα Μοναστήριον, ἢ ἐκεῖ ἐμόναζε μὲ τῆς ἄλλαις ἐνάρεται. Ἐβαναν δὲ ἢ ἔτεροι Ἀρχοντες τῆς θυγατέρας αὐτῶν, ἢ ἐσαματῆσαν ἐκεῖ, ἔας νὰ ἔλθῃ εἰς ἡλικίαν νόμιμον, ἢ τότε τῆς ἐρωτῆσαν, τί ἐποκεινάσι, ἢ ἄλλαις ὀρέγωντο τῆ τᾶξιν, ἢ ἐκροῶντο, ἢ ἄλλαις πάλιν ἀνδραβείς ὑπανδρῶντο. Τότε ἦτον εἰς ἢ γερμῶν, ὅτῃ ὤριζε τὴν Χώραν, Ρινάρδιος ὀνόματι, ἄσωτος πολλὰ εἰς τὴν πολιτείαν ἢ ἀκρατῆς, ὅς τις εἶχε μίαν θυγατέρα ὀφθαλῶ δὲ τὴν μητέρα, τὴν ὀποῖαν ἔβαλε ἢ αὐτὸς εἰς τὸ ρήθῃ Μοναστήριον. ἢ ἢ γερμῆ τὴν ὑποδέχθη μὲ χαρᾶς, ἢ δὲ νὰ τῆ μῆσῃ τὸν ἢ γερμόνα, ἐπρόσθε ἢ ἢ ἔλθον πᾶσαι αἱ Ἀδελφαὶ νὰ τὸν χαιρετῆσαν. Ἀνάμεισον εἰς τῆς ἄλλαις ἦτον ἢ ἢ ἄωθεν Μαρία, ἢ τις βλέπεσα τὴν σολῶ τῆ ἢ γερμόνος, ἔλεξῃ εἰς τὸν νῦν τῆς. Ἀραγε, Κύριέ μὲ, νὰ ἔχη ἢ εἰς τὴν Βασιλείαν σὲ τὸσαυτῆ δόξαν ἔτος ὁ αὐθραπος; Ἐκείνος δὲ ὡς τὴν εἶδε, πᾶς τὸν ἐκοίταξεν, ἔφῃ δὲ τὴν καρδίαν ὑπο τῆ κάλλος τῆς, νομίζωντας ὅτι ἢ αὐτὴ μὲ τοιαύτῃ γνώμῃ τὸν ἔβλεπε. Ἐλάβῃ ἔν πληγῶ ἐρωτος ἀνιάθῃ δὲ, ἢ τότε μὲ δὲ ἔδειξεν εἰς τὸ φανερόν δὲ τῆς ἄλλαις τῆ γνώμῃ τῆ. ἀμὴ ἀφάντης ὑπῆρχῃ εἰς τὸ παλάτιον, ἢ μὲ

ἠλώσεως τῆς Ἡγεμονίας νὰ τὴ στείλῃ τὴν Μαρίαν, καὶ βράδην, καὶ ἰξόβρει ὅτι καὶ αὐτὴ
 ὁμοίως τὸν ἀγαπᾷ. Ἡ δὲ Ἡγεμονία ἐλυπήθη καὶ πολλὰ, καὶ μιλᾷ τε νὰ μὴ κάμῃ
 τὰ Μοναστήρια πάλιν ἀρχαίω, καὶ ὅτι ὡς αὐθεντίας τῆς Πάσης, ἐρεπετο, εἰ ἢ
 θελεν ἀκόμη πῶς ἄλλος θελεῖ νὰ πράξῃ τοῦτον ἀποπνεύργον, νὰ τὸν παρῆλθε
 ἐκεῖνος, καὶ πολλὰ ἔτερα θεάρετα λογιστὰ ἐμίμυσε. ἀλλ' αὐτὸς εἰδὲ πιστὰς τὰ
 ἐσυλλογίσθη, ὡς ἐσκοτισμὸς ὑπὸ τῆς ἔρατος, καὶ μιλᾷ τῆς δὲ ἕτερον χαρᾷ ἄλλο
 νὰ τὴ τῶ στείλῃ, ὅτι ὀρέγεται τὴς ὀφθαλμῶς τῆς πολλὰ, οἱ ὅποιοι τὸν πληγῶσαν
 εἰς τὴν καρδίαν ὅταν τὸν ἐκοίταξαν, καὶ νὰ τῶ πέμψῃ ἔξ' ἀποφάσεως, ἢ ὑπάγει
 μοναχὸς τε νὰ τῶ παρὴ βιαίας, νὰ κάμῃ μεγάλῳ ἀρχαίω τῆς Ἡγεμονίας, καὶ
 ζημίαν τῆς Μοναστηρίου ἀνεύκασον. Εἰς τὸ μέσον τῆτο, παρὸ τῆς ἀφάσεως τὸ δὲ ἕτε-
 ρον μίμυμα, ἠρώσθη τῶ κέρω ἢ Ἡγεμονίᾳ, καὶ λέγει τῆς. Ὁ πατήρ σε σὲ ἀφί-
 ρασεν εἰδὼ τῶ Θεῷ, καὶ τῆ Αἰπαρθεῖᾳ αὐτῆς Μητρὶ, μέλλον τὸν πλετόν τε, καὶ ἀ-
 πέθανε μὲ χαρὰν πολλῶν, βλέπων ὅτι ἐπαρόμοιες εἰς τὰς ἐντολὰς τῆς Κυρίας,
 καὶ κατόπι μὲ ἄλλῃ δὲ γίνεται Ἡγεμονίᾳ, μόνον ἐγὼ, δεῖ τῶ ἀρετῶν, καὶ τὸν πλε-
 τόν σε. Θαυμάζω λοιπὸν, πῶς ἔκαμες ἐκεῖνο τὸ σφάλμα νὰ κοιπέης τὸν Ἡγε-
 μόνον, ὅστις μὲ ἐμίμυσε νὰ σὲ στείλῃ, καὶ δὲ ἰξόβρει τί νὰ γῆμι; Ἡ δὲ ἀ-
 πεκρίνατο. Μητρὸς μὲ ἄλλῳ λογισμὸν τὸν ἐκοίταξα ἐγὼ, ἀμὴ ἐκείνους ἢ γνώ-
 μι ἦτον πεπονησμένη, καὶ τὸ ἔβαλεν εἰς τὸ κακόν. Ὅταν ἐν ξανασειλῆ ἀνδρω-
 πον, ἀφῆς νὰ δώσω ἐγὼ τῶ ἀπέκρυσιν, νὰ γῆμις πόσον πόσον ἔχω τὰ
 φυλάγω τῶ παρθεῖᾳ μου. Λέγει τῆς Ἡγεμονίᾳ. Βλέπε, μὴ εἰπῆς λόγον
 σκληρὸν, νὰ μὴ θυμωθῆ νὰ χαλάσῃ τὸ Μοναστήριον. Ἡ δὲ εἶπεν. Ὑπάγω εἰς
 τῶ Ἐκκλησίαν νὰ ἀπακαλέσω τὴν Δέσποιναν, νὰ μὲ φωτίσῃ νὰ δώσω τῶ
 παρθεῖᾳ ἀπέκρυσιν. καὶ αὐτὴ ἢ Αἰπαρθεῖος θελεῖ φυλάξῃ ἐμὲ, καὶ τὸ Μο-
 ναστήριον. Ἐδραμῆ ἐν εἰς τὴν αὐθεν βοήθειαν, καὶ εἰδέτο μὲ δακρύων ἐνώπιον
 τῆς Εἰκόνης τῆς Θεομήτορος, νὰ τὴν λυβῶσῃ ἀπὸ τὸν μολυσμὸν τῆς σαρκός. Μὴ τὴν
 ὄραν ἔφθασεν ὁ ἀνδραποῦς, καὶ λέγει τῆς Ἡγεμονίας τὸ αὐθεν. Ἡ δὲ εἶπεν αὐ-
 τῶ. Ἐγὼ δὲ παρὴ νὰ στείλω τινὰ εἰς τὴν ἀμαρτίαν, ἀμὴ εἰπέης, καὶ ἐὰν θέ-
 λῃ, ἄς σε ἀπολεθῆσῃ. Ὑπήγασιν ἐν εἰς τὸν Ναόν, καὶ λέγει τῆς ἀπέκρυσιν.
 Κυρία μου, ὁ αὐθεντίας μας εἶδε τὸ κάλλος σε, καὶ ἐπληρώθη τόσον εἰς τὴν καρδίαν
 ἀπὸ τῶ ἔρασιν τῆς γλυκυτάτων ὀμμάτων σε, ὅπῃ δὲ δέρισκει ἄλλῳ θεράπειαν,
 αὐθεν δὲ ἔλθῃς νὰ σὲ ἰδῇ. ἔλθῃ λοιπὸν ἐκκρίως, νὰ σὲ κάμῃ ὁμόζυγόν τε, νὰ
 ἐτιμηθῆς πολλὰ, καὶ νὰ δοξαθῆς εἰς τὸν τὸν Κόσμον. εἰ δὲ καὶ δὲ ἔλθῃς θελημα-
 τικῆ, σὲ πέρνει βιαίως, νὰ καταχλωθῆς εἰς ὄλλῳ τὴν Βρετανίαν. Ἡ δὲ ἀπε-
 κρίνατο. Ὑπάγω παρὴ τῆς Ἐκκλησίας, καρτέρησον, καὶ εἰς ὀλίγῳ ὄραν νὰ
 σε δώσω ἐκεῖνο, ὅπῃ ποθεῖ ὁ αὐθεντίας σε. Ὁ δὲ ἐξήλθε χαρῆμος, νομι-
 ζώντας ὅτι ἐσυγκατέβη εἰς τῶ γνώμῳ τῆς Ἀρχοντος. Ὁμοίως καὶ ἢ Ἡγεμονίᾳ ἐνό-
 μισε πῶς νὰ ἐνικήθῃ ὑπὸ τῆς ἐχθρῆς, καὶ καὶ πολλὰ ἐλυπήθη. Ἡ δὲ ἀλαβῆς
 νύμφῃ τῆς Χειρῶν πορθέουσα, ἐστὶ ἐμπαροθεν τῆς Ὑπεραγίας, λίγῳ σαυτε μὲ
 δακρύων. Δέσποινά μου, καλέν με ἦτον νὰ ἔχω τὴς ὀφθαλμῶς, νὰ βλέπω τὴν
 ἀγίαν Εἰκόνα σε, ἀμὴ ἐπειδὴ αὐτοὶ με ἐμπόδισαν ὄρωντες τὸν μισθόν, κάλλιον
 νὰ τὴς ἀγάλλω, παρὴ νὰ μολυῶ τὴν παρθεῖᾳ μου, καὶ τῶ χαρῆν σε θελῶ βλέ-
 πει μὲ τῆς ψυχῆς τὰ ὄμματα. Συγχώρησον μοι, Δέσποινά μου, Κυρία μου, καὶ μὴ εἰς
 ἀμαρτίαν μοι λογιθῆ ἢ ἐγχείρησις αὐτῆ, ὅτι ἔξ' ἀνάγκης γίνεται. καὶ δὲ δύο κα-
 κῶν προκειμένων, τὸ μὴ χεῖρον βέλτισον. Ταῦτα λίγῳ (ὡ τῆς ἀνδρείας καὶ

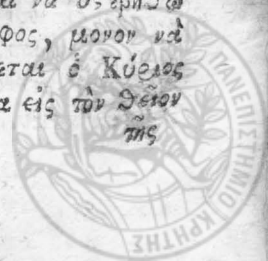
θνητότης) ὄλαίε ἀφοπρὸς τὰς ὀφθαλμὰς μετὰ μαχαίρειον, καὶ τὰς ἔβαλεν
 εἰς τὰ ἀγγεῖον. Ἐπειτα ἐφάνησε τὸν ἄνθρωπον, καὶ τὸ εἶπεν. Ἐπειδὴ αὐτὰ τὰ
 ὄμματα ἔπταισαν τὸ ἀνδρὸς σε, καὶ τὸν ἐπλήγωσαν, ἰδὲ δικαίως τὰ ἐτιμάρη-
 σα. καὶ εἰὰ αὐτὰ, καθὰς εἶπες, δύνανται νὰ τὸν θεραπεύσω, ὑπάγε, δός τετα,
 ἵνα λάβῃς ἀπὸ πᾶσαι ἀφορμῶν καὶ ἀγαθίας. Οἱ δὲ ἄφρομος ἐπῆρε τὰ
 ὄμματα, καὶ τὰ ὑπῆγε τὸ Ἐγγεμόνος, λέγων αὐτῷ καὶ τὰ ἀνῶθεν λόγια. Οἱ στίς
 ἐξέστη ἰδὼν αὐτὰ, καὶ ἠλλοιώθη θείων ἀλλοιώσει, θαυμάσας τὴν ἀρετὴν τῆς θη-
 ναίας κόρης. Μετέβαλε τὴν σαρκικὴν ἀγάπην εἰς ἀλάθειαν Πνύματος, ἐκλαυ-
 σε πικρῶς, ἐρήσῃσεν ἐκ καρδίας τὰς ἀνομίας τῆς, καὶ καταυγείστω ψυχῷ, ὑπῆ-
 γε τὰ ὄμματα εἰς τὸ Μοναστήριον, καὶ ἔδισεν ἐνώπιον τῆς ἱερᾶς Εἰκόνος τῆς Θεο-
 μήτορος, καὶ τὴν τυφλὴν ἐκεῖ πλίσσον νὰ σέκεται. Καὶ σιωπᾶς πᾶσαν τὴν Ἀδελ-
 φότητα, εἶπεν αὐταῖς. Πέσσε ὄλα εἰς προσόχῳ μὲ δακρῶν δέομαι τὰ παν-
 τοδιώμα Δεσπότη Χεῖρε, καὶ τῆς Ὑπεραγίας καὶ Ἀειπαρθένου Μαρίας αὐτῆς, νὰ
 κάμωσιν ἔλεος εἰς τὴν ἄλογομῆλῳ αὐτῆν Ἀδελφῷ, νὰ τὴν θεραπεύσωσι, καὶ εἰς
 ἔχωμην θερμότητα Πίσεως, ὑπακείε ὁ Δεσπότης, μόνον μὴ χανερῆθῆ εἰς τὴν
 καρδίαν σας, ἔτε ποσῶς ἀμφιβάλετε. Τα ἡ ἀδύνατε παρήμην, δυνάτῃ ἔστι
 ὡδὰ τῷ Θεῷ, τῷ ποιεῖν τὸ θέλημα τῆς φροβερῆσαν αὐτόν. καὶ ὡδουαλῶσας, μὴ
 πολήση καμία νὰ ἐγερῆ ὑπὸ τὴν γλῶ, ἕως νὰ τελεσιώσω τὴν θέσιν μου καὶ
 ὁ ἀνάξιος. Οὕτως εἰπὼν, ἔβαλε σάκην εἰς τὴν κεφαλῷ αὐτῆς, καὶ ἐπέτω μὲ πολλῶν δα-
 κρῶν, καὶ ὄδυμῶν. Κυρία, καὶ Δεσποῖνα τῆς Ἀγγέλου, Μήτηρ τῆς παντοδύ-
 ναμος Θεῶ, καλὰ καὶ δεῖ εἶμαι ἄξιος νὰ βλέπω τὴν ἀγίαν Εἰκόνα σε, ἔτε
 νὰ αὐοῖζω τὸ παμμίαιρον σῶμα μου νὰ σὲ ὡδουαλῶσω, ὅτι δεῖ ἀφῆκα τινὰ
 ἀμάρτημα, ὅτῃ δεῖ ἐτέλεσα, καὶ ἐμόλυμα τὴν ψυχῷ καὶ τὸ σῶμά μου, καὶ
 ὄλλω τὴν γλῶ. Ὅμως ἐπειδὴ ὁ Κύριος Ἰησοῦς Χεῖρὸς ἐσαρκώθη καὶ τὰς ἀ-
 μαρτωλῶς, καὶ δεῖ ἐσυχάθη πόρνας καὶ λησᾶς, καὶ κελάνας, ἀλλὰ προσεδέχετο
 πάντα, ὡδουαλῶ εἰς τὸν Κόσμον σαματικῶς, καὶ εἰς τὴν θείαν αὐτῆς ἀφ ἡ-
 μῶν Ἀνάληψιν, σὲ ἀφῆκε Μεσίτεια τῆς ἀμαρτωλῶν. Ἐσθία δίδα καὶ ἐγὼ
 ἐγγυῆσι, Δεσποῖνά μου, πρὸς τὸν Υἱόν σε τὸν ὑπαλαχχον, νὰ ὄπρεψω ἀ-
 πὸ τὴν πονηρῷ ὁδὸν τῆς ἀνομιῶν, καὶ καὶ μετανοίας νὰ ὄπολλῶ τὸν βίβρονον
 τῆς ψυχῆς μου, μόνον νὰ ἐπακῶσῃ ἡ χάρις σε τῆς προσόχῳ τῆς ἀγίας Κα-
 θημερῶς, καὶ πάσης τῆς ἱερᾶς Ἀδελφότητος, νὰ δώσῃς πάλιν τὰ ὄμματα αὐ-
 τῆς τῆς ἀγίας δέλης σε, ὅτῃ ἐγὼ ὁ ἀσύνετος ἤμου αἰτία καὶ ἐκβαλε. Καὶ
 ἔτως αὐτῆ μὴ νὰ λυβῶθῃ τῆς σαματικῆς ἀβλεψίας, καὶ λαβῶσα τὸ παντό-
 τηρον φῶς, νὰ ὑπηρετᾷ τὸν Ναόν σε, ὡς πρότερον. Ἐγὼ δὲ ὁ ἀνάξιος δέλος
 σε νὰ λυβῶθῶ τῆς θειῆς ἀιχμαλωσίας τῆς πονηρῆς, ὅτῃ μὴ σύρει δεδεμῆνον
 ἀοράπος μὲ αἰδηρῶν ἄλλων. Αὐτὰ καὶ ἔτερα πλείονα ἔλεγε μὲ δακρῶν ὁ
 Ἐγγεμῶν, καὶ αἱ Μοναχῆ ὁμοίως ἐδέοντο ὄλλω τὴν ἡμέραν ἐκείνῳ. Καὶ ἐ-
 πεὶ μὲ πίσεως ἤρχοντο, καὶ ἡ αἰτίσις ἦτον εὐλογος καὶ ἀγία, καὶ τὴν ἀδελ-
 φικῷ ἀγάπῳ, εἰσηκῶσθῃ αὐτῆς ταχέως ἡ θέσις, καὶ καὶ τὴν ἄραν τῆς Ἐσσελενῆς
 ἐλαμῆεν ὄλη ἡ Ἐκκλησία, καὶ ἠκῶσθῃ φωνῆ λέγῶσα. Λάβε τὸ φῶς σε μὴ τὴν
 χεῖρ τῷ ἐμοῦ πχρῶς, ἡ Μοναχῆ ἀναβλέψασα, εἶδε τὴν παντοδύ-
 ναμον Δεσποῖνα ἰσαμῆλῳ ὄδον τῆς Ουσιασθεῖς, καὶ εἶπεν αὐτῆ. Μεγαλῶν τῶ
 ὄνομά σε, Κυρία μου, καὶ δοξάζω τὴν χάριν σε. Οἱ δὲ Ἀρχων, καὶ πᾶσαι αἱ
 Ἀδελφ.

Αδελφαί, ὡς ἤκουσαν τὴν φωνὴν, ἠγέρθησαν, ἀμὴν τῷ Παναγίᾳ δὲν εἶδαν
 σιν. Ὅμως ἰδεῖσαι περὶ τὴν ἀνάστασιν τῷ πρῶτῳ ἀόμματι, ὅλαις ἐδόξασαν τῷ
 παντοδύναμον Δέσποιναν, καὶ νυχαρίστησαν, ἀρευνᾶσαι ὅλην τῷ ἐπερχομένῳ
 νύκτα. Ἐπειτα ὁ μὲν Ἡγεμὼν ἔδωκεν εἰς τὸ Μοναστήριον δῶρα πάμπολλα, καὶ
 μεταμεληθεὶς τὰς ἀμαρτίας αὐτῆ καὶ τῷ ὑπόχεσιν, δὲν ἐμολιώθη πλέον,
 ἀλλ' ἐτελείωσε τὸν βίον ἐνάριτα. Ἡ δὲ τιμιωτάτη Μαρία ἔδραμασάθη πολλὰ
 εἰς τὸτον τὸν Κόσμον διὰ τῷ σωφροσύνῳ αὐτῆς, καὶ πᾶσαι αἱ Ἀδελφαί τῷ
 ἐφορμιώσαν διὰ τῷ ῥηθεῖσαν θαυματουργίαν, καὶ τῷ ἐνάριτον αὐτῆς πολιτείαν.
 Καὶ μὲν τῷ τελευτῶν τῆς Ἡγεμονίας, κοινῇ γνώμῃ ἐφήφισαν αὐτῷ, ἥτις θεαρῆσαν
 ποιμανάσα τῷ ἁγίαν Μονῶν, ἀπῆλθεν εἰς τῷ Οὐραίνιον Βασιλείαν. Ἡ δὲ ἄριστο
 πάντας ἡμᾶς ἐπιτυχεῖν, χάριτι καὶ φιλανθρωπία τῆ Κυρίας ἡμῶν Ἰσοῦ Χριστοῦ.
 Ὡς ἀπέπει πᾶσα δόξα, τιμὴ καὶ προσκυνήσεις, σωὴ πρὸ ἀνάρχῳ αὐτῆ Πατρὶ,
 καὶ τῷ Παναγίῳ καὶ ὁμοστίῳ Πνεύματι, εἰς τὰς αἰῶνας τῶν αἰῶνων. Ἀμήν.

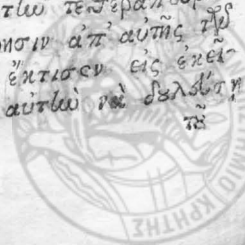
Θ Α Υ Μ Α, ΙΓ'.

Περὶ τῆς ἐκκοφάσης τῆ χειλὶ αὐτῆς, καὶ τῷ ῥίνα, ὅπως τῷ
 ὑποχέθεισαν παρθεναίαν φιλιάξῃ.

Η Τον τίς παρθετός ἐνάριτος, θυγάτηρ εὐδὸς πλεσίς Ἀρχοντος, τὸ ὄνομα
 τῆς Εὐφημία, ἥτις ἀφίρασε τῷ παρθεναίαν αὐτῆς τῇ παναμάμῳ Θεομύ-
 ποι, ἐν νεαρῆς ἡλικίας πολιτοδομήθη θαυμασὰ καὶ ἐνάριτα. Ποτὲ δὲν ἔλειπε
 διὰ τῷ Ἐκκλησίαν τὰς Ἑρτάς. Καὶ πρῶτες ἐξέσαντο, βλέποντες τοσαύτῳ δι-
 λάβειαν εἰς νεανίδα τόσον ἔσπερῳ. Ἡ τὸν δὲ καὶ καὶ τὸ σῶμα πολλα ἀραία καὶ
 εὐμορφος. Ὅσον δὲ ἤυξαν ἡ ἡλικία τῆ σώματος, τόσον ἐπλήθυνε καὶ ἡ τῆς ψυ-
 χῆς δολάβεια. Ὅθεν ὁ δόλιος δράκων ἐφθόνη καὶ πολλὰ τῷ αὐτῆς σωφροσύ-
 νῳ, καὶ ἔβωσαν εἰς τῷ ἀγάπῳ τῆς εὐα πλεσιώτατον Ἀρχοντα, ὅς τις τῷ ἐξή-
 πησε τῆ πατρὸς αὐτῆς διὰ σύζυγον. Ὁ δὲ ἐχάρη, καὶ καμὴ γαμβρὸν τοῖτον αὐ-
 θραπον, καὶ τῷ ἔταξεν. Ἡ δὲ ἀμωμος νύμφη τῆ Χριστοῦ ἐναντιώθη τῆ πατρὸς
 θελήματος, λέγουσα, ὅτι δὲν ἦτον δίκαιον, ἔτε ἀρίπον, καὶ ἰδοῦν τῷ Ἀει-
 παρθενον Θεοτόκον, ὅπως τῆς ἔταξε τῷ παρθεναίαν αὐτῆς, καὶ καὶ ἀποτηρήσει
 φθαρτὸν καὶ σπυλικόβρωτον ἀνθρωπον τῆ ἀφάρτε καὶ Ἐπερανίε Νυμφίε. Ἀλλ'
 ὁ πατήρ αὐτῆς ἐδυμώθη, καὶ λέγει τῆς. Ἡ συγγένεια εἶναι μεγάλη, ὅπως δὲν
 ἦσεν ἀξία καὶ λάβης ἀνδρα τοσῶτον ἀλλῆ, καὶ πλεσίον Ἀρχοντα. Λαίπον ὅς
 ὑποφάσεως θέλω καὶ κάμης τὸ θέλημά μου, ἢ σὲ παιδῶν σκληρότητα. Βλέπε-
 σα γὰρ ἡ ἀλλῆς Κόρη τῷ ἀμετάθεον γνώμῳ τῆ πατρὸς, καὶ τον κίνδυνον τῆ παρ-
 θεναίαν αὐτῆς, εἰσῆλθεν εἰς τὸν θεῖον Ναόν, καὶ προσέκοιμήθη καὶ δακρύων, ἐδέε-
 το τῆς ὑπεραγίας Θεοτόκε, καὶ τῆς βοηθήσει εἰς τοιαύτῳ ἀνάγκῳ, καὶ μὴ μο-
 λιῶν τῷ σάρκα τῆς. Ἀφ' οὗ γὰρ προσήυξατο ὡραν ἰκανῶν, διελογίζετο ἐν ἑαυ-
 τῇ ταῦτα. Ἐπειδὴ ἡ ὡραιότης τῆ σώματος μου εἶναι αἰτία καὶ ἰδουατήσω τῆ
 Οὐρανίε Νυμφίε, καὶ μιανθῶ ὑπὸ ἀναξίε ἀνθρώπων, καλλίον εἶναι καὶ ὑπερθεῶν
 τοῖτε καλλίον ἀνωφελῆς, καὶ καὶ γὰρ ἀνημος τῆ εἶδει καὶ ἀμορφος, μονον καὶ
 φυλάξω τῷ τῆς ψυχῆς καθαρότητα, τῷ ὁποῖαν μάλλον ὀρέγεται ὁ Κύριος
 ὑπὲρ τῷ φθαρτῷ ὡραιότητα. Ταῦτα μελετήσα, καὶ θερμανθεῖσα εἰς τὸν θεῖον
 τῆς

τῆς σαφροσύνης ἔρωτα, ἐκοιμήθη ἐν τῷ μύτικῳ καὶ χεῖλεσι. Ταύτῳ τῷ πόλῳ ἀπέ-
 στας, καὶ ἰδὼν ὁ πατήρ αὐτῆς, ἐδυμάθη πόσον, ὅτε ἐβαλήθη ἐν τῷ φονδύλῳ,
 ἀμὴν ἕνα ἐὰν μὴ δάση μόνον εἶνα πόνον, ἐὰν κόψῃ τῷ κεφαλῷ τῆς, ἀφῆκεν
 αὐτῷ ζωντανῶν, ἕνα ἐὰν τῆς δίδηκαθήμεροῖσι κόλασιν. Ἀφ' ἧ γὰρ τῷ ἔδει-
 ρον ὅσον ἤθελεν, ἐφάνησεν εἶνα γιωργόν, ὅτε εἶχεν εἰς τὰ χωράφια τε, σκλη-
 ρόν πολλὰ καὶ ἀπαύθρατον, τῶ ὅποιον τῷ ἔδωκε, ἐὰν τῷ ἔχη σκλάβαν, ἐὰν τῶ κάμη-
 καὶ πλέον βαρέαις καὶ καταφερομεναῖς υπηρεσίαις τῶ ἀγῆ, καὶ ἐὰν τῷ δέρῃ ἀνε-
 λήμονα, ὅταν δὲ τῶ κάμη ὑπακού. Καὶ ἄμωσον αὐτῶ, ὅτι ἐὰν ἀπέση πῶς
 τῷ ἐλυπήθη καμῖαν ἡμέραν καὶ τῷ διεργήσῃ, ἢ δέξῃ ἀλλάγχνος ποσῶς εἰς
 αὐτῷ, ἐὰν κόψῃ τῷ κεφαλῷ τε. Λαβὼν ἐν αὐτῷ ὁ χωρικὸς, τῷ ἔθλιβε,
 καὶ ἔδερνεν ἀσπλαγχνῶ, ἕνα ἐν φύσει ὡμὸς καὶ ἀπαύθρατος, ἐτι δὲ καὶ ἕνα
 τὸν φόβον τῶ Πατρὸς τῆς, καὶ τῷ ἔβανεν εἰς τὰς βαρύτερας υπηρεσίας. Ἡ δὲ
 ἀγῆσάτη κόρη ὑπέμεινε θανάτως πάντα τὰ λυπηρὰ διαχειρῶσα τὸν Κύριον,
 ὅτε τῷ ἠξίωσε ἐὰν παιδεύεται δι' ἀγάπῃ τε. Ὅταν δὲ τῷ ἤθελε δῆρῃ ὁ
 ἀσπλαγχνος ἐκεῖνος, ὑπήλθεν εἰς τόπον ἀπόκρυφον, καὶ προσήχητο ἄραν ἐκαστῷ
 μὴ δακρύων πρὸς Κύριον, δεομένη αὐτῶ, ἐὰν τῆς δίδῃ ἕως τέλους καρτερίαν καὶ
 δυνάμιν. τῶς ἀελποτέρας νύκτας ἔδαπῶνα εἰς μετανόιας καὶ προσδύχας, ὅταν
 εἶχεν ἄδειαν. Ταύτῳ τῷ δεινῷ καὶ σκληροτάτῳ αἰχμαλωσίῳ ὑπόμεινον ἢ
 ἀθληφόρος καὶ Μάρτυς τῆς σαφροσύνης ὄχι δέκα ἡμέρας, ἢ ἑκατὸν, ἀλλὰ ἐπὶ
 χρόνος ὀλοκλήρως. καὶ ὅστις τῷ ἔβλεπεν, ὅτε ἐὰν τῷ ἔξυρε πρότερον, πόσῳ
 ὠραϊότητα εἶχε, καὶ ποταπὴ ἑκαταστήθη διὰ τῶς κόπας, τῶς θλίψεις καὶ βάσα-
 να, δὲν ἦτον βολετὸν ἐὰν μὴ συμπονήσῃ, καὶ ἐὰν δακρύσῃ τῷ δυσυχίαν τῆς.
 Μία νύκτα, ὅτε ἦτον ἡ Παραμονὴ τῶ Χειρῶντων, ὅταν ἔδειπνε ἐκεῖνος ὁ
 βάρβαρος, ὑπῆλθε εἰς τὸν σαῦλον ἢ Εὐφημίαν κρυφά, καὶ προσήχητο, μελετῶσα
 τῷ Σάρκασιν τῶ Κυεῖν ἡμῶν, ὅτε κατεδέχθη ἐὰν γῆρῃ ἕνα τῷ σωτηρίῳ μὴ
 αὐθρατος. Ὁ δὲ χωρικὸς βλέπωντας ὅτι ἔλειπεν ἡ κόρη, ἀρπάξε μίαν ῥάβ-
 δον, καὶ ἔδραμε ἐὰν τῷ δέρῃ, καθὼς εἶχε συνήθειαν. Τρέχων ἐν πρὸς τὸν
 σαῦλον, εἶδε μακρόθεν φῶς ἀελπὸν, καὶ ἐφοβήθη, νομίζων ὅτι ἦτον εἶνα, καὶ
 ἐκαίγετο ὁ οἶκος. Πλησιάζοντας δὲ, ἐκοιτάξεν ἐκεῖνο, ὅτε δὲν ἦτον ἀξίος ἐὰν
 εἶδῃ. τῶ τῆς τῷ Οὐραῖον Ἀγγασαν μὲ πλῆθος ἀγίων Ἀγγέλων, ἥτις ἐπαρη-
 γόρα τῷ Εὐφημίαν, λέγουσα. ὑπόμεινον καρτερικῶς, φιλιππὶ μὴ δύναται
 ὅτι ἕνα τῷ τῷ πρὸςκαιρον θλίψῃ, ὅτε πάχεις ὑπὲρ τῆς ἀγάπης τῶ Τι-
 με, θλίψεις ἀπολαύσει εἰς τῷ Βασιλείῳ αὐτῶ αἰώνιον δόξαν, καὶ ἀμαράντινον
 σέφανον, καὶ ἕνα σημεῖον καὶ ἀρραβῶνα τῆς μεγίστης παρρησίας, ὅτε ἔχεις ἐὰν
 ἀξιώθῃς πρὸς τὸν Ἐπεραῖονσε Νυμφίον, ἐὰν εἶσαι διὰ τῶ νυκτὶ θεραπειμένη
 εἰς τὰ κεκομμένα μέλη, μὲ τῷ δυνάμιν τῶ Τιμῆ. Ταῦτα ἰδὼν ὁ χωρικὸς
 ἔφειξε, καὶ φανήσας πάντας τῶς οἰκείους εἶδασιν ὅλοι τῷ Πανάμωμον Δέσποιναν
 ἔπεσον καὶ γῆς μὴ δυνάμειν ὄραν ποσῶν φῶς. Μετὰ δὲ ἄραν ἐγερθεύτες,
 εἶδασιν μόνῳ τῷ Εὐφημίαν προσδύχουμένη, καὶ ἕνασπάπτωσαν. Ἐσειλαν ἐν
 λόγον εἰς τὸν πατέρα τῆς, ὅστις ἦλθεν διδύς, καὶ ἰδὼν αὐτῷ θεραπειμένη
 νῦν, ἔξισατο, καὶ διαχειρῶσα τὸν Κύριον, ἐζήτησε συγχώρησιν ἀπ' αὐτῆς τῶ
 ποσῶν ἀγνομάτων. Ἐπειτα ἔξοδῶσας χριστὸν πολὺ, ἐπίσεν εἰς ἐκεῖ-
 νον τὸν σαῦλον ὠραϊότερον Μοναστήριον, καὶ ἐκεῖ ἀφῆκεν αὐτῷ ἐὰν δειλῶν

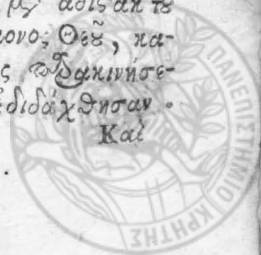
τῆ Οὐρανίᾳ Νυμφίᾳ αὐτῆς. ἥτις μὲ τὴν ἐνάρετον αὐτῆς πολιτείαν ἐσωσάθροισε καὶ ἄλλαις πολλαῖς. Καὶ καλῶς καὶ θαυμασῶς πολιτοδομήσῃ ἐν πάσαις ταῖς ἐπιτολαῖς τῆ Κυρίου, καὶ θαυμάσιως ποιμάνουσα τὸ ἱερὸν ποίμνιον, καταλιπέσα τὰ ἑρόσκαυρα, ἀπῆλθεν εἰς Βασιλείαν τὴν ἀπελευθέρου. Ἡ δὲ ἡμοῖο.

Θ Α Υ Μ Α, ΙΔ΄.

Περὶ τῆ ἀνδρωῶν νεανίδων, αἷς ἀπέστειλεν Οὐρανόθεν τὰς σεφάνες ἢ πανύμνητος Δέσποινα.

Γυνὴ τὴν δόξης καὶ ἐνάρετος εἶχε δύο θυγατέρας ὠραίας λίαν, τὰς ὁποίας ἐνεθέτα νὰ τὴν μιμῆνται εἰς τὴν καὶ Θεὸν πολιτείαν, καὶ ἐξόχως τὴν ποικίλῃ δόξῃ βίαιαν, ὅπως εἶχε πρὸς τὴν Ὑπεραγίαν Ομοτόκον. Μετὰ δὲ τὸν θάνατον τῆ ἀδελφῆς αὐτῆς ἐπὶ πᾶσι ποικίλῃ, καὶ μὴ ἔχουσα νὰ ὑπανδρῶσιν τὰς θυγατέρας αὐτῆς, ἐπικραίνετο, φοβερὴν μήπως καὶ ἀποδώσῃ τὴν τιμὴν αὐτῶν εἰς τὴν πενίαν. ὁθεν ἔχουσα πίσιν εἰς τὸν Θεόν, ἀπῆλθε μετ' αὐτῶν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν, καὶ εἶσα ἐμφοροῦν τῆς Ὑπεραγίας, εἶπε ταῦτα καὶ δακρῶν. Δέσποινα τῆ Ἀγγέλων, Μήτηρ τῆ ὄρφανῶν, καὶ τῆ πτωχῶν ἢ βοήθεια, εἰς τὴν κηδεμονίαν καὶ σκέπῃσιν ἐξ ὅλης μετὰ τῆς ψυχῆς αὐτῆς τὰς δύο ὄρφανὰς, νὰ τὰς κυβερνήσῃ, ὅτι δὲν διώκομαι νὰ τὰς φυλάξω ἐγὼ, χωρὶς ζημίας ψυχῆς καὶ σώματος, εἰς τὴν πενίαν καὶ ὀπείαν με. λοιπὸν ἢ θεῖα σε φέροισα καὶ τὴν ἀπειρον διαπλαγχθῆναι σε, νὰ τὰς φρονίσῃ, νὰ τὰς διαφυλάτῃ, νὰ μὴ μολύσῃ τὴν παρθέναν αὐτῶν. Ταῦτα λέγουσα ἢ ἀλαβῆς μήτηρ, καὶ λαβῆσα τὰς χεῖρας τῆς θυγατέρας αὐτῆς, τὰς ἐγγίσσε με τὰς χεῖρας τῆς ἑαυτῆς Εἰκόνας εἰς σημεῖον τῆς συμφορῆς νὰ εἶναι ἢ Παναγία μήτέρα πως ἀπὸ τὴν ἄραν ἐκεῖνον, καὶ ὄχι πλέον αὐτῆ. Τότε ἡμοῖος, ὑπέστρεψεν εἰς τὸν οἶκον τῆς, καὶ ὡσαν ἔσωσαν εἰς τὴν θύραν, ἰδὲ νέος τις ἀσραπτοφόρος, ὅς τις ἐβάστα ἐν βαλαύτιον γεμάτον ἀργύρια, καὶ λέγει αὐτῇ. Ἡ Οὐρανίος Ἄνασσα σε σέλλει ταῦτα τὰ χεῖματα, νὰ κυβερνήσῃ τὰς θυγατέρας σε. Λαβῆσα γὰρ ταῦτα, ὁ μὲν ἀπῆλθεν εἰς Οὐρανὸν. ἢ δὲ ἔπεισε καὶ γῆς καὶ δακρῶν, ἐχαιρῆσα τὴν πλεσιόδορον ἀεργίαν εἰς τὴν παχεῖαν ἐπιπνεῖαν ταύτην καὶ οὐρανὸν ἀντίληψιν. Ἐπειτα ἐξοχάσσα, ἐνέδυσεν αὐτὰς, καὶ ἠγόρασε τὰ ἀναγκαῖότερα τῆς ζωῆς τῆς. Οἱ δὲ πονηροὶ γείτονες, γινώσκοντες τὴν ὑπεριότιον πενίαν αὐτῶν, καταλάλιν, καὶ ἐδυσφύμην αὐτὰς, ἀδίκως καὶ αἰχρῶς κατακείνοντες, ἦγαν, ὅτι ἢ μήτηρ ἐφοδῶσε τὴν τιμὴν αὐτῶν τινὸς τῆ πλεσίαν, καὶ ἐπῆρον ἀργύρια. Αὐτὴν τὴν δεινὴν συμφορῆν μαθεῖσα ἢ ἀλαβῆς γυνὴ, πᾶς εἶας ἀς συζογηθῆ, πόσω θλίψιν καὶ πόνον ἔλαβεν. Ὅσον ἐν ἐπλήθειαν αἱ ἡμέραι, τσᾶτον καὶ ἢ κατακείσεις ἠύσαν, καὶ τὸ ἔμαθεν ὅλη ἢ Πόλις. λοιπὸν, μὴ δυναμῆν νὰ ἀποφέρῃ τῆ ἀνδρῶπων τὰ λόγια, εἶπε τὰς θυγατέρας. Ὑπάγετε, τέκνα με, εἰς τὴν πολυδάσπαλον Μήτηρα σας, καὶ καὶ δακρῶν καὶ ταπεινῆς καρδίας ἐκτελέσατε τὴν αὐτῆς ἀγαθότητα, νὰ σας βοηθήσῃ νὰ λυθῶθῃτε ἀπὸ τῆς γλώσσας τῆ ἀνδρῶπων, καὶ ἐὰν καὶ ἀδίστατε πίστεως δεῖθῃτε, ὑπακούετε ἢ πολυέλεος Μήτηρ τῆ πανοικτίρμονο, Θεῶν, καθὼς καὶ πρὸς μᾶς ἐβοήθησεν. Ὑπήκουσαν ἐν ταῖς μητρικαῖς ἐπαγγελίαις, καὶ ἀπελευθέρου εἰς τὸν θεῖον Ναὸν ἐποίησαν καθὼς ἐδίδαχθησαν.

Καὶ

Καὶ ἀφ' ἧ προσήξαντο ἰκανῶς, δακρυρροῦσαι μὲν θερμῆς πίσεως, ὑπέσρεψαν εἰς τὸν οἶκον αὐτῶν, ἐλπίζουσαι εἰς τὴν Παντοδύαμον, ἡ τὰς σείλη ἐξ ὑψους βοήθειαν, καθῶς καὶ ἐγένετο. Ἡ γὰρ κροφόφος Βασίλισσα προσδεχομένη τὴν ταπεινὴν ἰκεσίαν, καὶ τὰ δάκρυα τῆς ἀνάθευαν νεανίδων, ἐπήκουσεν αὐτῶν, καὶ θαύμασως ἐβοήθησε. Μίαν Ἐορτὴν ὅπῃ ἦτον ὄλος ὁ λαὸς τῆς Πόλεως εἰς τὴν Μητρόπολιν, καὶ ἔκαμνε διδαχὴν εὖας Πνευματικὸς, ὅπερ ἦτον καὶ ἡ ἀνάθευ γυνὴ μὲ τὰς κόραις τῆς, ἰδὲ εἰς τὸ μέσον τῆς διδαχῆς, ὅταν ξεκράζεται ὁ διδάσκαλος, βλέψασιν ὅλοι εὖας ἀραιάτατον Ἀγγέλον, καὶ εἰσῆλθεν ἀπὸ εὖας ἀνάθευρον, κρατῶν εἰς τὰς χεῖράς τε δύο ἀραιὰ καὶ θαυμάσια σέφανα, συνδεμένα ἀπὸ λολκὰ βιαντάφυλλα, καὶ ἕτερα ἀνάθευ διώδεσται, καὶ λέγει ταῦτα πρὸς τὰς δύο νεανίδας εἰς ἐπήκουον πάντων. Αὐτὰ τὰ δύο διώδη σέφανα τῆς λολκῶν ἀνάθευ σᾶς σέμει ἀπὸ τῆς Οὐρανῶς ἡ Βασίλισσα, ἡ σῆμα τῆς παρθευίας σᾶς. Ταῦτα εἰπὼν, ἔβαλεν εἰς τὰς κεφαλὰς των τὰ σέφανα, καὶ ἀπὸς ἐγέννηκεν ἀφαντος. Πόσω εὖαςροσούλω, νομίζετε, ὡ ἀπροσάται, ἡ ἔλαβον αἱ νεανίδες, καὶ ἐκπλήξην οἱ θεμευῶτες; Ἀφήκασιν τὴν διδαχὴν ἀτελείωτον. Ἐδραμὴ ὁ Ἀρχιερεὺς, καὶ οἱ Ἀρχοντες, καὶ ἠσπάζοντο τῆς Οὐρανῶς σῆφᾶς, καὶ ἀπλῶς πᾶς ὁ λαὸς σιμευίζοντο τίς ἡ τιμή σῆ τῆς νεανίδας θεμευῶτερον. τέλος πάντων τῆς ἰσυνωδύσασιν ἕως τὸν οἶκον αὐτῶν, αἱ τινες δὲ ἐκροδοξήσαν ἡ πόσω τιμὴν, ὅπερ ἔλαβον, ἀλλὰ μὲν πολλῆς ταπεινότητος ἡ χαρῆσῆσαν τὴν φιλότιμον Ἀνασταν. Οἱ δὲ Ἀρχιερεὺς, καὶ οἱ πρῶτοι τῆς Μεγιστῶν εὖαςδῆσασιν βίον ἀμευῶν, κτιζοντες δύο Μονασῆεια ἀραιῶτατα εἰς ἔνομα τῆς Ὑπεραγῆς Θεοτόκῆς. καὶ ἐφήφισαν τὴν πᾶσαν μίαν κόρην Ἠγεμευῶν εἰς τὸ εὖας Μονασῆειον. Αἱ τινες ἐπερῆσαν τὸσον ἐνάρετεν καὶ θαυμασιῶν πολιτεῶν, ὅπερ πολλῶν εὖαςκαῖς κορασίδες Ἀρχόντων, ἡ μόνον ἀπὸ ἐκείνων τὴν Πόλιν, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ ἕτερα Κᾶσῆ, ἀκῆσαι τὴν καλῶν αὐτῶν φήμην, καὶ πολιτεῶν θεάρεσον, ἀφῆκασιν πλεον ρέοντα, ἡ ματαῖαν δόξαν, καὶ ἦρχοντο εἰς τὴν ὑπακοὴν αὐτῶν, καὶ τὸσον αὖξῆσαν αὐτὰ τὰ δύο Μονασῆεια, καὶ τὰ εἶχασιν πάντες εἰς πόσω δῆλαβεῖαν, ὅπερ τὸ ἐνόμιζαν μεγάλῶν μακαριότητα, εἰτις ἡθελεν ἀξιώθῆ ἡ σιμευῶμεντῆ μὲ τὸ εὖαςροσούλω ἐκείνο σῆφᾶγμα. Αἱ δὲ δύο θαυμασαῖ Προεῶσαι ἐτελείωσαν ἀγιώτατα, καὶ τὰ μὲν ἀγιῶτες Λεῖφᾶνα δῶδῆσασιν, αἱ δὲ μακαρεῖαι αὐτῶν ψυχᾶι ἀπῆλθον εἰς τὴν Οὐρανῶν Βασιλείαν. Ἡς γῆροτο πάντας ἡμᾶς εὖαςτυχεῖν.

Θ Α Υ Μ Α, ΙΕ.

Περὶ τῆς μεθυδῶτος Μοναχῆς.

Μοναχὸς τις ἦτον Κελλάρης εἰς Κοινόβιον, ὅπῃ ἔδιδε τὸν οἶνον τοῖς ἀδελφοῖς. ὅς τις εἶχε πολλὴν δῆλαβεῖαν εἰς τὴν Παναγίαν, καὶ δὲ ἔλειπε ποτὲ ἀπὸ τὴν Ἀκολεθῆαν τῆς Ἐκκλησίας. ἀλλὰ ἦτον καὶ προθύμος εἰς τὰς ψυχικὰς ὑπηρεσίας αὐτῆς, καὶ εἰς τὰς σωματικὰς τῆς Μοναχῶν ἀοκνος. Πλὴν ἡγάπα τὴν κορασί ὁ πτωχός. καὶ ἐπειδὴ εἶχεν ἐκείνο τὸ δικηκότημα, ἐπεινε μερικῶς φοραῖς θεμευῶτερον ἀπὸ τῆς ἄλλης. Ἐν μιᾷ τῆς ἡμερῶν ἐδείπνησε, καὶ ἔπιε τὸσον, ὅπερ ἐμέθυσε, καὶ ἔπεσεν εἰς τὸ σῆφᾶμα. Τὴν ὥραν τῆς Ὀρθρῆς ἐξύπνησε, καὶ ἀκῆσαι τὸν σῆφᾶμα.

κελίω, ἦλθαι πάλιν οἱ πονηροὶ λογισμοί, καὶ θέλωντας νὰ δράμῃ εἰς ἀπο-
 σελῶν, καὶ τὴν συνήθειαν, βλέπει ὀφθαλμοφανῶς τὸν δαίμονα, καὶ λέγει τε.
 Ἐως ποτε, ἐχθρὸς τῆς ἀληθείας, νὰ μὲ πειράζης; δεῦ ἐγνώρισες τὴν γνώ-
 μω μου, πῶς δεῦ συγκαταβαίω; τί με βασανίζεις ματαίως; Οὗ δὲ εἶπον ἀυ-
 τῷ. Ἐγὼ πολλὰς ἄλλας ἐναρέτας ἔδοξεν ἐσκῆσαι ἐνίκησα, καὶ θέλω κάμει καὶ σὲ
 νὰ νικηθῆς εἰς τὸ ὑψέρον. ὅτι δεῦ οὐκ ἔδωκα, ἔπε ἄλλω ὑπηρεσίαν ἔχω ἔδοξεν ταύ-
 τῳ. Ὁ μὲν, εἰὰν κάμῃς ἐκεῖνο ὅπερ σὺ εἶπῳ, θέλω παύσει καὶ ἐγὼ νὰ μὴ
 σὲ πειράζω. Οὗ δὲ εἶπε. Τί θέλεις νὰ κάμω; Λέγει τε ὁ δαίμων. Εὐκόλον
 καὶ ὀλίγον τίποτες εἶναι ἐκεῖνο ὅπερ σὺ ζητῶ. καὶ κάμει με ὄρκον νὰ μὴ τὸ ὁμο-
 λογήσῃς ἄλλῃ τινός, καὶ νὰ τὸ εἶπῳ. Οὗ δὲ Ἀσκητὴς ὡς ἀρχέμματος καὶ ἄπ-
 νήροτος ὅπερ ἦτον, ἔδωκε τὸν πόρον νὰ λυβῶνῃ τοιαῦτα πολέμῳ, ὥμοσε νὰ μὴ
 εἰκόνα, ὅπερ ἔχεις εἰς τὸ κελίον σου. εὐγαλέ τῷ ἀπ' αὐτῆς, καὶ ἐγὼ πλέον νὰ
 μὴ σὲ πειράζω. Οὗ δὲ εἶπον. Ἀὔριον νὰ σὲ δώσω ἄρα τῆς ἀποκρίσειν. Οὗ
 μὲν ἐν δαίμονι ἐγένον ἀφαντος. Οὗ δὲ Μοναχὸς ἐξελογίζετο, μὴ ἰξόδωντας
 τε νὰ κάμῃ ἔδοξεν τὰ δύω, καὶ εἶχε πολλῶν τῶν θλίψιν καὶ βασανον. μάλιστα
 ἔδοξεν ὥμοσε νὰ μὴ τὸ ὁμολογήσῃ, ὅτι ὁ παμπόνηρος ἔπαχε νὰ κλείσῃ τῷ
 θυρῶν, ἵνα μὴ ἐρωτήσῃ τινὰ διδάσκαλον νὰ μάθῃ τὸ μικρότερον ἐγκλημα.
 Τῷ ἡμέραν ἐκεῖνῳ ἦλθεν εἰς τὸ ἔρος ὁ Ἀββᾶ Θεόδωρος ὁ Ἀλιώτης, ὅστις
 ἦτον ἔμπειρος ἔδοξεν τὴν Γραφίω, καὶ πρακτικὸς ἔδοξεν τὰς πειρασμῶν τῶν δαιμό-
 νων, καὶ ὅσοι τὸν ἐρωτῶσαν, ἐλάμβανον μεγάλῳ ὠφέλειαν. Ἀπελθὼν ἐν καὶ
 ὁ ρηθεὶς Μοναχὸς, ἀνήγγειλεν αὐτῷ τὴν ὑπόθεσιν. Οὗ δὲ Ἀββᾶς τὸν ἐκαθῶ-
 νισε βαρέως ἔδοξεν τὸν ὄρκον. Ἐπειτα τῷ λέγει. δεῦ ἰξόδωντας, ὅτι ὁ ἐχθρὸς δεῦ
 ἀγαθεὶ τινὰ ἔδοξεν ἀμάρτημα ποτε, νὰ τὸν ῥίψῃ εἰς μικρότερον, ἀλλὰ πάντοτε
 εἰς ἔσχατον κίνδυνον τὸν κρεμνίζει; ποῖα μεγαλήτερον ἀνομία εἶναι, ὅταν νὰ
 μὴ προσκυλῆς τῷ ὑπερύμνητον Δέσποιναν; ὀλιγώτερον ἀμάρτημα εἶναι νὰ πορ-
 νείσῃς μυριάκις, πᾶρξ νὰ ἀπαρηθῆς τῷ Ἀειπαρθένον Θεοτόκον. λοιπὸν
 μὲν ἀκέρως πλέον τῷ πονηρῷ, ἀλλὰ ὡρακάλεσέ τῳ, καὶ ἐκείνη σὺ βοηθᾶ νὰ
 καταταχῆς τὸν δαίμονα. Τότε μισθῶν ὁ Ἀσκητὴς ἔδοξεν τὸν Ἀββᾶν, καὶ πι-
 θάρμῳ πρὸς τὸ κελίον, τὸν ὑπλήψεν ὁ δαίμων καὶ λέγει τε. Κακόγηρε,
 δεῦ μὲ ὥμοσε νὰ μὴ ὁμολογήσῃς τινός εἶτι σὺ εἶπα; γίνωσκε, ὅτι ὡς ἐ-
 πίπορος ἔχεις νὰ κολαθῆς, καὶ ἐγὼ δεῦ θέλω παύσει ἔως τέλους νὰ σὲ πει-
 ράζω. Οὗ δὲ εἶπον. Ἐχθρὸς τὸν καλῶ καὶ παμπόνηρε, ἢ πόρος εἶμαι, ἢ ἐ-
 πίπορος, δεῦ μὲ κείνεις ἐσὺ, μόνον ὁ Θεὸς καὶ Δεσπότης, ὁ Υἱὸς τῆς Ἀειπαρ-
 θένου, ὅπερ μὲ λέγεις νὰ ἀρνηθῶ, ἀμὴ ἐγὼ δεῦ σὺ ὑπακῶ, καὶ κάμει με εἰ-
 τι δώσειν. Ἡ χεῖρ τῆς μὲ βοηθᾶ, καὶ μὲ λυβῶνει ἔδοξεν τὰς πειρασμῶν καὶ
 παγίδας σου. Τοιαῦτα ὁ δαίμων ἐγένον ἀφαντος. Οὗ δὲ Μοναχὸς ποιήσας σφραγι-
 σά, ἥτις εἶχε τῷ εἰκόνα τῆς Παναγίας, καὶ τῷ ἐβάσα πάντοτε. Καὶ ἔδοξεν
 τῷ δεῦ ἐδωκῆν πλέον νὰ τὸν πειράξῃ ὁ δόλος, ἀλλὰ ἐπέρνα τῷ ζωῶν
 ἐναρέτα, καὶ ἠξιώθη τῆς Οὐρανίης Μακαριότητος. ἢς χροῖτο πάντας ἡμᾶς ὅπου
 χεῖν, χάριτι καὶ φιλανθρωπίᾳ τῆς Κυρίας ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ. Ω, ἢ δόξα εἰς
 τὰς αἰῶνας. Ἀμὴν.

Θ Α Υ Μ Α, ΙΖ'.

Ὅτι τὸ πανσέβασον Ὄνομα τῆς Ἀειπαρθένου Μαρίας ἀφανίζει,
καὶ διώκει τὸς δαίμονας.

Εἰς μίαν Χώραν τῆς Κολωνίας, Βῆναι ὀνόματι ἦτον εἰς ἱερῶς, καλέμφορ
Πέτρος, ἄνθρωπος ἀσελγῆς καὶ κακοῦσπος. τὸν ὁποῖον εὗρε τὰς ἀσέμνας
παράξεις αὐτὸ ἐκρέμασαν ἀπ' ἐξω τῶ οἴκῳ. Εἶχε δὲ μίαν παλλακίδα, Ἀγλαΐ-
δα, ὀνόματι, ἣτις ἔλαβε πόσον φόβον καὶ φόμον ὅταν αὐτὸν ἐκρέμασαν, ὅπῃ
ἀφῆκε τὸν Κόσμον, καὶ πορεύθεισα εἰς Μοναστήριον ἐκαλογορεύθη. Μετὰ δὲ ἡμέ-
ρας τινὰς ἰσαμύνη εἰς τὸ ᾠδαῦρον τῶ κελλίῳ τῆς, εἶδεν ἐξωθεν εἰς εἷα πη-
γάδι, καὶ ἐτέκετο εἷας δαίμων εἰς χῆμα νέε, ὅστις ἐπήδησεν ἄπὸ τὸ πηγάδι
πρὸς τὸ ᾠδαῦρον καὶ τῶ ἀρπάσῃ. Ἡ δὲ εὐφομος ἐπέσεν ὀπίθεν, καὶ ἐκ-
τύπησε τῶ κεφαλῶ εἰς τῶ γλῶ. Ὅθεν αἱ Ἀδελφαὶ ἐσωμάχθησαν, καὶ πῖν
ἐσήκωσαν ὡς ἀπειθαμυρίῳ, καὶ ἔδεσαν τῶ εἰς τὸ κρεβάτι. Μετὰ δὲ καιρὸν,
ἀφ' ἧς ἐθεραπεύθη ὀλίγον, ἦλθε πάλιν ὁ δαίμων, καὶ λέγει τῆς. Ἀγλαΐς φι-
λίππη, τί σὲ ἔκαμα, καὶ με ἀπαρνήθης; ἐγὼ ἐτέλεσα ὅλα σε τὰ θελήμα-
τα, καὶ σὺ με ἐμίσησες; ἐρέφε εἰς τὸν Κόσμον, καὶ ἐγὼ καὶ σὲ δώσω ἄδρα
εἷα πλέσιον Ἀρχοντα, καὶ σὲ ἀξιώσω πολλαῖς ὑποταυσεσ. καὶ βῶγης ὠραιό-
ταταις βρώσαις, καὶ πίνης, καὶ ἔχης ὅλα τῆς σαρκὸς τὰ θελήματα, καὶ μη
κάθεσαι ἐδῶ, ἀγνωση, καὶ ὑποταυγῆσ πρὸ καιρὸ με τόσαις νηστείαις, ἀρε-
πνίαις, καὶ κακῆσαις τῶ σώματος. Ἡ δὲ ἀπεκρίνατο, λέγουσα. Ἀφανίσθητι
ἀπ' ἐμε, ἐχθρὸς τῆς ἀληθείας, ὅτι ποτὲ δεῦ θεῖλα κάμει τὸ θελήμα σε, ἀλ-
λά μάλλον καὶ κλαίω, καὶ καὶ ὀδύρωμαι εὗ τὸν καιρὸν, ὅπῃ ὡς ἀγνωσος σὲ
ἐδέλῳδα. Τότε ἠφανίσθη ὁ δαίμων ὀλίγον καιρὸν. καὶ πάλιν ὁμοίως ἤρχετο, καὶ
τῆς ἐδιδε πολλὰκις ἐνόχλησιν. Αἱ δὲ Μοναχαὶ τῶ ἐσυμβέλωσαν καὶ ἔχη εἰς
τὸ κελλίον καμπόσον ἀγίασμα, καὶ ὅταν ἔρχεται ὁ πειράζων, καὶ χυῖν ὀλί-
γον κατ' αὐτῶ, καὶ τὸν διώχῃ με τὸ σημεῖον τῶ τιμῆς Σταυρῶ, καὶ ἔπως ἐκα-
μῶ. Ὁ δὲ ἐχθρὸς ἐφώλη ὅταν τῶ ἐρίπτε τὸ ἀγίασμα, ἀμὴ πάλιν εἰς ὀλί-
γον εὗσθημα ἐσεφε. Τότε μία Ἀδελφὴ γεαμματισμῆ τῆς ἐρμυλώσεν, ὅταν
ἰδῆ τὸν δαίμονα, καὶ ἐπακλήται τὸ Ὄνομα τῆς Υπεραγίας Θεοτοκῆς ἡμῶν,
καὶ καὶ λέγῃ τὸν Ἀγγελικὸν ἀσπασμὸν, ἦγεν τὸ.

Χαῖρε Κεχαλειτωμῆ Μαρία, ὁ Κύριος μετ' σὲ, καὶ τὰ ἐξῆς. Ταῦτα ὡς εἶ-
πεν ἡ Ἀγλαΐς πρὸς τὸν δαίμονα, ἐφυγῆ δὲ θύς με τὸσω ταχύτητα, ὡσπερ
καὶ τὸν ἐδίωκεν ἀσραπῆ καὶ φλόξ κατακαίεισα, καὶ ἠφανίσθη τοιαυτοῦσως, ὅπῃ
πλέον δεῦ ἐτόλμησε καὶ τῆς πλησιάζῃ, ἔτε ποσῶς καὶ ἐφανίσθη. Ὅθεν ἐτε-
λείωσεν ἡ Ἀγλαΐς εἰς ἐκεῖνο τὸ Μοναστήριον μετ' πολιτείῳ θεάρεσον. Ὅσοι
γεν ἔχουσι πειρασμὸν τινὰ ἄπὸ ἐχθρῶς νοσητῆς καὶ αἰδητῆς, ἄλλο φάρμακον δεῦ
εἶναι ὠφελιμώτερον, ὡς τὸ ὑπερύμνητον αὐτὸ καὶ ὑπερθαύμασον Ὄνομα, ἐπακ-
λέμφορ μετ' ὀλαβεῖας καὶ πίσεως.

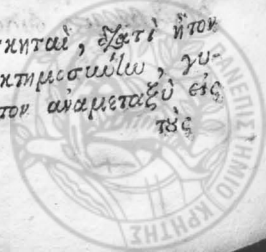
Παρόμοιον.

Α Ἄλλη τις Μοναχὴ δέξαιτο εἰς Μοναστήριον, νηθείαις καὶ ἀγρυπνίαις χολάζουσα, πὺν ὅποιαν ὁ ποιητὴς πολλὰς ἡπάτισε, μεταχηματίζομενος εἰς Ἀγγέλου μορφὴν. Καὶ ἦρχετο θαλερομήδης μετ' αὐτῆς περὶ θαφθῶρων πραγμάτων, καὶ τῆς ἀπεκρίνετο εἰς ἕσα τὸν ἠθέλων ἐρωτήσῃ. Ὁ δὲ Πνευματικὸς πατὴρ τῆς αἰῶθεν Μοναχῆς πὺν ἠρώτησεν εἰς Ἐξομολόγησιν, πῶς ἐπέβη εἰς τὴν κατὰ τῆς Μοναδικῆς πολιτείας. Ἡ δὲ εἶπε. Καλὰ μὲ πὺν δὺχήνησε, Πατὴρ με ἄγιε. Ὁ δὲ ἀνέσας αὐτῷ τῷ ὑπερήφανον ὑπόκεισιν ἐλυπήθη, καὶ πὺν ἐνεθέησε νὰ μὴ σωτύχη πλέον λόγον ταύτων, ἀλλ' ἐὰν κάμη καὶ πᾶσας τὰς ἀρετὰς, νὰ ταπεινώνηται πάντοτε, νὰ λέγῃ πῶς εἶναι ἀμαρτωλὸς, καὶ ἕτερα ὅμοια. Ἡ δὲ εἶπεν. Ἰζούρε, Πατέρ, ὅτι Ἀγγελὸς Κυρία ἔρχεται Οὐρανόθεν, καὶ ὀπισκέπτει με, δι' αὐτὸ τὸ εἶπα. Ὁ δὲ Πνευματικὸς ἐνθυμώμενος τὸ τῆς Ἀποστόλου ῥητὴν, ὅπως λέγει, ὅτι ὁ Ἀγγέλος τῆς σκότης μεταχηματίζεται εἰς Ἀγγέλου φωτός, ἀπεκρίθη, λέγων αὐτῇ. Ὅταν ἔλθῃ πλέον ὁ Ἀγγέλος νὰ σε ὀπισκέψῃ, εἰπέ τε νὰ σε δείξῃ τὴν Ὑπεραγίαν Θεοτόκον, καὶ ἐὰν σαματῆσῃ, ἕως νὰ τελειώσῃς τῷ προσόχῳ, ἢ Κυρία μας εἶναι. εἶδὲ καὶ ἀφανισθῇ, γίνωσκε, ὅτι φαντασία δαίμονος εἶναι, καὶ ἀπατάσῃ, ἕως νὰ σε ῥίψῃ εἰς μέγαν ὄλιθον. Ταύτῳ τῷ σωπειῶδῃ βελῶν λαβύσα ἡ Μοναχὴ, εἶπε πρὸς τὸν νομιζόμενον Ἀγγέλου πὰ αἰῶθεν λόγια. Ὁ δὲ ἀπεκρίνατο. Ἀρκέσοι ἡ παρουσία μας, ὅτι δεὺ εἶσαι ἀξία νὰ ἰδῆς μὲ τὰς σωματικὰς ὀφθαλμὰς τὴν Παύσαν. Ἡ δὲ μάλισα παρεκάλει αὐτὸν, νὰ τῆς κάμη τῷ χερὶ ταύτῳ. Τότες ἐφάνη ἐνώπιον αὐτῆς μία κόρη εἰρηδῆς καὶ ἀραία, ὡσπερ Βασίλισσα. πὺν ὅποιαν ἡ Μοναχὴ προσέκρινε, λέγουσα τὸν χαιρετισμὸν τῆς Ἀγγέλου. Τότε παρῶθεν ἡ μὲν θαβολικὴ φαντασία, ὡς ἠκούσεν ἐκεῖνα τὰ λόγια, ἐξέλειπεν ὡσπερ καπνὸς καὶ ἀέμος, καὶ ἠφανίσθη. Ἡ δὲ Μοναχὴ ἔμειον ἐξομολογῶσα, καὶ ἠδούνησε τὸσον, ὅπως μὴ βίας καὶ κόπῃ πολλῆ ἐδωκῆν νὰ ἔλθῃ εἰς τὴν πέραν κατῆσασιν. Ὅταν ἐν μᾶς ἔλθῃ τινὰς πειρασμὸς ἐκ τῆς θαβέλης, ἢ ἐκ τῆς Κόσμῃ, ἢ καὶ ὑπὸ τῷ σάρκα, δεὺ εἶναι αἴλη θεραπεία ἀφελιμώτερα, ὡσπερ νὰ ἀνακράζωμεν αὐτὰ τὰ σωπειῶδη ὀνόματα, τὰ γλυκύτερα τῆς ἀμβροσίας καὶ νέκταρος, ἢ γεν, τὸ Ἰησοῦς Χριστὸς, καὶ Μαρία. ὅτι ἐστις τὰ ὀπισκαθῆν μὴ πίστεως, δέξαιτε θεραπείαν θαυμαστικὴν εἰς καιρὸν παντὸς πειρασμοῦ καὶ θαλίφθας, καθὰς πολλοὶ ἐμωφάντως ἐγγώρισαν.

Θ Α Υ Μ Α, ΙΘ΄.

Περὶ τῆς ἀνασηδούτος Νεσοριανῆς.

Εἰς τὰ μέρη τῆς Συρίας ἦτον τὸν παλαιὸν καιρὸν πολλοὶ Ἀσκηταί, ἕνατι ἦτον ζεῶδες ὁ τόπος, καὶ ἐδωκῆν νὰ νησθῶν, καὶ νὰ ἔλθῃ ἀκτιμοσύνη, γυμνότητι, καὶ πᾶσαν ἀλλῶν σοχωαίαν. Τὸν καιρὸν ἐκεῖνον ἦτον ἀναμεταξὺ εἰς τὰς

σθένειον, ὅς τις ἦτον αἰτία τῆς τέπον κολάσεως. Ἐκεῖ γὰρ ὀδανώμιω καὶ ἐγὼ ἕως τῆς ὄραν ταύτῃ, ὅπῃ μὲ ἐφάνη ἡ ὑπερούδοξος ἐκείνη Γαυή, καὶ λέγει με. Ἐξελθε ἀπ' αὐτῆ δὲ τῆς δέσιω τῆ δέλα με Παρθενίς, καὶ εἰπέτε νὰ μὴ κάμῃ πλέον δέσιω δὲ τὰς ἐχθράς με. σὺ δὲ κήρυτε πανταχῆ τῆς κολάσιω, ὅπῃ ἔχεν οἱ Νεσοριανοί. Ταῦτα ὡς ἤκουσα ἔσρεψον εἰς τὸ σῶμα τὸ πνεῦμά με. Λοιπὸν ἐχαιρῶ σοι, ἀγίε τῆ Θεῶ, καὶ δέομαί σε νὰ μὲ ὀπομυρώσης, ὅτι ἀπαρῆμαι τῆς μιαιωνῆ τῆς Νεσοριανῶν αἵρεσιω, καὶ ὀμολογῶ τῆς Α, εἰπάρθρον Μαριάν κυριῶς ἀληθῆ Θεόκον, δέομος τῆς δὲσπλαγχνίαν αὐτῆς νὰ μὲ δεχθῆ δὲ δέλόντης, νὰ τῆς δέλω ὀλλῶ με τῆς ζωῆ, εἰ καὶ ἀρχεῖος εἰμι καὶ ἀνάξιος. Ταῦτα ἀκούσας ὁ Ὄσιος ἐχάρη λίαν, καὶ ἀπελθόντες εἰς Ἱερουσαλήμ, εὔρον τὸν αἰῶθεν δέλαβῆ, καὶ ἀπελθόντες ἐν τῇ ἐρήμῳ, ἐδέλωσαν καὶ οἱ ἄλλοι τῆς Κυριῶ ἕως τέλους τῆς ζωῆς αὐτῆς, ἀγίως πολιτεύομενοι. καὶ ἔτιως ἠξιώθησαν τῆς Οὐρανίε Μακαριότητος. ἦς γένοιτο πάντας ἡμᾶς ὀπιτυχεῖν.

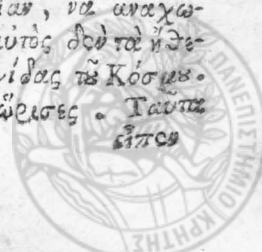
Θ Α Υ Μ Α, Κ'.

Περὶ Ἰωάννη τῆς Κεκεζέλι.

Η Τον τῆς νέος εἰς τῆς μεγαλόπολιω Διρράχιον τῆς παρῆς Ἱερουσαλήμ, ὅρ φανός ἄπὸ τὸν πατέρα. Ἡ δὲ μήτηρ αὐτῆ, ὡς δέσεβῆς καὶ φιλόθεος, ἔδωσεν τὸν παῖδα νὰ μαθηθῆ τὰ ἱερά γράμματα. τὸν ὁποῖον (κατὰ ἦτον εἰς τὸν νῦν ὀπιδέξιω καὶ πλείεσα καλόφανος) ἀπάντες τὸν ἐποπόμαζαν ἀγγελοφάνον. Τὸν καιρὸν ἐκεῖνον (κατὰ εἶναι σιωπῆται εἰς τὰ Βασιλεία πάντοτε) ἐζητῶσαν δέλαβες καὶ καλοφάνες, καὶ δέροντες αὐτὸν ἔβαλον εἰς γολίον Βασιλικὸν, νὰ παιδεύεται τῆς Μωσικῆ τέχνῃ, ἕως νὰ γῆν εἰς αὐτῆς τέλειος. ὅς τις εἰς ὀλίγον καιρὸν, ὡς ἀγίως καὶ φρόνιμος, ὑπερέβη ἀπάντας. ὅθεν καὶ ὁ Βασιλεὺς τὸν ἠγάπα καὶ πολλὰ, καὶ ἐβέλετο νὰ τὸν ὑπανδρῶσῃ πλοσιοπάροχα.

Μετὰ δὲ καιρὸν βλέπωντας, ὅτι οἱ ἄρχοντες ὀλοὶ τὸν ἐτιμῶσαν δὲ τῆς ἀγάπῃ τῆς Βασιλείας, καὶ τῆς ἔμμεσον αὐτῆ μελωδίαν, ἐλοπάτο καὶ ὀπακρῆναιτο, φοβέμος μῆπως καὶ ζημιωθῆ δὲ τῆς πόροκαιρον δέξαν τῆς γράμιον ἀγαθίαισι. ὅθεν ἐζήτησε καιρὸν ὀπιδέξιω νὰ ἀναχωρήσῃ ἀπὸ τὸν Κόσμον. Ἐπεινας τὰς ἡμέρας ἔτυχεν ἐκεῖ εἰς τὸν βασιλεία ὁ Ἡγέμος τῆς μεγίστης Λαύρας τῆς ἀγίης ὀρες, δὲ ἀγαθίαν ὑπόθεσιω. τὴν ὁποῖαν καλῶς διορθώσας ἔσρεψε πάλιν εἰς τὸ αὐτῆ Μοναςῆριον. Ὁ δὲ Κεκεζέλις ἰδὼν τῆς δέκομιαν τῆς Ἡγέμου, καὶ τῆς Ἀγγελικῆς αὐτῆς πολιτείας, δέλαβηθεῖς κατέλιπε πᾶσαν δέξαν καὶ φωντασίαν Βασιλικῆς, καὶ αὐτὰ τὰ σωματὰ καὶ μεταξωτὰ ἱμάτια ἐκδύθει, ἐνεδύθη ἔριχνα, καὶ ἄβηδον ἐργατικῆς εἰς χεῖρας λαβῶν, ἀπῆλθεν εἰς τὸ ἅγιον ὀρος, καὶ ἐλθὼν εἰς τῆς Λαύραν τὸν ἠρώποσον ὁ θυρωρός, πόθεν ἦτον, τί ἐζήτησε, καὶ ποταπῆς ὀπιδέξιω ἔξαρσεν; Ὁ δὲ ἀπεκρίνατο. Μοναχὸς ποτῶ νὰ γῆν, καὶ ἦμην βοσκός. Ταῦτα μαθὼν δὲ τῆς θυρωρῆ ὁ Ἡγέμος, ἐχάρη, κατὰ εἶχασι χεῖριαν ἀπὸ πᾶσιν ἀνδραπον. Καὶ δοκιμάσαντες αὐτὸν ὀλίγον καιρὸν, τὸν ἐκαλογέρυσαν, καὶ ἔσειλαν αὐτὸν εἰς τῆς ἐρημιον νὰ βέσκη τῆς ἔαγης. ὅς τις ἀπῆλθε μὲ χαρᾶς καὶ πόθε πολλῆ εἰς τῆς ἡσυχίας ὅπῃ ἀρέγεται, καὶ ἔκαμνε τῆς ὑπηρεσίαν ταύτῃς ἀόκως, ποροδὲχομος ἀδελφείπτως πρὸς Κύριον. Ὁ δὲ Βασιλεὺς εἶχε δέλιψιν πολλῆ δὲ λόγεται. καὶ ἄπο

πρός τὸ συμφέρον σοι. Ἀπέλυσεν ἔν αὐτῆς, καὶ ἀπῆλθεν εἰς τὴν Ἰθάκην. Οἱ δὲ Μιχαὴλ ὁπότε τότε, ὅτι ἠγεμόνες καὶ μεγάλοι ἄνθρωποι ἤρχοντο εἰς αὐτὸν, χάριν ἔξομολογήσεως, τὰς ἔσειλκεν εἰς τὸν Ἀθανάσιον. ὅστις ἐκαθέζετο ἔξωθεν τῆς Μονῆς κατ' ἰδίαν. Ὡς μισόδεξος δὲ καὶ ταπεινός ὡς ἦτον, ἀνεχώρησεν ἐκεῖθεν, γνωρίζας ὅτι ὁ ἅγιος γέρον ἔμελλε νὰ τὸν ἀφήσῃ μὲτ' ἃν τὸν θάνατόν τε εἰς τὴν πορσασίαν τῆς ἀδελφῶν δ' ἰδοχόν. Ἀπῆλθεν ἔν εἰς τὸ ἅγιον ὄρος τῆς Ἀθῶν, καὶ ἐκεῖ ἦν εἰς τὰς κεραιὰς εὐα ἀπλάστατον γέροντα, ἡσυχαστῶν, καὶ τῶ ἰσοπέδου, προσωπίμμος ὅτι ἦτον ἀρχαίμμος, καὶ ἀρχαίμμος ἄνθρωπος. Λοιπὸν ὁ γέρον τῶ ἔγραφε τῷ Ἀλφάβητον, καὶ ἐμαυθάνειν. Οἱ δὲ ρηθεῖς Νικηφόρος μαθάν τῷ αὐτῷ ἀναχώρησιν, ἐπικράθη πολλά, καὶ ἐπειδὴ ἐγίνωσκε τὴν γνώμην αὐτῶ πνευματικῶν, ὅτι εἶχε πόθον νὰ ὑπάγῃ εἰς τὸν Ἀθῶνα, ἔγραφε πρὸς τὸν Κερταῖον τῆς Θεσσαλονίκης νὰ ἐρδυνήσῃ ὅλον τὸ ὄρος ἐπιμελῶς, ἕως νὰ τὸν εὔρη ὁξ ὀτοφάσιως, καὶ τῶ ἔγραφε καὶ τὰς χαρακτῆρας τῆς ὀφείας αὐτῆς, καὶ πάντα τὰ χήματα. Οἱ δὲ ἀπελθὼν, ἀγγέλειν ἅπαντα εἰς τὸν πρῶτον τῶ ἁγίῳ Ὄρει, ὅστις τῶ εἶπε νὰ κερτήσῃ ἕως τῷ Πρωτάτῳ, νὰ ἐρωτήσῃ. Ὄταν ἔν ἔβαλθοντο ὅλοι οἱ Ἀδελφοὶ εἰς τὸ Πρωτάτον, νὰ ἐρωτήσῃ. Ὄταν ἔν ἔβαλθον τῷ ἀρχεπῆναι, εἶδεν ὁ πρῶτος τὸν Ἀθανάσιον, καὶ τὸν ἐγνώρισεν ὁπότε τὸ χήματα, ὡς ἔγραψεν ὁ Θεσσαλονίκης Νικηφόρος. Λοιπὸν ἔβαλκεν αὐτῶ μετόπιον νὰ κάμῃ καὶ τῷ τῶ ἁγίῳ Ἀναγνώσει. Οἱ δὲ ἐπροφασίζετο, ὅτι δὴ ἔξωρε γράμματα. Ἀμὴν ὁ Προεστῶς τὸν ἀφάρισεν, ἐὰν δὴ ἀναγνώσῃ καθῶς ἔξωρε. Τότε λοιπὸν καὶ σαρκῶς τε ἐφανέρωσε τῷ ἀλήθειαν, καὶ πάντες ὁξ ἐξέσταν ἀκούοντες ἐκεῖνον τῷ πάισοφον γλῶσσαν καὶ εὐλαλον, καὶ προσεκλήθησαν αὐτὸν, καὶ ὁξαιρέτως ὁ γέρονταί τε, ζῆτωντας τῶ προτέρων ἀγνοημάτων συγχάρησιν. Ἀκούσας δὲ ὁ Ἀθανάσιος, ὅτι ὁ Νικηφόρος ἔσειλε γράμματα δι' αὐτὸν, παρεκάλεσε τὸν Προεστῶτα νὰ μὴ τὸν φανέρωσῃ, καὶ ἔπος ἐποίησεν. Ἀλλὰ πάλιν εἰς ὀλίγον καιρὸν ἤλθεν ὁ αὐθῶν Λεῖων ὁ ἀδελφός τῶ Νικηφόρος, καὶ ὁξεπέτας εἰς ὄλον τὸ ὄρος, ἦν εἰς αὐτὸν. καὶ ἀρχαίμμος τῶτον, ἐχάρη λίαν, καὶ ἀφράθη τῶ πνεύματι. Οἱ δὲ Ἀδελφοὶ τῆς ἀσκήσεως ἰδόντες τῷ Ἀλαβειαν τῶ Ἀρχοντος πρὸς τὸν Ὄσιον, τὸν ἐπαρεκάλεσαν νὰ τῶ ζῆσῃ ἐλεημοσύνην, νὰ κτίσῃ τὴν Ἐκκλησίαν τῶ Πρωτάτε Ἰσταντῆν, ὅτι ἦτον μικρὴ, καὶ ἐσνοχωρῆντο πολλοὶ. Ἐδῶκεν ἔν ὁ Ἀρχων δ' ἁ τὴν ἰκεσίαν τῶ Ἀθανασίῳ ἰκανά χήματα, καὶ ἀνήγειραν τὴν Ἐκκλησίαν ἐκ Θεμελίων, καὶ ὀτοχαίρησας τὸν ἅγιον ἀπῆλθε πρὸς τὸν ἀδελφὸν Νικηφόρον. Οἱ δὲ ἀκούσας πρὸς τῶ Ὄσιῳ, ἔσειλεν δι' αὐτῶ πολλοὺς γράφων πρὸς τὰς Προεστῶτας νὰ τῶ τὸν σείλκεν ὁξ ὀτοφάσιως. Οἱ δὲ ἰδόντες τὴν πίσιν αὐτῆς, ἐαδῶκλινσαν τὸν ἅγιον νὰ ὑπάγῃ. ὅστις ἄκων καὶ μὴ βελόμμος ἀπίπλωσεν εἰς τὴν Κρήτιν, ὡς ἦτον τότε ὁ δ' ὀσιβὴς Νικηφόρος, πολέμων τὰς βαρβάρους ἐκεῖνες. καὶ μὲ τὴν θείαν βοήθειαν, δ' ἁ πρὸς βειαν τῶ ἁγίῳ, ἐνίκησεν αὐτῆς καὶ κράτος, καὶ τῶ πτω Βασιλεῖ καθυπέταξε. Τότε λέγει πρὸς τὸν Ἀθανάσιον. Ἰδὲ, Πάτερ, μὲ τῷ ὀχλήσε ἐλυθῶσθι τώρα τὸ ὄρος τῶ Ἀθῶν ὁπότε τὸν φόβον τῶ Ἀγαθῶν. ἀπελθὼν ἔν, ἀπαθέμισον Μανασῆριον ἡσυχαστῶν, νὰ ἔλθω, καθῶς ἐνθυμῶσαι καὶ ἔχουμι συμφωνίαν, νὰ ἀναχωρήσω ὁπότε τὸν Κόσμον. Ταῦτα εἰπὼν, τῶ ἔδιδε χήματα, ἀμὴ αὐτῶ δὴ τὰ ἡδύλε, λέγωντας. Ἐχε τὸν φόβον τῶ Θεῶ, καὶ πρὸς ἔχε ὁπότε τὰς παγίδας τῶ Κόσμου. καὶ ἐὰν εἶναι θεάρεσον, θέλει πελαωθῆ ἢ πρῶξις αὐτῆς, ὡς ἄριστος. Ταῦτα εἶπε

εἶπεν ὁ Ἅγιος, ἕατί δὲ ἤθελε τὴν φροντίδα καὶ φελοασμὸν τῆ οἰκοδομῆμα-
 τος. Ὁ δὲ ἀλαβῆς Νικηφόρος ἐλυπήθη εἰς αὐτό. ἔπειτα ἀποχαρτίθησαν. καὶ
 ὁ μὲν Ἅγιος ἔστρεψεν εἰς τὸ Ὄρος, ὁ δὲ Νικηφόρος ἀπῆλθεν εἰς τὰ Βασιλεία, καὶ
 τῆ ἑκαμὴν τιμῆν μεγάλῃ καὶ βόταια, πῶς ἐτίμησε τῷ Κρήτῳ, καὶ ὑπερον τὸν
 ἐψήφισαν Βασιλεῖα. Ἐχόν δὲ πάντοτε τὸν ἀνώτερον πόσον νὰ κτίσῃ Ναὸν τῆς
 Αἰεπαρθεῖ Θεοτόκῃ, ἀπέστειλεν ἐξώτα λίθαις φλωζία μὲ εἷα Πνδματικόν,
 Μεθόδιον καλέμνον, ὅστις ἐλθὼν εἰς τὸν Ἄθω ἔφερε τὰ χήματα. Λοιπὸν
 ἰδὼν ὁ Ἅγιος τὴν πολλὴν ἀλάθειαν τῆ δισεβεσάτῃ Βασιλείῃς, ὑποδέχθη τὰ
 χήματα, καὶ ἄρχισε νὰ οἰκοδομῆ τῷ Μονῷ εἰς τὰς ὀνειαποσίς ἐξήκοντε εἷα
 Χρῆνον ὑπὸ Χειρῶ. Ὅσα δὲ ἐνάτια καὶ πειρασμὸς ἔπαθεν ὑπὸ τῆς δαίμονας,
 πόσους κόπους καὶ πόνας ὑπέμεινε, ἕως νὰ κτίσῃ τοιαύτῳ μεγίστῳ οἰκοδομῷ,
 καθὼς ἕως τῷ σήμερον φαίνεται, δὲ ἀρμύζει νὰ γράφω ἐνταῦθα, ἕα νὰ μὴ
 εὔγω ὑπὸ τὸ φρονεῖμνον. Ἀμὴ ὅστις δὲ ὑπῆλθε εἰς τὸ ἅγιον Ὄρος, νὰ ἰδῇ
 αὐτὴν τὴν ἁγίαν Λαύραν, πόσῳ ἀραιότατ' ἔχει, πόσας πηγὰς καλλιρρόας, δὲ
 ἀραιὰ καὶ πανδρόσωμα, πύργους ὑψηλὰς, κελιά ἀμείβητα, Ναὸς πλε-
 σίς, καὶ ἄλλα παρόμοια, ἃς ἀναγνώσῃ τὸν βίον αὐτῆς τῆ ὀσίῃ Ἀθανασίῃ, νὰ
 λάβῃ πολλὰ ἀγαθίασιν. Ἡμεῖς δὲ ἀφίνοντες τὰ ἄπειρα θαύματα, ὅπῃ
 ἐτέλεσεν ὁ αἰδίδμος, θέλωμεν γράφει μόνον ἕα τῷ Αἰεπαρθεῖνον Θεοτόκον,
 ἥτις εἶναι Οἰκονόμος τῆς αὐτῆς Λαύρας ἕως τῷ σήμερον, καθὼς ἐδῶ κάτω σα-
 φέστερον φαίνεται. Ἀφ' ἧ γὰρ ὁ Ὄσιος ἐξῆλθε τὰ ἀργύρια, ὅπῃ ἔστειλεν ὁ Βα-
 σιλεῖς, ἐστυχορῶτο, ὅτι δὲ ἔφθασαν νὰ τελεσθῇ τὸ ἔργον, καθὼς τὸ ἤρ-
 χισε. καὶ συλλογίζόμενος περὶ τῆς, ἐμίσθισεν ὑπὸ τὴν Μονῷ, ὁδῶν πρὸς
 ταῖς Καραῖς, ἕα νὰ συμβεβῆθῃ τὸν πρῶτον τῶ Ὄρος, ἐὰν ἦτον ἀρέπον νὰ
 σείλῃ ἀνθρώπους πρὸς τὸν Βασιλεία, ἢ ἄλλας Ἀρχοντας, νὰ ζητήσῃ βοήθειαν.
 Ὅταν ἔν ἦτον μακραὶ ὑπὸ τῷ Λαύραν μίλια τέσσαρα, βλέπει μίαν ἀραιὴν
 γυναῖκα καὶ ὑπέρλαμπρον, ἥτις εἶπεν αὐτῷ. Πόσον ὁδῶεις, Ἀθανάσιε; Ὁ
 δὲ ἐκπλαγεὶς ἀπεκρίνατο. Τίς εἶσαι εἰσὺ, καὶ μὲ ἐξετάζεις; Ἡ δὲ εἶπεν. Ἐγὼ
 εἰμὶ ἡ Μήτηρ τῆ Κυρίσσε. Λέγει ὁ Ἅγιος. Συγχώρησόν μοι, Δέσποινα, ὅτι
 δὲ πιστῶ, ἐὰν δὲ ἰδῶ σημεῖον τίποτος. πολλὰ γὰρ αἱ παλίδες τῆ δαίμονος.
 Λέγειτε ἡ Πανάγος. Κτύπησον εἰς τῷ πέτρῳ αὐτῷ εἰς τὸ ὄνομα τῆς ἁγίας
 Τειάδος σαυροειδῶς μὲ τῷ ράβδον σου, καὶ μὲ τὴν χεῖρ τῆ ἐμῆς τεχθέντος
 νὰ εὔγῃ ὕδωρ θαφιλές τε καὶ ἀραιότατον. Οὕτω γὰρ ποιήσας ὁ ἅγιος, ἐξῆλ-
 θεν ὕδωρ πλῆθος πολὺ καὶ ἐξάισιον. Τότες ὁ μὲν ἔπεσε καὶ γῆς, αὐτῷ τῷ
 συγχώρησιν. Ἡ δὲ ἠρώτησεν αὐτὸν, πῶ ἀπῆρχετο; Καὶ τῆς εἶπε τῷ ρηθεῖσαν
 ὑπόθεσιν. Λέγειτε ἡ Δέσποινα. Ὑπάγε εἰς τὸ Μοναστήριον, νὰ εὔρῃ τὰς
 ἀποθήκας γεμάτας σιταίον, τὰ ἀγγεῖα οἶνον καὶ ἔλαιον, καὶ ἄλλα ὅσα χρειά-
 ζεσαι, τὰ ὅποια νὰ σὲ φθάσῃ μὲ τῷ βοήθειαν τῆ Υἱῆς καὶ Δεσπότης με, ἕως
 νὰ τελεσθῆς τῷ Μονῷ ἅπασαν. εἰς τῷ ὁποίῳ μὴ τολμήσῃ τινὰς κανόνα
 κειρὸν νὰ ψήφισῃ Οἰκονόμον, ὅτι ἐγὼ θέλω εἶσαι οἰκονόμος σὰς πάντοτε,
 νὰ σὰς φροντίζω τὰ πρὸς τῷ χεῖαν, μόνον μὴ ἀμελήτε τὰς ἐσποχέσεις τῆ
 χήματος, τῷ Ἀκολεθίαν, καὶ τὸν κανόνα σας. Ταῦτα εἰπῶσα ἐψῆστο ἄφαν-
 τος. Ὁ δὲ Ὄσιος ὀπιστρέψας εἰς τῷ Μονῷ, ἤυρον ἅπαντα, καθὼς τῆ εἶπεν
 ἡ Δέσποινα, καὶ ἔφθασαν πρὸς αὐτῆρειαν, ἕως ἧς ἐτελεσθῆ ὁ θεῖος Ναὸς, καὶ
 ἅπασα ἡ Μονή, καθὼς ἕως τῷ σήμερον φαίνονται. Τῆτο τὸ θαῦμα τῆ ὕδα-
 τος

πος δὲ φαίνεται γραφικῶς εἰς τὸν βίον τῆς Ἀγίας (δὲν ἰξόθωρ τὸ αἷτιον) ἀ-
μὴ τὸ ἔχειν ἐκ ἀξιοδοσεως, καὶ τὸ ἰξόθωρ ὅσοι κατοικῶν εἰς τὸν Ἀΐθωρα .
Φαίνεται δὲ καὶ μία εἰκὼν τῆς Ὑπεραγίας εἰς τὸν Ναὸν, ὅπῃ εἶναι ἑκὼν μέ-
σα τῆς θύρας τῆς Μοναστηρίου, καὶ σέκεται ὁ Ἅγιος ἔμπροσθεν τῆς Παναγίας με-
τὰ τῆς θύρας τῆς Μοναστηρίου, καὶ ποικίλῃ ἀλλάξειαν. Αὐτὴ δὲ ἐπέκεινται τῷ δεξιῷ πρὸς τὸν
Ὅσιον. Καὶ εἶναι γραμμῆρα ταῦτα. Μήτηρ Θεῶ Ὁικονόμος ταύτης τῆς Λαύρας.
Καὶ πάλιν εἰς τὸ πρὸς τῆς εἰκόνας τῆς εἰκόνας τῆς Ἀγίας τῆς
θαύματα, ἔχει καὶ αὐτὰ τὰ δῶα. Εἰς τὸ εἶνα τῆς δεικνύει δακτυλοειδῶς τὸν λί-
θον ἢ Διάσπασμα, καὶ αὐτὸς κτυπᾷ μετὰ τῷ ράβδον, καὶ δὶθρη τὸ ὕδωρ. Καὶ
εἰς τὸ ἄλλο τῆς ἔχει πάλιν καὶ τῆς δῶα ἰσορρομίας, καὶ τῷ Μονῶ, καὶ γράφει
ταῦτα. Ἡ Παναγία σωπᾶται εἶναι αὐτῷ Ὁικονόμον τῆς Μονῆς. Τὸν δὲ
Ὅσιον Παροικονόμον. Ἀπὸ ταῦτα γὰρ βεβαιώνεται ἡ ἐσώθεσις, καὶ μάλιστα
ὅπῃ ποτὲ δὲ ἔκαμαν τινὰ Ὁικονόμον εἰς αὐτῷ τὴν ἁγίαν Λαύραν, μόνον
Παροικονόμον τὸν λέγασιν ἕως τῷ σήμερον. Ἀλλ' ὅπῃ τὸ ποροκείμενον ἐπανέλ-
θωρ. Ἀφ᾽ ὧν ἐπέλειωσε τὴν Μορὴν ὁ Ἅγιος, ἐώρταζον, ἕως ἔζη, τῷ Πα-
ναγίαν, καὶ μετὰ τῷ αὐτῷ πελείωσιν ὁμοίως καὶ οἱ Ἀδελφοὶ τῷ ἐώρταζον. Ἀ-
μὴ ἢ Πανύμνητος ἐφαίνε εἰς τὸν ποροκείμενον ἕως ὁράματος λέγασα. Ἀπὸ πόρα καὶ
ἔμπροσθεν μὴ ἐώρταζετε πλέον ἐμὲ, ἀλλὰ τὸν δελόν με Ἀθανάσιον. ἐπειδὴ
αὐτὸς ἠγωνίσθη εἰς τὸν οἶκον ἕως θανάτου, καὶ πρέπει νὰ ἔχη ἀξιοδο-
μῶν ἀμοιβῶν καὶ ἀγαθῶν καὶ τὴν αὐτῷ κάματον καὶ ἀγάμισμα. Ἐκτοτε ἐν
τὸν ἐώρταζον χαρμονικῶς τῇ ἑ. τῆς Ἑλίας Μωός, καὶ σὺνάζονται δῶα χιλιά-
δες, χερδὸν Μοραχοὶ τε καὶ Λαϊκοὶ, καὶ πελῶσιν ἀρεπυτῶν παννύχιον, μετὰ Ἀνα-
γνωσεις καὶ μελωδικὰ Ἀίσματα, καὶ τῷ δῶσιν τῆς Ἑλίας ἕως ποροκί-
λωντες τῷ ἐν Τεσσαρῶ Θεῶ. Ὡς πρέπει πᾶσα δόξα, τιμὴ, καὶ ποροκίμῶσις εἰς
τῆς αἰῶνας τῶν αἰῶνων. Ἀμήν.

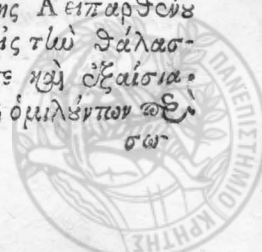
Θ Α Υ Μ Α, ΚΒ'.

Περὶ τῆς ἱεράς Μορῆς τῆς Ἰβήραν, καὶ τῆς σεβασμίας εἰκόνας
τῆς Πορταίτισσας.

Κ Ατὰ τῆς χρόνος τῆς Εὐσεβείατος καὶ αἰοιδίμου Βασιλέως Κωνσταντίνου ἡθῶν ἢ
Πίσις ἡμῶν, καὶ ἠύσανε δὲ τῆς χάριτος τῆς Κυρίας ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστῶ. Οἱ δὲ
ναοὶ τῶν εἰδῶλων ἐξηφανίζοντο, καὶ τὰ τῶν Μοραχῶν ἐπληθύνοντο τὰ γὰρ, καὶ
ἠφροδομῶν καὶ πᾶσας πόλεις καὶ Χώρας Νάες καὶ Οὐσιασθήλια. Μετὰ δὲ χρόνος ἐγέ-
νετο τῆς ἀνὴρ Θεοσεβῆς καὶ ἠνάρητος, Πέτρος οἰοματι. ὅστις ἐπόθει νὰ εὐρητινὰ
ἠσυχασμῶν τόπον καὶ ἠρημον νὰ ἀναχωρήσῃ ἀπὸ τὸν Κόσμον νὰ περᾶσῃ τὸν βίον
ἠσυχῶν. Περὶ τῆς δεικνύει τῆς Θεῶ νὰ τῆς ἀποκαλύψῃ πᾶ νὰ ὑπάγῃ, βλέ-
πει εἰς ὀπτασίαν τὴν Ὑπεραγίαν Θεοτόκον, καὶ λέγει τῆς. Πάτερ, εἰς τὸ ὅρος τῆς Ἀΐθω
εἶναι ἢ ἀνάπαυσις σε. τὸ ὅποῖον ἐζήτησα εἰς κληῖρον ἀπὸ τὸν Υἱὸν καὶ Θεὸν με, δὲ
νὰ τὸ ἔχῃσι καταφύγιον ὅσοι ἀναχωρήσαν ἀπὸ τῆς φροντίδας τῆς Κόσμου καὶ συγ-
χυσε νὰ ἐπιμελῶνται τὴν ἀρετῶν, ἀμέλειον βίον δὲ γινόντες, ὅπως τυχῶσι τῆς
αἰωνίως Μακαριότητος, ὅτι πολλὰ ἀρέχθηκα τὸ ὅρος τετο, καὶ εἰς ὀλίγον καιρὸν ἔχει
να

νά πληρωθῆ Μοναχὸς ὑπὸ πᾶσαν Χάραν καὶ τόπον. Καὶ τὸ ἔλεος τῆς Υἱᾶς μου, καὶ ἡ
 βοήθειά μου νά μὴ λείψῃ ἀπ' αὐτῆς. ἀλλὰ νά τὸς φελοκέπω, νά τὸς ἀφουλάτ-
 τω, δευρὴν τῆς Υἱᾶς μου καὶ τὴν σωτηρίαν τῆς. Ἀφ' ἧ γενεᾶς ἐξύπνησεν ὁ ἱερός Πέτρος,
 δι' ἡμεῖς τὴν Κύριον ἰκανῶς, καὶ τὴν Αἰκάρθρον Μιτῆρα αὐτῆ, ἀπῆλθεν εἰς
 τὸ ὄρος ἐκεῖνο, καὶ κατὰ δαιμόνων ἀνελεμῶς ἠγωνίζετο, καὶ πολλὰς ὁράσεις καὶ ὄπτα-
 σίας Ἀγγέλων ἰδεῖν ἠξιώθη καὶ μεσιτείας τῆς Θεομήτορος, καὶ Ἰωάννης μέγας
 Θαυματουργός, ἀπῆλθε πρὸς Κύριον. Μετὰ δὲ χρόνος ἦλθε καὶ ὁ Πατὴρ ἡμῶν Ἀθα-
 νασιος. ὅστις ἀνοδόμησε τὴν μεγίστην Πνεύματος καθαρῶτατον,
 καὶ ὁ Πατὴρ ἡμῶν Ἰωάννης, τὸ ὄπως δοχῆτον τῆς παναγίας Πνεύματος καθαρῶτατον,
 τὸ ἄλλο Ἰβήρ, καὶ αἶμα Βασιλικόν, καὶ πλῆσιος. ἀλλὰ ἀφίνωντας τὴν δόξαν, τὴν
 πλεον, καὶ ὅλα τε τὰ υπάρχοντα, ἀπῆλθεν εἰς Μοναστήριον, καὶ ἐκδυσθεὶς τὰ λαμ-
 πρὰ φορέματα, ἐκδύθη ῥάσα πτωχὰ καὶ πτωχότατα. ἀκίσας δὲ τὴν φήμην τῆς
 ἀγίας Ὁρας, καὶ τῆς ὁσίας Ἀθανασίᾳ, ἦλθε, καὶ δούρων αὐτὴν, ἠγωνίζαντο ὡς ἀδελ-
 φοὶ τὸν καλὸν ἀγῶνα καὶ σωτηρίου. Καὶ εἰς ὀλίγον καιρὸν μαθῶν, ὅτι ὁ υἱὸς αὐτῆς
 Εὐθύμιος ἦλθεν εἰς τὸ Βυζάντιον καὶ εἰρλίω, ἀπῆλθεν εἰς αὐτῆ ἀναζήτησιν. Καὶ
 εὐρών αὐτὸν, ἀπῆλθεν ἀμφότεροι εἰς τὴν ποσειδίω ἠσυχίαν πρὸς τὸν μέγαν Ἀθα-
 νασίον. καὶ τὸν ὁποῖον ἐπαυδῆθη πᾶσαν Φιλοσοφίαν, καὶ χεδὸν ἐγένη νέος Χρυσό-
 σομος, καὶ ἐμεταγλώττισε πᾶσαν τὴν ἡμετέραν Γραφίαν εἰς τὴν τῆς Ἰβήρων ἀλέκτον.
 Μετὰ δὲ φελοδρωμῶν ὀλίγη καιρὸς ἦλθε καὶ ὁ μέγας Τορνίκιος, καὶ ἐγένη Μονα-
 χός. ὅστις ἦτον στρατηγός τῆς βασιλείας τῆς Ἰβήρων, καὶ ἔκαμε πολλὰς ἀνδραγα-
 θίας καὶ τῆς ποσειμῶν, καὶ ἐπῆρεν ἀναειδημῆτες ῥ' κας, καὶ ἔσπαυα. Τὸν καιρὸν ἐκεῖ-
 νον τὰ ἄθεα γῆ τῆς Περσῶν ἠκισαν τὸν θάνατον τῆς Βασιλείας Ῥωμανῶ, καὶ ἐστρά-
 τῶσαν καὶ τῆς Βασιλείδος τῆς Πόλειαν, ἔχοντες ἀρχηγὸν τινὰ, ὀνόματι Σουλῆρον,
 ὅστις ἔδραμν εἰς τὴν Ἀνατολίαν, κερσῶντας τὰς Πόλεις καὶ Χῶρας, μὴ δει-
 σκωντας τινὰ νά τῆς ἐναντιωθῆ, ἐπειδὴ τὰ τέκνα τῆς Βασιλείας ἦσαν μικρὰ καὶ ἀνή-
 λικα, μὴ δυνάμει νά ἀντιμαχήσαν αὐτῶ. Ἡ δὲ Βασίλισσα τὸ εἶχε λύπην καὶ
 θλίψιν πολλὴν, μαθῶσα ὅτι οἱ βαρβαροὶ ἐπλησίασαν. Καὶ μὴ ἔχουσα ἄλλην
 ἐλπίδα, ἐνθυμῆθη τῆς Τορνίκιᾳ, λέγουσα. Εἰὼ δὲ ἔλθῃ πρὸς ἡμᾶς ὁ στρατηγός
 τῆς Ἰβήρων, δὲ βοηθήσει. Ἐστειλεν ἔν εἰς τὸ ἅγιον ὄρος φελοκαλεστικὰ ῥεμί-
 ματα τῆς Ἀθανασίᾳ, καὶ Ἰωάννῃ, δευρὴν νά στείλῃ τὸν Τορνίκιον. Ὁ δὲ ἐκ ἡθε-
 λε. Πλὴν μὲ βίας καὶ νά μὴ φελοκῆσῃ τῆς Ἀγίας ἐσυγκατέβη, καὶ ἀπῆλθεν εἰς
 τὸ Βυζάντιον. Ἡ δὲ Βασίλισσα ἰδῶσα αὐτὸν, ἔλαβε πολλὴν ἀγαθίαν, καὶ ἐπιδεί-
 ξασα τὰ τέκνα, εἶπεν αὐτῶ. Εἰς τὴν ψυχὴν σου, τίμιε Πατῆρ, κρέμεται ἡ ζωὴ τῆς
 ἄρσαν τῶν. Ὁ δὲ Τορνίκιος, ἀπελθὼν μὲ σόλῃ, κατέκοψεν ὅλον τὸν στρατὸν τῆς
 βαρβάρων, καὶ πολλὰς δορυλατῆς λαβῶν, ὑπέστρεψε μὲ νίκην εἰς τὴν Βασιλείαν.
 Ἡ δὲ Σύγκλητος ἅπασα πρὸ πλῆμισαν αὐτὸν, καὶ πολλὰ τὸν ἐτίμισαν, καὶ μάλιστα
 ἡ Βασίλισσα. ἣτις δι' ἡμεῖς ἴσασα ὡς ἔπαρτεν, ἔδιδον αὐτῆ πολλὰ χεῖματα, ἀμὴ
 δὲ ἠθέλε νά τὰ πάρῃ, λέγωντας. Ἐγὼ Δέσποινά, ἰφῆκα τὰ ἐδικὰ μου καὶ τὸν Κύ-
 ριον, καὶ τὸρα νά συναζῶ ἀλλόθῃ; πλὴν ἐὰν ὀρίξῃ τὸ κράτος σου, οἰκοδόμησον
 Μοναστήριον εἰς τὸ ὄρος, νά τὸ ἔχῃ τὸ ἄλλο μας τῆς Ἰβήρων φελοκαλεστικῆς ἐνε-
 τίας αὐτῶν. Ἡ δὲ Βασίλισσα μὲ χαρὰς τῆς ὑπήκουσε, καὶ ἐστειλεν Ἀρχοντας μὲ χυ-
 σίον ἄπειρον πλῆθος, προσάσασα τῆς νά τελῆσῃ τὸ ἔργον αὐτὸ πῶσῃ ὅτι
 μελῆς, ὅπως καὶ μὴ δεισκέται ὠραιότερον, καὶ ἔπος ἐχέτο. Ἀλλὰ καὶ μὲ σκεπῆ
 ἀργυρὰ καὶ χρυσὰ ἐκίσμησε τὴν Ἐκκλησίαν, καὶ ἀφιέρωσεν εἰς τὴν Μοῦσῃ τῶν
 πρῶτα.

προφασιά τε, ἢ μετόχια, ἢ Χώρας εἰς ψυχικόν της μνημόσμων. Ἀλλὰ ὡς τῆς
 Μοῦνης τὸν λόγον ἄς κατεπαύσωμεν, ἵνα εἰπωμεν ὡς τῆς ἱεράς Εἰκόνας τῆς Πορ-
 ταίτιδας. Τὸν καιρὸν, ὅπῃ ἐβασίλευεν ὁ εἰκονομάχος Θεόφιλος, ἦτον πολὺς
 διαγμὸς καὶ τῆς ἁγίας Εἰκόνας. Αὐτὸς γὰρ ὁ μισόχριστος ἐξείλετο πολλὰς τῆς
 Ὁρθοδόξων, ἢ ἁφύροις βασινοῖς παρέδωκε, προσάγοντας νὰ κατεβάσων ὅλας
 τὰς Εἰκόνας ἀπὸ τῆς Ναῦς, νὰ ταῖς ἀφανίζωσιν. Ἐΐσελε καὶ στρατιώτας καὶ πᾶσαν
 πόλιν καὶ Χώραν, νὰ ἐρῶνται, καὶ ὅσας εὔρην, νὰ τὰς καύτην. Ἦν δὲ τις χήρα
 εἰς τὰ μέρη τῆς Νικαίας, μονοκῆν Ἰῖδὸν ἔχουσα, πλοσία πολλὰ καὶ ἐνάρετος. Ἦτις
 ἀκοδομήσων Ἐκκλησίαν πλησίον τῆ οἴκου αὐτῆς, καὶ εἶχε μίαν Εἰκόνα τῆς Θεο-
 μήτορος, τῶ ὅποιον ἀλαβείτο καὶ πολλὰ, καὶ ἠπαύετο, καὶ ἄλλη τις Ἄννα ἀλη-
 θῶς ἐγνωρίζετο. Γυρῶντες ἐν οἱ στρατιώται τῆ βασιλείας εἰς καθεὶ τόπον, ἠλ-
 θον καὶ εἰς τὸν οἶκον τῆς Θεοφίλου ἐκείνης γυναῖκος, καὶ σοχαζόμενοι ὡς ἐργότα-
 ρον ἀπὸ μίαν θυρίδα τῆ εἰρημῆς Ναῦς, εἶδασιν τῶ ἱεράν Εἰκόνα, καὶ ἐχαρίσαν,
 ἐλπίζοντες νὰ ἀποκίψων δι' αὐτῆς ἱκανὰ ἀργύρια, καὶ εἶπον πρὸς τῶ γυναῖκα.
 Ἦ δός μας χρήματα, ἢ κάμνομεν τῆ βασιλείας τὸ πρῶτον, νὰ σὲ θανατώσω-
 μεν μετ' ἁβύρορα κολασήγια. Ἦ δὲ σώφρων ἐκείνη χήρα ταπεινῶ τῶ χήματι ἀπε-
 κείνατο. Χρήματα πολλὰ νὰ σὰς δώσω ἄγειον, ὅτι δὲν τὰ ἔχω εἰς τὸν οἶκόν
 μου. Ταῦτα ἀπέσαντες, ἀνεχώρησαν. Καὶ τῶ νύκτα εἰσῆλθον αὐτὴ μετ' τῆ παιδὸς
 εἰς τῶ Ἐκκλησίαν, καὶ κλίνασα τὰ γόνατα, ὕψωσε πρὸς Οὐρανὸν τὰς χεῖρας καὶ
 ὄμματα, καὶ προσένητο ὡραν ἱκανῶ μετ' δακρύων, τῶ γῶ καταβρίχουσα. καὶ
 ἐρηφείσα, ἔλαβε μετ' τῆ Ἰῖδὸν αὐτῆς τῶ Εἰκόνα μετ' φόβον πολὺν καὶ δολάβειον,
 καὶ πὴν ὀπήγαν εἰς τὸν αἰγιαλόν. Τότε πάλιν ἠύξατο, λέγουσα. Δέσπονα καὶ Κυ-
 ερία τῆ Κόσμου, ἢ χεῖρ σου ἔχει τῶ ξενίαν καὶ δουλῆν, ἢς Μήτηρ Θεῶ, πάν-
 των τῆς κτισμάτων δεσπόουσα, νὰ λυθῶσιν ἡμᾶς ἀπὸ τὴν ὀργῶν τῆ παρανομῆς
 βασιλείας, καὶ τῶ σῶν Εἰκόνα ἀπὸ τὰ ὕδατα. Ταῦτα εἰπῶσα, ἔβαλον εἰς τῶ
 θάλασσαν τῶ Εἰκόνα. Καὶ ἢ τῆ θαύματος, δὲν ἔπεσε δίπλα, ἀλλὰ ὄρθια,
 καὶ ἐπάνω τῆ ὕδατος τῶ πορείαν ποίησα, ἔβριχε πρὸς Ἠλίε δυσμάς. Τῶ τὸ
 ξηρασίον θαῦμα ἰδῶσα ἢ γυνὴ, ἀπεπεμπε τῆ Θεῶ, καὶ τῆ παναγία αὐτῆ Μητρί
 τῶ προσήκουσαν ἀχαρισίαν. Καὶ ὀπιστραφείσα πρὸς τὸν Ἰῖδόν, εἶπε ταῦτα,
 δακρύουσα. Τέκνον μου ποθεινότατον, τώρα θέλει φανῆ ὁ πόθος ἡμῶν, καὶ ἢ πρὸς
 Θεὸν δισέβεια, καὶ ἢ πρὸς τῶ ἁγίαν Εἰκόνα τῆς Θεοτόκου δολάβεια. Ἐγὼ τέκ-
 νον μου φίλτατον, γυνὴ τυγχάνω, καὶ ἐδούλωμαι ἀπελθεῖν εἰς Χώραν μακρᾶν.
 ὅθεν ἢ κρυβήσομαι, ἢ ἐὰν με κρατήσωσιν, ἐπίμνη εἶμαι νὰ ἀποθανῶ καὶ τῶ
 ἀγάπῃ τῆς Θεομήτορος. Σὺ δὲ ἀπελθε εἰς τὰ μέρη τῆς Ἐλλάδος, καὶ νὰ μὴ σὲ
 κακοποιήσωσι. Ταῦτα εἰπῶσα, καὶ καταπασάμενοι ἀλλήλους, ἀνεχώρησαν δα-
 κρύοντες. Ὁ δὲ νέος ἀπῆλθεν εἰς τὴν Θεσσαλονικίαν, καὶ ἀπ' ἐκεῖ εἰς τὸ ἅγιον
 Ὄρος, καὶ κατώπησεν εἰς τὴν σεβασμίαν Μορῶν τῆς Ἰβήρων. Καὶ ἀρόμνος
 ἐκεῖ Μοναχὸς, καὶ ὁσίας πολιτευσάμενος ἀπῆλθε πρὸς Κυειον, ὃν ἐπόθησε.
 Τάχα δὲ ἦτον καὶ θεία οἰκονομία νὰ ὑπάγῃ ἐκεῖ, νὰ ἀναγγείλῃ ὁ νέος τῶ
 τῆς Εἰκόνας ὑπόδειξιν, ὅτι αὐτὸς τῆς ἐξηγήθη τὰ ὅσα ἐγράφη. Ἀλλὰ ἄς
 ἐλθῶμεν εἰς τὴν Ἀκολουθίαν τῆς λόγου μας. Ἦ μὲν ἐν Εἰκὼν τῆς Λειπαρθένου
 ἦτον εἰς τόπον ἀπόκρυφον πολλὰς χρόνας, ἢ εἰς τῶ σπηραῖν, ἢ εἰς τῶ θάλασ-
 σαν, ἢς οἶδε μόνος ὁ πᾶντα γινώσκων, καὶ ποιῶν ἐνδοξά τε καὶ ἐξαισία.
 Καθεζομένων δὲ τινῶν ἁγίων γερόντων ἐν τῆ Μορῆ τῆς Ἰβήρων, καὶ ὀμιλῶντων ὡς

σπαρθείας ψυχῆς, θεωρῶσιν ἐξαίφνης εἰς τὴν θάλασσαν ὡς φλόγα πυρός, ὡσπερ νὰ ἦτον ὄνας σύλος, καὶ ἡ κορυφή τ' ἔφθανεν ἕως τὸν Οὐρανόν. Τέτο ἰδόντες ἀέτησαν, κράζοντες τὸ, Κύριε ἐλέησον. καὶ σωμαχθεύτες πάντες οἱ Ἀδελφοί, ἔβλεπον μὴ τὸ φαινόμενον, καὶ ἐθαύμαζον, ἀμὴ τίς ἦτον ἡ αἰτία, δεῦν ἐδιώοντο νὰ καταλάβωσιν ποσῶς. Τέτο δὲ ἡ μόνον τὴν ἡμέραν ἐφαίνετο, ἀλλὰ καὶ τὴν νύκτα πολλὰ μάλλον ἔλαμπεν ὡς ὁ Ἥλιος. Διὸ καὶ πάντες οἱ ἐν τῷ ὄρει Μοναχοὶ, ἰδόντες τοῖστον τεράσιον, ἐσωάχθησαν εἰς τὴν Μονὴν τῆς Ἰβήρων μὲ μονέξυλα ἀπὸ τῆς Λαύρας, ἀπὸ τὸ Βατοπαῖδι, καὶ ἀπὸ ἕτερα Μοναστήρια. καὶ πλησιάσαντες, εἶδον τὴν ἁγίαν Εἰκόνα τῆς Θεομήτορος. καὶ ὅσον αὐτοὶ ὑπήγχαν πλησιέστερον, τόσο ἐκείνη ἐμάκρανεν. Οἱ δὲ Προεσῶς τῆς Μονῆς τῆς Ἰβήρων ἐπρόσθεε νὰ σωμαχθεῖν εἰς τὸν Ναὸν ἅπαντες, καὶ ἰκέτονον μὲ δακρύων τὸν Κύριον νὰ τὸς ἀξιώσῃ νὰ λάβωσιν τὴν ἁγίαν Εἰκόνα τῆς Μητρός αὐτῆς, νὰ τῆν ἔχουσιν εἰς τὸ Θεματοῦ τῆς ξενιτείας τῆς, καὶ ἐκ ἀπίτυχον τῆς αἰτήσεως, ἀλλ' ἐπήκουσεν ὁ Κύριος τῆς τῶν δειψέως. Καὶ ἀνέσταε.

Ἦτον τίς Μοναχὸς τὸν καιρὸν ἐκεῖνον ἐκ τῆς αὐτῆς Μονῆς, τὸ ἄλλος Ἰβήρ, τὴν κλῆσιν Γαβριήλ, τὸν βόπον ἀπλέστατος, τὸν ἀναχωρητικὸν μετερχόμενος βίον, καὶ τῆς Θεῆς καταιμόνας ἀδαλείπτως δὲχόμενος. Ὅστις τὸ μὴ θεῶς ἐκάθετο εἰς τὰ ὑφιλοτέρα μέρη τῆς ὄρας δὲ τὸ ἦσυχον. τὸν καιρὸν δὲ τῆ χειμῶνος ἐκατέβαινε δὲ τὰ χιόνια κατώτερα. Τὸ σῶμα αὐτῆς ἦτον τείχιον, ἡ βροφίτη ἀρετὴ βόπανα, τὸ ποτὸν ὕδωρ. Εἶχε τὴν μακαρίαν ἀπλότητα, καθὼς καὶ ὅλοι τῆς γενεῆς αὐτῆς ἔχουσι. Καὶ κατ' ἀλήθειαν ἐπήγειος Ἄγγελος ἦτον, καὶ Οὐρανοῦ ἀνδραποῦ. Ὅπως ποτὲ προσδύχομενος, καὶ μικρὸν νυσάξας, ὅρα τὴν Ὑπεραγίαν Θεοτόκον, μὲ δόξης πολλῆς ἐξασράπτισαν, καὶ λέγει αὐτῆ. Ὑπάγε εἰς τὸ Μοναστήριον, ἀνάγγειλον τῷ Προεσῶτι, ὅτι βέλομαι νὰ τὸς δώσω τὴν Εἰκόνα με εἰς σκέπην αὐτῆς καὶ βοήθειαν. εἰσελθε ἐν ἀδι-ἀκτως εἰς τὸν αἰγιαλόν, καὶ πάτησον εἰς τὰ ὕδατα, νὰ γνωρίσωσιν ἅπαντες τὴν ἀγάπην καὶ πόνοιον, ὅπως ἔχω εἰς τὴν Μονὴν σου, καὶ ἡλθον ὀπιταῦτ' ἐνταῦθα εἰς ὑμετέραν βοήθειαν. Ταῦτα εἰπῶσα, ἀφαντος ἐρῆετο ἀπ' αὐτῆ. Οἱ δὲ θεῶς ἐκεῖνος ἀνὴρ σπύσσας ἐκατέβη εἰς τὴν Μονὴν, καὶ ἀνήγγειλε τῷ Προεσῶτι τὰ ὄραθεύτα. Οἱ δὲ ἐκέλευσε νὰ σωμαχθεῖσιν ὅλοι οἱ Μοναχοὶ εἰς τὴν Ἐκκλησίαν. καὶ ἄφαντες λαμπάδας, ἐξῆλθον μὲ θυμιαμάτων, δὲλαβῶς λιτανεύοντες. καὶ φθάσαντες εἰς τὸν αἰγιαλόν, εἰσελθον ὁ ρηθεῖς Γαβριήλ εἰς τὴν θάλασσαν, καὶ ἐπὲρπάτει (αὐτῆς θάλασσης) ἐπαῖα εἰς τὰ ὕδατα. Τότε καὶ ἡ Εἰκὼν πλησιάσασα, ἔλαβε ταύτην εἰς τὰς ἀγκάλας, καὶ ἔφαλλον ἀγαλλόμενος. καὶ ὁ Προεσῶς δραμῶν, ὑπνώτισε τῷ ἀγίῳ γέροντι. καὶ ἐξελθόντες ὅτι τὴν γῆν, ἐρῆετο χαρὰ μεγάλη καὶ ἀγαλλίασις ἐπὶ πάντων τῶν Μοναχῶν, ἔβια νυχθήμερα ἀρεπνεύτες καὶ ψάλλοντες. Εἶπε ἀποδόμισαν Παρακλησίδιον εἰς τὸ θεληματὶ, καὶ ἐλειπέρησαν. Μετὰ ταῦτα ἔφερον τὴν ἁγίαν Εἰκόνα εἰς τὸ Καθολικόν, καὶ τῆν ἔθεσαν εἰς τὸ ἐνδοτερον τῆς Βήματος, καὶ πάλιν ἀρεπνεύσαντες ὅλως τὴν νύκτα, καὶ τὴν θῆσαν ἱερῶν ἁγίων τελείσαντες, ἀνεχώρησαν εἰς τὴν Μονὴν αὐτῆς ἕκαστος. Τῆ δὲ ἐπαύριον εἰσελθον ὁ κωνδηλάπτης τὴν ὄραν τῆς Ὁρθρῆς νὰ δὲξῆ τὴν καὶ τὴν τάξην, καὶ ἀναγνώσων τὴν Ἀποκαθίαν. καὶ δεῦν ἦνρε τὴν Εἰκόνα εἰς τὸν τόπον, ὅπως τὴν εἶχασι, καὶ πανταχῆ ἐρδνήσαντες, τὴν ἦρασιν ἀναθεῖν τῆς πύλης τῆς Μοναστηρίου, εἰς τὸ τεῖχος τῆς Κάστρου, καὶ λαβόντες αὐτὴν ἀπήγαγον εἰς τὸν πρότερον τόπον, καὶ

ἢ πάλιν ἐποίει τὰ ὅμοια, ἔ μόνον δις καὶ τρίς, ἀλλὰ καὶ πολλαίς. Οἱ δὲ Μοναχοὶ ὑπερβύτητες εἰς τὸ πρὸν ἐξέβησαν τὴν ἐκείνην. Τότε πάλιν ἡ Δέσποινα ἐφανήθη τῷ προφύλακτι Γαβριὴλ, λέγουσα. Ὑπάγε εἰς τὸ Μοναστήριον, καὶ εἰπέ τοῖς Μοναχοῖς νὰ μὴ με πειράξωσιν. ὅτι ἐγὼ δὴ ἤλθον ἀνα μέφυλάγετε ἐσεῖς, ἀλλὰ μάλλον δεῖ γὰρ εἶναι ἐγὼ φρενός σας καὶ φυλακας, ἔ μόνον εἰς τὸ παρὸν, ἀλλὰ καὶ εἰς αἰῶνα τὸν μέλλοντα. Ὅσοι Μοναχοὶ γὰρ πολιτεύσωνται εἰς τὸ πρὸν τὸ ὅρος με φόβον Θεοῦ, καὶ ἀλάβειαν, καὶ δὴ ἀμύλησι τὸ κατὰ δύναμιν εἰς τὴν ἀρετὴν, ὡς ἔχουσι θάρρος καὶ ἐλπίδα εἰς τὴν ἀσπασαρχίαν τῆς ἐμῆς Υἱῆς καὶ Δεσποτῆς, καθὼς τὸ ἐξήγησα, καὶ ἐδωσέ με ἐπὶ τὸ χάρισμα. καὶ δίδωσας αὐτὸ τὸ σημεῖον, ἕως νὰ βλέπετε εἰς τὸ Μοναστήριον τὴν εἰκόνα με νὰ μὴ σας λείψῃ ἢ χάρις τῆς ἐμῆς Υἱῆς καὶ τὸ ἔλεος. Ταῦτα ἀκούσας ὁ Θεοφόρος Γαβριὴλ κατήλθε σπουδαίως εἰς τὴν Μονὴν, καὶ τὰ ἀνήγγειλε τῷ Προεσῶτι. Οἱ δὲ χαρὰς ἀπείρου πληθεῖς, σιωπαδρῶν εἰς πᾶσαν τὴν ἀδελφότητα, καὶ λέγει αὐτοῖς τὰ ρηθέντα. Ἐπειτα ἔκτισαν Ναὸν εἰς τὴν πύλιν τῆς Μονῆς, εἰς ὄνομα τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκῃς τῆς Πορταΐτισσας, καὶ τὴν θύραν εἰς ἄλλο μέρος, καθὼς καὶ ἕως τὴν σήμερον φαίνεται εἰς ἀψόδῃ μαρτυρίαν τῆς ὑποθέσεως. Ἀπὸ τότε γὰρ εἰς τὴν Μονὴν ταῦτῳ γίνονται ἄπειρα θαύματα. Δαιμονιζόμενοι θεραπεύονται. χωλοὶ θεραπεύονται. τυφλοὶ ἀναβλέπουν. καὶ πᾶσα νόσος θεραπεύεται ἀπὸ τὸν πάροντα. Ἀπὸ δὲ τὰ πολλὰ, ὅπως ἐτέλεσεν ἡ Παντοδύναμος, νὰ εἰπῆμεν ὀλίγα τινα δεῖ νὰ πισωθῆτε καὶ τὰ ἐπίλοιπα.

Ποτὲ καιρὸν ἐσράτουνται τὰ ἄδεια γῆν τῆς Περωῶν καὶ τῆς Κωνσταντίνης δεῖ ἐπιρᾶς καὶ δεῖ θαλάσσης, πλῆθος ἀναείδητον. Οἱ δὲ Ἀμοιρᾶς καὶ ἀρχηγὸς αὐτῶν μαθὼν, ὅτι εἰς τὸ ὄρος τῆς Ἄθω ἦσαν πολλαὶ Μοναστεῖα, ἐπήγε διαπραπίτε πλοῖα πολεμικά. Καὶ ἐλθόντες εἰς τὸ ὄρος ἐρράξαν εἰς τὴν Μονὴν τῆς Γεθέρων. καὶ ὁσῶς ἐπήδησαν, θεσμυκλῆντες αὐτῶν ὡς θῆρες ἀγριοὶ καὶ ἀνήμεροι. Οἱ δὲ Μοναχοὶ ἰδόντες τὸ πλῆθος τῆς Βαρβαρῶν, καὶ ὀργῶν ἐκείνων τῶν ἀτακτων, εἰσελθόντες εἰς τὸν θεῖον Ναὸν, ἔλαβον τὰ ἱερά Σκήλη, καὶ τὴν παύσεπτον εἰκόνα τῆς Θεοτόκῃς, καὶ ἐκρύβαν αὐτὰ εἰς τὸν πύργον, ὅπως εἶχουσι τὸ Σκοποφυλάκιον, εἰς τὸ ἐποιοῦν ἐκρύφθησαν καὶ αὐτοί. Οἱ δὲ Βάρβαροι μὴ ἔχοντες ἀντιμάχοντα, ἐποίησαν μηχανῶν τινα, καὶ εἰσῆλθον εἰς τὴν Μονὴν. καὶ ἀφ' ἧς ἔκαμαν ὅσα ἠθέλων, καὶ τὴν ἐρήμωσαν παντελῶς, καὶ ἠφάνισαν, ἐπήρασι τὰ χονία τῆς πλοίων, καὶ ἔδωσαν τὰ κίονια τῆς Ἐκκλησίας, καὶ ἐξάβιβζαν ἀλαλάζοντες, ἵνα ρίψων τὸν ἱερόν Ναὸν, καὶ δὴ ἐδωθήθησαν. Οἱ δὲ Μοναχοὶ ὄραντες αὐτὰ, καὶ ἀκούοντες, ἔλεγον ἐκ βάθους καρδίας ἐκεῖνα τὰ Προφητικὰ ρήματα. Ἰνα τί ὑπνοῖς, Κύριε; Ἀνάστηθι, καὶ μὴ ἀπόσῃ εἰς τέλος. Οἱ Θεοὶ, ἤλθουσαν Ἐθνη εἰς τὴν κληρονομίαν σου, καὶ ἐμίαναν τὸν Ναὸν τὸν ἅγιόν σου. Ταχὺ προκαταλαβέτωσαν ἡμᾶς. καὶ ἄλλα τοιαῦτα. Καὶ με δάκρυα θερμά τῶν γυνῶν βρέχοντες, καὶ τὴν ἁγίαν εἰκόνα τῆς Θεοτόκῃς ὑψέντες, ἔλεγον. Ὁ Δέσποινα, τοιαύτας ἡμῖν πᾶς ὑποχέσεις ἐποίησας; Δὴ ἐταξες νὰ εἶσαι φύλαξ καὶ βοῦθός; Ἀλλὰ μὴ μᾶς ἀπαδώσῃς εἰς τέλος, εἰ καὶ ἁμαρτωλοὶ ἐσμὲν καὶ ἀνάξιοι, δεῖ νὰ μὴ εἴπωσιν οἱ ἐχθροὶ μας, Πῶς ἔστιν ὁ Θεὸς αὐτῶν; Ταῦτα οἱ μὲν Μοναχοὶ δακρύνοντες ἔλεγον. Ἡ δὲ ὑπέρμαχος στρατηγός, ἡ δευτέρα καὶ ταχίστη τῆς ὑπεραγίας Μονῆς, ἡ Αἰπιάρθενος Θεοτόκος, ἡ τροποπολεμίσσα τῆς ἰδίας Μονῆς, ἔ παρεῖδεν αὐτῶν πᾶς δεισις, ἔτε πᾶς ὑπο

χέσεις ἐλάσσοτο· ἀλλὰ καὶ ἐπλήρωσε, καὶ εἰς ἀφανισμόν πωτηλῆ τὰς πολεμίους
 παρέδωκεν. Ἀλλὰ τίς λαλήσει τὰ τῆς Παρθένου θαυμάσια; Ἀφ' ἐνύκτωσεν,
 ἑξαίφνης ἐγένη ποσαύτη καταγίγς καὶ φερτῆνα εἰς τὴν θάλασσαν, ὅπως ἐτζακί-
 θισα· ὅλα τὰ πλοῖα, καὶ δὴν ἔμειον, εἰμὴ μόνον τὸ εὐατὸ Ἀμοιρᾶ. Καὶ τὸτο,
 ἔχ' ἢ νὰ γνωρίσῃ ὁ ἀφρων τὴν ἀμαρτίαν τε, καθὼς καὶ ἐχθροῖτο. Θαυμαζὸν ἦν ἠκολού-
 θει τῆς θαύματι. Ὅταν ἐξημέρωσε, βλέπουσιν οἱ Μοναχοὶ τὰ νεκρὰ σώματα
 τῆς βαρβάρων, καὶ ἐκείοντο εὐας σορὸς εἰς τὸν αἰγιαλόν, καὶ τῆς πλοίων ἠδο-
 σιδὴ ἀπάσα. Τότε καὶ ὁ ἀρχηγὸς αὐτῶν ἰδὼν τὴν τῆς πλοίων ἀπάλειαν, ἔτυπτε
 τὸ πρῶσσωπον, καὶ ἔβαλε χῶμα εἰς τὴν κεφαλὴν αὐτῆς. καὶ προσελθὼν ταπεινῶ τῆς
 χήματι, γίνεται ἰκέτης ἀγνώμων ὁ παρὰ τὴν θῆρ, καὶ ἐκ ἀνδρωπος, λέγων πρὸς
 τὰς Μοναχέας. Δειθῆτε, δέλοιο τῆ ἀληθινῆ Θεῶ, ἵνα μὴ καὶ ἐγὼ ἄπύλωμαι.
 Καὶ χρυσὸν καὶ ἄργυρον δέδωκεν αὐτοῖς πλῆθος ἀπειρον, λέγωντας. Λάβετε τὰ
 χήματα ταῦτα. ἀνοικοδομήσατε τὰ τείχη τῆς Μοναστηρίου σας. κάμπεται ὑψι-
 λα, ἔχ' ἢ νὰ μὴ ἔλθουσι πάλιν ἐχθροὶ, νὰ σᾶς ζημιώσωσιν. Οἱ δὲ Μοναχοὶ
 λαβόντες τὰ χήματα, ἔκτισαν εἰς ὑψος τὰ τείχη, καθὼς καὶ μέχρι τῆς σήμερον
 φαίνονται. Οὐ μόνον δὲ τότε ἀλύτως καὶ ἀκινδυνῶς ἡ Πανάγνος Δέσποινα τὴν
 Μονὴν αὐτῆς διεσώτατο, ἀλλὰ καὶ ἄλλω φορᾷ δὴν εἶχασιν ἀλευριποσῶς, καὶ
 ἦτον εἰς πολλὴν ἀθυμίαν καὶ εὐνοχωρίαν ὁ Προεσῶς. Ἡ δὲ Πανύμνητος φαίνεται
 εἰς τὸν ὕπνον καὶ λέγει τε. Τί λυπᾶσαι, τέκνον, ἔχ' ἢ πὴν τῆ ἀλόγῃς ὑσέρησιν;
 ὑπαγε, ἰὰ ἰδῆς τὸ δοχεῖον πεπληρωμῆνον, ἔχ' ἢ νὰ γνωρίσῃς τὴν πρῶνοιαν καὶ
 κηδομιάν, ὅπως σᾶς ἔχω. Ὁ δὲ Προεσῶς ἐγερθεὶς ἀπήλθε μὴ πωιδῆς. καὶ
 βλέπων τὸ δοχεῖον γεμάτο ἀλόγῃς ἕως ἀνω, ἐσώαζε πᾶσαν τὴν Ἀδελφότητα,
 καὶ εἶπεν αὐτοῖς τὰ γινόμενα. Οἱ δὲ ἐμπλαγῆτες, καὶ κλαύσαντες ὑπὸ τῆν χαρᾷ,
 ἐδόξασαν τὸν Κύριον, καὶ τὴν Ἀειπαρθένον. Ἄλλω φορᾷ πάλιν ὑσέρηθισαν
 εἶνε. καὶ ἐμφανιδεῖσα ἡ Δέσποινα, ἐπλήρωσεν ὅλα τὰ ἀγγεῖα, ὅπως ἐχυμῆστο
 ἀνώθεν. καὶ ποσῶτον ἠδὺ καὶ νόσιμον ἦτον, ὅπως πᾶς εὐας ἐγνώριζον ὅτι ἦτον ὄντως
 θαυματουργίας, καὶ ὄχι φύσεως ποίημα. Ἄλλοτε πάλιν ἐπλήθυσεν τὸ ἔλαιον.
 Ἄλλω φορᾷ τὰ ὄσσεα, καὶ ἑτέρας πολλὰς διεργασίας καὶ θαύματα ἐτέλεσε, καὶ
 ποιεῖ καθ' ἑκάστῃ εἰς τὴν Μονὴν ταύτην ἔχ' ἢ τῆς σεβατμίας Εἰκόνοσ ἀυτῆς.

Καὶ ἕως τὴν σήμερον μὲν ἔσπονον ἀόρατον καὶ θαυμάσιον φερασκέπει, καὶ ἔχ' ἢ
 λάττει ἡ παντοδύναμος Δέσποινα αὐτὴν τὴν πρῶτον καὶ πανδέφημον Μονὴν
 τῆς Ἰβήρων. καὶ εἶναι πλεσιώτερον ὑπὸ ὅλα τὰ ἀγία ὄρεα τὰ Μοναστήρια. Καὶ
 τὸτο δὴν εἶναι ὑπὸ ἄλλω αἰτίαν, καθὼς νομίζω, παρέξ ἔχ' ἢ τὴν πολλὴν ἐλε-
 μοσύνην, ὅπως δίδου εἰς τὰς ἐξέας καὶ πνήτας. ὅτι κατὰ καὶ δίδου ὅλα τὰ Μονα-
 στήρια, καὶ φιλόθεν πολλὰς, ἀλλὰ ἐκεῖνα κάμνου μόνον μίαν Ἐορτήν τὸν καθ' ἑ
 χρόνον. ἀμὴ οἱ Ἰβηεῖται κάμνουσι τρεῖς. Πρῶτον, τὴν Κοίμησιν τῆς Ἰπεραγίας
 Θεοτόκου. β'. τὰ Φῶτα. καὶ γ'. τὴν νεάν Τετήν. Εἰς τὰς ὁποίας Ἐορτὰς σωά-
 ζονται φερασώτερον ὑπὸ χίλιας ψυχαῖς, καὶ τὰς φιλόθεν ἀφ' ἐσπέρας καὶ αὐ-
 ριον. Καὶ ε' μόνον τότε, ἀλλὰ καὶ ταῖς Κυριακαῖς ὅλα τὰ Χρόνα δὴν λείπουν πτω-
 χοὶ πολλοί. ἔχ' ἢ εἶναι μέση τῆ ὄρεσ. καὶ τὸ παζάει τῆς Καριῶν σιμᾶ, καὶ τὰς
 πλακῶν φερασα. Δίδου καὶ οἱ Διονυσάταις, οἱ Δαυριάταις, οἱ Σιμοπέβι-
 ταις, οἱ Βαποπεινοῖ, καὶ τὰ ἄλλα Μοναστήρια, ἀμὴ δὴν πολυφῆχεν ἐκεῖ, ἔχ' ἢ
 τὶ εἶναι φεραμερα. ἔξω νὰ τύχεν καράβια, εἰς τὰ ὁποῖα ὅλα δίδου ἐλεμιο-
 σύνην παζιμάδι, καὶ τὰς φιλόθεν. Ὅτι ἐὰν ἔχεν καὶ χεῖραν τὰ Μοναστήρια,

ἡδονάς ἢ ἀγαθὰ πρόσκαιρα καθὼς τὸ ἔταξε, ἢ ἦτον εἰς τὴν συνόδον αὐτῆ,
 ἀκολουθῶν αὐτῇ εἰς τὸ χῆμα ἐκεῖνο τῶν στρατιῶν, ἢ ἐτέλει πάσας τὰς ὀφειλὰς
 αὐτῆ. Ἐπέρασάν δέ ποτε ἀπὸ μίαν Ἐκκλησίαν, ἢ εἴρων εἰς αὐτῷ ὀτάλας τὰ
 ἔρματα, εἶδε τὴν εἰκόνα τῆς Θεοτόκου. Ὁ δὲν ἐνδυμῆμος τὸ αὐτοῦματόν,
 ἐσείαξε βαρέως, ἢ ἐπόνισεν ἡ καρδιά τε. Τότε τὸ ἔδωσεν ὁ δαίμων μὲ μίαν
 ράβδον πόσαις, ὅπως ἐμαύεισαν ἡ σάρκις τε. Εἶπε τὸ εἶπε. Πρόσεχε ἀπὸ τώρα
 ἢ ἐμποροῦν, μὴ πολμήσης πλέον νὰ κοιτάξης τὴν εἰκόνα τῆς Παρθένου Μα-
 ρίας, ὅτι αὐτὴ μὲ ἔκαμε πολλὰς ζημίας, ἢ πολλὰς ἐπήρην ἀπὸ τὰς χεῖράς μου.
 εἰὰν ἐν σὲ ἰδῶ ποτὲ νὰ εἴρῃς πρὸς ἐκεῖνὸν τὸν ὀφθαλμὸν, σὲ δὶδῶ συληροῦται
 τὸν θάνατον, νὰ ζημιωθῆς τὰς ἡδονὰς τῆς παρέσεως ζῆς, νὰ πάρω ἢ τὴν φυ-
 χλιώσῃ εἰς τὴν αἰώνιον κόλασιν. Ταῦτα ἀκούσας ὁ ἀδελφὸς ἐκεῖνος, ἐμενε πε-
 εἰλυτος, ὄχι τόσον ἢ τὰς πληγὰς τῆ σώματος, ὅσον ἢ τὸν τῆς ψυχῆς θάνα-
 τον. Καὶ συλλογίζομενος ἐν ἑαυτῷ πῶς νὰ πράξῃ, νὰ λυθῶθῃ ἀπὸ τοιαύτου
 αἰχμαλωσίῃ, ἔλεγε ταῦτα. Ὁ ἐχθρὸς μοναχὸς τὸ ἀμολόγησεν, ὅτι ἡ Πα-
 ραχία ἐπήρῃ πολλὰς ἀπὸ τὰς χεῖράς τε, ἢ ἴσως νὰ διαπλαγχθῆ ἢ ἐμῶν ἢ
 χάρις τῆς, ὡς Μήτηρ Θεῶν τῆ παντελήμονος. Ταῦτα αὐτὸς μὲν διολογίζετο. Ὁ
 δὲ ἐχθρὸς μὴ γνώσκων τὰ κρυπτά τῆς καρδιάς τε, τὸν ἐπέρασε πάλιν ἀπὸ ἄλ-
 λῃ Ἐκκλησίαν, ἢ νὰ εἶδῃ εἰὰν τὸ ὑπακούσῃ τὸ πρόσταγμα. Καὶ αὐτὸς ἰδὼν
 τὴν θύρην ἀνεωγμένην, ἔδραμε σπευδαίως, ἢ εἰσελθὼν πίπτει καὶ γῆς ἐνώ-
 πιον τῆς πασιέπει εἰκόνας τῆς Θεομήτορος, τύπτων τὸ σῆθος, ἢ βῶων ταῦτε
 ἐκ βάθους καρδίας, μὲ ἀνάστυγμὸς ἢ θερμότητα δάκρυα. Δέσπονα ἢ Κυρία
 τῆ Κόσμου, πρόστασον, λυθῶσαί με ἀπὸ τὰς χεῖράς τε δαίμονος. Πολλὴ εἶναι
 ἡ δυνάμις σου παντίναστα, δεῖξάι τὴν ἢ εἰς ἐμὲ τὸν ἑρισάδελον. Μεγάλῃ εἶναι
 ἡ δύναμις σου παντίναστα, ἢ ἐλέησον καὶ ἐμὲ τὸν παλαιπαιρον. Ἀμέτητον εἶναι τὸ ἔλεός σου,
 ἢ ἀπλαγχθῆσαι με τὸν ἀνάξιον. Αὐτὰ ἢ ἔπει πλείονα λέγων, ὁ ἐχθρὸς ἐπα-
 ρίσσετο ἔξωθεν τῆ Ναῦ, ἢ ἔκαμε πολλὰν σύγχυσιν. Ἐπεῖτε μὲ ἄρην ἰκα-
 νὴν ἐβόησε, λέγων. Εἰὼ πηγαῖνα, ἄπιστε, ὅτι μὲ διαίνει τῆς Παρθένου ἡ
 δύναμις, ἀμὴ κρατῶ τὸ χερὶ ῥαφόν σου. καὶ ὅταν καθίσῃ ὁ Υἱός σου νὰ κεί-
 νῃ ὡς δίκαιος Κεῖτης, θέλει σὲ ἀγαθώσῃ εἰς χεῖράς μου, ἐπειδὴ ἐκασίως ἀρ-
 νήθῃς τὴν Πίστιν σου. Ταῦτα λέγων ὁ ποιηρὸς ἠφάνισαι. Ὁ δὲ Κάρλος μὲ
 ἀφῆκε δάκρυα ἢ δαρμὸς ἐδέετο ἐκτενέστερον πρὸς τὴν εὐσπλαγχτον Μιτῆ-
 ρα τῆ πασιετήμονος Θεῶν, ζῆτων ἐλεημοσιῶν, ἢ ἄφισιν. Ὅπως γὰρ ἔκαμε
 εἶνα νυχθήμερα κλαῖων πικρῶς ἐκ καδίας, ἢ λέγων λόγια ποσῆτον ἀδελφο-
 μετικὰ ἢ θρηνώδη, ὅπως χερὸν οἱ λίθοι ἐδάκρυον, καὶ ἔπως ἀπὸ τὸν πολυ-
 κόπον καὶ τὰς δαρμὸς ἄποκαμε. καὶ ὀλίγον ὑπνώσας, εἶδον ἐν ὀράματι τὴν
 ὑπεράγίαν, ἢ λέγειτε. Ἐσὺ ἀρνήθῃς τὸν Υἱόν μου. λοιπὸν τί θέλεις ἐδῶ εἰς
 τὸν οἶκόν μου; Ὁ δὲ ἀπεκείνατο μὲ ταπεινῶς λαλιῶν ἢ δάκρυα, λέγωντας. Ὁ
 ὑπερέδοξε Μιτῆρ τῆς ἐλεημοσιῶν, ἢ ποιῆς ἐσαυρώθῃ ὁ παντελήμων Υἱός σου
 ἢ πολυἀπλαγχτος; ἔχι ἢ τὰς δυνάμεις, ἀλλὰ ἢ τὰς ἀμαρτωλὰς. ἐγὼ δὲ,
 εἰ καὶ μέγα αὐτοῦμα ἔπραξα, ὅμως ὁ ληστὴς, ἢ πόρνη, ὁ ἄσωτος, καὶ ἄλλοι
 πολλοὶ μὲ θαρρύνουσι, τὰς ὁποῖας ἢ τὴν ἀπειρον ἀπλαγχθῆναι αὐτὴ ὑποδέχ-
 θῃ, ἢ ἠλέησον, ὅπως δὲν εἴχασιν ἀρέσβιν ἢ μεσίθειαν σὲ τὴν γλυκοπατῆρ
 τῆς Μιτῆρας, ἢ πάλιν δὲν πρὸς ἀπέκλεισι τὰ φιλαύθραπα ἀπλαγχθῆ. Καὶ ἐμέ-
 να πῶς νὰ μὴ δεχθῆ, ἐπὶ ἔχω τὸ θάρρος σου; Σπλαγχθῆσαι με, Δέσπονα μου.
 Ὅσα

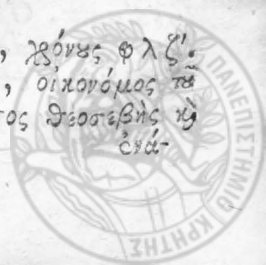
Ὅσα ἦν θέλει δῶσαι, καὶ ὅσα ζητήσεις τῆ Υἱῆ καὶ Θεῆ σε, λαμβανέεις ἀναμφιβόλως, ἐπειδὴ σὲ ἔκαμε μιστήριον τῆς ἀμαρτωλῶν. Τότε τῆ λέγει ἡ Δέσπονα. Ἐπειδὴ ἐμίσησας τὴν ἀνομίαν σου, καὶ μετανοεῖς ἐξ ὅλης καρδίας, ὑποδέχομαί σε, καὶ σρέψωτε τῆ Υἱῆ με. καὶ μὴ φωνῆς ἀχάριστος εἰς τὴν μεγίστην αὐτῆν δαρεῖν, ἀλλὰ δεῖξον ἔργα ἀξία μετανοίας. Ὁ δὲ ἀχαρίστησον ἰκανῶς, καὶ εἶπεν αὐτῇ. Δέσπονα με καὶ Κυρία δεδούξασμήν, πάντα δῶσαι. λοιπὸν κάμε με καὶ ταύτῃ τὴν χάριν εἰς πληροφορίαν τῆς ἐμῆς συγχαρήσεως. ἐπόρασεν νὰ με σρέψῃ ὁ ἐχθρὸς τὸ ποτηρὸν ἐκεῖνο χειρόγραφον, ἵνα νὰ μὴ με ἐκφοβῇ, πῶς θέλει νὰ τὸ φέρῃ τῆ δικαίᾳ Κεῖτῆ τὴν ἡμέραν τῆς Κεῖσεως. γνωρίζω, ὅτι ἐδού σοι ἀδυνατεῖ, ὡς Μήτηρ τῆ παντοδύναμη Θεῆ δῶσαι νὰ πάρῃς καὶ αὐτὸ τὸ ἀφρονέσατον ρεῖμμα, ἵνα νὰ ταπεινωθῇ τελείως ὁ ποτηρὸς, νὰ μὴ ἔχη ἐλπίδα τινα εἰς τῆ λόγῃ με. Λέγειτε ἡ Δέσπονα. Εἰς δόξαν τῆ Υἱῆ καὶ Θεῆ με νὰ σὲ γῆν καὶ τῆτο. Ταῦτα εἶπῆσα, τῆ ἐφανῆ πῶς ἤκουσεν εἰς τὸν αἶρα φωνῆς, καὶ ἐλέγασεν. Ὡς Μήτηρ τῆς δικαιοσύνης μὴ κάμῃς τὴν ἀδικίαν ταύτῃ, ὡς Δέσπονα, νὰ με πάρῃς ἐκεῖνον, ὅπε ὁμολογᾷ με τὸ ρεῖμμα τε πῶς εἶναι ἐδικός με. Ἡ δὲ εἶπεν. Ἐχθρὲ τῆς ἀληθείας, πάντοτε εἶσαι ψεύστης, ἀμὴν πᾶρα εἶπες ἀλήθειαν, πῶς εἶμαι μήτηρ τῆς δικαιοσύνης, καὶ ἵνα τῆτο θέλω νὰ κάμω δικαίαν κείνην, νὰ πάρω τὸ πλάσμα τῆ Υἱῆ με ἀπὸ τῆς χειρῶς σου, ὅτι ἀδικον εἶναι νὰ ἐξεσιάζῃς ἐντὶ τὸ ἀλόγιον.

Ταῦτα αἰσῶν ὁ Κάρολος ἔλαβε πολλὴν ἐφοροσύνην, καὶ ἀπὸ τῆν χαρὰν τε ἐξύπνησε, καὶ βλέπει ὅτι δὸν ἦτον ὄνειρον, ἀλλὰ ὀρέθη (ὡ τῆ θαύματος) εἰς τῆς χεῖρας αὐτῆ τὸ χειρόγραφον. Πόσω ἐφοροσύνην νομίζετε νὰ ἔλαβε τὴν ἡμέραν ἐκεῖνην ἔ μόνον αὐτὸς, ἀλλὰ καὶ ὅσοι τὸ ἤκουσαν, καὶ εἶδαν τὸ χειρόγραμμά; Πάντες ἐξέστησαν. ὅλοι ἐθαύμασαν τῆ Δεσπότη τὸ ἀπειρον ἔλεος, καὶ τῆς πανομνίας Παρθένου τὴν ἀείνασον δυνάμιν. Αὐτὴ ἡ φήμη ἀπῆλθεν εἰς πόλεις καὶ κάστρα διάφορα. καὶ ὡς τὸ ἔμαθον ὁ ἀγιώτατος Διῶν, ὅπε ἦτον τὸν καιρὸν ἐκεῖνον εἰς τὴν Ρώμην Ἀρχιεπίσκοπος, ἐσεῖλεν ἀνδράπες, καὶ ἤφεραν τὸν Κάρολον. Καὶ ἰδὼν ἐκεῖνο τὸ ρεῖμμα, ἐπόρασεν νὰ γῆν ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας κοινῶς μεγάλη ἀχαριστία τῆ Θεομήτορι, καὶ ἐτέλεσαν Ἑορτὴν πανδυσφόρων, καὶ πολλοὶ, ὅπε ἦσαν εἰς διάφορας ἀνομίας καὶ ἀσελγείας βεβουθισμῶν, μετανοήσαν ἐξ ὅλης ψυχῆς, ἐλπίζοντες ὅτι ἵνα ἀρισβειῶν τῆς Υπεραγίας Θεοτόκου νὰ ὑπολάβουσι τὴν τῆς ἀμαρτημάτων συγχώρησιν. Ὁ δὲ Κάρολος θρόμβρος Μοναχὸς, ἐδειξε καρπὸς ἀξίας τῆς μετανοίας, καθὼς τὸν ἐπόρασεν ἡ Κυρία μας, καὶ ἵνα τῆς χάριτος αὐτῆς ἠξιώθη τῆς Οὐρανίᾳ μακαριότητος. Ἡ δὲ γῆροτο πάντας ἡμᾶς ἐπιτυχεῖν ταῖς αὐτῆς ἰκεσίαις, καὶ πάντων τῆς Ἀγίων. Ἀμήν.

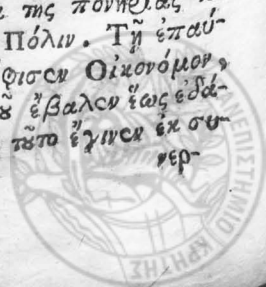
Θ Α Υ Μ Α, ΚΔ΄.

[Ἐ΄περον παρόμοιον ἐπὶ Θεοφίλῃ τῆ τὸν Χειρὸν ἀρνησαμένη ἐγγράφως.

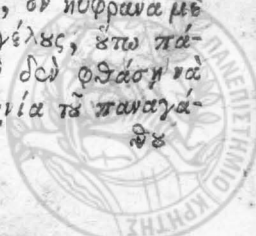
Μετὰ τὴν Ἐνσαρκον παρεσίαν τῆ Κυρίας ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, χρόνος φλζ'. ἦτον εἰς τὴν Ἐπαρχίαν τῆς Κιλικίων ὄνας Ἐπίσκοπος, οἰκονόμος τῆς Ἐπισκόπου τῆς Πόλεως Ἀδωνῶν, τὸ ὄνομά τε Θεοφίλος, ἀνδραπὸς θεοσεβῆς καὶ

ἀνάρετος. ὁ ὁποῖος ἐπέβρα κατὰ τὴν γυναικὰ εἰς τὴν πολιτείαν, κυβερνῶν τὰ
 τῆς Εκκλησίας ποσῶτον θιάρετα, ὅπῃ ὅλοι τὴ δὲ χαριεῖσαν. Ἀφ' ἧ δὲ ἀπέ-
 θανον ὁ Ἐπίσκοπος, ἐδραμον πᾶντες εἰς τὸν Μιξοπολίτῃ, ζητῶντες τὰ χειρο-
 ποιήσῃ αὐτοῖς τὸν Θεόφιλον, ὅστις ἦτον ἀνάρετος ἀνδρῶπος. Τῶτον ἐν ἐβελίτο
 τὰ ψήφισι, ἀμὴ ὁ Θεόφιλος δὲ τὸ ἔσπερον, ὡς ταπεινός, ὅπῃ ἦτον. Ὁ δὲν ἰδὼν
 ὁ Ἀρχιεπίσκοπος τὸ ἀμετάθετον τῆς γνώμης αὐτῆ, ἐχειροτόνησεν ἕτερον, καὶ τὴ
 εἶπε τὰ ἀγαπᾶ τὸν Θεόφιλον, καὶ τὰ τὸν ἔχει Ἐπίσκοπον. Οὕτως ἐν ἐπέβρα πᾶ-
 λιν ἀνάρετα ἰκανὸν καιρὸν ὁ Θεόφιλος. ἀλλ' ὁ ἐχθρὸς τῆς ἀληθείας ἐφθόνησε
 τὴν ἀρετὴν αὐτῆ, καὶ ἐβελίθη τὰ τὸν ῥίψῃ εἰς μέγαν ὄλιθον, καθὼς ἐκαμῆ.
 Ἡ γὰρ, ἐνέργησε μὲ ταῖς πανουργίαις τῆ, καὶ μὲ δαβολοαῖς τιναν κακοβόπων ἀν-
 δρῶπων, καὶ τὸν ἐμίσησε ποσῶτον ὁ νέος Ἐπίσκοπος, ὅπῃ τὸν ἐδίωξεν ἀδίκως
 τῆς Εκκλησίας, ὑσερήσας αὐτὸν πάσης Ἀξίας, καὶ ἐκαμῆ ἄλλον Ἐπίσκοπον.
 Αὐτὴν τὴν ἀδικίαν καθάειρσιν πρῶτον μὲ τὴν ὑπέμεινον ὁ Θεόφιλος, καὶ ἐδείξεν
 ὅτι δὲ ἐλυπήθη. ἀμὴ ὑσερον τὸν ἐρέθειον ὁ δαίμων εἰς ὄργην πολλῶν, ἐν-
 θυμίζων αὐτῆ τὴν Ἀξίαν, ὅπῃ εἶχε, καὶ τὸν ὑσήρησεν ὁ ἀχάριος Ἐπίσκο-
 πος, ὅπῃ αὐτὸς ἦτον αἰτία, ἔα τὰ μὴ θέλῃ δόξω, καὶ ἐχειροτονήθη ἐκεῖνος,
 καὶ πῶρα τὰ εἶναι ὑπ' αὐτῆ καταφρονημῆος, καὶ ἐχθροβόμος. Αὐτὰ, καὶ ἕτερα πλείο-
 να ἔβανον ὁ ἐχθρὸς εἰς τὴν τῆ Θεοφίλου διαύσαν, καὶ τὸσον τὸν ἐπολέμησεν,
 ὅπῃ τὸν ἐνίκησε τὸν ταλαίπωρον, καὶ ἐκατάπεισέ τον τὰ κάμη τῆ Ἐπισκόπου τι-
 νὰ μωτεῖαν, καὶ τὸν δεχθῆ πάλιν εἰς τὴν Ἀξίαν, ὡς πρῶτερον. Ἡ τὸν ἐν εἰς
 ἐκεῖνῃ τὴν Χάραν εἰς Ἰεδαῖος, ὅπῃ ἐκαμῆ μεγάλας μωτείας. Τῶτον ἠρώπ-
 σεν ὁ Θεόφιλος ἐὰν ἐδίωετο τὰ τῆ βοηθῆσι. Ὁ δὲ εἶπεν αὐτῷ. Ἐγὼ τὰ σὲ
 κάμη τὰ σρέψῃς εἰς τὸ Ὀφείκιόν σε, καὶ τὰ ἔχεις πρῶτωτέραν τιμὴν, μόνον
 τὰ προσκυνήσῃς τὸν διδάτκαλόν με, καὶ τὰ κάμησ εἶτι σὲ εἶπῃ. ἀμὴ φυλάξῃ
 τὰ μὴ κάμησ τὸν Στυρόν σε, εἶτι καὶ αὐτὸς εἶπῃ, ὅτι μὴ μωμῆ ἀφρακτοί. Ὁ δὲ ἔσερ-
 ξεν ἐκ τῆ θυμὸς νικώμῃος. Καὶ παρδύσαντες εἰς τόπον ἔρημον, ἀρχίζει ὁ
 μαρὸς Ἰεδαῖος πρὸς ἐπφδας τῆ, ἀνακράζων πρὸς δαίμονας, οἱ τινες δὲ τῆς ἐσωαχ-
 θισαν πλῆθος ἀπειρον, καὶ εἰς τὸ μέσον τῆς ἐκάθισεν ὁ πρῶτος πρὸς πολλὴν ἔπαρ-
 σιν. Τότε λέγει ὁ μωτὶς πρὸς τὸν Θεόφιλον. Προσκυνήσων τὸν αὐτόν τῃ μαρ.
 Τῶτον ἠρωμῆσ, εἶπεν ὁ Ἰεδαῖος πρὸς δαίμονι. Δείστοτε ἡμέτερε, ὁ ἀνδρῶπος.
 ἔτος ἐδίωξθη ἐπὶ τῆ Ἐπισκόπου αὐτῆ, καὶ σὲ τὸν ἠερα τὰ τῆ βοηθῆσι.
 Λέγει ὁ δαίμων. Ἐὰν θέλῃ τὰ γραφθῆ δελός με, καὶ ἀρνιτῆς τῆ Χειρῆ τὰ τὴν
 κάμη τὰ ἔχει πρῶτωτέραν τιμὴν τῆς προτέρας, καὶ πασαν ὑπόλαυσιν τὰ τῆ δῶ-
 σω, καθὼς ἐσὺ γινώσκεις τὴν δυνάμιν με. μῖνοι ἄς με κάμη ἰδιόχειρον
 γράμμα, πῶς ἀρνείται τὸν Ἰδὸν τῆς Μωχίας, ἔα τὰ μὴ μὲ γελᾶσῃ εἰς τὸ ὑσερον.
 Τότες ὁ Ἐχθροβόλος ἐκτυφλωθεῖς ὑπὸ τὴν ματαίαν δόξω τῆ Κόσμου, ἢ μωλλον
 εἶπεν ἀπ' αὐτὸν τὸν ἀρχηγὸν τῆς ὑπερηφανίας, ἔγραψεν ὁ ἄφρων τὴν ἀρνισιν τῆ
 Σωπῆρος, καὶ ἐσωπῆχθη τῷ δαίμονι, καὶ σφραγίσας τὸ γράμμα, τὸ ἔδωκε τῆ ἐχ-
 θρῆ. Ὁ ὁποῖος τὴν ἐνηγαλίθη, καὶ κατεφίλησε, λέγωντας. Τῶρα τὰ γινώ-
 εἶσι, τὴν δυνάμιν με. Ταῦτα εἶπων, ἐγένη ἄφαντος μὲ ὄλα τῆς πονηρίας τῆ
 πρῶματα. Ὁ δὲ ὑποσάτης μὲ τὸν ποροδότην ἐσερέψαν εἰς τὴν Πόλιν. Τῆ ἐπαύ-
 ριον ἐπροσκάλεσεν ὁ Ἐπίσκοπος τὸν Θεόφιλον, καὶ τὸν ἐλήφισεν Οἰκονόμον,
 ζητῶντας τῆ συγχάρησιν εἰς τὴν ἀτιμίαν, ὅπῃ τῆ ἔκαμε, καὶ τῆ ἔβαλεν ἕως ἐδα-
 φης μετανοίαν, τὸσον ὅπῃ ἐδαύμασαν οἱ πρῶτωτῆς. Ἀλλ' οἱ τῶτον ἐγένον ἐκ συ-
 νερο

περιελάσσει τὴν δαίμονος. ὅς τις ὑπῆγε τὴν νύκτα, καὶ τὸν ἐφοβήσασε τόσο, ὅπως τὸν
 ἔκαμε καὶ ἐφόμαξεν. Ὑψώθη γὰρ ὁ Θεόφιλος ἀξιοπρότερον τῆς προτέρας τιμῆς,
 ἀμὴν ὅχι ταπεινὸς ὡσανύ τότε, ἀλλὰ μάλιτα ὑπερήφανος, καὶ τὸν ἐφοβήντο ὅλοι,
 καὶ τὸν ἐτίμουν, ἔξαιρέτως δὲ ὁ Ἐπίσκοπος. Ὁ δὲ μάλιστα ὑπήρχεν πολὺ αἰσῶν,
 καὶ τὸν ἐνεδέχεται νὰ φυλάττη τὴν ὑπόχρεσιν πρὸς ἐκεῖνον, ὅπως τὸ ἔδωκε τὴν τιμὴν.
 καὶ νὰ μὴ βάλῃ ποτὲ εἰς τὸν νῦν τε νὰ τὸν ἀπαρνήθῃ, καὶ νὰ ᾄδῃ πρὸς τὸν διεργεῖν
 ἀχάριτος. Αὐτὸς δὲ ὁ ἄφρων τὸ μὴ παρῶν τὴν ἀχάριτα. ἀμὴν ὕστερον, ὅταν ἐσυλ-
 λογιθῇ τὸν βυθὸν τῆς ἀπωλείας, ὅπως τὸ ἐπροξένησεν, ἀρχίζει νὰ τὸν μισᾷ,
 ἐνδυμᾶντος τὴν αἰώνιον κόλασιν, καὶ ἔλεγε καθ' ἑαυτὸν ταῦτα. Οἶμοι, πῶς
 ἐπληκῆθην ὁ ἄφρων, καὶ γέγονα δῆλος τῶν ἐχθρῶν ἔξ' ἐμὲ τὴν πρόσκαιρον τιμὴν
 ταύτην; τὴν ὑστεροῦσιν τῆς Οἰκονομικῆς δὲν ἐδωκέμεν νὰ ὑποφέρω, καὶ τὴν ζημίαν
 τῆς αἰώνιας Μακαριότητος πῶς δὲν ἀναλογίζομαι ὁ Ἐπιστάθλιος, ὅταν με κατα-
 κείνῃ ὁ Ἐπεραῖος Βασιλεὺς νὰ φλογίζομαι ἀπελόπιτα; ὡς τῆς ἀνοίας μου, καὶ
 τίς νὰ μὴ με κλαύσῃ τὸν ἀφρονέσατον; Ταῦτα διανοέμενος ἀδύρετο ἡμέραν καὶ
 νύκτα, καὶ ἐδειλίαζε τὰ κάμη προσοχίαν ὡς ἀνάξιος. ἀλλὰ μόνον ἔκλαιε πικρῶς,
 λέγων. Οὐαί σοι, ταλαίπωρε Θεόφιλε. πῶς ἐμαραῦνθης νὰ ἀρνηθῇς τὸν Δε-
 σπότην σου; τίς δυνάται νὰ πάρῃ τὸ χειρόγραφον ἀπὸ τῆς χειρὸς τοῦ δαίμονος;
 οἶμοι τῶν ἀθλίων. κάλλιόν μου ἦτον νὰ ἤϊδατε χιθῆν ἢ γῆ νὰ με καταπίῃ, ἢ
 νὰ πέσῃ φλόξ ἐκ τῆς Οὐρανῶν νὰ με ἀφανίσῃ, πᾶρξ νὰ ἀρνηθῶ τὸν διμιουργόν
 καὶ Σωτῆρά μου. Αὐτὰ καὶ ἔτερα πλεονα λέγων, ἔλαβεν ὀλίγον θάρρος καὶ ἐλπίδα
 τῶν θεῶν ἐλέως, καὶ ἀπελθὼν εἰς τὴν Ναὸν τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου, πίπτει ἐνώ-
 πιον τῆς ἱεράς αὐτῆς Εἰκόνης, κλαίαν πικρῶς, καὶ στενάζων ἐκ βάθους καρδίας,
 καὶ ὁμολογῶν ἐκφάνως τὴν ἀνομίαν αὐτῆς, καὶ λέγει ὅτι δὲν θέλει σκαθῆν ἐκ τῆς
 γῆς, ἕως νὰ ἰδῇ τὴν ἁμαρτανὴν ἀσπλαγχνίαν ἀπὸ τῆς Μητέρας τῆς ἐλέως. καὶ ἔπειτα
 ἐπέλεσε ὁδυρόμενος ἡμέρας, μὴ μὲ τὴν βοήθειαν τῆς Ὑπεραγίας, ἢ ὁποῖα τὸν
 ἐδωκέμεν νὰ περάσῃ νῆστις τόσον καιρὸν, καὶ ἔπειτα τὸν δαίμονας ἀφῆκε νὰ τὸν δώ-
 σεν τινὰ ἐνόχλησιν. Μετὰ τὰς, μὴ ἡμέρας ἀφυπνώσας, βλέπει τὴν Κυρίαν
 τῆς Κόσμου, καὶ καταφυγὴν τῆς ἀμαρτωλῶν, τὴν Πηλὴν τῆς ἐλέως, καὶ λέγει τε.
 Ἐσὺ ἀπαρνήθης τὸν ὕόν μου, πῶς ἐν ἐγῶ νὰ δεηθῶ ἔξ' ἐμοῦ λόγου σου; Ὁ δὲ μὴ
 διακρύβαν εἶπεν αὐτῇ. Κυρία καὶ Δέσποινα, ἡ σωτηρία τῆς Κόσμου, γνωρίζω ὅτι
 μεγάλη εἶναι ἡ ἀνομία μου, ἔπταισα τῶν Δεσποτῶν μου. ἀλλὰ γνωσκῶ καὶ τὴν ἀπει-
 ρον αὐτῆς ἀσπλαγχνίαν, καὶ φιλανθρωπίαν ἀμέτρητον, καὶ ὅτι ἔξ' ἐμὲ τὸς ἀμαρτωλῶς
 ἔπαθε, καὶ λησᾶς καὶ τελώνας διέσωσεν. ἀγκαλά καὶ ἡ ἀνομία μου νὰ εἶναι βαρύτερα
 πάντων, καὶ χειρότερα, ὅμως εἰς τὴν σκέπλωσεν καὶ βοήθειαν καταφύγω, καὶ
 εἰς τὸ πέλαγος τῆς ἀσπλαγχνίας τῆς πανοικτιρμονός σου Τίς ἀπορρίπτω τὴν ἀπο-
 γνωσιν τῆς ψυχῆς μου, ἐλπίζωντας νὰ εὕρω τίποτε ελεημοσύνην, καὶ ἡ μι-
 κρά μου μετανοία μὴ τὴν μεγάλωσεν βοήθειαν, θέλωσι δυσωπήσει τὸ ἀπει-
 ρον ἔλεος τῆς ποιότης καὶ Σωτῆρός μου. λοιπὸν, Δέσποινά μου, ἐγγυήθῃς τῆς με-
 τανοῦντων, δός μοι μικρὰν παρηγορίαν, καὶ μὴ με βδελύξῃς τὸν ἄσκατον, μὴ
 ἀποσπρέψῃς τὸ πρόσωπόν σου ἀπ' ἐμὲ τὸν μεμολυσμένον, καὶ τὰσωσεν, Κυρία μου,
 ὅτι μὴ τὴν καλὴν μου μετάνοιαν νὰ πικραίνω ἐκεῖνον τὸν δαίμονα, ὃν ἠύφρανα με
 τὴν ἀσώμετον σωτηρίην μου. καὶ καθὼς ἐλύπησα τὸς ἀγίους Ἀγγέλους, εἶπω πάλιν
 νὰ τὸς ἀφραῖνῶ μὲ τὰ ἔργα τῆς μετανοίας μου. ἢ ὁποῖα ἐὰν δὲν φθάσῃ νὰ
 εἶναι τόσο, ὅση ἦτον ἡ ἀνομία μου, ἄς ἀναπληρώσῃ ἡ ἀσπλαγχνία τὴν παναγά-

δε Δεσπότη, ὅτι ἔχουσι διὰ τὰς ἀμαρτωλὰς τὸ ἄμα αὐτῶ τὸ πολυτίμον. καὶ
 αὐτὸν, ὅτι διὰ τὴν ἀφροσύνην μὲ ἀνήθηκα, αὐτὸν δὲ ὅλης μὲ τῆς καρδίας
 ὁμολογῶ καὶ πιστεύω Θεὸν καὶ Σωτῆρα τῶ Κόσμου, καὶ εἶμαι ἕτοιμος νὰ χύσω τὸ
 αἷμά μου δι' ἀγάπην, διὰ νὰ βεβαιωθῇ ἡ ὁμολογία μου. καὶ τὸν ἐχθρὸν ἀνα-
 δεματίζω, καταφρονῶ, καὶ τὸν ἀρνῶμαι. καὶ σὲ τὴν ὑπέρτιμον Βασιλίωσαν ἀπά-
 σης τῆς Κτίσεως σέβωμαι, καὶ προσκυνῶ, δειδυμένος νὰ με δώσης τὴν σὴν βοή-
 θειαν. Ταῦτα λέγων, τῶ ἀπεκρίθη ἡ Δέσποινα. Ἐπειδὴ πάλιν ὀλοφύχας
 ὁμολογεῖς τὸν Υἱὸν μου Θεὸν ἀληθῆ, ἐγὼ νὰ κάμω δέησιν διὰ σέ, νὰ σὲ δεχ-
 θῇ τὴν μετανοίαν. Οὕτω λέγουσα, ἐξύπνησεν ὁ Θεόφιλος, καὶ λαβὼν θάρρος
 καὶ ἐλπίδα τῆς σωτηρίας αὐτῶ, προσέειπε τοῖς δάκρυσι δάκρυα. Καὶ μετ' ἑξῆς
 ἡμέρας πάλιν εἶδεν ὁμοίως τὴν Δέσποιναν, καὶ τῶ εἶπε μὲ ἰλαρὸν πρόσωπον,
 Χαίρε, ὅτι ἐδέχθη ὁ Υἱός μου τὴν σὴν μετανοίαν, καὶ σε συγχαρεῖ τὸ ἀνόμη-
 μα. λοιπὸν ἀπόλαζε ἕως τέλους τῆς ζωῆς σου νὰ κάμης τὸν ἀρεπέμενον ἀγῶ-
 νά καὶ ἀσκησίαν, ἐνδυμέμενος πιαυτῶν ἀεργεσίαν. Ὁ δὲ διχαρισήσας εἶπεν
 αὐτῇ. Ἐπειδὴ ἠφάνισες τὴν ἀμάρτην λύπην μου, δέομαί σε, παντοδύναμε Δέ-
 σποινα, πρόσαξον, ἵνα λάβω τὸ ἀφρονέσατόν μου χειρόγραμμά εἰς πληροφορίαν
 τῆς ἐμῆς συγχαρήσεως, ὅτι αὐτὴ μὲ λυπεῖ καὶ ἐκθλίβει με, ὅταν ἐνδυμηθῶ
 πῶς τὸ ἔχει ὁ ποιητὴς δαίμων, καὶ ἔλος ἀπονεκρώνομαι. Λέγειτε ἡ Θεοτόκος.
 Φοβῶ τὸν Θεὸν, καὶ αὐτὸς ποιεῖ τὸ θέλημα τῶ φοβερόμενον αὐτόν. Τότε ἠγέρθη
 μὲ πολλῶν χαρῶν ὁ Θεόφιλος, καὶ προσδυχόμενος ἄλλας ἑξῆς ἡμέρας, ὡς περ τὸ
 πρότερον, τῶ εμφανίζεται ἡ πανυμνιστὴς εἰς τὸ ὄραμα, λέγουσα. Διὰ νὰ βεβαιω-
 θῆς, ὅτι ἐδέχθη σε ὁ Κύριος τὴν μετανοίαν, καὶ σὲ ἐλύθωσεν ἀπὸ τῶ αἰχμα-
 λωσίαν τῶ δαίμονος, λάβε καὶ τὸ σὸν ἰδιόχειρον. Ὁ δὲ ἐξυπνος ἠρόμενος, τὸ
 εἶδεν εἰς τὰς χεῖρας αὐτῶ, καθὼς τὸ εἶχεν ἐσφραγισμένον. Τίς νὰ διηγήθῃ τὴν
 ἀγαθίαν, ὅτι ἔλαβεν; Ἐδόξαζε τὸν Κύριον, καὶ ἀχαίρεσα τὴν Αἰπιάρ-
 θεον, κηρύττων αὐτῶ τὸ ἀπειρον ἔλεος, καὶ τὴν ἀεικασον δύναμιν. Ταῦτα
 μαθὼν ὁ Ἐπίσκοπος καὶ πάντες τῆς πόλεως, ἐδόξασαν τὸν Θεόν, τὸν ποιεῖντα
 πιαυτὰ πράσια. Ὁ δὲ Θεόφιλος ἐνεκράθη τελείως τῶ Κόσμῳ, μισήσας πᾶν-
 τὰ τῆς σαρκὸς θελήματα, ἀπαρνησάμενος πᾶσαν δόξαν ματαίαν καὶ τιμὴν
 πρόσκαιρον, καὶ ὑπηρετῶ ἐκείνον τὸν Ναὸν τῆς ὑπεραγίας ἕως ὅλλωτε τὴν ζωὴν
 μὲ πολλῶν ἐπιμέλειαν, καὶ ταπεινώσιν. καὶ ἀπὸ τῶ μεγάλῳ μετανοίαν, καὶ ἄλ-
 λας ἀρετῶν, ὅτι ἐκατόρθωσεν, διωδίασε τὸ λείψανόν τε, καὶ ἐτέλεσε τὴν θαυ-
 μάσια εἰς δόξαν Θεοῦ τῶ παντελήμονος, καὶ τῆς παναμάμε Μῆτρός αὐτῶ. Ταῦ-
 τὴν τὴν διηγήσιν ἐγραψεν εὐαστε ἑσποταντικὸς Εὐτυχανὸς ὀνόματι, ὅς τις ἦτον
 παρὼν εἰς ὅλα, καὶ ἐμαρτύρησε, διὰ νὰ μάθωμεν ἡμεῖς οἱ ἀμαρτωλοὶ πόσον
 δαίνεται ἡ Δέσποινα τῶ Ἀγγέλων, καὶ προσασία ἡμῶν καὶ μεσίτεια. Ἡς ταῖς
 ἀρεταῖς ἀξιοδείκνυται τῆς Οὐρανῆς Μακαριότητος. Ἀμήν.

τὰ θεῖα Μυστήρια. Ἀπὸ τῆς λοιπὸν καὶ ἐπροσθὲν ἐκοπιάζει καὶ αὐτὸς θελο-
σώτερον, καὶ ἔβωλον ὀλιγώτερον, καὶ ἔτι τελειώσας εἰς τὴν μακαρίαν ὑπα-
κοήν, ἠξιάθη τῆς Οὐρανίης Μακαριότητος.

Θ Α Υ Μ Α, Κς'.

Περὶ τῆς πεζύσης μέλαν παιδίον, καὶ ἐκ τῆς ὑδάτων μὲν τῶ παιδὸς ὡδὴ
τῆς Θεομήτορος λυξωθείσης.

Εἰς τὴν Χώραν, ὅπῃ λέγουσι Νάρην, ἀπὸ τὸ μέσον τῆς ὁποίας ἔχει ὁ
μέγας ποταμὸς ὁ Νάρης, ἀνωθεν τῆ ὁποίας ἔχουσιν εἷα γεφύρι κτισμέ-
νον, πολλὰ μέγαλον καὶ ὠραιότατον, ὅτι ὁ ποταμὸς εἶναι ὡς εἶνα πλατὺς
καὶ βαθύτατος. εἰς αὐτὴν τὴν χώραν ἦτον εἰς πλείους Ἀρχοντας, καὶ εἶχον
ὑπερέτας καὶ δούλους πολλὰς, μέσα εἰς τὰς ὁποίας ἦτον καὶ εἷας Ἀράπης, ὅς
τις τὸ ἔκαμε πολλὴν δολοσίαν, καὶ τὸν ἠγάπα ὁ Ἀρχων. Ἐτυχὲ δὲ καὶ ἐγγί-
νησεν ἡ Ἀρχόντισσα εἷα παιδίον, τὸσον μαῦρον καὶ μελανόν, ὅσον ἦτον χερδόν
καὶ αὐτὸς ὁ Ἀράπης. Τὴν αἰτίαν δὲν ἔξέρω. ὅτι ἡ γυνὴ ἦτον καθαρὴ καὶ σώ-
φρων, καὶ ἔτερον ἀνδρα δὲν ἐγνώριζε, παρὲς τὸν ὁμόζυγόν τῆς. Εξόχως δὲ εἶ-
χον εἰς τὴν Παναγίαν πολλὴν δολοσίαν. Ἐκ τῆς ὁποίας αἰτίαν τὴν ἠγάπα
ἡ Δέσποινά, καὶ τῆς ἔκαμε τὴν χάριν, ὅπῃ ἐδὼ κάτω γραφομένη. Ὅσοι γὰρ
ἔβλεπαν τὸ παιδίον, εἰ μόνον οἱ ξένοι, ἀλλὰ καὶ ὁ Ἀρχων αὐτὸς, ἐνόμισαν
ὅτι μὲ τὸν Ἀράπην τὸ ἔκαμε, καὶ εἶχε πολλὴν τὴν λύπην, αἰχμηδύμενος τὰς
ἀνθρώπους. ὅτι ὅλοι ἔτι ταύτην τὴν ἰσθμῶν ἐσωτύχοναν, καὶ πολλὰς τὸν
ἐνείκα ἡ θλίψις τὸσον, ὅπῃ ἐμελέτα νὰ φονεῖται τὸ βρέφος, τὸν Ἀράπην, καὶ
τὴν ὁμόζυγον. Ὅμως ἡ Παναγία τὴν ἔδιδον ὑπομονὴν, ὅπῃ ἐγίνωσκον ἐκεί-
νης τῆς ἀνδρα τὴν καθαρότητα. Διὰ νὰ φύγη γὰρ τὸ ὄνειδος τῆς ἀνδρα-
παν, καὶ τὴν κατάκριτον, εἶπε τῆς γυναικὸς τα, ἀφ' ἧ ἔξαρρώσθησεν. Ἐπαρε-
καλὴ γυναικί τὸ μπασάρδι, ὅπῃ ἐγίνωσκον, καὶ φύγε ταχέως ἀπὸ τὸν οἶκόν μου,
καὶ ὑπάγε εἰς τόπον, ὅπῃ νὰ μὴ σε ἴδωσι πλέον οἱ ὀφθαλμοί μου, μὴ θυμω-
θῶ καμίαν φορὰν νὰ τὸ θυγατώσω. Ταῦτα λέγων, ἄρπαξεν αὐτὴν ἀπὸ τῆς
πλοκάμης, καὶ τὴν ἔρριξε μὲ τὸ βρέφος ἔξω τῆ οἴκου. Εκείνη δὲ ἡ πτωχὴ
κλαίονσα καὶ ὀδυρομένη ὑπῆλθεν εἰς εἷα τῆς θεῖον, νομίζονσα νὰ τὴν ἰσοδεχθῆ
καὶ ἐκεῖνος, ὅπῃ ἦτον ἀπὸ τὸ αἷμα. ἀλλὰ καὶ αὐτὸς τὴν ἐδίωξε μὲ πολλὰν
ὄνειδισμῶν τε καὶ ὕβρισαν. καὶ ἔπος ἔκαμαν ὅλοι οἱ ἐδικαίους καὶ συγγεῖς, θαρ-
φῆντες ὅτι μὲ τὸν Ἀράπην ἔκαμε τὸ τέκνον καὶ ἀλήθειαν. Ἐπῆρσαν ἄν τισαν-
τὴν λύπην ἡ ἀθλία, ὡς εἶδον ὅτι πάντες οἱ συγγεῖς τῆς τὴν ὕβρισαν καὶ
ἐδίωξαν, ὅπῃ ἔβαλε γράμην νὰ θανατωθῆ μὲ τὸ βρέφος, μὴ ὑποφέρουσα τῆ
ἀνθρώπων τὸ ὄνειδος. Ταῦτα μελεπίσασα, εἰσῆλθεν εἰς εἷα Ναόν τῆς Ὑπε-
ραγίας Θεοτόκου, καὶ σαματῶ ἐνώπιον τῆς ἱερᾶς Εἰκόνης αὐτῆς, καὶ ἔκλαυσε τὸ-
σον, ὅπῃ ἔβρεξεν ὅλον τὸ ἔδαφος, λέγουσα. Γλυκυτάτη μου Κυρία καὶ Δέσποινά,
δέομαι τῆς διασπλαγχνία σου, μὴ ἀφήσης τὴν ψυχὴν μου νὰ κολασθῆ διὰ τὸν
ἐκείσιν ἔσχατον, ὅπῃ ὑπάγα νὰ λάβω, ὅτι δὲν διώομαι νὰ ὑποφέρω τὴν
τῆς ἀνθρώπων αἰχμηδύ, καὶ ὄνειδος. Ἀφ' ἧ γὰρ ἔκλαυσε ὡραν πολλὴν, ἀπῆλ-
θεν εἰς τὴν ἀγορᾶν πλείστον τῆ ποταμῆς, καὶ λέγει ταῦτα μεγαλοφάνως εἰς ὑ-
πὲρ

πλήσων πάντων. Ακούσατέ με ἵνα τὸ ὄνομα τῆς Κυρίας. Ὅλοι γὰρ ἠκροάθησαν τὴν θέλει νὰ εἰπῇ. Καὶ λέγει τῆς. Ἡ Δέσποινα Θεοτόκος νὰ δείξῃ σημεῖον εἰς ἐκεῖνο, ὅπως μὴ συγκοφανῶσιν ἀδίκως. ὅτι ἐγὼ δὲν ἔχω τί νὰ κάμω, μόνον εἶπα· καὶ μὴ τὸν λόγον ἐπέσει εἰς τὸν ποταμὸν μὲ τὸ βρέφος. Ὁ δὲ ἀνὴρ αὐτῆς, καὶ τινὲς συγγενεῖς, ὅσοι ἔτυχον ἐκεῖ εἰς τὴν ἀγορὰν, ἐλυπήθησαν τὸν θάνατόν της. καὶ εἰσελθόντες εἰς τὸν Ναὸν ἐπροσέβησαν, δειόμενοι τῆς Θεᾶς νὰ μὴ τῆς παιδέσῃ ἵνα ταύτην τὴν αἰτίαν, ἐπειδὴ αὐτὴ δὲν ἔξωσαν ἐὰν ἦτον ἀνίδευστος, ὅτι τὸ παιδίον ἀπὸ τοῦ χρώματος ἐμαρτύρει τὸν πατέρα αὐτῆς. Ταῦτα προσεβόησαν οἱ ἀκούσαντες τὸν λαὸν ἐξώσαν, καὶ ἐδόξαζον μεγαλοφάως τὸν Κύριον, ὅτι ἡ γυνὴ ἐξῆλθεν ὑγιὴς ἐκ τῆς ποταμῆς μὲ τὸ βρέφος, τὸ ὁποῖον ἦτον λειπὸν καὶ εὐμορφον. Εὐθύς ἔνδραμυ ὁ ἀνὴρ αὐτῆς ἐκπληττωμένος. καὶ ἀγκαλιζόμενος αὐτὴν ἔκλαιεν ἀπὸ τῆς χαρᾶς, καὶ τῆς ἐξήτα συγχωρήσει εἰς τὴν σκληρότητα ὅπως εἶδει, καὶ κατεφιλεί τὸ βρέφος, δοξάζων τὸν Κύριον, ὅπως δὲν ἀφῆκε νὰ ἀποθάνῃ ἡ ἀνίδευστος ἀδικα. Τότε τὴν ἡρώτισε πῶς ἔγινεν ἡ θαυματουργία. Ἡ δὲ εἶπεν. Ὅταν εἶδα πῶς μὲ ὑβερίσσετε ὅλοι, καὶ ἐδιώξατε, ἐβεβλήθηκα νὰ θανατωθῶ ἀπὸ τὴν ὑπερβολὴν τῆς θλίψεως. ἀμὴν πρῶτον εἰσῆλθον εἰς τὴν Ἐκκλησίαν, καὶ παρεδόθην εἰς τὴν ὑπεραγίαν Θεοτόκον. τὴν ὁποῖαν εἶδα, ὡς ἔφθασα εἰς τὸν βυθὸν τῆς ποταμῆς, καὶ λέγει με. Μὴ λυπέσαι, ὅτι ἐγὼ δὲν ἀφίνω νὰ πνιγῆς. Τότε τὸ ὕδωρ ἐσέκετο εἰς δύο μέρη, καὶ δὲν μὲ ἐγγίξεν. Ἐγὼ δὲ εἶπον αὐτῇ. Καὶ τί τὴν θέλω τὴν ζωὴν, Δέσποινά μου, νὰ ἔχω θλίψεις, ονειδισμὸς καὶ βάσανα; Ἡ δὲ εἶπεν. Ἄλλη γυναικίαν νὰ μὴ εἶναι εἰς τὴν Χώραν σας πλέον ἀνόδοτος ἀπὸ λόγους, ἔτε ἄλλο παιδίον ὀρειότερον τῆς ἐδικῆς σε. Ταῦτα εἶπε, καὶ μὲ ἔλαβεν ἐκ τῆς χειρὸς μὲ τὸ τέκνον, καὶ μὲ ἤφρασε εἰς τὴν γέφυραν λέγεται. Ἐπειδὴ θέλει ὁ ἀνὴρ σε σημεῖον νὰ πισύσῃ πῶς εἶναι ἐδικόν τε τὸ βρέφος, ὡς γῆρῃ ἀπὸ ὅλα τὰ παιδιά της Πόλεως σας λειπότερον. Καὶ εὐθύς ὡς εἶπε ταῦτα, αὐτὴ μὲν ἀνῆλθεν εἰς τὰς Οὐρανὰς, τὸ δὲ βρέφος ἔλαβε θαυμασίως αὐτὴν τὴν ὀρειότητα. Αἰκούσαντες οἱ θεοσεβῆτες, καὶ ἰδόντες τοιοῦτον τεράσιον, πάντες ἐδόξασαν τὸν Θεὸν, καὶ τὴν ἀειπαρθένον Δέσποιναν. Αὐτὴν δὲ τὴν γυναικίαν ἐδίοντο νὰ τῆς συγχωρήσῃ τὴν ἀδικον συγκοφαντίαν. καὶ μάλιστα ὁ ἀνὴρ αὐτῆς, ὅς τις ἐπαρακαλεῖ αὐτὴν νὰ ὑπάγῃ εἰς τὸν οἶκόν της. Ἡ δὲ εἶπε. Δοξάζω τὸν Κύριον, καὶ τὴν Δέσποιναν, θεοσώτερον πῶς ὀπρωθήσης ὅτι δὲν ἐπρόδοσα τὴν τιμὴν σε, πάρις πῶς ἐγλύτωσα τὴν ζωὴν μου. ἀμὴν ἀπὸ τώρα καὶ ἐμφορῶν δὲν πρέπει νὰ δελοῦμαι πλέον τῆς οἴκσε, ἔτε νὰ φανῶ ἀχάριστος πρὸς τὴν διεργέτην, ὅπως μὲ ἔκαμε τοιαύτην χάριν θαυμάσιον. ἐσύ μὲ ἐδιώξες καὶ ἐμίσησες, αὐτὴ δὲ με ἐσωλαγχρίθη, καὶ δὲν ἀφῆκε νὰ ἀπολειθῶ ψυχῆ τε καὶ σώματι. Ἀπῆλθεν ἔνδρα εἰς Παρθενῶνα, καὶ ἐμόνασε. Ζήσασα δὲ πολιτείαν ἐνάρετον, καὶ θαυμάσιον, ἠξιώθη τῆς Βασίλειας τῆς Οὐρανῶν. ἡς γένοιτο πάντας ἡμᾶς ὀπιτυχεῖν, καὶ τὰ ἐξῆς.

Περὶ Μονασιῶν κινδύων βοηθητικῶν ἀποδόξων εἰς ἐσχάτῳ ἀνάγκῳ
 καὶ τῆς Θεομήτορος.

Τὸν καιρὸν, ὅπῃ ἦσαν οἱ Βασιλεῖς ἀρθόδοξοι, δέλεοτο εἰς Μονασιῶν
 εἰς ἔρημον τόπον, ἀφικνωμένοι τῇ Αἰκαρδῶν Μαρία, τῇ ὁποίᾳ ἀπα-
 ταύσας ὑμολογῶσαν οἱ Μοναχοί, καὶ εὐδόξαζον. Ἰξήροντες δὲ οἱ Χριστι-
 ἀνοὶ τῷ δολάβειά τῃς, τῷ ἔσειλαν εἰσοδήματα καθεῖ χρόνου, καὶ ἐπορεύοντο.
 Οὐ μόνον δὲ ὁ κοινὸς λαὸς, ἀλλὰ καὶ οἱ Βασιλεῖς τῆς ἐπεμπού δωρεῆς καὶ χα-
 είσματα. Μετὰ καιρὸν ἐσημάθησαν μάχαι καὶ πόλεμοι διὰ τῆς βαρβαρίας,
 οἵ τινες ἐπέκτισαν τῆς Χριστιανῶν, καὶ ἐπῆραν τῆς τόπῃς, ὅπῃ εἶχε τὸ Μονασιῶν
 τὰ εἰσοδήματα. καὶ μήτε οἱ Βασιλεῖς εἶχασιν ἀδειαν καὶ τῆς σείλῃν πλέον δα-
 παλῶν καὶ πορεύεσθαι. Λοιπὸν ἠβελήθησαν οἱ Μοναχοὶ καὶ ἀναχωρήσῃν, μὴ
 ἔχοντες τὰ πρὸς τῷ χρεῖαν. Μίαν ἡμέραν ἐν ἐσυμβελήθησαν καὶ τελέσειν
 τῷ θείῳ Γρηγορίῳ, καὶ κοινωῖσεν τὰ ἀχρῶτα Μυσήρια, καὶ συγχωρηθῆναι,
 καὶ καὶ ὑπάγει κατ' εἰς ὅπῃ βέλεται. Συμαχθῶντες ἐν, ἔφαλλον ἀπάσαι τῷ
 Ἀπολαθῆσαν μὴ δακρύων, καὶ ὅπῃ ἔλεγον εἰς τῷ Λειτουργίῳ τὸ,

Ἀξίον ἔστιν ὡς ἀληθῶς, μακαρίζῃ σε τῷ Θεοτόκῳ, ἠκούσαν παραχρῆν καὶ
 κτύπος εἰς τὸ δεχέσθαι, καὶ ἀπελθῶν ὁ Ἐπιεξάρχης, ἦδρον (ὡ τῷ θαύματος)
 ἔλας τῆς σοφῆς καὶ ἀμπάγια γεμάτα σῖτον ἐκλεκτὸν καὶ ἄραιον, τὸν ὁποῖον ἰδόν-
 τες μὴ τῷ Λειτουργίῳ οἱ Ἀδελφοὶ ἐχάρησαν χαρὰν μεγάλῃν, λέγοντες ταῦτα
 μεγαλοφώνως. Δόξα σοὶ ὁ Θεός. Εὐχαριστήμοισι, Κύριε, ὅπῃ δούμας ἐγ-
 κατέλιπες τῆς ἀειζήτης οἰκίας σου, ἀλλὰ ἔλαπίσειας δούμας ἐξ ὑψῆς. Οὐ
 μόνον δὲ ταῦτῳ τῷ θαυματουργίῳ τῆ σῖτος ἐτέλεισεν ἡ παντοδύναμος Δέσποιν-
 α, ἀλλὰ καὶ ἑτέραν παρόμοιον. ἦγαν, ἐρήκησαν ὅλα τὰ ἀγγεῖα γεμάτα οἶνον
 ἔλαιον, ὄσπρια, καὶ ἄλλα, ὅσα εἶναι πρὸς χρεῖαν τῆ σώματος. καὶ τούτων πλῆ-
 θος, ὅπῃ τῆς ἐφῆσσε δὲ χρόνος πολλός. Τότε γὰρ ὅλοι ἠφραῖθησαν, ἐπ-
 πληροῦντες παντὸς ἀγαθῆ. καὶ ἐσυμφώνησαν, ὅτι πλέον καὶ μὴ ἀναχωρήσῃ
 τινὸς διὰ τῷ ἱερῶν ἐκείνῳ Μονῶν, ἔτε καὶ ἀμελήσῃ ποτὲ εἰς τῆς ὕμνης τῆς
 Δεργετίας. Καὶ ἔπος ἐπέρασεν τὸν βίον ἐνάρετα, καὶ ποτὲ δὲ ὑπερήθησαν
 τινὸς τῷ ἀναγκῶν. Ἀλλὰ ὅσα εἶχασιν χρεῖαν τῆς ἐσειλῆν ἡ πλεσιόδωρος
 Ἄνασσα. Ἡς ταῖς πρεσβεύειας ἀξιαθετημῶν τῆς Οὐρανῆς Μακαριστοῦτος.

Θ Α Υ Μ Α , ΚΗ΄.

Περὶ τῆ ἀνασηθῶτος Ρώμας.

Εἰς τὰ μέρη τῆς πρεσβυτέρας Ρώμης ἦτον τῆς Ἀρχῶν κερτῆς εὐδὸς Κάσπερ,
 καὶ πλέσιος εἰς τὰ σωματικὰ ἀγαθὰ, τῇ δὲ ψυχῇ ἐυδῆς καὶ πτωχότα-
 πος, καὶ βεβυθισμῶν εἰς τὰ σαρκικὰ θελήματα. Πλῶν εἶχον εἰς τῷ Πανα-
 γίῳ πολλῶν δολάβειαν, καὶ πρὸς τῆς πρῶντας συμπάθειαν ἀμῆρον, δίδωντας
 πολλῶν ἐλεημοσιῶν τοῖς δεομήτοσι. Οὗτος ἐν ἀπῆλθεν εἰς τῷ συνοδίῳ τῶ-
 νῶν.

τῶν ἄλλων Ἀρχόντων ἔχει παρὰ τὴν πόλιν ἐξω τῆς Πόλεως, καβαλλαρῆοι εἰς τὰ ἄλογα. Εἶχε δὲ καὶ ταύτῃ τῷ καλῷ σωτήριον ὁ Ἀρχὼν ἔτος. Πάντοτε ὅταν ἤθελε νὰ εὖγη ἄπο τὸν οἶκόν τε, ἐσαμάτα ἐνώπιον τῆς Ὑπεραγίας προσελχόμενος ὄραν ἱκανῶς, λέγων τὸν Ἀγγελικὸν Ἀσπασμὸν, καὶ ὅσας ἄλλας δὲχας ἴξαιρε, δέσμιος τῆς χάριτος αὐτῆς νὰ τὸν σκέπη, καὶ νὰ τὸν φυλάτῃ ἄπο τῆς ἐνέδρας τῶ δαίμονος. Οὕτως ἐν ἑκάμῃ καὶ τῷ ἡμέραν ἐκείνῳ, ὅπῃ ὑπῆγε μὲ τὰς φίλους τε παρὰ τὴν πόλιν ἐξῆλθε. Ἀλλὰ ὁ πονηρὸς τὸν ἐχθρόβετο ἔτι τῷ πολλῷ δολάθειαν, ὅπῃ εἶχε πρὸς τῷ πανάμωμον, καὶ ἐζήτε καιρὸν ἐπιπίδειον νὰ τὸν ἀποκτείνῃ. Ὅταν ἐν ἐπερνεσαν εἰς ἕνα ποταμὸν, εἰσῆλθεν ὁ δαίμων εἰς τὸ ἄλογον τῷ Ἀρχόντῃ, καὶ ἀρξιδίθη τὸ σῶμα, ὅπῃ τὸν ἔρριψεν εἰς τὸν ποταμὸν ἔξω ὑδάτων. Οἱ δὲ σωτήφοροι βλέποντες ὅτι ἐπνίγη, καὶ ἐβέβησεν εἰς τὸ βάθος τῶ ποταμοῦ, ἐλυπήθησαν, θρηυῶντες τῶ φίλε τὸν θάνατον, καὶ ἐπέσρεψαν νὰ ἀναγγείλῃν τὰς συγγρῆεις αὐτῷ τῷ ὑπόθεσιν, νὰ τῶ φάλεν Ἀκολαθίαν νεκρῶσιμον, νομίζοντες ὅτι ἀπέθανε, καθὼς ὀφθαλμοφανῶς τὸν εἶδασιν. Ἀλλὰ ὁ κοινὸς βοηθὸς τῶ Χριστιανῶν καὶ ταχὺ αὐτίληψις, καὶ μεσίτρια τῶ ἀμαρτωλῶν, τὸν ἐλύθωσε ἔτι τῷ ἀσπλαγχτίῳ αὐτῆς ἄπο τὸν σωματικὸν καὶ ψυχικὸν θάνατον. Ὅτι καθὼς ἐπίσεν εἰς τὸν ποταμὸν, ἐπακαλέθη τῷ Δέσποιναν λέγωντας. Παναγία Θεοτόκε βοήθει μοι. καὶ ὡς ἔσωσεν εἰς τὸν βυθόν, τῷ βλέπει καὶ τὸν ἐπῆρσεν ἐξω, βασιλεύσα αὐτὸν ἄπο τῆς χεῖρας τῆς κεφαλῆς, καὶ τὸν ὑπῆλθεν εἰς μίαν σιγμῶν εἰς τὸν οἶκόν τε, λέγουσα. Ἴδε ὑγῆς γέγονας, μηκέτι ἀμάρτανε. ἀλλὰ δὲ χαριστῶν τῶ διεργῆτη Θεῷ, ποιήσον καρπὸς ἀξίως τῆς μετανοίας, ἵνα σωθῆς. Ὅσοι γὰρ ἦσαν εἰς τὸν οἶκον αὐτῆς, ἐξεπλάγησαν, βλέποντες αὐτὸν ὕρον ὄλον, καὶ ἄπο τὸν φόβον ἠμῶν τῶν, ἔπε ἴξαιρεν ἀπόρι πῶ ἦτον. Μετὰ ὄραν πολλῶν ἦλθαν οἱ σωδοῦπτεροι αὐτῆς, καὶ ἴδοντες αὐτὸν ἀθαροδόξως ἐξέσπασαν. Οἱ δὲ ἐδιηγῆθη καταλεπτῶς τῷ ὑπόθεσιν, καὶ πάντες ἐμεγάλωσαν τῷ ὑπερθαύμασον Δέσποιναν. Οἱ δὲ Ἀρχιερεῖς τῶ τότε καιρῶ ἐσωμάζε πάντας τὰς Ὀρθοδόξους, καὶ ἐτέλεσε χαρμόσιμον Ἐορτῶν εἰς δὲ χαριστῶν τῆς Κυρίας μας. Αὐτῆς δὲ ὁ Ἀρχὼν δὲ ἐσρεψε πλέον εἰς τῷ προτέραν ὁδόν, ἀλλὰ ἀπελθὼν εἰς εἰς ἕνα Ναὸν τῆς Ὑπεραγίας, ὅπῃ ἦσαν καὶ ἕτεροι Μοναχοί, ἐνεδύθη τὸ Ἀγγελικὸν χῆμα, καὶ ὑπῆρτα τῷ Ἐκκλησιῶν ἕως ἐχάτης αὐτῆς ἀναπνοῆς μὲ πολιτεῶν θαυμαστῶν καὶ θαύραστον, καὶ ἔπος ἠξιώθη τῆς Βασιλείας τῶ Οὐρανῶν. Ἡς ἤσροιο.

Θ Α Υ Μ Α, ΚΘ'.

Περί τῶ μὴ δουποτότος μαθεῖν γράμματα, εἰμὴ μόνον τῶ,
Χαίρε Μαρία.

Εἰς τῷ αὐτῷ Πόλιν ἦτον εἰς ἀνδραπος, ὀνόματι Γεωργίου, καὶ πολλὰ δὲ λαβῆς καὶ πλεσσιος. ἀμὴ εἶχε τὸν εἰς δύσκολον πόσον, ὅπῃ δὲν ἐδωκετο νὰ μάθη γράμματα, ἔπε καὶ μίαν Προσδελῶν, καὶ τῷ λέγει καὶ τῷ πᾶσιν τῶ Χριστιανῶν. Διὰ τῶτο ἀπῆλθεν εἰς Μοναστήριον, καὶ ἀφιέρωσας εἰς αὐτὸ ὄλας, τὰ ὑπάρχοντα ἐκέρθηθη, καὶ νὰ τὸν μανθάνειν οἱ Ἀδελφοί γράμματα. οἱ ἔποιον τὸν ὑποδέχθησαν ἀσπασίως καὶ τὸν πολλῶν πλεστων, ὅπῃ τῶς ἐδωκε. καὶ ὄλοι

ὅλοι τῷ ἐρμηδύσαν Φαλμῶς, καὶ Εὐχίας. ἀλλὰ δὲν ἐδωέτο νὰ μάθῃ τίποτα. Τότε εἰς Ἀδελφός ἔμπειρος καὶ ἐνάρετος, ἀναγκάσας αὐτῆ πάσας τὰς Εὐχίας μίαν πρὸς μίαν, τὸν ἠρώτησε, ποία δὲ ὅλαις τῷ ἐφαίνετο ὠραιότερη, νὰ τῷ μάθῃ; Οὗ δὲ εἶπεν, ὅτι τὸ,

Χαῖρε Μαρία, τῷ ἦρεσε ὡραϊότερον. Ἐβαλον ἐν κόπον πολῶν, καὶ τῷ ἔμαθαν τὸν Χαίρετισμὸν τῷ Ἀγγέλῳ. Ἦ γὰρ τὸ,

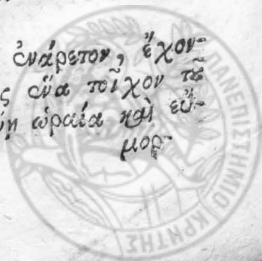
Θεοτόκε Παρθένε, χαῖρε Κεχαριτωμένη Μαρία. καὶ τὰ ἐξῆς. τὸν ὁποῖον ἔμαθε μὲ τῷ πολυκαιρίαν. καὶ ἔλαβε τόσῳ χαρὰν καὶ ἀφροσύλῳ, πῶς ἔμαθον αὐτὸν τὸν Ἀρχαγγελικὸν Ἀπασμὸν, ὅπῃ τῷ ἐφαίνετο ὅτι ἦρε θησαυρὸν πολυτίμητον. καὶ πάσαν ὄραν ἄλλον λόγον δὲν ἔλεγχῃ, εἰμὴ τῶν. Χαῖρε Κεχαριτωμένη Μαρία. Ὁ δὲν πάντες οἱ Ἀδελφοὶ τῷ εὐγαλαν ἀπ' αὐτὸν τῷ ἐπωνυμίαν, καὶ τὸν ἔλεγον ὅλοι, Χαῖρε Μαρία. τὸ ὁποῖον αὐτὸς τὸ εἶχεν εἰς πολλῶν ἀγαθίαισιν, καὶ πάντοτε ποροτύχετο πρὸς τῷ Ἀειπάρθενον, λέγωντας αὐτὸν τὸν Ἀπασμὸν μὲ ἰδύπτε καὶ θυμηδίαν ἀείκασον. καὶ τῶν ἔλεγχῃ ὁ ἀείμνηςος ἕως τῷ ὄραν ὅπῃ ἐζηῆκεν ἡ μακαρία ψυχή τῃ. Ἀφ' ἧ γὰρ τὸν ἔφαλαν καὶ τῷ τάξιν, τὸν ἐνταφίασαν εἰς εὐα τόπον ξεχωριστὸν, ὅτι δὲν δίασε τὸ ἱερὸν αὐτῆ Λείψανον. ἡ ὁποία δὲν δία δὲ ἀλιγός ἐύσων, ἀφ' ἧ τὸν ἐσκέπεσαν, ἀλλὰ μᾶλλον ἠύξανε καθ' ἐκάστῳ, καὶ ἠθάοντο οἱ Ἀδελφοὶ θυμηδίαν ἀρρήτων. Τῷ ἐνάτῳ ἡμέραν, ὅταν τὸν ἐμνημόνδιαν θιαρῶσιν εὐα θαῦμα ὡραϊόδεον καὶ ἐξέστησαν. ἦγεν, ἐφύβωσαν εἰς τὸν τάφον τῷ εὐα ὡραϊότατος κείνος. καὶ εἰς κάθε φύλλον ἦτον γεραμμένα ταῦτα μὲ χρυσὰ γράμματα.

Χαῖρε Κεχαριτωμένη Μαρία. Καὶ ἡ τῷ κείνε δὲν δία ἦτον τόσον πολλῆ, ὅπῃ δὲν ὡμοίαζε μὲ κανεῖα αὐθὸς ὅπιγειον. Οὗ δὲ ἡγέμνος εἶπε τοῖς Ἀδελφοῖς, Πατέρες μου, δὲν τὸ θαυμάσιον τῶν νὰ γνωρίσωμεν ποταπῶ ἀγίωσῶν εἶχεν ἔπος ὁ μακάριος, καὶ πόσον πόσον πρὸς τῷ Κυρίῳ μας. ἀλλὰ ὡρέπον εἶναι νὰ ἰδῶμεν καὶ τῷ ρίζαν τίτῃ τῷ κείνε, ὅτι νὰ καταλάβετε πόσον χαλεπώνεται ὅστις ἀγαπᾷ ἐξ ὅλης τῆς καρδίας τὴν Ἀειπάρθενον. Ἐσκαφαν ἐν τὸν τάφον καὶ βλέπεσιν ὅτι εὐχρην ὁ κείνος δὲν τὸ σῶμα τῷ Ὁσίῳ, καὶ ἐξέπλάγησαν. Οὗ δὲ ἡγέμνος ἐπρόσαξε καὶ ἐχρυσαν τὸ ἱερὸν Λείψανον, καὶ εἶδασιν, ὅτι εὐχρην δὲν τῷ καρδίαν τῃ, εἰς τῷ ὁποίῳ ἦτον ἰσορρομῆν ἡ εἰκὼν τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκε, καὶ πάντες ἐξέστησαν. Λαβόντες δὲ καὶ Λιτανείας καὶ θυμιάματος ἐκείνον τὸν ἱερώτατον κείνον, τὸν ἐφύλαξαν μὲ τῷ ἀγία Λείψανα, καὶ ὅλοι τὸν ἐτιμῶσαν, καὶ τὸν ἐσέβοντο ὅτι τῷ ἀγάπῳ τῆς Θεομήτορος. Ἦς ταῖς περιβείαις ἀξιοθείμῳ καὶ ἡμεῖς τῆς Οὐρανίῃς Μακαριότητος.

Θ Α Υ Μ Λ Σ Ι Α

Περὶ τῷ λυβανθῆτος παιδὸς τῷ Εἰρῳικῷ ἐκ τῆς ποταμιῶν ὑδάτων.

Εἰς τὰ μέρη τῆς Λομβαρδίας ἦτον εὐα Ἀνδρόγυμον πολλὰ ἐνάρετον, ἔχοντες εἰς τὴν Παναγίαν πολλῶν ἀλάθειαν, καὶ ἰσορρομῆν εἰς εὐα πῶλλον τῷ οἰκῆτος τῷ εἰκὼν τῆς μὲ πολλῶν πόσον καὶ ἐξοδον, ὅτι νὰ ἴδῃ ὡραία καὶ εὐμορ.

μορφος. Καὶ κατ' ἐκείνην ἡμέραν καὶ ὥραν, ὅσαις φοραῖς ἐπερνῶσαν ἀπέμφο-
 ρου τῆς Ἀγίας Εἰκόνας, ἐπροσκύωσαν, καὶ ἔλεγον τὸν Ἀγγελικὸν Ἀσασμόν.
 Διὰ τὴν ὁποίαν αὐτῶν καλῶς σωθήθειαν τὸς ἐσελθόν ἢ χάρις τῆς ὅλα τὰ κα-
 λὰ, καὶ πᾶσαν εὐφροσύνην, καὶ ἐπερνῶσαν τόσον ἐνάρετα, καὶ ἀσκανδάλιστα ἀλ-
 λήλας τῆς, καὶ μὲ ὅλας τῆς γείτονας, ὅπως τῆς ἐπανόμασαν, καὶ τῆς ἔλεγον ὅλοι
 Εἰρηνικῆς. Εἶχασιν καὶ εὐα βρέφος ἕξ ἡν χρόνων, τὸ ἐποῖον βλέπον κατ' ὥραν
 τὸν πατέρα καὶ τὴν μητέρα τῆς, πῶς ἐσαματῶσαν πολλὰκις ἐνώπιον τῆς ἁγίας
 Εἰκόνας μὲ δὺλάθειαν καὶ προσήυχοντο, ἐπῆρε σωθήθειαν καὶ αὐτὸ, καὶ ὅσαις
 φοραῖς ἤθελε περάσῃ ἀπ' ἐκεῖ, ἐπροσκύωα, μιμέμενον τῆς Ἀννήτορας. Ἀφ' ἧ
 δὲ ἐσωτύχον, ἔμαθε καὶ αὐτὸ τὸν Ἀγγελικὸν Ἀσασμόν, καὶ τὸν ἔλεγε ὁσά-
 κισ ἐπίρνα, καὶ προσήυχου, ὅχι ὑπὸ δὺλάθειαν, ἀλλὰ ἐκ σωθήθειας, καὶ ἐνό-
 μιζον, ὡς νήπιον ὅπως ἦτον, βλέπον ὅτι θρόνον τὴν Παναγίαν (καθὼς ἦτον
 ἰσορρομῆ) ὅτι αὐτὴ ἦτον ἡ Κυρία τῆς οἴκου, διὸ ἐφοβεῖτο, καὶ ἐπροσκύωα τὴν,
 καθὼς ἐβλεπε τῆς γονεῖς τῆς, καὶ ἔκαμναν. Ἐν μιᾷ δὲ τῶν ἡμερῶν παίζωντας
 μὲ ἄλλα παιδιὰ εἰς τὸ χεῖλος τῆς ποταμῆς, ὑπὸ συμπερίας τῆς μισοκάκου ἐπε-
 σεν εἰς τὰ ὕδατα. Τὰ δὲ ἄλλα παιδιὰ ἀγγέλιαν τῆ μητρὶ αὐτῆς, ὅτι ἐπνί-
 γη τὸ τέκνον τῆς. Ἡ δὲ ἔδραμε κλαίονσα, καὶ πάντες οἱ γείτονες, καὶ φθάσαντες
 εἰς τὸν ποταμὸν, ἐγύθησαν δὺ ἀνδραποῖ, ὅτι ἦτον βαδύς περὶ τὰ, καὶ
 ἐβατῶσαν ὥραν πολλῶν, ἐρδωνόντες μὲ ὀπμέλειαν, ἀμὴν δὲ τὸ νύρατιν. Ἡ
 δὲ γυνὴ κοιτάζουσα εἰς ἄλλο μέρος κατώπερον, βλέπει τὸ παιδίον τῆς καθεζό-
 μνον ἀνωθεν τῆς ὕδατων εἰς τὸ μέσον τῆς ποταμῆς, ὡς ὅτι θρόνον θαυμασιώ-
 παται, καὶ λέγει αὐτῶν. Τέκνον μου, πῶς δὺρίσκουσαι; Καὶ ἀπεκείθη λέγον. κα-
 λά, μητέρα μου, ὅτι ἡ Κυρία μὲ κρατεῖ, καὶ δὲ φοβῶμαι. Ἡ γυνὴ δὲ ἐκατά-
 λαβεν ὑπὸ τὴν χερῶν τῆς ποῖαν ἔπειν. Ἐπάρντες ἔν αὐτὸ, τὸ ἔδωσαν τῆ μη-
 τρὶ αὐτῆς, ἥτις ἀπῆλθεν ἀγαλλομῆν εἰς τὸν οἶκον αὐτῆς, ὅπως ἐφθάσε καὶ ὁ
 ἀνδραποῖς, καὶ ἀκῆσας τὴν ὑπόθεσιν, ἠρώτησε τὸ παιδίον νὰ εἰπῆ πῶς ἐγλύ-
 πωσε; Τὸ δὲ βρέφος ἀπεκείνατο ἔπος. Ὡς ἔπεισα εἰς τὸν ποταμὸν, ἔδραμον
 ἐκείνη ἡ Κυρία τῆς οἴκου μας (δείχοντας μὲ τὸν δάκτυλόν τῆς τὴν Εἰκόνα τῆς
 Θεοτόκου) καὶ ἄρτασέ με ὑπὸ τὸ νερὸν, καὶ ἐκράτει με, ἕως ὅπως μὲ ἐπῆραν οἱ
 ἀνδραποῖ. Ταῦτα ἀκῆοντες οἱ παρεσῶτες ἐθαύμασαν, βλέποντες μαλιστα τὸ
 βρέφος νὰ δείχῃ δακτυλοειδῶς τὴν Εἰκόνα, καὶ πεσόντες προσεκύνωσαν, καὶ
 ἐδόξασαν τὴν χάριν τῆς, ποιῶντες ὀλονύκτιον ἀρχυρνίαν. Πᾶς εὐας δὲ ὅπως νὰ
 ἤθελεν ἐρωπίση τὸ βρέφος πῶς ἐπεσεν, ἀπεκείνατο, καὶ ἔλεγε τὴν ὑπόθεσιν
 ξεκαθαρισά, ὅπως τὰ ἄλλα λόγια ἔλεγε ἔδωλά, καὶ φερίζον ὡς καὶ τὰ ἄλλα
 βρέφη. Ὅταν δὲ ἐδῆγάτο τὴν θαυματουργίαν αὐτῆς, ἔλεγε τὰ λόγια πόσο
 σῶμα καὶ καθαρία, ὅπως ὅλοι τὸ ἐθαύμαζον. ἔπω γὰρ ἐ μόνον τὸ βρέφος
 ἐκείνο, ἀλλὰ καὶ ὅσοι ἄλλοι τιμῶσι τῆς ἱεράς Εἰκόνας μετ' ἀλαθείας λυθῶνον
 ται ὑπὸ προσκλήρων κινδυνῶν, καὶ ἀξιώνται τῆς ἀφράσε ἀγαθιάσεως. Ἡς γέ-
 νοιτο πάντας ἡμᾶς ὀπτυχεῖν, ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ τῶν Κυρίῳ ἡμῶν. Ὡς ἡ δόξα
 εἰς τὰ αἰῶνας. Ἀμήν.

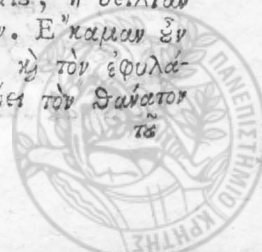

ὅποιον ὀρέξομαι. Ταῦτα εἶπα ἀπῆλθον εἰς Οὐρανὸς ἢ Παύτασσα. Ὁ δὲ Ἰωδαῖος ἐρίθη ἀπ' ἕξαι τῆ οἴκῃ αὐτῷ, καὶ διδύς ἐβαπτίσθη, ἀπαρνεύμενος πλῆ-
τον καὶ συγγενεῖς, καὶ μονάσας ἐδέξασεν ἐκ καρδίας τῆς διεργέτε αὐτῷ ὅτι τὸν
ἐλύτρωσε, καὶ πρὸς τὴν ἀληθῆ Πίσιν θαυμασίως ἐχειραγώγησε, καὶ ἔως ἡξιώ-
θη τῆς Οὐρανίᾳ Μακαριότητος.

Θ Α Υ Μ Α, ΙΕ'.

Περὶ τῆ φοιτητικῆς παιδὸς ἐπὶ τῆ πατρὸς αὐτῆ Ἰωδαίᾳ, καὶ ἀναστασιῶς,
καὶ τὴν Παναγίαν Θεοτόκον ὁμολογήσαντος.

Ιωδαία τις ἔγκυος εἶχε πολλὴν ὀδυῖν καὶ βάσανον, καὶ δὴ ἐδίωκετο νὰ θρ-
νήσῃ, καθὼς συμβαίνει πολλὰς τῶν γυναικῶν. Καὶ με' ὄσας βόπας καὶ
ιατρικὰ τῆς ἐκάμασι, δὴ ἦτον βολετὸν νὰ εὕγῃ τὸ βρέφος, μόνον ἐδέχοτο εἰς
ὀλίγην ἄραν νὰ ξεψυχήσῃ ἢ τάλαινα. Τότε τῆς εἶπε μία Χριστιανὴ, ὅτι εὐτυχον
ἐκεῖ. Ἐὰν θέλῃς νὰ ἐλύθῃσθαι, ἐπικαλέσθαι τὴν Ὑπεραγίαν Θεοτόκον, ὅτι
δὴ δεισιπνεὺς ἄλλω βοήθειαν. Ἡ δὲ ἀδελφὴ με' ταπεινῶ λαλιῶν, ὡς ἐδίω-
κετο, ὑπὸ τῆς ὀδυῖς σφοδρότητα εἶπε ταῦτα με' δακρύων. Εὐλογημένη Μα-
ρία Ἀειπάρθενε, εἰ καὶ ἀνάξιός εἰμαι νὰ σὲ ἐπικαλέσθαι ἢ παμβέβηλος, ὅτι
καταβαίνω ὑπὸ τὸ Ἔθνος ἐκεῖνο, ὅτι ἐφόνδωσε τὸν Υἱόν σου, ὅμως ἀπὸ πῶς
ἢ ἀσπλαγχνία σου καὶ τὸ ἔλεος δίδεται δωρεὰν τοῖς ἀμαρτωλοῖς καθ' ἐκάστῳ.
δέομαι σε γεν, λύτρωσαί με τῆς τῆς κινδύν, καὶ πάσασε νὰ λάβω ἐγὼ, καὶ
τὸ βρέφος ὅτι θνήσκῃ, καὶ εἰς ὀλίγας ἡμέρας, ὡς ἠγέρθη τῆς κλίνης, ἐβαπτίσθη
παιδίον ἀρσενικόν, καὶ εἰς ὀλίγας ἡμέρας, ὡς ἠγέρθη τῆς κλίνης, ἐβαπτίσθη
με' τῆ βρέφος. Ὁ δὲ ἀνὴρ αὐτῆς ἔλειπε εἰς σῶα χεῖρον, καὶ ἐλθὼν ἔμαθε
τὰ θρόμβρα. Ἐδὼν θαυμαδίως ἐφόνδωσε τὸ παιδίον. Οἱ δὲ γείτονες ἐσωμάχ-
θησαν εἰς τὴν σύγχυσιν, καὶ θέλοντες νὰ πιάσῃσι τὸν Ἐβραῖον, νὰ τὸν ὑπάγ-
σιν εἰς τὴν κρίσιν, ἔφυγε, καὶ αὐτοὶ κατόπι. Τρέχων ἔν ὁ Ἐβραῖος ἐκπαράθη,
καὶ ἰδὼν εἰς τὸν δρόμον σῶα Ναὸν, εἰσελθὼν ἐκρύβη εἰς σῶα τόπον. Ἐκεῖ γεν,
ὅτι ἔσκεν εὐχόμενος, βλέπει μίαν εἰκόνα τῆς Ὑπεραγίας, καὶ χαρῆτι Θεῷ κα-
ταυγεῖς τῆ καρδία, ἐλάλησε ταῦτα. Ὡ' Δέσποινα, ποσπείναι ἢ ἀσπλαγχνία
σε, καὶ σκέπεις, καὶ ἀεφυλάτεις σῶα φερυπαμῶνον σκύλον καὶ ἀσέβησατον, ὅτι
ἐδανατώσε τὸν υἱόν σου, καὶ τώρα σένομαι εἰς τὸν Οἶκόν σου, καὶ δὴ ἀνοίγει ἢ γῆ
καὶ με' καταπίη. ἐπεὶ ἔν ποσάυτη εἶναι ἢ ἀγαθότης σου, ἐλέησον καὶ ἐμμεν, πα-
ρακαλῶσε, καθὼς ἠλέησον ὁ πανοικτίρμων Υἱός σου Παῦλον τὸν διάκτον, καὶ
συγχώρησον πάσας τὰς ἀνομίας μου. Πιστῶα ἦδ, ὅτι ἀφράσας ἐθήνησες τὸν
Ἰησοῦν, χωρεῖς νὰ βλαπτῆ ποσῶς ἢ Παρθενία σου, καὶ αὐτὸν ὁμολογῶ Θεὸν καὶ
ἀνδρωπον, τῷ ὅποις τὸ ἔλεος εἶναι ἀπειρον καὶ ἀμέτρητον. Ταῦτα λέγων μετὰ
δακρύων, ἔφθασαν οἱ Χριστιανοί, καὶ τὸν ἔδεσαν. Ὁ δὲ εἶπεν αὐτοῖς. Δέομαι
σε ἀπὸ τὸν Κύριον, ὑπάγετέ με εἰς τινὰ Ἱερέα, ἵνα λάβω τὸ ἅγιον Βάπτισ-
μα, καὶ πῶτο, μάρτυς με ὁ Θεός, δὴ τὸ λέγω ἀπὸ φόβον θανάτου, ἢ δειλίαν
ποσῶς, μαλιστα ὡς βαπτισθῶ, δότε με τὸν ἀρεπέμενον θάνατον. Ἐκαμην ἔν
τὸν λόγοντε, καὶ ἀπ' ἐ βαπτίσθη, τὸν ἔδεσαν τῆς δαιμοσυίας, καὶ τὸν ἐφυλά-
κωσαν ἔως αὔριον νὰ τὸν θανατώσῃ. Ἡ δὲ γυνὴ αὐτῆ ἐθρῶναι τὸν θάνατον

τῷ σώματι, καὶ πάντες οἱ Ἀδελφοὶ ἀπέσαντες τὴν ἐν αὐτῷ ἡρωϊκῶν θαυμα-
 τουργίαν ἐξέστησαν, καὶ τὸν ἔχασιν εἰς πολλὴν δόλαβειαν. Αὐτὸς δὲ ἐν θυμῷ-
 μῆκος τὴν διεργασίαν, ὑμολόγησεν διωκεῖν, καὶ ἐδόξαζε τὴν πανύμνητον μετὰ
 σεύαις καὶ ἀργυρίαις, καὶ ἄλλαις ἀγαθοεργίαις, ἕως ὅτε ἀπεπαύσατο ἐν Χει-
 ρῶ Ἰησοῦ τῷ Κυρίῳ ἡμῶν. Ω, ἡ δόξα εἰς τὰς αἰῶνας. Ἀμήν.

Θ Α Υ Μ Α, ΑΔ.

Περί τῶν σκανδαλισθέντων ἀδελφῶν, καὶ τῆς Παναγίας
 Δεσποίνης εἰρωσύθεντων.

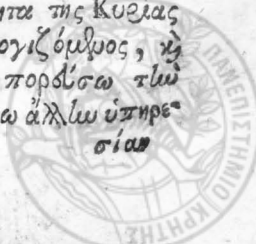
Εἰς τὸ ρηθὲν Κοινόβιον ἐσκανδαλίθησαν δύο Ἀδελφοὶ ὑπὸ σωματικῆς τῆ
 δαίμονος. Καὶ ὁ μὲν εἰς, ὡς ἐνάρετος, ὅπως ἦτον καὶ δόλαβης, ἐσυγχώρα
 τῷ ἄλλῳ, καὶ ἐπροσέχετο διὰ τὴν ψυχὴν αὐτοῦ, αὐτὸς δὲ ὑπερηφανώετο, καὶ ἐκατά-
 βαλον εἰς τὸν ἡγούμενον ψάματα, ὅτι ἐπαρξέετο μίαν ἀμαρτίαν αἰχμηῶς πεπλη-
 ρωμήνῃ. Τετὸ μαθὼν ὁ δόλαβης Μοναχὸς ἐθλίβη πολλὰ, καὶ ἐνθάπην, μὴ
 διωκόμενος νὰ ὑποφέρει τοιαύτην συκοφαντίαν. ὅμως μὴ ἔχων εἰς αὐθραστον
 τὴν ἐλπίδα, ἀλλὰ εἰς τὸν παντοδύναμον Θεόν, καὶ τὴν ὑπεραγὸν Μητέρα αὐ-
 τῶν, ἔδραμε πρὸς τὴν χάριν αὐτῆς, νὰ τὴν βοηθήσῃ, νὰ μὴ καταχωσθῇ εἰς τὰς
 Ἀδελφούς. Μία ταχυῆ, ὅταν ἐφάλλασι τὸν Ὄρθρον, βλέπει τὸν συκοφαντικῶν
 ἱστάμενον εἰς τὸν Χορὸν πλησίον αὐτῶν μετὰ αἰχμητικῶν, μηδὲν τῆς ἀδύ-
 κης συκοφαντίας μετανοήμενον. Τότε νικώμενος ὑπὸ τὴν θλίψιν ὁ Ἀδελφὸς ἀνε-
 χάρησε, μὴ διωκόμενος νὰ τὴν βλέπῃ, καὶ ἀπελθεῖν εἰς τὴν Παρακλήσιν, πύ-
 πτει καὶ γῆς, καὶ ἐδέετο μὴ δακρύων, λέγων. Ὑπεραγία Θεοτοκε, ἡ ἐλπίς τῆς
 ἀπληγισμῶν, καὶ ἡ τῆς ἀβοηθήτων βοήθεια, πρόσφατον, λυβωσαί με τῆς
 ἀδύκης συκοφαντίας, ὅτι ἐὰν δὲ προλάβῃ ἡ χάρις σου, δὲν δέξομαι ἄλλω
 βοήθειαν. Ταῦτα λέγων, βλέπει τὴν Παναγίαν, καὶ ἐτίκειτο πλησίον τῆς ἱε-
 ρᾶς Τραπεζῆς ἀνάμα μετὰ σεμνὸν καὶ ἱεροσπεπτη αὐθραστον. ἱστάμενος δὲ
 μὴ φόβος καὶ δόλαβειας τὰς εἶδε, καὶ προσεκύνησεν καὶ Ἀνατολὰς, ὅταν ἐφαλ-
 λαν οἱ Δομέσικοι τὸ, Δόξα Πατρὶ καὶ Υἱῷ καὶ Ἁγίῳ Πνεύματι. Τότε ἐρέ-
 φεται πρὸς τὸν τεθλιμμένον ἢ Δεσποινά, καὶ λέγει τῷ μετὰ ἰλαρὸν πρόσωπον.
 Μὴ θλίβεσαι πλέον, ὅτι ἐδεήθην διὰ λόγους τῶν Υἱῶν μου, καὶ ἐφώτισε τὸν
 ἐχθρόν σου νὰ μετανοήσῃ τὴν ἀμαρτίαν σου, νὰ μὴ κολαθῇ, καὶ νὰ λυβωθῆς
 καὶ ἐσὺ τῆς δυσφημίας. Ὁ δὲ εἶπε. Παρακαλῶ σε, Κυρία μου, εἰπέ μου, τίς
 εἶναι αὐτὸς ὁ ἄγιος, ὅπως σέκεται πλησίον σου; καὶ διὰ τὸ ὑπὸ τῶν ἐπροσκυνη-
 σίτε; Ἡ δὲ ἀπεκρίνατο. Οὗτος εἶναι ὁ Εὐαγγελιστὴς Ἰωάννης ὁ Στεφάνος μετὰ Υἱός,
 ὅπως μετὰ τὸν παρέδωκεν εἰς τὸν Σταυρὸν ὁ Δεσπότης μου. μὴ θαυμάσῃς δὲ πως
 ἐπροσκυνησάμεν τῷ Θεῷ, ὅτι ὁσάκις ἐσεῖς οἱ αὐθραστοὶ φάσκετε ἐδῶ εἰς τὴν
 γῆν τινὰ ὕμνον καὶ δοξολογίαν τῆς Παναγίας Τειάδος, προσκυκόμεν καὶ ἡμεῖς
 ἅπαντες εἰς τὴν Οὐρανίαν Βασιλείαν, καὶ συγχαρομένους διὰ τὴν δόξαν, ὅπως
 ἀπεπτόντως καὶ καταχρείως ὑποδίδεται τῷ παντοδύναμῳ, καὶ ὑπερυμνήτῳ Θεῷ, καὶ
 κλίνομεν μετὰ δόλαβειας τὰς κεφαλὰς, καὶ προσκυκόμεν τὸν ποιητὴν καὶ Σωτῆρα
 μας. Ταῦτα εἰπὼσα, ἀνῆλθεν εἰς Οὐρανὸς ἢ Παντάνακτα, καὶ ἔμεινε τὸση
 δαυδία εἰς τὸν Ναόν, ὅπως ἐξέστησαν ἅπαντες. ἀλλὰ καὶ ὁ συκοφαντικῶν ἐκείνος

νώ, ὦ Μήτηρ, δὲν ἠμπορῶ νὰ σὲ ὑπακύνω. Ἡ δὲ ἀπεκρίνατο. Δὲν σὲ ζητῶ νὰ τὸν κείνης μὲ δικαιοσύνην, ἀλλὰ καὶ τὴν ἀπειρον διάσπλαγχτίαν σου. ἐπειδὴ πάντες μὲ ὀνομάζουσι Μητέρα τῆς ἐλεημοσύνης. Λέγει τὸς ὁ Χεῖρός. Μὴ βαρεθῆς πῶς δὲν σὲ ὑπακύνω εἰς τὸτο, ἀλλὰ ἐνθυμήσου, ὅτι καὶ ἐγὼ ἐδείχθην βρωχῆς τῷ Πατρὸς μετὰ τὸν καιρὸν τῷ Πατρὸς, ἐὰν ἦτον βολετὸν νὰ λυθῶν τὸ ἀνθρώπινον μὲ ἔπερον ἔσπον, νὰ μὴ λάβω θάνατον, ἀλλὰ δὲν μὲ ἐπήκασεν. Ὅταν ἐν εἶδον ἢ πολυδύ-
 ἔσπον, νὰ μὴ λάβω θάνατον, ἀλλὰ δὲν μὲ ἐπήκασεν. Ὅταν ἐν εἶδον ἢ πολυδύ-
 σπλαγχτος Δέσποινά, ὅτι τὸ πλῆθος τῶν ἀνομιῶν τῶν σφρατιώτῃ ἐκάλυε τὸ ἔλεος τῶν
 Θεῶν, ἐκλίνε τὰ γόνατα, καὶ τὴν ἀκήρατον κορυφίῳ, νὰ τὸν προσκυνήσῃ, καὶ νὰ βιά-
 σῃ μὲ τὸν ἔσπον τῶτον τῆς ταπεινώσεως τῶν σπλαγγχτῶν φιλανθρώπις πρὸς ἔλεος,
 καθὼς καὶ ἐχρῆστο. Ὅτι ὡς τὴν εἶδε, καὶ ἐκάμε χημὰ νὰ προσκυνήσῃ, δὲν τὴν ἀφι-
 κεν, ἀλλὰ εἶπεν αὐτῇ. Ἐπειδὴ εἰς τὸν Νόμον γέγραπται, νὰ τιμᾷ πᾶς τις τὸν
 Πατέρα καὶ τὴν Μητέρα τῶν, δὲν θέλω νὰ σὲ ἀθετήσω τὴν αἵψισιν. λοιπὸν, ὡς
 εἶναι συγχαρημῶν τῶν τῶν ἀνομιῶν, καὶ καὶ σημεῖον ἀγάπης ὡς πλησιάζῃ νὰ
 ἀσπαθῇ τὰς πληγὰς με. Ταῦτα ἀκάν ὁ σφρατιώτῃς ἠγέρθη ἀγαθιάμφορ, καὶ
 προσελθὼν ἠσάξτε τὰς πληγὰς. Καὶ ὡς τῶν θαύματος. καθὼς ἐφίλει μίαν πλη-
 γὴν, ἰαθῆντο, καὶ πάλιν ἄλλῳ ὁμοίως, ἕως ἕταῖς ἐφίλησεν ὅλαις, καὶ τελείως
 ἐθεραπέυσαν. Λαβὼν ἐν πληροφορίᾳ τῆς αὐτῆς συγχαρησεως, καὶ ἀχαρησῆσας
 τῷ Κυρίῳ, καὶ τῇ Ἀειπαρθένῳ αὐτῆς Μητρὶ, ἀπῆλθεν εἰς τὴν οἰκίαν τῶν, καὶ ἀναγ-
 γείλας τῇ συμβίᾳ αὐτῆς τὴν ὑπόθεσιν, ἐσρέψεν ὅλα τὰ ἄδικα, καὶ ἔδωκε πολλὰς
 ἐλεημοσύνας. Ἐπειτα κοινῇ βελῆ καὶ θελήσει ἐμόνασαν καὶ οἱ δῶτες, ἢ μὴ
 εἰς Παρθενῶνα, ὁ δὲ εἰς Κοινόβιον ἀνδρῶν, ὅπως ἐτελείωσαν ἐνάρετα ἐν Χεῖρῳ
 Ἰησοῦ τῶν Κυρίῳ ἡμῶν. Ω, ἢ δόξα εἰς τὰς αἰῶνας. Ἀμήν.

Θ Α Υ Μ Α, Α΄.

Περὶ τῆς ἀνεκφράστῃς ὠραιότητος τῆς Ἀειπαρθένου, καὶ ἰδεῖν ἠξιώθη
 Κληρικὸς δόξαβῆς καὶ ἐνάρετος.

Εἰς τὸ Παρῆσιον ἦτον εὐαε ἐνάρετος Κληρικὸς, σοφὸς ἀνθρώπος, ὅστις μὲ
 τὴν καλλιγραφίαν ἐπορεύετο. Οὗτος ἐν ὁ ἀγιώτατος ἀνθρώπος εἶχε πολ-
 λὴν δόξαβῆαν εἰς τὴν Παναγίαν, καὶ ἐπεθύμα νὰ ἰδῇ εἰς τῶτον τὸν Κόσμον τὴν
 εὐδοξίαν αὐτῆς ὠραιότητα. Ἐχωντας ἐν τὸν πόσον αὐτὸν ἰκανὸν καιρὸν, καὶ πολλὰ-
 κίς πρὸς τῶν Θεῶν προσδύξάμφορ, ἐπήκασεν αὐτῆ ὁ τὸ θέλημα τῶν φοβεμῶν
 αὐτὸν ποιῶν Κύριος, καὶ ἦλθεν Ἀγγελος Οὐρανόθεν, καὶ λέγει τῶν. Ἡ Βασιλει-
 σα τῆς Οἰκουμένης ἐπήκασε τῆς δεήσεώς σου, καὶ ἀπέσειλέ με νὰ σὲ εἰπῶ, νὰ
 ἐτοιμαθῆς, καὶ τὴν Κυριακὴν ὦρα τῶν Ὁρθρῶν ἔρχεται νὰ τὴν ἰδῆς, πόσῳ
 ὠραιότητα ἔχει, καὶ πάλιν ὄχι ὀλοκλήρως, καθὼς εἶναι εἰς τὰς Οὐρανὸς, ἀλλὰ
 ὅσον χαρεῖ νὰ ἰδῇ ἢ φύσις τῆς ἀνθρωπότητος. πλὴν γίνωσκε, ὅτι ἀπὸ τὴν
 πόσῳ λαμφρότητα ἔχεις νὰ ὑπερθεῆς τῶν φωτὸς, νὰ μείνης ὀλότυφος. Ὁ δὲ ἀπε-
 κρίνατο. Μετὰ χαρὰς καὶ ἀγαθιάσεως σέργω νὰ ζημιώθῃ τὸ προσκαιρον φῶς,
 μόνον νὰ καταξιώθῃ νὰ ἰδῶ τὴν γλυκυτάτῳ ὄψιν καὶ λαμφρότητα τῆς Κυρίας
 με. Ἀφ' ἧ δὲ ὁ Ἀγγελος ἀνχώρησεν, ἔμεινεν ὁ Κληρικὸς ἐξαλογίζόμενος, καὶ
 εἰς τὰς εἰς τὸν ὀλιγοπιστίαν, λέγων ταῦτα καθ' ἑαυτὸν. Πῶς νὰ πορεύσω τὴν
 ζωὴν με τυφλός, ὅπως δὲν διώομαι πλέον νὰ γράφω, ἢ νὰ κάμνω ἄλλῳ ὑπηρε-
 σίαν

17. Ο δὲ αἰὼρ αὐτῆς εἰσῆλθε κρυφὰ μίαν νύκτα, ὅταν αὐτὴ ἐκοιμᾶτο, καὶ ἐκτυ-
 φλωθεῖς ἀπὸ τὸν ἄβωλον, ἢ μάλλον εἰπεῖν ἀπὸ τῆς καλῆς τε προαίρεσιν, ἐφά-
 νησε τὸ βρέφος ὁ ἀσεβέστατος ὄπταυτῆ, ἃ καὶ θανατώσῃ ἢ Κεῖσις τῆς γυ-
 ναϊκά τε. Τέτα γρομφῆς ἐφυγῆ ἡσυχᾶ. Τὸ πρωτὶ, ὅταν ἡ γυνὴ τὸ νῦρρον ἀπε-
 θαμνῆρον, ἐκλαίει καὶ ἀδύρετο μὴ ἐξέρσασα πῶς ἐγένεν ἡ ὑπόθεσις. Καὶ συ-
 ναχθεύτες πάντες οἱ γείτονες, ἠλθέ καὶ ὁ πατὴρ τῶ παιδίε μὲ δακρύων, ὅστις
 δεῦ πῆς ἐπίσῃσε πῶς τὸ νῦρρον ἔτω θανατομῆρον, ἀλλὰ νομίζωντας ὅτι αὐτὴ
 τὸ ἐφόνωσε, τῆς ἐκατάδωσεν εἰς τῆς Κεῖσις, καὶ τῆς θανατώσασιν ὡς φονδί-
 βριον. Οὕτω λοιπὸν, ὁ μὲ φονδὸς ἦτον ἐμπαροδῶν αὐτῶν προσωοίμῆρος ὅτι ἐδλί-
 βητο ἃ τῆς πῆς συζύγῃς κατηγορίαν, ἡ δὲ ἀδύδωμος κατεκρίθη ἀδικῶς εἰς
 θάνατον. Πορλομῆν γέν ἡ ταλαίπωρος εἰς τὸν τόπον τῆς καταδίκης, μὴ ἔχῃ-
 σα τινὰ βοηθὸν ἐπὶ γῆς, ἢ σιμῆγορον εἰς τοιαύτῃ ἀνάγκῃ, καὶ μισοδόση
 εἰς τῆς κειτῆς ἃ λόγῃς, ἐπικαλέθη τῆς ἀνάσῃ δωαμιν καὶ βοήθειαν, καὶ
 εἰραφείσα πρὸς Οὐρανὸν, ἐλάλησε ταῦτα μὲ δακρύων καὶ πίσεως. Ὑπερόδοξε
 καὶ παντοδύαμι Δέσποινα, καὶ Κυρία πάσης τῆς Κτίσεως, βοήθησον μοι τῆ ἀθλία
 εἰς τῆς συκοφαντίαν ταύτῃ, καὶ δυσώπησον τὸν δίκαιον Κεῖτῆ, καὶ μὴ ἀφῆ-
 ση καὶ μὲ θανατώσασιν ἀδικᾶ. Οὕτως εἶπεν ἐκ βάθῃς καρδίας, καὶ παρδύς
 (ὡ πῆς ὀξυτάτης βοήθειας καὶ ἀντιλήψεως) φαίνεται ἐνώπιον πάντων μία σε-
 μιοτάτη καὶ τιμία γυνὴ, ἀραία εἰς τῆς ὄφιν καὶ εὐδοξος, ἔχῃσα εὐα βρέφος
 εἰς τῆς ἀγκάλας τῆς, ἥτις εἶπε ταῦτα πρὸς τῆς Κεῖτῆς. Καρτερήσατε ὀλίγον τὴν
 κείσιν ταύτῃ, καὶ τῆς ἀνακρίνη τὸ τέκνον μα. Τότε λέγε αὐτοῖς τὸ Θεῖον βρέ-
 φος. Μὴ κείνετε κατ' ὄφιν, ὡ ἀνδρωποι, ἀλλὰ δικίως, ἵνα μὴ λάβητε αἰώ-
 νιον κόλασιν. Ἐγὼτὶ, ἀγνωστοι, κατεκρίνατε ἀδύ μαρτύρων τῆς ἀδύδωμος; ἔ-
 πως οἱ νόμοι ἄκεκλεύσοι; φέρετε τὸ πεφονδῆμῆρον βρέφος ἐδᾶ, καὶ κέμα ἐγὼ
 δικαιοσύνη εἰς τὸν φονέα. Ἀέσαντες οἱ ὤμεσῶτες τὸτῃ σοφίαν εὐδὸς βρέ-
 φος ἐξέσῃσαν, καὶ φέροντες τὸ νεκρὸν, εἶπε πρὸς αὐτὸ τὸ Οὐρανίον τέκνον. Ἐν
 ὀνόματι τῆ Κυεῖς ἐγειραι, καὶ εἰπέ μας τίς σε ἐφόνωσε; Τότε ἀέσῃ τὸ νεκρὸν,
 καὶ ἐσωύτοχε ἔκαταδαισᾶ λέγον τὸ ὄνομα τῆ φονέως, καὶ τὴν ἐδείξε δακτυλοει-
 δῶς μὲ ἐκπλήξῃ πάντων. Ἐπειτα ἡ φαινομῆν Γυνὴ μὲ τῆ βρέφους ἀνῆλθεν
 εἰς Οὐρανὸς, καὶ οἱ Κεῖταὶ τὸν μὲ φονέα ἐπρόσαξαν καὶ δέσαν εἰς τῆς ἐρᾶν
 εὐδὸς ἀλόγῃ, καὶ τὸν ἔστυραν ὅλον τὸ Κάστρον, ἕως ὅτε κακῶς ἐξέφυξε. τὴν δὲ
 ἀδύδωμον ἠλδύθέρωσαν. ἥτις ἔκαταδαισᾶ τῆς Ἀεῖπάρδων Δέσποιναν ἀ-
 πῆλθεν εἰς Μονασῆριον, καὶ ἐτελείωσε μὲ πλιτεῖαν ἐνάριτον, ἐν Χεῖσῳ Ἰησῶ
 τῷ Κυρίῳ ἡμῶν. Ω, ἡ δόξα εἰς τῆς αἰῶνας. Ἀμὴν.

Θ Α Υ Μ Α, ΔΗ΄.

Περὶ τῆ κοινωῆσαντος παιδὸς Ἰεδαίε, καὶ μὴ χωνυθεύτος ὑπὸ τῆ
 πυρὸς τῆς καμίνε.

Εἰς τὰ μέρη τῆς Ἀνατολῆς ἦτον τῆς Ἰεδαίος ἔχων παιδίον χράναν ἐπτά. τὸ
 ὅποιον ἀπαμῶθη μίαν ἡμέραν μὲ τῆς Χεῖσιανῶν, καὶ παγγῆροντας εἰς τῆς
 Ἐκκλησίαν ἐκοινῶσῃ τὸ τίμιον Σῶμα καὶ Αἷμα τῆ Κυεῖς, καθῶς εἶδε τὰ ἄλλα
 παιδία καὶ ἐκαμαν. Οἷδ Ἰερός νομίζων ὅτι εἶναι Χεῖσιανῶν παιδίον, τὸ ἐκοινῶν-
 σεν. Ἀφ' ἔ δὲ ἔφαγε τὸν Ἀντίδωρον, ἀπῆλθεν εἰς τὸν οἶκον αὐτῆ, καὶ τὸ ἀγγελε τῆς

γονείς τε. Ο' δὲ πατὴρ αὐτῆ ἐθυμάθη, ὡς ἐχθρὸς τῷ Χριστῷ, καὶ θέλωντας νὰ ἐκδικήσῃ τὴν ὕβριν, ὅπως τὸ βρέφος ἔκαμε (καθὼς αὐτὸς ὁ πλανητὴρ ἐνόμιζε) τῷ Μωσαικῷ νόμῳ, ἄρπασεν ἀπὸ τοῦ ἀδελφῶν, καὶ τὸ ἔρριψεν εἰς μίαν ἀναμνήτῳ κάμινον, βιώνοντας καὶ ἕτερα ξύλα πηλικά, ἵνα νὰ χωνύσῃ ταχύτερον. Ἀλλ' ὁ ἐν μέσῳ τῆς Χαλδαϊκῆς καμίνου τὸς τρεῖς Παιδας ἀβλαβεῖς διαφυλάξας, ἐσκέπασε καὶ αὐτὸ τὸ ἀλογημῶν, καὶ δὲν ἐχωνύθη ὑπὸ τῆς παμφύγου πυρὸς, ἀλλὰ ἐσέκετο ὡσπερ νὰ ἦτον εἰς δρόσον ἀπαυούμῳν. Τετο ἀέσασα ἡ Μήτηρ αὐτῆ ἔδραμε μὲν ὀδυρμῶν, νομίζουσα νὰ τὸ εὕρῃ σὴντη γρόμῳν. Ἀπελθόντες δὲ καὶ ἄλλοι Χριστιανοί, εἶδασιν τὸ παιδίον ἰσάμῳν ἐν τῇ μέσῳ τῆς φλογὸς σῶων καὶ ὑγιῆς, καὶ μήτε εὐδύμα, μήτε ἱμάτια τῆς κεφαλῆς τε ἐβλάπτῃ. Ἀφ' ἧ γυνὴ τὰ εὐγαλὰν ἐξῶ μὲν θάμβως πολλῆ καὶ ἐκπλήξεως, ἐβόησαν ἅπαντες, ὅτι ἔσπετε νὰ ρίψωσιν εἰς τὴν κάμινον τὸν πατέρα τε, ἵνα λάβῃ τὴν αὐτοπάθειαν. Ἐδρασάν ἐν αὐτῶν, καὶ ἔρριψαν ἔσω. καὶ ἀπὸ τοῦ ἐχωνύθη ὁ ἄθλιος. Τὸ δὲ παιδίον ἐρωτηθεὶς ἀπεκρίνατο λέγον. Ἡ γυνὴ ἐκείνη, ἣτις εἶναι εἰς τὴν Ἐκκλησίαν, ὅπως ἔφαγα τὸ φαμί, καὶ κρατεῖ τὸ βρέφος εἰς τὴν ἀγκάλυψις, ἔσεκε πλησίον μου, καὶ ἐσκέπαζέ με μετὰ τὸ ἐπανωφόρις, καὶ δὲν μὲ ἐγγίζον ἡ φλόξ τὸ καθόλου. Τότε ἐπατάλαβαν, ὅτι ἡ Παναγία ἦτον ὅπως τὸ ἐσκέπε ἕξ τὴν χάριν τῆς ἱερᾶς Κοινωνίας. Οὕτω λοιπὸν γνωρίσατα ἡ Ἰσραὴλ τὴν ἀληθῆ Πίσιν, ἀνεγνωρίθη μὲν τῷ παιδὸς, βαπτισθέντος εἰς τὸ ὄνομα τῆς ἁγίας Τριάδος. Ἐτι δὲ καὶ ἕτεροι Ἰσραῖλοι ἕξ ταύτῳ τὴν αἰτίαν ἐπίσταν εἰς τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστόν. Ω, ἡ δόξα εἰς τὸς αἰῶνας. Ἀμήν.

Θ Α Υ Μ Α, ΛΘ.

Περὶ τῆς αἰμομιξίας καὶ παιδοκτονίας, ἧν ἡ Παναγία τῆς κατηγορίας ἐρρύσατο.

Εἰς τὴν Ρώμην ἦτον εἰς ἀλλοῦς Ἀρχόντων ἀξίωσα ἐνάριτος, ὅστις ἰξέρωνται πῶς ὁ βίος ἐτος παρέρχεται ὡσπερ ὄνειρος, ἡθελῆσε νὰ ἀναχωρήσῃ ἀπὸ τὸν Κόσμον, ἕξ νὰ εὕρῃ τὴν σωτηρίαν. Οὕτω γυνὴ λαβὼν ἀπὸ τὴν ὁμοζυγόντων συγχώρησιν, τῆς ἀφῆκεν εὐὰ παιδίον ἀρσενικόν, ὅπως ἔκαμε μετ' αὐτῆς, καὶ ἀπελθὼν εἰς ἕτερον καὶ ἡσυχον τόπον, ἐτελείωσε διαρέσως. Ἡ δὲ γυνὴ αὐτῆ ἐμεινεν εἰς τὴν εἰκὸν τῆς μετὰ τὸ παιδίον, τὸ ὁποῖον ἠγάπα ὑπὲρ φύσιν, καὶ τὸ εἶχεν εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς χερδὸν ἡμέραν καὶ νύκτα, καὶ πάντοτε τὸ ἐφίλει καὶ καταπάσχετο. Οὐ μόνον δὲ ὅταν ἦτον μικρὸν, ἀλλὰ καὶ ἀφ' ὅτις ἔβη ἀπὸ τοῦ, καὶ ἦλθεν εἰς ἡλικίαν νόμιμον, τὸ εἶχεν ἡ ἀγνωστος μήτηρ καὶ ἐκοιμάτο αὐτάμα, ἀγνωστος τὸν μέγαν ὀλιθον, ὅπως ἡμπορεῖ νὰ τῆς ἴδῃ ποτὲ δι' αὐτῆ. Λοιπὸν ἀπὸ τὴν ἀπροσεξίαν αὐτῆς καὶ σωματικῆς τῆς δαίμονος ἐπεσον εἰς ἀμαρτίαν μετ' αὐτῆ ἡ ταλαίπωρος, ἕξτι δὲν ἐσκέπασε καλῶς εἰς τοιαύτῳ κινδυνώδη ὑπόθεσιν. Ὅταν ἐν ἐργασίᾳ ὅτι ἐργασθῆναι ἀπὸ τὸ πέριον τῆς, ἔλαβε τὸς τὴν θλίψιν, ὅπως ἦθελε νὰ θανατωθῆ. Ἐπειτα συλλογισθεὶς τὸ ἄπειρον ἔλεος τῆς Θεῆς, δὲν ἐπεσον εἰς ἀπόγνωσιν, ἀλλὰ ἔδραμε πρὸς αὐτὸν τὸν πανοικτίρμονα Κύριον, καὶ δὲν ἔκαμινεν ἄλλῳ ὑπηρεσίᾳ τῆς οἴκου τῆς, μόνον ἐπέριε πάσας τὰς ἡμέρας μετὰ νηστείας, ἐλεημοσιῶν, μετὰ προσευχῆς καὶ δάκρυ. ἕξ ὅλης ψυχῆς. Ἀφ' ἧ δὲ ἦλθεν ὁ καιρὸς τῆς θνήσκειας, ἀπῆλθεν εἰς τὸ πᾶν ἀπόκρυφον τῆς οἰκίας αὐτῆς, καὶ ἐθνήσκει. Ἐπειτα, ἕξ νὰ μὴ φανερωθῆ ἡ αἰσχρὴ ἐρρί-

ἔρριψε τὸ βρέφος εἰς τόπον ἀκάθαρτον, καὶ ἀπέθανε, καὶ ἔτι δὲν ἠγάθη τί θεῖον
 τέτε δὲ τῶ ὄρων. Ἀλλ' ὁ δὲρεπὸς τῆς κακίας δὲν ἐχόρτασεν ἕως ὧδε, ἀμὴν ἠθέλι-
 σε νὰ τὴν κατακυβήσῃ εἰς τὰς ἀνθρώπους, δὲ νὰ θλιβῇ θεμιπότερον, καὶ νὰ τῆς δώ-
 σεν ἄωρον θάνατον, νὰ ὀποθανῇ ἀμειταίωτος. Μεταχηματιζόμενος ἐν ὀπαμμία-
 ρος, ὅτι ἦτον Πνόμετικὸς σοφώτατος καὶ πορορατικός, γινώσκων τὰ κρυπτά τῆς
 καρδίας, ἐδίδασκε τὸν λαόν. καὶ δὲ νὰ πισθύνεν τὰ λόγια τα ἐφανερώσε πολλα
 φοινικά καὶ κλεφίας, καὶ ἕτερα ἀνομήματα, τόσον ὅπῃ τὸν ἔχασιν εἰς διλάθειαν καὶ
 μόνον ὁ κοινὸς λαός, ἀλλὰ καὶ οἱ Ἀρχοντες, καὶ αὐτοὶ οἱ Κεῖται τῆς Πόλεως. πρὸς
 τὰς ὁποίας εἶπε μίαν ἡμέραν. Εὐχρίσασαι Ἀρχοντες, ἐγὼ μεγάλα πράγματα
 καὶ ἐξάσια βέλομαι σήμερον νὰ διγνηθῶ. καὶ μάλιστα μίαν ἀσεβεσάτιον πράξιν
 καὶ ὀδωρομίαν ἀθεσμον, ἠμομηλὴν ἐδῶ εἰς τὴν Χώραν σας, τόσον φοβεράν, ὅπῃ
 θαναμάζω πῶς δὲν ἔρριψε πῦρ ὁ Θεὸς, νὰ κατακαύσῃ ὅλλω τὴν Ρώμην, ὡπερ
 τὰ Σόδομα, ἐπειδὴ ἐπράχθη ἐδῶ ἀχρημοτέρα ἀτέβεια. γινώσκετε, ὅτι ἡ δεῖνα
 γυνὴ, ὅπῃ θαρρῖετε πῶς εἶναι ἀγία, δὲ τὴν ὑποκεισίαν αὐτῆς καὶ ψυδοχη-
 ματιζομένην διλάθειαν, ἐπόριθσε μὲ τὸν ἕόν τῆς, καὶ ἔκαμε παιδί, καὶ ἐφόνε-
 σίτο, δὲ νὰ μὴν ἀκιδῆν τοιαύτη ἀσεβεια. Τέτο ἀκίσαντες οἱ θεμισώτες ἐναν-
 τιάθησαν, λέγοντες ὅτι ἐψόδετο, δὲ κατ' ἐκείνη ἦτον ἐνάρετος καὶ ἀγία ψυχὴ,
 ὅπῃ πῆν ἕξωρον ὅλος ὁ λαός, καὶ τὴν διλαβάντο. Οἱ δὲ ἐχθρὸς ἐβεβαίωσε
 τὴν κατηγορίαν μεθ' ὅρκου, λέγωντας. Ἄψετε μίαν πυρκαϊάν ἐδῶ ἔμφορδεν, καὶ φέ-
 ρετε τὴν γυναῖκα, νὰ ἐλεγχθῆμεν ἀμφοτέροι, καὶ ὅς τις φωνὴ ψύξης ἀπὸ τὰς δύο
 μας, νὰ τὸν καύσετε. Προσκαλέσαντες ἐν οἱ Κεῖται τὴν κατηγορηθεῖσαν, εἶπον αὐ-
 τῇ, Κυρία, ἕξωρε, ὅτι ὁ ποροφήτης ἔπος, ὅπῃ ἀνέστησεν ὁ Θεὸς εἰς τὰς ἡμέρας ταύ-
 τας δὲ τὴν σωτηρίαν ἡμῶν, σὲ ἐγκαλεῖ ὅτι ἐπέλεσας τὴν δεῖνα ἀσέλγειαν. λοιπόν,
 ἐὰν ἔπταισες, ἀμολόγησέ το, ἢ ἕλεξον αὐτὸν ὡς ψυδοκατήγορον. Ἡ δὲ γυνὴ
 πεφωτισμένη ὀφθαλμοῖς Θεῶ ἀπικέματο. Σοφώτατοι Κεῖται, δότε μοι διαείαν ὀλι-
 γας ἡμέρας, νὰ ὀποκείθω εἰς τοιαύτην συκοφαντίαν, ὅτι ὁ σοφὸς Σολομὼν
 λέγει, νὰ μὴν ὀποκρίνεται τινὰς ὀφθὺς εἰς μέγαν ὑπόθεσιν, ἀλλὰ πρῶ-
 τον νὰ συμβελθῆται καθ' ἑαυτὸν, δὲ νὰ δώσῃ ὀποκρίσιν ἀρέπεσαν. Ἐδωσαν
 ἐν αὐτῆς διαείαν ἡμέρας ὀκτώ. Καὶ ἐξελεθῆσα τὰ Κεῖται, ἀπῆλθεν εἰς τὸν
 οἶκον αὐτῆς, καὶ μὴ ἔχασα πῆν ἐπίδα εἰς ἀνθρώπον, ἀλλὰ εἰς τὸν Κύριον ἡ-
 μῶν, ἐκλαυσε πικρῶς. Εἶπε ἀπῆλθε πρὸς τὸν Ἀρχιερέα τῆς Πόλεως, ὅπῃ ἦτον
 τότε Λευκιανὸς τ' ὄνομα, καὶ ἔπεισεν εἰς τὰς πόδας αὐτῆ, ἐξομολογημένη πῆν ἀνο-
 μίαν τῆς μὲ τὸς ἰὼν συγξιβλὴν καρδίας καὶ χύσιν δακρύων, ὅπῃ ἐθαύμασεν ὁ
 Ἀρχιερεὺς, καὶ λέγει τῆς. Ἐχε θάρρος, θυγάτερ, εἰς τὸν πολυέλεον Θεόν, ὅτι
 μεγαλήτερον εἶναι ἡ ὀσπλαγχνία τα ἀπὸ ὀλα τὰ ἀνομήματα, ἐπειδὴ δὲν ἐμίσησε
 Παῦλον τὸν διάκτον, καὶ Πέτρον τὸν ἀρνιτῶν, ἀμὴν καὶ μόνον τὰς ἐσυχαίρησεν, ἀλλὰ
 καὶ πρῶτες τῆς Ἀποστόλων κατέστησε. δέησεν γὰρ τὴν Ὑπεραγίαν Θεοτόκον μὲ δα-
 κρύων, ὅτι αὐτὴ εἶναι ἡ μόνιμος ἐλπίς τῆς ἀπλητισμῶν, καὶ πάντων τῶν ἀμαρ-
 τωλῶν ἡ βοήθεια. ἐπεὶ δὲ ὁ καιρὸς τῆς διαείας εἶναι ὀλίγος, δὲν σὲ δίδα κανό-
 να θεμισπότερον, μόνον ἡ ποροδύχη πρὸς Κύριον ἀς εἶναι τῆς ἀνομίας σε ἡ συγχώ-
 ρησις, καὶ ποροδύχε ἀκαταπαύσως μὲ συγξιβλὴν καρδίας καὶ δάκρυα. Ἀπὸ τοῖς ταῖς
 λόγους ἔλαβε θάρρος, καὶ ποροθεῖσα εἰς τὸν οἶκον αὐτῆς, ἐκλείδῃ εἰς ἀναχωρη-
 τικὸν μέρος, κλαίεσα ὅλλω τὴν Ἐβδομάδα ἀσιτος. καὶ κτυπῆσα τὸ σῆθος, εἶχε
 πρὸς Οὐρανὸν ὑψεμένης τὰ χεῖρας καὶ ὄμματα, τὴν δὲ καρδίαν πρὸς τὴν πανά-
 χσαν

χρωτον Θεοτόκον, δεομένη αὐτῆς νὰ πῆν λυτῶση ὑπὸ τὸν ἀντικείμενον, νὰ μὴ κω-
 ταιχρωθῆ ἐνώπιον τῆς Συγκλήτης, καὶ πάσης τῆς Πόλεως. Καὶ ἐπειδὴ μὴ πίστεως
 καὶ θερμῶν δακρῶν ἐζήτηε βοήθειαν, τῆς ἐπήκουσεν ὁ ταχὺς βοηθὸς τῆς ἐν Θλί-
 ψει. Καὶ ὅταν ἦλθον ἡ δειπταγμὴν ἡμέρα, καὶ ὑπῆρχον ἡ γυνὴ μετὰ τὰς δέλαις καὶ
 συγγενεῖς τῆς εἰς τὸ Κερίμιον, τότε καὶ αὐτὴ ἡ παντοδύναμος Δέσποινα τῷ ἐσωσά-
 δουσεν ἀσιωδῶς, καὶ ἐπορεύθη μετ' αὐτῶν εἰς τὸ Θέατρον. Οἱ Κερίται ἐν εἶπον πρὸς
 τὸν νομιζόμενον Κληρικόν, περὶ τὸν δαίμονα. Ἰδὲ, Πάτερ Πνευματικὲ καὶ διδά-
 σκαλε, ἡ γυνὴ, ὅπως ἐσυκοφανήσῃς, λέγων κατ' αὐτῆς τῷ αἰχροπιάτῳ ἐκείνῳ
 κατηγορίαν. λοιπὸν ὑπόδειξαι τῷ, καὶ ἐλεγχον αὐτῷ φανερῶς, νὰ λάβῃ τὸν πε-
 πήμενον θάνατον εἰς τῷ πυρκαϊᾷ, ὅπως ἐκέλευσες, καὶ ἐχέμετο. εἰ δὲ καὶ φανῆς ἑ-
 δοκατήγορος, νὰ λαμβανῆς καὶ τὸν νόμον τῷ αυτοπάθειαν. Οἱ δὲ Κληρικός ἐκοί-
 ταζεν ἄρα ἰκανῶν τῷ γυναῖκα, καὶ εὐαμαζε, μὴ δυνάμενος νὰ συντύχη. Λέ-
 γουσι αὐτῷ οἱ Κερίται. Πῶς ἐνεσεαι ἔπος ὑπερών; τί ἔξισασαι, καὶ δὲ κατηγο-
 ρεῖς αὐτὴν ὡς τὸ πρότερον; Οἱ δὲ εἶπε. Δὲ εἶναι ἐκείνη ἡ αἰμομίχρα καὶ παιδο-
 τόνος, ὅπως ἐκατηγόρησα, ἀλλὰ μάλις εἶναι ἐνάρετος καὶ ἀγία ἐν μέσῳ τῆς θυγα-
 τέρων Γερουσαλήμ. φοβῆμαι νὰ εἰπῶ τίς εἶναι, καὶ δὲ δυνώμαι νὰ τὸ ἀμολογήσω,
 ὅτι ἡ Μαρία εἶναι πλῆσιον αὐτῆς, καὶ ἀφυλάττει καὶ σκέπει τῷ, εἰς ἕοπον ὅπως
 δὲ εἶναι πλέον κατὰ τὴν ἡτον, ἀλλὰ ἕτερα παρόμοιος καὶ ἐπιλαγμῆν. Καὶ ὅπως τῷ
 ἀλήθειαν εἶπεν ὁ ἑλπίτης, ἀγαπητοί, ὅτι δὲ ἡτον πλέον ἀμαρτωλὸς ὡς πρότε-
 ρον, ἀλλὰ καὶ τῆς ἱεράς μετανοίας ἠλλοιώθη θείαν ἀλλοίωσιν τῆς δεξιᾶς τῆς Ἰ-
 ψῆς. Ταῦτα ἀκούοντες ἐσφραγίσθησαν μετ' αὐτὸν τὸ σημεῖον τῆς τιμῆς Σταυροῦ. Ὅθεν μὴ
 ὑποφέρων ὁ ἀντίπαλος τῆς Σταυροῦ τὴν ζωοπάρουχον δυνάμιν, ἐξίλιπεν ὡσεὶ
 καπνός, καὶ ἠφανίσθη ὑπὸ τὸ μέσον τῆς. Οἱ δὲ θαυμάσαντες ἐδόξασαν τὸν Θεόν,
 τὴν δὲ γυναῖκα ἐκείνην ἐτιμῶσαν, καὶ ἠυλαβῆντο ὑπερότερον. Ἡ τὶς ἀχα-
 ρευσήσασα τῷ ἀεργέτῳ, ὡς ἔπαρτε, μετ' ἀγαθοεργίας ἐπέραςε πολιτείας θα-
 ρεσον, εἰς αἰχάλλω τῆ μισοκάλου, καὶ δόξαν τῆ Πανοικτίρμονος.

Θ Α Υ Μ Α, Μ'.

Περὶ τῆς ἀθανάτουτος ὑπὸ τῆς μητρὸς ἐν τῇ συγκλήτῃ αὐτῆς τῆς Δαίμονος.

Ἡ Τον εἶνα ἀνδρόγυνον, ἀμφοτέρωθεν φοβέμενος τὸν Θεόν, ποιῶντες ἐλεημο-
 σίας, καὶ ἄλλας ἀρετὰς. καὶ ἀφ' ἑκάμην ἀντάμα ἰκανῶς χρόνος, ἐσυμφά-
 νησαν νὰ κάμωσιν ὑποκλίω τῆς σαρκικῆς μέξεως, καὶ ἔπος ἐπέραςε πολὺς καιρὸς,
 ὅπως ἐζῆσαν ὡς ἀδελφοί, καὶ ὅχι ὡς ἀνδρόγυνον. Ἀλλ' ὁ ἐχθρὸς τῆς σωφροσύνης ἐφθά-
 νησε τῷ ἀρετῆν τῆς, καὶ ἐπολέμησε τὸν ἄνδρα μίαν ἡμέραν, ὅπως ἡτον μέγα Σάβ-
 βατον, καὶ τῆ ἐδῶκε τὸσον περασμὸν, ὅπως μὴ δυνάμενος νὰ ἀπομῆν, ἐπέσει
 μετ' αὐτῆς τῆς γυναικὸς αὐτῆς σαρκικῆς τῆς, ἡ ὅποια τὸν ἀνείδισε πολλὰ, καὶ ἠέλεξεν, ἐνθυμί-
 ζουσα τὸ τῆς ἡμέρας αἰδέσιμον, ἀμὴ ἐκεῖνος δὲ ἐσυλλογίσθη τὸν ἐλεγχον, ἀλλὰ
 ἐκαμνε τῷ ἐπιθυμίαν τῆς. Τότε τῆ λέγει ἡ γυνὴ μετ' ὀργῆς. Ἐπειδὴ δὲ ἀλαβή-
 θης ἀπὸ τῆς τῷ σεβασμίῳ τῆ Κυρίας Ἀνάσασιν, ἀθεκαλῶ τὸν Θεόν, εἶτι θρη-
 νῆ ὑπὸ λόγους τῆν νύκτα καὶ τῷ νὰ εἶναι ἀθανάτουτος τῆ Δαίμονος. Τῷ ἄρα
 ἐκείνῳ, ὅπως εἶπε τὸν λόγον ἡ ἀγνωστος, ἐσυλλήφθη, καὶ μετ' αὐτὸν καιρὸν ἐξῆλθον εἶνα
 ἀρσενικὸν παιδί ἀραιότατον, τὸ ὅποιον ὅσον ἐξέφετο, ἐδείχθη πλέον χαριτωμένον
 καὶ

αὐτῆ, παρελήθετο εἰς τὰς συγγραφαίς, οἵτινες ἔκλειον αὐτῆ τὴν ἀπώλειαν, νομίζοντες ὅτι οἱ Δαίμονες τὸν ἐπήρασαν. Ἰδόντες δὲ αὐτὸν ὑπελπίσας, πᾶς τις ἠμπορεῖ νὰ καταλάβῃ πόσω ἀγαθίασιν ἔλαβον, καὶ πόσας διχαριστίας ἀπέπεμψαν τῷ Δεσπότη Χριστῷ, καὶ τῇ πανομνήτῳ αὐτῆ Μῆτρὶ. ἥς ταῖς ἰκεσίαις τύχομεν τῆς Οὐρανίᾳ Μακαριότητος.

Θ Α Υ Μ Α, ΜΑ΄.

Περὶ τῆ ἀμφιβάλλοντος εἰς τὴν τῆς Θεομήτορος Παρθενίαν, καὶ
λυβωδέουτος δὲ τινος τερατρύγηματος.

Μετὰ τὴν Σάρκωσιν τῆς Κυεῖς ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, Χρόνος ἐπτακοσίαις, ἦτον τις Ἐρημίτης, Ἀββαίος τὸ ὄνομα, σοφὸς εἰς τὰ γράμματα, καὶ εἰς τὴν ἀρετὴν σοφώτερος, τὸ ὄνομα τῆς Ἐγίδιος, ὅς τις μὲν τὸν θάνατον τῆς γονέων αὐτῆ δαμείσας πτωχοῖς τὰ ὑπάρχοντα, ἀνεχώρησε τῆς Πατρίδος. Καὶ προσκυλλήσας τὰς ἀγίας τόπας τῆς Ἱερουσαλὴμ, ἀπῆλθεν εἰς τὰ ἐνδότερα μέρη τῆς ἐρήμου, εἰς εἷα τοπον ἄβατον πολλὰ καὶ δούκρυφον, ὅπερ ἦν εἷα ἀπύλαιον μέγαν πηλὴν ὠραιότατον καὶ δούδρα ὀλίγα. Ὁρεχθεὶς ἔν τῷ τόπῳ τὸ ἦσυχον, ἔμεινον ἐκεῖ, καὶ ἀσκήτησεν, ἐκβεβόμμος ἄπο μίαν ἔλαφον, ἣτις μὲ θείαν νουσίαν ἐπήγαγε, καὶ τὴν ἀρμεγε, καὶ μὲ τὸ γάλακτος καὶ χορτάριον ἐπορεύετο. Πλησίον εἰς ἐκεῖνα τὰ μέρη ἦτον εἷα Κάστρον κάποιος διδάσκαλος, τῷ ὁποίῳ ἔπειρεν ὁ ἀνθρώποκτόνος ζιζάνια εἰς τὸν λογισμόν, καὶ εἶχεν ἀμφιβολίαν εἰς τὴν Παρθενίαν τῆς ὑπεραγίας Θεοτόκου, λέγων ταῦτα καὶ διανοῖον. Πῶς βολεῖ νὰ εἶναι Μήτηρ, καὶ Παρθένος; Τῆτον τὸν δαιμονιὸν δὲλογοισμὸν ἐπαχεν ὁ πτωχὸς διδάσκαλος νὰ διώξῃ ἄπο τὸν νῦν τε, καὶ δὲν ἐδίωκετο. Ὁ δὲν ἀπέσας, ἔτι ὁ ρηθεὶς Ἀναχωρητὴς εἶχε χάριν Θεῶν καὶ σοφίαν ἀνθρώπινον, ὑπῆγε νὰ τὴν ἐρωτήσῃ περὶ τῆς μήπως καὶ διωχθῆ νὰ τὸν λυβώσῃ ταύτης τῆς καὶ δένοιαν βλασφημίας. Ὄταν ἔν ἦτον ὁ διδάσκαλος πλησίον εἰς τὸ κελίον τῆς Ἀββᾶ Ἐγιδίου εἰς εἷα εἷα, ἐκῆλθεν ὁ Ὄσιος εἰς αὐτῆ προῦπάτωσιν (ἐκ θείας ἡ χάριτος ἐγνώρισε τῆ διδασκαλίᾳ τὴν ἔλαβον, καὶ τὸν δὲλογοισμὸν τῆς καρδίας τῆς) καὶ ὅταν ἐπλησίασεν εἷας τῆ ἄλλῃ, καὶ τὸν ἐχαίρετοσεν ὁ διδάσκαλος, ποίων αὐτῆ ὡς ἐδάφης μετανοίαν, δὲν τῆ ἀπεκρίθη ὁ Ὄσιος, ἀλλὰ ἐκτύπησε μὲ τὴν ῥάβδον εἰς εἷα λίθον, λέγων ταῦτα μεγαλοφώνως.

Παρθένος πρὸς τὸν τόπον. Οὕτως εἶπεν ὁ Ἅγιος. Καὶ ἄλλος (ὁ ἄλλος δὲ τερατρύγηματος) ἐφύξωσεν εἰς ἐκεῖνον τὸν λίθον εἷα κείνον εὐμορφον εἰς τὴν θείαν καὶ ὠραιότατον, εἰς δὲ τὴν διαδίαν θαυμασίον. Τότε ἐδύτέρωσε, καὶ κτυπᾶ τὴν ῥάβδον, λέγων.

Παρθένος ἔν τῷ τόπῳ. Καὶ ἐφύξωσεν ἔπειρον κείνον τῆ προτέρη ὁμοίον. Ἐπειτα ἔπρως πάλιν ἔπιον μὲ τὴν ῥάβδον εἰς τὸν αὐτὸν λίθον.

Καὶ μὲν τὸν Παρθένος μεύασα. Καὶ ἄλλος δὲ γῆκεν ἄλλο εἷα κείνο ὁμοίως θαυμασιώτατον. Τότε ὁ μὲν Ὄσιος ἐγράφη εἰς τὸ κελίον τε, χωρὶς ποσῶς νὰ συντύχῃ ἔπειρον λόγον. Ὁ δὲ διδάσκαλος ἐκπληττόμμος εἰς τοιαύτῳ θαυματρύγιον, ἐλυβώθη τῆ πειρασμῶ. καὶ πᾶσιν ἐκήρυτε τὸ τεράσιον, δὲ νὰ δοξάζεται ἡ ὑπεραγία Θεομήτηρ. ἥς ταῖς ἰκεσίαις τύχομεν τῆς Βασιλείας τῆς Οὐρανῶν.

Θ Α Τ Μ Α, ΜΒ'.

Ἐκασίς θανατός, ὅτι μία ρανὶς τῆ Δεσποτικῆ Αἵματος ὑπερβαίνει
πάντα τὰ τῶ ἀνθρώπων ἀμαρτήματα.

Η Τον τίς Μοναχὸς ἀμελής κ' ῥάθυμος, ὅτ' ἔδω ἐφύλαγε πῶς ὑποχέσεις
τῆ Ἀγγελικῆ χήματος, ἀλλὰ διήλθον ἐν ἀκηδία πολλῇ. Μόνον ταύτῃ τὴν
ἀγαθοεργίαν ἔκαμνον, ἦγεν, ἀπὸ τῆς πολλῆς δολάβειαν κ' πόθον, ὅτ' εἶχε
πρὸς τὴν Παρθένον, ἑσάματα κατ' ἐκαστῷ, κ' ἔλεγον ἐνώπιον τῆς σεβασμίας
Εἰκόνας αὐτῆς, ῥ. φοραῖς τὸν Ἀρχαγγελικὸν Ἀσπασμόν, ὅτι δὴν ἴξομεν γεάμμα-
τε νὰ ἀναγινώσκη ἄλλας δὺχάς. Οὕτω γὰρ ζῶν ἀμελεῖς εἰς τὰς νηστείας, ἀγρυ-
πνίας, κ' ἐπέρας τάξεις τῆς μοναδικῆς πολιτείας, τὸν ἠξίωσεν ὁ πανάγαθος Κύ-
ριος, ὁ θείων πάντας σωθῆναι, κ' εἶδε φοβερὰ ὀπτασίαν κ' ἔκασιν, ὡσάν,
ὅτι οἱ δαίμονες ἄρπασαν τὴν ψυχὴν τῆ, κ' ὑπῆσαν ἐνώπιον τῆ δικαίας Κεῖτῆ,
ζητῶντες αὐτῆ νὰ κάμη δικαιοσύνην, νὰ τῆς τῆ δόσῃ κ' τὰς πράξεις τῆς. Οἱ δὲ
Βασιλεῖς γινώσκων αὐτῆς τὰς ἀμαρτίας, εἶπε πῶς δαίμοσι. Βάλετε αὐτῆ εἰς
τῆν γέσσαν, ἐκ ἔχει ἡδὲ μέρος μετ' ἐμῶ, ὅτι τὰς ἐπαγγελίας τῆ Βαπτίσματος, κ'
τῆ Μοναδικῆ χήματος ἐκ ἐφύλαξεν. Εὐθύς ἔν, ὅτ' ἔδω ἄρπασαν οἱ δαίμονες, ὡς
ἄγριοι λύκοι, ἠγέρθη τῆ θρόνος ἡ παντοδύναμος Δέσποινα, κ' εἶπον αὐτῆ. Δέσ-
μαίσε, Κύριέ μου, ἄκουσον μου τὰ δικαιώματα, ὅτ' ἔχω νὰ εἰπῶ εἰς βοήθειαν
τῆς ψυχῆς ταύτης. Καὶ ἔπος ἔδειξεν εἰς ἅ Βιβλίον, ὅτ' ἦσαν γεγραμμένοι οἱ Χαι-
ρετισμοί, ὅτ' ἦς εἶπον ὄλλοι τῆ τῆ ζωῆ προσέχοντες, κ' προσάγει τὸν φύλα-
κα τῆς ψυχῆς ἐκεῖνος νὰ βάλῃ τῆ Βίβλον αὐτῆ εἰς τῆν πλασίγγα. Ἀπὸ τὸ ἔτε-
ρον μέρος ἔβαλαν οἱ δαίμονες βιβλία πολλὰ, ὅτ' εἶχον γεγραμμένα ὅλα
τὰ Μοναχῶν τὰ ἐγκλήματα. Τότες ἐβάρυνε πολλὰ τὸ μέρος ἐκεῖνο, ὅτ' εἶχε τὰ
ἀμαρτήματα. Ἰδῶσα λοιπὸν ἡ τῆ παντελεῖμος Θεῶ πολυδάσπλαγχρος Μήτηρ
πῶς δὴν ὠφελήθη ποσῶς ἡ ψυχὴ μετ' τὸν ἔθρον τῆτον (ὅτι αἱ ἀμαρτίαι ἦσαν πολ-
λαί, κ' ἡ ἀρετὴ ὀλίγη) λέγει πρὸς τὸν Δεσπότην. Ἐνθυμήσε, παμφίλιτέ μου
Υἱέ, ὅτι ἀπὸ τῆ ἐμῆ σάρκα ἀνέλαβες τῆν παθητικὴν σε εἶσαν, κ' χάριστά μοι
μίαν ρανίδα ἀπὸ τὸ ἄχραντον κ' πολυτίμον Αἷμά σου, ὅτ' εἶχουσε; ἔξ τὰς ἀμαρτω-
λῆς εἰς τὸ σωτήριο Πάθος. Ναι, Δέσποτα πολυέλεε, κάμη τὸ ἔλεος τῆτο εἰς αὐ-
τῆν τῆν ψυχὴν, ἔξ τὴν μετ' ἡγάπα πολλὰ, κ' προσήυχετο πρὸς με μὲν πόθον κ'
πίστεως. Λέγει τῆς ὁ Δεσπότης. Νὰ γῆ, ὦ Μήτηρ, τὸ θείον σου. ὅτι δὴν εἶναι
πρότερον νὰ σε ἀφείσω καμίαν αἵψιν. πλὴν γίνωσκε, ὅτι μία ρανὶς τῆ Αἵ-
ματός μου ὑπερβαίνει ὅλα τὰ Κόσμου τὰ ἀνομήματα. Ἐλαβον ἔν τῆ αἵψιν ἡ
Παντάνασσα. Καὶ ὡς τὸ ἔβαλεν εἰς τῆν σάθμην, ἐκφίδη τὸ ἔτερον μέρος, ὅτ'
ἦσαν τὰ τόσα βιβλία τῶ ἐγκλημάτων, κ' ἔγινον ἐλαφρότερον ἥπὸ εἰς ἅ πτερόν,
ἡ ἄχρον. Τότε οἱ μὲν δαίμονες δισκορπίσαν κατ' ἄκρον, κ' ἔκραζον λέ-
γοντες. Πιρίσα εἶναι πρὸς τὰς Χεῖρας ἐλεῆμων ἡ Δέσποινα, κ' μᾶς κάμνει
ἀδικίαν πολλὰίς. Οἱ δὲ Μοναχὸς ἐν ἑαυτῶ ἠρόμος, ἐδόξατε τὸν Κύριον.
ὁ χάριστῶν τῆν ὑπερῦμνητον αὐτῆς Μιτέρα, ὅτ' ἔδειξεν ὀπτασίαν τοιαύτην.
Καὶ μετεμεληθεὶς ἐδιώρρωσε τὸν βίον αὐτῆ, κ' κατῶρρωσε τὸ πῶς ἀρετῆν,
ὅτ' ἐθαύμαζον ὅσοι τὸν ἴξομεν πρότερον. Ἀγωνισθῆναι ἔν Διαρέτας
αὐτῆ

ἀνεπάυστο ἐν Χειρῶ Ἰησοῦ τῷ Κυρίῳ ἡμῶν, ᾧ ἀρέπει πάσα δόξα τιμὴ καὶ προσκυῖσις εἰς τὰς αἰῶνας. Ἀμήν.

Θ Α Υ Μ Α, ΜΓ'.

Περὶ τῶ διαζόντος εἰς τὰ πῆς Εὐχαριστίας Μυστήρια, καὶ τὸν Χειρὸν
ἐωρακότος μὲν σαρκὸς ὡς νήπιον.

Η Τον τὸς Ἱερῶς εἰς τὴν Ἀλαμανίαν ᾠδῆσαν ἑνάρετος, ὀνομαζόμενος Πελάγιος, ὅς τις εἶχε ποσαύτῳ δολάβειαν πρὸς τὴν Αἰσιπάρθον Μαρίαν καὶ τοῦτον πόδον, ὅπῃ δὲ ἔλεγεν ἄλλο Εὐαγγέλιον, ἕτε Ἀπόστολον, ὅταν ἐλειτέρῳ, εἰμὴ μόνον τῆς Παναγίας. Ταύτῳ τῷ πολλῷ δολάβειαν ἐφθόνησεν ὁ ἐχθρὸς τῆς ἑνάρετων, καὶ τὸ ἔσπειρεν εἰς τὴν διαίτησιν εἰς λογισμὸν ἀσθενῶν. Πῶς εἶναι βολετὸν νὰ γίνεταί ὁ ἄρτος Σῶμα Χειρῶ, καὶ ὁ οἶνος Αἷμα; καὶ εἰ μὴ ἡ Παρθένος ἐγέννησεν εἰς καὶ μόνον Υἱόν, ὅς τις ἐκαστῶς παθῶν ἐτάφη, καὶ ἀνέστη μίαν καὶ μόνυ φοράν, πῶς γίνεταί πάλιν καθ' ἡμέραν ὁ ἄρτος Σῶμα Θεοῦ, καὶ πάχει πάθος; Αὐτὸς τὰς λογισμὰς ἐρῶντων ὁ Πελάγιος, ὡς ἀγράμματος, καὶ ἀπλάστου ἀνθρώπου, ὅπῃ ἦτον, εἶχε θλίψῃ πολλῶν, καὶ δὲ ἐτόλμα νὰ ἐρωτήσῃ τινὰ ἀνθρώπον, μόνον ἔδραμε πρὸς τὴν Παναγίαν, λέγων αὐτῇ προσδύχόμενος. Δέσπονα καὶ Κυρία τῷ Κόσμῳ. ᾠδουκαλῶσε ὁ ἀνάξιος δούλος σου, κάμμεν τὴν χάριν ταύτην, νὰ γνωρίσω τὸ τῆς Ἱεραργίας Μυστήριον, πῶς μετατρέπεται ὁ ἄρτος καὶ οἶνος εἰς Σάρκα καὶ Αἷμα τῆς Κυρίας ἡμῶν, ἕτε τὸ δὲ ἡμπορῶ νὰ τὸ καταλάβω τελείως. Οὕτω πολλὰς δὲ δόχονος μὲν δακρύων πολλῶν ὁ Πελάγιος, ἐν μιᾷ τῶ ἡμερῶν, καθὼς ἐλειτέρῳ, ἀφ' ἧς ἐπελειώθησαν τὰ Ἄγια, ὅταν ἐφώτισε, τὸ,

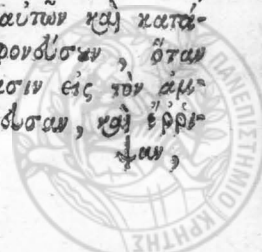
Ἐξαίρετος τῆς Παναγίας ἀγαπᾶτε, ἐγέννη ἀφανὸς ἀπέμπαρθεν αὐτῆ ὁ ἅγιος Ἄρτος, καὶ δὲ ἦτον εἰς τὸ Δισκάλιον. Ὁ δὲ Ἱερῶς ἐρῶντησεν ἄδὲ κάκεισε, μήπως καὶ ἐφθάρησεν διὰ ἀπροσεξίαν καὶ λήθῃ αὐτῆ, ἀμὴ δὲ εἶδε τίποτε. Ὅθεν εὐφρονοῦν, καὶ ἀγωνίαν, ἐκλαυσε πικρῶς, δούλῳ ταῦτα. Ὑπεραγία Θεοτόκε, ἰξέρω, ὅτι ἕτε τὴν ὀλιγοπιστίαν μου καὶ ἀμφιβολίαν, ὅπῃ εἶχα εἰς τὸ ἅγιον Σῶμα τῆς Δεσπότης μου, μὲ ἐβδελύχθη ἡ Βασιλεία σου, καὶ ἀνεχώρησεν ἀπ' ἐμῆ, νὰ μὴ τὸν κοινώησῃ ὁ ἀνάξιος. ἀλλὰ ἰκέτέωσον αὐτὸν, καὶ ᾠδουκαλῶσε ὁ σέτον νὰ μὲ συγχωρήσῃ ὡς εὐσπλαγχνος, καὶ νὰ μὲ ὀργιθῇ ἕως τέλους ὁ ἀμνηστικός. Αὐτὰ λέγων ὁ δολαβὴς Ἱερῶς, εἶδεν ἐνώπιον τῆς ἀγίας Τραπέζης τὴν ὑπερδόξον τῆς Ἀγγέλων Ἀναστασιν, ἣτις εἶχεν εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χειρὸν, βρέφος μικρὸν καὶ πολλὰ ἀραιότατον, καὶ λέγει πρὸς τὸν Πελάγιον. Εἶπὸ τὸ βρέφος εἶναι ὁ ποιητὴς καὶ Κτίστης τῆς Οἰκουμένης, ὁ Υἱὸς καὶ λόγος τῆς Θεοῦ, καὶ ἀνθρώπος τέλειος. Αὐτὸν σιπέλαβον ἐκ Πνύματος ἀγίου, καὶ ἐγέννησα ἀφθάρως, Παρθένος μείνατα. Αὐτὸς ἔπαθε, καὶ ἀπέθανεν εἰς τὸν Σταυρὸν, ὡς ἀνθρώπος, ἕτε τὴν τῆς Κόσμου σωτηρίαν, καὶ ἀνέστη, καὶ ἀνελήθη εἰς Οὐρανὸς, καθήσας ἐκ δεξιῶν τῆς Πατρὸς, ὡς ὁμοούσιος τῶν καὶ σωθῆρονος, ὅθεν μέλλει πάλιν ἐρχεσθαι κείναι τὴν Οἰκουμένην ἀπάσαι. Αὐτὸς καὶ τώρα καθ' ἑκάστῃ ἡμέρῳ, ἕτε τὴν δαπλαγχνίαν αὐτῆ καὶ πολλῶν ἀγα-

θόπτει, συγκαταβαίνει με ἄρρητον ἢ θαυμασίον ἔσπον εἰς τὸ χῆμα τῆ Ἄρτις ἢ Οἴνου, ἢ τῷ πολλῷ ἀγάπῳ, ὅπε ἔχει πρὸς ὑμᾶς πῶς ἀνθρώπους, καὶ σὰς δίδεται εἰς βρῶσιν, ἢ πόσιν, ἢ ἀγιασμέν τῆς ψυχῆς σας. Φιλάφησον ἐν αὐτὸν, ἢ ἀφύβως ἐρῶντησον, νὰ γνωρίσης πῶς εἶναι ἀληθινὴ θεωρία, καὶ ὄχι φαντασμα, ἀλλὰ Σῶμα ἀληθινὸν με σάρκα καὶ αἷμα, καθὼς τὸν ἐξήνησα, ἢ ἔπω γίνεται ἢ ὁ ἄρτος ἢ οἶνος, ὅπε ἱερεργεῖς. Ἀμὴν ἔπειτὴ ἢ ἀνθρώπινη φύσις δὲν δύνεται νὰ φάγη σάρκα ὠμῶν, καὶ νὰ πίνη αἷμα, ἔαυτὸ πωσὸφως ὁ ἐλξήμων ἢ παντοδύαμος φαίνεται εἰς Ἄρτον ἢ Οἶνον, ἔπειτὴ νὰ τὸν λαμβανῆ πᾶς σῶας με πόσον ἢ ὄρεξιν. Κοινῶντησον ἐν αὐτῷ μετ' ὀλαβεῖας ἢ πίσεως, ὅτι ὅς τις τὸν μεταλαμβάνει ἀξίως, γίνεται μέτοχος τῆς θεῖας δόξης αὐτῷ. Ταῦτα λέγασα ἢ πολυῶμνητος Δέσποινα, ἔποτῆσε τὸ Θεῖον Βρέφος εἰς τῷ ἀγίαν Τράπεζαν, ἢ ποροσωμῆσασα τῷ με πολλῷ ὀλαβεῖαν ἢ ταπεινώσιν ἔγνω ἀφαντος. Ὁ δὲ Γερδὺς με φόβη πολλῆ ἢ ἀγαθιάσεως ἔλαβεν εἰς τὰς χεῖρας αὐτῷ ἐκείνο τὸ Θεῖον βρέφος, καὶ ἀπαζέμῳ μετ' ὀλαβεῖας καὶ ταπεινότητος, ἐγνώρισε καὶ ἀλήθειαν ὅτι ἦτον ζῶν βρέφος σαρκικόν. Ἐπειτα τὸ ἔποτῆτε εἰς τῷ ἀγίαν Τράπεζαν μετ' ὀφροσωμῆς πολλῆς, ἢ πωσῶν ὅπῃ τῆς γῆς εἶπε ταῦτα μετ' ἁκρῶν. Πισθῶν Κύριε, ἢ ὁμολογῶ, ὅτι σὺ εἶ ὁ Υἱὸς τῷ Θεῷ, ὁ ἔρηνηθεῖς ἐκ τῆς Ἀειπαρθένου Μαρίας, ἢ ὀλαχεῖσῶ τῆς ὀσπλαγγῆς σας, ἢ τῆς πωαχαῖντῆς Μηθός σας, εἰς τῷ χῆμα ὅπε σήμερον ἢξιώθῳ ὁ ἀνάξιος, ἢ συγχῶρησόν μοι ὡς εὐσπλαγγῆς εἰς τῷ ποροτέρω με ἀγνωσίαν, ἢ καθὼς με ἢξιώσας, ἢ σὲ εἶδα μετ' ἁκρῶν, ὡς ἐξήνηθῆς ἐκ τῆς Παρθένου, ἔπω πάλιν ἔπειτῶν αὐτῆς ἀξίωσόν με νὰ σὲ κοινῶνῆσω, ἔπειτῶν ὡς βρέφος, ἀλλ' ὡς Ἄρτον, καθὰ ἢ ποροτέρον. Ὄπω δέμῳ μετ' πίσεως ἐγείρεται, ἢ βλέπει πάλιν τὸν ἄγιον Ἄρτον, καθὰ ἢ τῶν, ἢ κοινῶντησον ὀφραυθῶ ἢ μῶς. Μετὰ ταῦτα ζήσας πολιτεῖαν θαυμασῶν καὶ θεάρεσον, ἀπῆλθεν εἰς τῷ Οὐραῖον Βασιλείαν. ἢς ἔποτῆτο πᾶντας ἢμᾶς ὀπτιχεῖν ἐν Χειρῶν ἢ ἢσῶ τῷ Κυρίῳ ἢμῶν. Ω, ἢ δόξα εἰς τὰς αἰῶνας. Ἀμὴν.

Θ Α Υ Μ Α, Μ Δ'.

Περὶ τῷ φονδύσῳ τῷ τῷ Γεδαίων, καὶ ἀνασηθούτος τῷ τῷ Θεομήτορος.

Εἰς μίαν Ἐκκλησίαν εἰχασι σωήθειαν οἱ Χριστιανοὶ, καὶ ἔφαλλον τινὰς Ἀιτανεῖας ἢ ἐγκῶμια τῆς Ἀειπαρθένου Μαρίας. Ἀναμεταξὺ εἰς τὰ ὀποῖα ἐλέγασιν ὄσαν Ἦμνον, εἰς τὸ τέλος τῷ ὀποῖα εἶναι ταῦτα γεγραμμένα. Αἰχυνέδῳσῳ οἱ ἀσεβεῖς Γεδαῖοι. Μίαν ἡμέραν ἐν σωμαθροῖσῳ οἱ Ὄρθόδοξοι εἰς τῷ Ἐκκλησίαν, ἔποροκάλεσαν ὄνα νέον ὀλαβῆ, ὅς τις εἶχε φανῶ μελωδικῶ καὶ ὠραῖαν, καὶ τῷ εἶπασιν νὰ φάλλῆ αὐτὸν τὸν Ἦμνον μεγαλοφῶνως. Καὶ φάλλωντας ἔτυχε, καὶ παρῶντες τινὲς Γεδαῖοι ἀπ' ἐκεῖνον τὸν Ναὸν, ἢκασαν τὸν λόγον ἐκεῖνον, ὅπε ἔφαλλον ὁ νέος εἰς αἰχῶνῳ αὐτῶν καὶ κατὰ κελσιν, καὶ θυμωθούτες μεθῶλως ἐσυμβελέθῆσαν νὰ τὸν φονδύσῳ, ὄσαν εὐρῶν καιρὸν ὀππῆσειον. Ὄποτῶν εἰς ὀλίγας ἡμέρας τὸν ἐπήρασιν εἰς τὸν ἀμῶ πελῶνα αὐτῶν, ποροφασίζέμῳ αἰτίαν τινὰ, καὶ ἐκεῖ τὸν ἐφονδύσῳ, καὶ ἔρρεσαν,

σαν εἰς τὸπον ὑπὲρφυον. Τότε, ἀφ' ἧ οἱ φονεῖς ἀνέχθησαν, παρεχέμετο ἡ παντοδύναμος Δέσποια, ἥτις ἀνάσσει αὐτὸν, τὸν ἐπόρθευε νὰ ἴαλη ἀφόβως τὰς Ὑμέρας. Οἱ δὲ διχαρισήσας αὐτῇ ὑπῆγε πάλιν εἰς τὸν Ναὸν, καὶ ἔβαλε κατ' ἐκείνου μελωδικώτερα. Ἰδόντες δὲ αὐτὸν οἱ φονεῖς Ἰσδαῖοι ἐξέστησαν, καὶ τὸν ἠρώτησαν μυστικῶς, εἰ ἦτον αὐτὸς ἐκεῖνος, ὃς ἐφόνθυσαν, καὶ πῶς ἀνάσσει; Οἱ δὲ εἶπεν αὐτοῖς, ὅτι ἡ Αἰσιμαχίτις Μήτηρ τῆς Ἰουδίας τὸν ἀνέστησε, καὶ ἔβαλε τὴν Ἐγκωμιάτις. Ἀπὸ ταύτης τῆς θαυματουργίας ἐπίστανται εἰς μόνον οἱ φονεῖς ἐκεῖνοι, ἀλλὰ καὶ οἱ συγγενεῖς καὶ φίλοι, καὶ ἕτεροι πλῆθους, βαπτισθέντες εἰς τὸ ὄνομα τῆς Πατρὸς, καὶ τῆς Υἱοῦ, καὶ τῆς Ἁγίας Πνεύματος, ὡς ἡ δόξα εἰς τὰς αἰῶνας. Ἀμήν.

Θ Α Τ Μ Α, ΜΕ'

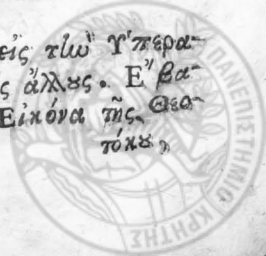
Ὅτι ἡ Εἰκὼν τῆς Θεοτόκου ἠφάνισεν τὸ θαυμάσιον ἐκ τῆς Ρώμης, καὶ πῶς ἴασατο.

Εἰς τὰς πεντακοσίας δέκα χρόνους ἀπὸ τῆν Ἐνσαρκου τῆς Θεῆς παρυσία ἦτον εἰς τὴν Ρώμην μέγαλον θαυμάσιον, τότεν ὅτε ἀπόθνησκον τὴν ἡμέραν δύο χιλιάδες ἀνδραποῖ. Οἱ Πάπας λοιπὸν τῆς καιρῆς ἐκεῖνης (ὅτε ἦτον ὁ μέγας Γρηγόριος ὁ Διάλογος) ἐπόρθευε νὰ ἀγάθην τῶν σεβασμίων Εἰκόνων τῆς Θεοτόκου, ὅτε ἰσθέρων ὁ Ἀπόστολος Λευκῆς, νὰ κἀμνησι Λιτανεῖαν καὶ δέσπον ἑπὶ Κόρυτον νὰ παύσῃ ὁ θάνατος. Καθὼς ἔν ὑπῆρχον ὁ Ἀρχιερεὺς μετ' τῶν Εἰκόνων, δέσμῳ τῆς πολυδωλάγχευς Μητρὸς καὶ παντελεμήμονος νὰ ἀμύνησιν τὸν Δεσπότην, νὰ καταπαύσῃ τὸν θυμὸν, καὶ δικαίαν αὐτῆ ἀγανάκτησιν, ἐβλεπαν ἄλλοι, ὅτε καὶ αὐτὴ ἐπέριε ἡ ἁγία Εἰκὼν, καὶ ἐφόρη ἡ φθορὰ τῆς ἀέρος, καὶ ἀφανίζετο ἀπέμωροθεν τῆς σεβασμίας Εἰκόνος αὐτῆς, ὡς περ σῶφρον, ὅταν τὸ διάκη βίαιος ἀνεμος, καὶ ἔμψεν ὁ ἀνὴρ γαλιλῶς καὶ λαμπρότατος. Ἀφ' ἧ γὰρ ἐγύρισαν ὄλλω τῶν Πόλιν, καὶ ἐτελείωσαν τὰς δόχας, βλέπει ὁ Ἅγιος εἶν Ἀγγελοῦ ἰσάμῳ ἀναστῆν εἰς τὸν πύργον, ὅτε ὀνομάζουσι τῆς Ἀδελιανῆς καὶ Κρησκοντίης, καὶ ἐσὸγγιζε μίαν ἀνάθω ἀιματομήνιν, καὶ τῶν ἔβανεν εἰς τὴν θήκην. Ἐκατάλαβον ἔν, ὅτι δεῖ ἑπισβεῖαν τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου ἔπαυσεν ὁ θυμὸς τῆς Δεσπότης καὶ ἀγανάκτησις. Ἐκτοτε ἔν ἕως τῶν σήμερον δεδ' λέγεται πλέον ὁ πύργος ἐκεῖνος τῆς Ἀδελιανῆς, ἢ τῆς Κρησκοντίης, ἀλλὰ τῆς Ἀρχιερατῆς Μιχαῆλ, ἧ εἰς ὄνομα ἐκτισαν καὶ Ναὸν πολυέξοδον εἰς ἐνθύμησιν τῆς αὐτῆς θαυματουργίας τῆς Θεομήτορος. ἧς ταῖς ἑπισβεῖαις λυβῶδειμῳ καὶ ἡμεῖς τῆς αἰωνίης θανάτου τῆς ἀπελευθέρου κολάσεως.

Θ Α Τ Μ Α, ΜΣ'

Περὶ τῆς εἰς τὸν ζωγράφον θαυματουργίας.

Ἦτον τις ζωγράφος, Ἰωάννης ὀνόματι, πολλὰ δόλαβῆς εἰς τὴν Ὑπεραγίαν Θεοτόκον, καὶ εἰς τὴν τέχνῳ ἔμπειρος πλέον ἀπὸ τὰς ἄλλας. Ἐβάρει δὲ πολλῶν ὀπμηλείων καὶ πάντων πέθον, ὅταν ἰσθέρει τῶν Εἰκόνων τῆς Θεοτόκου,

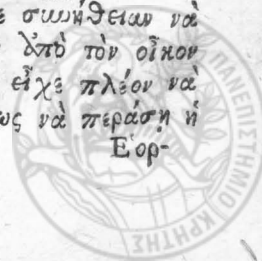

τόκα, νὰ ᾄδῃ πλέον ἀραιὰ καὶ εὐμορφος ἄπὸ τὰς ἄλλας Ἀγίας, ὅσον ὅτῃ
 εἰδαύμαζαν ὅλοι τὴν ἀραιότητα, ὅτῃ εἶχασιν αἱ Εἰκόνες τῆς Θεομήτορος, τὰς
 ὁποίας ἐσόλιζε μὲ πᾶσαν τέχνην καὶ ἔθρονον, ὅτῃ ἐδύωτο. Ὅταν δὲ πάλιν
 ἰσόβριζε τὸν ἀβάλλον, τὸν ἔκαμνε ὅσον ἀχνημον, ὅτῃ δὲ ἠμπόρει νὰ ἰδῇ τι-
 νὰς φοβερώτερον πρᾶγμα ἢ ἀχνημότερον, καὶ τὸτο τὸ ἔκαμνε δικαίως. Ὅτι κα-
 θὼς ἦτον πρᾶλιν τὸ ἀραιότερον κτίσμα τῆ ποιητῆ, ὅταν ἦτον εἰς τὴν ὑπακοὴν
 αὐτῆ, ἔπος ἔγινε πάλιν καὶ τὴν ἀβάβασιν ἀχνημότερον πάντων καὶ φοβερώτε-
 ρον. Τῆτον τὸν διλαβῆ Εἰκονογράφον ἐχθρόβειτο πολλὰ ὁ μισαῖθραπος, καὶ
 ἐξήτει καιρὸν ἐπιπείθειον νὰ τὸν ἀποκτείνῃ, ὄχι ὅσον πῶς ἰσόβριζεν αὐτὸν ἀχνη-
 μον, ὅσον ἔχτι ἐφθόνει εἰς τὴν τῆς Θεομήτορος ἀραιότητα, ὅτι μετ' ἐκεῖνῃ τὴν
 εὐμορφίαν ἐφθρακίνα τὸν λαὸν εἰς φραστοτέρα διλαβείαν. Τὸν καιρὸν ἐκεῖνον
 ἔκτισαν εἰς Ναὸν ὑψηλὸν, καὶ ἐπροσκάλισαν τὸν Ἰωάννην αὐτὸν νὰ τὸν ἰσοβρι-
 σῇ. Ὁ δὲ ἀπελθὼν ἔβαλε σκαλωσίας, νὰ ζωγραφίσῃ τὰ ὑψηλὰ μέρη, καὶ
 τὴν συνήθειαν, πρότερον. καὶ καθὼς ἰσόβριζεν εἰς τὸν Εὐαγγελισμὸν τῆς Ὑπε-
 ραγίας, βλέπει τὸν δαίμονα ἐμφορῶν αὐτῆ, καὶ τῆ λέγει. Καὶ νῶρα δὲ ἠμ-
 πορεῖς νὰ μὲ φύγῃς, ἀλλὰ νὰ σὲ ἐγκρεμίσω, ὅτι ἐδῶ εἰς τὰ ὑψηλὰ τῆ Ναῶ
 ἰσοβριζεις τὴν Εἰκόνα τοσῶτον εὐμορφον. Μὲ τὸν λόγον, ἐχάλασε καὶ τὸ κρεβ-
 βάτι, καὶ ἔρριψε κάτω τὰ ξύλα, ὅτῃ ὁ ζωγράφος ἐπέκειτο, ὁ ὁποῖος ἐβόνισε,
 λέγων. Παναγία Θεοτοκε, βοήθει μοι. Καὶ ἔπος ἀπλωσε τὰς χεῖράς τε πρὸς
 τὸν τοῖχον, καὶ παρὰ τοῦς (ὦ θαῦμα ἐξαισίον) ἡ Εἰκὼν τῆς Ὑπεραγίας ἐκ-
 τεῖναισα τὴν δεξιὰν αὐτῆς ἐκράτει τὸν ζωγράφον ἀπὸ τὰς χεῖρας, καὶ δὲ τὸν
 ἀφῆκε νὰ δώσῃ κάτω, νὰ θανατωθῇ, ἀλλὰ ἐκρέμετο ἔπος ἀχέπος τῶν ὡραν,
 ἕως ὅτῃ ἤφρασαν σκάλαν, καὶ ἐκατέβη χερὰς τινὰ βλάφημον. Οἱ δὲ παρῆ-
 ρτες ἐξέβρισαν. Τότε ὁ Ἰωάννης ἀχαρῆσῆσας ἰκανῶς τὴν πανύμνητον, ἐδιηγῆ-
 θη αὐτοῖς τὴν ὑπόθεσιν, καὶ πάντες δὲν ἐτόλμισαν ὁ ἐχθρὸς νὰ τὸν βλάφῃ, μά-
 λιστα καὶ καλὸν τῆ ἐφορῆσῆσεν μὲ τὸν ἔθρονον τῆτον, ὅτι νομίζωντας νὰ τὸν ἀ-
 φανίσῃ, τῆ ἔκαμε φραστοτέρον ὄφελος, ἔχτι ὅλοι τὸν ἐπῆραν εἰς πολλὴν δι-
 λαβείαν, καὶ τὸν ἐπροσκάλισαν πανταχῆ, καὶ ἰσόβριζε.

Θ Α Υ Μ Α, ΜΖ΄.

Περὶ διλαβῆς τινὸς γυναικὸς, ἥς τὴν μορφὴν ἡ Δέσποινα προσελάβετο,
 καὶ τῆς τῆ δαίμονος κακουργίας ἐρρύσατο.

Εἰς τὴν παλαιὰν Ρώμην ἦτον τις πλῆσιος, καὶ εἶχε γυναῖκα λίαν διλαβῆ
 καὶ τὸν Θεὸν φοβερῶς, ἥτις εἶχε πολλὴν διλαβείαν εἰς τὴν Παναγίαν, καὶ
 προσήνευχετο πρὸς αὐτὴν καθ' ἐκάστῃ καὶ πᾶσι καὶ κατανύξιας. Ὁ δὲ ἀνὴρ αὐ-
 τῆς ἔκαμνε φιλίαις καὶ συμπόσια ἀμέτρητα, καὶ ἐδαπαῖα τὸν βίον τῆ ἀκαιρα, τό-
 στον ὅτῃ εἰς ὀλίγον καιρὸν ἐπώχθησε, καὶ δὲ εἶχε τὰ πρὸς τὴν χεῖραν. Καὶ
 μίαν ἡμέραν ἐνδυμέμενος ὅτι ἐπλησίαζεν ὁ καιρὸς, ὅτῃ εἶχε συνήθειαν νὰ
 κάμνῃ μεγάλῃ πανήγυριν μὲ δαπανὴν ἀμέτρητον, ἀνεχώρησεν ἀπὸ τὸν οἶκον
 αὐτῆ, μὴ ὑποφείραν τὴν ἐνθροπὴν τῆ ἀνθρώπων, ἐπειδὴ δὲ εἶχε πλέον νὰ
 ἐξοδιάξῃ ὡς πρότερον, καὶ ὑπῆλθον εἰς εἰς τὸν φραστοτέρα ἕως νὰ περάσῃ ἡ
 Ἔορ-

Εἶορθί. Ἐκεῖ γὰρ, ὅπῃ ἔσεκε ἀεὶ λυπος, φαίνεται ὁ δαίμων εἰς εἴνα μαῦρον ἄλογον καβαλλάρης μὲ γῆμα στρατιώτε, καὶ τὸν ἠράπισε τὴν αἰτίαν τῆς αὐτῆ σκυθρωπόπιτος. Ὁ δὲ εἶπεν αὐτῷ τὴν ὑπόθεσιν. Λέγειτε ὁ δαίμων. Ἡ γυνὴ σα εἶναι αἰτία τῆς πτωχείας σα, καὶ ἐὰν σέρρης νὰ μὲ τὴν φέρης ἐδῶ τὴν δαίνα ἡμέραν, νὰ τὴν κάμω ὡς βέλομαι, ἐγὼ νὰ σὲ δάσω ἀεὶ ἀσώτερον πλετον ἄπο ὅσον εἶχες τὸ ἀσώτερον, καὶ ὅσον ἐξοχάζεις, τόσον νὰ πληθύνῃ μαλιτα. Ἐκείνος δὲ ἄπο τὴν δέξαν, ὅπῃ εἶχε τὴν πλέτε, ἐπαῖξε μετ' ὅρκου ὁ ἀγνωστος νὰ ὑπάγῃ ἐκεῖ τὴν ὁμόζυγον, μὴ γινώσκων ὅτι εἶναι ὁ δαίμων, μόνον ἐνόμιζε πῶς ἦτον τινὰς ἀρχων πλέσιος. Λέγειτον ὁ ἀεὶ βολος. Ὑπαγε εἰς τὸν δαίνα τόπον τῶ οἴκου σα, σκάφε νὰ εὔρης χρυσίον καὶ ἀργύριον ἀναξίθ. μητον, ὅπῃ τὸ ἔχω κεκρυμμένον, καὶ μὴ τὸ ἐγγίξης παρέξ νὰ μὲ φέρης πρῶτον καὶ τὸν ὅρκον τὴν σὴν ὁμόζυγον, ἔπειτα κάμε το ὡς βέλομαι. Ἀπελθὼν ἔν εἰς τὸν οἶκον αὐτῆ, καὶ δὶραν τὸν θησαυρὸν ἐχάρη πολλά. καὶ ἐπομάζετο νὰ πάρῃ τὴν νύκτα (ἀεὶ νὰ μὴ τὸν ἰδῇ τινὰς) τὴν συμβίαντα. Ὅταν ἔν ἐπέρασαν ἔρεις ἄραις τῆς νυκτὸς τὴν ἐπῆρε, προφασίζόμενος ὅτι εἶχεν ἀναγκαιαν ὑπόθεσιν νὰ ὑπάγῃ εἰς τόπον τινὰ μυσιὰ, νὰ μὴ τὸ ἰξδύρῃ οἱ γείτονες. Αὐτὴ δὲ ἡ καλότυχος, ὡς ὑπῆκουσ τῶ ἀνδρὸς αὐτῆς, δὲν ἐναντιώθη, μόνον ἐκαμε προσδύχλῳ εἰς τὴν Παναγίαν καὶ τὴν τάξιν τῆς, καὶ τῶ ἡκολούθησεν. ἔπειτα ἀφ' ἑ ἐκαμαν καμποσὶν ὁδοιπορίαν, ἐδειχεν ὁ καιρὸς βροχερός, καὶ ἐβρόντα. Εὐρίσκοντες ἔν μίαν Ἐκκλησίαν, εἰσῆλθον ἕως νὰ ἐξέκοψῃ ὁ καιρὸς. Εἰς ὀλίγῳ ἄραν ἐξῆλθον ὁ ἀνδρὰς νὰ ἰδῇ. Αὐτὴ δὲ πίπτει μετ' ἑ δακρύων ἐνώπιον τῆς ἱερέως Εἰκόνας τῆς Θεομήτορος, λέγσα. Δέσποινά μου, ἐγὼ δὲν ἰξδύρω πῶ με ὑπάγει ὁ ἀνδρὰς μου, ἀλλὰ ἡ χάρις σα ἀς μὲ φυλάξῃ, ὅπῃ γινώσκεις πῶς σὲ ἀγαπῶ ἐκ καρδίας, καὶ δὶλαβῆμί σε. Οὕτως προσδύχλῳ ἀπεκοιμήθη. Καὶ ἡ Δεσποινὰ Θεοτόκος ἔλαβε τὸ γῆμα τῆς γυναικὸς, μεταμορφωθείσα εἰς τὴν ἰδέαν αὐτῆς, καὶ ἐξελθῶσα τῶ Ναῶ ἐπῆρεν αὐτῷ ὁ Ἄρχων, νομίζων ὅτι ἦτον ἡ σύζυγος. Τὸ πρῶν ἐφθασαν εἰς τὸν ἀεὶ σμῆνον τόπον, καὶ ἐρχόμενος ὁ δαίμων χαρῆμος, ὅταν ἐπλησίασε, τὴν ἐγνώρισε, καὶ ἐξῆμος ἀφόμενος ἐβόησε μετ' ἑ θυμῶ, λέγων. Ὡ ἀπίσε ἀνδρῶπε καὶ ἀχάρισε, ἐγὼ σοι ἐδῶσα τόσον πλέτον, ἀεὶ νὰ φέρης ἐδῶ τὴν συμβίαντα, νὰ ἐκδικηθῶ ἐπάνω τῆς εἰς τόσα κακὰ, ὅπῃ μὲ ἐκαμε, νὰ τὴν θανατώσω, καὶ σὺ μὲ ἤφερες τὴν Κυρίαν ἄυτῷ, ὅπῃ μόνον ἡ ὄρασίς τῆς μὲ ἐκφοβεῖ, καὶ ἔρειω ὅταν τὴν βλέπω; Ταῦτα ἀκέσας ὁ Ἄρχων ἐθαύμασεν. Ἡ δὲ Πανύμνητος εἶπε τῶ δαίμονι. Πῶς ἐτόλμησας, ἀκάθαρτον πνεῦμα, νὰ κακοποιήσης ἐκεῖνῳ, ὅπῃ ἔχει πρὸς με καὶ τὴν δὶλάθειαν; Ὑπαγε εἰς τὸ πῦρ τῆς κολάσεως, τὸ ἡτοίμασμένον σοι, νὰ φλογίζῃσαι, καὶ μὴ πλεῖσθης πλέον νὰ βλάψῃς τινὰ ἐνάρετον. Τότε ἐγὼν μία μεγάλη βροντὴ, καὶ χιζομένη ἡ γῆ κατέπιε τὸν δαίμονα. Ὁ δὲ Ἄρχων ἄπο τὸν φόβον ἐκεῖτο χαμαὶ, καὶ ἡ Δεσποινὰ τὸν ἠγείρε λέγσα. Μὴ φοβῆ, ὅτι δι ἀγάπῳ τῆς ὁμοζύγῃ σα σὲ συγχωρῶ τὸ ἀόμημα, καὶ Ὑπαγε, ἐπαρέτῳ ἄπο τὴν Ἐκκλησίαν, καὶ φοβεῖθε τὸν Θεὸν νὰ σωθῆτε. τὸν πλετον ὅπῃ ἦρες, ἀφεςπν τῶ δαίμονος, καὶ ἐγὼ σᾶς σέλλω τὰ πρὸς τὴν χρείαν, ὅτι τὰ ἀεὶ ἀσώματα εἶναι αἰτία εἰς πολλὰς, καὶ κολάζονται, καὶ κάλλιον νὰ μὴ ἔχετε πλετον, καὶ νὰ σωθῆτε. Οὕτω λέγσα ἀεὶ λήθη. Ὁ δὲ ἐγερεθεῖς ἀπῆλθον εἰς τὸν Ναὸν, καὶ εἶπε τῇ γυναικὶ αὐτῆ τὴν ὑπόθεσιν. Ἡ δὲ ἔλαυ-

σεν ἄχρησθήσασα τῷ Ὑπεραγίῳ. Εἶτα ἀπελθόντες εἰς τῷ οἰκίῳ αὐτῆς, εὔρον ὅλον τὸν θυσιαρὸν ἀρόμῳρον σάκη. Ἀπ' ἐκεῖ ἐν τῇ ἔμπροσθεν ἐπέρασαν θείαρεσά πῃν ζωῆς, καὶ εἰς τὸ τέλος ἀπῆλθον εἰς τῷ Οὐρανίου Βασιλείῳν. ἧς γήοιτο πάντα ἡμᾶς ὀπιτυχεῖν.

Θ Α Υ Μ Α, ΜΗ'.

Περίτιος Κέρης, ἥτις δι' ἐκστάσεως εἶδρακε τὸν Χριστὸν ἐν τῷ Παραδείσῳ Γεραργεῖντα.

Γράφει ὁ Καισάρειος εἰς τὸν Διάλογον αὐτῆ, καὶ ἄλλοι Διδάσκαλοι, λέγοντες, ὅτι εἰς οἷα χωρίον τῆς Φραγκίας ἦτον μία ἀβλαβῆς καὶ ἀθροιστὴν Κόρη, ἀδελφῆς καὶ ἀδελφῆτος, ἀμὴ θεία ἀνάρετος. Εξόχως εἰς τῷ ἐγκράτειῳ, ὑπομονῇ, καὶ ταπεινώσει, δὲν δεισκέτο ὁμοίᾳς ἄλλῃ, ὅτι δὲν ἔβωγῃ, εἰμὴ μόνον ὀλίγας σαφίδας καὶ ὕδωρ, ἕτε ποτὲ ἐβαρέθη πῃν ἀδελφείῳν, ἀλλὰ μᾶλλον ἐχαίρετο, καὶ ἐδόξαζε τὸν Κύριον ὅπῃ πῃν ἐπαίδουε, καὶ ἐβασανίζε πρόσκαιρα, ἕτε νὰ πῃν δοξάζῃ αἰάνια. Μόνον ἐλυπάτο, καὶ ὀπικραίνετο, πῶς δὲν ἐδύετο νὰ πηγήῃ ταῖς Ἐορταῖς εἰς τὸν Ναὸν τῆ Κυρίου, καὶ ἀκῆ τῷ Ἀκολοθίῳ, ἕτε τῷ ἐκλαίε πολλὰκις, ὅταν ἦτον μεγάλη Πανήγυρις πῶς ὑπερεῖτο ταύτης τῆς ψυχικῆς ὠφελείας. Ἀλλὰ ἐὰν καὶ σωματικῶς δὲν ἦτον, ὁμως ψυχικῶς, ἦγαν μὲ τὸν νῦν τῆς ποτὲ δὲν ἔλειψον ἀπὸ τὸν Ναὸν νὰ ἀκῆ τῷ ψαλμοδίαν καὶ θείας ὕμνης, καθὼς ἀπὸ τὸ κάτω γεγραμμένον θαύμα ἠμπορεῖ πᾶς οἷας νὰ πησῶθῃ. Διὰ τινὲς μὲν πολλὰκις ἐν τῷ Ναῷ προσδύομφοι μὲ πῃν γλώσσαν, πορνέουσι μὲ τὸν νῦν, καὶ μολυῶσι τῷ ἔσφοιαν. Ἐκεῖνη δὲ ἡ ἀείμνητος μὴ διαμῆνῃ νὰ εἶναι σωματικῶς, ἦτον μὲ ὀλλῷ τῷ ψυχῇ καὶ καρδίᾳ τῆς, καὶ ἀκῆσα τῷ Ἀγγέλῳ τῆς ὕμνης, ἀφραίνετο. Μίαν ἡμέραν, ὅπῃ ἦτον ἡ Ἐορτὴ τῆς Ὑπαπαντῆς, καὶ εἶχασιν εἰς ἐκεῖνῷ τῷ Χάρῳ συνήθειαν νὰ πηγήῃν τὰς ἀγίας Εἰκόνας ἕξίγῳ νὰ ἀκολοθῶσιν ὁ λαὸς ὅλος ἀῖδρες τε καὶ γυναῖκις εἰς δόξαν τῆς Παναγίας, τότες εἶχεν ἡ μακαρία ἀδελφῆς λύπῃ ἀμεῖρον, πῶς ὑπήγῃαν ὅλαι εἰς τῷ Πανήγυρι, καὶ αὐτὴ ἐκεῖτετο, καὶ ἔλεγε ταῦτα καθ' ἑαυτῷ. Πάντες οἱ Χριστιανοὶ ὑπάγῃσιν εἰς τὴν χαρὰν τῆς Θεοτόκῆς, καὶ ἐγὼ ὡς ἀνάξια καὶ ἄσωτος ὑπερμαί ταύτης τῆς πνευματικῆς ἀπολαύσεως. Αὐτὰ καὶ ἕτερα λέγῃσα μὲ πόνου καρδίας ἦλθον εἰς ἐκστασιν, καὶ ὑπήγῃ ὁ Ἀγγελοῦ πῃν ψυχῆ τῆς εἰς τὸν Παράδεισον, ὅπῃ εἶδε μίαν Λιτανείαν θαυμάσιον πάντων τῶν Οὐρανίων Δουλεμῶν, καὶ μακαρίων ψυχῶν, Προφητῶν, Ἀποστόλων, Μαρτύρων, Γεραρχῶν, Ὁσίων, Παρθένων, καὶ τῶν λοιπῶν Ἀγίων, καὶ ὑπήγῃαν δὲν δὲν, λάμποντες ὡς τὸν Ἥλιον, καὶ κρατῆντες λαμπάδας εἰς τὰς χεῖρας αὐτῶν. Ἐδρακε δὲ καὶ αὐτῆς ὁ Ἀγγελοῦ μίαν ἀναμῆλῳ λαμπάδα, καὶ ἠκολοθῆ με τὰς λοιπὰς Παρθένους. Τότε βλέπει τὸν Σωτῆρα καὶ Βασιλέα μας, ὡς ἄκρον Ἀρχιερέα ἐνδεδυμένον σολῷ φωτεινῆσάτῳ ὑπὲρ τὸν Ἥλιον μὲ Στέφανον Βασιλικὸν καὶ Πατριάρχικὸν ὑπερόδοξον καὶ πολῦτιμον. Εἰς τὸ δειδὸν μέρος τῆ Χρῆστῆ ἦτον ἡ ὑπέρτιμος καὶ ὑπερόδοξος Ἄνασσα, ἡ Μήτηρ αὐτῆ. Τοσαῦτη δὲ λάμψις ἐξήρχετο ἀπ' ἐκεῖνα πᾶ δὲν Βασιλικά πρόσωπα, ὅπῃ

ἐφώτιζον ὅλον τὸν μακάριον ἐκείνον στρατὸν, οἱ τινες συμφάνως ἐφαλλασί τὰ ἀρμόζοντα τῆς Ἑορτῆς Τροπάεια καὶ Ἀντίφωνα μὲ ἦχον μελωδικόν τε καὶ παραρμονιον. Φθάσαντες δὲ εἰς εἷα Ναὸν Δρύχωρόν τε καὶ ὠραιότετον, εἰσῆλθον ὅλα τὰ τάγματα, καὶ ἐφαλλαν εἷα ἄσμα τσοῦτον μελωδικόν καὶ ἠδύτατον, ὅπῃ εἶναι ἀδύνατον νὰ τὸ διηγηθῇ αὐθράπινος γλῶσσα. Μετὰ τὸ τέλος τῆ ἄσματος εἰσῆλθον ὁ Δεσπότης εἰς τὸ ἱερὸν Βῆμα, καὶ ἀρχίζει μεγαλοφώνως τῷ Θεῷ Ἱερουργίαν, λέγωντας.

Εὐλογημένη ἡ Βασιλεία τῆ Πατρὸς, καὶ τῆ Υἱῆ, καὶ τῆ Ἁγίᾳ Πνεύματος, καὶ τὰ ἐξῆς. Ἐξῶθεν δὲ ἐφαλλαν οἱ Ἄγγελοι τὰ Ἀντίφωνα. Ὁ μέγας Παῦλος αἰέγνωσε τὸν Ἀπόστολον, λέγωντας.

Ἀδελφοί, χωρεῖς πάσης ἀντιλογίας. καὶ τὰ λοιπά. Ὁ Θεηγόρος Λεκάς ἐφαλλε τὸ Εὐαγγέλιον, λέγωντας.

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, ἀνήγαγον οἱ γονεῖς τὸ παιδίον Ἰησοῦν. Ἐπειτα μὲ τὸ τέλος τῆς Ἱερουργίας καθύσας ὁ Ἰησοῦς ἐπὶ θρόνῳ δόξης, ἤρχοντο ὅλοι καὶ τὰ ξιν δὴα δὴα, καὶ ποιῆντες αὐτῷ ἑδαφιαίαν μετόνοιον, ἐφιλοῦσαν τὰς ἀρχαῖας πόδας αὐτῆ, καὶ τὰ ἑδιδαν τὰς λαμπάδας, ὅπῃ ἐβασῆσαν. Ἡ δὲ δὴλαβῆς Κόρη βλέπεσα ταύτῳ τῷ ἑπιτασίῳ, καὶ γινώσκουσα ὅτι εἶχε νὰ ἔλθῃ πάλιν εἰς τῷ γῆν τῶ ἀθράπιν, δεῖ ἑδωκε τῷ Δεσπότη τῷ λαμπάδα τῆς, ἀλλὰ τῷ ἐκράτισε δεῖ δὴλαβείαν καὶ ἐνθύμισιν ταύτης τῆς ἐνδόξε ἐράσειας. Ἀμὲν ὁ Ἄγγελος δεῖ τῷ ἀφῆκε λέγων. Δός τῷ λαμπάδα τῷ Δεσπότη, καθὼς ἐκαμαν ὅλοι. Ἡ δὲ εἶπε. Δεῖ τῷ δίδω, ὅτι θέλω νὰ τὴν ἔχω δεῖ δὴλαβείαν. Ὁ Ἄγγελος τῷ ἐβῆβιζε νὰ τῷ ἐπάρῃ δεῖ τὰς χεῖράς τῆς. Καὶ αὐτὴ ἐσφιγγε δυνατὰ τόσον, ὅπῃ ἐκόπη εἰς δύο, καὶ ἐπῆρε πᾶς εἷας τὸ εἷα μέρος. Εἰς ταύτῳ τῷ φιλονεικίᾳ ἔλαβε τέλος ἡ ἐκσασίς, καὶ σρεφομένη ἡ ψυχὴ εἰς τὸ σῶμα, βλέπει ἡ Κόρη εἰς τῷ δεξιᾷ τῆς τῷ μισῷ λαμπάδα, καὶ ἔλαβε πολλῶν δῆφροσυῶν καὶ ἀγαθίᾳσιν, ὅταν εἶδε μάλισα ἐξαισία θαύματα, ὅπῃ ἐτέλεσεν ὁ παντοδύναμος Κύριος μὲ τῷ λαμπάδα ἐκείνῳ. Τυφλοὶ ἀνέβλεπαν, χωλοὶ ἐσθεπαῖσαν, καὶ πᾶσα ἄλλη ἀσθένεια ἰαθεύετο. Ὅταν δὲ ἐδωγᾶτο τινὸς τῷ θαυμασίῳ αὐτῷ ἑπιτασίῳ ἡ Κόρη, τῷ ἔλεγε μὲ τὸς τῷ γλυκύτητα, καὶ ψυχικῶν δῆφροσυῶν, ὅπῃ ἐφαίνετο Ἄγγελος μᾶλλον, ἢ ἀθράπινος. Ζήσασα δὲ ὀλίγης χρόνος μὲ τῷ ὄρασιν, ὡς ἀσάρκος καὶ ἄσλος πολυδουμένη, ἀπῆλθε νὰ ἑπολαμβαῖν ἑντυπατέραν ἐκείνῳ τῷ ἀνέκφραστον ἡδονῶν, τὸ ἀρρητον κάλλος, καὶ δῆφροσυῶν αἰώνιον. ἦς ἀξιοθεῖνῳ καὶ ἡμεῖς δεῖ τῆς Θεοτόκῆς, καὶ πάντων τῶ Ἁγίων. Ἀμὲν.

Θ Λ Υ Μ Α, ΜΘ.

Περὶ τῆς ἀξιοθεῖσης ἰδεῖν τὸν Κύριον σαρμοφόρον ἕιετῆ, καθὼς αὐτὴ ἐξητήσατο.

Α Ἄλλη τίς Κόρη, ὁμοίως ἐνάρετος καὶ δὴλαβῆς ὡς ἡ ἀνωθεν, εἶχε πόθον πολλῶν νὰ ἰδῇ τὸν Κύριον μικρὸν παιδίον, γ. χρόνον, καθὼς ἦτον κατὰ τὴν σάρκα, ὅταν ἀρχίσει νὰ συντυχεῖν. Προσδχομένη γῶν πῶς τῆς πολ-

λά

λάλις πρὸς Κύριον, ἧς ἐπήκουσεν ὁ πανοικτίρμων ἢ πολυέλεος. Μίαν ταχυ-
νῶ ἀπῆλθεν ἡ Κόρη εἰς τὴν Ἐκκλησίαν νὰ λειτουργηθῇ, ἢ ἀφ' ἧς ἐτελείωσεν
ἡ Γερουσία, ἢ ἀνεχώρησεν ὁλος ὁ λαὸς, ἔμεινεν αὐτὴ καὶ προσήυχετο πρὸς τὴν
Παναγίαν μετ' ὑλαθείας καὶ κατανύξεως ἕως τὴν ὥραν τῆς γάλατος, καθὼς
εἶχε σωθήθειαν πάντοτε, λέγασα τὸν Χαριτισμὸν τῆς Ἀγγέλου, καὶ ἄλλα ὅσα
ἔξδρε, ἢ μελετῶσα τῶ Κυρία τὰ θεῖα μυστήρια, ἦγεν τὴν Σάρκατιν, τὸ Πά-
θος, ἢ τὴν Αἰάσατιν. Καθὼς ἔν ἴσατο εἰς ταύτην τὴν θεῖαν μελέτην καὶ
θεωρίαν Οὐραίου, εἶδεν εἷα παιδίον ὡς ἑξῶν χρόνων, καὶ ᾤετο τὴν ἱερὰν
Τράπεζαν, τὸ ὁποῖον ἔδειχνε πολλὰ ὠραίου ἢ ἐνδοξότατον. Αὐτὴ δὲ νομίζου-
σα ὡς ἀπλαστάτη ἦτον τινὸς Ἀρχοντος παιδίον, καὶ τὸ ἀφῆκασιν ἐκεῖ ἔξ
ἀπροσεξίας, ἔλαβεν αὐτὸ, ἢ τὸ ἐκολάκισε, ἢ καταφιλάσσα τῶτο ὥραν πολλῶ
κατασάξετο, ἔπειτ' ἔδειχνε πολλὰ ὠραίοτατον, ἢ χαριτωμῆρον ὑπὲρ πάντα τὰ
βρέφη. Ἐρωτήσασα δὲ αὐτὸ τίνος ἦτον, εἶδεν ἀπεκείνατο, μόνον τὴν ἔβλεπε
μὲν νεῦμα γλυκυτάτον ἢ θαυμάσιον. Ἡ δὲ ἐνόμιζεν ὅτι ἔξ νὰ εἶναι ἀπόμιμι-
κρὸν τῆ ἡλικία δὲ ἐσωτύχενε, καὶ ἔχασα πόδον νὰ τὸ ᾤδακινήσῃ νὰ λα-
λήσῃ κανεία λόγῳ, τῶ λέγει. Εἶπε τέκνον μου, Χαῖρε κεχαριστωμῆρη. τὸ δὲ βρέ-
φος εἶπε τὰ ἴδῃ λόγια μὲ λαλιῶν ἡδυτάτῳ καὶ νόσιμον. Καὶ αὐτὴ πάλιν τῶ
ἔλεγε εἷα κατ' εἷα λόγον τὸν ἐπίλοιπον Ἀσασμὸν τῶ Ἀγγέλου. τὸ δὲ Θεῖον
βρέφος ἧς ἀποκρίνετο, λέγον τὰ αὐτὰ μὲ σωτυχίαν γλυκυτάτῳ καὶ εὐαρ-
θρον, ἕως ὅπῃ ἦλθεν εἰς τὸ.

Εὐλογημῆρος ὁ καρπὸς ἧς κοιλίαςσε. τὸν ὁποῖον λόγον ὁ παρότατος ἢ τα-
πεινὸς τῆ καρδία Ἰησοῦς δὲ ἠθέλησε νὰ εἶπῃ. Ἡ δὲ νεαῖς τῶ εἶπεν ἄλλαις
δύω φοραῖς, ᾤδακινήσσα αὐτὸ, νὰ τὸν εἶπῃ ἢ αὐτὸν τὸν λόγον, ὡς τιμιώτερον
πάντων τῶ ἄλλων. τὸ δὲ βρέφος ἐνατνεῖζον πρὸς αὐτὴν εἶπε μὲ νεῦμα ἰλαρὸν
τῶ καὶ σπλαγχνικότατον. Χαῖρε, φιλιότη μου θυγατερ, ὃ ᾧ ἐπόθεις ἑώρακα.
Ταῦτα εἰπὼν ὁ Δεσπότης ἐγένη ἀφαντος. Τότες ἢ ἐναρτεος Κόρη ἐγνώρισεν ὅτι
ἦτον ὁ Δεσπότης Χειρὸς, ἢ ἐβῶθη τέτε πᾶ ἔρωτι, ἀχαρισέσσα τὴν ἀσπλαγ-
χνίαν αὐτῶ, ὅπῃ ἐκαταδέχθη, καὶ ἐπήκουσε, καὶ τὴν ἠυφρανὲ μὲ τὴν θεῖαν
παρθεῖαν τῶ. Ἐμεινε δὲ τέτε ἢ ἐνθύμησις τοικτοβῶπας εἰς τὴν ἄνοιαν αὐτῆς,
ὅπῃ κατ' ὥραν τὸν ἐμελέτα καὶ ἐσοχάζετο μὲ τὸσῳ ἡδυτάτῳ καὶ ἀπόλαυσιν,
ὅπῃ ἦρχετο πολλὰμῖς εἰς θεῖαν ἔκτασιν. Οὕτως ἔν πολιτοδομῆν ἐν παρθεῖνῳ
καὶ καθαρότητι βίε, ἀνεχώρησε ἧς προσκαίρε ζωῆς, ἢ ἀπῆλθεν εἰς ἐκείνῳ
τὴν μακαρίαν καὶ αἰώνιον.

Θ Α Τ Μ Α, Ν'.

Περὶ Ἀνδρογυῖα τινὸς, οἱ τινες ἐφύλαξαν παρθεῖνῳ, ἐν
συζυγίᾳ ἔχγοντες.

ΚΑτὰ τῶς χρόνος τῶ Βασιλείαν Οἰαείε, καὶ Ἀρκαδία, μὲ τὴν κοίμισιν
τῶ μακαρίε Ἀλεξίε τῶ ἀνδράπε τῶ Θεῖο, ἔαδακινήθησαν πολλοὶ εἰς
τὴν Ρώμῳ ἔξ τὸ τέτε ὑπόδειγμα, ἢ ἐφύλαξαν σωφροσύνῳ καὶ παρθεῖνῳ,
ἀνδρες τε καὶ γυναικες. Ἀναμεταξὺ εἰς ταῖς ἄλλαις ἦτον ἢ μία δειδῆς ἢ ἀχρη-
στάτη Κόρη, εἰς μὲν τὸ κάλλιοσ τῶ σώματος εὐμορφος, εἰς δὲ τὴν ψυχῶ ὠραίο-
τερα.

τέρα. Ταύτω υπαίδρυσαν οί θνητότερες σανκῶς της, κὶ ἐπήρασι γαμβρόν εἶνα ἀλλήν κὶ μέγαλον Ἀρχοντα, πελόντες τὴς γάμου, κὶ τὴν τάξιν τῶ Κόσμου, με ὄργανα μυσικὰ, χορὴς κὶ τραγῶδα. Ἡ δὲ νύμφη τῶ Οὐρανίῳ Βασιλείῳ δὴν εἶχε ποσῶς τὸν νῦν της εἰς τὰ ἐπίγεια, ἀλλὰ μᾶλλον ἐσοχάζετο τὰ Οὐράνια. Τὸ βράδυ, ὅταν τὴς ὑπῆγαν εἰς τὸν νυμφικὸν θάλαμον, κὶ ἔμειναν οἱ δύο μονώτατοι, ἔπεσον ἡ Κόρη εἰς προσοχλίω ἐνώπιον μιᾶς Εἰκόνας, δεξιῆν ἡσύχως μὲ δακρύων, κὶ ἰκετόνευσα τὴν Ἀειπαρθεύον Μαρίαν νὰ της βοηθήσῃ, νὰ φυλάξῃ τὴν Παρθενίαν της ἀφθορον. Πρασηύχετο ἐν δύο ἡμέρας, καταβρέχευσα τὸ ἔδαφος ἀπὸ τὰ τόσα δάκρυα, ὅπῃ ἔχυσεν. Ὁ δὲ νυμφίος ἐθαύμαζε, κὶ ἠρώτησεν αὐτὴν τὴν αἰτίαν τῆς ποσαύτης θλίψεως. Ἡ δὲ εἶπεν αὐτῷ. Κλαίω, ἀδελφέ μου φίλτατε, ἕκατι ἕκαμα πένσιμον τῆς Ἀειπαρθεύου Θεοτόκου νὰ μὴ γνωρίσω νυμφίον πρόσκαιρον, μόνον τὸν Ἐπεραῖον Δεσπότην, τὸν Υἱὸν αὐτῆς κὶ Σωτῆρά μου, κὶ τώρα με υπαίδρυσαν οἱ γονεῖς μου βιαίως, χωρὶς τὸ θέλημά μου, κὶ θέλει σκανδαλιθῆ ὁ Κύριος, κὶ ἡ Δέσποτα, νὰ μᾶς ἀφανίσαν ἀπὸ τὸν Κόσμον, κὶ νὰ κολάσων τὰς ψυχὰς μας αἰώνια. Ὁ δὲ νέος ἔπαχε νὰ μεταβίβῃ τὸν λογισμόν της, κὶ εἶπε μαρτυρίαις πολλαῖς, ὅτι κὶ ὁ τίμιος γάμος εἶναι ἀπόροιστος τῷ Κυρίῳ, κὶ πολλοὶ ὑπανόροι διήρῃσαν αὐτῷ, κὶ ἠγάσων. Ἡ δὲ σάφρων Κόρη πάλιν τῶ ἐναντιεῖτο, ἐπαυῖσα τὴν Παρθενίαν με ἀφειδέγματα ἀξιοπίστα, κὶ ἐξόχως τὸ τῶ Δεσπότη Χεισῷ, ὅστις θεῖ ἐγκώμιον τῆς Παρθενίας ἐγγλήθη ἐν τῆς Ἀειπαρθεύου Μαρίας, κὶ ἀπλῶς εἶπε τόσα λόγια ἡ αἰμυλῆς, ἀφημῖσα τὴν Παρθενίαν, ὅπῃ ἐνίκησε τὸν νέον, συνεργῆς τῆς Θεῆας χάριτος, κὶ ἔσπεξε νὰ ἔργατῃ εἰς σωφροσύνη ἀμύαντοι, συζυγίαν ὑποκνεμένην, κὶ ἔως ἐπέρασαν εἰς ταύτην τὴν ἀδελφικὴν ἀγάπην κὶ ἀφθορον εἰώσιν χρόνος ἰκανός, ποιοῦτες ἐλεημοσύνας, νηστείας, κὶ ἄλλας ἀρετὰς, ὡς φίλοι Χεισῷ κὶ ἠγαπημένοι. Καὶ τὸσον διήρῃσαν τῷ Θεῷ, ὅπῃ ὅλοι τῆς Πόλεως τὴς ἀλαβαντο, βλέποντες τὴν θαυμασίω αὐτῆς πόλιτιν, ὅπῃ ποτὲ δὴν ἔλειψαν ἀπὸ τινὰ ἀρχυτῆριαν, κὶ πνευματικὴν σωσῆξιν. Τέλος πάντων ἐπροσκάλεσαν ὁ Δεσπότης Χεισὸς τὴν ἄμωμον νύμφην αὐτῆς εἰς τὴν Οὐρανίον Πόλιν, νὰ ἀπολαύσῃ τὴν ἀμοιβὴν τῆς ἀγάων αὐτῆς. Ἀφ' οὗ γὺν ἔφαλαν οἱ Γερεῖς τὴν Νεκρώσιμον Ἀκολυθίαν, κὶ τὴν τάξιν ὅταν τὴν ἐνταφιάζων, πλησιάσας ὁ αἰὼρ αὐτῆς μὲ δακρύων ἠπάσατο αὐτὴν, κὶ ἡμέρας τὰ ὄμματα κὶ χεῖρας πρὸς Οὐρανὸν εἶπε ταῦτα εἰς ἐπήκοον πάντων. Εὐχαιρώσοι, Κύριε Ἰησοῦ Χεισῆ, θεῖ τὴν καλλὴν συνοδίαν, κὶ σωφρονεσῆτιν συμβίαν ὅπῃ μᾶ ἔδωσες, ἡ μᾶλλον εἰπεῖν τὴν ἀφθορον νύμφην κὶ θησαυρὸν ἄσυλον, τὸν ὁποῖον σε ἀποδίδω σήμερον ἄμωμον κὶ ἀμύαντον, καθὼς αὐτὸν μοι παρέδωκες. ταῦτα εἰπὼν (ὡ τῆς θαυμασίῳν σε Δέσποτα) ἀνοῖξεν ἡ Κόρη τὰ ὄμματα, κὶ ὀλίγον ὑπομειδιάσασα, εἶπεν αὐτῷ. Διατί νυμφίε μου φίλτατε ἐφανέρωσες πρὸ καιρῷ ἐκεῖνο, ὅπῃ τινὰς δὴν σὲ ἠρώτησε; Τῆτον τὸν λόγον ἀνέσαντες οἱ θεμεσιώτες ἐξέπληξαν, δοξάζοντες τὸν Θεὸν, τὸν ποιοῦντα τεράσια. Εἰς ὀλίγας ἡμέρας ἀνεπαύθη κὶ ὁ αἰὼρ αὐτῆς, κὶ τὸν ἔθαψαν οἱ συγγχεῖς της εἰς τὸν τάφον αὐτῆς, ὁ ὁποῖος ἦτον εἰς ἄλλῃ Ἐκκλησίαν μακρὰν ἀπὸ τὸ μνημεῖον τῆς Κόρης. Μετὰ δὲ καιρὸν ὀλίγου θείλοντες οἱ ἐδικοί της νὰ ἀγάλην ἀπ' ἐκεῖ τὸ λείψανόν της, νὰ τὸ βάλωσιν εἰς καινὸν μνημεῖον, ὅπῃ ἐκτίσασιν, δὴν τὸ ἐρήκασιν. Καὶ θαυμάσαντες ὅπῃ τῶ αἰὼρ αὐτῆς τῆς Κόρης τὸν τάφον, κὶ ἦτον ἐκεῖ

εις μαρτύριον, ὅτι καθὼς ἦσαν ἐδὼ λυωμένοι μὲ ἀγάπῃ ἀδελφικῇ καὶ σώφρονι, ἔπος ἔσπερι καὶ τὰ λείψανά τες νὰ εἶναι ἀχώριστα, καθὼς εἶναι καὶ αἱ ψυχαὶ αὐτῶ εἰς τὴν βραβίον Βασιλείαν. Αὐτὴ ἡ ἐνάριτος παρὰ τὴν ἔδωκεν ἐκπληξιν εἰς ὄλλω τῷ Ρώμῳ, ὅτι ἐπ' ἀληθείας μεγάλῃ ἀρετῇ ἐκαπάρθωσαν, νὰ νικήσῃν ποικιλοτρόπως, καὶ νὰ καταπατήσῃν τὰς ἡδονὰς τῆς σαρκὸς οἱ μακάριοι. Ἀλλὰ αὐτὴ τὴν ἴδ' ὀφειρομένων ἀπολαμβύεισι τώρα τὰ ἀφάρτα καὶ τὴν Παραδείσῳ, τὰ ἀεὶ ἡμιβρόντα, καὶ χαίρονται ἐν ἀκηράτῳ συλλαφείᾳ ἀγαθῶν μύμων, ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ τῷ Κυρίῳ ἡμῶν. ὃ ἡ δόξα καὶ τὸ κράτος εἰς τὰς αἰῶνας. Ἀμήν.

Θ Α Υ Μ Α, ΝΑ΄.

Περὶ τῶ ἀρχιληστῆ, ὃς τις ἔξ' τῶ αὐτῆ πρὸς τὴν Θεοτόκον δὶ λάβειαν ἔτυχε συγχωρήσεως, καὶ θαυμαστῆς ἐνταφιάσεως.

Ο Ἄνωθεν Καισάρειος γράφει εἰς αὐτὴν τῷ Βίβλον τῆς Διαλόγου, ὅτι εἰς μίαν χώραν τῆς Ἰταλίας, ὅπῃ ὀνομάζουσι Τρεντό, ἦσαν εἷς ἀρχιληστῆς φειβόπος εἰς εἷς δάσος πλησίον τῆς πόλεως μὲ τινὰς σωφρόνας, καὶ ἔγδωσαν ὅσας ἠθέλων περᾶση ἀπ' ἐκεῖνον τὸν τόπον, καὶ μερικὰς τελείως ἐφόνδυσαν. Κατ' οἰκονομίαν Θεῶ ἐπέρασε καὶ εἷς Πνευματικός, τὸν ὁποῖον ἰδὼν ὁ ληστῆς, καὶ νομίζωντας νὰ ἔχη ἄσπρα, σέλλει τὰς ὑπηρετίας νὰ τῶ τὸν φέροσι, ἔξ' νὰ τὸν γδύσῃ. Ἐλθὼν δὲ ὁ Πνευματικός, ὡς σοφὸς ὅπῃ ἦτον, ἐφάρυσε τὸν ληστὴν μὲ λόγια εὐμόρφα, ἐνθυμίζων αὐτῷ τῶ αἰώνιον κόλασιν, καὶ τόσον τὸν ἐκατάνυξεν, ὅπῃ ἔσερξε νὰ τῶ εἶπῃ τὰς ἀμαρτίας αὐτῆ. Ἀφ' ἧ γέν ἦκασεν ὄλλω τῶ Εξομολόγησιν ὁ γνωστικὸς ἰαβὸς, ἐγγώρισεν ὅτι ἔκαμνε χρεία ἐπιθεξιότης πολλῆ νὰ μεταστρέψῃ εἷς μεμεταωμένων τῇ κακίᾳ ταχέως εἰς ἀρετῶν. Λοιπὸν δὲ τὸν ἐκατόνησε νὰ ἀφήσῃ τῶ κλεψίαν ὀλοτέλα, ἔξ' ἄρωντας ὅτι δὲ τῶ ἔκαμνε ὑπακοὴν, ἀλλὰ τῶ εἶπε. Τάξου νὰ φυλαχθῆς ἀπὸ τώρα καὶ ἔμφοδεν τὰς δύο ἡμέρας τῆς Ἑβδομάδος, Τετάρτῳ, καὶ Παρασκευῶν, νὰ μὴ κακοποιήσῃς τινὰ, καὶ νὰ νησθῆς αὐτὰς τὰς δύο ἡμέρας ἔξ' τὰ πάθη τῶ Δεσπότη Χριστοῦ, ὅπῃ ἐσαυράθη ἔξ' τὰς ἀμαρτίας ἡμῶν, ἔτι δὲ καὶ ἔξ' τῶ ἀγάπῃ τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου νὰ ἐγκρατῶσαι, ὁμοίως ὡς ἀνωθεν πάσας τὰς Ἐορτὰς αὐτῆς, καὶ νὰ μὴ ζημιώσῃς τινὰ τὰς ἡμέρας ταύτας, καὶ ἐλπίζω εἰς τῶ ἀσπλαγχτίαν αὐτῆς, καὶ ἐγγυῆμαί σε νὰ σωθῆς ἔξ' ταύτῳ τῶ ἐγκρατεῖαν. Ὁ δὲ ληστῆς, χάριτι Θεῶ κατακταυνηθείς τῇ καρδίᾳ ἐτάξεν ἀναμφιβόλως νὰ φυλάξῃ ποῖστον κανόνα, καὶ λέγει τῶ. Πάτερ μου, ἀχαρισῶ σε, ὅπῃ μὲ καθωδήγησες εἰς μετάνοιαν, καὶ εἶμαι ἔτοιμος ἔξ' τῶ ἀγάπῃ τῶ Χριστοῦ, καὶ τῆς ἀφάρτου Μιτῆρος αὐτῆ, νὰ φυλαχθῶ τὰς ἡμέρας, ὅπῃ μὲ εἶπες, νὰ μὴ φαγῶ τίποτε, ἔτε τινὰ νὰ κακοποιήσω, ἔτε ἄρματα νὰ λάβω ποσῶς, ἀνέλθῃ ὁ μεγαλήτερός μου ἐχθρὸς νὰ μὲ φονδύσῃ. Οὕτω γέν, ὡς ὑπέχετο, ἐφύλαξεν ἀσπλάγδατα τὸν κανόνα τῶ. καὶ ἔ μόνον αὐτὸς δὲ ἔκαμνε κακὸν τινὸς τὰς ὀρισμῆνας ἡμέρας, ἀλλ' ἐὰν ἠθέλων πιάσῃ τινὰ ὀδοιπέρον οἱ σωφρόφοι τῶ, τὸν ἐλύβωσαν ἐκεῖνος ἀπὸ τὰς χεῖράς τῶν. Ἐν μιᾷ γέν τῆς Ἐορτῆς τῆς Ὑπεραγίας γυρίζωντας εἰς τὸ δάσος ἀσπλος, καὶ τὸν κανόνα τῶ πνευματικῆ, τὸν ἐφελικλωσαν τινὲς στρατιῶται τῶ Ἡγεμόνος τῆς ἀνωθεν Πόλεως νὰ τὸν πιάσῃν, καὶ αὐτὸς δὲ ε-

νωνιώδη ποσῶς, καλὰ καὶ ἰδυέτο ὡς ἰχυρὸς ἄνδρας νὰ πάρῃ εὖα παρὰ
 ὑπὸ τῆ ἰδικάτης νὰ φρονόση πολλὰς ἀπ' ἐκείνας, ἢ καὶ νὰ φύγῃ, νὰ μὴ τὸν
 θέσσω, ὁμῶς ἐσαμάτωσεν ὡσπερ ἄρνιον, καὶ τὸν ὑπήγαγον τῆ Ηγεμόνος, ὅς
 τις ἔδωκε κατ' αὐτῆ τὴν ἀπόφασιν νὰ τὸν θανατώσῃν. Ἐπειτα σοχαζόμενος
 ὁ Ἄρχων τοῖσιν ἄνθρωπον ἀνδρειωμένον καὶ εὐμορφον, τὸν ἐλυπήθη, καὶ λέγει
 τῆ. Χαρίζω σε τὴν ζωὴν σου, μόνον νὰ ὁμώσῃς νὰ μὴ βλάβῃς ποτὲ τινα τῆ
 τῆς Ἐπαρχίας μου, μάλιστα δὲ νὰ μὰς βοηθῆς, εἰὰ ἔλθωσιν ἐχθροὶ μας κα-
 τ' ἐνὰ καιρὸν νὰ μὰς πολεμήσῃν. Οἱ δὲ εἶπεν αὐτῷ. Εὐχαριστῶ τὴν ἀγάπην
 σου, ἀμὴ ἐγὼ ζωὴν δὲν χρειάζομαι, ὅτι ἐτέλεσα πολλὰς ἁμαρτίας, καὶ κάλλιον
 νὰ θανατωθῶ καὶ ἐγὼ πρόσκαιρα, καθὼς ἐφρόνισα ἄλλας, παρεξ νὰ κολάζω-
 μαι ἀπελεύτητα. μόνον αὐ ὀρέξῃς, δὲς μοι καιρὸν ὀλίγας ἡμέρας νὰ κλαύσω
 τὰς ἁμαρτίας μου ὁ ταλαίπαρος. Λαβὼν ἔν διωριαν ἡμέρας ὀκτὼ, ἔξομολογήθη
 παρῆσι πᾶσας τὰς ἁμαρτίας αὐτῆ μὲ πολλὴν σωξίβην καρδίας καὶ ῥολῷ δα-
 κρύων, καὶ πάντες ἰδόξαν τὸν Θεὸν, ὅπῃ τῆ ἐχάρεισε τοιαύτῳ δαρεῖν πολυτί-
 μητον. Ἀλλὰ τῆτος ἠξιώθη, ἀκροαταὶ, ἔξ' ὑπερβείων τῆς Ἐπεραγίας Θεοτόκου,
 ἐπειδὴ τὴν δὲλαβήθη ποσῶτον, καὶ δι' ἀγάπην τῆς παρεδόθη ἐφελσῶς εἰς θά-
 νατον. Ὁ Θεὸς ἔ μόνον αὐτῷ τὴν χάριν τῆ ἐκαμῆν ἢ πανύμνητος, ἀλλὰ καὶ ἑτέραν
 θαυμασιωτέραν, ἔξ' νὰ γνωρίσῃ πᾶς εὖας ἁμαρτωλὸς πόσον δυνάται ἡ Μετα-
 νοία. Ἀφ' ἔ γιν' ἐκλαυσε τὰς ὀκτὼ ἡμέρας ἀκαταπαύσως, ἀπῆλθεν ἐκείνης
 εἰς τὴν τόπον, ὅπῃ ἐθανάτωναν τὰς λησῆς, καὶ τότες ἐπῆρε συγχώρησιν, καὶ
 τὴν τάξιν, ὑπὸ τὸν λαὸν ὅλον, καὶ προσδεδόμενος ἐκλινε τὴν κεφαλὴν μὲ πᾶ-
 σης χαρᾶς, καὶ τὴν ἔκοψαν, ἐνταφιάζοντες αὐτὸν εἰς τὸν τόπον τῆ καταδίκων.
 Ἐν δὲ τῷ μέσῳ τῆς νυκτὸς εἶδασιν τινὲς φῶτα, ὅπῃ ἦλθασιν Οὐρανόθεν εἰς
 τὸν τάφον αὐτῆ, καὶ πρὸντο κορασίδα ἀραιὰς ὡς ἀσραπὴν, καὶ τὸν εὐνάταν ὑπὸ
 τὸν τάφον, καὶ τὸν ἐπύρασιν ἐπαύα εἰς εὖα κράββατον σκεπασμένον μὲ χρυσοῦ-
 φωντον καὶ ἀραιότατον πάπλωμα. Αἱ τέσσαρες ἐσήκωσαν, καὶ ἡ ἄλλη ὅπῃ ἔδει-
 χον ὡς Βασίλισσα ἠκολούθα ὅπιδον μὲ μίαν λαμπάδα πολύφωτον. Φθάσ-
 σαι δὲ εἰς τὴν πύλῳ τῆς Πόλεως, καὶ ἰδόντες αὐτὰς οἱ φύλακες ἐφοβήθησαν, νο-
 μίζοντες φάσμα τὸ δρώμενον. Τότε ἀπόθεσαν τὸ λείψων αἱ νεανίδες. Ἡ
 δὲ Κυρία αὐτῆ εἶπε τὰς φύλακας. Ἀπαγγείλατε τῷ Ἐπιπότῳ, ὅτι ἡ Μή-
 τηρ τῆ Ἰησοῦ Χριστοῦ ἐπαρόσαξεν νὰ ἐνταφιάσῃ τῆτον τὸν ἄνθρωπον δὲλαβῶν, εἰς ἐντι-
 μον τόπον. Τὸ πρῶτὸ ἀγγείλαν οἱ φύλακες τῷ Ἀρχιερεὶ τὰ θρούμβων. Οἱ δὲ
 παρόθεῖς εἰς τὴν πύλῳ τῆ Κάστρου μὲ τῆ Κληρικῶν καὶ παντὸς τῆ λαῶν, καὶ
 ἰδόντες τὸ λείψων σκεπασμένον μὲ τὸ πορφυρεῖ ἐκεῖνο καὶ ἀραιότατον πά-
 πλωμα, ὅπῃ ὅμοιον αὐτῆ ποτὲ τῆς δὲν εἶδασιν, ἔξεπλήττοντο, βλέποντες μά-
 λιστα τὴν κεφαλὴν εἰς τὸ σῶμα κεκολλημένῳ, καὶ ὑπὸ τῆτο ἔπισδυσαν τὰ λα-
 ληθεύτα ὑπὸ τὰς φύλακας. Ἐνταφιάσαν ἔν ἐκεῖνο τὸ μακάριον λείψων, καὶ
 καὶ ὡς λησῆ καταδικασμένη ὡς πρόσκαιρον, ἀλλὰ ὡς εὖος τῆς Μαρτύρων, μὲ
 πάσης δόξης καὶ δὲλαβείας, εἰς δόξαν Θεῶν τῆ παντελήμονος, τῆς πανυμνή-
 τῆς καὶ παραμώμῆς αὐτῆ Μητρὸς, ἢς ταῖς ἰκεσίαις ἀξιωθεῖν καὶ ἡμεῖς τῆς
 Οὐρανίᾳ Μακαριότιτος.

Θ Α Υ Μ Α, ΝΒ΄.

Περὶ βλασφημῆς τινός, ὃν ἐπαίδευσεν ὁ Κύριος ἐν ταύτῃ τῇ
ζωῇ ἐλευσὼ θανάτῳ τῆ σώματος.

Εἰς τὴν Σαξωνίαν ἦτον εἷς σαρκικός ἀνθρώπος κακῆς καὶ διεσραμμένης πο-
λιτείας, ἐξόχως δὲ εἰς τὴν βλασφημίαν συνηθισμένος, πολλαὶ δὲ αὐτοῦ
σεως. Μίαν ἡμέραν ἐπαίξε τὰ χαρτία, καὶ ἔχασεν ὅλα ταῦτά ἅπαντα. Θυμαθεὶς
ἐν ἀρχῇσιν ἡ δαβωλικὴ γλώσσά τε νὰ βλασφημῆ καὶ τὴν συνήθειαν, λέγων-
τας λόγια καὶ τὰ Χριστῷ ὅσον ἄχρημα, ὅπως οἱ παρεσώτες ἐφράζαν πρὸς αὐτόν, καὶ
ἐφάργον δὲ νὰ μὴ τὰ ἀκύνειν. Αὐτὸς δὲ ὁ πῦτολμος ἀρχισεν νὰ βλασφημῆ καὶ
τὴν ὑπερύμνητον Θεοτόκον, λέγων καὶ κατ' αὐτῆς φοβερά καὶ ἀσέβητα λόγια, τὰ
ὁποῖα δεῖ ὑποφέρειν ὁ παντοδύναμος Θεὸς καὶ Υἱὸς τῆς, ἀλλὰ ἐπαίδευσεν ἀοράτως
αὐτὴν τὴν ἄραν τὸν πολυτηνὴν καὶ ἀνθάδη ἐκείνον μετὰ τὴν ἀπ' αὐτοῦ τῆς δικαιοσύ-
νης. Ὁ Θεὸς πεσὼν ἐπὶ γῆς, ἐβόα ταῦτα ἐλευσὼς. Κακὸν ὅπως ἔπαδα, τίς με
ἐφόνόσῃ τὸν Ἰησοῦν; Ταῦτα λέγων ἐξέφυξε. Καὶ τὴν μὲν ψυχὴν ἐπὶ
ῥαυτοῦ οἱ δαίμονες εἰς τὴν ἄβυσσον, τὸ δὲ σῶμα ἐγδύσαντες οἱ θεμισώτες (κατὰ
ἐξέχον αἷμα ἀμέτρον) ἤυρασι καὶ ἤπυ χρισμῶν διὰ τὸ σῆθος ἕως τὰ ὑπογά-
στρια, ὡσπερ νὰ ἤθελαν τὸν ἀνοίξῃ μετὰ μεγάλῃ ἀξίῳ, καὶ ἐφαίνοντο ὅλα τα
τὰ ἐντόδια. Συναχθέντες ἐν ἀκακίᾳ μνητοὶ νὰ βλέπων τοιαῦτον ἐλευσὼν θέαμα,
ἐβέξε, καὶ εἶπεν φίλος νὰ τὸν ἰδῇ. Καὶ εἰς τὸν δρόμον τῆ ὑπὸ τῆς σκιά
αὐθρόπης, καὶ λέγει τε. Ἐγὼ εἶμαι ὁ δεινός σε συγγνής, ὅπως διόδοινα πέρα
σεως, καὶ μετ' ἐφόσαξεν ὁ δίκαιος Κερίης νὰ σὺ εἰπῶ ταῦτα, νὰ τὰ ἀκύνειν
ὅλοι οἱ βλασφημοὶ, νὰ μετανοήσῃ, ἵνα μὴ πάθῃσι σφοδροτέρην παιδείαν.
γίνωσκε ἐν, ὅτι ὁ Δεσπότης Χριστὸς, ὁ μακροθύμος καὶ πολυέλεος, ὑπομῆκε
μετὰ ὑπερβαύμασον ἀντιμακίαν ἐκείνης ὅπως τὸν ὑβρίζοσι, καὶ κύνεισιν ἄλλαις
ἀνομίαις ἁφόροις, καὶ δεῖ τὸς παιδεύει ἐδῶ πρὸς καιρὰ, ἕως νὰ ᾄδῃ ἡ Κοινὴ
Ἀνάστασις νὰ τὸς κολάσῃ αἰώνια. ἀμὴν τὸς αὐθάδεις, ὅπως τολμήσῃ νὰ ἀντι-
μακίαν τὴν ὑπέριμον καὶ ὑπέραγνον Μιτῆρα αὐτῆ, δεῖ ὑποφέρειν ποσῶς τὴν ἀ-
ναιχυντίαν τε, ἀλλὰ τὸς δίδει διὰ τὴν ἀρραβῶνα τῆς ἀτελοῦς κολά-
σεως, κατὰ τὸ ἔπαθεν ἔπος ὁ φίλος σε. Ταῦτα λέγονσα ἡ ψυχὴ ἔγινεν ἀ-
φαντος. Ὁ δὲ ἀπελθὼν ὅπως ὁ νεκρὸς ἐκεῖτο, ἐπὶ σῶμα τὰ λαληθέντα, καὶ τὰ
ἐκήρυξεν ἅπασιν. Ὁ Θεὸς ἐφοβήθη πᾶς ὁ λαὸς, καὶ ἐβόμαξαν. Ἐπε τινὰς ἐτόλ-
μισε πλέον νὰ ἀνοίξῃ σῶμα καὶ τῆς Θεομήτορος, ἐνδυμέμενοι πάντες ταῦτῃ
τὴν φοβεράν καὶ δικαίαν ἐκδίκησιν.

Θ Α Υ Μ Α, ΝΓ΄.

Περὶ βλασφημῆς τινός, ὃν ἡ Θεὸς δίκην ἀπέκτεινε.

Ⓞ Θεοδώρητος τὸς τὴν θρησκείαν Ἰσραὴλ ὑπάρχων, ναύτης ἐτύχων, ἀπὸ
τῶν τῆς πείτε ἐτῆς ἐν τῷ κλείσματι. Τὰς τε Θεοδώρητος, ὡς μισόχρη-

εἶναι ἐμβρία χωρὶς καρίαν ἐναντιότητα. Τότες ἐφόραξεν ὁ Κεῖτης εἶαν Ἄγγελον νὰ φέρῃ τὴν γλῶσσαν τῆ Κληρικῆ ἐκεῖ ἐμφορδεν. Οὐ δὲ ἀπῆλθεν διδύς εἰς μίαν στιγμήν εἰς τὸν ποταμὸν, καὶ εὐγαλε τὴν γλῶσσαν τῆ τεθνηκότος, καὶ φέρει τὴν εἰς τὸ Κεῖπέλιον, εἰς τὴν ὁποίαν ἦσαν γεγραμμένα ταῦτα.

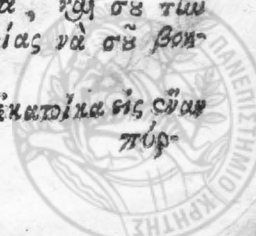
Χαίρε Κεχαλειτωμένη Μαρία. Τότες εἶπεν ὁ Κύριος τῇ ψυχῇ. Ἐπίστρεψον εἰς τὸ σῶμά σε, καὶ κάμε μετανοίαν ἰκανῶς, ἔτι δὲ ἔχει τινα ἔξοσίαν ὁ δαίμων εἰς ἐσθία, καὶ τὴν δὲ δὲ βλάθειαν, ὅπῃ ἔχεις πρὸς τὴν Μητέρα με, ἥτις εἶναι σωτηρία τῆ ἁγίας σου, καὶ ἡμεῖς πρέπει νὰ τὴν σίβειτε ὅσον δυνάσθε. κήρυξον ἐν αὐτῆς τὴν μεγίστην πρὸς με παρρησίαν, καὶ καὶ δαιμόνων νίκην καὶ δυνάμιν. Οὕτω γὰρ ἐλυβώθη ὁ Κληρικὸς τῆ δὴ θανάτων. ὅτι ὁ Ἄγγελος εὐγαλε τὸ λείψανον διὰ τὸν βοθρὸν τῆ ὑδάτων, καὶ ἐμψυχώσας αὐτὸ, ἀπῆλθεν εἰς Οὐρανὸς. Οὐ δὲ ἀναστειλὸς ἀπαρνήθη τὸν Κόσμον, καὶ πάσας τὰς σαρκικὰς ἡδονὰς, καὶ χροῦμος Μοναχὸς εἰς Κοινόβιον, κατόρθωσε μεγάλας ἀρετὰς μετὰ τὴν θείαν δυνάμιν. Ἰδέτε, ἀγαπητοὶ, πόσῳ βοήθειαν δέεισκει ὅστις δὲ λαβεῖται τὴν πολυύμνητον Δέσποιναν. Καὶ σπαδάσατε πάντες ἄνδρες καὶ γυναῖκες νὰ τὴν ἰσορῆσατε, ἐχὶ πόσον εἰς πόνους, σανάθη, καὶ ἰμάτια, ἀλλὰ ἔσω εἰς τὴν καρδίαν ὑμῶν, ὅσον δυνάσθε, ὅτι, ὅση εἶναι ἡ ἀγάπη τῆ καθ' ἑαυτὸν καὶ δὲ βλάθειαν πρὸς αὐτὴν τὴν Κυρίαν μας, ποσά τὴν βοήθειαν καὶ ἀντίληψιν θείαν ἀξιοῦται καὶ αὐτὸς παρ' αὐτῆς εἰς ἐκεῖνο τὸ φοβερὸν καὶ ἀδαροδίκητον Κεῖπέλιον, ἔπειτα πατήρ, καὶ τέκνα, καὶ συγγενεῖς, ἔπειτα πλῆθος, ἢ ἄλλο τι τῆ ἐνταῦθα δυνάται ἡμᾶς ἀφελῆσαι, πᾶρξέ μόνον αὐτὴ ἡ παντοδύναμος καὶ πολυδύσπλαγχρος Δέσποινα. ἢς ταῖς ἰκεσίαις καὶ πάντων τῆ Ἁγίαν ῥυθιμίῳ τῆ πύρὸς τῆς κολάσεως.

Θ Α Τ Μ Α, Ν 5'.

Περὶ τῆ στρατιῶν ἡγῶν, ὅς καθ' ἑκάστῳ προσήυχητο. διὸ ἐκ ἐφορδῆθη ὑπὸ τῆ δαίμονος.

Α Νάμισα εἰς τὰ ἐπιλοῖπα τῆς Θεομήτορος θάματα εἶναι καὶ τὸ παρὸν ψυχαφελὲς ἐκδήγημα, τὸ ὁποῖον γενομένη ἐδῶ πλησίον τῆ ἀνω γεγραμμένης, καὶ νὰ βλέπωσιν ὅσοι ἀμελοῦσι τὴν Ἀπολεθίαν αὐτῆς, καὶ φυλάζονται, καὶ νὰ φέρωσι τὴν ἀμείλιαν, ὡς ψυχοφθόρον καὶ θανάσιμον ἐγκλημα. Διατὶ εἶτι ἀμαρτίαν καὶ ἀπὸ πρᾶξῃ τινὰς, δὲ εἶναι πρέπει νὰ ἀμελῇ τὴν Ἀπολεθίαν, καθὼς λέγουσι μερικοὶ ἄφρονες, νομίζοντες ὅτι ὡς ἀνάξιοι δὲ ἀρμύζει νὰ προσδύχωνται, καὶ νὰ μὴ παροργίσωσι τὸν Θεὸν εἰς περὶ ποτέραν ἀγανάκτησιν. Ὅταν πορνέης, ἀγνοε, δὲ φοβάσαι, ἔπειτα ἐνφύσασαι, καὶ νὰ ἀναγνώσῃ τὸν Ὄρθρον, τὰς Ὁράς, καὶ ἄλλας προσδύχας, ἀιχμώσαι; Αὐτὸ δὲ εἶναι δὲ βλάθεια, ἀλλὰ ἀπὸ γνῶσις. Ἀλήθεια, πρέπει νὰ σαματᾶς ἐνώπιον τῆς Εἰκόνας, ἢ καὶ Ἀνατολὰς (ἐὰν δὲ εἶσαι εἰς Ἐκκλησίαν) νὰ προσδύχουσαι, ὅχι μὲ ἀναίχωντιαν ἀφόβως, ἀλλὰ μὲ ταπεινώσιν καὶ πόνον καρδίας, μὴ φόβου καὶ φόβου πολλῶν, γινώσκων τὸ Θεὸν τὴν μεγαλειότητα, καὶ σὲ τὴν ἀνάξιστητα, νὰ κλαίης τὴν ἀμαρτίαν σου, δὲ μῦθος τῆς Ὑπεραγίας νὰ σὲ βοηθήσῃ, νὰ ἐπιστρέψῃς εἰς μετανοίαν. Ἄκουσον ἐν.

Ἦτον τὶς στρατιῶν, ἰχυρὸς καὶ δυνατὸς ἄνθρωπος, ὅς τις ἐκκαίκα εἰς εἶαν πύρ-

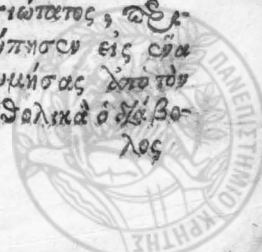

ἄρχοντα. Ὁ Ἱερός ἐκαταφρόνησε τὴν γυναῖκα, ὅτι ἦτον πτωχή καὶ χήρα, καὶ ἀπῆλθεν εἰς τὸν Ἀρχοντα. Ἀφ' ἧ γὰρ τὸν ἐκοινωνήσεν ἐκεῖ, καὶ τὸν ἐπαρηγόρα, ἐλπίζοντας νὰ τὴ ἀφήσῃ ἕνεκεν τῶν πραγμάτων τίποτας, τότε πάλιν ἤλθεν ἄλλος, ἀπεσαλμμένος ἕνεκεν τὸν οἶκον τῆς χήρας, λέγων, ὅτι ἦτον εἰς τὴν ἄραν νὰ ξεφυχῆσιν. Ὁ δὲ Ἱερός, ὡς ὑπερήφανος καὶ φιλάργυρος, δὲ ὑπῆψη. Εἶχε δὲ εὐαν Ἱεροδύκονον φείδωρα ἐνάρετον καὶ θεόφοβον, ὁποῖος ἰδὼν, ὅτι ὁ Ἱερός δὲν ἐκατεδέχετο νὰ ὑπάγῃ, τὸν ἐπαρεκάλεσε νὰ τὴ συγχωρήσῃ νὰ τῷ κοινωνήσῃ ἐκεῖνος. Ὁ δὲ ἔσερξεν. Ἀπελθὼν ἔν ὁ Διάκονος μὲ τὴ Κυριακὴ Σώματος εἰς τὸν οἶκον τῆς χήρας, ὅστις ἦτον πτωχὸς καὶ εὐκαιρὸς ἕνεκεν προσωνιὰ ἀγαθὰ, ἀλλ' ἐμπεπλησμένος ἀρετῆς καὶ θείας χάριτος, εἶδε τῷ πτωχῷ ἐκείνῳ, καὶ ἔκειτο εἰς μίαν ψάθην. καὶ μὴ ἔχουσα ἀνδράπεις νὰ πορευθῆσονται, ὡς ὁ πλεσίος, ἐτίκειτο ἀνάσσει αὐτῆς (ἢ χαριτωμένη πενία καὶ παμμακάριστος) ἢ Θεοτόκος Μαρία μετ' ἑαυτὴν Παρθένων, αἵ τινες μὲ λυκά μανδύλια ἐσφόγγιζαν τὸν ἰδρωτὰ τῆς ἀφροσύνης, καὶ τῷ ἐρριπίδιζαν. Ὁ δὲ Ἱερός Διάκονος ἐξεπλάγη, βλέπωντας μάστιγα τῷ Δέσποιναν ὅτι προσεκύνησε τὸ τίμιον Σῶμα τῆς Χειρῆς. Οἰμοῖως καὶ αἱ λοιπαὶ Παρθένοι ἔπεσον καὶ γῆς, καὶ προσεκύνησαν τὸ Δεσποτικὸν Σῶμα. ἔπειτα ἐγειρόμενοι ἐδάρρησαν τὸν Διάκονον νὰ πλησιάσῃ, νὰ τελίσῃ τῷ ἱερῷ ὑπηρεσίαν. Ἀφ' ἧ γὰρ ἐκοινωνήσεν ἡ ἀδελφὴς, ἔλαβον τὴν ἀγίαν αὐτῆς ψυχὴν αἱ ἱεραὶ Παρθένοι, καὶ ἀπῆλθον εἰς Οὐρανὸς. Ὁ δὲ Διάκονος ἀπῆλθεν εἰς τὸν οἶκον τῆς πλεσίως, καὶ βλέπει εἰς τῷ κλίνῳ αὐτῆς τινὰς μαύρας σκύλας, φελλοκυκλῶντας αὐτὸν, τὰς ὁποῖας οἱ παρῆσαντες δὲν ἐβλεπον, ἀλλ' ἴδον ὁ ἀδελφὸς, ὅστις ἐφώναζε νὰ τὰς διώξῃν, νὰ μὴ τὰ δίδῃν ἐνόχλησιν. Τέλος πάντων εἶδον εὐαν αἰθίορα μετ' ἑαυτῶν ὄψιν, καὶ κερφαίνε ἐκρυφον εἰς τὸ σῶμα τῆς πλεσίως ἀσπὴν καμάκι, καὶ ἀπέσπασε βιαίως τὴν ἀθλίαν ἐκείνην ψυχὴν μὲ πομπῆς ὁδοῦ καὶ θλίψεως. Ταῦτα ὄρων ὁ Διάκονος, ὅλος ἐξορκισμένος, ἔπεσε κατὰ γῆς ὡς ἀπεδαμνμένος. Τότε παρέστη αὐτῷ ἡ Ὑπεραγία, ἣτις ἀνέστησεν αὐτὸν λέγουσα. Μὴ φοβῆ, ἡγαπημένε μου δέλε. σοὶ ἦν ἡτοίμασαι ἡ Βασιλεία ἐν τῷ Οὐρανῶν, καὶ ἐδύαται καὶ σὲ ἡ τῆς δαιμόνων πονηρία. Μόνον φύλαττε τὰς θείας ἐπιτολάς τῆς Υἱῆς μου ἀόκνως πάσας τὰς ἡμέρας τῆς ζωῆς σου, ἕως νὰ ἐλθῆς εἰς τὴν συνοδίαν τῆς Ἀγίων, νὰ ὑφραίνεσαι μετ' αὐτῶν ἀτελεύτητα. Ὁ ἔν Διάκονος ἐχαριστήσας ταπεινῶς τὴν Βασίλισσαν, ἐπροσκύνησεν ἕως ἐδάφους, καὶ ἡ μὲν ἀπῆλθεν εἰς Οὐρανὸς, ὁ δὲ μετῴσας πτωχοῖς καὶ ὑπάρχοντα, καὶ ἡρόμνος πενήτης ἔχε τὸν Κύριον, καὶ ζήσας πολιτείαν θεάρετον, ἀπῆλθεν εἰς τὴν Οὐρανοῦ Βασιλείαν. ἢς ἄμῃ, καὶ τὰ ἐξῆς.

Θ Α Υ Μ Α, ΝΗ'.

Περὶ τῆς πληρωθέντος ἀοράτως ἔχει μικρὰ βλασφημίαν, καὶ ἰα-
 ῖν ἔδωκεν ὑπὸ τῆς Θεομητορας.

Πτωχὸς τις εἰς τὰ πρόσκαιρα ἀγαθὰ, εἰς δὲ τὰς ἀρετὰς πλεσιώτατος, φε-
 πατῆρ εἰς τὸν δρόμον ἐσκόνταξεν ἐξ ἀπροσεξίας, καὶ ἐκτύπησεν εἰς εὐαν
 λίθον τὸν πόδα τῆς, ὅστις γυμνὸς ἦν ἐπόνεσε δωατὰ, καὶ ραθυμίας ἕνεκεν τὸν
 πόνον, ὡς ἀνδρῶπος, εἶπε πρὸς τὸν λίθον αὐτὰ τὰ λόγια. Καθαλὰ ὁ ἔξο-
 λος

λος σὲ ἔθεον ἐδῶ εἰς τὸ μέσον τῆ δρόμοι, καὶ ὄχι ἀνδραποῦ. Εὐθὺς ἔν, ὅτε εἶπε ταύτῃ τῷ βλασφημίαν, τὸν ἐτιμώρησεν ὁ παπάγαθος Κύριος μετ' ὀπο-
 θαυμάσιον, καθὼς ἔχει σωήθειαν πάντοτε νὰ κολάζῃ τὰς ἀναρέτους εἰς τὸν
 τὸν Κόσμον, καὶ νὰ μὴ ζημιωθῇ ἡ ψυχὴ τας. Ἐφανή γὰρ τῷ πτωχῷ ἐκείνῃ πῶς
 τῷ ἔχυσαν εἷα χάλκωμα νερόν βρασόν εἰς τὴν κεφαλῇ, καὶ ἐπῆρε πόσον πόνον,
 ὅτε ἔμεινε τυφλὸς καὶ ἀκίνητος. Ἐσύκωσάν τον γὰρ τινὲς, καὶ τὸν ὑψηλασιν εἰς τὸν
 οἶκόν τε, ὅτε ἐκεῖτο κλινῆρις πολὺ καιρόν, ἀπὸ τῷ μέσῳ καὶ κάτω ἀφ' ἑλυ-
 πος, καὶ ὁ ὀπίλοιπος ὅλος πεπληγαμῆρος καὶ σαπημῆρος πικτοβόπας, ὅτε δὲ
 ἐδιώετο τινὰς νὰ τῷ πλησιάσῃ, μόνον οἱ συγγενεῖς τε, ὅτε τὸν ὑψηρεῖσων.
 Καὶ ἔπως ἐκείτετο ἱκανὸν καιρόν ὀδυμῆρος, χωρὶς ποσῶς νὰ εἰπῇ λόγον βάρ-
 ρετὸν, ἢ ἀρεπὸν πρὸς τὸν Κύριον. Μόνον διχαεῖσα, ὑμολόγα, καὶ τὸν ἐδόξα-
 ζε, λέγωντας. Οὐς ἀγαπᾷ Κύριος παιδεύει, καὶ ἄλλα ὅμοια, ἔχων ἰσομο-
 νίῃ καὶ καρτερίαν πολλῇ. ἐνήσδον, ἀγέρπια, προσήυχετο καὶ τὰς ἐλεῦντας, καὶ
 ἀποκέντας αὐτόν. Βλέπων ἔν τῷ θαυμασίῳ αὐτῷ καρτερίαν ὁ Κύριος ἠθέ-
 λησε νὰ τὸν θαυμάσῃ. καὶ τῷ Ἀρρηπνίαν τῆς ἀγίας Λαμπρᾶς, ὅταν ἔλειπαν
 εἰς τῷ Ἐκκλησίαν οἱ συγγενεῖς τε, καὶ ἦτον μοναχὸς, ἀκίων τὰ σήμανθρα, ὅτε
 ἔκαμναν τὴν χαρὰν τῆς τῷ Χρῆστῷ Ἀναστάσεως, ἐκλίνε τῷ κεφαλῇ ὁ πτωχὸς,
 δοξάζων τὸν Θεὸν ὡς ἐδιώετο. καὶ ἔπως διχόμῆρος βλέπει ἔμπροσθεν αὐτῷ μίαν
 ὠραιότητα Γωαῖκα, καὶ λέγει τε. Διὰ τὰς ἀγαθοεργίας καὶ πολλῇ καρτερίαν
 σε σὲ ἐλοπήθη ὁ Κύριος, καὶ ὑπήκουσέ σε. εἶπε ἔν τῷ συγγενῶν σε νὰ σὲ ὑ-
 πάγασιν εἰς τὸν Ναὸν τῆς Θεοτόκου, νὰ σὲ θέσων ἐνώπιον τῆς Εἰκόνης τῆς, καὶ
 ἐκεῖ κάμει δέησιν νὰ ἰδῆς τὴν θείαν βοήθειαν. Οὕτω ποιήσας ὁ ἄδελφός, ἔλα-
 βε χάριτι οὐκ τελείαν υγείαν, καὶ ἔβρεψεν εἰς τὸν οἶκόν τε ὡσεὶ πατῆρ καὶ ἀγαλ-
 λιάμῆρος, διχαεῖσων τῷ Κυρίῳ, καὶ τῇ Ἀειπαρθένῳ Μαρτῆ αὐτῷ. ἢς ταῖς
 πρεσβείαις ἀξιωθεῖμεν τῆς Οὐρανίης Μακαριότητος.

Θ Α Υ Μ Α, ΝΘ.

Περὶ τῷ ἱαφ' ἁγίου Λεωφῆ, καὶ ἀπελθόντος εἰς Μοναστήριον.

Μοναχὸς τὶς, Ἀδάμ τῷ οὐνόματι, ἦτον εἰς Κοινόβιον, ὡσεὶ ἀναρέτος, καὶ
 ὅτε ποτὲ δὲ ἐσπανδαλίθη τινὰς μετ' ἑτῶν λόγου τε. Ἐπᾶνω εἰς ἄλλας τὰς
 ἀρετὰς εἶχε πρὸς τὰ θεῖα τὴν διλάθειαν ἀμειβόν. καὶ πόσον ἐχαίρειτο ὅταν ἀνεγί-
 νωσκον αὐτὸς, ἢ ἕτεροι Ἀδελφοὶ τινὰ θαυμασθῆναι, ἢ ἐγκώμιον τῆς Ὑπερα-
 γίας Θεοτόκου, ὅτε ἠδυνάετο ὡσεὶ ἰσοπέραν γλυκύτητα, παρέξ νὰ ἔβρωγε τῷ ὠ-
 ραιότερῳ βρώσιν. Μάλιστα δὲ πολλὰκις ὑπερεῖτο τῆς σωματικῆς βρώσεως, καὶ
 νὰ ἀπολαμβανῇ τὴν ψυχικῇ, ἢ γὰρ τῷ μελέτῃ καὶ θείαν Ἀνάγνωσιν. Οὕτω
 πολιτεμῆρος ὁ μακαρίος ἠδυνήσεν εἰς θάνατον. Εἰς δὲ ἀπὸ τῆς Ἀδελφῆς
 τὸν ἱαφ' ἀνάλεσε νὰ τῷ εἰπῇ πῶς ἠξιώθη τοιαύτης χάριτος; Λέγει τε ὁ Ἀδάμ.
 Ὅταν ἦμιν παιδίον εἰς τὸ χολῖον, εἶχα εἰς τῷ κεφαλῇ λέσσαν, καὶ εὐχρη δι-
 σωδία ποσάτη, ὅτε τινὰς δὲ ἐδιώετο νὰ μὴ πλησιάσῃ. Λοιπὸν εἶχα ὡσεὶ
 τότε θλίψιν πολλῇ, καὶ ἐξωδίασα εἰς τὰς ἱαφ' ἀς πολλὰ χημάτα, καὶ τινὰ
 ἀφέλειαν δὲ ἐγνώρισα, ὅμως ἰσώμῆρα τῷ θλίψιν καρτερίως, καὶ διχαεῖ-
 σεν τὸν Κύριον. Πάντοτε δὲ, ὅταν ὑπήμῃα εἰς τὸ χολῖον, ἐπέμην ἀπὸ μίαν
 ΕΚ

Ἐκκλησίαν τῆς Παναγίας, καὶ προσήυχομεν ὡραν ἰκανὴν μὲ δ'λάβειαν. Ἀπὸ δὲ τὰς Ἀρχεπνίας τῆς Ἐσθρων ποτὲ δού' ἐλείφα. καὶ μίαν νύκτα μὲ ἐφάνη πῶς ἐσήμαναν τὸν Ὄρθρον, καὶ ἐγερθεὶς ἀπῆλθον εἰς τὸν ρηθεύτα Ναόν, τὸν ὁποῖον ἐδύαν κεκλεισμένον, ἐσαμάτωσα ἐξωσθὲν προσδύχοιμος. Τότε βλέπω, καὶ ἀνοίχθῃσαν αἱ θύραι, καὶ ἔσασθαι ἦτον φωτοχυσία πολλή. Ὅθεν εἰσελθὼν μετ' ἐκπλήξεως βλέπω ἐπτά ἀραιόταταις κορασίδαίς. Μία δὲ λαμφοτέρα τῆς ἄλλων ἐπὶ θρόνῳ καθέζομην ὡς τῶν Βασίλισσα, εἶπε πρὸς με. Διατί, τέκνον ἀδελφὲ ἐπιμελάσαι νὰ θεραπεύσῃς τῆς κεφαλῆς σου τὴν ἀδύναειαν; Ἐγὼ δὲ εἶπον. Πολλὰ ἐκοπίασαν, Κυεῖα μου, οἱ συγγρηεὶς, καὶ φίλοι μου νὰ μὲ ἰαφῶσιν, ἀλλὰ δού' ἐδυνήθῃσαν. Ἡ δὲ εἶπε. Γνωρίζεις με; Λέγω τῆς. Οὐχί, Δέσποινά μου. Τότε μὲ λέγει. Ἐγὼ εἰμι ἡ Μήτηρ τῆς Ἰησοῦ, καὶ ἦλθον ἐπὶ ταῦτα ἑδῶ, ὅπως ἔχεις σωθήσῃ νὰ προσδύχῃσαι, νὰ σὲ θεραπεύσω. Ταῦτα εἶπε, καὶ μὲ ἐκαίε νεῦμα νὰ πλησιάσω. Καὶ βῶναι πῖν ἄχραντον χεῖρα αὐτῆς εἰς τὸ κεφάλαι μου, λέγῃσα. Εἰς τὸ ὄνομα τῆς Πατρὸς, καὶ τῆς Υἱοῦ, καὶ τῆς Ἁγίας Πνεύματος ἔσωσῃς ἡ κεφαλὴ αὐτῆ, καὶ ποτὲ νὰ μὴ πονέσῃ ἕως θανάτου, καὶ τὴν δ'λάβειαν, ὅπως ἔχεις πρὸς με. Καὶ ἔπος ἡ μὲ ἀπῆλθον εἰς Οὐρανὸς, ἐγὼ δὲ ἔμεινα ὁλος ὑγιής. Καὶ ἔπειτα τότε ἔγινα Μοναχὸς, καὶ ἐδεδόθη τῆς ἀειργεῖται μὲ ὅσον πόθον γινάσκεις, καὶ νὰ μὴ φανῶ πρὸς ἐκείνῳ ἀχαριστος, καὶ πῶρα ὑπάγω ἀγαλλιάωμνος νὰ τὴν ὑμῶν, καὶ νὰ τὴν δοξάζω διηνεκῶς καὶ ἀκαταπαύτως μὲ πάντων τῆς Ἁγίων. Ταῦτα εἰπὼν ὁ ἀείμνητος ἀνεπαύσατο ἐν Κυεῖα.

Θ Α Υ Μ Α, Ε'.

Πρὸς τὴν μητέρα φλεχθῶτος παιδὸς ὑπὸ τῆς πυρὸς.

Γυνὴ τις δ'λαβὴς τῆς Ἀειπαρθένου Μαρίας, πτωχὴ εἰς τὴν σωματικῶν φεισσίαν, ἀμὴ εἰς τὴν ψυχικῶν πιστῆ καὶ ἐνάρετος, εἶχεν εἷα παιδίον μικρὸν εἰς τὸν χρόνον. καὶ μίαν ἡμέραν ἠθέλη νὰ ὑπάγῃ τῷ ἀνδρὸς τῆς γεῦμα εἰς τὸ χωράφιον, ὅπως ἐδεδόθη. Μὴ ἔχῃσα γὼν ἄλλον τινα εἰς τὸν οἶκον νὰ φυλάγῃ τὸ βρέφος, προσήυξατο τῇ Θεομήτορι λέγῃσα. Δέσποινά μου, εἰς τὴν σκέπτῃ σου καὶ βοήθειαν ἀφ' ἧς δίδω τὸ τέκνον μου, ὅτι δού' ἔχω ἄλλον τινα νὰ τὸ φυλάγῃ, εἰμὴ τὴν χάριν σου, ὅπως εἶσαι Μήτηρ τῆς ὀρφανῶν. Ταῦτα μὲ πίσειως λέγῃσα, ἀπῆλθον εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τῆς. Καὶ ὡς ἀνεχώρησεν, ἔτυχε καὶ ἀναψῆν εἷα σπῆτι τῷ γειτόνῃ τῆς, καὶ ἀπ' ἐκεῖ ἀναψῆ καὶ εἰς τὸ ἐδικόν τῆς ἡ εἷα. Ταῦτα ὡς ἤκουσεν εἰς τὸ χωράφιον, ἔδραμον μὲ τῷ ἀνδρὸς τῆς κλαίοντες τὸν θάνατον τῆς παιδός. Φθάσαντες δὲ εἴδον τὸν οἶκον εἰληθῆ ἠφροῦμνον, ἔξω δὲ τὸς ποίχῃς καὶ ἔδαφος. Νομίζῃσα δὲ ἡ γυνὴ ὅτι ἐκείνῳ τὸ παιδίον, ἐθρῶναι ἀφ' ἧς μύθηται λέγῃσα. Ὡς παμμακάριστε Δέσποινά μου, ἐγὼ παρέδωκα μὲ πίσειως τὸ τέκνον μου εἰς τὴν σκέπτῃ σου καὶ βοήθειαν, καὶ πῶς δού' τὸ ἐφύλαξες ἀβλαβον, Μήτηρ τῆς ἐλεημοσιύης, ἀμὴ ἀφῆκες, καὶ ἀπώλετο; Ἐρῆνῆσαντες δὲ τὸ πύρασι ζωντανόν, καὶ ἐξέτισαν, καὶ τὴν παντῶν ἐξυλον δού' ἔμεινον ἀκαχον, ἔπε ἰμάτιον. Καὶ πάντες ἐδόξασαν τὸν Θεόν, ἀχαριστῶντες τὴν Ἀειπαρθένον Μητέρα τῆς ὀρφανῶν, ὅπως σκέπει, καὶ ἐφυλάττει αὐτὰ, καὶ ρύεται ἐκ θαφῶραν φεισσίαν.

Θ Α Υ Μ Α, ΖΒ΄.

Περὶ τῶ λυξωθῆτος ἐν τῷ θαλασσίῳ ὑδάτων.

Γράφει ὁ Βικόντιος εἰς τὸν Καθρόντιν τῷ Ἰσορικῶν, ὅτι ἀρμυρίζοντες τινὲς ποροκυνηπταῖδες, ὅπῃ ἤρχοντο εἰς τὴν Ἱερουσαλήμ, ἠώοιξε τὸ πλοῖον, καὶ εἰσέβαινον ἢ θάλασσα πλήθος πολὺ, ὅπῃ δὲ ἦτον βολετὸν πλέον νὰ τὴν ἐξαιτῶσιν οἱ ἄνθρωποι. Βλέπωντας ὁ παραβοκύρης τὸν κίνδυνον, ἔρριψε τὴν βάρκα, καὶ εἰσήλθε μὲ εἶνα Ἐπίσκοπον καὶ ἄλλας τινὰς πλοσίους Ἀρχοντας. ἀμὴ δὲ τὴν σπεδύτως ἔπεσον εἰς τὸ πέλαγος, καὶ ἐβέβησκον. Ἀφ' ἧ γὰρ ἐγέμισεν ἡ βάρκα, εἶπεν ὁ Ἐπίσκοπος πρὸς τὰς ἄλλας, ὅπῃ ἔμειναν εἰς τὸ πλοῖον. Συγχαρήσατέ μας, ἀδελφοί, καὶ θεωρεῖτε τὸν κίνδυνον, πῶς δὲ διωόμεθον νὰ σᾶς βοηθήσωμεν, μόνον ὁμολογηθῆτε ἀληθῶς πρὸς τὴν ἀμαρτίαν σας, νὰ σᾶς συγχωρήσῃ ὁ Κύριος. Οὕτω γὰρ ποιήσαντες, καὶ λαβόντες εἶνα δὲ τὸν ἄλλον συγχωρήσιν, ἐβέβησε τὸ πλοῖον, καὶ πάντες ἐπνίγησαν. Ὁ δὲ Ἐπίσκοπος καὶ οἱ σὺν αὐτῷ ἔκλαυσαν, δεόμενοι τὰ Θεῶν, νὰ ἀναπαύσῃ τὰς ψυχὰς αὐτῶν εἰς τόπον ἀνίσταως. Μετὰ ταῦτα ἐκοίταζον εἰς εἶνα καὶ ἄλλο μέρος τῆς θαλάσσης, καὶ βλέπονσι, πῶς εἶδον τινὰ θεαστέον δὲ τὰ κύματα, καὶ ἀνέβαινον εἰς τὸ ὕψος τῶ Οὐρανοῦ, καὶ ἐκατάλαβαν, ὅτι ἦσαν αἱ ψυχὰι τῶ ἀδελφῶν, ὅπῃ ἐπνίγησαν. ὅθεν ἐχάρησαν, λυπέμενοι, πῶς δὲ ἀπέθανον καὶ αὐτοί. Μετὰ ἄρα ἰκανῶ φθάνοντες εἰς τὴν γῆν, βλέπονσι ἀνεπίστως τὸν σωτήριον ἐκεῖνον, ὅπῃ ἔπεσον εἰς τὴν θάλασσαν, ὅταν εἰσῆρχετο εἰς τὸν σκύφον. Ἰδόντες ἔν αὐτὸν ἐξεπλάγησαν, καὶ τὸν ἠρώτησαν, πῶς ἐγλύτωσεν; Ὁ δὲ εἶπεν. Ὡς ἔπεσα εἰς τὸ πέλαγος, ἐπαλάθηκα εἰς βοήθειαν τὴν Ἀεπαρθῆνον Θεοτόκῳ μὲ πίσεως ἀδιδάκτε, καὶ εἶδον ὁ ταχύς βοηθός τῷ ἐν θλίψεσιν ὀρέθῃ ἐμπαροθύμε, καὶ μὲ ἤφερεν εἰς μίαν σπηλιᾶν εἰς τὸν αἰγιαλὸν ὑγιῆτε καὶ ἄβλαβαν. Οἱ δὲ ταῦτα ἀκούσαντες, ἐχάρησαν τὴν ὑπεραγίαν, κηρύττοντες πανταχῶ τὴν θαυματουργίαν, εἰς δόξαν τῶ ὅς αὐτῆς ἀφράσως τεχῶντος Θεοῦ ἡμῶν.

Θ Α Υ Μ Α, ΖΓ΄.

Παράμοιον. Περὶ τῶ λυξωθῆτων τῶ κλύδανος.

Εἰς τὴν αὐτὴν Βίβλον φαίνεται, ὅτι εἶνα ἡ γέμμος ἐνάρετος ἀρμυρίζεν ὁμοίως εἰς εἶνα πλοῖον, καὶ πρὸς ἤλθε μεγάλη φουρτῆνα, ὅπῃ ἐκδέχοντο καὶ πνιγῆν εἰς ὀλίγον ὄρασμα. ὅθεν ἄλλοι ἐκραζον τὸν μέγαν Νικόλαον, ἔπειρο τὸν Ἀπόστολον Ἀνδρέαν, καὶ ἄλλοι ἄλλον ἄγιον, καθὼς πᾶς εἶνα εἶχον εἰλάθειαν. Ὁ δὲ ἡγέμμος ἰδὼν, ὅτι δὲ ἐπαλάθη τινὰς τὴν παντοδύναμον Ἄνασσαν, ὅπῃ δεσπόζει καὶ ἐξουσιάζει τὸν Οὐρανὸν, τὴν γῆν, καὶ τὴν θάλασσαν, εἶπεν αὐτοῖς. Τί κάμνετε, ἀδελφοί; Πῶς ἐπαλαΐθε πρὸς δέλας, καὶ τὴν Βασιλείαν ἀσοχήσατε, ὅπῃ διώεται ὑπὲρ πάντας τὰς Ἄγιαι; Τότε ὅλοι ἁμοφῶνως μὲ δακρύων ἐβόησαν πρὸς αὐτήν, δεόμενοι νὰ πρὸς λυξωθῆ τῶ κλύδανου.

δατος. Ομοίως καὶ ὁ Ἡγέμενος, ὅπῃ ἦτον ἄσιτος ἔξ ἡμέρας, καὶ ἀδενῆς διπὸ τὴν παραχλῆ τῶν κυμάτων, ἠγέρθη ἔτι κόπτε πολλῶν, καὶ ὕψωσε τὴν Παναγίαν, λέγων.

Μέγα τὸ ὄνομα τῆς Ἀγίας Τειάδος. Παναγία Θεοτόκε βοήθει ἡμῖν. Καὶ εὐθὺς βλέπωσιν εἰς τὸ κατάρτι μίαν μεγάλῃ λαμπάδα μὲ τόσον φῶς, ὅπῃ ἐφώτισεν ὅλον τὸ πλοῖον, καὶ ἐδίωξε τὸ σκότος τῆς νυκτός, κατεπράυνε τὰ ἄγρια κύματα, καὶ ἔγινε θαυμασίως γαλήνῃ εἰς ὅλην τὴν θάλασσαν. καὶ ὅταν ἔξημέρασεν, δὴρέθησαν εἰς τὸν λιμένα, ὅπῃ ἐποθέσαν τὰ φάλακτα, εἰς δόξαν τῆς Δεσποτῆς Χειρῶν, καὶ τῆς Ἀειπαρθένου Μητρὸς τῆς Κυρίας μας.

Θ Α Υ Μ Α, ΣΔ'.

Ὀπτασία καὶ ἔκστασις θαυμασία τινὸς ἐλεήμονος καὶ δόξατος πρὸς τὴν Ὑπεραγίαν Θεοτόκον.

Ⓞ Αὐμάσιον ὄντως καὶ ἄξιον διηγήσεως εἶναι τὸ ὑπόδειγμα, ὅπῃ γράφει ὁ Ἐπίσκοπος Βικρίτιος εἰς τὸν Ἡθικὸν αὐτῆς Καθρέπλῳ, λέγων, ὅτι· Εἷς ἀνδρῶπις ὑπανδρῶς, ὅπῃ εἶχε τέκνα καὶ δούλους καὶ πλεῖστον πρὸς αὐτάρκειαν, ἦτον καὶ πολλὰ ἐλεήμων καὶ φιλοξενός. Καὶ μίαν νύκτα, ἀφ' ἧς ἐδεῖπνησεν, ἐκοιμήθη, καὶ τὸ πρῶτ' ἔβρα τὸν ἦυρασιν εἰς τὴν γῆν, ὡς ἀπεθαμμένον, ψυχρὸν, καὶ ἀναισθητὸν. Οἱ δὲ συγγενεῖς αὐτῆ τὸν ἐσέκασαν καὶ ἐβάδαν εἰς τράματα, κἀμνοντες θαυμάσιον ἰαφείας, καὶ τὸν ἐζέσσαν, ἔξ' ἧς ἐβίβησεν, ἀλλὰ εἰς μάτην ἐκοιτάζουσι. Μετὰ δὲ ἡμέρας πολλὰς ἦλθεν εἰς τὸν ἑαυτὸν τε. καὶ ἐρωτώμενος τὰ εἰπῆ τί ἐπαθε, καὶ ἐκείτετο νεκρὸς τῆσ' αὐτῆς ἡμέρας; ἐδὼν αὐτῷ τὴν ἀπεκρίνηται, μόνον ἐκλασεν ἀκαταπαύτως ἐπαρηγόρητα, ἕτε ποσῶς λόγον ἐσωτύχην ὅσον καιρὸν ἔζησεν, ἕως τὴν ἄραν τῆς θανάτου, ὅπῃ ἐγνώρισε τὸ τέλος τῆς. Καὶ φωνήσας τὸν γόν αὐτῆ τὸν βραχύτερον, εἶπε ταῦτα εἰς ἐπήκουον πάντων. Τέκνον ἠγαπημένον με, ταύτῃ τὴν τελευταίαν με ἐντολῶν σὲ δίδω προσακτικῶς, καὶ οὐκ ἔλασσε, τὰ ἔχης, ὅσον δώσειαι, ἐλεημοσύνην εἰς τὴν πτωχῶν, καὶ πολλῶν συμπάθειαν εἰς τὴν ἐξέτης καὶ ὁδοιπόρους, τὰ τῆς λαμβάνης εἰς τὴν οἰκίαν σου με πολλῶν ἀγάπῃ. τὰ τῆς ὑπηρετίας ἀσκήσης, καὶ τὰ τῆς δίδης ἀφθόνως ὅσα χρειάζονται, καθὼς εἶδες ἐμῆ. ὅτι αὐτὴ ἡ φιλοξενία εἶναι ἡ ἀποσδεκτικτέρα εἰς τὸν Θεὸν διπὸ ἑλ; τῆς ἀρετῆς. ὅς τις αὐτὴν φυλάξῃ ὀπιμῶς δι' ἀγάπῃ Θεῷ, δέσκει πολλῶν μισθὸν εἰς τὴν Βασιλείαν αὐτῆ τὴν Οὐράνιον. Καὶ ἔξ' ἧς τὰ ἀφθονοῦν ὅλοι οἱ συγγενεῖς με εἰς αὐτὴν τὴν φιλοθεον πρᾶξιν τῆς ἀποιτίας, καὶ συμπάθειας πρὸς ἐξέτης καὶ πνύχτας, δέλω τὰ σὰς διηγηθᾶν τῶρα εἰς τὴν τελευταίαν ἡμέραν με, τὴν φοβεραὴ ὀπτασίαν, ὅπῃ εἶδα, ὅταν ἐνθυμάσθε καὶ με δὴρῆκετε ὡς ἀπεθαμμένον, εἰς τὸ μέσον τῆς οἴκου κειτόμενον. Γινώσκετε, ὅτι ἐκ νεότητός με εἶχα πολλῶν δόξαθειαν εἰς τὴν Ὑπεραγίαν Θεοτόκον, καὶ τῆς ἀεγνώστα καθεκασίω ἐγκάμια καὶ δόχας, ὅσας ἐδίωκον. καὶ δι' αὐτὸν τὸν πολλῶν πόθον καὶ ἀγάπῃ, ὅπῃ τῆς εἶχα ἐξ ὅλης ψυχῆς καὶ καρδίας με, με ἠξίωσεν ὁ Δεσποτῆς ἔξ' ἧς ἀρετῶν αὐτῆς πολλῶν δωρεῶν καὶ χαρίων. καὶ μάλιστα τὴν συμπάθειαν καὶ ἀσπλαγχνίαν εἰς τὴν πτωχῶν καὶ ἐξέτης, καθὼς ὅλοι σας τὸ ἰξούρητε, πόσῃ ὀπιμῆλαιαν εἶχα εἰς τὴν φιλοξενίαν, καθ' ἣσαν ὑποδεχόμενος. καὶ παρέχων πάνσιν ἀφθόνως τὰ χρειάζόμενα. τὴν νύκτα γὰρ ἐκείνῃ, ὅπῃ ἰξούρη-

τε πῶς εἶδα τὴν ὀπτασίαν, ἦκσα φανῶν, καὶ μετ' ἐκράζον ἐξ ὀνόματος, προσ-
 σακτικῶς πρὸς με λέγσα. Ἐγείραι ἐκ τῆς κραββάτης, καὶ ἀπολύθει μοι. Ἐγὼ
 δὲ ἐγερθεὶς, μετ' ὤπασον ἐκ τῆς χειρὸς, καὶ μετ' ἐβάβιζε σκεδαίως ἐκεῖνος, ὅπως
 μετ' ἐφώνησε, καὶ ὑπήγγε με εἰς σὺν μεγάλο λιβάδι. καὶ τότες ὁ ὁδηγός μου ἔγινεν
 ἄφαντος, καὶ ἀφῆκέ με εἰς ἐκεῖνῳ τῷ μεγάλῳ πεδιάδα πολλὰ φερίλπον.
 Οὕτως ἰσάμβρος, καὶ μὲν ἰξόβρωτας τί νὰ γείω, ἦκσα ἐπιδοῦ με φοβιρὰς
 φωνὰς καὶ μεγάλῳ σύγχυσι. καὶ σρεφόμβρος, βλέπω ἄπειρον πληθὸς δαιμόνων,
 καὶ ἦρχοντο καταπαύω με νὰ με ἀρπάσων ὡς θηρία ἀήμερα. Ἐγὼ δὲ ὡς τὸς
 εἶδα, ἔφυγα ὅσον ἐδύωμην, ἔρχαντας μετ' φόβον καὶ ἔβρον ἀείκασον, ἕως
 εἰς ἔφθασα εἰς σὺν σῆτι, καὶ εἰσερχόμενος ἔκλεισα τῷ θύρω. ἀμὴ αὐτοὶ πῖν
 ἐτζάκισαν, καὶ εἰσῆλθον νὰ με ἀρπάσων. Ἀλλὰ ἔχ' νὰ καταλάβης καλὰ
 πῖν ὑπόδεισι, ἄκσον καὶ ταῦτα. Εἶναι ἔεις χρόνοι, ὅπως ἐπῆρα σὺν ἔξον ἐ-
 δῶ εἰς τὸν οἶκόν μου ἀφ' ἐσπέρας τῷ Ἀγίων Πάτων, νὰ τὸν φιλοξενήσω καὶ τὸ
 σωήσεις. καὶ φθάνοντας ἐδῶ, ἦρα ἄλλον σὺν πτωχόν, ὅπως τὸν ἐκράτισον ἡ
 μήτηρα, καὶ τὸ πρόσαγά με, ὅπως τῆς ἔδωσα, νὰ ὑποδέχεται κατ' σὺν, νὰ
 τὸν ὑπηρετῶ ὡς Ἀγγελος. καὶ εἰς ὀλίγῳ ὄρω ἔτυχε, καὶ ἤφερον ἄλλον σὺν ὁ
 ἀδελφός σου. Ὄθεν ἐχάρηκα φερωῶς πῶς ἠξιώθηκα νὰ ὑποδεχθῶ εἰς τῷ
 οἰκίῳ μου τὸς ἔεις ἔξους ἐκεῖνες, εἰς τύπον τῆς παναγίας Τελέδος. καὶ τὸς
 ἐφίλδωσα πλεσιοπάρωχα, ὅσον ἦτον ἡ δυνάμις μου μετ' χαρῆμῳ πρὸς ὄσωπον.
 Ὄταν ἐν ἔρριφαν τῷ θύρω οἱ δαίμονες, κατὰ ὡς εἶπον αὐῶθεν, καὶ εἰσῆλθον,
 ἄρχισα νὰ φωνάζω πρὸς Κύριον νὰ με βοηθήσῃ, ἔχ' πρὸς βειων τῆς Αἰεπαρ-
 δὸς Μαρίας. Καὶ τότε βλέπω ἔεις ἄνδρας ὠραίους, καὶ λέγουσι πρὸς με. Μὴ
 φοβάσαι, ὅτι ἡμεῖς ἦλθον νὰ σε βοηθήσωμεν. Καὶ ἔπος, ἀφ' εἰς ἐδίωξαν
 τὸς δαίμονας, μετ' ἠράπισον ἐὰν τὸς ἔξωρα. Ἐγὼ δὲ εἶπον, ἔχι, κύριοί μου.
 Οἱ δὲ ἀπεκείδισαν. Ἡμεῖς εἰμῆθεν ἐκεῖνοι οἱ ἔεις ἔξοι, ὅπως ἐφίλδωτες εἰς
 πῖν οἰκίῳ σου μετ' πλεσιωπάτῳ καὶ ἀβραμειάν καρδίῳ, καὶ μᾶς ἔσειλεν ὁ Κύ-
 ριος εἰς βοήθειάν σου, ἔχ' νὰ σε ἀπαμείψωμεν πῖν πολλῷ ἀγάπῳ, ὅπως μᾶς
 ἔδειξες. καὶ ἰδὲ σε ἐλυβῶσαμεν ἀπὸ τὰς χεῖρας τῷ δαιμόνων. Ταῦτα εἶπόν-
 τες, ἔγιναν ἄφαντοι. Ἐγὼ δὲ ἐχάρησας τῷ Θεῷ, ἔμεινα ὀλίγῳ ὄρω εἰς
 τὸν οἶκον ἐκεῖνον, φοβόμενος νὰ ἄγω, μήπως καὶ τύχη πάλιν νὰ με πειράξω-
 σι. Πλὴν ἔναμα τὸ σημεῖον τῆς τιμῆς Σταυρῆ, καὶ ἔξῆλθον, ἔχωντας τῷ ἐλ-
 πίδα μου εἰς τὸν Κύριον. Περιπατήσας ἐν ὀλίγον, ἰδὲ πάλιν ἔβρεχον κατόπι
 οἱ δαίμονες, φωνάζοντες ταῦτα. Ἄς δράμωμεν ὀγλήγορα, νὰ τὸν πιτώσωμεν
 καὶ τῶρα, νὰ μὴ μᾶς φύγη. Ἐγὼ δὲ φοβηθεὶς, φερωτότερον ἔβρεχον, καὶ
 ἐφώνησα. Παναγία Θεοτόκε, βοήθει μοι. Οὕτω ἔρχαντας, ἔφθασα εἰς σὺν
 ποταμὸν πύρινον, ὅστις ἦτον γεμάτος ὄφεις καὶ ἄλλα θηρία φοβερά τὰ ἄδω, τὰ
 ὅποια ἦτον χωσμένα εἰς τὸ πῦρ ἕως τὸν λαιμόν, καὶ τὰς κεφαλὰς εἶχασιν ἔξω
 μετ' ἀνοικτὰ σώματα, ὡστερ νὰ ἐδέχοντο τίποτας βράμα. Οἱ δαίμονες, ὅπως μετ'
 ἐκωλυῶσαν, μετ' ἐφώνησαν νὰ πέσω μέσα εἰς τὸ ποτάμι, ἡ ἐκεῖνοι βιαιῶς
 μετ' ῥίπτωσι. Ἐγὼ δὲ ἐκοίταξα γύρωθεν, ἐὰν ἦτον ἄλλος τόπος, νὰ ὄρω βοή-
 θειαν. καὶ βλέπω ἐκεῖ πλησίον σὺν γεφύρῳ σενώτερον ἀπὸ μίαν πίδαμῳ, καὶ
 τὸσον ὑψηλόν, ὅπως μετ' ἐφαίνετο πῶς ἔφθωνεν εἰς τὸν Οὐρανόν. Μὲν ἰξόβρω-
 τας ἐν τὴν νὰ κάμω ἀπὸ τὰ γ. ταῦτα, ὅτι νὰ πέσω εἰς τὸν ποταμὸν ἐφοβέ-
 μην τὸ πῦρ καὶ τὸς δράκοντας. νὰ ἀνέβα εἰς τῷ γέφυραν, μετ' ἐφαίνετο δύσους

λον παράγμα πολλά κ' ἀδύατον, νὰ μείνω εἰς τὴν ἐξασίω τῶν δαιμόνων, χειρότερον. Ὅμως ἵβηλίθδικα νὰ ἀνέβω εἰς τὸ γεφυρεὶ καλλίτερα, ἀφ' ἧνὸν πέρα εἰς τὸ ποτάμι. κ' ἔτιω ἀνέβαινον εὐα σκαλί μὲ πολὺ φόβον κ' ἔξομον ἀμέλειον. Οἱ δὲ πανηροὶ δαίμονες ἠκολούθουν κατόπι, φωναζόντες. Ὅταν δὲ ἤμην εἰς τὴν κορυφῆν τῆς γεφυρεῖς, ἔφθασαν κ' οἱ δαίμονες. ἐγὼ δὲ ἐβόησα ταῦτα μὲ δακρύων, Ὑπεραγία Θεοτόκε βοήθει μοι. Τότε ἰδέθη παρδύς ἐκεῖ ἔμφοδοσιν ἢ φιλοδωπλαγχος Μήτηρ τῆς ἐλεημοσιύης, κ' τῆς Ἀγγέλων Βασιλισσα, κ' μὲ ἔδωκε τὴν ἀγίαν αὐτῆς δεξιὰν λέγασα. Μὴ φοβέ ἠγαπημῆε δέλεμα. Ὅτι καθὼς ἐσὺ ἦσεν παντοτε φίλος με ἀγαγιώσκων δ' ἰσῆς κ' ἐγκώμια, κ' ἠλέεις τῆς πτωχῆς ἀδελφῆς τῆς Υἱῶ κ' Δεσπότης με, ἔτιω ἦλθα κ' ἐγὼ νὰ σὲ βοηθήσω εἰς τὴν ἀνάγκη σου. Ταῦτα εἰπῶσα μὲ ἐβάστασεν ὑπὸ τὴν χεῖρα, κ' (ἂ τῆς θαύματος,) εἰς μίαν στιγμήν μὲ ἤφερσεν εἰς τὸν οἶκόν με, ὅπως με ἤνυρετε, κ' ἔμεινα ὡς νεκρὸς τῶσας ἡμέρας ὑπὸ τὸν φόβον με. Λοιπὸν, τέκνον με, φυλάγε νὰ μὴ ἀμελήσης ποτὲ εἰς τὴν ὑπηρεσίαν αὐτῆς τῆς παντοδύναμης Μητρός τῆς Δεσπότης, ἀλλὰ καθ' ἕραν τὴν ὑμολόγησιν κ' δόξαζε κ' τὸ ἀρέπον, καθὼς ἐξέδεις πᾶς ἕκαμνα κ' ἐγὼ, ἐὰν θέλῃς νὰ τὴν δόξης κ' εὐσὺ εἰς τὸσαύτῃ ἀνάγκη βοήθειαν. Καὶ τῶτο σε ἀφ' ἀγγέλλω πρῶτόν με πρόσταγμα. Δούτερον δὲ (καθὼς κ' προεἰπόν σοι) βίαζε τῆς λόγου σε ὅσον δυνάσαι νὰ ἀγαπᾷς τῆς ἑσῆς, κ' πύνητας, νὰ τῆς δίδῃς πάντα τὰ πρὸς τὴν χεῖρα, ἐὰν θέλῃς νὰ ὑπολαύσης εἰς τῶτον τὸν Κόσμον πᾶν ἀγαθόν, κ' εἰς τὸ μέλλον νὰ κληρονομήσης Βασιλείαν ἐραθίον. Ταῦτα εἰπὼν ὁ ἀοίδιμος, κ' νηδέψας τῆς παρεστῆτας, νὰ ἀλαβῆνται πολλὰ τὴν Πανύμνητον, κ' νὰ βοηθήσῃ τῆς πύνητας, παρέδωκε τὴν ἀγίαν αὐτῆς ψυχὴν εἰς χεῖρας Θεοῦ. Ὁ δὲ ἡσὺς κ' ἐνδυμῆμος τῆς πατρῴας ἀφ' ἀγγεῖας ἐπέραςε πολιτείας ἐνάρετον, κ' μὲ τὸ τέλος τῆς ζωῆς τῆς ἡσῆς Μακαριότητος.

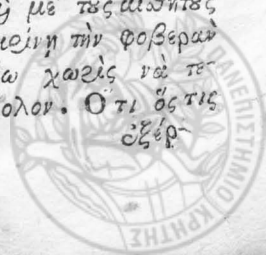
Θ Λ Υ Μ Α, ΞΕ'.

Θαῦμα φεκαδέσασον πρὸς ὑπακοῆς πρὸς τῆς Γονεῖς. Καὶ πρὸς τῆς ἱεράς Λειτουργίας.

Εἰς τῆς ἡμέρας Θεοδοσίης τῆς μεγάλης, ἦτον τις ἀνδρῶπος εἰς τὴν Κωνσταντινῆ πόλιν, ἐνάρετος εἰς τὴν πολιτείαν, κ' πλέσιος καταποθῆ εἰς τὴν νεότητι, ἔχων Υἱὸν μονοζῶν ὀνόματι Θεόφιλον. Εἰς δὲ τὸ γῆρας αὐτῆς ἐπτώχασε πρὸς τὰ, κ' μὴ ἔχων τὰ ἀναγκῆα τῆς σώματος, εἶπε τῷ Υἱῶ αὐτῆς, Τέκνον με, ἰδε καθὼς βλέπεις ἐγὼ εἶμαι ἀδύατος κ' πτωχός, τὸσον ὅπως δεῦ ἔχω πᾶς νὰ πορῶσω τὴν ζωὴν με. Λοιπὸν θέλω νὰ σὲ ἀφ' ἀκαλέσω νὰ μὲ κάμῃς εὐα θέλημα, ἔξ νὰ σωθῶ κ' ἐγὼ ὁ ταπεινός εἰς τὸ γῆρας με, κ' ἐσὺ πάλιν νὰ ἀξιωθῆς εὐα τὴν ὑπακοὴν σου τῆς ἐραθῆς μακαριότητος. Ὁ δὲ ἀπεκρίνατο. Λέγε μοι Πάτερ εἶτι δέλεις, κ' ἐγὼ δεῦ σε θέλω ἀφ' ἀκάσει εἰς τὰ ἀρεπέμνη παράγματα. Λέγει τὸν ὁ Γέρον. Ὁ μακάριος Ἀβραάμ εἶχεν εὐα Υἱὸν εὐα ἐπαγγελίας, κ' ἐπῆμῃ εἰς εὐα βενὸν νὰ τὸν σφάζῃ, κ' ἐκεῖνος δεῦ ἔστρεψεν ὀπίσω. ἀλλὰ κ' τὰ ξύλα ἐβάσταζε, μὲ χαρᾶς κ' προθυμίας ἀπολαύων τὸν πατέρα τῆς. κ' εἰ μόνον ἔτος, ἀλλὰ κ' ἄλλοι πολλοὶ ὑπήκουσαν τῆς πατρῴας τῆς. Οὕτω κάμε κ' σὺ Υἱέ με παμφίλιτε, ὑπάκουσον τὴν ἐπιτολήν με, κ'

ἐλπίζω εἰς τὸν φιλάθρωπον Θεόν, ὅτι δὴ θέλεις λυπηθῆ δι' αὐτό. Λέγει
 τὸ Θεόφιλος. Μὴ νὰ θέλῃς καὶ σὺ νὰ μὲ θανατώσῃς; Οὐ δὲ ἀπεκρίνατο.
 Μὴ ᾄσῃτο τέκνον νὰ παρῶ τοιαύτῃ ανομίᾳ. Ἀλλὰ μίαν ἐντολὴν ποιήσον,
 καὶ καταδέξῃ νὰ σὲ παλιώσω ὡς σκλάβον μου, νὰ πορεύθῃ εἰς τὸ γῆρας μου,
 καὶ νὰ μὴ φεραπῶ νὰ ζητῶ ὡς πόνος καὶ ἄπορος. Καὶ ὁ ἐλεήμων Θεὸς θέ-
 λει κάμει ἕλεος εἰς ἐσένα καὶ τῷ καλοσωμένῳ σε ταύτῃ, νὰ σε δώσῃ πλε-
 τον ἄπειρον εἰς τῆτον τὸν κόσμον, καὶ τὴν ψυχὴν σε νὰ ἀπαυῶσῃ εἰς τὰς κόλ-
 πους τοῦ Ἀβραάμ. Ἐτί δὲ καὶ δούλευσάν με ἐντολὴν φύλαξον ἕως τὴν ὥραν τοῦ
 θανάτου σου. Εἴτι ὑπερσίαν καὶ αὐτὴν ἐχῆς, καὶ ὅπως σὲ σείλῃ ὁ αὐθιγὸς σου, ἐν-
 θυμῶ νὰ πηξῆς ἀρότερον εἰς τῷ ἁγίαν ἱεραρχίαν, ὅταν εἶναι καιρὸς, ἔπειτα
 πάλιν πῆξῃ εἰς τῷ δευτέρῳ σου μὲ τῷ τῆς Ἐκκλησίας δότλουςιν. Ομοίως ἔχε
 εἰς τῷ Παναγίαν πολλὴν δόξα λαβεῖν. Ἐὰν κάμῃς ἔγω, σὲ θέλει λυβῶσει ὁ
 Κύριος διὰ μέγα καὶ ἀφόρητον κλύδωνα. Οὐ δὲ ἀπεκρίνατο. Ὡς θέλεις πατερ-
 τα τῷ Παλατίῳ Παβρίκιον, Κωνσταντινῶν ὀνόματι. Ὅστις ἠγάπησεν τὸν νέον
 πολλὰ καὶ τῷ πολλῶν τε ὑπὸ κολῶ, σωφροσύνην καὶ ταπεινώσιν. καὶ τὴν ὡραιό-
 τητα τῷ προσώπῳ. καὶ τὴν γνώσιν τε καὶ τὰ χεῖματα. καὶ τὸν εἶχε πάντα εἰς
 τὴν σωσίαν αὐτῶ καὶ βράβευσεν, καὶ τὸν ὑπερέτα ὀπιμειλῶς. Ὁ Θεὸς ἐν μιᾷ τῶ
 ἡμερῶν ἀπερχόμενος εἰς τὴν Βασιλείαν ὁ αὐθιγὸς σου, ἀσόχησε τὸ σκαμνίδιον,
 ἦγεν τὸ συρτάριον, ὅπως εἶχε μέσα τὰς δεξιμάς, καὶ ἔσειλε τὸν Θεόφιλον νὰ δρά-
 μη σκευαῖος νὰ τῷ τὸ φέρῃ. Οὐ δὲ νέος ἔβρεχεν ὡς ἐδωῆτο. Καὶ εἰσελθὼν εἰς
 τὴν κάμεραν τοῦ Παβρίκιου θάρρετα, ἄρπαξε τὸ συρτάριον. Τῷ ὥραν ἐκεῖνῳ
 ἐκείετο εἰς τῷ κλίβῳ ἡ γυνὴ τοῦ Παβρίκιου μετὰ τῆς δέλου καὶ μοιχάρετο.
 Οὐ δὲ νέος δὴ τῶ ἐνοίταξεν διὰ τῷ βίαν τε. Ἐκεῖνοι δὲ οἱ ἀδελφοί, ὅπως
 ἔκαμαν τὴν ἀμαρτίαν ἐμελέτησαν κατ' αὐτῶ κενὰ καὶ μάταια. Ἐλθὼν δὲ ὁ Πα-
 τρείκιος εἶπεν αὐτῶ ἡ γυνὴ τε. Διὰ τῶ ἠγόρασες τὸν σκλάβον αὐτὸν, καὶ νὰ
 ἔλθῃ εἰς τῷ κλίβῳ νὰ μὲ μοιχάτῃ ὁ ἀναίχυντος; καὶ αὐτὸν δὴ νὰ φωνά-
 ξῃ νὰ μὲ βοηθήσῃ ὁ δέσπας, ἔπειτα τῷ τιμῶ με ὁ ἀσεβέστατος; μὴ νὰ εἶμαι
 ἐγὼ διὰ ἄτυχον ἄνθρωπος, καὶ μὲ ἐκαταφρόνησῃς; μετὰ τῷ δὴ τῶ γονέων μου,
 καὶ τὴν σωσίαν τῆς ψυχῆς μου, ἐὰν μὴ αὐτεῖον ἰδοῦ τῷ κεφαλῶν αὐτῶ τῶ
 θάδε καὶ πικτόλμῳ δελεε κομμῶν, δὴν σαματῶ πλέον μίαν ὥραν εἰς τῷ οἰ-
 κίαν σου, ἀλλὰ χαρίζομαί σε, καὶ λαμβάνω τὴν φοινῆ μου. Ταῦτα ἀκούσας
 ὁ Παβρίκιος ἐθυμώθη καὶ τῶ δέλε, καὶ τῶ ἔταξε νὰ κάμῃ τὸ θέλημά της ἐξ
 ὑποφάσεως. Καὶ τῷ ἐπαύειον ἀπεμῶθη εἰς τὸ καλῶν μετὰ τὸν Ἐπαρχον,
 καὶ λέγειται. Ἄξιον τὸ ταχὺ σὲ σείλω ἐνὰ μετὰ σκλάβον, καὶ κόψαι τὴν κεφα-
 λήν τε, βάλετῃ εἰς ἐνὰ φρετῶ, βέλῃσαι τῷ νὰ μὲ τὴν πέμψῃς. Οὐ δὲ
 Ἐπαρχος ἀπεκρίνατο. Ἐγὼ δὴ κάμω ἀδικον κρίσιν, μόνον ἄς μαρτυρήσῃν βεῖς
 ἄνθρωποι γραφικῶς, ὅτι εἶναι ἄξιος θανάτου, νὰ τὸν φονεύσω. Τότες ὁ Παβρίκιος
 εἶπεν ἐνώπιον βίων μαρτύρων. Ὅτι νέον σκλάβον ἀγόρατα, καὶ αὐτὸς ἐδωῆ-
 σθε τὴν κυράν τε νὰ κοιμηθῇ μετ' αὐτῆς. Ταῦτα εἰπὼν ἐγραφε τὸν θάνατον αὐτῶ
 μετὰ τὸ χεῖρ τε, καὶ τότες ἔσερξεν ὁ Ἐπαρχος νὰ τὸν θανατώσῃ. Ὅταν δὲ ἐξημέρη-
 σεν, ἐφάνησεν ὁ Παβρίκιος τὸν ἀνδύθων, λέγων αὐτῶ. Ἀπέλθε εἰς τὸν Ἐπαρ-
 χον, καὶ εἰπέ τε πῶς τὸν χαίρειν, καὶ νὰ μὲ σείλῃ διότι κείν. Ἀπερχόμενος ἐν
 ὁ καλὸς δέλος ἐπέτασεν διὰ ἐνὰ Νεὸν τῆς ὑπεραγίας Δεσποίνης ἡμεῶν Θεοτόκου

ἐπεὶ ἐλευτηργῆσαν, καὶ ἀέγνωσαν τὸν Ἀπόστολον. Τότες ἐνθυμήθη τὴν πατρῶαν
 παρρησίαν, καὶ εἰσελθὼν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν, ἔμεινον ἕως τῆς ἑπολυσιν.
 Οὗ δὲ κάκιος δῆλος, ὅπῃ ἐμοίχευε τὴν Παρρησίαν, βλέπωντας ὅτι ἀργήσε
 νὰ σείνη τὴν κεφαλὴν ὁ Ἐπίσκοπος, εἶπε τὸν Παρρησίαν, ὑπάγω ἐγὼ νὰ τὴν
 φέρω ἐὰν δείξῃς. Οὗ δὲ εἶπεν αὐτῷ, ἀπελθε. Ὅθεν ἐδραμε πηλαλητός, ὡ-
 σαύ νὰ ἔμελλε νὰ λάβῃ θησαυρον πολύτιμον, καὶ φθάσας εἰς τὴν οἰκίαν τῆς
 Ἐπίσκοπου, εἰσελθὼν ἐχαιρέτησεν αὐτὸν ὑπὸ ὄνομα τῆς Παρρησίας. Καὶ ἐκεῖ ἐ-
 σέκετο κρυφίως ὁ φονὸς μὲ τὴν ἀκονισμῶν ἀπάθην, καὶ ἔκοψε τὴν κεφαλὴν
 αὐτῆς παράυτα. τὴν ὁποίαν ἔβαλαν εἰς λεκανίαν, καὶ πλυῶντες αὐτὴν ἐτύλιξαν
 εἰς μανδύλιον, καὶ ὅταν ἤθελαν νὰ τὴν βελλώσεν, ἰδοὺ ἔφθασε καὶ ὁ πιστός καὶ
 ἄδολος δῆλος ἀφ' ἧς ἐλευτηρηθῆ, καὶ χαιρέτησας τὸν Ἐπίσκοπον, ἔλαβε παρ' αὐ-
 τῆς τὴν κεφαλὴν βελλωμῶν εἰς τὸν φετῶν, μὲν ἰξῆδρωντας τί ἔχει μέσα.
 Ὅστις ὅταν ὑπῆλθον εἰς τὸν Παρρησίαν, καὶ τὸν εἶδασιν, ὅλοι ἐθαύμασαν, καὶ
 μάλιστα ἡ κυράτις. Ἐπεὶ τὸν ἔσειλαν νὰ κόψῃ τὴν κεφαλὴν τῆς, καὶ αὐτὸς ἔσπε-
 ρε ζωντανός. Καὶ ἰρωπήσαντες αὐτὸν τί ἐβάσα, ἀπεκείνατο λέγων. Καθὼς μὲ
 ἐπαρρησίαν κρύβετε με ἐχαιρέτησα τὸν Ἐπίσκοπον. καὶ ἰδοὺς μὲ ἔδωκεν αὐτὸ
 τὸ παράγμα νὰ με φέρω. ἀμὴ δεὺν ἰξῆδρω τί ἔχει μέσα. Οἱ δὲ λαβόντες αὐ-
 τὸ καὶ ἐβελλώσαντες, εἶρον τὴν κεφαλὴν τῆς μοιχῆς. ἡ δὲ μοιχαλὶς ἐβόμαξε καὶ
 ἔμεινον ἀδαλός ὡραν πολλῶν. Ἐπειτα ἀφ' ἧς ἐσωμῆλθεν ὁ νεύς, ἐκατανόησε
 τὴν δικαίαν κείνην τῆς Θεῶ. Καὶ φοβηθεῖσα μήπως καὶ πάθῃ τὰ ὅμοια καὶ αὐτῆ
 ὡς καὶ αἴτιος, ἔκλαυσεν ἐξ ὅλης καρδίας, καὶ ὡμολόγησε παρρησίαν τὴν ἀνο-
 μίαν τῆς, λέγουσα. Ἐγὼ αὐθιγῆ μὲν ἡ ἀδλία καὶ ταλαίπαρος εἶμαι ἡ ἀφορμῆ
 τῆς κακῆς. καὶ φοβῆμαι μήπως καὶ πάθῃ καὶ τὰ ἔργα με. Ὅτι ἐκ ἐστὶ κρυπτὸν
 (καὶ τὴν τῆς Κυρίου φανῶν) ὃ ἐ φανερόν ἤρῃσεται. ἐγὼ κρύβετε με ἔκαμνα τὴν
 ποικρῶν ἀμαρτίαν μὲ τὸν φονεῦντά δῆλον, εἶναι σήμερον ἔξω ἡμῶν χρόνοι,
 καὶ δεὺν τὸ ἰξῆδρω. Οὗτος δὲ ὁ νέος σκλάβος εἶναι καθαρὸς ὑπὸ λόγῃ με. καὶ
 ἀμαρτίαν ποσῶς δεὺν ἔπαρξεν, ἀλλὰ ἀδικῶς τὸν ἐκατηγόρησα ἡ ταλαίπαρος.
 Διὸ δίκαιος ὁ Κύριος, καὶ δικαιοσύνας ἠγάπησεν, ὑποδείξων ἐν ἑσῶ καὶ τὰ ἔρ-
 γα αὐτῆς. λοιπὸν αὐθιγῆ μὲ συγχώρησόν μοι δεὺν τῆς οἰκτιρμῆς τῆς Θεῶ, καὶ
 νὰ μή με πταίσω πλέον ὑπὸ τὴν σήμερον. Ἐλαβον ἐν ἀπανταφείκη καὶ ἐκ-
 τασίς, καὶ ἔδωκεσαν τὸν φιλαύθραπον Κύριον, ὅτι ἐδέποτε ἀφραβλέπει τὸν
 ποιῶντα τὸ θέλημα αὐτῆς. Τότες ὁ Παρρησίαν ἠρώτησε τὸν νέον, νὰ τῆ εἰπῆ
 πάντα τὰ κατ' αὐτὸν. ἤγεν τὴν πολιτείαν καὶ ἀρετῆς τῆς. Καὶ αὐτὸς ἐδῆγη τὴν
 σπουδῆν ἀρχαίαν τῆς πατρῶς τῆς, τὴν ἐχάτην πενίαν, τὴν ὑπακοὴν ὅπῃ τῆ
 ἔκαμε. νὰ πεληθῆ σκλάβος δεὺν νὰ τὸν γεροθροφήσῃ, καὶ τὴν παρρησίαν ὁ
 πῶ τῆ ἔδωκε νὰ παρῆν εἰς τὴν ἱεράν Λειτουργίαν, καὶ τὰ ὀπίλοιπα. Οὗ δὲ Πα-
 ρρησίαν ταῦτα ἀκίσας, ἔλαβον αὐτὸν ἐκὶ ὡς δῆλον, ἀλλ' ὡς Υἱὸν αὐτῆς γνή-
 σιον συνεδιάντα τῆς καὶ συναυλιζόμενον. Οὐ μόνον δὲ, ἀλλὰ καὶ κληρονόμον
 τὸν ἔραφεν εἰς ὅλον τὸ παράγμα τῆς. Διὸ καὶ ἡμεῖς ἀγαπητοὶ φοβηθῶμεν τὰ
 κείματα τῆς Θεῶ, καὶ ἄς παρῆν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν. Καὶ ἄς σέκαμμεν μὲ
 φόβῃ καὶ ἔξω μὲ τῆς ὑπολύσεως, ἄσπερ ἰὰ ἐβλέπαμεν καὶ μὲ τῆς αἰθιπῆς
 ὀφθαλμῶς αὐτὸν τῆς Διαπότην Χριστῶν, ὅπῃ μέλλει νὰ μᾶς κείνη τὴν φοβερῶν
 ἐκείνῃ ἡμέρῃ τῆς κοίτης ἀναστάσεως. Καὶ μὴν ἀφῶμεν ἔξω χαρῆς νὰ τῆ
 λειώσῃ ἡ ἀκολοθία. Οὐτε τολμήσῃ τίς νὰ σιωπήσῃ τὸ σῶλον. Ὅτι ὅστις
 ἔξω

ἔξέρχεται τῆς Ἐκκλησίας χωρὶς ἀνάγκης μεγάλης, ἢ σωτύχη τίποτες ἀξίωματων φροντίδων, τὸν ἴαδα μιμείται, ὅπερ ἠγέρθη ἀπὸ τὸν δειπνόν, καὶ ἀπελθὼν ἐπαρόδωσεν τὸν Χρυσὸν ὁ ἀχάριστος.

Θ Α Υ Μ Α, Ξς'.

Περὶ τῶν δύο παιδῶν, οἵ τινες καταστροφῆτος τῶ οἴκου ὑπὸ τῶ σεισμῷ, ἀσινεῖς ἐφυλάχθησαν.

Εἰς τὰς α φ ζ'. χρόνος ἀπὸ τοῦ σαθηρίου Πάθος τῶ Κυρία ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, τὸν Μαίον Μῶνα, ἔγινεν εἰς τὴν Κρήτην σεισμός μέγας. Καὶ ἐχάλασαν οἰκοὶ καὶ ἐργαστήρια ἀναειδμητὰ εἰς τὸν Χανδακα, ἦσαν τὸ μέγαν κάστρον. Ἡ τὸν δὲ εἰς τὸν ἕξω φόρον εἶνα ἐργαστήριον, καὶ εἰς αὐτὸ ἦτον ἰσορρομῆν εἰς τὸν τοίχον ἢ Παναγία. Εἰς τὴν ὁποῖαν εἶχον πολλὴν ἀλάθειαν οἱ τζαγγαρέοι, ὅπερ ἐδίδουσαν ἐκεῖ, καὶ καθὰ βράδην ἀπαπτα κηρία, καὶ ἐθυμιάζαν. ἔπειτα ὑπήρξαν εἰς τὸν οἶκόν τες ἀφίνοντες ἐκεῖ δύο παιδία, καὶ τὰ ἐκλείδωναν ἕξ τὰ φυλάγαν τὸ ἐργαστήριον. Τὴν νύκτα γῆν, ὅπερ ἔγινεν ὁ σεισμός, ἔδραμν ὁ μάσωρος νὰ ἀνοίξῃ, νὰ εὔγασῃ τὰ παιδία, καὶ βλέπει ὅτι ἦτον ὅλον τὸ ἐργαστήριον χαλασμένον, καὶ ἐνόμισεν ὅτι ἀπέθανον τὰ παιδία. Ἀρχίζει γῆν καὶ ἔσκαπτε νὰ εὔρῃ τὰ λείψανα. Καὶ ἔτω σκάπτων ἠκυσεν αὐτῶν, καὶ ἐσωτύχων ἀποκίπτε ἀπὸ ταῖς πέτραις. Εὐγαλέν τε γῆν μετ' ὄρον ἐπιπείδειον. καὶ ἐρωτήσας αὐτὰ, πῶς ἔκαμαν καὶ δεῦρ ἐθανατώθησαν, ἀπεκρίθησαν ἔτω. Ὅταν ἠκυσάμην τὸν σεισμόν, ἐκλαίοντο ἐμπροσθεν τῆς ἀγίας αὐτῆς εἰκόνας, δεόμενοι τῆς Θεοτόκου νὰ μᾶς βοηθήσῃ. καὶ ἔτω πορτοχόμῃσι βλέπομεν καὶ δὴλα εἶδα τὴν εἰκόνα μία σκέπη, καὶ στένεται ἀνωθεν ἡμῶν, καὶ πίπτοντες οἱ λίθοι καὶ τὰ ξύλα ἐσαματωσαν ἐπαῖα εἰς τὴν σκέπην, καὶ δεῦρ μᾶς ἠγγίζαν τίποτες. Εὐφαίνεται δὲ ἢ Παναγία καθὰς εἶναι ἰσορρομῆν, καὶ ἐλεγέμας νὰ μὴ φοβέμεσθαι. Τὴν ὁποῖαν ἐβλέπαμεν ἕως τὴν ὥραν, ὅπερ μᾶς ἀνεχάσεται. Ταῦτα ἀκέναντες οἱ πατριάρχαις ἐδόξασαν τὴν ὑπεραγίαν, καὶ ἐκήρυξαν εἰς ὅλον τὸ κάστρον τοῖστον θαυμασίον. Ταῦτα μαθὼν καὶ ὁ ἐκλαμπερότατος Ἱερώνυμος Δογᾶτος ὁ Δεξὸς τῆς Κρήτης (ὁστις ἦτον σοφώτατος διδάσκαλος εἰς Ῥωμαϊκὰ καὶ Ἑλληνικὰ γράμματα) ἐπρόσαξε, καὶ ἔκτισαν εἰς τὸν τόπον αὐτὸν μίαν Ἐκκλησίαν. Ἡ δὲ εἰκὼν ἐκείνη ἐμεινεν εἰς τὸν Ναόν, ὅτι δεῦρ ἐχάλασεν ὁ τοῖχος ἐκεῖνος, ὅπερ ἦτον ἰσορρομῆν ἢ Παναγία. Καὶ ἔκτισαν ἄλλον τοίχον πλησίον αὐτῆς τεχνικῶς, καὶ δεῦρ ἠφανίσθη ἢ εἰκὼν, ἀλλὰ στένεται ἕως τὴν σήμερον, καὶ ἐαρτάξοσι πανήγυριν καθ' ἕκαστον χρόνον τῆς Σ'. τῶ Μαίον εἰς ἐνθύμησιν τῆς θαυματουργίας ταύτης. Ονομάζεται ἔτος ὁ Ναὸς ἢ Κυρία τῶ φόρου. Εἰς τὸν ὁποῖον κρέμονται τασίματα ἀκριβὰ καὶ πολύτιμα. Ὅτι εἰ μόνον τὴν ἀνωθεν θαυματουργίαν, ἀλλὰ καὶ ἔτερα τεράσια ἀναειδμητὰ ἐτέλεσε, καὶ καθ' ἐκάστῳ πελεῖ ἢ πανδωάμος Ἀνάσσα. Πολλὰς κλυδωνισομῆνας ἀπὸ μεγάλας φερμένας ἐγλύτωσε, πληγωμῆνας καὶ τεθαυματισμῆνας ἐκ θανάτου ἐρρύσατο. ἀδουσιμῆνας καὶ πάλυπτες ἀνάρθασε. καὶ ἀπλῶς, ἀπὸ θαφόρου κινδύνου ἐλύθωσεν ἀναειδμητῆς, καθὰς φαίνονται εἰς τὸν ἀνωθεν Ναόν ἰσορρομῆνας ὅλαις ἢ θαυματουργίαις, ὅπερ ἐτέλεσεν, εἰς δόξαν τῶ ἕξ αὐτῆς ἀφράσως τεχνοῦτος Θεῷ ἡμῶν. Ὡς ἀπίπτει τιμὴ καὶ προσκλήσεις εἰς τὰς αἰῶνας τῶ αἰῶνων. Ἀμήν.

Περὶ τῆς πεπτωκότος ἐκ τῆς τείχους, καὶ σιωθλαδικότητος, καὶ αὐτῆς
τῆς Θεοτόκου ἐαφ' ἑαυτῆς.

Εἰς τὸ αὐτὸ Κάστρον τῆς Κρήτης εἶναι ἄλλη μία Εἰκὼν θαυματουργὸς τῆς Ὑπε-
ραγίας Θεοτόκου εἰς τὴν Μητρόπολιν τῆς ἁγίας Ἀποστόλου Τίτου, καὶ κάμνει
μεγάλα τεράσια, ἢ μόνον τὸν παλαιὸν καιρὸν, ἀλλὰ καὶ ἕως τῆς σήμερον, δηλο-
νότι καὶ τῆς πίστεως τῆς καθ' ἑαυτῆς. Πολλὰς κληήρας καὶ αὐθαλύτας ἀνάρθασε.
Ζεγγῆς ἐαφ' ἑαυτῆς. καὶ ἀκαθάρτους ἀσθενείας ἐθεράπευσε. καθὼς μαρτυροῦσι τὰ ἀρ-
γυρᾶ, καὶ χρυσία πιστόματα, ὅπως κρέμονται γύρωθεν τῆς Ἱεράς ταύτης Εἰκό-
νος, τῆς ὁποίας ὀνομάζεται, Κυρίαν Μεσοπαντίτιαν. καὶ τῆς διδάσκουσι πάν-
σαν Τετάρτην ἡμέραν τῆς ἑβδομάδος, ἀκολουθῶν ὁ, τε Πρωτοπαπᾶς καὶ Πρωτο-
φάλτης τῆς αὐτῆς Πόλεως, καὶ τινὲς Ἱερεῖς, καὶ λαὸς πολὺς, καὶ μάλιστα αἱ γυν-
καῖκες πλήθος ἀναείδητον. καὶ ἀπελθόντες εἰς τὸν ἅγιον Μάρκον, ποιεῖσιν
διπλασῶς Ἀπανείαν, εἴτα ὑπάγουσι καὶ λειτουργοῦσιν εἰς ὅσας Ἐκκλησίας τῆς
δόσαν λόγον ἀποπτήρα. καὶ τυχούει πολλὰκις, καὶ ἔχουσιν ἕξιν Λειτουργίας, καὶ
δίδουσιν εἴνα φλυεὶ χρυσὸν τῷ Πρωτοπαπᾶ πᾶς εἰσας, ὅπως θέλει νὰ τὴν λειτε-
ργίῃ εἰς τῆς Ἐνορίας τε. Καὶ ὅταν ὑπάγουσιν εἰς ὅσας Ἐκκλησίας τῆς ἔχουσιν
πληρωμῆς, εὐρέθασιν πάλιν τὴν ἁγίαν εἰκόνα εἰς τὴν Μητρόπολιν, καὶ δίδουσι τὰ
ἡμισυ ἄσπρα, καὶ τὰ ἑπτάλοπα μοιράζουσιν ὁ, τε Πρωτοπαπᾶς, καὶ ὁ Πρωτοφάλ-
της. Ἀπὸ τῆτο ἔν ἡμπορεῖ πᾶς εἰσας νὰ καταλάβῃ, πᾶσας θαυματουργίας τε-
λεῖ ὁ Παντοδύναμος Θεὸς καὶ τῆς Ἱεράς ταύτης Εἰκόνας, ὅπο τὰς ὁποίας νὰ εἰ-
πῆμεν μίαν, ὅπως ἔγινε τώρα νεωστὶ εἰς τὰς ἡμέρας μας. Εἰς τῆς αὐτοῦ. χρό-
νος, τὸν Ἀπὸλλων Μύνα ἐκρημνίσθη εἰσας στρατιώτης μίαν νύκτα ὅπο τὰ τεί-
χη τῆς ἁγίας Πέτρης ὅπε ἐφύλαγε καὶ τῆς τάξιν, ὡς ἔχουσιν εἰς ὅλα τὰ Κάστρη
τῆς Κρήτης. Οὗτος ἔν ὁ στρατιώτης (τὸν ὁποῖον ὠνόμαζαν Γωάννην) εἶχεν εἰς
τῆς Παντογίαν πολλὰν διὰ βίαν. καὶ ὑπῆλθε πολλὰκις, καὶ ἐπροσκυῖα εἰς τὸν
ἀνάθεον Ναὸν τῆς ἁγίας Τίτου, ὅταν εἶχεν ἀδειαν ὅπο Ἀυτοκρατορικῶν ὑπηρεσιῶν.
Καθὼς ἔν ἐπὶ ἔπαυται τῆς νύκτα ὅπο τὸ εἴνα μέρος τῆς τείχους ἕως τὸ ἄλλο,
καὶ τῆς τάξιν, σιωργεῖα τῆς δαίμονος ἔπεσον εἰς τὸ βᾶθος, ὅπως εἶναι χεδὸν
ὀργῆς δέκα τὸ ὕψος, καὶ ὑποκατω λιθοὶ σκληροὶ καὶ βραχώματα, καὶ ἐσωστῆ-
φθισαν ὅλα τὰ κόνιαλα, καὶ ἔγινον ἐλασθὸν θάλαμα, ἔπε νὰ σωτηύχη ποσῶς,
ἢ νὰ σαλεύσῃ ἐδωλετο. Τὸ ἀπὸ λοιπὸν τὸν ἐσύκωσαν, καὶ τὸν ὑπῆγαν εἰς τὸ
Νοσοκομεῖον τῆς ἁγίας Πέτρης, καὶ νὰ τὸν ἐνταφιάσῃ, ὅταν ἐξελευχίσθη. καὶ ἐπὶ
τινῶς δὸν τὸ ἐθάφρει ποσῶς, νὰ ζῆσθ καὶ μίαν ὥραν, ἔπε ἐαφ' ὅν ἐφίραν. Τῆ
ἐπαύειον ἐσωτύχην ὀλίγον. καὶ εἶπεν εἰσας φίλτατε, νὰ πιάσῃ τὸ πεγλίτε,
ὅπε εἶχε καμπόσα ἄσπρα, νὰ τὰ δώσῃ εἰσας Ἱερέως, νὰ λειτουργήσῃ τὴν Πα-
ναγίαν. Μετὰ δὲ τῆς Ἱεραργίαν τὸν ἐσύκωσαν, καὶ τὸν ὑπῆγαν εἰς τὸν ἀνάθεον
Ναὸν τῆς ἁγίας Τίτου. Ἐκείτο γὰρ ὁ ἀδωνῆς ὅλλω τῆς ἡμέραν ἐνώπιον τῆς ἁγίας
Εἰκόνας. Καὶ τὸ βράδυ, ὅταν ἠθέλε νὰ κλείσῃ τὰς θύρας ὁ Ἐκκλησιάρχης, τὸν
ἐσύκωσε, καὶ εὐγαλεν ἕξιν, καὶ ἔπε ἔχουσι σιωθῆσαν, καὶ δὸν ἀφίκοσιν ἐσω
τινα, καὶ τὰ σκεδὴ τῆς Ἐκκλησίας. Ἐκείτο γὰρ ὅλλω τῆς νύκτα, δὸ μὲρος τῆς
Ἰπε-

Υπεραγίας μη δακρύων η πίσεως, να τον θεραπεύσῃ. Το μεσόνυκτον ἀπικρι-
μήθη ολίγον, η βλέπει εἰς τὸ ὄραμά τε τῆς Παναγίας, η λέγειτε. Ἰδὲ ἰα-
τρῆς, καὶ δόξαζε τὸν Θεόν. Οὐ δὲ διυπνηθεῖς, ἐγείρεται ὅπως ὑγιῆς, καὶ
θεραπεύεται, ὡσπερ ποτὲ νὰ μὴ εἶχεν ἀσθένειαν, η προσήυχετο τὸ ὄπλοισιν
τῆς νυκτός. Τὸ παρὰ ἰδῶν αὐτὸν ὁ Ἐκκλησιάρχης, ἐξέστη, η τὸ ἀνήγγειλε τὸν
Μητροπολίτην. ὅς τις ἐφώνησεν ἐκείνας, ὅπως τὸν ἤφεραν σκυπτὸν εἰς τὸν Ναόν,
να μαρτυρήσῃ τῆς ὑπόθεσιν. η βεβαιωθείς ὑπ' αὐτῆς τῆς ἀλήθειαν, ἔγρα-
ψε τῆς θαυματουργίας εἰς ἐνθύμησιν. Καὶ προσάχει νὰ ἀγάλῃσι τῆς ἁγίας
Εἰκόνα, να λιτανύσῃν γύρωθεν ἀπάσης τῆς Πόλεως, ἔξῃς ἡμέρας, η ὅπως
εποίησαν, ἀκολουθῶν η ὁ τεθεραπευμένος, η κηρύττων ἐκφώνως τὸ τῆς Λειτουργ-
ίας θαυμάσιον. Οὐ μόνον δὲ τῆτο τὸ θαῦμα ἐκαμῆ ἡ ἀεμακάριστος Δέσποι-
να, ἀλλὰ η ἔτερα ἀναγέθηματα, ὅπως τὰ ἰσχύρῃσιν ὅλα τὰ Χωρία τῆς Χαλδακός.
ὅτι ε μόνον εἰς τὸ Κάστρον ἔσω θαυματουργῶ, ἀλλὰ η ἔξωθεν τῆτος. Καὶ ὅς
τις ἀσθενῆς πῖν ὀπκαλιεθῆ μὲ ὑλάθειαν, ἀξίεται τῆς Θεραπείας αὐτῆς, η τὸν
ἰατρῶν ἡ Παναγία. ἥς ταῖς ἰκισίαις ἀξιώθειμεν τῆς Οὐρανίας Μακαριότητος.

Θ Α Υ Μ Α, ΖΗ'.

Περὶ τῆς ἐν τῷ φρέατι τῆς Θραψανῆς θαυματουργίας. Ἐ'τι δὲ
καὶ ἐξῆς τινῶν ὑδάτων τερατώδες φύσεως.

Εἰς εἷα χωρίον τῆς ἀνωθεν Θεοφίμης Κρήτης, λεγόμενον Θραψανόν, εἶναι εἷας
Ναὸς τῆς Υπεραγίας, μακρὰν ἀπὸ τὸ χωρίον ὡσεὶ λίθου βολήν. η τὸν ὀνο-
μάζουσιν ἡ Κυρία ἡ Πηγαδιότισσα. Ἐ'μφοροῦν τῆς Ἐκκλησίας εἶναι εἷα πηγὰς
δι' βαθὺ ὀργύαις τέσσαρες. Ἐ'χει πολὺ νερὸν, η φθαίνει τὸ χωρίον η πορδύονται,
μὲ ὄλον ὅπως εἶναι πολυαἰθρώπων, η τὸ θερμότερον εἶναι τρεκαλάδες, η ἄλ-
λο νερὸν δὲ εἶναι ἐκεῖ πλησίον. Λοιπὸν ἀπὸ ταῦτα ποτιζῶν ὅλα τὰ ζώα τε,
η ὑπηρετῶνται η αὐτοὶ εἰς ὅλαις ταῖς χρείαις τε. η πολλαῖς φοραῖς τὸ δεικνύοντα
σιν ὄλον τὸ βράδυ, η πάλιν αὔριον εἶναι γεμάτον. Εἰς τῆτο τὸ πηγὰδι γίνεται
εἷα θαῦμα ἐξαισίον ἀπὸ τῆς χάρις η δυνάμει τῆς Υπεραγίας Θεοτόκου, η δὲ
αὐτὸ πῖν κρῆσῃσι Πηγαδιότισσαν. ἦγεν, πολλαῖς συνέβη καὶ ἔπεσε τινὰς ἔσω
ἡ ἀνδρας ἡ γυναῖκα, ἔλατι εἶναι ἴσια τῆς γῆς. η ὅσαις φοραῖς τὸ ἐκτισαν ἀδῶ-
να τῆς γῆς, ἐχάλασεν ἀπὸ λόγου τε. Καθὼς ἐν ἀπράχην εἷας τὸν ἄλλον, τίς να
γεμίση πῖν εἷαμον τε ὑπόπτερον, συμβαίνει η πίπτει μέσα ἡ ἀνδρας, ἡ γυναῖ. η
παρδύτης (ἡ θαῦμα ἐξαισίον) πληθύνει τὸ ὑδωρ ἔως τὸ χεῖλος τῆς πηγαδίας, η
ἀναγῆσει τὸν ἀνθρῶπον ὑγιῆτε η ἀβλαβον. Καὶ τῆτο δὲ ἐγινε μόνον μίαν ἡ δύο
φοραῖς, ἀλλὰ πολλαῖς η ἀμέθρηταις, η ἔως τῆς σήμερον γίνεται, καθὼς ὅσοι
τὸ εἶδασιν ὀφθαλμοφανῶς, τὸ μαρτυρῶσιν. Εἰς τῆτο εἶχα πολλὴν ἀμφιβολίαν η
ἐγὼ, η μὴ πισθῶντας τοῖστο θαυμάσιον, ὅχι πῶς να μὴ δυνῆται ἡ Παναγία
να κάμη μεγαλήτερα θαῦματα, ἀλλὰ ἔλατι ἡ ὑλάθεια τῆς ἀνθρῶπων πῖν ση-
μερον ὀλιγόςδεσε, η δὲ αὐτὸ δὲ θαυματουργῶσιν πλέον οἱ Ἄγγλοι. Ἠρώπησα ἐν
τινὰς ἀπ' ἐκείνας, ὅπως τὸ εἶδασιν, η τῆς ὄρκισα εἰς τὸν Θεόν, να εἰπῆσιν πῖν
ἀλήθειαν. οἱ τινες ὤμωσαν μὲ ἀφορισμὸν, ὅτι ἔπος ἐστι ἡ ἀλήθεια. Καὶ ε μόνον
ὁ κοινὸς λαὸς, ἀλλὰ η αὐτὸς ὁ Ἐκλαμφοράτος Λυθῆς Ἀνδρέας ὁ Κορνάριος,

ὅπῃ ἦτον ἐδμόν τε τὸ χαλεόν. μετὸν ὁποῖον ἔκαμα δύο χρόνους γραμματικὸς τε, ὅπῃ ἔγραφα τὰ ποιήματά τε, δευτὴ ἦτον γραμματισμὸς πολλὰ, ἔ μόνον εἰς τὴν Ἰταλικὴν γλῶσσαν, ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν Ἑλληνικὴν. Τῆτον ἐν τὸν Ἀρχοντα ἡρώπια, ἐὰν ἔτυχε κανεῖνα καιρὸν, ὅταν ἦτον εἰς τὸ ῥηθῆν χαλεόν, νὰ πῆσῃ τινας εἰς αὐτὸ τὸ πηγάδι· καὶ μετὰ περὶ αὐτοῦ, λέγωντας. Ἀδελφεῖ, δεῦ εἶναι ἔπιπον νὰ ἔχη τινας ἀμφιβολίαν εἰς τὴν δυνάμιν τῆς Ἀειπαρθένου Μαρίας, ἀλλὰ νὰ περὶ αὐτῆς ἀδίστατος, ὅτι πάντα, ὅσα βελεται, ποιεῖ. Τῆτον τὸ θαυμάσιον, ὅπῃ ἐρωτᾷς, ὅταν ἦκυσσα καὶ ἐγὼ τὴν κορώτιν φορᾶν, δεῦ τὸ ὀπίσθια. καὶ ἐπορσαζα τὴς ἀνθρώπου μετὰ τὰς ἡμέρας, ὅπῃ ἦμεν ἐκεῖ, ὅταν πῆσῃ τινας μέσα, νὰ μετὰ τὸ εἶπῃσι τὴν ὥραν ἐκεῖνῃ. καὶ ἔπος ἔτυχε μίαν ἡμέραν, καὶ ἔπιση τὴς γυνῆ, ὅπῃ ἔδραμα, ὡς τὸ ἦκυσσα, καὶ τὴν εἶδα τὴν ὥραν, ὅπῃ τὴν ἔρριξον ἔξω τὸ ὕδωρ, ὅταν ἦτον βασιλευμὸς ὁ Ἡλῖος, ὅπῃ εἶχασιν ὄλον τὸ νερὸν διγαλμένον, καὶ πάλιν ἔρριξε γερμὰ τὸ πηγάδι ἕως τὴν κορυφῇ. Τότες ἔκλαυσα δεῦ τὴν χαράν με. καὶ εἰσερχόμενος εἰς τὸν ἱερὸν Ναὸν, ἐζήτησα συγχώρησιν τῆς Ὑπεραγίας εἰς τὴν προτέραν με ὀλιγοπισίαν. Εἰπαῖν εἰς τῆτον με εἶπον εἰς ἰαφὸς, ὅτι τὸ νερὸν τῆ πηγαδὶ ἔχει τὴν δυνάμιν ταύτην. ἐπειδὴ εἶναι καὶ ἄλλα νερά εἰς τόπους πολλὰς τῆς Ἰταλίας, καὶ ἔχουσι ἁφῶρους ἐνεργείας καὶ χάριτας.

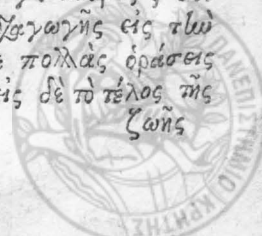
Εἰς τὴν Ἰσδαίαν εἶναι μία μεγάλη λίμνη, ὅπῃ τὴν ἀνόμαζαν παλαιὰ Ἀσφάλτιδα, ὕπερον δὲ νεκρὰν θάλασσαν. Περὶ τῆς ὁποίας γράφουσιν οἱ παλαιοὶ Ἱστοριογράφοι θαυμάσια πράγματα, καὶ λέγουσιν, ὅτι δεῦ ἀρνῆνται ποτὲ εἰς ταύτην ὄψαλα. δεῦ βελεται κανεῖνα ἀνθρώπος, ἔτε κτήνος εἰς ἐκεῖνα τὰ ὕδατα, ἐὰν εἶναι καὶ δεδεμμένος χεῖρας καὶ πόδας, ἀλλὰ πλέει ὡς ξύλον. ἔτε παρὰ σεται τὸ νερὸν τῆς, εἶτι ἀνεμον κάμη, ἐὰν ἦτον ὁ μεγαλύτερος. Εἰς τὴν αὐτὴν θάλασσαν εἰσερχεται ὁ Ἰορδάνης, ὅπῃ εἶναι τὸ ὕδωρ αὐτῆς νόσιμον καὶ ὠραῖοτατον, καὶ χάνει τὴν γυῖσίν τε δεῦ τὴν κακοσωλίῃ ἐκεῖνε. Εἰς τὴν Ἰταλίαν εἶναι λίμνη, ὅπῃ τὴν λέγουσιν Ἀβέρνο. καὶ ὅσα περὶ αὐτὴν περᾶσεν ἐπάνωθεν ἐκεῖνε τὰ ὕδατα, πίπτουσιν ἔξω καὶ πνίγονται. Εἰς τὴν Ἰνδίαν εἶναι μία βρύσις, καὶ ἄλλη εἰς τὴν Αἰθιοπίαν, καὶ εἶναι τὰ περὶ τῆς καὶ τῆς δύο ὡσπερ τὸ λάδι. καὶ ὅστις εἰσέλθῃ εἰς τὸ νερὸν ἐκεῖνο γυμνός, ἀλλοίε ἀλειμμένος μετὰ λάδι. καὶ εἶτι ἄλλο πρᾶγμα βελεται μέσα ἄπτερι εἰς τὴν σίαν ὡσπερ δαδί. Ὁ ῥηθῆς Θεόφραστος γράφει, ὅτι εἶναι δύο βρύσαις εἰς τὴν Καρθαγίνῃ. καὶ ὅσαις γυναικες πίσι νερὸν δεῦ τὴν μίαν, γίνονται σείραις. καὶ ἦτις πῆσῃ δεῦ τὴν ἄλλῃ, γαστρῶνεται. Εἰς τὴν Ἀρχαδίαν εἶναι ἄλλη, καὶ ὅστις πῆσῃ τὸ ὕδωρ αὐτῆς, δεῦ τῆς παρὰ δεῦ. Ὁμοίως ἄλλη μία εἰς τὴν Θράκῃ, καὶ ἄλλη εἰς τὴν Σαρμαδίαν τῆς αὐτῆς φύσεως. Γράφει ὁ Φιλόστρατος, ὅτι εἶναι εἰς ἄσπονταμὸς, καὶ ὅταν ἦθελε νὰ ὀμῶσῃ τινας, ἔβανε τὴν χεῖράν τε εἰς τὸ νερὸν τε· καὶ εἰ μετὰ ὤμωσεν ἀλήθειαν, δεῦ ἐλάμβανε ζῆμίαν τινα. εἰ δὲ καὶ ἔλεγε ψεῦδη, εὐχῆς λελερωμένην ἢ χεῖρα τε. Εἰς τὴν Ἰσδαίαν ἦτον εἰς ἄσπονταμὸς, καὶ καθεστὰς βραβείον, καὶ τὰς ἄλλαις ὅλαις ἡμέραις ἔβρεχε. Εἰς τὰ ὄρη τῆς Καραμανίας ἦτον μία βρύσις, τὴν ἡμέραν ἦτον τὸ ὕδωρ γλυκὺ καὶ ψυχρότατον, ὅπῃ δεῦ ἦμπορεῖ τινας νὰ πῆσῃ πολύ. καὶ τὴν νύκτα πάλιν ἦτον τόσο βραδόν, ὅπῃ ὅστις ἔβανε μέσα τὴν χεῖρα, ἐξηματίζετο. αὐτὴν τὴν βρύσιν ἀνόμαζαν ἄπαντες πηγῇ τῆς Ἡλῖος. Εἶναι ἄλλη βρύσις, ὅπῃ τὴν καλεῖσιν Ἑλδυσίνα. τὸ ὕδωρ αὐτῆς εἶναι καθαρόν καὶ ἡσυχόν. καὶ ὅταν παύσῃ τις ἐκεῖ

καὶ πλησίον κανεία ὄργανον τῷ χορῷ, σκιρτᾷ τὸ ὕδωρ, καὶ ἀναβλύζει ἔξω, καὶ χυώτα, ἀπὸ τὸ χεῖλος τῆς πηγῆς, ὡσπερ νὰ εἶχεν αἰδοῖσιν, νὰ ἦκε τὸ μικρὸ ὄργανον. Οἱ αἰπὶ Πομπταὶ γράφουσιν, ὅτι ὁ ποταμὸς Σίδαλος μεταβέπει τὰ ἔξωλα, καὶ φυλλατῶν δένδρων, ὅσα τῷ βάλλεν εἰς τὸ ὕδωρ, καὶ κάμνεται πέτραις. Καὶ εἰς τὸ Γλυκεῖον εἶναι πηγὴ, καὶ εἶναι τὸ ὕδωρ γλυκὺ. ἔπειτα εἶτι τῷ βάλλεν ἔσω, τὸ καίει, ὡσπερ νὰ ἦν πῦρ. Εἰς τὸ Ἐπύρον εἶναι ἄλλη βρῦσις, καὶ ἐὰν βεπίσων ἀναμνήνω λαμπάδα, σβύεται. εἰδὲ καὶ βάλλεν ἐσβυμμένω, ἀπάπτει. τὸ μισμημίει ξηραίνεται, καὶ τὸ μισίνυκτον. ἔχειλίξει καὶ χυώται. Εἰς τῷ Ἀρκαδίῳ εἶναι μία βρῦσις, ὅτῃ ἀναβλύζει ἀπὸ τὰ βανά. καὶ εἶναι τὸ νερόν τῃς ποσῆτον ψυχρόν, ὅτῃ δὲν ὑποφέρει κανεία ἀνείον νὰ τὸ βασιάζῃ, ἔτε ἀργυρῶν ἢ χρυσῶν, ἢ ἄλλο μέταλλον, ἀλλὰ χιζῆται μόνον εἰς τὰ ἀνούχια τῆς μέλλας τὸ βάνωσιν. Οἱ ποταμὸς Λίγνηςος μεθεῖ τὸ νερόν τε τὸν ἀνύχια τῆς μέλλας, ὡς πρὸπερον. Περὶ πάντων τῶν ἀνωειρημῶν γράφουσι πολλοὶ ἀξιόλογοι Φιλόσοφοι συλλογισμὰς λέγοντες, ὅτι ἡ ποιότης τῆς γῆς, καὶ τῶν λίθων ἢ ἰδιοῦς, καὶ ἡ μινέραις, ὅτῃ χυένται ἢ βρῦσαις, καὶ ἔχεισι τὰ ποικίμια, εἶναι αἰτία τῶν ἀνωειρημῶν ἐνεργειῶν, καὶ μὴ ἀμφιβάλλῃ τις εἰς αὐτὰ, ὅτι μάρτυς με ὁ Θεός, ψευδὸς ποσῶς δὲν εἶναι εἰς ὅλα τὰ ἀνωειρημῶν. καὶ ἀνέστατε καὶ ἄλλο, ὅσοι δὲν τὸ ἰξόρρετε. Εἰς μίαν Νῆσον εἰς ταῖς Καναρίαις, ὅτῃ τῷ κράζεν Σίδηρον, εἶναι δένδρον εἰς τὸ μέσον τῆς Νήσου, καὶ ἔχειν ἀπὸ ὅλα τε τὰ φύλλα καὶ κλάδους ρανίδες νερόν τῶσον πολὺ, ὅτῃ φθαίνει ὅλας τῆς οἰκήτορας τῆς Νήσου, καὶ πορῶνται με τὸ ὕδωρ κείνο, ὅτι ἀλλῆ ποσῶς νερόν δὲν δέσκειται. καὶ ἔχεισι ἀποκάτω γέρνα καὶ δοχεῖον μέγα, νὰ συναζώνται τὰ ὕδατα. καὶ τῶ τὸ ἰξόρρεν ὅλοι, ὅσοι πλησιάζουσι εἰς ἐκεῖνα τὰ μέρη. Εἶναι καὶ ἄλλα πολλὰ ὕδατα εἰς ἁφόρους τόπους ὅτῃ ἐργάζουσι ἁφόρους αἰτίας. Ἀμὴν ἔτι βραχυλογίαν, καὶ ἔτι νὰ μὴ εἰργωμῶ πολλὰ ἀπὸ τὸ παρεκείμην, τὰ ἀφίνωμην. Εἰς τῶ δὲ τὸ ὕδωρ τῷ Θραφάνῃ πισδιά νὰ θαυματουργᾷ ἢ Παναγία, καὶ ὅχι ἡ φύσις τῷ ὕδατος. Διὰ τὴν Ἐκκλησίαν εἶναι παλαιά. καὶ ὅταν τῷ ἐπιτιζῶν, νομίζω νὰ δὲν ἀρήκασιν καὶ τὸ ὕδωρ, καθῶς ἀπ' ἐκεῖνον τὸν δέλαβῃ καὶ σοφώτατον Ἀρχόντε ἐβεβαιώθηκα, καὶ τὸ ἔγραφα εἰς ἐπιθύμησιν, νὰ τὸ μάθωσιν εἰς ὅλον τὸν Κόσμον ὅσοι δὲν τὸ ἰξόρρεσι, νὰ δοξάζουσι τῷ παντοδύναμον Θεοτόκον. ἢς ταῖς ἰουσίαις τύχοιμῶ τῆς αἰωνίης Μακαριότητος.

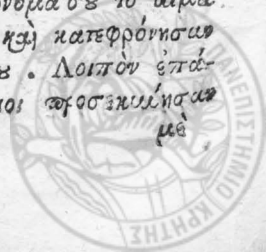
Θ Α Τ Μ Α, ΕΘ.

Ὀπτασία θαυμάσιος, ὅτι ὁ Κύριος πρὸς ἡμᾶς ἀμυλίζεται, ταῖς τῆς Μητρὸς ἰουσίαις ἐπιμαμπύμηνος.

Φαίνεται εἰς τὸν Λειμῶνα τῶν Ἀνθέων, εἰς τὸ ἡ. Κεφ. τῷ γ'. Μέρη, ὅτι ἦν εἰς Πνευματικὸς ἀγιώτατος, καὶ τοιαύτης θαυμαστῆς ἁγαγωγῆς εἰς τῷ ἱερῷ Λειτουργίαν, καὶ εἰς ἄλλας ἐναρέτους πράξεις, ὅτῃ εἶδε πολλὰς ὁράσεις Ἀγγέλων, καὶ ὀπτασίας, ἔτι τῷ καθαρῶν αὐτῶ πολιτείαν. εἰς δὲ τὸ τέλος τῆς ζωῆς

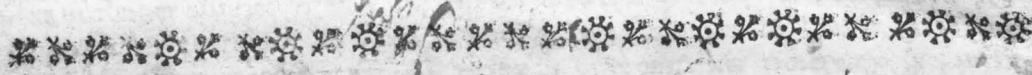
ζωῆς αὐτῆ ἤξιώθη ταύτης τῆς θαυμασίας ἐκστάσεως, τὴν ὁποίαν γραφομένη εἶδεν εἰς τὸ τέλος τῆς Βίβλου δὲ σφραγίδα τῆς ἁλῶν, καὶ εἰς μνήμην ἡμῶν, νὰ τὴν ἐνθυμῆμεθα πᾶντοτε, ἴσως διὰ τὸν φόβον ταύτης ἀληθινῆς καὶ φεακῆς ὁράσεως μετανοήσωμεν τὰς ἀνομίας ἡμῶν, ἵνα λυθῶμεν τῆς τῆ δικαίης Κερατῆς δεινῆς ἀποφάσεως. Λέγει ἔν, ὅτι εἶδεν ἐν πνεύματι δι' ἐκστάσεως ὁ ἀνὼθεν Ἱερὸς τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστὸν, καθελζόμενον ἐπὶ Θρόνον μεγαλειότητος, καὶ ἐκ δεξιῶν αὐτῆ ἡ πανύμνητος Δέσποινα. Πᾶσα δὲ ἡ Οὐράτιος στρατιὰ ἐκέλευσεν εὐδὸς ἰχυρῆ Ἀγγέλου, νὰ κτυπήσῃ τὴν φοβεράν σάλπιγγα, ὅπως ἐκράται, ἡ ὁποία ἦτον τόσο μεγάλη, καὶ ὄργηκε τοῖστος βροντώδης ἦχος, ὅπως τῆ ἐφανῆ πᾶς ἔξωθεν ὁλος ὁ Κόσμος ὡς φύλλον δένδρου, ὅταν τῆ διδῆ ὁ ἀνεμος. Εἰς ὀλίγην ἄρα ἔκαμε νεῦμα πάλιν ὁ Κύριος πρὸς τὸν Ἀγγελοῦ, νὰ σαλπίσῃ ἐκ δευτέρου τὴν σάλπιγγα, καὶ ὑπήκουσεν. Ἡ δὲ πανάμωμος Μήτηρ τῆς Ἰησοῦ γινώσκουσα, ὅτι μετὰ τὸν τρίτον ἦχον ἐμελλε νὰ τελειώσῃ ὁλος ὁ Κόσμος, ἠγέρθη τῆ θρόνου αὐτῆς, σιωπῶντες μετὰ πολλῆς ἡσυχίας καὶ εὐλαβείας πάντες οἱ Ἅγιοι, καὶ προσεπίπτουσα εἰς τὰς ἀρχαίους πόδας τῆς δικαίης Κερατῆς, ἐδέετο ἐκτενωῶς δυσωπῶσα τὴν αὐτῆ ἀγαθότητα, νὰ καταδεχθῆ δὲ τὴν ἀπειρον αὐτῆ εὐσπλαγγνίαν, νὰ δώσῃ διωρίαν καιρῶ τῶς ἀμαρτολοῖς, νὰ κλαύσῃ τὰς ἀνομίας τῆς, μετὰ τὰς ὁποίας παρῶργισαν αὐτὸν, καὶ εἰς ἀγανάκτησιν παρικήνησαν. Οἱ δὲ Κύριος ἀπεκρίνατο, λέγων. Οἶδας, ὦ Μήτηρ φιλιότη με, πόσας αἰχμηρίας ἐτέλεσεν ὁ ἀχάριτος Κόσμος, καὶ καθελζέτω ἐργάζεται. Λοιπὸν δεῦ εἶναι ὄρετον πλέον, ἔτε δικαιοῦ, ποσῶς νὰ τῆς ἐλεήσω. ὅτι ἔ μόνον οἱ κοσμικοὶ ἄνδρες τε καὶ γυναικες, ἀλλὰ καὶ οἱ Κληρικοὶ, καὶ Μοναχοὶ μετὰ κεντῶσι τὰ σπλάγγνα, καὶ μετὰ ξανασαυρώνουσι, καὶ ὅπως διόλου ἐμίαναν τὸ ἅγιον Σχῆμα καὶ Ἀγγελικὴν δὲ γαγγίω μετὰ τὰς ἀσελγείας τῆς. Τότε πάλιν ἡ Δέσποινα ἐδέετο ἐκτενεῖτερον, λέγουσα. Τέκνον με γλυκύτατον, ἐπάκουσον με δὲ τὰ σπλάγγνα τῆς οἰκτιρμῶν σου, καὶ δὲ τὰ ἀρχαῖα πάθη σου, ὅπως ὑπέμεινας δὲ τῆς ἀμαρτολῶς. Οἱ δὲ εἶπε. Γινώσκεις, ὦ Μήτηρ με, ὅτι καὶ ἄλλαις πολλαῖς φοραῖς μετὰ τῆς δεήσεως καὶ ἰκεσίας σου ἰδάρωνες τὴν δικαίω με ἀγανάκτησιν, καὶ δεῦ με ἀφισεῖς νὰ κάμω τὴν ὄρετον καίσιν, ὅμως οἱ ἄνθρωποι ποσῶς δεῦ ἐκαλιτέρουσαν διὰ τὴν ὄρετον καίαν καὶ πονηρίων τῆς, ἀλλὰ μετὰ χεῖρον χειρότεροι ἐγιναν, καταφρονῶντες τὸν Σταυρὸν καὶ τὸ Πάθος με. Οἱ ἠγεμόνες καὶ ὄρετοι τυραννοῖ μετὰ ἀναιχμησίαν τὸ ὑπῆκουον, καὶ μιάνουσι τῆς ἱερῆς νόμου μετὰ τὴν ἀσελγῆ πολιτείαν τῆς. Οἱ κινὸς λαὸς πάλιν ἀφισεῖσι δὲ παντὸς, καὶ καταφρονῶσι τὰς ἐντολάς με, ὅπως ἐπὶ τὰ σαρκικά τῆς θελήματι, πορνείας, φονικά, ἀδικίας, καὶ ἄλλα αἰχμηρῶ καὶ θαύσιμα ἀνομήματα. Τότε λέγει ἡ Δέσποινα. Ὅλα ταῦτα εἶναι ἀληθῆ, γλυκύτατον Τέκνον με, ἀλλὰ δεομαί σου, μετὰ τὴν ἀπειρον εὐσπλαγγνίαν σου, νὰ τῆς σείλῃς τὸ φῶς τῆς σῆς χάριτος, ὅπως γινώσκουσι τὴν ζῆμίαν τῆς, καὶ ἐπιτρέψαντες τύχασιν ἀφίσσεως. Ναὶ ποσῶς ἐλέει Κύριε, ἐπάκουσον με, καὶ πληρῶσον τὴν αἰτίαν ταύτην, ὅχι δὲ νὰ τῆς ἀπὸ τῆς ἐλέει (ἀνάξιον γάρ εἰσι παντὸς ἐλέει καὶ συγχωρήσεως) ἀλλὰ δὲ τὴν ἀγάπην ἐμῆ καὶ πάντων σου τῆς ἁγίων τέκον, ὅπως ἔχουσαν δὲ ὄνομα σου τὸ αἷμα σου, καὶ παρέδωκαν εἰς ἐξφόρκου θανάτου τὰς σάρκας τῆς, καὶ καταφρονῶντες πᾶσας τῆς Κόσμου πῆς ἰδονάς, δὲ νὰ ἔχουσι τὴν ἀγάπην σου. Λοιπὸν ἐπάκουσον ἐλεῆμων τῆς ἡμετέρας δεήσεως. Τότε πάντες οἱ Ἅγιοι προσκυνησάν με

μη τὴν Παναγίαν, δούμῃσι τῷ Κυρίῳ νὰ κάμῃ ἔλεος. Τέτων πάντων ταῖς ἰ-
 κησίαις ἐπικραπτόμῃσι ὁ πανοικτίρμων Κεῖς, ἀπεκείθη μὲ γαλλῶν πρό-
 σωπον· Νενίκηκας, Μῆτέρ μου, μὲ τὴν δ'σπλαγχνον ἰκυσίαν σε, καὶ δὴμῆ-
 σασ τὴν ἐμὴν ἀγανάκτησιν. Λοιπὸν νὰ ᾄῃ τὸ Θέλημά σε. Καὶ ἐσεῖς, ἀδελ-
 φοὶ καὶ φίλοι μου, μὲ ταῖς περισβείαις σας μετεβάλετε τὸν θυμόν μου εἰς ἔλεον.
 Νὰ σείλω γὰρ πάλιν εἰς τὸν Κόσμον διδασκάλους, καὶ κήρυκας νὰ διορθώσω
 τὰς ἀμαρτανόντας. Ταῦτα εἰπὼν ὁ Δεσπότης, ἔλαβε πέρας ἡ ὄρασις, τὴν ὁ-
 ποίαν ἐδιηγῆθη ὁ ἄνωθεν πᾶσι τοῖς ἀδελφοῖς τῷ Κοινοβίῳ, καὶ ἔχ' νὰ πισωθῆ-
 σιν, ὅτι ἦτον ἡ ὄπτασία ἀληθινή, τὰς εἶπε καὶ τινὰ ἀπόκρυφα καθ' οὐδὸς ἐγ-
 κλημάτα κατ' ἰδίαν, ὅπῃ τῷ πᾶσι ἐφανερώσε, καὶ ἀπεκάλυψεν ὁ Κύριος, νὰ τῷ
 πᾶσι εἰπῆ πνευματικῶς νὰ διορθωθῆσι. Ταῦτα λέγων ὁ Ὄσιος, παρέδωκε τὴν
 ψυχὴν εἰς χεῖρας Θεῶ. Δεῦτε ἔν Ἀδελφοὶ, καὶ Πατέρες, οἱ ἀκούοντες καὶ ἀνα-
 γινώσκοντες ταῦτα, ἐλάτε νὰ κλαύσωμεν τὰς ανομίας ἡμῶν. Ἄς ποιήσωμεν
 περισπαιρα, ἵνα μὴ οδυρώμεσθον αἰωνίως ἀνάητα. Μὴ ἀμελεῖμεν τὴν σωτη-
 ρίαν ἡμῶν, ὅτι ὁ Θάνατος ἐρχεται, καὶ ἀρπάζει μας ὡς θηρίον ἀνήμερον. Μὴ
 ἀγνώσωμεν μόνον τὰς Βίβλους, καὶ νὰ ἀκωμεν τὰς μαργαρίτας τῶν θείων δι-
 δαχῶν, εἶπειτα νὰ ᾄσωμεν ἀδιόρθωτοι, ὅτι κανεὶα μισθὸν εἰς τὸ τοῦ Θεοῦ ἔχομεν.
 Οὐ γὰρ οἱ ἀκροαταὶ τῷ νόμῳ δικαιωθῆσονται, καὶ τὰ ἐξῆς. ἦγεν, δεῦσανονται
 ὅσοι ἀκροάζονται τὸν νόμον, καὶ ἀγινώσκουσι τὰς Βίβλους, ἀλλὰ ὅσοι ποιῶσι
 τὰ θεῖα θελήματα. Φροντίσωμεν ἔν, ἀγαπητοὶ, τὰ τῆς σωτηρίας ἡμῶν. Ὁ
 ἰατρός μας ᾤδακαλεῖ νὰ θεραπευθῶμεν, καὶ ἡμεῖς ἀμελεῖμεν, καὶ νυσάζομεν;
 Αὐτὸς ἐρχεται μὲ πολλῶν δ'σπλαγχνίαν νὰ μας ἰαθῆσῃ ἀναργύρας, καὶ χω-
 εἰς πληρωμὴν, καὶ ἡμεῖς οἱ ἄγνωστοὶ ἀθετῶμεν, καὶ καταφρονεῖμεν ποσαύτῃ κηδε-
 μονίαν καὶ ἔλεος; Ὡς τῆς ἀνοίας καὶ ἀφροσύνης μας. Ἡ Παναγνος Δέσποινα σέ-
 κεται, καὶ περισβόει τὸν Δεσπότην διηλεκτῶς ἔχ' τὴν σωτηρίαν ἡμῶν, καὶ ἡμεῖς
 ἀγνωμονεῖμεν εἰς τοιαύτῃ μεγίστῃ δ'εργεσίαν. Ἄς σπρωθῶμεν ἀπὸ τὴν ἀμαρ-
 τίαν, ἀγαπητοὶ. Ἄς δ'χαριστήσωμεν τὴν Αἰετάρθρον εἰς τὰς ἀγαθιμότητες δω-
 ρεῖας καὶ χαρίσματα, ὅπῃ ἐλάβομεν, καὶ καθεκάστῃ λαμβανόμεν παρ' αὐτῆς.
 Ναὶ, φιλάγαθε, καὶ φιλιάνθρωπε Δέσποινα. Εὐχαριστῶμεν, μεγαλιώομεν, καὶ δο-
 ξάζομεν σε. Κρυπτόμεν τὰς δ'εργεσίας. Οὐ κρύπτομεν τὸν ἔλεον. Τὴν φρόνησιν
 ἐν ἀγνοῖα. Τὴν κηδεμονίαν ὁμολογεῖμεν. Εὐχαριστῶμεν τὰς ἀγαθιμότητες δω-
 ρεῖας τε καὶ χεῖματος, ἄδοτες μεγαλοφώνως τὰ σὰ θαυμάσια. Σὺ γὰρ τὴν ἀρ-
 χαίαν τῶ Προπατόρων ἀνάρθωσας ἐκπτώσιν. Σὺ τὴν ἀμαυρωθεῖσαν εἰκόνα εἰς
 τὸ κάλλος τὸ φρότερον ἀνέμορφωσας. Σὺ τὰς ἐν λύταις ὀδύνας τῆς Προμήτορος
 εἰς χαρὰς ᾄνηματα τῇ φεικτῇ Κηύσει σε μετεποίησας. Διὰ σὲ τῆς σφερομένης
 ρομφαίας ἡ ὑποχώρησις γέγονεν. Ἡ κελεισμένη πύλη τῆς βουφῆς ἡμῖν ἠέφθη-
 ται, καὶ τῆς φροτέρας τῆ Παραδείσου βουφῆς ἀπελάυσασιν. Διὰ σὲ τῆς φθορᾶς
 ἐλυθῶθημεν, καὶ τῆς ἐχάτης ἀναβιώσεως πάλιν καὶ Οὐρανῶν Βασιλείας τοχῆν
 ἐλπίζομεν. Σὲ τῆς ἡμῶν σωτηρίας ἐπικροον καὶ βοηθείας ὑπέρμαχον ἔχομεν.
 Σὺ τὸ ἡμέτερον ἀγαλλίαμα, καὶ πάσης τῆς Οἰκουμένης τὸ καύχημα. Σὺ ἔν, πο-
 λυώομπε Κόρη καὶ παντοδύαμη, μὴ παρόλη τῶ πιστῶς ἐπικαλεσμένων τὴν δέ-
 σιν. Ὁρῶν χεῖρα τοῖς κάμνοσιν. Ἐπιλαβε τῶ κλυδωνίζομενῶν, καὶ τὰ ἄγρια
 κύματα καταπράνον. Διάγειρον εἰς ἄκραν τὰ τῶ ἐπειραζόντων πνεύματα.
 Ἄος τῇ αἰτήσει κατὰ κληρον ὡς δυναμῆν τὴν ἔκβασιν. Ἐ'χεις ὡς Μῆτερ πρὸς

τὸν Υἱὸν τῷ παρρησίῳ μεγάλῳ ἢ ἀπαράπτῳ, πῆν δυνάμει ἀήττητον, ἢ τὸ
 κράτος ἀπροσμάχητον. Οὐδὲν τῆ σὴ δυνάμει αἰθέτηκε. Πάντα ὑπέκει τῆ κ
 λούσει σε. Πάντα ἑσυχάρει τῆ προσάξει σε. Πάντα δολοῖ τῆ ἔξασία σε.
 Ὑψιλοτέραν σε ἢ ἀπαιτῶν ποιμάτων ὁ ἐκ σε θρηνηθεὶς ὑπερσώτως προσέτη
 σε, ἢ πάντα πληροὶ τῆ δέσει σε. Τέρπεται τῆ αἰήσει. Χαίρει τῆ ἀδελφή
 σε. Οὐκ αἰτίειναι πρὸς πῆν ἐκπλήρωσιν, πῆν σὺ δόξαν οἰκείαν ἠγάπησας, ἢ
 ὡς Υἱὸς χρεωστικῶς ἐκπληροὶ τὰς αἰτήσεις σε. Τῆ σὴ κατὰ πεποιθῶς, ὡ Δε
 σπονα, δυνάμετε ἢ φιλανθρωπία, τὸν ἔξ ὑπόρων χελείων καρπὸν σοι προ
 σενώωχα. Αἰθέσιον ἢ εἰς φορὰν ἔχοντε, μεγάλῳ δέ σοι πῆν προαίρεσιν ἑσο
 φρόντα. Οὐ ἦ κατ' ἐμὲ δυνάμει τῆς ἐφίσιας ἁμαρτανεί, ἀλλὰ ἢ τῷ μα
 γάλαν αἰ προσδοκίαι ταύτης ἀποτυχανάτι. Δέξει ἐν, ὑπερύμνητε ἢ μυριώ
 τυμε Δέσπονα, ἢ τὸ καταχέσας ἢ οφειλόμηνον (καὶ ἦ εἰα θῆνται ἑλαλο
 γλῶσαι πάντα τὰ ἄσρα ἢ φύλλα, τῷ δένδρον, ἢ δυνήσονται ἐπαξίως ὑμῆ
 σαί σε) ἀλλὰ τὸ ἢ δυνάμει τῆς ἐμῆς ἀδυνατίας ἢ ταπεινότητος, μὴ τοῖς ἐρ
 χοῖς προσέχασα, ἀλλὰ προσεμῆν τῷ προθυμίαν, ὡς ὀσπυλαγχρος ἢ φιλά
 γαθος, ἁμαρτημάτων λῆξον ἀντιδιδεσθῆ, ἢ Βασιλείας Οὐρανῶν καταξίμασα,
 ἀμῆντε ποίσα τὸν Υἱὸν ἢ Θεὸν πανοικτιρμονε, ὅπως διανεκῶς τε ἢ ἀκατα
 παύσας δόξασωμ, σὴ ἢ τὸν ἐκ σε τεχθεῖται Θεὸν, σὺ τῷ ἀνάρχῳ αὐτῆ
 Πατεῖ, ἢ τῷ παναγῷ, ἢ ἀγαθῷ, ἢ ζωποῖα αὐτῆ Πνδύματι, εἰς τῶς αἰῶ
 νας. Ἀμῆν.

ΤΕΛΟΣ τῆ τῆ Θεῶ χείρι τῆς ἑξ ἁμαρτωλῶν Σωτηρίας.

ΕΚ ΤΗΣ ἉΓΙΑΣ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΗΣ ΕΒΔΟΜΗΣ
 ΣΥΝΟΔΟΥ ΚΑΝΟΝ.

Τοῖς μὴ πίσει καθαρά καὶ ὀλοφύχω καρδίᾳ ταῖς Σωτήρας ἡμῶν καὶ
 Θεῶ, καὶ τῆς ἀχαίτως αὐτῶν τέλεισης Δεσποίνης ἡμῶν Θεοτόκου, ἢ τῷ
 λοιπῶν Ἁγίων ἑξασία θαύματα δεχόμενοι, ἀλλὰ περὶ αὐτοῖς ὑποδείξου
 καὶ λόγοις σοφισμοῖς ὡς ἀδυνάτα θεβάλλειν, ἢ καὶ τὸ δοκῆν αὐτοῖς παρερ
 μινθεῖν, ἢ καὶ πῆν ἰδίαν γνώμην σιωπῆσαι. Ἀνάθεμα.

Τῆτον τὸν Ὄρον τῆς ἀνωθεν ἁγίας Συνόδου ἐπιπάσαμην εἶδω εἰς τὸ τέλος τῆς
 θαυμάτων τῆς πανυμνῆτε Δεσποίνης ἡμῶν Θεοτόκου, καθὼς εἶναι εἰς τὸ Τελε
 διον τῆ Κυριακῆ τῆς Ὀρθοδοξίας, ἔξ νὰ τὸν βλέπεν ὅσοι ἀδελφείτως ἔκει
 νην, ἢ κατακρίνουσι, ἢ θεβάλλοντες ἀμφιβάλλουσιν, ἀπισῆντες τὰ ἐγγραφῶτα
 ὡς ἀδυνάτα, ἔξ νὰ ταπεινωθῆν καὶ, ἔξ νὰ μὴ ὑποπέσαν τὰ ἀνωθεν Ἀ
 καδέματι, πισθῆσαν ὁμολογῆντες, ὅτι ἢ μόνον ὅσα ἐγράψαμην, ἀλλὰ ἢ ἔπερα
 σιαλεῖσθμτα δυνάται νὰ τελέσῃ ἢ παντοδύναμος Ἀνασσα τῆς ταῖς ἰκασίας τῶ
 χουμῆ τῆς αἰωνίᾳ Μακαριότητος. Ἀμῆν.

Τ Ε Λ Ο Σ.

